พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์



รักกายสิทธิ์

เทพบุตรหนุ่ม vs. ไบเกอร์สาว
กับภารกิจรับคู่สุดวุ่น ละมุนหัวใจ

- มัลลิกา -

รักกายสิทธิ์

– มัลลิกา –

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

SPB
สถาพรบุ๊คส์

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์
สุนทรีย์แห่งรัก
ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๐๗

รักกายสิทธิ์

ผู้เขียน : มัลลิกา
พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๖๓
พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว
© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น
ISBN 978-616-00-4048-3
ราคา ๓๑๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด
ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกขะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชค์ เชียงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธาภัทร
ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์
พิมพ์ที่ : บริษัท วี. พริ้นท์ (๑๙๙๑) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์
จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด
๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐
กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com
กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน
โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน
หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

มัลลิกานะคะ *รักกายสิทธิ์* เป็นนิยายเรื่องล่าสุดของมัลลิกาค่ะ หลังออกจากเมืองบาดาล ลิก้าก็ไปวิ่งเล่นที่ดาวดึงส์ ตอนแรกว่าจะอยู่ไม่นาน แต่เขียนไปเขียนมา เกิดติดใจเทพบุตรบนนั้น จึงใช้เวลาอยู่ที่ดาวดึงส์ไปหนึ่งปี เจ็ดเดือน สิบแปดวัน พร้อมกับความยาวห้าสิบบท ทำลายสถิตินิยายทุกเรื่องที่เคยเขียนมาเลยค่ะ

รักกายสิทธิ์มีแรงบันดาลใจมาจากน้องเจมส์ จิรายุค่ะ ตอนนั้นลิก้าติดละครเรื่อง*หนึ่งด้าวฟ้าเดียว*มาก น้องเจมส์น่ารัก ลิก้าอยากเขียนนิยายให้น้องเจมส์เป็นพระเอกสักเรื่อง ตอนแรกก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่าจะเขียนอะไร แต่พอได้เห็นน้องเจมส์ในชุดสูทสีขาว ลิก้าก็คิดออกทันที หล่อปานเทพบุตรแบบนี้ จะเป็นอะไรได้นอกจาก ‘เทวดา’ พอได้แก่นเรื่องแล้ว ส่วนอื่นๆ ก็ตามมาเหมือนน้ำป่าไหลหลาก

ลิก้าค่อนข้างคุ้นเคยกับ ‘พญานาค’ และ ‘พญาครุฑ’ แต่กับเทวดาไม่ค่อยรู้จักเท่าไร พอคิดจะเขียนนิยายที่พระเอกเป็นเทวดา ลิก้าจึงต้องศึกษาเรื่องดาวดึงส์อย่างจริงจัง รวมทั้งเรื่องกามเทพด้วย เพราะลิก้าตั้งใจ

ให้ ‘จิรายุเทพบุตร’ เป็นกามเทพฝึกหัด กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งดาวดึงส์ โดยดาวดึงส์ในมุมมองของลิก้าจะเป็นสวรรค์แบบ ๔.๐ คือทันสมัยไม่ต่างจากโลกมนุษย์ในปัจจุบันเท่าไร

ส่วนนางเอกของเรื่อง ‘มนต์มีนา’ เป็นผู้หญิงห้าว ชอบความเร็วและเครื่องยนต์ ไม่ศรัทธาในความรัก เพราะมีปมเรื่องพ่อ แล้ววันหนึ่งก็มีเทพบุตรมาหาถึงบ้าน บอกว่าตัวเองเป็นกามเทพ จะมาหาคู่ครองดีๆ ให้หล่อน หญิงสาวปฏิเสธเท่าไรเขาก็ไม่ยอมฟัง ดื้อดึงจะจับคู่ให้หล่อนท่าเดียว เรื่องราววุ่นๆ ของเทวดากับมนุษย์จึงเกิดขึ้น

*รักกายสิทธิ์*เป็นนิยายที่ค่อนข้างยาว ลิก้าใช้เวลาอยู่กับนิยายเรื่องนี้เกือบสองปี ซึ่งเป็นสองปีที่มีความสุขมาก แม้จะปวดหัวเป็นบางครั้ง เพราะนิยายค่อนข้างยาว ตัวละครเยอะ กลัวว่าถ้าเขียนไม่สนุก จะเอาคนอ่านไม่อยู่ แต่ท่ามกลางความกังวลต่างๆ นานา ลิก้าก็เขียนนิยายเรื่องนี้จบจนได้ และค่อนข้างมั่นใจว่าถ้าเพื่อนๆ ได้อ่านแล้ว จะหลงรักจิรายุเทพบุตร รณกรเทพบุตร และธีภพยมทูตเหมือนลิก้าค่ะ

โอกาสนี้ ลิก้าขออนุญาตท้าวสักกเทวราช นำเรื่องราวในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มาดัดแปลงเป็นนิยาย โดยทุกครั้งที่กล่าวถึง ลิก้าทำด้วยความเคารพและยกย่องเสมอ ขอบคุณพิมพ์คำสำนักพิมพ์และทีมงานทุกคนที่ช่วยให้นิยายเรื่องนี้ได้มาโลดแล่นในบรรณพิภพ และขอบคุณเพื่อนนักอ่านที่คอยติดตามผลงาน ขอให้รักและติดตามกันตลอดไปนะคะ

มัลลิกาแปลว่าดอกมะลิ มะลิเป็นชื่อของแม่ หากมีความดีอันใดที่เกิดจากนิยายเรื่องนี้ มัลลิกาขอมอบให้แก่แม่ ผู้หญิงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของมัลลิกา

รักนะ...มัลลิกา

ซินเดอเรลล่าเมืองขุนแผน



“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

กลางดึกบนถนนหลวงย่านชานเมือง รถมอเตอร์ไซค์แต่งซิ่งนับร้อยคันมาชุมนุมกันอย่างคึกคัก เพื่อรอดูการแข่งขันนัดสำคัญระหว่างขาใหญ่เจ้าของพื้นที่กับนักแข่งหน้าใหม่ต่างถิ่นที่อาจหาญมาท้าพนันด้วยเงินเดิมพันสูงลิบ เสียงพูดคุยประชันขันต่อดังไปทั่ว ต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ว่าใครจะเป็นฝ่ายกำชัยชนะ ซึ่งกองเชียร์ส่วนใหญ่เทใจให้นักแข่งเจ้าถิ่นด้วยมีภาษีดีกว่าหลายเท่าตัว

รถมอเตอร์ไซค์แบบเอนดูโรสีแดงสลับขาวแล่นมาด้วยความเร็วสูง ก่อนผู้เป็นเจ้าของจะแตะเบรกพารถคู่ใจเข้าจอดข้างทาง ท่อนขายาวเรียวแข็งแรงในกางเกงยีนรัดรูปสีน้ำเงินเข้มก้าวลงยันพื้น ดวงตาคมใต้หน้ากากหมวกกันน็อกกวาดมองไปรอบๆ มือยกขึ้นถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ แล้วสะบัดผมเปียยาวไปด้านหลังด้วยท่าทางสบายๆ โดยไม่สนใจสายตาของคนรอบข้างที่จ้องมองมาด้วยความสนใจ

มีนาก้าวลงจากรถมอเตอร์ไซค์ของตน หยิบโทรศัพท์มือถือมากดโทร. ออก คิ้วคมได้รูปสวยเหนือดวงตาสีดำราวกับนิลขมวดมุ่นเมื่อพบว่า

ปลายสายไม่ตอบรับการติดต่อของหล่อน หญิงสาวเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋ากางเกง ริมฝีปากอิ่มสีกุหลาบเม้มแน่นอย่างหงุดหงิด เมื่อสิบนาทีก่อนกล้าส่งข้อความมาบอกว่าถึงแล้ว แต่พอหล่อนโทร. ไปหา เขากลับไม่ยอมรับสาย ไม่รู้ว่ามัวไปจีบสาวอยู่ที่ไหน

“เหลวไหลจริงๆ เชียว” หญิงสาวกวาดตามองไปตามกลุ่มคน การแข่งรถคู่แรกเริ่มขึ้นแล้ว แต่หล่อนยังไม่รู้เลยว่าคู่แข่งของตนเป็นใคร เพราะให้หนุ่มรุ่นน้องจัดการแทนทั้งหมด

“ใครกัน” มีนาหยุดสายตาที่ชายหนุ่มคนหนึ่ง เขาสวมสูทสีขาวยืนอยู่บนเกาะกลางถนนตรงข้ามหล่อน ไฟทางส่องกระทบชุดที่เขาสวมเป็นประกายเรืองรอง ดูโดดเด่นสะดุดตาและแตกต่างจากคนอื่น เขามองตรงมาที่หล่อน หญิงสาวมองตอบด้วยความสนใจ แล้วจู่ๆ เขาก็เดินข้ามถนนมาหา ตัดหน้ารถมอเตอร์ไซค์สองคันที่กำลังขับเคี่ยวกันมาเพื่อแย่งกันเข้าเส้นชัย

“คุณ!”

หล่อนกระโจนเข้าไปหาด้วยสัญชาตญาณ ชายหนุ่มจ้องมองอย่างตกใจ ก่อนถูกหล่อนโถมเข้าใส่จนล้มกลิ้งไปด้วยกัน หลบพ้นล้อรถไปอย่างฉิวเฉียด

มีนาร้องครางอย่างเจ็บปวดเมื่อศีรษะกระแทกพื้นถนนเต็มแรง เจ็บจนเห็นดาวระยิบระยับ หล่อนลืมตามองชายที่ตนช่วยไว้ ก่อนอ้าปากค้างอย่างตกตะลึงเมื่อพบว่าเขาหล่อมาก หล่อเหมือนไม่ใช่คน

“เจ้าเห็นเรา?” เขาถามเสียงแผ่ว สีหน้าประหลาดใจ

หญิงสาวจ้องมองตาค้าง คนเราหล่อได้ขนาดนี้เลยหรือ ดวงตาคมกริบสีน้ำตาล คิ้วหนาได้รูปสวย จมูกโด่ง ริมฝีปากหยักลึก ผิวขาวลออตา หล่อที่สุดเท่าที่หล่อนเคยเห็นมา

“เจ้าเห็นเราได้ยังไง” เขาถามย้ำอีกครั้ง เสียงทุ้มน่าฟัง แต่สำนวนแปลกหู

“ฉัน...”

หล่อนพูดได้เพียงเท่านั้นความมืดก็เข้าครอบงำ สิ้นสติไปพร้อมกับเสียงกรีดร้องของคนที่เห็นเหตุการณ์

๑

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ยามเช้าตรู่ในวันที่ท้องฟ้าสดใส มหาวิทยาลัยแห่งดาวดึงส์ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางสวนพฤกษชาติร่มรื่น แสงสว่างอันเกิดจากบุญบารมีบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์อาบตัวอาคารสีขาวทรงโคโลเนียลเป็นประกายเรื่อเรือง มหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นสถานที่ประสิทธิ์ประสาทสรรพวิชาให้แก่เทพบุตรและเทพธิดาอายุเยาว์ โดยมีสาขาวิชาให้เลือกศึกษาไม่จำกัด ขึ้นอยู่กับว่าต้องการจบออกไปทำงานด้านใด

สายลมเย็นพัดกลิ่นบุปผชาติลอยเข้าไปในห้องเรียนบนชั้นสามปีกตะวันตกซึ่งวันนี้คึกคักเป็นพิเศษ ด้วยเป็นวันที่นักศึกษาชั้นปีที่สี่ ภาควิชากามเทพศึกษา มารวมตัวกันเพื่อสุ่มเลือกมนุษย์ที่ตนต้องลงไปดูแลจัดการชีวิตรัก นักศึกษาที่จับคู่ให้มนุษย์ที่ตนดูแลสำเร็จจะสำเร็จการศึกษาได้บรรจุเป็นพนักงานในกรมกามเทพ ตำแหน่งกามเทพปฏิบัติการ

จิรายุเทพบุตรมองออกไปนอกหน้าต่าง ใบหน้าหล่อเหลาสงบนิ่งดวงตาคมกริบสีน้ำตาลเข้มทอดมองหมู่ไม้เขียวขจี มนุษย์คิดว่าสวรรค์ชั้น

ดาวดึงส์เป็นแดนสุขาวดี มีแต่ความสุขสำราญ ปราศจากความชั่วร้าย ทว่าที่จริงแล้วชาวสวรรค์ชั้นนี้ยังมีกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง ไม่ต่างจากมนุษย์ เพียงแต่มีอำนาจทิพย์จากบารมีที่สั่งสมมา จึงไม่หิว ไม่เจ็บป่วย และไม่แก่เฒ่า

เทพบุตรหนุ่มเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สูดกลิ่นหอมของมวลดอกไม้เข้าปอด เขาเป็นเทวดาที่เพิ่งถือกำเนิดได้ไม่นาน ไม่เคยลงไปโลกมนุษย์สักครั้ง จึงอดกังวลไม่ได้ว่ามนุษย์ที่ตนต้องดูแลจะเป็นอย่างไร จะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย จะรูปงามหรืออัปลักษณ์ จะมีจิตใจดีงามหรือต่ำช้า

“จิรายุ”

เสียงคุ้นหูร้องเรียก เจ้าของชื่อหันไปมองแล้วยิ้มให้อีกฝ่าย

“รณกร”

“นอกหน้าต่างมีอะไรน่าสนใจเหรอ เห็นจ้องมองอยู่เป็นนานสองนาน” ผู้เป็นเพื่อนถามพลางนั่งลงข้างๆ เขา

“ไม่มีอะไรหรอก แค่มองไปเรื่อยๆ เท่านั้น” เทพบุตรหนุ่มยิ้มกลบเกลื่อน ไม่เล่าสิ่งที่คิดให้เพื่อนสนิทฟัง เพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายคิดว่าเขาขี้กังวล

“อากาศดีเนอะ” รณกรมองไปนอกหน้าต่าง แล้วหันมายิ้มอย่างอารมณ์ดี “อากาศดีแบบนี้ต้องมีเรื่องดีเกิดขึ้นแน่ ท่านเห็นด้วยไหม”

จิรายุพยักหน้ารับ ผู้เป็นเพื่อนเป็นคนร่าเริง ไม่เคยโมโหฉุนเฉียวโดยไม่มีเหตุผล ยกเว้นเวลาที่พบกับยศธรเทพบุตร คู่แข่งที่ไม่กินเส้นกันเท่านั้น

“สวัสดีท่านจิรายุ ท่านรณกร”

เสียงของคนที่เขาเพิ่งนึกถึงดังขึ้น เทพบุตรหนุ่มสบตาเพื่อนสนิทแล้วหันไปทักทายผู้มาเยือน

“สวัสดีท่านยศธร”

“คุยอะไรกันอยู่เหรอ ท่าทางน่าสนุก”

“ไม่มีอะไรหรอก ท่านกลับไปนั่งที่เถอะ อาจารย์ชัยภัทรมาแล้ว”

รณกรตัดบทแล้วพยักพเยิดไปที่หน้าห้องเรียน

คนถูกไล่กลายๆ หน้าตึง เดินหลังแข็งไปนั่งหน้าชั้น พร้อมกับที่อาจารย์ที่ปรึกษาเดินเข้ามาในห้องเรียน

“ยศธรมาคุยด้วยดีๆ ท่านไม่น่าพูดกับเขาแบบนั้นเลย” เขากระซิบต่อว่าผู้เป็นเพื่อน

“คนแบบนั้นไม่มีทางมาดีหรอก เขาอิจฉาท่านจะตายไป มีเมตตาก็ต้องเลือกคนด้วย ไม่งั้นท่านจะเสียใจภายหลัง”

จิรายุลอบถอนใจ ผู้เป็นเพื่อนพูดไม่ผิดนัก ยศธรมุ่งมั่นจะเป็นที่หนึ่งในรุ่น แต่มีเขากับรณกรซึ่งมีผลการเรียนดีมาโดยตลอดเป็นก้างชิ้นใหญ่ ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาจึงไม่ค่อยดีนัก แต่ถ้าไม่รู้จักปล่อยวางเสียบ้าง เมื่อไรความขัดแย้งจะยุติ

“มากันครบแล้วใช่ไหม จะได้เริ่มกันเลย” ท้าวชัยภัทรพูดขึ้น เขาเป็นเทวดาอาวุโสที่เสวยสุขอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มาหลายร้อยปี รูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางเคร่งขรึม ทว่าใจดีมาก อาจารย์หนุ่มมองไปรอบห้อง นับจำนวนนักศึกษาในใจแล้วพูดต่อเสียงดัง

“อย่างที่ทุกคนรู้กันอยู่แล้ว การศึกษาภาคสนามเป็นวิชาสุดท้ายที่พวกเจ้าต้องเรียน คนที่สอบผ่านวิชานี้จะสำเร็จการศึกษา และได้บรรจุเป็นพนักงานของกรมกามเทพ เราจะเรียกพวกเจ้าออกมาทีละคน เพื่อสุ่มเลือกมนุษย์จากระบบสารสนเทศของกรมกามเทพ พวกเจ้าต้องทำหน้าที่เป็นกามเทพฝึกหัด มีหน้าที่จับคู่ให้มนุษย์ที่ตนสุ่มได้ ช่วยเหลือให้พวกเขาได้พบรักแท้และมีชีวิตรักที่มีความสุขสมหวัง”

จิรายุสูดหายใจระงับความตื่นเต้น เขาเรียนรู้ศาสตร์การจับคู่มาแล้วสามปี ท่องจำเทคนิคการทำให้คนรักกันจนขึ้นใจ แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขาจะได้จับคู่ให้มนุษย์ด้วยตนเอง

“ทุกคนมีสิทธิ์แค่คนละครั้ง ไม่สามารถเปลี่ยนมนุษย์ที่ตนสุ่มได้ แต่ก่อนที่พวกเจ้าจะออกมา เราจะเป็นคนสุ่มเลือกสถานที่และช่วงเวลาในโลก

มนุษย์ที่พวกเจ้าต้องลงไปเอง มาเริ่มกันเลยดีกว่า”

ท้าวชัยภัทรหันไปมองกระดานไวต์บอร์ดหน้าห้องเรียน ดีดนิ้วเบาๆ กระดานสีขาวก็เปลี่ยนเป็นจอมอนิเตอร์ขนาดใหญ่ ดีดนิ้วอีกครั้งก็ปรากฏตัวอักษรสีทองเป็นชื่อยุคสมัยต่างๆ ของโลกมนุษย์เรียงเต็มหน้าจอ ตัวอักษรทั้งหมดหมุนวนเป็นวงกลม ก่อนรวมตัวกันเป็นคำว่า ‘กรุงเทพมหานครรัตนโกสินทรศก ๒๓๙’

“พุทธศักราช ๒๕๖๓”

จิรายุหันไปมองหน้าเพื่อนสนิทเมื่ออีกฝ่ายพูดขึ้นด้วยเสียงค่อนข้างดัง รณกรแอบหวังว่าจะได้ลงไปโลกมนุษย์ในยุคสุโขทัยหรืออยุธยา หรืออย่างน้อยช่วงต้นกรุงรัตนโกสินทร์ก็ยังดี ซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์ยังมีความซับซ้อนทางความคิดและการกระทำไม่มากนัก การจับคู่ให้มนุษย์ในยุคเหล่านี้จึงง่ายกว่าการจับคู่ให้มนุษย์ในพุทธศักราช ๒๕๖๓ ที่ศีลธรรมเสื่อมถอยลง เมื่อผลการสุ่มออกมาเช่นนี้จึงถือว่าโชคไม่เข้าข้างพวกเขาเลย

“เมื่อรู้แล้วว่าจะไปยุคไหน เรามาเริ่มที่คนแรกกันเลย ยศธร”

ท้าวชัยภัทรหันไปมองเจ้าของชื่อ ยศธรเดินออกไปหน้าชั้นเรียนแล้วยื่นมือไปสัมผัสจอมอนิเตอร์ ระบบสารสนเทศของกรมกามเทพทำงานอีกครั้ง ก่อนปรากฏภาพชายหญิงคู่หนึ่งบนจอ ฝ่ายหญิงอายุมากกว่าฝ่ายชายสิบห้าปี เป็นรักต่างวัยที่อายุค่อนข้างห่างกันพอสมควร เทพบุตรหนุ่มกลับไปนั่งที่ของตน อาจารย์ที่ปรึกษาเรียกนักศึกษาคนต่อไปออกมา

“พงษกร”

เวลาเคลื่อนผ่านไปพักใหญ่ จิรายุเริ่มขยับตัวอย่างอึดอัด เพื่อนร่วมชั้นเรียนทั้งสิบหกคนของเขาทยอยออกไปสุ่มเลือกมนุษย์ที่ตนต้องดูแลเกือบหมดแล้ว ทุกคนได้บททดสอบที่ยากง่ายไม่ต่างกัน โดยมีฐานะ ชาติตระกูล นิสัยใจคอ อายุ และเพศสภาพเป็นอุปสรรค

“รณกร”

ผู้เป็นเพื่อนลุกเดินไปหน้าชั้นเรียน ยื่นมือไปแตะจอมอนิเตอร์

จอภาพปรากฏภาพหญิงชายมากมายวิ่งสลับกันไปมา สุดท้ายเหลือภาพผู้ชายสองคน เพื่อนของเขาสุ่มได้คู่รักเพศเดียวกันซึ่งเป็นบททดสอบที่ไม่ง่ายเลย

“คนสุดท้าย จิรายุ”

เวลาของเขามาถึงแล้ว เทพบุตรหนุ่มเดินออกไปหน้าชั้น สวนทางกับผู้เป็นเพื่อนที่ส่งยิ้มให้กำลังใจก่อนเดินกลับไปนั่งที่ของตน

จิรายุเดินไปหยุดยืนหน้าชั้นเรียน แล้วยื่นมือไปแตะจอมอนิเตอร์ จอภาพปรากฏภาพชายหญิงมากมายไม่ต่างจากของเพื่อนคนอื่น ภาพเหล่านั้นหมุนวนสลับกันไปมา เขากลั้นใจรอคอยอย่างตื่นเต้น จอมอนิเตอร์ดับวูบลง แล้วปรากฏภาพหญิงสาวคนหนึ่งเพียงภาพเดียว

เทพบุตรหนุ่มจ้องมองด้วยความสนใจ หญิงสาวในรูปภาพเพิ่งไถลตัวออกมาจากใต้ท้องรถ ใบหน้าเปื้อนน้ำมันเครื่องมอมแมม ผมดำถักเปียยาวถึงกลางหลัง ดวงตาคมแวววาวราวกับนิล รอยยิ้มสดใสทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงอย่างไม่รู้ตัว

“ทำไมมีคนเดียวครับ” เขาหันไปถามอาจารย์ที่ปรึกษา

ท้าวชัยภัทรเรียกแท็บเล็ตสวรรค์ของตนออกมา ก้มหน้าเขี่ยหน้าจอไปมาอยู่ครู่หนึ่งจึงเงยหน้าขึ้นมาตอบคำถามเขา

“ผู้หญิงคนนี้ไม่มีเนื้อคู่”

“ไม่มีเนื้อคู่” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยอย่างประหลาดใจ เนื้อคู่ของมนุษย์ถูกกำหนดด้วยกุศลกรรมที่กระทำร่วมกันในอดีตชาติ มนุษย์คนหนึ่งอาจมีเนื้อคู่ได้หลายคน แต่หญิงสาวคนนี้กลับไม่มีเนื้อคู่

“ใช่” อาจารย์ที่ปรึกษาพยักหน้า “โปรแกรมอุ้มสมบอกแบบนั้น กรณีแบบนี้ค่อนข้างหายาก เราก็เพิ่งเคยเห็นนี่แหละ”

“แล้วทำไมเธอถึงไม่มีเนื้อคู่ครับ”

“โปรแกรมอุ้มสมไม่ได้บอกไว้ แต่เราคิดว่าเป็นไปได้สองกรณี กรณีแรก หญิงคนนี้อาจไม่เคยทำกุศลร่วมกับใครไว้ และกรณีที่สอง เนื้อคู่ของ

หล่อนอาจจะอยู่กันคนละภพภูมิก็ได้”

จิรายุขมวดคิ้ว บททดสอบที่เขาได้รับยากกว่าของเพื่อนๆ เพราะมนุษย์ที่เพื่อนสุ่มได้มีเนื้อคู่มาให้ด้วย พวกเขาแค่พยายามทำให้ทั้งสองคนรักกัน แต่หญิงสาวที่เขาเลือกได้กลับไม่มีเนื้อคู่ แล้วเขาจะจับคู่ให้หล่อนได้อย่างไร

“สงสัยรุ่นเราจะมีคนเรียนไม่จบ”

ยศธรพูดขึ้นลอยๆ ทว่าค่อนข้างเสียงดัง เขาหันไปมองเพื่อนร่วมชั้น แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร รณกรก็พูดขึ้นก่อน

“ถ้าผู้หญิงคนนี้ไม่มีเนื้อคู่ จิรายุก็เสียเปรียบคนอื่นสิครับ ให้เขาสุ่มใหม่ได้ไหมครับ”

“ไม่ได้หรอก” อาจารย์ที่ปรึกษาส่ายหน้า “ทุกคนมีสิทธิ์เลือกแค่คนละหนึ่งครั้ง จิรายุเลือกได้หญิงสาวคนนี้ แสดงว่าสวรรค์กำหนดมาแบบนั้น เขาต้องทำหน้าที่ของตนให้สำเร็จ”

“ผมจะจับคู่ให้คนที่ไม่มีเนื้อคู่ได้ยังไงครับ”

“ได้สิ เราว่าดีเสียอีกที่หล่อนไม่มีเนื้อคู่”

“ดียังไงครับ” เขาถามอย่างไม่เข้าใจ

“เวลาที่กามเทพจะจับคู่ให้มนุษย์ จะดูข้อมูลจากโปรแกรมอุ้มสมที่กรมกามเทพพัฒนาขึ้น ซึ่งโปรแกรมนี้จะวิเคราะห์ว่าใครเคยทำกุศลร่วมกันมาในอดีตชาติ รวมทั้งพิจารณาถึงบุญกรรมที่กระทำในชาตินี้ จากนั้นจึงคัดเลือกมนุษย์สองคนที่มีวาสนาต่อกันมากที่สุดขึ้นมา ดังนั้นการที่หญิงสาวไม่มีเนื้อคู่ เจ้าก็สามารถจับคู่หล่อนกับใครก็ได้ หากหล่อนรักใครสักคนจากใจจริง งานของเจ้าก็ถือว่าสำเร็จแล้ว”

“อาจารย์ครับ” ยศธรยกมือขึ้น “จิรายุสามารถเลือกใครก็ได้ให้มนุษย์ของตน แต่พวกเราต้องจับคู่ตามที่โปรแกรมเลือกมาเท่านั้น แบบนี้ก็ไม่ยุติธรรมสิครับ”

“ถ้าคิดว่าไม่ยุติธรรม ท่านก็เปลี่ยนกับจิรายุสิ” รณกรพูดแทรก

เสียงดัง

คนถูกแทรกหันไปมองแล้วทำปากเบ้อย่างเย้ยหยัน

“เราไม่เปลี่ยน เราไม่ใช่พวกชอบเล่นนอกกติกาเหมือนใครบางคน”

“ท่านว่าใครเล่นนอกกติกา” รณกรถามเสียงเข้ม

“ไม่ต้องเถียงกัน” ท้าวชัยภัทรตัดบทแล้วหันไปพูดกับทุกคน “โปรแกรมอุ้มสมเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เราทำงานได้ง่ายขึ้น แต่เจตจำนงยังเป็นของมนุษย์ พวกเขามีสิทธิ์ที่จะเลือกรักใครก็ได้โดยที่กามเทพอย่างเราไม่สามารถขัดขวาง ดังนั้นทุกคนสามารถเปลี่ยนคู่ให้มนุษย์ที่ตนดูแลได้ จึงไม่ต้องเถียงกันให้มากความ

“เข้าใจแล้วใช่ไหมจิรายุ” อาจารย์ที่ปรึกษาหันมาถามเขา

“ครับอาจารย์”

จิรายุเดินกลับไปนั่งที่ของตน เรียกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา ข้อมูลของมนุษย์ที่เขาต้องดูแลมารออยู่ที่หน้าจอแล้ว พอเขาแตะปลายนิ้วที่โฟลเดอร์ของหญิงสาว ข้อมูลและรูปถ่ายในอิริยาบถต่างๆ ของหล่อนก็ปรากฏขึ้นมา เขาจ้องมองรูปภาพของหล่อนแล้วพึมพำกับตัวเอง

“มนต์มีนา ศุภการ”

โลกมนุษย์

อู่มนัสยานยนต์ตั้งอยู่ในซอยลึกย่านชานเมือง บนเนื้อที่ขนาดสองร้อยตารางวา ด้านหน้าติดถนนซอย ด้านหลังติดที่ดินรกร้าง ภายในอู่แบ่งออกเป็นสามส่วน ประกอบด้วยโถงด้านหน้าสำหรับจอดรถที่กำลังซ่อม ขวามือเป็นออฟฟิศขนาดสิบหกตารางเมตร ผนังทั้งสี่ด้านกรุด้วยกระจกใสปิดทับด้วยผ้าม่าน ใช้เป็นห้องรับรองลูกค้าและจัดเก็บเอกสาร ซ้ายมือเป็นห้องพ่นสีและอบสีรถยนต์ ด้านในสุดเป็นเรือนแถวขนาดสามห้อง ซึ่งเป็นที่พักของกล้าและสมหมาย นายช่างประจำอู่

ใต้ท้องรถเก๋งสีขาวที่จอดอยู่ชิดกำแพง หญิงสาวที่จิรายุเทพบุตร

คำนึงถึงกำลังตรวจเช็กช่วงล่างรถยนต์ เพื่อหาสาเหตุที่ทำให้มันสั่นเป็นเจ้าเข้าเวลาเจ้าของเร่งความเร็วแตะร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมง มีนาทำงานไปฟังเพลงจากโทรศัพท์มือถือไป มีความสุขกับงานของตน แม้คนทั่วไปจะคิดว่างานซ่อมรถยนต์ไม่เหมาะกับผู้หญิง เพราะเป็นงานที่ค่อนข้างหนัก แถมยังต้องทนกับความเปรอะเปื้อน แต่สำหรับหล่อน การได้เห็นรอยยิ้มของลูกค้าเมื่อพบว่ารถยนต์ของตนกลับมาใช้งานได้ดีดังเดิมคือความภูมิใจที่สุดในชีวิต

“เจ้มีนา! อยู่ที่ไหน ตอบด้วย”

เสียงตะโกนโหวกเหวกของกล้าดังขึ้น หญิงสาวเจ้าของชื่อขมวดคิ้วดันตัวออกมาจากใต้ท้องรถ แล้วร้องบอกหนุ่มรุ่นน้องเสียงดัง

“ฉันอยู่นี่”

“มาหลบอยู่นี่เอง หาอยู่ตั้งนาน” กล้ารีบเดินมาหา

หญิงสาวลุกขึ้นยืน เช็ดมือกับผ้าที่ห้อยอยู่บนเสาแล้วมองอีกฝ่ายอย่างกล่าวหา

“หาทำไม นายไปก่อเรื่องอะไรอีกเหรอ”

“เปล้า” เขาปฏิเสธเสียงสูง “เดี๋ยวนี้ผมเป็นคนดีแล้ว ไม่เชื่อถามลุงหมายดูก็ได้”

“แล้วมีเรื่องอะไร”

มีนาถามอย่างอ่อนใจ กล้าเป็นหลานชายของสมหมาย ทั้งสองทำงานกับตาของหล่อนซึ่งเป็นเจ้าของอู่มนัสยานยนต์ตั้งแต่หล่อนยังเด็ก พอตาเสียหล่อนก็มาดูแลอู่แทนโดยมีสองลุงหลานเป็นกำลังสำคัญ ทั้งสองพักอยู่ในอู่รถ ส่วนหล่อนพักอยู่ที่บ้านของแม่แถวนนทบุรี

“พ่อของเจ้มาหา นั่งรออยู่ในรถ” กล้าชี้ไปนอกอู่รถ

“ช่วยไปบอกเขาทีว่าฉันไม่อยู่ ออกไปไหนตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้”

“ไม่ได้” หนุ่มรุ่นน้องส่ายหน้าดิก “ผมบอกไปแล้วว่าเจ้อยู่ข้างใน”

“งั้นก็ไปบอกว่าเพิ่งออกไปก็ได้”

“อย่าทำแบบนั้นเลยหนูมีนา” สมหมายเดินมาหาหล่อน “ยังไงท่านก็เป็นพ่อ ท่านมาหาคงมีธุระ ออกไปพบท่านเถอะ ทำให้พ่อแม่เป็นทุกข์มันบาปมากนะ”

มีนาจำใจพยักหน้าแล้วเดินออกไปนอกอู่รถ หล่อนพบรถของพ่อจอดอยู่ริมกำแพง จึงเปิดประตูหลังเข้าไปนั่งแล้วยกมือไหว้ผู้เป็นพ่อ

“เป็นยังไงบ้าง ลูกดูผอมลงนะ”

“หนูสบายดีค่ะ” หญิงสาวมองหน้าพ่อ พ่อของหล่อนเป็นชายวัยห้าสิบปีเศษที่ดูดีมาก สวมสูทแบรนด์เนมตัดเย็บประณีต รูปร่างสูงโปร่งไม่มีไขมันส่วนเกิน เค้าหน้าคล้ายคลึงกับหล่อน ยกเว้นดวงตาที่หล่อนได้มาจากแม่

“พ่อให้ผู้ช่วยเช็กบัญชีเงินฝากของลูก ทำไมลูกไม่เบิกเงินที่พ่อให้ทุกเดือนไปใช้ ลูกจะได้ไม่ต้องลำบากทำงานแบบนี้”

มีนากำมือซ่อนนิ้วเปื้อนน้ำมันเครื่องจากสายตาพ่อ หล่อนไม่เคยอายอาชีพของตนเอง แต่เวลาอยู่ต่อหน้าพ่อ หล่อนเหมือนกลับไปเป็นเด็กเล็กๆ ที่โหยหาอ้อมกอด ความรัก และการยอมรับ

“หนูไม่ลำบากค่ะ รายได้ของอู่อาจจะไม่มาก แต่ก็ไม่ถึงกับขัดสน หนูดูแลตัวเองได้ค่ะ”

“ลูกเหมือนแม่มาก ตัวเล็กแต่เข้มแข็ง ปากแข็งแต่ใจอ่อน พ่อเสียใจที่พบแม่ช้าเกินไป ทำให้พ่อให้อะไรแก่ลูกมากกว่านี้ไม่ได้”

“หนูมีทุกอย่างที่ต้องการแล้ว หนูกับแม่ไม่เคยต้องการอะไรจากพ่อ” หล่อนตอบเสียงเข้ม กำมือแน่นขึ้นอีก

“พ่ออยากให้ลูกไปเรียนรู้งานที่โรงแรม สโรชาเป็นคนฉลาด แต่ไม่ใช่นักบริหารที่ดี พ่อไม่อยากให้โรงแรมของเราตกเป็นของคนอื่น”

“หนูไม่อยากมีเรื่องกับคุณหญิงจงกลนี ถ้าหนูไปทำงานกับพ่อ ชีวิตของพ่อคงหาความสงบไม่ได้ เพราะคุณหญิงคงไม่ยอมให้หนูมาชุบมือเปิบ” หล่อนตอบตามตรง

พ่อถอนใจยาวแล้วเอ่ยอย่างเคร่งขรึม

“โรงแรมอนันต์ธาราเป็นของพ่อ ลูกเป็นลูกของพ่อคนหนึ่ง ลูกมีสิทธิ์ในโรงแรมนั้นไม่น้อยไปกว่ายายเกรซหรือคุณหญิงจงกลนี”

“หนูจะคิดดูค่ะ เย็นนี้ลูกค้าจะมารับรถ หนูขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ”

มีนายกมือไหว้พ่อ เปิดประตูลงจากรถแล้วเดินเข้าไปในอู่ หญิงสาวหยุดยืนข้างรถที่ซ่อมค้างไว้ ทรุดตัวลงนั่งพิงล้อรถ ดวงตาดำขลับฉายแววเจ็บปวด เรื่องราวในวัยเด็กหวนกลับมา

คุณหญิงจงกลนีเป็นภรรยาหลวงของพ่อ นางมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อสโรชา ส่วนแม่ของหล่อนชื่อมุกดา เป็นภรรยาน้อย พ่อบอกเสมอว่ารักแม่ของหล่อนมาก แต่พ่อพบกับแม่ทีหลังจึงไม่สามารถยกย่องแม่ได้ แต่พ่อก็ส่งเสียเลี้ยงดูแม่กับหล่อนอย่างดี ไม่เคยให้เดือดเนื้อร้อนใจเลยสักครั้ง

พ่อปิดบังเรื่องของหล่อนกับแม่มานานกว่าสิบห้าปี จนกระทั่งแม่ของหล่อนเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว พ่อจึงตัดสินใจรับหล่อนไปอยู่ที่บ้านศุภการ คุณหญิงจงกลนีและสโรชาตกใจมาก นางไม่เคยต่อว่าพ่อสักคำ แต่เอาความเสียใจมาลงที่หล่อนแทน มีนาทนอยู่ร่วมบ้านกับแม่เลี้ยงใจร้ายและพี่สาวขี้วีนร่วมปี จึงขอพ่อออกมาอยู่กับตามนัสที่อู่ซ่อมรถแห่งนี้ เพื่อเรียนรู้การซ่อมรถและการแข่งรถ หล่อนหลงรักความเร็วและเสียงเครื่องยนต์ จึงเลือกเรียนวิศวกรรมเครื่องกล แม้ว่าพ่อจะไม่เห็นด้วยก็ตาม

“เจ้อยู่นี่หรือเปล่า” กล้าเรียก

“อยู่ตรงนี้” หล่อนปาดน้ำตาทิ้งพลางลุกขึ้นยืน

หนุ่มรุ่นน้องเดินเข้ามาหา มองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบบอก

“ไอ้โต้งโทร. มาบอกว่าคืนนี้มีหมูมาให้เชือด เดิมพันสองหมื่น เจ้สนใจไหม”

“สนสิ นายโทร. ไปบอกเลยว่าฉันตกลง” หล่อนรีบตอบรับทันที เงินสองหมื่นบาทจ่ายค่าน้ำค่าไฟได้ทั้งเดือน ใครไม่สนก็โง่แล้ว

“ได้เลยเจ้” เขารับคำเสียงใสแล้วบุ้ยใบ้ไปข้างหลัง มีนาพยักหน้า

เข้าใจแล้วรีบเปลี่ยนเรื่องพูด

“รถคันสีน้ำเงินถ่ายน้ำมันเครื่องเสร็จแล้ว นายเอาไปล้างเลยนะ เดี๋ยวตอนเย็นเจ้าของจะมารับ”

“ครับเจ้” หนุ่มรุ่นน้องรับคำแล้วเดินแยกไปทันที สวนทางกับสมหมายที่เดินมาหาหล่อน

“จะไปแข่งรถอีกแล้วเหรอ หนูก็รู้ว่ามันอันตราย เสี่ยงทั้งอุบัติเหตุ ทั้งถูกตำรวจจับ เมื่อไรหนูจะเลิกเสียที”

“เที่ยงแล้ว หนูไปสั่งข้าวดีกว่า ลุงหมายเอากะเพราไก่ไข่ดาวเหมือนเดิมนะ”

หญิงสาวไม่อยากโกหก จึงเฉไฉไปพูดเรื่องอื่น แล้วเดินหนีออกจากอู่รถ ทิ้งให้สมหมายยืนส่ายหน้าอย่างอ่อนใจอยู่คนเดียว

มีนาเดินเข้าไปในร้านชวนชมชวนชิม ซึ่งเป็นร้านอาหารตามสั่งเล็กๆ อยู่ถัดจากอู่รถของหล่อนไปไม่ไกล ชวนชมเจ้าของร้านเป็นหญิงวัยกลางคนอายุสี่สิบกว่าๆ รูปร่างท้วมแต่คล่องแคล่ว ทำอาหารรสชาติดี ที่สำคัญลงบัญชีไว้จ่ายสิ้นเดือนได้ นางมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อต้นหอม อายุสิบเจ็ดปี เรียน ปวช. แต่งตัวเก่ง และมีความฝันว่าอยากได้แฟนรวยๆ เพื่อจะถีบตัวเองไปให้พ้นจากร้านของแม่

“รับอะไรดีคะพี่มีนา” ต้นหอมวิ่งมารับหน้า วันนี้เด็กสาวผูกแกละสวมเสื้อยืดสีขาวผูกเอวโชว์สะดือกับกางเกงขาสั้นอวดท่อนขาขาว แต่งหน้าทาปากเหมือนจะไปเที่ยวมากกว่ามาช่วยงานแม่

“กะเพราไก่ไข่ดาวสอง ข้าวผัดหมูหนึ่ง น้ำอัดลมสามกระป๋อง”

“แม่ กะเพราไก่ไข่ดาวสอง ข้าวผัดหมูหนึ่ง น้ำอัดลมสาม” เด็กสาวร้องบอกมารดาแล้วหันมาจ้องหน้าหล่อน “กล้าบอกว่ารถเบนซ์คันใหญ่ที่จอดอยู่หน้าอู่เป็นของพ่อพี่ จริงหรือเปล่าคะ”

มีนาพยักหน้าพลางคาดโทษกล้าในใจ เขาเอาเรื่องของหล่อนไปเล่า

โดยไม่ถามก่อน สิ้นเดือนจะหักเงินเดือนให้เข็ดเลย

“ขับรถคันใหญ่ขนาดนั้น พ่อพี่คงรวยมากสินะ แล้วทำไมพี่ไม่ไปอยู่กับพ่อ มาทนทำงานในอู่รถเล็กๆ ทำไม เป็นหนูเปิดก้นไปนานแล้ว”

“เลิกเพ้อเจ้อได้แล้วนังต้นหอม เอาข้าวไปส่งลูกค้าที่แฟลต เขาโทรศัพท์มาเร่งแล้ว” ชวนชมเดินมาหาแล้วส่งถุงอาหารให้ลูกสาว

“แม่นี่ชอบขัดจังหวะจัง ใช้ได้ทั้งวี่ทั้งวัน ใจคอจะไม่ให้หนูว่างเลยเหรอ” ต้นหอมบ่นกระปอดกระแปดแล้วเดินสะบัดก้นออกไป

“ขนาดฉันใช้เก่ง แกยังอู้ได้เลย รีบไปรีบมาเลยนะ ถ้ามัวไปเถลไถลคุยกับไอ้หนุ่มที่ไหน แกโดนดีแน่” ผู้เป็นแม่ตะโกนไล่หลังแล้วหันมายิ้มหวานให้หล่อน

“กล้าบอกว่าพ่อของหนูเป็นเจ้าของโรงแรม ชื่อโรงแรมอะไรจ๊ะ เผื่อน้าจะไปใช้บริการบ้าง น้าเห็นแวบๆ ในกระจกหลัง พ่อหนูหล่อมากเลย โสดหรือเปล่า แล้วทำไมหนูไม่ไปอยู่กับพ่อล่ะ มาทนลำบากทำอู่ซ่อมรถทำไม”

“อาหารที่สั่งไว้ให้ต้นหอมไปส่งที่อู่นะคะ หนูต้องรีบกลับไปทำงานเดี๋ยวลูกค้าจะมารับรถแล้ว”

มีนาเดินออกจากร้านโดยไม่สนใจเสียงเรียกของอีกฝ่าย แม่กับลูกนิสัยไม่ต่างกันเลย เขาถึงได้บอกว่าลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น

กลางดึกบนถนนหลวงย่านชานเมือง รถมอเตอร์ไซค์แบบเอนดูโรสีแดงสลับขาวแล่นมาด้วยความเร็วสูง ก่อนผู้เป็นเจ้าของจะแตะเบรกพารถคู่ใจเข้าจอดข้างทาง มีนาถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ แล้วสะบัดผมเปียยาวไปข้างหลัง ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ คืนนี้มีผู้พิสมัยความเร็วมารวมตัวกันคึกคัก บางคนมาเพื่อแข่ง บางคนมาเพื่อดู แต่หล่อนมาเพื่อล่า เงินเดิมพันสองหมื่นถือว่าค่อนข้างสูงสำหรับการแข่งขันบนถนนที่กติกามีแค่ใครเข้าเส้นชัยก่อนคนนั้นชนะ รับเงินสดแล้วแยกย้ายก่อนตำรวจมา

มีนาก้าวลงจากรถมอเตอร์ไซค์ของตน คนทั่วไปอาจคิดว่าการแข่งรถเป็นอันตราย แต่สำหรับหล่อนมันคือความสุข เวลาสายลมปะทะใบหน้า หล่อนรู้สึกเป็นอิสระ หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือมากดโทร. ออก คิ้วคมได้รูปสวยเหนือดวงตาสีดำราวกับนิลขมวดมุ่นเมื่อพบว่าปลายสายไม่ตอบรับการติดต่อ มีนาเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋ากางเกง ริมฝีปากอิ่มสีกุหลาบเม้มแน่นอย่างหงุดหงิด เมื่อสิบนาทีก่อนกล้าส่งข้อความมาบอกว่ามาถึงแล้ว แต่พอหล่อนโทร. ไปหา เขากลับไม่ยอมรับสาย ไม่รู้ว่ามัวไปจีบสาวอยู่ที่ไหน

“เหลวไหลจริงๆ เชียว” หญิงสาวกวาดตามองไปตามกลุ่มคน การแข่งรถคู่แรกเริ่มขึ้นแล้ว แต่หล่อนยังไม่รู้เลยว่าคู่แข่งของตนเป็นใคร เพราะให้หนุ่มรุ่นน้องจัดการแทนทั้งหมด

“ใครกัน”

มีนาหยุดสายตาที่ชายหนุ่มคนหนึ่ง เขาสวมสูทสีขาวยืนอยู่บนเกาะกลางถนนตรงข้ามหล่อน ไฟทางส่องกระทบชุดที่เขาสวมเป็นประกายเรืองรอง ดูโดดเด่นสะดุดตาและแตกต่างจากคนอื่น เขามองตรงมาที่หล่อน หญิงสาวมองตอบด้วยความสนใจ แล้วจู่ๆ เขาก็เดินข้ามถนนมาหา ตัดหน้ารถมอเตอร์ไซค์สองคันที่กำลังขับเคี่ยวกันมาเพื่อแย่งกันเข้าเส้นชัย

“คุณ!”

หล่อนกระโจนเข้าไปหาด้วยสัญชาตญาณ ชายหนุ่มจ้องมองอย่างตกใจ ก่อนถูกหล่อนโถมเข้าใส่จนล้มกลิ้งไปด้วยกัน หลบพ้นล้อรถไปอย่างฉิวเฉียด

มีนาร้องครางอย่างเจ็บปวดเมื่อศีรษะกระแทกพื้นถนนเต็มแรง เจ็บจนเห็นดาวระยิบระยับ หล่อนลืมตามองชายที่ตนช่วยไว้ ก่อนอ้าปากค้างอย่างตกตะลึงเมื่อพบว่าเขาหล่อมาก หล่อที่สุดเท่าที่หล่อนเคยเห็นมา หล่อเหมือนไม่ใช่คน

“เจ้าเห็นเรา?” เขาถามเสียงแผ่ว สีหน้าประหลาดใจ

“ฉัน...”

หล่อนพูดได้เพียงเท่านั้นความมืดก็เข้าครอบงำ สิ้นสติไปพร้อมกับเสียงกรีดร้องของคนที่เห็นเหตุการณ์

“เจ้าเห็นเราได้ยังไง...”

๒

แสงแดดยามเช้าส่องผ่านม่านหน้าต่างเข้ามาในห้อง ปลุกให้หญิงสาวที่นอนหลับอยู่บนเตียงรู้สึกตัวตื่น ดวงตาดำขลับแวววาวเหมือนนิลฉายแวววุ่นงงในตอนแรก ก่อนเจ้าตัวจะร้องครางอย่างเจ็บปวดเมื่อระลึกได้ว่าตนอยู่ที่ไหน มีนามองไปรอบตัว สิ่งแรกที่เห็นคือเพดานสีขาวสะอาด โทรทัศน์จอแบนบนผนังปลายเตียง เก้าอี้รับแขกแบบปรับนอนได้ทางขวามือ เหนือขึ้นไปเป็นหน้าต่างบานใหญ่ มีผ้าม่านซาตินสีฟ้าอ่อนปิดไว้ครึ่งหนึ่ง

หญิงสาวยกมือข้างซ้ายขึ้นมาดู ใบหน้าเรียวเหยเกเมื่อเห็นเข็มน้ำเกลือปักอยู่บนหลังมือ เมื่อคืนนี้หล่อนออกไปแข่งรถ แต่ยังไม่ทันได้แข่งก็เกิดเรื่องเสียก่อน เพราะมีผู้ชายคนหนึ่งเดินลงไปบนถนน ตัดหน้ารถมอเตอร์ไซค์ที่กำลังแข่งกันมาด้วยความเร็วสูง หล่อนกระโดดเข้าไปช่วยผู้ชายคนนั้นด้วยความตกใจ ก่อนหมดสติไปเพราะศีรษะกระแทกพื้นถนน

มีนายกมือขวาคลำศีรษะตัวเอง ก่อนถอนใจยาวอย่างโล่งอกเมื่อไม่พบผ้าพันแผล หมายความว่าศีรษะของหล่อนไม่แตก นับว่าเป็นเรื่องดีเรื่องเดียวที่คิดออกตอนนี้ หญิงสาวหันไปมองประตูห้องพักเมื่อได้ยินเสียง

ลูกบิดประตูขยับ ก่อนกล้าและสมหมายจะเดินเข้ามาในห้อง ทั้งสองยิ้มกว้างด้วยความยินดีขณะรีบเดินมาหาหล่อน

“เจ้ฟื้นแล้ว เจ็บตรงไหนบ้าง ปวดหัวหรือเปล่า” กล้าถามด้วยความเป็นห่วง

“ปวดไปหมดทั้งตัว” หล่อนตอบตามตรง “แล้วผู้ชายคนนั้นเป็นยังไงบ้าง เขาอยู่ที่โรงพยาบาลนี้ด้วยหรือเปล่า”

“ผู้ชายคนไหน” หนุ่มรุ่นน้องทำหน้างง

“ผู้ชายคนที่ฉันช่วยไว้ไง สวมสูทสีขาว หน้าตาหล่อๆ น่ะ”

“ไม่มี้” เขาปฏิเสธเสียงสูง “ผมเห็นเจ้ยืนอยู่ริมถนนคนเดียว แล้วจู่ๆ ก็กระโดดไปตัดหน้ารถ โชคดีที่ไม่โดนรถชนคอหักตาย”

มีนายกมือกุมศีรษะ งุนงงหนักขึ้นไปอีก หล่อนตาฝาดหรือกล้าตาไม่ดี ผู้ชายที่โดดเด่นขนาดนั้น ทำไมหนุ่มรุ่นน้องถึงมองไม่เห็น ในเมื่อหล่อนจำรายละเอียดของเขาได้หมด ตาคม คิ้วดก จมูกโด่ง ปากสวย ผิวขาว ผมดำ คนเราจะตาฝาดได้ชัดเจนขนาดนี้เลยหรือ

“มีสิ” หล่อนยืนยัน “ผู้ชายคนนั้นเดินตัดหน้ารถ ฉันกระโดดเข้าไปช่วยเขา เรากลิ้งไปด้วยกันบนพื้น ก่อนฉันจะสลบไปเพราะหัวกระแทกพื้น”

“ไม่มีใครเลยจริงๆ ผมเห็นเจ้กระโดดออกไปคนเดียว ตอนพามาโรงพยาบาลก็มีเจ้คนเดียว ไม่เชื่อถามคนอื่นดูก็ได้ เขาเห็นกันทุกคนแหละหรือว่า...” กล้าทำท่าขนลุก “เจ้จะถูกสัมภเวสีบนถนนเล่นงาน”

มีนากลืนน้ำลายอึกใหญ่ หรือผีตายโหงบนถนนเล่นงานหล่อนแล้ว หญิงสาวดึงผ้าห่มขึ้นมากอด หล่อนยิ่งไม่ค่อยถูกโรคกับผีอยู่ด้วย

“แล้วการแข่งรถเมื่อคืนเป็นยังไงบ้าง”

“ฝ่ายโน้นยึดเดิมพันของเราไป เพราะเจ้ไม่สามารถลงแข่งได้”

“ได้ยังไง แบบนี้มันขี้โกงนี่หว่า” หล่อนลุกพรวดขึ้นนั่งด้วยความโมโห แต่ต้องนอนลงไปอีกครั้งเมื่ออาการปวดศีรษะเล่นงาน

“ใจเย็นก่อนหนูมีนา” สมหมายเอ่ยเตือนสติ “เงินทองของนอกกาย

ไม่ตายเดี๋ยวก็หาใหม่ได้ แค่หนูปลอดภัยก็ดีมากแล้ว คราวหน้าอย่าไปแข่งอีกก็แล้วกัน”

“หนูจะพยายามค่ะ” หล่อนแบ่งรับแบ่งสู้ แล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “หนูต้องอยู่โรงพยาบาลอีกนานไหม ที่นี่ค่ารักษาน่าจะแพง หนูคงสู้ค่ารักษาไม่ไหว”

“ไม่รู้เหมือนกัน เดี๋ยวลุงจะให้กล้าไปถามหมอให้นะ”

“ไม่ต้องถามแล้วลุง หมอมาโน่นแล้ว” เขาพยักพเยิดไปที่ประตูห้อง

มีนามองตามสายตากล้า แพทย์หนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามา เขาเป็นชายหนุ่มอายุใกล้สามสิบ รูปร่างสูง ผิวขาว จัดว่าหน้าตาดี สวมแว่นตากรอบทอง ท่าทางใจเย็น หล่อนอ่านชื่อบนเสื้อกาวน์ของเขา ‘นายแพทย์ต่อพงศ์ บูรณเวช’ เขานามสกุลเหมือนชื่อโรงพยาบาลเลย

“สวัสดีครับ ผมหมอต่อพงศ์” เขาแนะนำตัวเสียงนุ่ม “คุณฟื้นนานหรือยัง ปวดหัวหรือเปล่า มึนงง อยากอาเจียนไหม”

“ปวดหัวนิดหน่อยค่ะตอนที่ขยับตัวเร็วๆ แต่ตอนนี้ไม่ปวดแล้ว ฉันจะออกจากโรงพยาบาลได้เมื่อไรคะ” หล่อนถามเข้าเรื่องทันที โรงพยาบาลบูรณเวชเป็นโรงพยาบาลที่ดี เครื่องมือแพทย์ทันสมัย ตั้งอยู่ไม่ไกลจากอู่ของหล่อน แต่ค่ารักษาพยาบาลค่อนข้างแพง เพราะเป็นโรงพยาบาลเอกชน

“ผมขอดูอาการอีกหนึ่งคืน เพราะหัวคุณกระแทกค่อนข้างแรง ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีอะไรก็กลับบ้านได้ครับ” เขาตอบคำถามหล่อน แล้วหันไปพูดกับพยาบาล ก่อนเดินออกจากห้องไป

มีนาหลับตาลงอย่างเหนื่อยอ่อน อยากออกจากโรงพยาบาลใจแทบขาด แต่เมื่อหมอบอกแบบนั้นหล่อนก็คงต้องอยู่ต่อ เพราะดึงดันกลับบ้านตอนนี้ สองลุงหลานก็คงไม่ยอมอยู่ดี

มีนานอนดูโทรทัศน์อยู่บนเตียง สมหมายกลับไปเฝ้าอู่รถ ส่วนกล้าออกไปหาของกิน หญิงสาวกดรีโมตเปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ ก่อนกดปิดเมื่อ

ไม่มีอะไรชวนให้ดู ตอนนี้อาการบาดเจ็บของหล่อนดีขึ้นมาก แต่อาการเบื่อหน่ายสาหัสนัก เพราะไม่ใช่คนที่ชอบอยู่เฉยๆ พอไม่มีอะไรให้ทำ ชีวิตเหมือนไร้คุณค่าชอบกล

เสียงเคาะประตูดังขึ้น หญิงสาวหันไปมอง แล้วลุกขึ้นนั่งอย่างระวังตัวเมื่อเห็นว่าคนที่เปิดประตูเดินเข้ามาคือพี่สาวต่างมารดาซึ่งปกติไม่ค่อยกินเส้นกันเท่าไร แต่วันนี้สโรชากลับถือกระเช้าผลไม้มาเยี่ยมหล่อนถึงโรงพยาบาล

“ดูดีกว่าที่คิดนี่ ฉันนึกว่าจะแย่กว่านี้เสียอีก” สโรชาส่งกระเช้าผลไม้ให้หล่อน สีหน้าแววตาเยาะหยัน เหมือนมาสมน้ำหน้ามากกว่ามาเยี่ยมไข้

“ขอบใจ แต่ไม่ต้องลำมากมาเยี่ยมก็ได้ พรุ่งนี้ฉันจะออกจากโรงพยาบาลแล้ว” มีนารับกระเช้าผลไม้มา ไม่โมโห ไม่ตอบโต้ เพราะเห็นจนชินชาแล้ว

“ฉันก็ไม่ได้อยากมานักหรอก ถ้าพ่อไม่สั่งให้มาดูว่าเธอตายหรือยัง นึกเหรอว่าฉันจะฝ่ารถติดมาถึงที่นี่”

“พ่อไปไหนเหรอ ทำไมไม่มาเอง” หญิงสาวถามเสียงแผ่ว สโรชาเกลียดหล่อน เพราะคุณหญิงจงกลนีพูดกรอกหูตั้งแต่เด็กว่าหล่อนจะมาแย่งความรักจากพ่อ ทั้งที่ไม่จริงเลยสักนิด ลูกเมียน้อยจะสำคัญกว่าลูกเมียหลวงได้อย่างไร ขนาดหล่อนเข้าโรงพยาบาล พ่อยังไม่คิดจะมาดูดำดูดีเลย

“บินไปเมืองนอกตั้งแต่เช้าแล้ว ตอนแรกพ่อจะเลื่อนไฟลต์เพื่อมาดูอาการเธอ แต่ฉันเห็นว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร เลยบอกให้พ่อเดินทางตามกำหนดเดิม แล้วเอากระเช้ามาเยี่ยมเธอเอง”

สโรชายิ้มเยาะ สะใจที่ได้เหยียบย่ำน้องสาวต่างแม่ โดยไม่รู้ว่าคำพูดของตนทำให้มีนารู้สึกดีขึ้น เพราะได้รู้ว่าความจริงแล้วพ่อเป็นห่วงหล่อน

“ฉันเข้าใจแล้ว เธอกลับไปเถอะ เดี๋ยวรถติด”

“เธอกล้าไล่ฉันเหรอ” พี่สาวต่างแม่ตวาดแว้ด

มีนามองอย่างอ่อนใจ ผู้เป็นพี่เป็นคนสวย เข้าสังคมเก่ง แต่ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ นึกแล้วก็เสียดายแทน

“ฉันไม่ได้ไล่ แค่แนะนำเฉยๆ แต่ถ้าเธออยากอยู่ต่อก็ตามสบายเลย ฉันจะนอนแล้ว” หล่อนวางกระเช้าลงบนโต๊ะข้างหัวเตียง แล้วล้มตัวลงนอน ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัว

“จองหอง อย่าว่าแต่อยู่ร่วมห้องเลย แค่ใช้นามสกุลร่วมกันฉันยังไม่อยากเลย รีบไปเปลี่ยนนามสกุล ก่อนเธอจะทำให้ศุภการมัวหมอง”

“ขอบคุณที่แนะนำ แต่ฉันไม่เปลี่ยนหรอก ฉันจะใช้ไปเรื่อยๆ แบบนี้แหละ สะใจดี”

มีนาแกล้งยั่ว ทำเอาผู้เป็นพี่สาวเต้นผาง แต่ยังไม่ทันได้อาละวาด คุณหญิงจงกลนีก็เปิดประตูเข้ามาก่อน

หญิงสาวยกมือไหว้ตามมารยาท แม่เลี้ยงของหล่อนเป็นหญิงวัยห้าสิบปีที่ยังสวยพริ้ง ผิวขาว รูปร่างอวบ แต่งตัวเก่ง แต่ชอบดูถูกคนอื่นและขี้หึงมาก

“ก็ไม่ได้เป็นอะไรมากนี่” นางรับไหว้อย่างขอไปที แล้วหันไปพูดกับลูกสาว “ทำอะไรอยู่ยายเกรซ แค่เอากระเช้ามาให้ทำไมนานจัง แม่รอจนเมื่อยแล้วนะ”

“มันยั่วประสาทเกรซค่ะ”

“เหลวไหลน่า เรารีบไปกันดีกว่า เดี๋ยวแม่ไปประชุมสมาคมไม่ทัน” นางคว้ามือลูกสาวออกเดินพลางพร่ำสอนไปด้วย “แม่บอกกี่ครั้งแล้วว่าอย่าเอาทองไปรู่กระเบื้อง พวกลูกเมียน้อยพูดไปก็เท่านั้น คนพวกนี้ไม่มีสำนึกหรอก”

มีนากำมือแน่นอย่างอดกลั้น สโรชาว่าร้ายแล้วยังไม่ได้เศษเสี้ยวของผู้เป็นแม่ คุณหญิงจงกลนีจงใจพูดให้หล่อนได้ยิน ย้ำว่าหล่อนเป็นแค่ลูกเมียน้อยต่ำต้อย ไม่คู่ควรต่อปากต่อคำด้วย ทั้งที่แม่ของหล่อนเสียมาร่วมสิบปีแล้ว แต่ความเกลียดชังของนางไม่ได้ลดลงเลย

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

จิรายุเทพบุตรนั่งอยู่ที่ม้าหินอ่อนใต้ต้นหูกวางภายในสวนหย่อมของมหาวิทยาลัย ดวงตาคมสีน้ำตาลเข้มจ้องมองแท็บเล็ตสวรรค์ในมือ เมื่อวานเขาลงไปโลกมนุษย์เพื่อดูมนุษย์ที่ตนต้องดูแล มนต์มีนาตัวจริงดูดีกว่าภาพถ่ายมอมแมมที่เขาดูอยู่ตอนนี้มาก หญิงสาวมีรูปร่างสูงโปร่ง ท่าทางคล่องแคล่ว แววตามั่นใจในตัวเอง แต่มีข้อเสียตรงชอบขี่พาหนะอันตรายอย่างมอเตอร์ไซค์

เทพบุตรหนุ่มปิดแท็บเล็ตสวรรค์ ดวงตาคมหรี่ลงอย่างครุ่นคิด ปกติมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นเทวดา แต่เมื่อคืนเขาคิดว่ามนต์มีนาเห็นเขา เพราะตอนที่เขาข้ามถนนไปหาหล่อน จู่ๆ หญิงสาวก็พุ่งเข้ามาหาเขาจนล้มกลิ้งไปกับพื้นด้วยกัน หล่อนจ้องมองเขาอย่างประหลาดใจ แล้วหมดสติไปเพราะศีรษะกระแทกพื้น แต่จะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อตาเนื้อของมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นกายทิพย์ของเทวดา

“ลงไปโลกมนุษย์ครั้งแรกเป็นยังไงบ้างท่านจิรายุ”

เสียงคุ้นหูดังขึ้นด้านหลัง จิรายุไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่าเจ้าของเสียงคือยศธรเทพบุตร ซึ่งไม่รู้ว่าครึ้มอกครึ้มใจอะไรถึงเข้ามาทักเขา ทั้งที่ปกติแทบไม่คุยกันด้วยซ้ำ เทพบุตรหนุ่มเสกแท็บเล็ตในมือให้หายไป แล้วหันไปตอบคำถามอีกฝ่าย

“ค่อนข้างแปลก แต่ก็ไม่เลวนัก”

“เห็นเขาพูดกันว่ามนุษย์ที่ท่านดูแลเข้าโรงพยาบาลเหรอ”

“ใช่” เทพบุตรหนุ่มยอมรับตามตรง เคยได้ยินว่าพวกมนุษย์ชอบนินทา ไม่คิดว่าเทวดาก็ชอบเหมือนกัน

“หญิงมนุษย์ของท่านช่างอับโชคนัก จู่ๆ ก็มาเจ็บป่วยแบบนี้ แล้วท่านจะจับคู่ให้นางอย่างไร ระวังจะเรียนไม่จบพร้อมเพื่อนนะ”

“อยู่โรงพยาบาลก็จับคู่กับหมอสิ ดีเสียอีก ไม่ต้องไปหาให้ลำบาก” รณกรพูดพลางเดินเข้ามาหา ดวงตาจ้องมองยศธรอย่างท้าทาย “ท่านเอา

เวลาไปดูแลมนุษย์ของตัวเองดีกว่าไหม”

“เราก็แค่เป็นห่วง ทำไมต้องว่ากันด้วย”

“เราไม่ได้ว่า” รณกรปฏิเสธเสียงสูง “เราเห็นท่านเที่ยวเป็นห่วงคนอื่นไปทั่ว เราก็กลัวว่าท่านจะเรียนไม่จบเท่านั้นเอง”

“เราไปก่อนนะ แถวนี้อากาศไม่ดี อยู่แล้วอึดอัด” ยศธรหันมาพูดกับจิรายุ แล้วสะบัดหน้าจากไปอย่างขุ่นเคือง

“ท่านสองคนเป็นอะไร ทำไมชอบทะเลาะกัน ไม่เบื่อบ้างหรือไง” จิรายุถามอย่างอ่อนใจ ทั้งสองเป็นไม้เบื่อไม้เมากันตั้งแต่พบหน้า เพราะยศธรชอบเป็นที่หนึ่ง ทำอะไรก็ต้องเหนือกว่าคนอื่น รณกรเองก็ไม่ชอบเป็นที่สอง พวกเขาจึงปะทะกันเป็นประจำ

“เรามาช่วยท่านนะ ทำไมท่านพูดเหมือนเราเป็นคนผิด”

“เราไม่ได้บอกว่าท่านผิด เราแค่ไม่อยากให้ท่านทะเลาะกับยศธรเทพบุตร พวกเราต้องอยู่ด้วยกันอีกนาน ทำดีต่อกันไว้ไม่ดีกว่าเหรอ”

“เราจะพยายามแล้วกัน” ผู้เป็นเพื่อนตัดบทแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “เล่าเรื่องมนุษย์ของท่านให้เราฟังบ้างสิ นางเป็นอย่างไรบ้าง แล้วทำไมถึงบาดเจ็บ”

จิรายุก้มหน้าซ่อนรอยยิ้ม คำว่า ‘มนุษย์ของท่าน’ ทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้น ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม รู้แต่ว่าเขาชอบคำนี้มาก

“นางหน้าตาดูดีกว่าในรูปนิดหน่อย นอกนั้นก็เหมือนมนุษย์ทั่วไป ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอก” เขาเงยหน้าขึ้นตอบ

“แค่นี้เองเหรอ” ผู้เป็นเพื่อนทำหน้าผิดหวัง “นานๆ จะเจอมนุษย์ที่ไม่มีเนื้อคู่สักคน เรานึกว่านางจะมีอะไรพิเศษเสียอีก”

“มันก็ไม่เชิงหรอก”

“ยังไง” ผู้เป็นเพื่อนจ้องเขม็ง

“เราคิดว่านางมองเห็นเรา”

“เป็นไปไม่ได้หรอก” ผู้เป็นเพื่อนส่ายหน้าดิก “มนุษย์กับเทวดาอยู่

คนละภพภูมิกัน ตาของมนุษย์ไม่อาจเห็นกายทิพย์ของพวกเราได้”

“ตอนแรกเราก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน จนกระทั่งนางกระโดดเข้ามาช่วยเรา เพราะคิดว่าเรากำลังจะถูกรถชน ก่อนหมดสตินางจ้องหน้าเราเขม็ง เราจึงคิดว่านางน่าจะมองเห็นเรา”

“ถ้าเป็นอย่างที่ท่านเล่า” รณกรขมวดคิ้วครุ่นคิดแล้วชูนิ้วขึ้นสองนิ้ว “มีความเป็นไปได้สองทาง หนึ่งคือหญิงสาวมีสัมผัสที่ละเอียดมาก ซึ่งอาจเกิดจากบุญบารมีที่สั่งสมมา ทำให้นางมองเห็นเหล่าโอปปาติกะ เช่นเทวดาอย่างพวกเรา เปรต อสุรกาย รวมทั้งวิญญาณทั้งหลาย”

“แล้วทางที่สองคือ...” เขาถามเสียงเบา

“ท่านกับนางเคยผูกพันกันมาในอดีตชาติ จึงทำให้นางมองเห็นท่านได้ แต่ถ้าให้แน่ใจคงต้องไปถามท้าวชัยภัทร อาจารย์น่าจะให้คำตอบที่ชัดเจนได้”

“ขอบใจท่านมาก แล้วเราจะหาเวลาไปคุยกับอาจารย์เอง” เขายิ้มให้ผู้เป็นเพื่อนแล้วเปลี่ยนเรื่องคุย “มนุษย์ของท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

“เขาชื่อน้ำมนต์ นิสัยดี หน้าตาดี เป็นลูกชายคนเดียว มีพี่สาวสี่คน ครอบครัวจึงตั้งความหวังให้เขาช่วยสืบสกุล แต่เขาดันมีเนื้อคู่เป็นเพศเดียวกัน”

“เราเชื่อว่าท่านทำได้ ท่านมีผลการเรียนดีมาตลอด ท่านจะต้องเรียนจบเป็นคนแรกของรุ่นแน่นอน” เขาตบไหล่ให้กำลังใจเพื่อน แล้วขอตัวกลับวิมานของตนเพื่อวางแผนลงไปโลกมนุษย์อีกครั้ง

โลกมนุษย์

ห้องพักของมนต์มีนาในเวลากลางดึกเงียบสนิท หญิงสาวเจ้าของห้องนอนหลับอยู่บนเตียง ส่วนหนุ่มรุ่นน้องที่มาเฝ้าไข้นอนหลับอยู่บนโซฟา ตรงมุมห้องใกล้ตู้เก็บของปรากฏกลุ่มควันสีขาวนวลหมุนวนเป็นวงกลม ก่อนจางหายไปแล้วแทนที่ด้วยเรือนร่างสูงสง่าในชุดสูทสีขาวสะอาดตา

จิรายุเทพบุตรเดินไปยืนข้างเตียงนอน ก้มมองหญิงสาวที่ตนต้องดูแลด้วยความสนใจ มนต์มีนานอนหลับได้น่าเอ็นดู มือขวากอดผ้าห่มไว้แนบอก มือซ้ายวางอยู่เหนือศีรษะ ขาข้างขวาอยู่ในผ้าห่ม ส่วนขาข้างซ้ายยื่นออกมาข้างนอก แสงจากโคมไฟหัวเตียงส่องกระทบใบหน้าของหล่อนดูนุ่มละมุนน่ามอง ความจริงหญิงสาวเป็นคนสวย ถ้าจับแต่งเนื้อแต่งตัวดีๆ คงหาชายหนุ่มดีๆ มาเป็นคู่ครองได้ไม่ยาก

เทพบุตรหนุ่มปัดเส้นผมนุ่มสลวยออกจากหน้าผากมน ก่อนดึงมือกลับมาแทบไม่ทันเมื่อจู่ๆ หญิงสาวลืมตาขึ้นมามองเขา ดวงตาของทั้งสองสบประสานกัน ก่อนหญิงสาวจะลุกพรวดขึ้นนั่ง ชี้หน้าเขาด้วยนิ้วมือสั่นระริก

“นายเข้ามาในห้องฉันได้ยังไง”

“เจ้ามองเห็นเราจริงๆ ด้วย” เขาพูดกับตัวเองเบาๆ แต่หล่อนยังอุตส่าห์ได้ยินแล้วตอบเสียงขุ่น

“ฉันไม่ได้ตาบอดนี่ จะได้ไม่เห็นนาย”

“เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง หายดีแล้วใช่ไหม” เขาเปลี่ยนเรื่องพูด

“เจ้า-เรา นายมาจากไหนเนี่ย” หล่อนขมวดคิ้วใส่เขา “พูดจาแปลกๆ เหมือนไม่ใช่คนยุคนี้”

“เราเป็นเทวดา ลงมาดูแลเจ้า” เทพบุตรหนุ่มตอบตามตรง เมื่อหล่อนมองเห็นเขาก็ไม่มีความจำเป็นต้องปิดบัง และที่สำคัญเขาไม่อยากโกหกให้เป็นบาปติดตัว

มนต์มีนาจ้องหน้าเขานิ่งก่อนหัวเราะเสียงดัง

“ไปหลอกเด็กเถอะ ในโลกนี้มีเทวดาที่ไหน นายมาที่โรงพยาบาลถูกเพราะกล้าบอกใช่ไหม”

“กล้า?” เขาหันไปมองเจ้าของชื่อแล้วหันมาพูดกับหล่อน “มนุษย์ผู้ชายคนนั้นใช่ไหม เขาไม่ได้บอกอะไรเราหรอก เพราะเขามองไม่เห็นเรา”

“กล้า ตื่นขึ้นมาคุยกันหน่อยซิ” หญิงสาวตะโกนเรียก แต่หนุ่มรุ่นน้อง

ไม่รู้สึกตัว หล่อนจึงเร่งเสียงขึ้นอีก “ไอ้กล้า บอกให้ตื่นได้ยินไหม แกนอนหลับหรือซ้อมตาย”

“ไม่ต้องเรียกหรอก เราสะกดให้เขาหลับเอง พรุ่งนี้เช้าถึงจะตื่น” เทพบุตรหนุ่มร้องห้าม

หญิงสาวหันมามองเขา ดวงตาสีนิลมีแววลังเล แต่ก็ยังไม่เชื่อเขาอยู่ดี

“ไม่จริง โลกนี้ไม่มีเทวดา”

“เราต้องทำยังไง เจ้าถึงจะเชื่อ”

“หายตัวให้ดูก่อน” หล่อนมองอย่างท้าทาย “ถ้านายทำได้ ฉันถึงจะเชื่อ”

“แค่เรื่องง่ายๆ เจ้าคอยดูให้ดีนะ” เขาก้าวถอยหลังสามก้าว แสดงอิทธิฤทธิ์หายตัวให้หล่อนดู แล้วปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง

“เป็นยังไงบ้าง คราวนี้เจ้าเชื่อเราแล้วใช่ไหม” เทพบุตรหนุ่มถาม แต่หญิงสาวไม่ตอบ หล่อนนอนหลับตานิ่ง

“ทำไมหลับง่ายจัง” เขาขมวดคิ้วสงสัย

“มนต์มีนา อย่าเพิ่งหลับสิ ตื่นมาคุยกันก่อน” เขาเขย่าหมอนที่หล่อนหนุน แต่หญิงสาวนอนเงียบ ไม่มีทีท่าว่าจะรู้สึกตัว

“สงสัยจะไม่ได้หลับ”

จิรายุหัวเราะอย่างสุดกลั้น แม่คนปากเก่งท้าให้เขาแสดงอิทธิฤทธิ์ พอเขาทำให้ดูกลับกลัวจนเป็นลม

“เก่งแต่ปาก” เขาเอ่ยกลั้วหัวเราะ ดึงผ้ามาห่มให้หล่อนแล้วหายตัวจากไป

๓

บ้านไม้สองชั้นสีขาวปลูกอยู่บนเนื้อที่สองร้อยตารางวา ล้อมรอบด้วยรั้วไม้กึ่งปูนสูงเสมอศีรษะสีเดียวกัน ด้านหน้าติดถนนซอยขนาดสองเลน ด้านหลังติดหมู่บ้านจัดสรรขนาดใหญ่ บริเวณบ้านร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่ผลิใบเขียวชอุ่ม ด้านซ้ายมือเป็นโรงจอดรถขนาดเล็ก มีรถมอเตอร์ไซค์แบบเอนดูโรสีแดงสลับขาวและรถมอเตอร์ไซค์วิบากสองคันจอดอยู่ข้างใน ส่วนด้านขวามือเป็นศาลานั่งเล่นทำจากไม้สักขัดเงา หน้าศาลาปลูกต้นมะลิพุ่มใหญ่ออกดอกบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วบริเวณ

รถกระบะคันเก่าแล่นมาจอดหน้าประตูรั้ว มีนาก้าวลงจากรถเดินไปไขประตูรั้ว แล้วเดินนำเข้าไปในบ้านซึ่งยังคงสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบเรียบร้อย แม้ว่าหล่อนจะไม่ได้กลับมานอนหลายวัน ด้วยมีป้าอ้น แม่บ้านแบบไปกลับช่วยมาดูแลตอนกลางวัน

“ความจริงเจ้ค้างที่โรงพยาบาลอีกคืนก็ได้ ไม่เห็นต้องรีบกลับมาแต่เช้าแบบนี้เลย” กล้าเดินตามเข้ามาพลางบ่นไปด้วย

“อยู่ไม่ไหวหรอก” หล่อนส่ายหน้า “เมื่อคืนผีที่ฉันเจอตอนไปแข่งรถ

ตามมาหลอกฉันถึงห้องพัก ขืนอยู่ต่อฉันได้หัวโกร่นพอดี”

“เจ้ตาฝาดไปเองหรือเปล่า” เขาเอ่ยอย่างไม่เชื่อ “เมื่อคืนผมก็นอนอยู่ด้วย ทำไมผมไม่รู้เรื่องเลย”

“นายนอนหลับเป็นตายน่ะสิ อุตส่าห์ให้ไปนอนเป็นเพื่อน ดันปล่อยให้ฉันถูกผีหลอกคนเดียว” หล่อนต่อว่าเสียงเขียว

กล้าหัวเราะเสียงดังแล้วยกมือยอมแพ้

“โอเค ผมผิดเองที่หลับลึก แล้วผีบอกเจ้หรือเปล่าว่ามาหาทำไม”

“ยังไม่ได้คุยกันเลย พอเขาหายตัวให้ดู ฉันก็เป็นลมไปก่อน ตื่นมาอีกทีก็เช้าแล้ว” หล่อนเล่าเสียงอ่อย

กล้านิ่งงันไปอึดใจหนึ่งก่อนหัวเราะดังกว่าเดิม

“ตลกมากใช่ไหม หัวเราะให้พอเลยนะ เพราะเดี๋ยวจะไม่ได้หัวเราะแล้ว” หล่อนขู่เสียงเข้ม อุตส่าห์เล่าให้ฟังเพราะคิดว่าเป็นคนกันเอง ดันมาหัวเราะเยาะกันได้

“ขอโทษครับ” กล้ายกมือปิดปากตัวเอง กลั้นหัวเราะจนหน้าแดง “ผมเห็นเจ้ไม่กลัวอะไรเลย ไม่นึกว่าจะกลัวผีขนาดนี้”

“นายกลับไปทำงานเถอะ ป่านนี้ลุงหมายบ่นแล้ว”

“นั่นสิ ผมกลับก่อนนะ” เขาเดินไปที่ประตูแล้วหันกลับมา “เจ้อยู่คนเดียวพักผ่อนเยอะๆ นะ ถ้าผีมาหาอีกก็อย่าเพิ่งเป็นลม ขอเลขสามตัวบนมาก่อน พวกเราจะได้รวยกันเสียที”

“ไอ้บ้ากล้า ไปให้พ้นเลยนะ”

มีนาหยิบกล่องกระดาษชำระปาใส่เขา กล้าเบี่ยงตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว แล้ววิ่งไปขึ้นรถกระบะขับออกไป ทิ้งให้หล่อนยืนหน้าบึ้งอยู่คนเดียว

“ไอ้บ้ากล้า ปากเสียจริงๆ คนยิ่งเสียวๆ อยู่ด้วย” หญิงสาวบ่นพึมพำพลางเดินขึ้นห้อง บ้านหลังนี้เป็นเรือนหอของพ่อกับแม่ หล่อนอยู่ที่นี่มาตั้งแต่เกิด ที่ผ่านมาไม่เคยมีอะไรมารบกวน เพราะมีศาลพระภูมิอยู่หน้าบ้าน

ผีตนนั้นต้องเข้ามาไม่ได้แน่นอน

“หนูกลับมาแล้วค่ะแม่ หนูปลอดภัยดีค่ะ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ”

มีนาหยุดพูดกับรูปถ่ายของแม่ที่แขวนอยู่บนผนังตรงเชิงบันได แม่ของหล่อนเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ผิวขาว ผมดำยาวเหมือนหล่อน แม่ไม่ได้สวยสะดุดตาแบบคุณหญิงจงกลนี แต่แม่เป็นผู้หญิงอ่อนหวาน จิตใจดี ไม่เคยโกรธใคร แม่พบกับพ่อตอนไปทำงานที่โรงแรมอนันต์ธารา ตอนนั้นพ่อเพิ่งแต่งงานได้ไม่นาน ส่วนแม่เป็นสาวน้อยที่เพิ่งเรียนจบ ทันทีที่ได้พบหน้าพวกเขาก็ตกหลุมรักกัน ทั้งที่รู้ว่าเป็นความรักต้องห้าม

หญิงสาวถอนใจยาว แม่รักพ่อด้วยชีวิต รักโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ตั้งแต่เล็กจนโตหล่อนเห็นแม่นั่งรอพ่อที่ศาลาหน้าบ้านจนชินตา วันไหนพ่อมาค้างที่บ้าน แม่จะเบ่งบานเหมือนดอกมะลิต้องสายฝน วาระสุดท้ายของชีวิต แม่ขอให้หล่อนเข้าใจพ่อ แม่บอกว่าพ่อรักหล่อนมาก แต่ที่พ่อไม่มาอยู่กับพวกหล่อน เพราะพ่อต้องดูแลอีกบ้านหนึ่ง หล่อนพยายามจะเข้าใจพ่อ แต่จนแล้วจนรอดหล่อนก็ทำไม่ได้

“หนูคิดถึงแม่ค่ะ” หล่อนแตะนิ้วกับริมฝีปากตัวเอง แล้วยกมือไปแตะรูปถ่ายของแม่ ก่อนเดินเข้าห้องนอนของตนที่อยู่ชั้นสองของบ้าน

เสียงเพลงแปร่งหูลอยออกมาจากห้องน้ำ ก่อนเจ้าของเสียงจะเปิดประตูเดินออกมา มีนายืนเช็ดผมอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ดวงหน้าเรียวสวยไร้เครื่องสำอาง เรือนผมดำยาวสยายเต็มแผ่นหลัง หล่อนพาดผ้าขนหนูกับพนักเก้าอี้ แล้วเปิดลิ้นชักหยิบแปรงหวีผมออกมา ทว่ายังไม่ทันได้หวีก็ต้องหันขวับไปข้างหลัง เมื่อเห็นร่างสูงในชุดสูทสีขาวในกระจกเงา

“นาย!” มีนาถอยหลังกรูดไปติดโต๊ะเครื่องแป้ง ดวงตาคมหวานเบิกโตอย่างตระหนก มือกำแปรงหวีผมแน่นต่างอาวุธป้องกันตัว

“นายมาที่นี่ได้ยังไง” หญิงสาวถามเสียงสั่น การมีชายหนุ่มรูปงามบุกมาหาถึงห้องนอนคงเป็นความฝันของผู้หญิงหลายคน แต่ไม่ใช่สำหรับหล่อน

ในตอนนี้ เพราะผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คน ทว่าเป็นผีที่ตามมาจากโรงพยาบาล

“หายตัวมา” เขายิ้มให้หล่อน ฟันขาวเรียงสวย

มีนากลืนน้ำลายอึกใหญ่ หน้าบ้านมีศาลพระภูมิ ในบ้านมีห้องพระ แถมตอนนี้ยังเป็นเวลากลางวันแสกๆ แต่ผีหนุ่มตนนี้ยังเข้ามาในบ้านหล่อนได้ แสดงว่าเฮี้ยนไม่ใช่เล่น หญิงสาวข่มความกลัวไว้ แล้วถามเขาไปตรงๆ ให้สิ้นเรื่องสิ้นราว

“นายต้องการอะไร มารบกวนฉันทำไม ถ้าอยากได้ส่วนบุญ พรุ่งนี้ฉันจะไปใส่บาตรให้ที่ตลาด แต่อย่ามาให้ฉันเห็นอีกเลย”

“เราไม่ใช่ผี” เขาทำหน้าเมื่อยใส่หล่อน “เราเป็นเทวดา เราไม่ต้องการส่วนบุญของเจ้า ต้องบอกกี่ครั้งเจ้าถึงจะเชื่อ”

“เทวดาจะมาเดินแถวนี้ได้ยังไง นายต้องเป็นผีที่ตายบนถนน บังเอิญคลื่นของเราตรงกัน ฉันเลยมองเห็นนายได้”

ผีหนุ่มรูปงามถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วก้าวเข้ามาประชิดตัวหล่อน ยื่นแขนทั้งสองข้างมาเท้าโต๊ะเครื่องแป้ง กักตัวหล่อนไว้ในวงแขนของเขา แล้วก้มหน้าลงมาให้หล่อนดูใกล้ๆ

“ลืมตาดูให้ชัดๆ เลย ผีที่ไหนจะหล่อขนาดนี้ เจ้ามีตาก็เหมือนไม่มี แยกผีแยกเทวดาไม่ออก มันน่าน้อยใจจริงเชียว”

มีนาเบิกตาโตด้วยความตกใจ จะถอยหนีก็ทำไม่ได้เพราะสะโพกติดโต๊ะเครื่องแป้ง จึงได้แต่ทำตัวลีบที่สุดเพื่อไม่ให้สัมผัสตัวเขา

“เลิกกลัวเราแล้วใช่ไหม” ผีหนุ่มถามเสียงนุ่ม

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง กลิ่นหอมจากตัวเขาโอบล้อมหล่อนไว้ คล้ายกลิ่นดอกไม้แต่ไม่รู้ว่าดอกอะไร หล่อนเคยได้ยินว่าภูตผีจะมีกลิ่นสาบสาง แต่เขาตัวหอมมาก บางทีเขาอาจไม่ใช่ผีก็ได้

“ยัง ขอพิสูจน์อีกนิดหนึ่ง”

“พิสูจน์ยังไง” เขาเลิกคิ้วถาม

“ถอยออกไปก่อนสิ” หญิงสาวโบกมือไล่ พอเขาถอยออกไป หล่อน

ก็หยิบสร้อยพระที่ถอดวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้งตอนเข้าไปอาบน้ำยื่นให้เขา “ถ้านายไม่ใช่ผีก็ต้องจับพระได้”

“แค่นี้เองเหรอ” เขาทำหน้าผิดหวัง หยิบสร้อยพระไปถือไว้แล้วส่งคืนให้หล่อน “เราจับพระเครื่องของเจ้าได้ เชื่อหรือยังว่าเราเป็นเทวดา ไม่ใช่ภูตผีอย่างที่เจ้ากล่าวหา”

“เชื่อก็ได้” หล่อนรับสร้อยพระมาสวม “แล้วเทวดามาทำอะไรที่โลกมนุษย์ บนสวรรค์ไม่มีที่ให้เที่ยวเหรอ”

“เรามาช่วยเหลือเจ้า”

“ฉันสบายดี” หล่อนปฏิเสธทันควัน “ไม่ต้องการความช่วยเหลือ นายไปช่วยคนอื่นเถอะ”

“ถ้าทำได้เราทำไปนานแล้ว ไม่มาเซ้าซี้เจ้าหรอก” เขาเอ่ยอย่างหงุดหงิด

“โอเค” หล่อนยกมือยอมแพ้ “นายต้องการอะไร พูดมาตรงๆ เลย ถ้าทำได้ฉันจะทำให้ นายจะได้หมดห่วงแล้วกลับสวรรค์ไปอย่างสบายใจ”

“พูดแบบนี้ค่อยยังชั่วหน่อย”

เขายิ้มพอใจ เป็นรอยยิ้มที่ทำให้มีนาใจสั่นจนต้องบอกตัวเองว่าเขาไม่ใช่คน หล่อแค่ไหนก็วางใจไม่ได้

“เราชื่อจิรายุเทพบุตร เป็นเทวดามาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์”

“นายมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์?” หล่อนพูดแทรกด้วยความสนใจ “บนนั้นเขากินอยู่กันยังไงเหรอ แล้วพวกเขาดูดีเหมือนนายหรือเปล่า”

“ปกติแล้วไม่กิน พวกเราอิ่มทิพย์ มีความเป็นอยู่สุขสบายตามกำลังบุญของตน แต่ก็ยังมีกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง ไม่ต่างจากมนุษย์”

“เป็นเทวดามีกิเลสด้วยเหรอ” หล่อนถามอย่างประหลาดใจ “แล้วถ้าฉันอยากเป็นเทวดาต้องทำยังไงบ้าง”

“ทำความดีไว้เยอะๆ แต่ตอนนี้อย่าเพิ่งสนใจเรื่องนั้นเลย มาฟังเรื่องของเราให้จบก่อนเถอะ” เทพบุตรหนุ่มมองนิ่ง สีหน้าไม่ค่อยพอใจ

“ขอโทษที” หล่อนยิ้มแหย “ฉันตื่นเต้นไปหน่อย เชิญนายพูดต่อเลย ฉันไม่ขัดจังหวะแล้ว”

“เราศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งดาวดึงส์ ชั้นปีที่สี่ ภาควิชากามเทพศึกษา เมื่อเรียนจบจะได้บรรจุเป็นกามเทพ สังกัดกรมกามเทพ แต่จะเรียนจบได้ เราต้องสอบผ่านวิชาศึกษารายกรณีก่อน”

“บนดาวดึงส์มีมหาวิทยาลัยด้วยเหรอ” หล่อนถามแทรกอีกครั้งอย่างลืมตัว “แล้วนักศึกษาภาควิชากามเทพศึกษาเขาเรียนอะไรกันบ้าง มีสอนยิงธนูไหม ทำไมนายไม่มีปีก แล้วคันศรกับลูกศรเก็บไว้ที่ไหนเหรอ”

“เรียนหลายอย่าง คณิตศาสตร์ รัฐศาสตร์ จิตวิทยา ทุกศาสตร์ที่ช่วยให้เราจับคู่ให้มนุษย์สำเร็จ ส่วนวิชายิงธนูไม่มีสอน คันศรกับลูกศรก็ไม่เคยพก เพราะเราไม่ได้ใช้ธนูยิงให้มนุษย์ตกหลุมรักกัน เราไม่มีปีกและไม่เคยเห็นเทวดาองค์ไหนมีปีก เราตอบคำถามเจ้าครบไหม” เขาจ้องมองนิ่ง สีหน้าบูดสนิท

“ครบถ้วนทุกข้อ ความจำดีเนอะ” หล่อนยิ้มแก้เขิน “แต่เพื่อความสบายใจของทุกฝ่าย นายข้ามเรื่องสวรรค์ไปเลยก็ได้ แล้วบอกสิ่งที่นายต้องการมา ฉันจะได้ไม่ต้องถามให้นายรำคาญอีก”

“ก็ดีเหมือนกัน” เขาพยักหน้าเห็นด้วย สบตาหล่อนแล้วเอ่ยเสียงหนัก “เราถูกส่งลงมาในโลกมนุษย์เพื่อทำหน้าที่เป็นกามเทพฝึกหัด จับคู่ให้มนุษย์ที่ตนดูแล ช่วยเหลือพวกเขาให้ได้พบรักแท้และมีชีวิตรักที่มีความสุข”

“อย่าบอกนะว่า...” หล่อนเบิกตาอย่างตกใจ “นายจะมาจับคู่ให้ฉัน!”

“ใช่” เขาพยักหน้า “เมื่อเจ้าได้คู่ครองที่ดีแล้ว ภารกิจของเราก็ถือว่าลุล่วง”

“ไม่เอา” หล่อนโวยวายเสียงดัง “ฉันไม่อยากมีแฟน ฉันไม่อยากแต่งงาน นายไปจับคู่ให้คนอื่นเถอะ อย่ามาเสียเวลากับฉันเลย”

“เราทำแบบนั้นไม่ได้หรอก เพราะเราไม่ได้เป็นคนเลือกมาดูแลเจ้าเอง แต่ระบบสารสนเทศของกรมกามเทพเป็นคนสุ่มเลือกเจ้าให้เรา”

“นายก็ไปขอเขาเปลี่ยนสิ”

“ไม่ได้” เขาส่ายหน้า “การสุ่มเลือกทำได้แค่ครั้งเดียว เมื่อเลือกแล้วไม่สามารถเปลี่ยนได้ ถ้าเจ้าไม่ยอมให้ความร่วมมือกับเรา เราก็ต้องติดอยู่กับเจ้าไปเรื่อยๆ จนกว่าจะทำหน้าที่ของตนสำเร็จ”

“แบบนี้ฉันก็แย่สิ”

มีนากระแทกตัวลงนั่งอย่างหงุดหงิด กรรมเวรอะไรของหล่อนไม่รู้ อยู่เป็นโสดดีๆ ก็มีเทวดามาเสนอตัวหาคู่ให้ บอกว่าไม่เอาก็ไม่ยอม แถมยังขู่ว่าจะตามวอแวไปเรื่อยๆ จนกว่าหล่อนจะใจอ่อนอีก

เสียงแตรรถดังมาจากหน้าบ้าน มีนาเดินไปชะโงกมองตรงหน้าต่าง เห็นรถกระบะสีดำคันใหญ่จอดอยู่นอกรั้ว ก่อนชายคนหนึ่งจะเปิดประตูรถลงมา เขามีรูปร่างผอมสูง ผิวคล้ำ ตัดผมเกรียนเหมือนทหาร สวมกางเกงยีนกับเสื้อแจ็กเกตสีดำ

“นายชาญชัย” หญิงสาวพึมพำแล้วหันไปมองเทพบุตรหนุ่ม แต่เขาไม่อยู่ในห้องแล้ว “อะไรของเขา คิดจะมาก็มา คิดจะไปก็ไป ไม่บอกกล่าวกันสักคำ”

เสียงแตรรถดังขึ้นอีกครั้ง ตามด้วยเสียงกดกริ่งรัวๆ อย่างคนอารมณ์เสีย มีนากลอกตาด้วยความรำคาญ แล้วเดินลงไปหาแขกไม่ได้รับเชิญ

“มาแล้ว จะกดอะไรนักหนา เดี๋ยวกริ่งฉันพังพอดี” หญิงสาวตะโกนบอกพลางเปิดประตูรั้วออกไป ชาญชัยเป็นลูกน้องคนสนิทของเสี่ยอำนาจ ผู้กว้างขวางในวงการรถแข่งและเจ้าของบริษัทนำเข้ารถยนต์ หล่อนรู้จักกับเสี่ยใหญ่มาหลายปีแล้ว เพราะเขาเป็นเจ้าหนี้ของตาหล่อน

“มีอะไร” หล่อนถามเสียงขุ่น “ยังไม่ถึงเวลาจ่ายดอก ไม่ต้องรีบมาทวงก็ได้ เดี๋ยวถึงกำหนดฉันจะเอาไปให้เอง”

“ฉันไม่ได้มาทวงหนี้ แต่มาพูดเรื่องงาน เสี่ยจะจัดแข่งรถวันเสาร์นี้ แต่คนขับไส้ติ่งแตก คงหายไม่ทันวันแข่ง เสี่ยจึงอยากจ้างเธอไปขับแทน”

“แข่งรถประเภทไหน รถยนต์หรือมอเตอร์ไซค์”

“รถยนต์แบบออฟโรด”

มีนาขมวดคิ้วครุ่นคิด การแข่งรถแบบออฟโรดส่วนใหญ่แข่งกันในต่างจังหวัดบนเส้นทางทุรกันดารซึ่งขับลำบากกว่าถนนปกติ ทั้งรถยนต์และคนขับต้องมีความพร้อมสูงเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและความสูญเสีย หล่อนไม่ค่อยชอบขับออฟโรดเท่าไร เพราะยุ่งยากกว่าการขี่รถมอเตอร์ไซค์มากนัก

“ขอฉันคิดดูก่อนนะ ช่วงนี้งานที่อู่เร่ง ไม่รู้ว่าจะไปได้หรือเปล่า” หญิงสาวตอบแบ่งรับแบ่งสู้ สมหมายเคยเตือนหล่อนไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับเสี่ยอำนาจ เพราะเขาคิดว่าเสี่ยใหญ่ไม่ได้จัดแข่งรถอย่างเดียว แต่มีธุรกิจสีเทาแอบแฝงอยู่ด้วย

“อย่าคิดนาน เสี่ยไม่ชอบรอใคร” เขามองเข้าไปในบ้านแล้วหันมามองหล่อน “บ้านเธอทำเลดีนะ ถ้าขายให้เสี่ย นอกจากจะปลดหนี้ได้แล้ว ยังเหลือเงินไปทำอย่างอื่นได้อีก”

“ขอบคุณที่แนะนำ แต่ตอนนี้ฉันยังไหว ถ้าหมุนไม่ทันจริงๆ ฉันจะนึกถึงเสี่ยเป็นคนแรก”

“ตัดสินใจได้แล้วก็รีบโทร. ไป ถ้าเธอไม่รับ ฉันจะได้ติดต่อคนอื่น” ชาญชัยเอ่ยกำชับ เดินกลับไปขึ้นรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

มีนาปิดประตูรั้วเดินกลับเข้าบ้าน ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ รู้สึกโล่งใจที่ไม่เห็นเทวดาจอมยุ่งอยู่ในบ้าน เพราะป้าอ้น แม่บ้านของหล่อนจะมาทำงานตอนสิบโมง ถ้าแม่บ้านสาวใหญ่เห็นผู้ชายอยู่ในบ้าน หล่อนคงได้ตอบคำถามไม่จบไม่สิ้นแน่นอน

“วางใจได้ ตาของมนุษย์มองไม่เห็นกายทิพย์ของเทวดาหรอก มีแต่เจ้าเท่านั้นที่มองเห็นเรา” เสียงแปลกปลอมดังขึ้นโดยไม่บอกกล่าวและไม่เห็นตัวคนพูด

“นายอยู่ที่ไหน อย่ามาแต่เสียงสิ ฉันหลอนนะ” หล่อนตะโกนถามแต่ไม่มีเสียงตอบ

“คุณเทวดา” หญิงสาวร้องเรียกอีกครั้งหลังยืนรออยู่อึดใจหนึ่ง แต่ก็

เหมือนเดิม เทวดาจอมยุ่งไม่ขานรับ สงสัยกลับสวรรค์ไปแล้ว

“เทวดาบ้า” หล่อนพึมพำอย่างหงุดหงิด แล้วเดินขึ้นห้องนอนของตน

แสงแดดอุ่นยามสายสาดเข้าไปในอู่มนัสยานยนต์ กระทบละอองฝุ่นมองเห็นเป็นลำแสงสีทอง กล้าถือกระป๋องน้ำมันเครื่องเดินไปยืนหน้ากระโปรงรถของลูกค้า ซึ่งเอามาจอดทิ้งไว้ให้ถ่ายน้ำมันเครื่องและเช็กเบรกเมื่อเช้า ส่วนสมหมายเดินเข้าไปในห้องอบสีเพื่อตรวจดูสีรถยนต์ที่อบไว้ตั้งแต่เมื่อวาน

เสียงรถมอเตอร์ไซค์คุ้นหูดังมาจากหน้าอู่ ทั้งสองหันไปมองพลางขมวดคิ้ว เมื่อเห็นมอเตอร์ไซค์เอนดูโรสีแดงสลับขาวแล่นเข้ามาในอู่ แล้ววิ่งไปจอดข้างกำแพงใกล้ออฟฟิศ หญิงสาวเจ้าของรถก้าวลงมายืน ถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ สะบัดผมเปียยาวไปข้างหลัง แล้วยิ้มหวานให้พวกเขา

“ลุงสั่งข้าวหรือยัง” หล่อนถามสมหมาย “สั่งเผื่อหนูจานสิ หิวชะมัดเลย”

“หนูมาทำอะไรที่นี่” ชายสูงวัยเดินมาหา สีหน้าไม่สบายใจ

“มาทำงานค่ะ นอนนานๆ มันเบื่อ ลุงมีอะไรให้หนูทำไหม” หล่อนยิ้มประจบ

“ไม่มีหรอก” สมหมายส่ายหน้า “หนูเพิ่งออกจากโรงพยาบาล กลับไปนอนพักที่บ้านเถอะ งานที่นี่ลุงกับไอ้กล้าทำกันเองได้”

มีนายิ้มแหย นอนอยู่บ้านใครบ้างไม่ชอบ แต่ตอนนี้บ้านหล่อนไม่เหมือนเดิม เพราะมีเทวดาจอมจุ้นคอยรังควาน แม้เขาจะไม่ปรากฏตัวออกมาให้เห็น แต่หล่อนรู้สึกเหมือนถูกจ้องมองอยู่ตลอดเวลา เมื่อไม่สามารถข่มตานอนได้ หล่อนจึงลุกขึ้นแต่งตัวมาทำงาน

“ปล่อยเจ้แกเถอะลุง” กล้าตะโกนบอก “แกไม่อยากอยู่บ้านคนเดียวแกกลัวผีที่ถนนตามมาหลอก”

“ผีอะไรของเอ็ง” สมหมายถามหลานชาย

“ถามเจ้แกดูสิ” กล้าบุ้ยใบ้มาที่หล่อน “ผมไม่อยากเล่า เดี๋ยวแกด่าเอา”

มีนาขึงตาใส่หนุ่มรุ่นน้อง เล่ามาขนาดนี้ยังจะกลัวหล่อนด่าอีกเหรอ

“ผีอะไรหนูมีนา” สมหมายหันมาถามหล่อน

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ไอ้กล้ามันบ้าไปเอง ลุงอย่าไปฟังมันเลย ต้นหอมเอาข้าวมาส่งแล้ว ลุงสั่งเผื่อหนูหรือเปล่า ถ้าไม่ได้สั่งหนูจะได้สั่งเพิ่ม”

มีนาถือโอกาสเปลี่ยนเรื่องพูดเมื่อเห็นต้นหอมถือถุงอาหารเข้ามาในอู่รถ วันนี้เด็กสาวสวมกระโปรงสั้น สวมเสื้อยืดรัดรูปเอวลอย แต่งหน้าสไตล์เกาหลีแบบที่เด็กวัยรุ่นนิยม

“พี่มีนา” ต้นหอมร้องทักเสียงใส แล้วยิงคำถามใส่เป็นชุด “พี่หายป่วยแล้วเหรอ ทำไมออกจากโรงพยาบาลเร็วจัง พี่ไปทำท่าไหนให้รถชนได้ แล้วทำไมเนื้อตัวไม่มีรอยแผลเลย”

“พี่หายแล้ว ขอบใจที่เป็นห่วง วันนี้ไปเที่ยวไหนเหรอ แต่งตัวสวยเชียว”

“ตอนเที่ยงหนูมีนัดกับเพื่อน เลยต้องแต่งตัวนิดหน่อยค่ะ” เด็กสาวบิดไปมาด้วยความเขินอาย ก่อนหันขวับไปมองกล้าตาเขียวเมื่ออีกฝ่ายแกล้งพูดลอยๆ เสียงดัง

“สวยที่ไหน ยังกับนางเอกงิ้ว”

“นางเอกงิ้วบ้านป้านายสิ” ต้นหอมแผดเสียงดังลั่น “ชุดนี้เกิร์ลกรุ๊ปเกาหลีเขาใส่กันย่ะ อย่างนายจะไปรู้อะไร วันๆ มุดหัวอยู่แต่ใต้ท้องรถ ปากก็เสีย หน้าก็มอม ไม่ได้ขี้เล็บพี่วินเลยสักนิด”

“พี่วิน” เขาทำหน้างง “วินมอเตอร์ไซค์หน้าปากซอยเหรอ”

“ไอ้บ้ากล้า อย่ามาว่าพี่วินของฉันนะ” เด็กสาวเต้นผางด้วยความโกรธ ขณะที่กล้าหัวเราะชอบใจ เพราะแกล้งแทงใจดำอีกฝ่ายได้

มีนาเบื่อฟังพวกเขาทะเลาะกัน จึงหยิบถุงอาหารส่งให้สมหมาย แล้วลากต้นหอมไปส่งหน้าประตู วางเงินค่าอาหารใส่มือเด็กสาว แล้วดันหลังให้

รีบเดินกลับร้าน

“ขอบใจมากนะ”

“พี่มีนาต้องไล่ไอ้บ้ากล้าออก” เด็กสาวขืนตัวไม่ยอมเดิน “ไม่งั้นหนูจะไม่มาส่งข้าวที่นี่อีก”

“ปกติก็ทะเลาะกันเป็นประจำ ทำไมวันนี้โกรธแรงนักล่ะ”

“ก็มันมาว่าพี่วินของหนู ถ้าพี่ไม่ไล่มันออก หนูจะโกรธพี่ด้วย” เด็กสาวประกาศกร้าว

มีนาขมวดคิ้วสงสัย ชักอยากรู้ว่า ‘ไอ้พี่วิน’ คือใคร

“พี่วินคือใครเหรอจ๊ะ แล้วเขาเป็นญาติข้างไหนของต้นหอม”

“พี่ไปอยู่ที่ไหนมาคะ” เด็กสาวจ้องหน้าหล่อน แล้วถอนใจเฮือกใหญ่ “พี่วินมีชื่อเต็มว่าวินธัย เป็นนักร้องนักแสดงที่ดังที่สุดในตอนนี้ ออกงานอีเวนต์ที่ไหนห้างแตกที่นั่น จนได้ฉายาว่า ‘วินห้างแตก’ ค่ะ”

มีนาร้องอ๋อในใจยาวเหยียด ต้นหอมโกรธกล้าจะเป็นจะตายเพราะเขาไปว่านักแสดงคนโปรด วันก่อนแม่ค้าขายไข่ในตลาดมาด่าชวนชมถึงร้านหล่อนไม่เห็นเด็กสาวจะโกรธเคืองอะไร เด็กวัยรุ่นสมัยนี้ช่างเข้าใจยากเสียจริง

“ขอโทษจ้ะ พี่ไม่ค่อยดูโทรทัศน์ เลยไม่ค่อยรู้จักดาราเท่าไร”

“ต้นหอมมีรูปค่ะ” เด็กสาวเปิดรูปในโทรศัพท์ให้หล่อนดู

หญิงสาวก้มมอง ยอมรับว่าพี่วินของต้นหอมหน้าตาดี ผิวพรรณสะอาดตา แต่เมื่อเทียบกับเทวดาจอมจุ้นประจำตัวหล่อน ‘วินห้างแตก’ ยังห่างอยู่หลายขุม

“ต้นหอมมีรูปพี่วินเต็มโทรศัพท์เลย พี่มีนาดูสิคะ คนอะไรมองมุมไหนก็หล่อ ไม่ยิ้มก็หล่อ ยิ่งยิ้มก็ยิ่งหล่อ”

“พี่ไปทำงานก่อนนะ เดี๋ยวตอนเย็นลูกค้าจะมารับรถ”

มีนาเดินกลับเข้าอู่รถ ทิ้งให้เด็กสาวยืนถือโทรศัพท์ค้าง เวลาของหล่อนเป็นเงินเป็นทอง แถมหล่อนยังเลยวัยคลั่งไคล้ดารามานานแล้ว จึง

ไม่อยากฟังต้นหอมคุยเรื่องนักแสดงคนโปรดให้เสียเวลาทำงาน

“กล้า” หล่อนหยุดยืนข้างหนุ่มรุ่นน้องแล้วกระซิบถาม “คืนนี้มีแข่งไหม ฉันอยากได้เงินมาจ่ายดอกเสี่ยอำนาจ”

“เจ้เพิ่งออกจากโรงพยาบาลนะ ถ้าลุงหมายรู้เข้าผมถูกด่าหูชาแน่” เขากระซิบตอบขณะที่มือทำงานไปด้วย เพราะกลัวว่าผู้เป็นลุงจะผิดสังเกต

“ก็อย่าให้รู้สิ แค่นี้ก็ไม่มีใครถูกด่าแล้ว”

“เจ้ไหวแน่เหรอ” เขาถามอย่างไม่แน่ใจ “คราวที่แล้วก็เจ็งไปตั้งสองหมื่น”

“ไหวสิ” หล่อนยืนยัน “คราวที่แล้วมันเป็นอุบัติเหตุ รับรองคราวนี้ฉันไม่แพ้แน่”

“ถ้าเจ้มั่นใจว่าไหว เดี๋ยวผมจะโทร. ไปถามไอ้โต้งให้ ได้เรื่องยังไงจะบอกอีกที”

“ขอบใจนายมาก” หล่อนตบไหล่รุ่นน้อง แล้วเดินเข้าไปในออฟฟิศเพื่อทำบัญชีค่าใช้จ่ายของอู่เดือนนี้

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์เอนดูโรคันโปรดไปยังจุดนัดหมาย คืนนี้เหล่าผู้พิสมัยความเร็วมารวมตัวกันนับร้อย เพื่อชมการแข่งขันนัดสำคัญระหว่างนักแข่งเจ้าถิ่นมากฝีมือกับผู้ท้าชิงหน้าใหม่ที่ได้ยินว่าเป็นถึงลูกชายเจ้าของโรงงานย่านปริมณฑล หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ กล้าบอกว่าคู่แข่งของหล่อนเป็นลูกชายนายตำรวจ เพิ่งลงสนามได้ไม่นาน อยากหาประสบการณ์มากกว่าเงินทอง คู่ของหล่อนจะแข่งเป็นคู่แรก เดิมพันไม่สูงนัก แค่ห้าพันบาท

“เจ้มีนา” กล้าร้องเรียกแล้ววิ่งมาหา “คู่แข่งของเจ้ไปรอที่จุดสตาร์ตแล้ว คืนนี้อย่าให้พลาดนะ ไม่งั้นเสียชื่อนางฟ้านักบิดหมด”

“ใครนางฟ้านักบิด” หล่อนเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกขึ้นถาม

“ก็เจ้ไง” กล้าชี้มาที่หล่อน “แถบนี้มีนักแข่งผู้หญิงไม่กี่คน แล้วเจ้ก็

สวยที่สุดในกลุ่ม พวกมันเลยตั้งฉายาให้เจ้าว่านางฟ้านักบิด”

“เหลวไหล นางฟ้าบ้าบออะไร”

มีนาปิดหน้ากากหมวกกันน็อก แล้วพารถมอเตอร์ไซค์คู่ใจไปที่จุดสตาร์ต คนส่วนใหญ่ชอบตัดสินคนด้วยกันจากภายนอก โดยไม่สนใจความสามารถที่ซ่อนอยู่ข้างใน พอเห็นหล่อนเป็นผู้หญิง พวกเขาก็พากันสนใจแต่รูปร่างหน้าตา ไม่มีใครสนใจว่าหล่อนซ่อมรถเก่งแค่ไหน หล่อนขี่มอเตอร์ไซค์ได้เร็วแค่ไหน รวมทั้งคู่แข่งปากเปราะของหล่อนด้วย พอลูกนายตำรวจเห็นหล่อน หมอนั่นก็เริ่มต้นพูดดูถูกทันที

“ผู้หญิงเหรอ”

“ใช่ ข้องใจอะไรเหรอ” หล่อนเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกขึ้นถาม

“เปล้า” เขาปฏิเสธเสียงสูง “แค่ไม่คิดว่าผู้หญิงจะมาแข่งรถแบบนี้ นึกว่าจะอยู่บ้านเลี้ยงลูกเสียอีก”

“ขอให้ฝีมือดีเหมือนปากนะ” หญิงสาวปิดหน้ากากหมวกกันน็อก หันไปให้ความสนใจการแข่งขัน เพราะสิ่งที่จะพิสูจน์ตัวตนของหล่อนได้คือความสามารถในการบังคับรถ ไม่ใช่ฝีปาก

“ต้องชนะเท่านั้นนะเจ้ ไม่งั้นพวกเราได้กินมาม่ากันทั้งเดือนแน่ เพราะผมแทงข้างเจ้ไว้เยอะ” กล้าตะโกนเชียร์อยู่ในกลุ่มคนดู

มีนาชูนิ้วโป้งให้หนุ่มรุ่นน้อง ยืนยันว่าคืนนี้หล่อนไม่ยอมแพ้แน่ หล่อนจะทำให้พวกที่ชอบเหยียดเพศเห็นว่าผู้หญิงทำได้ทุกอย่างที่อยากทำ โดยไม่ยอมให้เพศสภาพมาเป็นอุปสรรค

ธงปล่อยตัวถูกยกขึ้น หญิงสาวเพ่งสมาธิไปข้างหน้า ก่อนออกตัวทันทีที่ธงฟันลง เสียงเครื่องยนต์คำรามกึกก้อง รถมอเตอร์ไซค์สองคันพุ่งออกจากจุดปล่อย แล่นไปบนถนนหลวงด้วยความเร็วสูง มีนาก้มตัวลงต่ำบิดคันเร่งจนสุด หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับรถคู่ใจ ยิ่งรถมอเตอร์ไซค์แล่นเร็วแค่ไหน หล่อนยิ่งรู้สึกเป็นอิสระมากขึ้นเท่านั้น ระยะห่างระหว่างคู่แข่งเพิ่มมากขึ้น ลูกนายตำรวจไม่เก่งเหมือนปาก หล่อนจึงพารถคู่ใจเข้าเส้นชัย

ไปก่อน คว้าชัยชนะมาได้อย่างไม่ยากเย็น

“เธอเก่งมาก” คู่แข่งของหล่อนเอ่ยชมหลังตามมาถึงเส้นชัย

“นายก็ไม่เลวเหมือนกัน” หล่อนเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกยิ้มให้เขา เมื่อการแข่งขันจบแล้วก็ไม่จำเป็นต้องเป็นศัตรูกัน “ถ้านายอยากแก้มือติดต่อโต้งได้ทุกเวลา คืนนี้ฉันขอตัวก่อน”

“เธอชื่ออะไรเหรอ”

“มีนา” หล่อนปิดหน้ากากหมวกกันน็อก แล้วขี่รถกลับไปที่จุดปล่อยตัวซึ่งกล้ารออยู่พร้อมเงินเดิมพัน

“สุดยอดเลยเจ้” หนุ่มรุ่นน้องวิ่งมาหา “เราได้เงินที่เสียไปมาครบแล้ว แถมได้กำไรมานิดหน่อย ห้าพันเป็นเงินเดิมพัน ส่วนหมื่นเจ็ดเป็นเงินที่ผมแทงข้างเจ้”

“เอามาสองหมื่นก็พอ ที่เหลือนายเอาไป”

“ขอบคุณครับเจ้”

เขาส่งเงินให้หล่อน หญิงสาวรับมาใส่กระเป๋า หันไปมองข้างหลังเมื่อได้ยินเสียงคนตะโกนดังลั่น

“พ่อมึงมา!”

“แยกกันหนี พรุ่งนี้เจอกันที่อู่” หล่อนหันไปบอกกล้า

หนุ่มรุ่นน้องพยักหน้ารับ วิ่งไปขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ของตนแล้วขี่ออกไปก่อนอย่างรวดเร็ว

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์คู่ใจไปอีกทางหนึ่ง ทิ้งความอลหม่านไว้ข้างหลัง หล่อนเลือกถนนสายรองเป็นทางหนี เพราะถนนสายนี้ทะลุออกได้หลายทาง ถ้าตำรวจตามมาหล่อนสามารถสลัดหนีได้ไม่ยาก

เสียงไซเรนดังไล่หลังมา มีนาก้มมองกระจกข้าง ขมวดคิ้วอย่างขัดใจเมื่อเห็นรถตำรวจแล่นตามมา หญิงสาวบิดคันเร่งหนี แต่จู่ๆ รถมอเตอร์ไซค์คู่ใจก็กระตุกแล้วดับไปดื้อๆ หล่อนพยายามสตาร์ตเครื่อง แต่สตาร์ตเท่าไรก็ไม่ติด

“อย่าเกเรสิลูก ติดเถอะนะ แม่ยังไม่อยากถูกจับ” หล่อนลองสตาร์ตอีกครั้ง แต่เครื่องยนต์ก็ไม่มีทีท่าว่าจะติด ขณะที่รถตำรวจใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

มีนามองหาทางหนีอย่างร้อนรน จะทิ้งรถหนีก็เสียดายรถ เอนดูโรคันนี้ไม่ใช่ถูกๆ เสียด้วย แถมหล่อนยังรักมันเหมือนลูก แต่ถ้ายืนอยู่อย่างนี้มีหวังถูกจับทั้งคนทั้งรถ

“ทำไมเราถึงโชคร้ายติดๆ กันแบบนี้ บาดเจ็บเข้าโรงพยาบาล ถูกเทวดาตามรังควาน แล้วยังจะโดนตำรวจจับข้อหาเด็กแว้นอีก” หญิงสาวต่อว่าโชคชะตาตัวเอง ก่อนผงะด้วยความตกใจเมื่อเทวดาที่พูดถึงปรากฏกายตรงหน้าโดยไม่ให้สุ้มให้เสียง

“จะกลัวอะไรนักหนา เราเป็นเทวดานะ ไม่ได้เป็นภูตผีปีศาจ” เขาต่อว่าอย่างเคืองๆ ใบหน้าหล่อเหลาบูดบึ้ง

“อย่าเพิ่งมายุ่งได้ไหม ฉันกำลังจะถูกตำรวจจับแล้วเนี่ย” หล่อนพยายามติดเครื่องรถอีกครั้ง แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินคำพูดต่อมาของเทพบุตรหนุ่ม

“ถ้าเจ้าสัญญาว่าจะยอมให้เราจับคู่ เราจะช่วยให้เจ้าไม่ต้องนอนคุก”

“ทำยังไง” หล่อนหันไปถาม

“วิธีการไม่สำคัญหรอก เจ้าแค่สัญญามาก็พอ ที่เหลือเราจัดการเอง”

“ตกลง ฉันสัญญา” หญิงสาวรับปากอย่างร้อนรน เมื่อรถตำรวจคันนั้นตามมาทันแล้วเลี้ยวมาจอดดักหน้ารถหล่อน

จิรายุเทพบุตรยิ้มพอใจ ขยับมายืนบังหล่อนไว้ มีนาชะเง้อมองผ่านไหล่เขา เห็นนายตำรวจคนหนึ่งลงจากรถเดินตรงมาหาหล่อน เขามีหน้าตาคมเข้ม แววตาดุดัน ท่าทางจริงจัง

“ทำอะไรสักอย่างสิ เขาเดินมาทางนี้แล้วนะ” หล่อนกระซิบ เหงื่อแตกจนมือเหนียว

“ใจเย็น” เทพบุตรหนุ่มกระซิบตอบ

มีนากลั้นหายใจเมื่อนายตำรวจคนนั้นเดินมาหยุดตรงหน้าจิรายุ

เทพบุตร หล่อนเห็นเขามองตรงมาที่หล่อน แต่กลับทำท่าเหมือนมองไม่เห็น ก่อนตำรวจอีกนายจะตามลงมาสมทบ คนนี้รูปร่างสูงผอม มีอายุมากกว่าคนแรก แต่มียศต่ำกว่า เพราะเขาเรียกอีกฝ่ายว่า ‘หมวดสาริน’ ด้วยท่าทางนอบน้อม

“มอเตอร์ไซค์คันนั้นหายไปไหนครับ เมื่อกี้ผมยังเห็นจอดอยู่ตรงนี้เลย”

“ไม่รู้เหมือนกันจ่า” ผู้มียศสูงกว่าส่ายหน้า

“หรือว่าเราตาฝาดครับ”

“ตาฝาดพร้อมกันสองคนได้ด้วยเหรอ” คนมียศเป็นหมวดทักท้วง

คนที่ถูกเรียกว่าจ่านิ่งคิดแล้วโพล่งออกมา

“หรือว่าเราถูกผีหลอกครับ รถมอเตอร์ไซค์สีแจ่มขนาดนั้นจะหายไปเฉยๆ ได้ยังไง”

“ผีไม่มีจริงหรอกจ่า น่าจะดวงดีมากกว่า เราไปตามจับคันอื่นกันเถอะ” ตำรวจทั้งสองเดินกลับไปขึ้นรถ แล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

มีนาผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก เพิ่งเข้าใจคำว่าผีบังตาก็วันนี้เอง

“เทวดาคุ้มครองต่างหาก” จิรายุหันมาทำหน้าบึ้ง

“นายรู้ได้ยังไง” หล่อนมองอย่างสงสัย “นายอ่านใจฉันเหรอ”

“เราต้องไปแล้ว อย่าลืมสัญญาของเจ้าก็แล้วกัน” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยกำชับ แล้วหายตัวจากไปทันที ทิ้งให้หล่อนยืนอยู่คนเดียว

“เทวดาบ้า พอโดนจับได้ก็ทิ้งกันดื้อๆ เลยนะ” หล่อนพึมพำอย่างขัดใจ ลองสตาร์ตเครื่องอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ติดอย่างง่ายดาย

“หรือจะเป็นแผนของเทวดา” หญิงสาวขมวดคิ้วสงสัย แต่ไม่มีเวลาหาคำตอบ เพราะจู่ๆ หมาแถวนั้นก็หอนขึ้นพร้อมกัน หล่อนมองซ้ายมองขวา แล้วรีบขี่รถไปจากตรงนั้นทันที

๔

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์คู่ใจเข้าไปในอู่ตรงไปจอดข้างออฟฟิศ หญิงสาวก้าวลงจากรถ ถอดหมวกกันน็อกวางลงบนเบาะ แล้วรวบผมผูกหางม้าอย่างง่ายๆ เมื่อคืนกว่าจะกลับถึงบ้าน อาบน้ำเข้านอนก็เกือบตีสอง เช้านี้หล่อนจึงตื่นมาทำงานด้วยสภาพที่ไม่เต็มร้อยนัก แต่อาการนี้น่าจะดีขึ้นหากได้จิบกาแฟแก่ๆ สักแก้ว

“เจ้มีนา” กล้าร้องเรียกพลางเดินมาหา

“มีอะไร เสียงดังแต่เช้าเชียว”

“มีสิ” เขามองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบ “เมื่อคืนเจ้หนีรอดมาได้ยังไง ผมเห็นรถตำรวจไล่ตามเจ้ไปติดๆ นึกว่าเช้านี้ต้องพาลุงหมายไปประกันตัวเจ้แล้ว”

“ไม่มีทางหรอก ฝีมือระดับฉัน ตำรวจหน้าไหนจะตามทัน ฉันเลี้ยวสองสามทีก็สลัดพ้นแล้ว” มีนาแกล้งคุยโม้กลบเกลื่อน เพราะขืนบอกว่าเทวดาช่วยไว้ ลูกน้องคงหาว่าหล่อนบ้า

“ได้ยินแบบนี้ผมก็โล่งใจ ต่อไปเราคงต้องแข่งรถให้น้อยลง เพราะ

ไอ้โต้งบอกว่าตำรวจกำลังกวาดล้างพวกแข่งรถบนถนน”

“เสียรายได้ชะมัด” หญิงสาวบ่นอุบอิบ ก่อนหันไปมองข้างหลังเมื่อได้ยินสมหมายร้องถาม

“คุยอะไรกันเหรอ”

“คุยเรื่องเสี่ยอำนาจจ้ะ” หล่อนตอบพลางขยิบตาให้กล้ารับลูกต่อ

“ใช่ครับ” เขารีบพยักหน้า “เรากำลังคุยเรื่องเสี่ยอำนาจกัน”

“เสี่ยอำนาจทำไมเหรอ” สมหมายเดินมาหา

“เมื่อวานนายชาญชัยมาหาหนูที่บ้าน บอกว่าเสี่ยอำนาจจะจ้างหนูไปขับรถแข่ง เพราะคนขับของเสี่ยไส้ติ่งแตก หนูเห็นว่าลุงไม่อยากให้ยุ่งกับเขาเลยบอกไปว่าขอคิดดูก่อน” หล่อนถือโอกาสเล่าให้ทั้งสองฟังไปเลย กล้าฟังแล้วเฉยๆ ส่วนผู้เป็นลุงหน้าเครียดขึ้นมาทันที

“ปฏิเสธเขาไปเถอะ เสี่ยอำนาจเป็นคนไม่น่าไว้ใจ ธุรกิจส่วนใหญ่ของเขาเป็นสีเทา ลุงไม่อยากให้หนูติดร่างแหไปด้วย”

“หนูก็คิดแบบลุงนั่นแหละ แต่ค่าจ้างที่เขาเสนอมาไม่ใช่น้อยๆ แข่งรถให้เขาสักสองสามครั้ง หนูน่าจะปลดหนี้ไปได้บ้าง” หล่อนหยิบเรื่องเงินขึ้นมาหว่านล้อม

“เงินดีก็จริง แต่มันเป็นเงินร้อน ได้มาก็ไม่เป็นสุขหรอก”

“เงินร้อนก็ซื้อข้าวกินได้นะลุง ช่วงนี้ลูกค้าของเราลดลง ถ้าได้เงินทางอื่นมาช่วยบ้าง เจ้จะได้เหนื่อยน้อยลง” กล้าช่วยหล่อนพูดอีกแรง

สมหมายมีท่าทีอ่อนลง หล่อนจึงรีบรุกต่อทันที

“หนูจะพากล้าไปด้วย มีอะไรจะได้ช่วยกัน ลุงให้หนูไปเถอะนะ”

“สรุปคือหนูอยากไปแข่งรถ ไม่ว่าลุงจะพูดยังไง หนูก็จะไปอยู่ดีใช่ไหม” เขาถามอย่างรู้ทัน

“หนูจะดูแลตัวเองให้ดี ลุงไม่ต้องเป็นห่วงนะ” หญิงสาวยิ้มประจบแล้วหันไปมองหน้าอู่รถเมื่อมีรถเก๋งคันหนึ่งแล่นมาจอด

“เดี๋ยวผมไปดูเอง” หนุ่มรุ่นน้องขันอาสาพลางเดินออกไปดู แต่แป๊บ

เดียวก็เดินหน้าตื่นกลับมา ท่าทางลุกลี้ลุกลนจนหล่อนสงสัย

“ใครมาเหรอ”

“เจ้ดูเองเถอะ” เขาพยักพเยิดไปที่ประตู

มีนามองตามสายตาลูกน้อง ก่อนกลืนน้ำลายอึกใหญ่เมื่อเห็นนายตำรวจที่ตามจับหล่อนเมื่อคืนเดินเข้ามาในอู่ ผู้หมวดหนุ่มจ้องมองหล่อนแล้วเลื่อนสายตาไปมองกล้า ก่อนหยุดมองรถเอนดูโรคันเก่งของหล่อน

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” หญิงสาวเดินเข้าไปหา

เขาหันมามองหล่อนแล้วชี้ไปนอกรั้ว “รถของผมสตาร์ตไม่ค่อยติด ให้ช่างออกไปดูหน่อยสิ”

“ได้ เดี๋ยวฉันดูให้เอง”

“คุณเป็นช่างเหรอ ผมนึกว่าคนนั้นเสียอีก” เขาชี้ไปที่กล้า “หน้านายดูคุ้นๆ นะ เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า”

“เปล่าครับ ผมหน้าโหล ไปทำงานก่อนนะเจ้” หนุ่มรุ่นน้องบอกหล่อนแล้วเดินหลบไปหลังอู่

“ไปดูรถกันเถอะค่ะ”

มีนาเดินนำออกจากอู่ หมวดสารินเดินตามมา หล่อนเปิดกระโปรงรถแล้วลงมือตรวจสอบเบื้องต้น โดยมีนายตำรวจหนุ่มยืนมองไม่ห่าง

“ไดสตาร์ตน่าจะมีปัญหา ถ้าคุณจะซ่อมก็ทิ้งรถไว้ที่นี่ แล้วฉันจะเช็กให้ละเอียดอีกที”

“คุณเป็นช่างผู้หญิงคนแรกที่ผมเคยเจอ ไม่ยักรู้ว่าผู้หญิงซ่อมรถเป็นด้วย”

“ผู้หญิงกับผู้ชายมีความสามารถไม่ต่างกัน ถ้าได้รับการฝึกฝนก็ทำได้เหมือนกัน โลกนี้มีผู้ชายซ่อมรถไม่เป็นเยอะแยะไป”

หญิงสาวปิดกระโปรงรถ ไม่รู้สึกอะไรกับคำพูดดูแคลนของอีกฝ่าย เพราะผู้หมวดหนุ่มไม่ใช่คนแรกที่คิดแบบนี้ และจะไม่ใช่คนสุดท้ายอย่างแน่นอน

“จริงของคุณ ซ่อมรถเป็น แล้วซิ่งรถเป็นด้วยหรือเปล่า”

“เป็นค่ะ” หล่อนหันไปสบตาเขา “ทั้งรถมอเตอร์ไซค์และรถยนต์ ถ้าขับไม่เป็นแล้วจะซ่อมได้ยังไง จริงไหมคะ”

“จริงครับ ซ่อมเสร็จแล้วโทร. มาที่เบอร์นี้ ผมจะรีบมารับ” เขาส่งกุญแจรถกับนามบัตรให้หล่อน แล้วเดินไปขึ้นรถอีกคันที่จอดรออยู่ข้างกำแพง

มีนาเดินกลับเข้าอู่ กล้ารีบวิ่งมาหาแล้วถามอย่างร้อนรน

“เขาว่ายังไงบ้างเจ้ เขาจำพวกเราได้ไหม”

“จำไม่ได้หรอก แต่ถึงจำได้ก็ทำอะไรพวกเราไม่ได้ นายเลิกกังวลได้แล้ว ไปขับรถของเขาเข้ามา แล้วเช็กไดสตาร์ตให้ด้วย” หล่อนส่งกุญแจรถให้เขาแล้วเดินเข้าไปในออฟฟิศ

มีนานั่งทำบัญชีรายรับรายจ่ายของอู่อยู่ในออฟฟิศ รายรับเดือนนี้ลดลงจากเดือนที่แล้ว แต่รายจ่ายกลับเพิ่มขึ้น เพราะเครื่องปั๊มลมเสีย จึงต้องซื้อเครื่องใหม่มาทดแทน ยังไม่นับค่ารักษาพยาบาลของหล่อนที่จำใจต้องเบิกเงินจากบัญชีของพ่อมาจ่ายอีก ถ้าเดือนนี้หล่อนยังหาลูกค้าเพิ่มไม่ได้ เดือนหน้าคงไม่มีเงินจ่ายค่าจ้างให้สมหมายกับกล้า ซึ่งหล่อนไม่มีวันยอมให้เกิดขึ้นแน่นอน

หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิบปากกา แต่กลับทำมันกลิ้งตกลงไปที่พื้น หล่อนก้มลงไปหยิบ พอเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นจิรายุเทพบุตรยืนอยู่ตรงหน้า หล่อนผงะด้วยความตกใจ ก่อนนึกได้ว่าเขาเป็นเทวดา ไม่ใช่ผี

“เมื่อไรเจ้าจะเลิกกลัวเราเสียที เราดูเหมือนภูตผีปีศาจเหรอ” เขายื่นหน้ามาให้ดูจนใกล้ หญิงสาวลุกไปหลบหลังเก้าอี้ จับพนักไว้ต่างโล่ป้องกันตัว

“สิ่งที่เห็นเชื่อไม่ได้เสมอไปหรอก นายอาจเนรมิตรูปกายขึ้นมาหลอกฉันก็ได้ แต่ร่างกายที่แท้จริงเป็นซอมบี้เละๆ มีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม”

มีนาแกล้งว่าเขาไปอย่างนั้นเอง แต่เทพบุตรหนุ่มกลับคิดจริงจัง เขาก้าวเท้าเข้ามาหา คว้ามือหล่อนไปจับแก้มแล้วกดแนบไว้อย่างนั้น

“หน้าเราเละหรือเปล่า มีน้ำเหลืองติดมือเจ้าไหม” เขาถามเสียงขุ่น

หญิงสาวยืนนิ่งเหมือนถูกสาป กระแสประหลาดแล่นจากฝ่ามือไปที่หัวใจ แก้มเทวดานุ่มเหมือนไหม กลิ่นกายหอมเหมือนดอกไม้ มืนเมาชวนให้หลงใหล

“เปล่า” หล่อนดึงมือกลับมา ใจเต้นโครมคราม “นายมาทำไม ถ้าไม่มีอะไรก็กลับไปเถอะ ฉันต้องทำงาน”

“เรามาหาคู่ให้เจ้าตามสัญญา”

“ตอนนี้เลยเหรอ” หล่อนถามเสียงดัง

“ใช่ เจ้าได้คู่ครองเมื่อไร เราก็เรียนจบเมื่อนั้น นายตำรวจที่มาเมื่อเช้าก็น่าสนใจนะ หน้าตาไม่เลว นิสัยเด็ดเดี่ยว ดูเป็นผู้ใหญ่เหมาะกับเจ้าดี”

จิรายุเสกอุปกรณ์บางอย่างออกมา รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ด้านหลังเป็นสีบรอนซ์เงิน หน้าตาเหมือนแท็บเล็ตที่มีขายทั่วไป เขาก้มหน้าก้มตาจิ้มอยู่อึดใจหนึ่ง จึงเงยหน้าขึ้นพูดกับหล่อน

“ยังโสดด้วย ถ้าเลือกเขาเป็นคู่ครอง เจ้าจะได้เป็นคุณหญิงก่อนอายุห้าสิบปี”

“นั่นอะไร” หล่อนชี้ไปที่เจ้าสิ่งนั้น

“แท็บเล็ตสวรรค์” เขาชูให้หล่อนดู “เครื่องมือทำงานของเรา”

“มันทำงานยังไงเหรอ เหมือนแท็บเล็ตของโลกมนุษย์ไหม” หล่อนถามด้วยความสนใจ กามเทพยุคนี้ไม่พกคันศรแต่พกแท็บเล็ต ช่างทันสมัยเสียจริง

“น่าจะคล้ายกัน”

“ขอฉันดูหน่อยได้ไหม”

“ไม่ได้หรอก” เทพบุตรหนุ่มส่ายหน้าปฏิเสธ แล้วเสกให้แท็บเล็ตหายไป “มันเป็นความลับของสวรรค์ ให้มนุษย์ล่วงรู้ไม่ได้”

“งก” หล่อนพึมพำเสียงเบา แต่เทวดาหูดียังได้ยิน

“เจ้าว่าอะไรนะ”

“เปล่า” หล่อนปฏิเสธเสียงห้วน

“เปล่าก็ดีแล้ว ตกลงเจ้าเลือกตำรวจคนนั้นใช่ไหม เราจะได้จับคู่เจ้ากับเขาให้เลย”

“เดี๋ยวก่อน!” หญิงสาวร้องห้ามเสียงหลง สมหมายกับกล้าชะโงกหน้ามามอง หล่อนโบกมือบอกพวกเขาว่าไม่มีอะไร แล้วหยิบรีโมตเครื่องปรับอากาศมากดเปิด

“นายจะมาทำเป็นมัดมือชกแบบนี้ไม่ได้นะ” หล่อนหันไปโวยวายใส่เขา “ฉันเพิ่งเจอหน้าเขาแค่สองครั้ง พูดกันยังไม่ถึงสิบประโยค แล้วจะไปเป็นอะไรกับเขาได้ยังไง คนเราจะใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมันต้องรักกันก่อน เข้าใจไหม”

“เรื่องนั้นไม่ยากหรอก แค่เสกมนตร์ดลใจใส่เจ้าสองคนก็เรียบร้อยแล้ว”

“ห้ามใช้มนตร์ของนายกับฉันเด็ดขาด” หล่อนเอ่ยเสียงเข้ม “ฉันยอมให้นายจับคู่ก็จริง แต่ฉันจะเลือกคนที่ฉันรักเท่านั้น ซึ่งความรักต้องเกิดจากการคบหาดูใจกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ไม่ใช่เกิดจากเวทมนตร์ของนาย ถ้านายทำนอกเหนือจากนี้ ถือว่าข้อตกลงของเราเป็นโมฆะ”

“เราเป็นกามเทพมีหน้าที่ทำให้คนรักกัน เจ้าคิดว่าเราไม่รู้เรื่องพวกนี้เหรอ” เขาทำหน้าเบื่อใส่หล่อน “มนตร์ดลใจแค่ช่วยให้มนุษย์มีจิตใจเอนเอียงเข้าหากัน เปิดใจรับอีกฝ่ายได้ง่ายขึ้น ไม่ใช่การทำเสน่ห์ให้หลงรักหัวปักหัวปำ เราแค่หาคู่ครองดีๆ ให้เจ้า แต่เจตจำนงยังเป็นของเจ้า เจ้ามีสิทธิ์ที่จะรักใครก็ได้ตามที่ใจของเจ้าต้องการ”

“มนตร์อะไรฉันก็ไม่เอาทั้งนั้น” หล่อนยืนยันคำเดิม “นายตำรวจคนนั้นฉันก็ไม่ชอบ”

“เรื่องเยอะ” เทวดาหนุ่มบ่นอุบอิบ แล้วแกล้งพูดประชด “ถ้าไม่ชอบ

นายตำรวจ แล้วเจ้าชอบใคร เราจะได้หามาให้เลือก ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟเราก็จะไม่บ่นสักคำ”

มีนามองออกไปนอกออฟฟิศ เห็นโฆษณาของวินธัย นักแสดงชื่อดังในโทรทัศน์ที่สมหมายเปิดทิ้งไว้ ด้วยอารมณ์ชั่ววูบจึงแกล้งประชดเขากลับไปบ้าง

“ฉันชอบดาราคนนั้น นายทำได้หรือเปล่า”

“หน้าตาก็ไม่เท่าไร อาชีพก็ไม่ค่อยมั่นคง แต่ถ้าเจ้าอยากได้ เราก็ไม่ขัดหรอก” พอพูดจบเขาก็หายตัวไปทันที ไม่ต่างจากตอนมาเลยสักนิด

มีนาทรุดตัวลงนั่งหลังโต๊ะทำงาน ยกมือข้างที่จับแก้มเทวดาหนุ่มขึ้นมาดู ตอนที่สัมผัสแก้มเขา หล่อนรู้สึกว่ามีกระแสบางอย่างแล่นผ่านหัวใจ ความรู้สึกนี้คืออะไรกันแน่

“เหลวไหลน่ามีนา” หญิงสาวต่อว่าตัวเอง แล้วหยิบบัญชีมาทำต่อ เรื่องที่หาคำตอบไม่ได้ คิดไปก็เสียเวลาเปล่า

ลานแสดงสินค้าภายในศูนย์การค้าชื่อดังย่านกลางเมืองเนืองแน่นไปด้วยบรรดาแฟนคลับของวินธัย นักร้องและนักแสดงชื่อดัง ซึ่งมีกำหนดการมาร่วมเปิดตัวสินค้าที่เขาเป็นแบรนด์แอมบาสซาเดอร์บ่ายวันนี้ จนทำให้ลานโล่งที่เคยกว้างขวางแคบลงถนัดตา สมกับฉายา ‘วินธัยห้างแตก’ ที่ได้รับจากสื่อมวลชน

จิรายุเทพบุตรปรากฏตัวบนระเบียงชั้นสอง ก้มมองลงไปยังเวทีชั่วคราวด้านล่าง ยอมรับว่ามนุษย์หนุ่มคนนี้เป็นที่ชื่นชอบของคนจำนวนมาก แต่สำหรับเขาสิ่งเหล่านี้เป็นแค่ความฉาบฉวย เพราะการที่คนเราจะใช้ชีวิตร่วมกัน มันต้องมีมากกว่าความหลงใหลในรูปกายภายนอก

เทพบุตรหนุ่มกวาดตามองไปรอบๆ เขาเป็นเทวดาอายุน้อย เพิ่งลงมาโลกมนุษย์เป็นครั้งแรก สิ่งที่เห็นจึงค่อนข้างแปลกตาและน่าสนใจ ต่างกับรณกรเทพบุตรซึ่งถือกำเนิดมาก่อน ผู้เป็นเพื่อนเคยลงมาโลกมนุษย์แล้ว

สามยุค โดยบอกว่าชอบยุคนี้น้อยที่สุด เพราะผู้คนศีลธรรมตกต่ำ สวนทางกับเทคโนโลยีที่สูงขึ้น

ถ้าจับคู่ให้มีนาสำเร็จแล้วเขาจะลองไปเที่ยวยุคต่างๆ ดูบ้าง การย้อนเวลาไปมาสำหรับเขาไม่ใช่เรื่องยากเลย เพราะเวลาของเทวดาเป็นนิรันดร์ อยากไปยุคไหนแค่นึกในใจ เขาก็สามารถไปที่นั่นได้ทันทีโดยใช้เวลาแค่ดีดนิ้วเท่านั้น

มนุษย์สาวกลุ่มหนึ่งเดินมาตรงจุดที่เขายืน เทพบุตรหนุ่มถอยหลังออกมา แม้จะรู้ว่าพวกหล่อนมองไม่เห็นเขา แต่ก็ยังอดรู้สึกอึดอัดไม่ได้อยู่ดี เพราะยังไม่ชินกับการอยู่ท่ามกลางมนุษย์เท่าไร พอเห็นมนุษย์กลุ่มนี้เขาก็นึกถึงมนต์มีนา หล่อนเป็นมนุษย์คนเดียวที่มองเห็นเขา ซึ่งไม่รู้ว่าเพราะอะไร

จิรายุยกมือแตะแก้มตัวเอง นอกจากหล่อนจะเห็นเขาแล้ว หญิงสาวยังถูกตัวเขาได้ด้วยโดยที่เขาไม่ได้ใช้มนตร์ช่วยแต่อย่างใด มือของหล่อนอุ่นจัด แวบแรกที่ปลายนิ้วเรียวสัมผัสแก้ม เขารู้สึกถึงกระแสประหลาดที่แล่นผ่านหัวใจ อบอุ่น อ่อนโยน เหมือนได้สิ่งที่ทำหายไปคืนมา

เสียงกรีดร้องแสบหูดังขึ้นพร้อมกัน เป็นสัญญาณว่านักแสดงหนุ่มมาถึงแล้ว เทวดาหนุ่มลอยตัวขึ้นจากพื้นเพื่อให้เห็นอีกฝ่ายได้ถนัดขึ้น วินธัยปรากฏตัวบนเวทีในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว คลุมทับด้วยชุดสูทลายสกอตสีน้ำเงิน สวมรองเท้ากำมะหยี่สีน้ำตาลเข้ม เขาให้สัมภาษณ์ด้วยน้ำเสียงร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใสดูมีเสน่ห์

เทพบุตรหนุ่มทำปากเบ้อย่างดูแคลน นอกจากรูปร่างหน้าตาดี เขาก็ไม่เห็นว่าดาราหนุ่มจะมีอะไรดี แต่เมื่อมีนายืนยันว่าชอบหมอนี่ เขาก็ต้องทำตามหน้าที่ของตน จิรายุเสกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา ดึงรูปของมีนากับวินธัยขึ้นมาคู่กัน ใช้ปลายนิ้ววาดรูปหัวใจล้อมรูปของทั้งสองไว้ แล้วดีดนิ้วไปที่นักแสดงหนุ่ม

วินธัยซึ่งกำลังร้องเพลงอยู่บนเวทีหยุดชะงัก แต่เพียงอึดใจเดียวก็

กลับมาร้องเพลงอีกครั้งโดยไม่มีใครผิดสังเกต เพราะคิดว่านักร้องหนุ่มแค่ลืมเนื้อเพลง เทวดาหนุ่มยิ้มพอใจ มนตร์ดลใจของเขาออกฤทธิ์แล้ว ที่เหลือก็แค่สร้างโอกาสให้มีนาได้พบกับดาราหนุ่ม แล้วปล่อยให้พรหมลิขิตทำหน้าที่ต่อไป

จิรายุกำลังจะหายตัวกลับสวรรค์ แต่อะไรบางอย่างดลใจให้เขาปรากฏตัว หญิงสาวที่ยืนอยู่ใกล้ที่สุดเห็นเขาก่อน หล่อนเบิกตาโตอย่างตกตะลึงพรึงเพริดแล้วยื่นมือไปสะกิดแขนเพื่อน จากนั้นอาการตะลึงก็แพร่กระจายไปเรื่อยๆ เทพบุตรหนุ่มยิ้มพอใจแล้วเดินจากไปอย่างอารมณ์ดี

'นี่สิหล่อของจริง'

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์คู่ใจมาตามทาง หล่อนเพิ่งกลับจากบ้านเสี่ยอำนาจ หลังจากไปจ่ายดอกเบี้ยของเดือนนี้และตอบตกลงรับจ้างแข่งรถโดยมีข้อแม้ว่าเขาต้องจ้างกล้าด้วย เสี่ยใหญ่ไม่ขัดข้องอะไร ข้อตกลงจึงจบลงด้วยดี ก่อนแข่งหล่อนกับกล้าจะเข้าไปดูรถเพื่อเตรียมความพร้อมและรับค่าจ้างล่วงหน้า หลังจากพูดจาตกลงกันเรียบร้อย หล่อนก็ขี่รถมอเตอร์ไซค์คันโปรดกลับบ้าน โดยเลือกใช้ถนนสายรองซึ่งรถติดน้อยกว่าสายหลัก

"รถเสียเหรอ" หญิงสาวพึมพำเมื่อเห็นรถสปอร์ตสีขาวยี่ห้อดังจอดอยู่ข้างทาง มีชายหนุ่มคนหนึ่งก้มๆ เงยๆ อยู่หน้ากระโปรงรถด้วยท่าทางหงุดหงิด

"มีอะไรให้ช่วยไหมคุณ" หล่อนจอดรถพลางร้องถาม

ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าคมคายบูดบึ้ง แต่ถึงบูดแค่ไหนก็ยังดูดี เพราะเขาคือวินธัย นักร้องนักแสดงขวัญใจสาวๆ ครึ่งประเทศ

มีนาอ้าปากค้าง วินธัยมารถเสียอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร อย่าบอกนะว่าฝีมือเทวดา

"คุณซ่อมรถเป็นไหม รถผมสตาร์ตไม่ติด ช่วยดูให้ผมหน่อยสิ ผม

ต้องรีบไปด้วย”

หญิงสาวก้าวลงจากรถ ถอดหมวกกันน็อกวางบนเบาะแล้วเดินไปช่วยดูรถให้เขา ดาราหนุ่มจ้องหน้าหล่อนแล้วถามอย่างประหลาดใจ

“คุณเป็นผู้หญิงเหรอ”

“ใช่ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า” หล่อนถามกวนๆ แล้วลงมือเช็กรถให้เขา เบื้องต้นพบว่าขั้วแบตเตอรี่หลวม ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้รถสตาร์ตไม่ติด

“ไม่มีปัญหาครับ ผมแค่ไม่เคยเห็นผู้หญิงซ่อมรถเป็นมาก่อน”

“ไม่มีก็ดีแล้ว คุณลองไปสตาร์ตเครื่องสิ”

วินธัยเดินไปนั่งประจำที่คนขับ กดปุ่มสตาร์ตรถ เครื่องยนต์ส่งเสียงครืดๆ อึดใจหนึ่งก่อนจะติดอย่างนิ่มนวล

“สตาร์ตติดแล้ว คุณเก่งจริงๆ เลย” เขาโผล่หน้าออกมายิ้ม เป็นรอยยิ้มที่สาวๆ ครึ่งประเทศคงร้องกรี๊ดถ้าได้เห็น แต่หล่อนกลับไม่รู้สึกอะไรนอกจากคิดว่าดาราหนุ่มนิสัยใช้ได้ มีความเป็นกันเอง ไม่หยิ่งยโสเหมือนที่หล่อนคิดไว้

“ไม่เป็นไร” หญิงสาวยิ้มตอบ “แบตเตอรี่รถคุณอาการไม่ค่อยดี พอเสร็จงานแล้วรีบไปเข้าศูนย์เพื่อตรวจเช็กให้ละเอียดอีกครั้ง จะได้ไม่ต้องมาเสียกลางทางอีก”

“ขอบคุณครับ ผมจะตอบแทนคุณยังไงดี”

“ไม่ต้องหรอก แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ฉันไปก่อนนะ”

มีนาโบกมือลาแล้วขี่รถมอเตอร์ไซค์จากไป โดยไม่สนใจเสียงเรียกของนักแสดงหนุ่ม

๕

ยามเช้าตรู่ในวันที่อากาศแจ่มใส สวนสาธารณะย่านใจกลางเมืองคึกคักด้วยกลุ่มคนรักสุขภาพที่ตื่นมาออกกำลังกายแต่เช้า บางคนวิ่ง บางคนเดิน และบางคนปั่นจักรยาน สายลมเย็นพัดแผ่ว เมฆขาวลอยเอื่อย แสงแดดอุ่นตกกระทบหยดน้ำค้างบนใบหญ้า ส่องประกายวับวาวจับตา กระรอกน้อยวิ่งไล่กันบนกิ่งไม้อย่างร่าเริง เกาะกิ่งหนึ่งแล้วโผไปอีกกิ่งหนึ่ง

จิรายุเทพบุตรปรากฏกายใต้ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ ดวงตาคมกวาดมองไปรอบๆ สถานที่แห่งนี้ร่มรื่นงดงามยิ่งนัก แม้จะเทียบไม่ได้กับอุทยานสวรรค์ แต่ก็สุขสงบกว่าศูนย์การค้าที่เขาไปมาเมื่อวาน ที่นั่นแออัดไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา แม้จะแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าราคาแพง กินอาหารเลิศหรู แต่ความสุขที่พวกเขาแสวงหาเป็นแค่สิ่งฉาบฉวย เมื่อเทียบกับความสุขที่คนในสวนสาธารณะแห่งนี้ได้รับ

“มาโน่นแล้ว” รณกรเทพบุตรพยักพเยิดไปยังชายหนุ่มคนหนึ่ง เขามีผิวขาว รูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาคมคาย ชายคนนั้นวิ่งผ่านหน้าจิรายุไป จากนั้นก็มีชายหนุ่มอีกคนวิ่งสวนทางมา เขามีผิวสองสี รูปร่างกำยำ หน้าตา

คมเข้ม ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง แล้ววิ่งต่อไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“แค่นี้นะ?” จิรายุหันไปถามผู้เป็นเพื่อน ชายผิวขาวชื่อน้ำมนต์ เป็นมนุษย์ที่รณกรต้องดูแล ส่วนชายผิวสองสีชื่อทิว เป็นเนื้อคู่ของน้ำมนต์

“แค่นี้ก็ดีแล้ว ความรักต้องค่อยเป็นค่อยไป” รณกรตอบอย่างไม่ทุกข์ร้อน

เทพบุตรหนุ่มขมวดคิ้ว เขารู้ว่าผู้เป็นเพื่อนเก่ง แต่ใจเย็นเกินไปก็ไม่ดี

“เรามีเวลาแค่หกเดือน ถ้ามัวแต่ค่อยเป็นค่อยไป เกรงว่าจะไม่ทันกาล”

“ทันถมเถไป ตอนนี้ความรักเกิดขึ้นในใจพวกเขาแล้ว เวลาหกเดือนถือว่ามากเกินไปด้วยซ้ำ”

“แค่สบตานี่นะ” เขาแย้งอย่างไม่เห็นด้วย “ไม่ได้คุยกันสักคำ แล้วจะรักกันได้ยังไง”

“ความรักไม่ต้องการอะไรมากมายหรอก ถ้าท่านเปิดใจคบหานางฟ้าสักองค์ ท่านจะเข้าใจความรักมากกว่านี้”

“มันเกี่ยวกันด้วยเหรอ” เทพบุตรหนุ่มย้อนถามเสียงขุ่น รณกรชอบว่าเขาเรื่องครองตัวเป็นโสด ขณะที่ตัวเองเที่ยวจีบนางฟ้าไปทั่ว หากการเข้าใจความรักขึ้นอยู่กับจำนวนคนรักเก่า ผู้เป็นเพื่อนคงเป็นรองแค่ท่านท้าวกามเทพ ผู้ก่อตั้งภาควิชากามเทพศึกษาเท่านั้น

“เกี่ยวสิ” ผู้เป็นเพื่อนยืนยัน “ท่านจะทำให้คนรักกันได้ยังไง ถ้าตัวท่านเองไม่เคยรักใคร เก่งทฤษฎีแต่ไม่เคยปฏิบัติ ก็เหมือนม้าแข่งที่ไม่เคยลงสนาม เวลาแข่งจริงอาจสะดุดหัวทิ่มก็ได้”

จิรายุลอบถอนใจ การตกหลุมรักเป็นเรื่องง่ายสำหรับรณกร แต่สำหรับเขามันไม่ใช่ ตั้งแต่ถือกำเนิดบนสวรรค์ ไม่เคยมีนางฟ้าองค์ใดทำให้หัวใจเขาเต้นแรงเลย จะให้เขาเที่ยวจีบเล่นๆ พอเบื่อก็ตีตัวออกหาก เขาทำไม่ได้หรอก

“เราจะเก็บไปพิจารณา ขอบใจท่านที่แนะนำ”

“ไม่ต้องคิดมากหรอก เราก็พูดไปอย่างนั้นเอง” ผู้เป็นเพื่อนตบไหล่ปลอบใจเขา “เวลาของพวกเราเป็นนิรันดร์ ท่านค่อยๆ มองหาไปก็ได้ แต่อย่าเผลอไปหลงรักมนุษย์ก็แล้วกัน เพราะเรายังไม่อยากเสียเพื่อนที่สนิทที่สุดไป”

“ขอบใจที่เป็นห่วง นางฟ้าทั้งสวรรค์ยังทำให้เราหวั่นไหวไม่ได้ แล้วมนุษย์คนหนึ่งจะทำได้ยังไง”

จิรายุยิ้มให้ผู้เป็นเพื่อนอย่างมั่นใจ การหลงรักมนุษย์เป็นข้อห้ามข้อแรกของกามเทพซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาย้ำเตือนมาตลอด เพราะพวกเขาต้องทำงานกับมนุษย์ ความใกล้ชิดอาจทำให้เผลอใจได้ ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อใครเลย โดยเฉพาะกับเทวดาซึ่งมีอายุขัยยืนยาว หากรักแล้วไม่อาจครองคู่ ถึงมีลมหายใจก็เหมือนไร้ชีวิต ต่อให้อยู่บนสวรรค์ก็ไม่ต่างจากอยู่ในนรก

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์คันโปรดเข้าไปในซอย วันนี้หล่อนมาทำงานสายกว่าทุกวัน เพราะต้องทำงานบ้านแทนป้าอ้นที่โทรศัพท์มาขอลางานสองวัน เนื่องจากต้องไปเฝ้าไข้สามีที่โรงพยาบาล หล่อนบิดคันเร่งแซงรถขายอาหารสดที่แล่นอยู่ข้างหน้า แล้วเลี้ยวเข้าซอยทางขวามือเพื่อตรงไปยังอู่ซ่อมรถของตน

“รถใคร” หญิงสาวพูดกับตัวเองเมื่อเห็นรถสปอร์ตสีขาวจอดอยู่หน้าอู่ หล่อนขี่รถมอเตอร์ไซค์ไปจอดด้านใน ถอดหมวกกันน็อก ก้าวลงจากรถแล้วหันไปมองออฟฟิศ คนที่นั่งรออยู่ข้างในคงจะเป็นเจ้าของรถคันนั้น รถทั้งใหม่ทั้งสวย ทำไมถึงเสียเร็วนัก แต่จะว่าไปรถคันนั้นดูคุ้นตาอยู่นะ

“เจ้” กล้าวิ่งมาหา

“ลูกค้าเหรอ” หล่อนพยักพเยิดไปที่ชายคนนั้น

“ไม่ใช่” หนุ่มรุ่นน้องส่ายหน้า “เขามาหาเจ้”

“มาหาฉันนี่นะ” หล่อนขมวดคิ้ว “มาหาฉันทำไม ฉันไม่รู้จักคนขับรถแพงๆ แบบนี้หรอก”

“เจ้ไปดูเองเถอะ ผมไม่รู้จะอธิบายยังไง เขามานั่งรอพักหนึ่งแล้ว”

“นายมีอะไรก็ไปทำเถอะ เดี๋ยวฉันไปคุยกับเขาเอง”

มีนาเดินเข้าไปในออฟฟิศ ชายคนนั้นหันมามองแล้วยิ้มกว้างด้วยความดีใจ เป็นรอยยิ้มที่ทำให้สาวๆ ครึ่งประเทศร้องกรี๊ด

“คุณวินธัย”

“สวัสดีครับคุณมีนา ขอโทษที่มาหาโดยไม่บอกก่อน”

“คุณมาที่นี่ได้ยังไงคะ” หญิงสาวเดินไปนั่งหลังโต๊ะทำงาน วันที่พบเขา หล่อนจากมาโดยไม่ได้บอกอะไร ดาราหนุ่มจึงไม่น่าจะมาที่นี่ถูกนอกจากจะมีเทวดาเล่นตลก

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ เมื่อเช้าผมขับรถออกจากบ้าน ตอนแรกตั้งใจว่าจะไปซ้อมเต้น แต่ทำไมมาถึงอู่ของคุณได้ก็ไม่รู้ สงสัยจะเป็นพรหมลิขิต”

มีนาร้องครางในใจ ไม่ใช่พรหมลิขิตหรอก แต่เป็นเทวดาจอมจุ้นลิขิตมากกว่า

“แล้วคุณรู้ได้ยังไงว่าที่นี่เป็นอู่ของฉัน”

“ผมพบคุณกล้ายืนอยู่หน้าอู่ จึงเอารูปของคุณที่แอบถ่ายไว้ให้เขาดู คุณคงไม่โกรธผมนะครับ”

“ไม่โกรธหรอกค่ะ” หญิงสาวฝืนยิ้มให้เขา ถ้าจะโกรธใครสักคน คนนั้นควรเป็นเทวดาหนุ่ม เจ้กี้เจ้การดีนัก

“คุณมาหาฉันมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมมาขอบคุณที่คุณช่วยซ่อมรถให้ครับ”

“แค่เรื่องนิดหน่อยเอง ไม่ต้องมาถึงที่นี่ก็ได้”

“ไม่ได้หรอกครับ” เขาเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “ถ้าวันนั้นไม่ได้คุณช่วยไว้ ผมคงไปงานอีเวนต์ไม่ทัน แฟนคลับของผมคงผิดหวังกันมาก”

มีนายิ้มเจื่อน กลัวแฟนคลับผิดหวัง สมกับเป็นขวัญใจมหาชน ถ้าต้นหอมมาได้ยินคงอิ่มอกอิ่มใจจนกินข้าวไม่ลงไปหลายวัน

“เอาเป็นว่าฉันรับคำขอบคุณไว้ ถ้าคุณไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวไปทำงานก่อน” หล่อนลุกเดินออกไป แต่นักแสดงหนุ่มเรียกไว้

“เดี๋ยวก่อนครับ”

“มีอะไรคะ” หล่อนหันไปถาม

“ผมอยากเลี้ยงข้าวคุณเพื่อเป็นการขอบคุณ ตกลงเย็นนี้เลยนะครับ” เขาถามเองตอบเองเสร็จสรรพ ไม่เปิดช่องให้หล่อนได้พูดเลย

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันเกรงใจ”

“อย่าปฏิเสธผมเลยนะครับ” เขาอ้อนวอนเสียงนุ่ม “นะครับคุณมีนา”

มีนาพูดไม่ออก ดาราหนุ่มเหมือนลูกแมวตาโต ช่างออดอ้อนน่าเอ็นดู เวลาเอ่ยปากขออะไร ใครเห็นก็ปฏิเสธไม่ลง

“ก็ได้ค่ะ”

“ตอนเย็นผมมารับนะครับ” เขายิ้มกว้างด้วยความดีใจ

“ไม่ต้องมารับหรอกค่ะ แค่บอกสถานที่มาก็พอ เดี๋ยวฉันไปเอง จะได้ไม่ต้องเสียเวลาย้อนไปย้อนมา”

“ได้ครับ” เขาบอกชื่อร้านอาหารซึ่งตั้งอยู่ในโรงแรมชื่อดังย่านใจกลางเมือง บอกเวลานัดหมาย แล้วขอตัวกลับไปทำงาน

มีนาเดินตามไปส่งเขาหน้าอู่รถ ดาราหนุ่มยิ้มให้หล่อนแล้วขับรถออกไป หญิงสาวมองตามด้วยความหนักใจ มนตร์ดลใจของจิรายุเทพบุตรมีอานุภาพรุนแรงจนน่ากลัว ไม่รู้ว่าร่ายใส่วินธัยไปกี่จบ นักแสดงหนุ่มถึงได้ยิ้มหวานขนาดนี้ ทั้งที่คนระดับเขาไม่น่าจะชายตาแลหล่อนด้วยซ้ำ

“พี่มีนา” ต้นหอมวิ่งมาหาด้วยท่าทางอยากรู้อยากเห็น “รถคันนั้นของใครเหรอจ๊ะ สวยชะมัดเลย ท่าทางคงแพงน่าดู”

“รถลูกค้า พี่ไปทำงานก่อนนะ” หญิงสาวบอกปัดแล้วเดินกลับเข้าอู่ พอเดินผ่านกล้า หล่อนก็หยุดยืนแล้วสั่งเสียงเบา

“ห้ามบอกเรื่องนี้กับต้นหอมเด็ดขาด เข้าใจไหม”

“ครับเจ้” กล้าแกล้งรับปากเสียงดัง ดวงตาเป็นประกายล้อเลียน

หญิงสาวขึงตาใส่เขาแล้วเดินกลับเข้าออฟฟิศ

มีนาเดินไปเดินมาอยู่ในห้องนอนของตน อีกสองชั่วโมงจะถึงเวลาที่นัดกับวินธัยแล้ว แต่หล่อนยังไม่รู้ว่าจะแต่งตัวอย่างไรไปกินข้าวกับเขา เพราะตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยดินเนอร์กับผู้ชายเลยสักครั้ง หล่อนรื้อเสื้อผ้าในตู้ออกมาวางบนเตียงนอน แต่ไม่มีสักชุดที่เหมาะจะสวมไปนั่งกินอาหารในโรงแรมหรู หญิงสาวหันไปมองนาฬิกา เวลางวดเข้ามาทุกทีแล้ว ถ้าหล่อนไม่รีบอาบน้ำแต่งตัวคงไปตามนัดไม่ทัน เพราะแถวนั้นรถค่อนข้างติด

“มีอะไรก็ใส่แบบนั้นละกัน” หญิงสาวคว้าผ้าขนหนูเดินเข้าห้องน้ำ ผู้หญิงแต่งตัวสวยเพราะอยากดูดีในสายตาผู้ชาย แต่หล่อนไม่ได้รู้สึกอะไรกับดาราหนุ่ม แล้วจะคิดเรื่องเสื้อผ้าไปทำไมให้รกสมอง

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง มีนาเดินออกจากห้องน้ำ ใบหน้ารูปไข่สะอาดสะอ้าน ผมดำยาวสยายเต็มแผ่นหลัง หล่อนใช้ผ้าขนหนูเช็ดผมจนแห้งหมาด แล้วนำไปตากกับพนักเก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง จากนั้นจึงหันไปหยิบเสื้อที่วางไว้บนเตียงนอน แต่ก็ต้องชะงักเมื่อพบว่าเสื้อผ้าที่รื้อออกมาหายไปหมด แล้วมีกล่องกระดาษสีขาวใบใหญ่ผูกโบสีชมพูวางอยู่แทน

“มาจากไหนเนี่ย” หล่อนมองไปที่ประตู กลอนล็อกแน่นหนา หน้าต่างติดเหล็กดัด ไม่มีใครเข้ามาได้แน่นอน นอกจากเทวดาจอมจุ้น

“ฝีมือนายใช่ไหมจิรายุ” หล่อนร้องถามพลางมองไปรอบห้อง แต่เทพบุตรหนุ่มไม่ตอบและไม่ยอมปรากฏตัว

“จิรายุเทพบุตร” หล่อนร้องเรียกอีกครั้ง แต่ก็ยังเหมือนเดิม “ไม่ออกมาก็ตามใจนาย ไม่ต้องมาอีกเลยก็ได้นะ”

มีนาหันไปมองกล่องกระดาษ โลโก้สีทองบนฝากล่องดูคุ้นตา ไม่ว่าอะไรอยู่ข้างในก็ตาม มันต้องแพงหูฉี่อย่างแน่นอน หล่อนเปิดฝากล่องออกดู พบชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อนคอกลมแขนกุดวางอยู่กับรองเท้าส้นสูงสีเงินและกระเป๋าถืออกงานใบเล็กเข้าชุดกัน

“สวยจังเลย” หญิงสาวหยิบชุดขึ้นมาทาบตัว ชายกระโปรงพลิ้วเสมอหัวเข่า เนื้อผ้าเรียบลื่นน่าสัมผัส ขนาดพอดีราวกับสั่งตัด คนเลือกช่างสังเกตยิ่งนัก

“การ์ดเหรอ” หล่อนหยิบการ์ดที่วางอยู่ก้นกล่องขึ้นมาอ่าน “ยินดีกับเดตแรก จากนางฟ้าแม่ทูนหัว”

มีนายิ้มขำ นางฟ้าแม่ทูนหัวที่หล่อนเคยเห็นในการ์ตูนส่วนใหญ่เป็นหญิงวัยกลางคนรูปร่างท้วม ไม่ได้ใกล้เคียงกับจิรายุเทพบุตรเลยสักนิด

“ฉันไม่ใช่ซินเดอเรลล่า แต่ก็ขอบใจนายมาก” หล่อนเอ่ยกับตัวเองแล้วถือกระโปรงเดินเข้าห้องน้ำ

รถแท็กซี่สีเขียวเหลืองแล่นมาจอดหน้าโรงแรมหรูระดับห้าดาว พนักงานต้อนรับในชุดราชปะแตนสีครีมรีบวิ่งมาเปิดประตู มีนาก้าวลงจากรถ เอ่ยขอบคุณแล้วเดินเข้าไปในโรงแรม สายตานับสิบคู่หันมามองหล่อน หญิงสาวเก็บอาการประหม่าไว้แล้วทุ่มเทสมาธิให้การเดิน เพราะไม่อยากทำให้ตัวเองขายหน้าด้วยการตกจากรองเท้าส้นสูงลงมากองกับพื้น

มีนาหันไปมองผนังกระจก หญิงสาวที่มองตอบมามีดวงหน้ารูปไข่สวยหวาน แต่งแต้มเครื่องสำอางบางเบา ขับให้ดวงตาดำขลับดูโดดเด่น ชุดกระโปรงสีฟ้าแนบไปกับเรือนร่างสูงโปร่ง อวดน่องเรียวกับข้อเท้ากลมกลึงสวยสง่าเหมือนหญิงสาวจากตระกูลผู้ดี แตกต่างจาก ‘เจ้มีนา’ เจ้าของอู่มนัสยานยนต์ราวกับคนละคน

“ว้าย!” หญิงสาวร้องอย่างตกใจ เพราะมัวแต่มองกระจกจึงเดินสะดุดขาตัวเอง ร่างบางเซถลาไปข้างหน้า เกือบล้มลงไปกองกับพื้น โชคดีที่มีท่อนแขนข้างหนึ่งยื่นมารับตัวหล่อนไว้ แล้วช่วยประคองให้ยืนได้อีกครั้ง

“เดินระวังหน่อยสิ เกือบล้มแล้วเห็นไหม” เขากระซิบบอกเสียงนุ่ม

มีนาก้มมองท่อนแขนที่รัดอยู่รอบเอว แขนเสื้อสีขาว น้ำเสียงหวานหูกลิ่นกายหอมเหมือนดอกไม้ มีแค่คนเดียวเท่านั้น เทวดาจอมจุ้น!

“มาจนได้นะ” หล่อนเงยหน้ามองเขา “นึกว่าจะไม่มาให้เห็นแล้วเสียอีก”

“ภารกิจยังไม่เสร็จ เราจะไม่มาได้อย่างไร” เทพบุตรหนุ่มถอยออกห่าง มองสำรวจหล่อนแล้วยิ้มด้วยความพอใจ “เจ้าสวยมาก”

“ขอบใจ” หล่อนตอบอ้อมแอ้ม สองแก้มร้อนผ่าว เขาแค่ชมตามมารยาท ไม่เห็นต้องเขินเลย

“วินธัยมารอพักหนึ่งแล้ว เจ้ารีบไปหาเขาเถอะ”

มีนาพยักหน้าแล้วออกเดิน อุ่นใจขึ้นเมื่อมีเทพบุตรหนุ่มอยู่ด้วย หล่อนแอบมองซีกหน้าของเขา จิรายุเทพบุตรงดงามหมดจด ผิวขาวกระจ่างตา ไม่รู้ว่าเทวดาหล่อเหมือนกันหมดหรือเปล่า

“ขอบคุณนะ” หญิงสาวกระซิบ เพราะกลัวคนอื่นได้ยินจะหาว่าบ้า

“เจ้าจะล้ม เราจะไม่ช่วยได้ยังไง”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นเรื่องเดียว ฉันหมายถึงกระโปรงชุดนี้ด้วย มันสวยมากเลย นายเลือกชุดเก่งนะ”

“เรายินดีที่เจ้าชอบ” เขาหันมายิ้มให้หล่อน “แต่ถ้าเจ้าอยากตอบแทนเรา คืนนี้ช่วยปลงใจกับดาราหนุ่มคนนั้น เราจะได้เรียนจบเป็นคนแรกของรุ่น”

“ฉันจะพยายามแล้วกัน” หญิงสาวกระแทกเสียงบอกแล้วเดินเข้าไปในร้านอาหาร กำลังอารมณ์ดีอยู่เชียว ชอบชักใบให้เรือเสียอยู่เรื่อย

“จองไว้หรือเปล่าครับ” บริกรหนุ่มซึ่งอยู่ในชุดเครื่องแบบสีขาว ผูกหูกระต่ายสีดำเดินเข้ามาถาม หล่อนบอกชื่อดาราหนุ่มไป เขาพยักหน้ารับทราบ แล้วเชิญให้หล่อนตามเข้าไปด้านใน

มีนามองไปรอบๆ ร้านอาหารแห่งนี้ตกแต่งแบบตะวันตก เพดานสูงประดับโคมไฟระย้า ตรงกลางตั้งแกรนด์เปียโน ผนังเป็นกระจกใสมองเห็นท้องฟ้ายามราตรี โต๊ะแต่ละตัวตั้งห่างกันเพื่อให้ลูกค้ารู้สึกเป็นส่วนตัว ตอนนี้มีลูกค้าเข้ามาใช้บริการแล้วสามโต๊ะ ลูกค้าแต่ละคนแต่งตัวด้วยเสื้อผ้า

ราคาแพง มองแวบแรกก็รู้ว่าเป็นคนมีฐานะ

“ถึงแล้วครับ” เขาผายมือไปยังโต๊ะด้านในสุด

หญิงสาวหันไปมอง วินธัยนั่งรออยู่ก่อนแล้ว พอเห็นหล่อนเดินเข้ามา ดาราหนุ่มก็ลุกขึ้นถือช่อดอกไม้เดินมาหา คืนนี้เขาหล่อมากในชุดสูทสีน้ำเงินเข้ม ดวงหน้าคมคาย รอยยิ้มหวานบาดใจ ถ้าต้นหอมมาเห็นคงกรี๊ดจนเสียงแหบ

“ดอกไม้ครับคุณมีนา” เขายื่นช่อดอกไม้ให้หล่อน

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวรับมากอดไว้ ดอกไม้ช่อใหญ่ส่งกลิ่นหอม ช่างเอาอกเอาใจแบบนี้นี่เอง แฟนคลับถึงได้รักนักรักหนา

“ไปนั่งกันเถอะครับ”

วินธัยพาหล่อนไปนั่งที่โต๊ะ บริกรเดินมาถามเมนู หล่อนไม่รู้จะกินอะไรจึงให้เขาเป็นคนสั่ง หลังจากนั่งรอไม่นาน บริกรก็นำอาหารมาเสิร์ฟดินเนอร์ผ่านไปด้วยดี อาหารอร่อย เพลงเพราะ ดาราหนุ่มคุยเก่ง ขี้อ้อน รอยยิ้มของเขาทำให้ใจหล่อนสั่นอยู่หลายครั้ง

“อร่อยไหมครับ” เขาถามหลังจากบริกรยกของหวานมาเสิร์ฟ

“อร่อยค่ะ” หญิงสาวพยักหน้า แล้วตักพานาคอตตามะม่วงใส่ปาก ปกติหล่อนไม่ชอบกินของหวาน แต่พานาคอตตาถ้วยนี้อร่อยจริงๆ น่าซื้อกลับไปฝากกล้ากับสมหมายคนละถ้วย

“เดี๋ยวผมต้องไปซ้อมร้องเพลงต่อ คุณมีนากลับเองได้ใช่ไหมครับ”

“ได้ค่ะ” หล่อนพยักหน้าอีกครั้ง “เชิญคุณวินธัยตามสบายเลยค่ะ”

“เรียกวินก็พอครับ เรียกชื่อเต็มดูห่างเหินชอบกล ผมอยากเป็นคนพิเศษของคุณ นะครับคุณมีนา” เขายิ้มหวานให้หล่อน

หญิงสาวยิ้มตอบเจื่อนๆ ไม่ค่อยชินกับสายตาวิบวับของผู้ชายแบบนี้เขาเรียกว่าจีบใช่ไหม

“ค่ะวิน” หล่อนตอบเสียงเบา

วินธัยยิ้มกว้างด้วยความพอใจ แล้วเรียกบริกรมาเก็บค่าอาหาร พอ

จัดการทุกอย่างเรียบร้อย เขาก็หันมาพูดกับหล่อน

“เดี๋ยวคุณเดินออกไปก่อนนะครับ แล้วผมค่อยเดินตามออกไป”

มีนานั่งงงไปหลายวินาที ก่อนร้องอ๋อในใจเมื่อสังเกตเห็นโต๊ะข้างๆ แอบมองมาที่พวกเขา วินธัยเป็นนักแสดงชื่อดัง มีแฟนคลับทั่วประเทศ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ถูกจับตามอง ถ้าเขากับหล่อนเดินออกไปด้วยกัน พรุ่งนี้ข่าวบันเทิงคงคึกคักน่าดู

“ฉันเข้าใจค่ะ ฉันกลับก่อนนะคะ” หญิงสาวบอกลาแล้วถือช่อดอกไม้เดินออกไป โดยมีสายตาสอดรู้มองตามตลอดทาง หล่อนเดินออกไปหน้าโรงแรม พอดีมีรถแท็กซี่มาส่งผู้โดยสาร หล่อนจึงเรียกใช้บริการต่อโดยไม่ต้องเดินออกไปที่ถนน

“ไปติวานนท์ค่ะ” หล่อนก้าวขึ้นไปนั่งบนรถ ดึงประตูปิด แล้วเอนศีรษะพิงพนัก แค่มากินข้าวเย็นมื้อเดียว ทำไมเหนื่อยขนาดนี้

“ดินเนอร์เป็นยังไงบ้าง รู้สึกรักวินธัยหรือยัง” เสียงคุ้นหูดังขึ้น

หญิงสาวหันไปมองแล้วกลอกตาอย่างอ่อนใจ

“เพิ่งกินข้าวกันมื้อเดียว จะให้รักเลยเหรอ”

“ความรักไม่ต้องการเวลาหรอก สบตากันครั้งเดียวก็รักกันได้แล้ว”

“นั่นไม่ใช่ความรักของฉัน” หล่อนเอ่ยเสียงเข้ม “ความรักของฉันต้องค่อยเป็นค่อยไป ต้องใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ ถ้านายกลัวเรียนจบไม่ทันเพื่อน ลองเปลี่ยนไปดูแลคนอื่นไหม”

“ไม่เปลี่ยน” เขาตอบหน้าตาเฉย “ตราบใดที่ยังจับคู่ให้เจ้าไม่สำเร็จ เราก็จะมากวนใจเจ้าไปเรื่อยๆ แบบนี้ ถ้าเจ้าไม่เบื่อก็เชิญดูใจดาราหนุ่มไปนานๆ เลย”

“ดี รอได้ก็รอไปเลย”

มีนาหันหน้าหนีอย่างเคืองๆ เทวดาอะไรพูดยากพูดเย็น หล่อนมองไปข้างหน้าเพื่อดูว่ารถแท็กซี่แล่นไปถึงไหนแล้ว แต่กลับพบว่าคนขับแท็กซี่กำลังแอบมองผ่านกระจกมองหลัง หล่อนมองตอบพลางถามอย่างไม่พอใจ

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“เปล่าครับ” เขารีบปฏิเสธ “ผมแค่สงสัยว่าคุณคุยกับใคร เห็นนั่งพูดคนเดียวมาตั้งนานแล้ว”

“ฉันคุยโทรศัพท์ค่ะ” หล่อนหยิบโทรศัพท์มือถือให้เขาดู

คนขับหนุ่มพยักหน้าเข้าใจ แล้วหันกลับไปมองถนน “อ๋อ ผมนึกว่าคุณเลี้ยงกุมารเสียอีก”

“สมัยนี้มีคนเลี้ยงกุมารด้วยเหรอคะ” หล่อนแกล้งหัวเราะกลบเกลื่อน แล้วหันไปกระซิบกับเทพบุตรหนุ่ม “หมดธุระก็กลับไปได้แล้ว ฉันไม่อยากถูกมองว่าบ้า”

“แล้วแต่เจ้า” เขาเอ่ยด้วยท่าทางน่าหมั่นไส้ แล้วหายตัวจากไปทันที

มีนามองออกไปนอกรถ เมื่อครู่หล่อนแกล้งพูดให้เทวดาหนุ่มรอไปอย่างนั้นเอง เพราะความจริงหล่อนยังไม่รู้เลยว่าความรักคืออะไร หล่อนอาจพอใจรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคอของวินธัย แต่จะใช่ความรักหรือเปล่าหล่อนก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน รู้แต่ว่าเวลาอยู่กับเขาหล่อนอึดอัดมาก

“ความรักคืออะไรคุณเทวดา ช่วยบอกฉันหน่อยสิ” หญิงสาวถอนใจยาว แล้วหันไปมองที่นั่งว่างข้างตัวเมื่อรู้สึกเหงาขึ้นมาดื้อๆ

๖

รถกระบะสีเขียวหัวเป็ดแล่นไปจอดหน้าประตูรั้วบานใหญ่ กล้าลดกระจกด้านคนขับลงแล้วชะโงกหน้าออกไปมองกล้องวงจรปิด เพื่อให้พนักงานรักษาความปลอดภัยที่นั่งอยู่ข้างในเปิดประตูรับ หลังจากรออยู่อึดใจหนึ่งประตูรั้วก็เลื่อนเปิดออก ชายหนุ่มขับรถกระบะเข้าไปจอดหน้าโรงจอดรถซึ่งอยู่ติดกำแพงด้านซ้ายของคฤหาสน์

มีนาเปิดประตูลงจากรถ หันไปมองรอบๆ คฤหาสน์ของเสี่ยอำนาจมีเนื้อที่ราวสองไร่ ตัวอาคารปลูกแบบโมเดิร์น ทาสีขาว สูงสองชั้น ติดกระจกรอบด้าน ปิดม่านมิดชิด ด้านขวาเป็นสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ที่เสี่ยใหญ่เอาไว้ใช้หาความสุขกับอีหนูของตน ด้านหน้าเป็นสวนหย่อมปูหญ้าเขียวขจี ตั้งกระถางชวนชมเรียงเป็นแถว แต่ละต้นเห็นว่าราคาเฉียดแสน

หญิงสาวหันมามองโรงจอดรถ เสี่ยอำนาจเป็นผู้กว้างขวางในวงการรถแข่งและเจ้าของบริษัทนำเข้ารถยนต์ชื่อดัง เขาจึงมีรถยนต์ราคาแพงเก็บไว้เป็นสมบัติส่วนตัวนับสิบคัน เท่าที่หล่อนเห็นอยู่ตอนนี้ก็มีลัมโบร์กีนีสีเขียวมะนาว เฟอร์รารีสีแดงสด แม็คลาเรนสีดำด้าน แอสตันมาร์ตินสีบรอนซ์

และปอร์เช่สีขาวซึ่งมีราคาถูกที่สุดในโรงจอดรถ

“เสี่ยอำนาจแกรวยเข็ดฟันเลยนะเจ้” กล้าพูดขึ้น “ไม่รู้ว่าต้องทำบุญด้วยอะไร ผมถึงจะได้เป็นเจ้าของรถพวกนี้สักคัน”

“ทำบุญไม่ช่วยหรอก ต้องทำงานเยอะๆ แล้วเก็บเงินไปซื้อ”

“โห” เขาร้องเสียงดัง “ลัมโบร์กีนีคันเดียวก็สิบกว่าล้านแล้ว ทำงานอีกสามชาติก็ยังซื้อไม่ได้”

“งั้นก็ไม่ต้องซื้อ จะขับกระบะหรือซูเปอร์คาร์ก็ไปถึงเหมือนกัน เรามีแค่ไหนก็พอใจแค่นั้น จะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์”

“สาธุ” กล้ายกมือท่วมหัว “เทศน์เก่งขนาดนี้อย่ามีแฟนเลยเจ้ ไปบวชเป็นแม่ชีน่าจะรุ่งกว่านะ”

“รุ่งบ้านป้าแกสิ ทะลึ่งนักนะ วันนี้ซื้อข้าวกินเองเลย” หล่อนคาดโทษหนุ่มรุ่นน้อง แล้วหมุนตัวไปมองข้างหลังเมื่อได้ยินชาญชัยร้องถาม

“มาถึงนานหรือยัง”

“เพิ่งมาถึงเมื่อกี้เอง” มีนาตอบ วันเสาร์นี้หล่อนต้องไปแข่งรถให้เสี่ยอำนาจ จึงขอชาญชัยมาตรวจสภาพรถก่อน

“รถอยู่ทางนี้ ตามฉันมาเลย” เขาเดินนำไปยังโรงซ่อมรถซึ่งอยู่ติดกำแพงด้านหลังคฤหาสน์ มีลักษณะเป็นโรงเรือนเปิดโล่งทั้งสี่ด้าน ใช้เป็นที่ซ่อมบำรุงรถยนต์ที่จะนำไปแข่งตามสนามต่างๆ ทั้งที่ถูกกฎหมายและเลี่ยงกฎหมาย

“รถคันนี้แหละ” เขาหยุดยืนข้างรถเก๋งยกสูงขับเคลื่อนสี่ล้อ เสริมคานเหล็ก ติดสติกเกอร์ทั้งคัน ดูดุดันแบบรถออฟโรด

มีนาหันไปพยักหน้าเรียกผู้เป็นลูกน้อง แล้วช่วยกันตรวจสอบรถคันนั้น กล้าเปิดกระโปรงหน้าดูเครื่องยนต์ ส่วนหล่อนเข้าไปเช็กในห้องโดยสาร สนามแข่งรถออฟโรดค่อนข้างทุรกันดาร รถยนต์และคนขับต้องมีความพร้อมสูง หล่อนจึงต้องมาตรวจสอบก่อนเพื่อวางแผนการขับขี่ล่วงหน้า

“เครื่องยนต์เยี่ยมเลยเจ้” หนุ่มรุ่นน้องร้องบอก

“แน่นอนอยู่แล้ว” ชาญชัยเอ่ยด้วยท่าทางภูมิใจ “รถของเสี่ยระดับแชมป์ประเทศทั้งนั้น ความจริงไม่ต้องมาตรวจให้เสียเวลาก็ได้”

“ฉันไม่สงสัยเรื่องนั้นหรอก แต่ด้วยนิสัยช่าง จะขับรถก็ต้องดูก่อน ถ้านายมีธุระก็ไปทำเถอะ ฉันกับกล้าอยู่กันสองคนได้”

“ไม่เป็นไร ฉันจะอยู่เป็นเพื่อน เธอก็รีบตรวจให้เสร็จเถอะ”

มีนาหันไปสบตากล้า หนุ่มรุ่นน้องยักไหล่ ปิดฝากระโปรงแล้วเดินไปท้ายรถ พอจะเปิดกระโปรงหลัง ชาญชัยก็เดินเข้ามาขวาง

“นายจะทำอะไร”

“ไม่ได้ทำอะไร แค่จะตรวจดูตามปกติ”

“ไม่ต้องตรวจหรอก แค่กระโปรงท้ายว่างๆ นายไปตรวจตรงอื่นเถอะ” เขาสั่งเสียงห้วน

กล้าขมวดคิ้วแล้วร้องเรียกมีนา “เจ้มานี่หน่อย”

“มีอะไร” หล่อนเดินมาหา

“เขาไม่ยอมให้ดูกระโปรงหลัง”

“มีอะไรข้างในเหรอ ทำไมถึงดูไม่ได้” หล่อนจ้องหน้าชาญชัย

มือขวาเสี่ยใหญ่ทำท่าหงุดหงิด แล้วเปิดฝากระโปรงรถอย่างจำใจ

“เอ้า อยากดูก็ดู เดี๋ยวจะหาว่าฉันปิดบังอะไร”

มีนากับกล้าช่วยกันสำรวจกระโปรงท้าย พบว่าว่างเปล่าอย่างที่อีกฝ่ายบอก แต่พอหล่อนจะเปิดดูข้างใต้ ชาญชัยก็ตะโกนถามขึ้นมา

“ดูเสร็จหรือยัง ถ้าดูเสร็จก็กลับไปได้แล้ว เสี่ยไม่ชอบให้คนนอกมาเพ่นพ่านในบ้าน”

“เสร็จแล้ว” หล่อนหันไปบอกเขา กล้าปิดกระโปรงรถแล้วเดินกลับไปที่รถของตน โดยมีชาญชัยเดินคุมไปตลอดทาง

“ฉันกลับก่อนนะ วันแข่งเจอกันที่สนาม”

หญิงสาวบอกลาพลางก้าวขึ้นรถ กล้าติดเครื่องยนต์แล้วขับออกไป พอพ้นรั้วคฤหาสน์เขาก็หันมาพูดกับหล่อน

“ผมไม่ไว้ใจนายชาญชัยเลยเจ้ ท่าทางลุกลี้ลุกลนชอบกล ทำยังกับมีอะไรซุกซ่อนไว้”

“ฉันก็คิดเหมือนนายนั่นแหละ แต่เราทำอะไรไม่ได้แล้ว คราวนี้คงต้องยอมไปก่อน แล้วคราวหน้าค่อยปฏิเสธ”

“ดินเนอร์เมื่อคืนเป็นยังไงบ้าง” เขาเปลี่ยนเรื่องคุย

“ไม่มีอะไร กินข้าวอิ่มก็แยกย้ายกันกลับ”

“ผมอยากให้เจ้มีแฟนมานานแล้ว แต่ไม่คิดว่าจะเป็นดาราดัง ถ้าต้นหอมรู้เข้าคงอกแตกตาย”

กล้าหัวเราะชอบใจ แต่มีนาหัวเราะไม่ค่อยออก เพราะรู้ฤทธิ์เดชของต้นหอมดี ถ้าหล่อนเป็นแฟนกับวินธัยจริง เด็กสาวคงมาร้องกรี๊ดหน้าอู่จนหล่อนไม่เป็นอันทำมาหากิน

“เขาไม่ใช่แฟนฉัน ที่เลี้ยงข้าวก็เพื่อขอบคุณ ต่อไปคงไม่มาให้เห็นแล้ว”

“สาธุ” เขายกมือท่วมหัว “ให้จริงอย่างที่เจ้พูดเถอะ ผมยังไม่อยากหาร้านข้าวใหม่กิน เพราะในซอยร้านป้าชวนชมอร่อยที่สุด แถมยังจ่ายเงินสิ้นเดือนได้ด้วย”

มีนากลืนน้ำลายอึกใหญ่ ร้านข้าวอร่อยๆ ราคาย่อมเยา ให้เชื่อได้ด้วย ใช่จะหาได้ง่ายๆ หล่อนคงต้องคิดให้หนักถ้าจะเป็นแฟนดาราหนุ่มจริง

รถกระบะสีเขียวหัวเป็ดแล่นมาจอดหน้าอู่มนัสยานยนต์ มีนาเปิดประตูลงจากรถแล้วเดินแกมวิ่งไปเปิดประตูรั้ว กล้าขับรถเข้าไปจอดในอู่แล้วเดินมาหาหล่อน

“ลุงหมายไปไหน ทำไมอู่เงียบจัง” เขาถามพลางมองไปรอบๆ

“นั่นสิ” หล่อนพยักหน้าเห็นด้วย สมหมายเป็นคนขยัน ปกติจะตื่นมาทำงานแต่เช้า แต่วันนี้เกือบเที่ยงแล้วยังไม่เปิดประตูอู่รถเลย “นายไปดูที่ห้องซิ แกป่วยหรือเปล่า”

“ป่วยอะไร เมื่อเช้าตอนออกไปแกยังดีๆ อยู่เลย ผมว่าแกอู้มากกว่า”

“นั่นมันนาย ไม่ใช่ลุงหมาย ไปดูที่ห้องพักเลย เดี๋ยวฉันจะไปดูที่ร้านชวนชม เผื่อแกไปสั่งข้าวที่นั่น”

หล่อนโบกมือไล่แล้วเดินออกจากอู่รถ ส่วนกล้าเดินไปที่ห้องพัก แต่ยังเดินไม่พ้นประตู หนุ่มรุ่นน้องก็ร้องเรียกเสียงดัง

“เจ้ ทางนี้”

มีนารีบเดินไปหาลูกน้อง ขมวดคิ้วอย่างสงสัยเมื่อเห็นสมหมายฟุบหลับอยู่ที่โต๊ะกินข้าวหน้าห้องพัก

“ผมบอกแล้วว่าแกอู้” กล้ายิ้มกว้างแล้วเขย่าตัวผู้เป็นลุง “เที่ยงแล้ว ลุง ตื่นได้แล้ว ไม่หิวข้าวเหรอ เดี๋ยวโดนเจ้หักเงินเดือนนะ”

“ฉันว่ามันแปลกๆ นะ ลุงหมายไม่น่าจะนอนขี้เซาแบบนี้”

“นั่นสิ” เขาพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนร้องอย่างตกใจ เมื่อผู้เป็นลุงหล่นจากเก้าอี้ลงไปกองกับพื้นปูน

“ลุงหมาย!” หล่อนผวาเข้าไปหา พลิกตัวสมหมายขึ้นมา ชายสูงวัยหน้าซีด เนื้อตัวเย็นเฉียบ “เรียกรถพยาบาลเร็วกล้า ลุงหมายแย่แล้ว”

“กว่ารถจะมาตั้งนาน เราพาแกไปเองเถอะ”

กล้าอุ้มสมหมายไปขึ้นรถกระบะ มีนาวิ่งตามไปประจำที่คนขับ แล้วขับรถออกไปอย่างรวดเร็ว

ภายในห้องพักฟื้นของโรงพยาบาลบุรณเวช มีนากับกล้ายืนอยู่ข้างเตียงของสมหมายซึ่งฟื้นคืนสติหลังจากได้รับการรักษาไม่นาน เบื้องต้นแพทย์เจ้าของไข้บอกว่าสุขภาพของเขาอ่อนแอ พักผ่อนน้อยและทำงานหนัก จึงเป็นลมหมดสติ แพทย์ขอให้พักอยู่ที่โรงพยาบาลอีกสองวันเพื่อตรวจดูอาการให้ละเอียดอีกครั้ง

“ลุงแค่เป็นลมนิดเดียว ไม่เห็นต้องมาโรงพยาบาลเลย เสียเงินเสียทองเปล่าๆ” พอรู้ตัวว่าอยู่ที่ไหนสมหมายก็บ่นอุบทันที

“พอมีแรงก็บ่นเลยนะลุง” กล้าเอ่ยกลั้วหัวเราะแล้วนั่งลงข้างเตียง

“ข้าไม่ใช่เอ็งนี่ จะได้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ทำตัวเหมือนลูกเศรษฐี แต่ไม่มีเงินในกระเป๋าสักบาท” เขาเทศนาหลานชายชุดใหญ่แล้วหันมาพูดกับหล่อน “หนูมีนาไม่น่าพาลุงมาที่นี่เลย ขับรถไปอีกหน่อยก็ถึงโรงพยาบาลรัฐแล้ว ค่ารักษาถูกกว่าที่นี่เป็นสิบเท่า”

“มันฉุกเฉิน หนูไม่ทันได้คิด ขับรถมาถึงที่นี่ก่อนหนูก็เลี้ยวเข้ามาเลย อีกอย่างหมอที่นี่เก่งมาก คราวที่แล้วหนูก็รักษาที่นี่เหมือนกัน”

“แต่มันแพงนะหนูมีนา” สมหมายถอนใจยาว “ลุงเสียดายเงินอุตส่าห์ทำงานแทบตาย สุดท้ายต้องเอามาให้หมอ แทนที่จะเอาไปใช้หนี้เขา”

“อย่าคิดมากเลยค่ะ ลุงหมายก็เหมือนญาติผู้ใหญ่ของหนู ลุงไม่สบายหนูก็ต้องดูแล เงินทองของนอกกาย เดี๋ยวลุงหายแล้วเราค่อยหากันใหม่ก็ได้”

มีนาจับมือสมหมายมากุมไว้ บีบเบาๆ อย่างให้กำลังใจ เขากับกล้าไม่เคยทิ้งหล่อน มีก็กินด้วยกัน ไม่มีก็อดด้วยกัน แล้วหล่อนจะทิ้งพวกเขาได้อย่างไร

“ตอนนี้ลุงดีขึ้นมากแล้ว ลุงกลับบ้านเลยได้ไหม” เขาทำท่าจะลงจากเตียง

“นอนลงก่อนค่ะ” หล่อนรีบห้ามไว้ “ลุงยังกลับบ้านตอนนี้ไม่ได้ หมออยากให้ลุงอยู่โรงพยาบาลอีกสองวันเพื่อตรวจให้แน่ใจว่าลุงป่วยเป็นอะไร”

“ลุงไม่อยากให้หนูสิ้นเปลือง” เขาเอ่ยเสียงอ่อย

“เงินเก็บของหนูยังพอมี ลุงหมายพักรักษาตัวให้หาย ไม่ต้องกังวลเรื่องเงินนะคะ”

“แต่...”

“ไม่ต้องแต่แล้วลุง” กล้าพูดขัดขึ้น “เจ้เขาให้มานอนตากแอร์สบายๆ ลุงจะดิ้นรนกลับไปทำไม ถือว่ามาพักผ่อนก็แล้วกัน”

“พักผ่อนบ้านเอ็งสิ” สมหมายตวาดหลานชายแล้วชี้ไปนอกห้อง “เอ็ง

จะไปไหนก็ไปเลย ข้าขี้เกียจลงไปเตะเอ็ง”

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ทุกคนหันไปมอง ประตูห้องพักเปิดออก นายแพทย์หนุ่มในชุดกาวน์สีขาวเดินเข้ามา เขาคือหมอต่อพงศ์ บูรณเวช แพทย์เจ้าของไข้ของสมหมาย และเคยดูแลมีนาตอนรถเฉี่ยวคราวก่อน

“หายแล้วเหรอครับ เสียงดังออกไปนอกห้องเลย” หมอหนุ่มถาม คนป่วยยิ้มเขิน ส่วนกล้าหัวเราะขำ

“ดีขึ้นแล้วค่ะหมอ” หล่อนตอบแทนสมหมาย

“ดีขึ้นก็ดีแล้วครับ ขอผมตรวจหน่อยนะครับ” เขาตรวจอาการอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยิ้มให้คนไข้อย่างใจดี “อาการโดยรวมดีขึ้นมาก”

“ผมกลับบ้านได้แล้วใช่ไหมครับ” สมหมายถามทันที ก่อนทำหน้าจ๋อยเมื่อหมอหนุ่มส่ายหน้า

“ยังครับ ผมอยากตรวจเพิ่มอีกสองสามอย่าง ถ้าไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงวันมะรืนผมจะให้กลับบ้านได้”

“ครับหมอ” เขารับคำเสียงอ่อย

หมอหนุ่มยิ้มพอใจแล้วหันไปพูดกับมีนา “คุณเป็นญาติคนไข้ใช่ไหมครับ”

“ค่ะ” หล่อนพยักหน้า

“ผมมีเรื่องจะคุยด้วย เชิญข้างนอกด้วยครับ”

เขาบอกเสียงเรียบแล้วเดินนำออกจากห้อง มีนาสั่งให้กล้าอยู่เฝ้าสมหมาย แล้วเดินตามหมอหนุ่มออกไป

มีนานั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานของหมอต่อพงศ์ หมอหนุ่มก้มหน้าอ่านแฟ้มประวัติของสมหมาย สีหน้าเคร่งขรึมของเขาทำให้หล่อนใจคอไม่ดี เพราะการเรียกญาติออกมาคุยนอกห้อง คิดได้อย่างเดียวคือหมอไม่อยากให้คนไข้ได้ยินสิ่งที่จะพูดกับญาติ ด้วยเกรงว่าสิ่งที่พูดออกไปจะทำให้คนไข้ทรุดลง หรือว่าหัวหน้าช่างของหล่อนจะป่วยเป็นโรคร้าย

“ลุงหมายป่วยเป็นอะไรคะ” หล่อนถามอย่างร้อนใจ

“เบื้องต้นผมคิดว่าคนไข้เป็นโรคหัวใจ แต่ผมไม่ใช่แพทย์ที่เชี่ยวชาญด้านนี้ วันนี้ผมจะส่งคนไข้ไปตรวจกับแพทย์เฉพาะทางให้แน่ชัดอีกครั้ง”

“โรคหัวใจเหรอคะ” หล่อนพึมพำ

“ครับ” หมอหนุ่มพยักหน้า “คลื่นหัวใจของคนไข้ผิดปกติ มีภาวะความดันโลหิตสูง แต่อาการยังไม่น่าเป็นห่วงเท่าไร หากรับการรักษาต่อเนื่อง ดูแลตัวเองอย่างเคร่งครัด คนไข้สามารถใช้ชีวิตตามปกติได้”

มีนาผ่อนลมหายใจที่กลั้นไว้ออกมา โรคหัวใจอาจจะอันตราย แต่ยังดีกว่าโรคร้ายอื่นๆ ที่หล่อนนึกกลัวตอนแรก

“แล้วเราต้องทำยังไงบ้างคะ”

“พาคนไข้มาพบหมอตามนัด กินยาอย่างต่อเนื่อง รักษาสุขภาพ ควบคุมอาหาร ไม่เครียด และห้ามทำงานหนักครับ”

“ขอบคุณค่ะ ฉันกลับได้แล้วใช่ไหมคะ”

“ครับ” เขาพยักหน้า

มีนายกมือไหว้หมอหนุ่ม เขารับไหว้พลางยิ้มให้หล่อน หญิงสาวยิ้มตอบแล้วเดินออกจากห้อง หล่อนพบกล้ายืนรออยู่ข้างลิฟต์ พอเห็นหล่อนเดินออกมา เขาก็รีบเข้ามาถามอาการของผู้เป็นลุง

“หมอว่ายังไงบ้างเจ้”

“หมอบอกว่าลุงหมายเป็นโรคหัวใจ”

“แล้วมันอันตรายไหม” หนุ่มรุ่นน้องถามเสียงแผ่ว แม้จะชอบยั่วโมโหสมหมายเป็นประจำ แต่ความจริงเขาเป็นห่วงลุงมาก เพราะนอกจากสมหมายแล้ว เขาก็ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีก

“หมอบอกว่าอาการของลุงหมายไม่น่าเป็นห่วงเท่าไร แต่ต้องมาพบหมอตามนัด กินยาอย่างต่อเนื่อง รักษาสุขภาพ ควบคุมอาหาร ไม่เครียด และห้ามทำงานหนัก”

“แค่นี้เองเหรอ” เขาถอนใจอย่างโล่งอก “ผมนึกว่าแกจะแย่เสียแล้ว”

“ไม่แย่แต่ก็ทำงานหนักเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว ฉันคงต้องรับสมัครช่างมาช่วยงานลุงหมายสักคน”

“เจ้มีเงินจ้างเหรอ” เขาทักท้วงด้วยสีหน้าไม่สบายใจ “ทุกวันนี้พวกเราก็กระเบียดกระเสียรกันจะแย่อยู่แล้ว”

มีนาถอนใจเฮือกใหญ่แล้วตบไหล่ชายหนุ่มรุ่นน้อง

“เรื่องนั้นเอาไว้คิดทีหลัง วันนี้นายกลับไปอู่ก่อน ตอนเย็นค่อยมาเปลี่ยนเวรกับฉัน เผื่อมีลูกค้าเข้ามา เราจะได้ไม่เสียรายได้”

“ครับเจ้” กล้าพยักหน้ารับแล้วเดินจากไป

มีนาเดินกลับห้องพักของสมหมาย ระหว่างทางหล่อนเห็นความวุ่นวายหน้าห้องฉุกเฉินจึงหยุดมองด้วยความสนใจ ดูเหมือนว่าจะมีคนป่วยหนักเข้ามารักษา เจ้าหน้าที่จึงได้วิ่งวุ่นแบบนั้น หล่อนพึมพำขอให้เขาปลอดภัย แล้วออกเดินอีกครั้ง แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินตรงมาด้วยท่าทางรีบเร่ง นางมีรูปร่างเล็กบอบบาง ผิวขาวจนเห็นเส้นเลือด เรือนผมดกดำ สวมเสื้อผ้าราคาแพง ทั้งที่อยู่ในวัยกลางคน แต่ยังสวยพริ้งจนผู้หญิงสาวๆ ยังต้องอิจฉา

“สวยจังเลย แต่ทำไมดูคุ้นหน้าจัง เหมือนเคยเห็นมาก่อน”

หญิงสาวหมุนตัวมองตาม ก่อนเซไปก้าวใหญ่เมื่อถูกผู้ชายคนหนึ่งเดินชน เขาเป็นชายหนุ่มร่างสูง ผิวสีแทน หน้าตาคมคาย แววตาคมกล้า สวมสูทสีเข้มตัดเย็บประณีต หล่อนรอให้เขาขอโทษ แต่เขากลับวิ่งไปหาผู้หญิงคนนั้น แล้วพากันเดินไปที่ห้องฉุกเฉินโดยไม่สนใจหล่อนเลย

“หล่อเสียเปล่า ไม่มีมารยาท” หล่อนพึมพำอย่างไม่พอใจ

“อย่าไปโกรธเขาเลย เขาคงรีบมาก คนที่เขารักอาจกำลังจะจากไปก็ได้”

เสียงทุ้มคุ้นหูดังขึ้นด้านหลัง มีนาหมุนตัวไปมอง จิรายุเทพบุตรในชุดสูทสีขาวยืนยิ้มให้หล่อน ดวงหน้าคมคายสดใส ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกายแวววาว หล่อชวนตะลึงคงเส้นคงวาทุกครั้งที่ได้พบกัน

“มองโลกในแง่ดีสมกับเป็นเทวดา” หล่อนแกล้งแขวะเขา

เทพบุตรหนุ่มหัวเราะแล้วชี้ให้หล่อนดูรอบๆ

“ที่นี่เป็นโรงพยาบาล เจ้าจะให้เราคิดเป็นอื่นได้อย่างไร”

“นั่นสิ” หล่อนถอนใจยาวแล้วเอ่ยเสียงเศร้า “เพราะแบบนี้ฉันถึงไม่ชอบมาโรงพยาบาล ที่นี่มีแต่ความสูญเสียและคราบน้ำตา”

“อย่ามองโลกในแง่ร้ายนักสิ ที่นี่ไม่ได้มีแต่ความตายหรอก แต่ยังมีชีวิตด้วย”

จิรายุปรายตาไปยังหญิงท้องแก่ที่นั่งรถเข็นผ่านมา หญิงสาวมองตามแล้วหันมาจ้องหน้าเขา

“นายทำความดีอะไรถึงได้เกิดเป็นเทวดา”

“หลายอย่าง” เขาตอบเสียงเรียบ “สั่งสมมาหลายชาติหลายภพ แต่หลักๆ ก็คือการทำความดีโดยไม่หวังผลตอบแทน”

“ก่อนมาเป็นเทวดา นายเป็นอะไรมาก่อน” หล่อนถามอีก

“เป็นมนุษย์”

“เรื่องนั้นฉันรู้แล้ว” หล่อนทำหน้าเบื่อใส่เขา “ฉันหมายถึงนายเป็นใคร ทำอาชีพอะไร บ้านอยู่ที่ไหน พ่อแม่เป็นใครต่างหาก”

“เราจำไม่ได้”

“จำไม่ได้?” หล่อนเอ่ยอย่างประหลาดใจ “ฉันเคยได้ยินว่าเวลาที่มนุษย์เกิดใหม่ พวกเขาจะลืมอดีตชาติของตน เทวดาก็เป็นแบบนั้นเหมือนกันเหรอ”

“ไม่ใช่ทั้งหมดหรอก เทวดาส่วนใหญ่จำอดีตชาติของตนได้ แต่ก็มีเทวดาบางองค์ที่จำไม่ได้ ซึ่งเราเป็นเทวดาประเภทนั้น”

“ทำไมล่ะ”

“เราไม่รู้” เขาส่ายหน้า

“แปลกดีนะ แต่จำไม่ได้ก็ดีเหมือนกัน เพราะถ้าเกิดใหม่แล้วยังไม่ลืมอดีตชาติของตน ชีวิตคงวุ่นวายน่าดู ยิ่งเป็นเทวดาอย่างนายยิ่งวุ่นวายใหญ่

เลย”

“ทำไมล่ะ” เขาถามหล่อนบ้าง

“สมมุติว่าชาติที่แล้วนายเกิดเป็นลูกชายเศรษฐี มีภรรยาที่รักมากคนหนึ่ง แต่อยู่กินด้วยกันได้ไม่เท่าไร นายก็ล้มป่วยตายไปก่อน พอตายแล้วก็ไปเกิดเป็นเทวดา แต่นายยังไม่ลืมความรักในอดีต นายอยากกลับไปหาหล่อน แต่ทำไม่ได้เพราะอยู่กันคนละภพภูมิ จะหักใจลืมก็ทำไม่ได้อีก ต้องจมอยู่กับความห่วงหา ถึงอยู่บนสวรรค์ก็ไม่มีความสุข”

“เจ้าเล่าได้เห็นภาพมาก น่าจะไปเป็นนักเขียน” เทพบุตรหนุ่มหัวเราะขำ

มีนาขมวดคิ้วมองเทวดาหนุ่ม กำลังจะต่อว่าที่เขาล้อเลียนหล่อน แต่เขาดันหยุดหัวเราะก่อนแล้วมองนิ่งไปข้างหน้า ใบหน้าคมคายเครียดขึง หล่อนมองตามสายตาเขาแต่ไม่เห็นอะไร จึงหันมาถาม

“นายมองอะไรเหรอ”

“เจ้าอย่ารู้เลย เดี๋ยวจะกลัวเสียเปล่าๆ”

“ผีเหรอ” หล่อนถามเสียงสั่น

“ไม่ใช่ผี” เขาส่ายหน้า “แต่เป็นยมทูตตนหนึ่ง”

“ยมทูตเหรอ” หล่อนกลืนน้ำลายอึกใหญ่ ยมทูตน่ากลัวกว่าผีอีก เพราะเมื่อใดที่ยมทูตปรากฏตัว ย่อมหมายความว่ากำลังจะมีคนตาย

“เขามาทำงานของเขา เราอยู่ส่วนของเรา ไม่มีอะไรต้องกังวล”

“ไม่กังวลได้ยังไง มียมทูตก็แสดงว่าต้องมีผี ฉันไม่น่าลืมเอาสร้อยพระมาเลย”

มีนามองไปรอบๆ อย่างระแวง อาการกลัวผีขึ้นสมองกำเริบ จิรายุยิ้มอย่างเอ็นดู แล้วดึงให้หล่อนถอยหลัง เมื่อหมอต่อพงศ์วิ่งผ่านมาแล้วตรงไปที่ห้องฉุกเฉิน

“คนไข้ในห้องนั้นคงอาการหนักน่าดู เพราะสีหน้าหมอไม่ดีเลย นายว่าไหม” หล่อนหันไปถามจิรายุเทพบุตร แต่เทวดาหนุ่มหายตัวไปแล้ว

“อะไรของเขา อยากมาก็มา อยากไปก็ไป เทวดาเอาแต่ใจ” หล่อนบ่นพึมพำอย่างหงุดหงิด แล้วเดินกลับห้องของสมหมาย

พอหญิงสาวเดินลับสายตาไปแล้ว จิรายุเทพบุตรก็ปรากฏตัวอีกครั้ง เทวดาหนุ่มมองไปยังห้องฉุกเฉิน ชายคนที่เดินชนมีนาประคองหญิงคนหนึ่งออกมา นางเป็นหญิงวัยกลางคนร่างเล็ก ผิวขาวจัด หน้าตางดงามตามวัย พวกเขาน่าจะเป็นแม่ลูกกัน แม้หน้าตาจะไม่คล้ายกันนัก

หญิงนางนั้นหันมาทางเขา สองแก้มเปื้อนน้ำตา นางซวนเซเหมือนจะเป็นลม ผู้เป็นลูกจึงเข้ามาประคองแล้วพาไปนั่งพักที่เก้าอี้ เทวดาหนุ่มยกมือจับหน้าอก รู้สึกอึดอัดกับน้ำตาของนาง ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร ทำไมเขารู้สึกคุ้นเคยกับนาง

“เหลวไหลน่า เราเป็นเทวดา นางเป็นมนุษย์ จะรู้จักกันได้ยังไง” จิรายุต่อว่าตัวเองแล้วหายตัวจากไป มีนาพูดถูก เทวดาที่จมอยู่กับความห่วงหาถึงอยู่บนสวรรค์ก็หาความสุขไม่ได้

๗

ภายในห้องพักฟื้นของสมหมาย มีนานั่งขัดสมาธิอยู่บนโซฟารับแขก ส่วนเจ้าของห้องนอนหลับอยู่บนเตียง หญิงสาวหยิบรีโมตมาเปิดโทรทัศน์ดูแก้เบื่อ ช่องแรกเป็นละครที่กลับมาฉายใหม่ หล่อนไม่ชอบดูจึงกดเปลี่ยนไปดูช่องอื่น หญิงสาวเปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ เพราะไม่มีรายการไหนเลยที่น่าสนใจ จนกระทั่งมาถึงช่องหนึ่งซึ่งเป็นรายการข่าวประจำวัน หล่อนเห็นว่ามีประโยชน์จึงไม่เปลี่ยนไปช่องอื่น

มีนาวางรีโมตบนโต๊ะเล็กหน้าโซฟา แล้วหยิบกระป๋องน้ำอัดลมขึ้นมาดื่ม แต่ต้องสำลักพรวดเมื่อเห็นภาพวินธัยนักแสดงชื่อดังกำลังดินเนอร์กับผู้หญิงคนหนึ่งปรากฏบนจอโทรทัศน์ แม้ภาพจะไม่ค่อยชัดเท่าไร เพราะถูกแอบถ่ายจากระยะไกล แต่หล่อนก็จำได้ว่าผู้หญิงคนนั้นคือตัวเอง หญิงสาวเช็ดปากด้วยหลังมือ แล้วหยิบรีโมตมาเร่งเสียงเมื่อดาราหนุ่มให้สัมภาษณ์นักข่าว

“ไม่มีอะไรครับ เธอเป็นเพื่อนของผม บังเอิญเจอกันครับ ไม่ได้นัดกันจริงๆ ครับ ถ้าผมจะมีแฟน ผมต้องบอกทุกคนแน่นอนครับ” วินธัย

ปฏิเสธอย่างนุ่มนวล แล้วขอตัวไปทำงานอย่างสุภาพ ใบหน้าหล่อเหลายิ้มแย้มแจ่มใส ไม่มีพิรุธให้เห็นเลยสักนิด สมกับเป็นนักแสดงเจ้าบทบาท

ภาพข่าวตัดมาที่ห้องส่ง นักข่าวชายหญิงหยิบเรื่องหญิงสาวปริศนามาคุยกัน แล้วสรุปว่าตอนนี้แฟนคลับของดาราหนุ่มคงกำลังตามหาหญิงสาวลึกลับคนนี้กันจ้าละหวั่น เพราะวินธัยเป็นสามีแห่งชาติของผู้หญิงครึ่งประเทศ คงไม่มีใครยอมให้ผู้หญิงคนหนึ่งเอาเขาไปครอบครองคนเดียวแน่นอน

มีนากลืนน้ำลายอึกใหญ่ ถูกผู้หญิงครึ่งประเทศตามล่าไม่ใช่เรื่องสนุก จิรายุเทพบุตรหางานให้หล่อนแล้ว เสียงโทรศัพท์มือถือของหล่อนดังขึ้น หญิงสาวหยิบมาดูเห็นว่าต้นหอมโทร. มาจึงกดรับสาย

“มีอะไรเหรอต้นหอม”

“พี่เห็นข่าวพี่วินในทีวีไหม” เด็กสาวถามเสียงขุ่น

มีนาร้องครางในใจ ข่าวเพิ่งออกไม่ถึงนาทีต้นหอมก็โทร. มาหาหล่อนแล้ว ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นไปก่อนดีกว่า แล้วค่อยแก้ไขสถานการณ์ทีหลัง

“วินไหนเหรอ พี่ไม่ค่อยได้ดูข่าว”

“พี่วินคือวินธัยนักแสดงชื่อดัง ว่าที่สามีของต้นหอมไงคะ วันนั้นต้นหอมยังเอารูปให้พี่ดูเลย” ต้นหอมอธิบายอย่างหงุดหงิด

“อ๋อ พี่นึกออกแล้ว มีอะไรเหรอจ๊ะ”

“เมื่อกี้มีภาพหลุดว่าพี่วินไปดินเนอร์กับผู้หญิงคนหนึ่ง ต้นหอมดูแล้วคล้ายกับพี่มีนา เลยโทร. มาถามว่าพี่ใช่ผู้หญิงคนนั้นไหม” เด็กสาวเน้นเสียงเข้ม

มีนากลืนน้ำลายอีกอึก รู้จักกันมาตั้งหลายปี เพิ่งรู้ว่าต้นหอมเป็นคนช่างสังเกตก็วันนี้แหละ แต่เพื่อความสงบสุข แกล้งโกหกไปก่อนดีกว่า

“บ้าแล้ว” หล่อนหัวเราะกลบเกลื่อน “พี่จะไปดินเนอร์กับเขาได้ยังไงละครยังไม่เคยดูด้วยซ้ำ ช่างซ่อมรถกระจอกๆ อย่างพี่ ดาราที่ไหนเขาจะชวนไปกินข้าวด้วย”

“นั่นสิ ถ้าเป็นสาวๆ สวยๆ สดๆ อย่างต้นหอมก็ว่าไปอย่าง” เด็กสาวเอออออเห็นด้วย “แค่นี้นะพี่มีนา ต้นหอมมีนัดในไลน์กลุ่มแฟนคลับ พวกเราต้องรู้ให้ได้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร”

“ถ้ารู้ว่าเขาเป็นใครจะทำยังไงเหรอ” หล่อนโยนหินถามทาง

“ถ้าผู้หญิงคนนั้นเหมาะสมกับพี่วิน พวกเราจะยอมถอดใจ แต่ถ้าไม่เหมาะสม พวกเราจะแย่งพี่วินกลับมา แล้วสั่งสอนแม่นั่นว่าอย่ามายุ่งกับพี่วินของเราอีก แค่นี้นะคะ” เด็กสาววางสาย

มีนาปล่อยโทรศัพท์มือถือหล่นจากมือ นิ้วมืออ่อนแรงขึ้นมาดื้อๆ เมื่อนึกถึงความยุ่งยากที่กำลังจะตามมา แค่ไปดินเนอร์กับวินธัยมื้อเดียว รูปหล่อนยังออกโทรทัศน์หรา ถ้าเป็นแฟนเขาจริงๆ ชีวิตหล่อนคงหาความสงบไม่ได้

เสียงเคาะประตูดังขึ้น หญิงสาวหันไปมอง คิดว่าเป็นแม่บ้านมาทำความสะอาดจึงเดินไปเปิดประตู แต่ต้องเบิกตาอย่างตกใจเมื่อเห็นวินธัยยืนอยู่หน้าห้องพัก

“คุณวิน” หล่อนพึมพำเสียงแผ่ว

“ครับ ผมเอง” ดาราหนุ่มยิ้มให้หล่อน เขาสวมหมวกแก๊ปสีดำ สวมแว่นกันแดดปิดบังใบหน้า แต่แทนที่จะช่วยปกปิด มันกลับทำให้เขาดูน่าสนใจยิ่งขึ้น หล่อนรีบดึงเขาเข้ามาในห้องแล้วปิดประตูทันที

“คุณมาที่นี่ได้ยังไงคะ”

“ผมโทร. ไปที่อู่รถ คุณกล้าบอกว่าคุณอยู่ที่นี่ พอดีผมมีงานอีเวนต์แถวนี้ เลยแวะมาหาคุณก่อน แต่ไม่มีของเยี่ยมมาด้วย เพราะค่อนข้างฉุกละหุก”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แค่คุณมาเยี่ยม ฉันก็เกรงใจแย่แล้ว”

“อย่าพูดเหมือนผมเป็นคนอื่นสิครับ” เขาทำท่าน้อยใจ “คุณก็รู้ว่าผมอยากเป็นคนพิเศษของคุณ”

มีนายิ้มเจื่อน มีหนุ่มหล่อมาขายขนมจีบก็ดีอยู่หรอก แต่พอนึกถึง

แฟนคลับครึ่งประเทศของเขา หล่อนก็ยิ้มไม่ออกขึ้นมาทันที

“แถวนี้รถติดมาก คุณวินรีบไปทำงานเถอะค่ะ ถ้าไปสายคนอื่นจะว่าได้ เอาไว้ลุงหมายตื่นแล้ว ฉันจะบอกว่าคุณมาเยี่ยมนะคะ”

“ผมดีใจจัง” เขายิ้มหวานให้หล่อน

“ดีใจอะไรคะ”

“ผมดีใจที่คุณเป็นห่วงผม”

ดาราหนุ่มสบตาหล่อนนัยน์ตาหวานเชื่อม มีนายิ้มตอบเขินๆ หยอดเก่งแบบนี้นี่เอง แฟนคลับถึงได้รักนักรักหนา

“ค่ะ นอกจากเป็นห่วงคุณแล้ว ฉันยังเป็นห่วงแฟนคลับของคุณด้วย ป่านนี้คงมารอกันแน่นแล้ว” หล่อนพาเขาไปที่ประตู เปิดออกไปมองแล้วหันมาพูดกับเขา “ทางสะดวก ไม่มีใครอยู่แถวนี้ คุณรีบไปเถอะค่ะ”

“แล้วผมจะมาอีก ไปก่อนนะครับ” เขาบอกลาแล้วเดินออกไป

มีนามองตามพลางถอนใจยาว ถ้าเป็นแฟนกันแล้วต้องหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้ ยังจะเรียกว่าแฟนได้ไหม หญิงสาวกำลังจะปิดประตู แต่เห็นหมอต่อพงศ์เดินแกมวิ่งผ่านมาก่อน จึงยื่นหน้าออกไปดู หมอหนุ่มเดินตรงไปที่ห้องด้านในสุดทางเดิน สีหน้าเขาไม่ดีเอาเสียเลย ด้วยความสงสัยหล่อนจึงเดินตามไปดู

หญิงสาวหยุดยืนหน้าห้องพักฟื้นซึ่งเปิดประตูแง้มไว้ประมาณหนึ่งฟุต หล่อนจ้องมองเข้าไปข้างใน เห็นหมอหนุ่มพยายามกู้ชีวิตคนไข้บนเตียง โดยมีผู้หญิงวัยกลางคนหน้าตาสะสวยที่หล่อนเห็นเมื่อวานยืนร้องไห้อยู่ปลายเตียง หญิงสาวเลื่อนสายตาไปมองหน้าคนไข้ แต่ไม่เห็นเพราะมีหน้ากากเครื่องช่วยหายใจบังไว้ ก่อนพยาบาลจะเดินมาปิดประตู ปิดกั้นทุกอย่างจากสายตาหล่อน

“น่าสงสารจัง” หล่อนพึมพำแล้วเดินกลับห้องพักของสมหมาย ผู้ป่วยที่อยู่ในห้องฉุกเฉินเมื่อวานคงเป็นญาติของผู้หญิงคนนั้น ดูแล้วน่าจะอายุไม่เท่าไร ทำไมถึงล้มป่วยก็ไม่รู้

มีนาเงยหน้ามองนาฬิกาแขวนบนผนังห้อง เข็มนาฬิกาทั้งสั้นและยาวเดินไปถึงเลขสิบสอง บอกให้รู้ว่าตอนนี้เที่ยงตรงแล้ว หล่อนเดินไปนั่งขัดสมาธิบนโซฟา แล้วมองไปที่เตียงนอนว่างเปล่ากลางห้อง แพทย์เฉพาะทางด้านโรคหัวใจพาสมหมายไปตรวจตั้งแต่สิบโมงเช้า ตอนนี้ผ่านมาสองชั่วโมงแล้ว ยังไม่พาหัวหน้าช่างของหล่อนกลับมาส่งเลย

หญิงสาวหยิบรีโมตโทรทัศน์ขึ้นมา ตอนแรกตั้งใจว่าจะเปิดโทรทัศน์ดูแก้เบื่อ แต่พอนึกถึงข่าววินธัยเมื่อเช้าก็วางรีโมตลงที่เดิม เพราะกลัวว่าจะต้องดูข่าวเดิมซ้ำอีก หล่อนหันไปมองโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะ แต่ต้องเมินหน้าหนีอีกครั้ง เมื่อนึกได้ว่าข่าวหญิงสาวปริศนาของวินธัยคงแพร่กระจายไปทั่วโลกโซเซียลแล้ว

เสียงโทรศัพท์มือถือของหล่อนดังขึ้น มีนาหยิบขึ้นมาดู พอเห็นว่ากล้าโทร. มาจึงกดรับสาย แต่ถ้าคนที่โทร. มาเป็นต้นหอม หล่อนคงต้องแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน

“มีอะไรกล้า”

“มีงานด่วนเข้ามาเจ้” หนุ่มรุ่นน้องตอบ น้ำเสียงร้อนใจ “ลูกค้าเอารถมาให้ซ่อมเครื่องยนต์ ต้องทำให้เสร็จก่อนพรุ่งนี้เช้า เจ้อยู่เฝ้าลุงหมายคืนนี้แทนผมได้ไหม”

“ได้สิ นายทำงานไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงทางนี้ ลุงหมายแกสบายดี ถ้าไม่มีอะไรพรุ่งนี้ก็กลับบ้านได้แล้ว”

“ขอบคุณเจ้ ผมไปทำงานก่อนนะ” เขาบอกลาแล้ววางสาย

มีนาวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ อู่มนัสยานยนต์อยู่มาได้ถึงทุกวันนี้เพราะมีสองลุงหลานเป็นกำลังสำคัญ ถ้าลำพังหล่อนทำคนเดียวคงปิดไปนานแล้ว แต่ตอนนี้สมหมายมาล้มป่วย ภาระหนักจึงไปตกที่หลานชาย ออกจากโรงพยาบาลหล่อนจะรับสมัครช่างเพิ่ม ส่วนค่าใช้จ่ายที่จะตามมาไว้ค่อยคิดทีหลัง คาดว่าจะบริหารจัดการได้ ขอแค่เขาสองคนไม่เหนื่อยเกินไปก็พอ

“ขออนุญาตค่ะ” เสียงเคาะประตูดังขึ้น แม่บ้านของโรงพยาบาลเปิด

ประตูแล้วยกถาดอาหารเข้ามา นางเป็นหญิงวัยกลางคนรูปร่างผอมสูง ทำงานคล่องแคล่ว ยิ้มเก่งและช่างเจรจา เหมาะที่หล่อนจะเลียบเคียงถามเรื่องที่สงสัย

“มื้อนี้มีอะไรกินบ้างคะ” หล่อนเปิดฉากสนทนาก่อน

“แกงจืดวุ้นเส้นหมูสับ ผัดคะน้าหมูกรอบ กุนเชียงทอด แล้วก็ข้าวสวยร้อนๆ ค่ะ” นางตอบพลางวางถาดอาหารที่โต๊ะหัวเตียง “เดี๋ยวคนไข้กลับมา คุณให้แกกินอาหารเลยนะคะ แล้วบ่ายสองโมงดิฉันจะมาเก็บถาด”

“พี่ทำงานที่นี่มานานหรือยังคะ” หล่อนชวนคุย

“สิบปีได้แล้วค่ะ ตึกนี้มีสิบชั้น พี่ดูแลชั้นเจ็ดกับชั้นแปด” พอเห็นหล่อนพูดคุยอย่างเป็นกันเอง นางก็เปลี่ยนสรรพนามตาม

“คนไข้ในห้องที่อยู่สุดทางเดิน ป่วยเป็นอะไรเหรอคะ เมื่อเช้าหนูเห็นหมอวิ่งกันวุ่นเลย” หล่อนถามเข้าเรื่อง

นางทำหน้าอึดอัดใจ มองซ้ายมองขวาเหมือนอยากเล่าแต่ไม่กล้า

“ความลับของคนไข้พี่พูดไม่ได้ค่ะ”

“ความลับเลยเหรอคะ” หล่อนแกล้งทำหน้าประหลาดใจ “แค่เล่าสู่กันฟังคงไม่เป็นไรมั้งคะ หนูไม่ใช่นักข่าวหรือนักสืบ ที่ถามเพราะสงสัยเท่านั้นเอง แต่ถ้าพี่ไม่สะดวกก็ไม่เป็นไรค่ะ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ” นางขยับมาหาแล้วลดเสียงลง “คนไข้ในห้องนั้นเป็นคนไข้วีไอพีของที่นี่ค่ะ ญาติของคนไข้เป็นหุ้นส่วนของโรงพยาบาล นอกจากพยาบาลส่วนตัวที่จ้างมาเอง พวกเราถูกห้ามไม่ให้เข้าไปยุ่งค่ะ”

“ขนาดนั้นเชียว” หล่อนลดเสียงตาม “แล้วเขาเป็นใครเหรอคะ”

“เป็นทายาทตระกูลดัง แต่ตระกูลอะไรพี่ก็จำไม่ได้เหมือนกัน”

“เขาป่วยเป็นอะไรเหรอคะ เมื่อวานหนูเห็นแวบหนึ่ง เหมือนค่อนข้างหนัก”

“เจ้าชายนิทราค่ะ เมื่อสามปีก่อนประสบอุบัติเหตุขับรถตกน้ำ พ่อตาย

ในรถ ส่วนตัวเองเป็นเจ้าชายนิทรา รักษาตัวที่นี่มาสามปีแล้ว เข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลตามอาการ แต่เมื่อวานเห็นว่าอาการทรุดลง ญาติเลยนำตัวส่งโรงพยาบาล ทำเอาหมอวุ่นกันใหญ่ น่าสงสารนะคะ หน้าตาหล่อยังกับเทพบุตร บ้านรวยระดับมหาเศรษฐี ไม่น่าโชคร้ายเลยจริงๆ”

พอเครื่องติดข้อมูลก็ไหลมาเหมือนทำนบแตก มีนารับฟังด้วยสีหน้าสงบ หยดน้ำตาบนแก้มของมารดาคนป่วยยังแจ่มชัด นางสูญเสียสามี แถมลูกชายยังมาเป็นแบบนี้อีก ถ้าเป็นหล่อนคงทำใจไม่ได้

“เขาจะหายไหมคะ” หล่อนถามเสียงเบา

“คงต้องพึ่งปาฏิหาริย์ค่ะ รอบนี้ได้ยินว่าปอดติดเชื้อ ต้องใส่เครื่องช่วยหายใจ” นางถอนใจยาวแล้วเอ่ยขอตัว “พี่ไปก่อนนะคะ เดี๋ยวห้องอื่นจะหิว”

มีนาเดินตามไปปิดประตูแล้วยืนพิงไว้อย่างนั้น ใบหน้าใต้เครื่องช่วยหายใจของคนไข้ห้องสุดท้ายปรากฏขึ้นในความทรงจำ รู้สึกคุ้นตาเหมือนเคยเห็น แต่นึกไม่ออกว่าที่ไหน คงเพราะหล่อนเห็นหน้าเขาแค่นิดเดียว

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ไม่ใช่มีนาคนเดียวที่รู้สึกคุ้นเคยกับคนแปลกหน้าอย่างไม่มีเหตุผล จิรายุเทพบุตรก็กำลังรู้สึกเช่นเดียวกับหล่อน เขานั่งอยู่ในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยแห่งดาวดึงส์ ตรงหน้ามีหนังสือประวัติศาสตร์ไทยเปิดทิ้งไว้ แต่เขาไม่มีแก่ใจจะอ่านเลยสักนิด เพราะไม่สามารถลืมหญิงมนุษย์นางนั้นได้ เขาเฝ้าถามตัวเองว่านางเป็นใคร ทำไมเขาถึงได้รู้สึกคุ้นเคยกับนางทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย หรือนางจะเป็นส่วนหนึ่งในอดีตชาติของเขา

เทวดาหนุ่มมองออกไปนอกหน้าต่าง รณกรเทพบุตรบอกว่าการระลึกชาติไม่ใช่เรื่องยาก แค่ได้ดมกลิ่นดอกปาริชาตจากอุทยานปุณฑริกวัน ความทรงจำในอดีตชาติจะหวนกลับมา ดอกปาริชาตจะบานเพียงหนึ่งครั้งในรอบร้อยปี หากเทพองค์ใดปรารถนาจะได้รับ ดอกปาริชาตจะตกลงมา

ในมือเองโดยไม่ต้องปีนป่ายขึ้นไปเด็ดให้เหนื่อย แต่ตอนนี้ดอกปาริชาตยังไม่บาน และเขาไม่แน่ใจว่าอยากรู้อดีตชาติของตัวเองจริงหรือเปล่า

“จิรายุ” เสียงคุ้นหูดังขึ้น เทพบุตรหนุ่มหันไปมองแล้วค้อมศีรษะทักทาย

“อาจารย์”

“เป็นยังไงบ้าง” ท้าวชัยภัทรถามพลางนั่งลงตรงข้ามเขา “มนุษย์ที่เจ้าดูแลชื่ออะไรนะ”

“มนต์มีนาครับ”

“ชื่อเพราะดี” อาจารย์เอ่ยชม “เจ้าจับคู่ให้นางไปถึงไหนแล้ว”

“นางกำลังศึกษาดูใจกับมนุษย์หนุ่มที่ผมจับคู่ให้ครับ”

“งั้นก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ทำไมเจ้าถึงหน้าตาเคร่งเครียดนัก” ท้าวชัยภัทรจ้องมองนิ่ง

เทพบุตรหนุ่มก้มหน้าหลบตา แล้วตัดสินใจตอบเลี่ยงไป

“โลกมนุษย์ไม่เหมือนที่นี่ ผมเห็นคนตายแล้วใจคอไม่ดีครับ”

“แน่ใจหรือว่าเรื่องนี้ทำให้เจ้าไม่สบายใจ”

จิรายุเงยหน้าสบตาอาจารย์ที่ปรึกษา เคยได้ยินว่าเทวดาบางองค์สามารถอ่านใจได้ ดูท่าท้าวชัยภัทรจะอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

“เราไม่ได้อ่านใจเจ้า เราแค่ดูจากสีหน้าของเจ้า” ผู้เป็นอาจารย์หัวเราะแล้วเอ่ยอย่างใจดี “มีเรื่องอะไรในใจก็พูดมาเถอะ เราเป็นอาจารย์ของเจ้านะ”

“ตอนลงไปโลกมนุษย์ ผมพบหญิงมนุษย์คนหนึ่ง แวบแรกที่เห็นนางผมรู้สึกคุ้นเคยกับนาง เหมือนเคยรู้จักมาก่อน แต่นึกไม่ออกว่าตอนไหน เทวดารู้สึกกับมนุษย์แบบนั้นได้ไหมครับ”

“ได้สิ” ผู้เป็นอาจารย์พยักหน้า “เทวดาอย่างพวกเรากว่าจะมาอยู่ตรงนี้ได้ ล้วนผ่านการเวียนว่ายตายเกิดมานับครั้งไม่ถ้วน ผู้หญิงคนนั้นอาจเคยผูกพันกับเจ้ามาก่อน สายสัมพันธ์ในอดีตชาติยังตัดกันไม่ขาด ทำให้เจ้ารู้สึกคุ้นเคยกับนาง”

“ดอกปาริชาตช่วยให้ผมจำนางได้ไหมครับ”

“อาจจะได้ แต่เจ้าอยากจำนางไปเพื่ออะไรจิรายุ” ผู้เป็นอาจารย์จ้องหน้าเขานิ่ง “ตอนนี้เจ้าอยู่ในภพภูมิที่ดี เสวยผลบุญที่ตนสั่งสมมา ตามหาอดีตจะได้ประโยชน์อะไร แค่เริ่มคิดเจ้าก็เป็นทุกข์แล้ว”

จิรายุมองตอบอาจารย์ ท้าวชัยภัทรพูดถูกทุกคำ ตั้งแต่พบนางใจเขาไม่เป็นสุขเลย การจำนางได้จะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อพวกเขาอยู่กันคนละภพภูมิแล้ว

“ขอบคุณครับอาจารย์ ผมจะไม่คิดเรื่องนี้อีก”

“ดีแล้ว” ผู้เป็นอาจารย์ลุกขึ้นยืนแล้วยื่นมือมาตบไหล่เขา “กามเทพไม่ควรผูกพันกับมนุษย์ เรามีหน้าที่จับคู่ให้พวกเขา แต่ไม่มีสิทธิ์ก้าวก่ายชีวิตใคร ทำงานอย่างมืออาชีพ ไม่เอาความรู้สึกส่วนตัวมาเกี่ยวข้อง เราเชื่อว่าเจ้าจะเป็นกามเทพที่ดีได้”

“ครับอาจารย์” เขายกมือไหว้ ท้าวชัยภัทรยิ้มพอใจแล้วเดินจากไป

จิรายุก้มมองหนังสือ แต่สิ่งที่เห็นคือใบหน้าของมีนา หญิงสาวมองเห็นเขาทั้งที่ไม่มีมนุษย์คนไหนมองเห็น เป็นไปได้ว่าเขากับหล่อนเคยผูกพันกันมา แต่จะเป็นชาติไหนเขาก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาคงต้องกำชับบรณกรเทพบุตรไม่ให้บอกเรื่องนี้กับผู้เป็นอาจารย์ เพราะไม่อยากถูกบังคับให้เปลี่ยนตัวหล่อนขณะที่การจับคู่กำลังไปได้ด้วยดี

ร้านส้มตำเจ้าอร่อยข้างโรงพยาบาลบูรณเวชยามพลบค่ำคึกคักไปด้วยลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการจนโต๊ะที่ตั้งไว้บนทางเท้าเต็มแทบทุกโต๊ะ มีนานั่งรออาหารอยู่ที่โต๊ะด้านหลังสุด ท้องหล่อนร้องประท้วงมาพักหนึ่งแล้ว แต่อาหารที่สั่งไว้ก็ยังไม่มาเสิร์ฟ คงเพราะวันนี้ลูกค้าเยอะ แม่ค้าจึงทำอาหารไม่ทัน

“มาแล้วค่ะ” เสียงหวานดังมาแต่ไกล

มีนาหันไปมอง แม่ค้าวัยรุ่นหน้าตาน่าเอ็นดูยิ้มให้หล่อน แล้ววางจาน

อาหารลงบนโต๊ะ เริ่มจากส้มตำปูปลาร้ากลิ่นหอมรัญจวน น้ำตกหมูติดมัน ไก่ย่างเหลืองกรอบ และข้าวเหนียวกระติ๊บเล็ก

“ขอโทษที่ทำช้านะคะ วันนี้ลูกค้าเยอะจริงๆ”

“ไม่เป็นไรจ้ะ” หญิงสาวโบกมืออย่างไม่ถือสา ตอนนี้หล่อนไม่มีเวลาโกรธใครทั้งนั้น เพราะต้องทุ่มเทสมาธิกับการกิน หล่อนส่งอาหารเข้าปากอย่างต่อเนื่อง ร้านนี้ทำอาหารอีสานได้อร่อยจริงๆ วันหลังต้องพาสมหมายกับกล้ามากินด้วย

“เคี้ยวไม่ละเอียด เดี๋ยวติดคอหรอก” เสียงคุ้นหูดังขึ้น

มีนาชะงักมือที่กำลังฉีกไก่ย่าง เงยหน้ามองเจ้าของเสียง จิรายุเทพ-บุตรในชุดสูทสีขาวนั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงข้ามหล่อน ใบหน้าคมคายเกลี้ยงเกลาริมฝีปากหยักลึกประดับรอยยิ้มอบอุ่น ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเป็นประกายขบขัน หล่อตั้งแต่หัวจดเท้าเหมือนเดิมทุกอย่าง

“ชอบมาเงียบๆ อยู่เรื่อย ถ้าฉันช็อกตายจะว่ายังไง” หล่อนต่อว่าพลางส่งไก่ย่างเข้าปาก แล้วตามด้วยข้าวเหนียวก้อนใหญ่

“ชอบพูดเหมือนเราเป็นภูตผีปีศาจ” เขาตัดพ้อหล่อนแล้วชี้ไปที่อาหารบนโต๊ะ “อร่อยมากไหม”

“อร่อยมาก...” หล่อนลากเสียงยาว “กินด้วยกันไหม”

“ขอบใจที่ชวน เราไม่ใช่มนุษย์จึงไม่จำเป็นต้องกินอาหาร แค่เห็นเจ้าตั้งอกตั้งใจกิน เลยสงสัยว่าอร่อยมากไหม”

มีนาชะงักมือที่กำลังหยิบส้มตำปูปลาร้า แล้วเปลี่ยนมาใช้ช้อนตักแทนเมื่อนึกได้ว่าตัวเองกินไม่เรียบร้อย

“ฉันหิว ไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน เลยรีบกินไปหน่อย จะให้เหมือนนายที่อิ่มทิพย์ได้ยังไง”

“สมหมายเป็นอย่างไรบ้าง” เขาเปลี่ยนเรื่องคุย

“ดีขึ้นมากแล้ว หมอบอกว่าพรุ่งนี้กลับบ้านได้แล้ว” หล่อนตอบพลางตักน้ำตกหมูใส่ปาก เนื้อติดมันให้สัมผัสละมุนลิ้น รสชาติกลมกล่อมถูกปาก

ขากลับต้องซื้อไปฝากยามหน้าโรงพยาบาลสักถุง

“เจ้าพบผู้หญิงคนนั้นอีกหรือเปล่า”

“ผู้หญิงคนไหน” หล่อนจ้องหน้าเขา

เทพบุตรทำท่าอึกอักแล้วขยายความเพิ่ม “คนที่ลูกชายของนางชนเจ้าแล้วไม่ขอโทษไง”

“อ๋อ...” หล่อนลากเสียงยาว “เมื่อเช้าเห็นแวบหนึ่ง ลูกชายอีกคนของนางป่วย พักอยู่ชั้นเดียวกับลุงหมาย แต่อยู่ห้องวีไอพีสุดทางเดิน”

“นางเป็นยังไงบ้าง ยังร้องไห้อยู่ไหม” เขาถามเสียงเบาหวิว

“ไม่รู้สิ ทำไมนายไม่ไปดูเองล่ะ นายเป็นเทวดาจะไปไหนก็ได้ไม่ใช่เหรอ” หญิงสาวตอบอย่างไม่ใส่ใจ เพราะกำลังเพลิดเพลินกับอาหาร แต่ต้องชะงักมือ เมื่อเทพบุตรหนุ่มเอ่ยอย่างมีอารมณ์ ทั้งที่ปกติไม่เคยเห็นเกรี้ยวกราดแบบนี้

“ถ้าทำได้เราจะมาถามเจ้าเหรอ เราเป็นกามเทพฝึกหัด สวรรค์อนุญาตให้เราไปในสถานที่ที่เจ้าไปได้ หรือไปในสถานที่ที่คนที่เกี่ยวข้องกับเจ้าไปเท่านั้น นอกเหนือจากนั้นเราไม่สามารถไปได้”

“มีข้อจำกัดแบบนี้ก็ไม่ดีสิ”

“เทวดาไม่ต่างจากมนุษย์เท่าไร มีทั้งเรื่องที่ทำได้และเรื่องที่ทำไม่ได้ ไม่อย่างนั้นสังคมจะวุ่นวาย”

มีนาพยักหน้าเข้าใจ แล้วก้มหน้าก้มตากินต่อ ก่อนเงยหน้าขึ้นมาพบว่าเทวดาหนุ่มจ้องมองหล่อน สีหน้าเว้าวอนจนหล่อนใจอ่อนยวบ

“อยากรู้อะไรก็ถามมา ถ้าตอบได้ฉันจะตอบ ให้เวลาห้านาทีเท่านั้น เพราะฉันยังกินไม่อิ่ม”

“ผู้หญิงคนนั้นยังร้องไห้อยู่ไหม”

“ร้อง” หล่อนตอบเสียงหนัก “ฟูมฟายกว่าวันนั้นอีก”

“ทำไมล่ะ เกิดอะไรขึ้นเหรอ”

“เห็นว่าลูกชายของนางป่วยเป็นเจ้าชายนิทรา ปอดติดเชื้ออาการทรุด

หนัก ต้องใส่เครื่องช่วยหายใจ นางกลัวจะเสียลูกชายไป ก็เลยร้องไห้หนักเลย” หล่อนเล่าตามที่ฟังมา แล้วถามเขากลับไปบ้าง “ทำไมนายสนใจผู้หญิงคนนั้น เคยรู้จักกันมาก่อนเหรอ”

“ขอบใจเจ้ามาก กินข้าวต่อเถอะ เราจะกลับแล้ว” เขาไม่ยอมตอบคำถาม แล้วยังทำท่าจะผละหนี

“หยุดเดี๋ยวนี้นะ” หล่อนร้องห้ามเสียงดัง “ตอนนายถามฉันยังตอบเลย แล้วเวลาฉันถามทำไมนายไม่ตอบ ถ้านายหนีไปดื้อๆ คราวหลังฉันจะไม่ตอบคำถามนายอีกแล้ว”

“เราไม่รู้จะตอบยังไง” เขาเอ่ยเสียงเบา

“ไม่ยาก ฉันจะถามนายทีละข้อ ข้อแรก นายรู้จักผู้หญิงคนนั้นมาก่อนหรือเปล่า”

“ไม่รู้จัก” เขาส่ายหน้า “เจ้าเป็นมนุษย์คนเดียวที่เรารู้จัก”

“แล้วทำไมนายถึงสนใจหล่อน”

“เรารู้สึกคุ้นเคยกับผู้หญิงคนนั้น เหมือนเคยพบมาก่อน แต่นึกไม่ออกว่าที่ไหน อาจารย์ที่ปรึกษาของเราบอกว่าอาจเป็นความผูกพันในอดีตชาติ ซึ่งเราควรเลิกสนใจเรื่องนี้ เพราะมันไม่ดีต่อตัวเราเอง แต่เรายังตัดใจไม่ได้ จึงลองถามเจ้าดู”

“อ๋อ” หล่อนพยักหน้าเข้าใจ “อาจารย์ของนายพูดถูกนะ ตอนนี้นายเป็นเทวดา เสวยสุขอยู่บนสวรรค์ อดีตไม่สำคัญอีกแล้ว”

“เราไม่คิดเรื่องนางก็ได้ ตอนนี้เราอยากรู้เรื่องเจ้ากับวินธัย ความสัมพันธ์คืบหน้าไปถึงไหนแล้ว”

“เขาก็ดีนะ” หล่อนหยิบช้อนมากินต่อ “แต่ชีวิตเขามันวุ่นวาย ทำอะไรก็ต้องหลบๆ ซ่อนๆ เพราะกลัวเป็นข่าว”

“เป็นคนดังก็แบบนี้แหละ อีกหน่อยเจ้าก็ชินไปเอง”

“คงยาก” หล่อนส่ายหน้าดิก “เขากับฉันต่างกันเกินไป ถ้าไม่มีมนตร์วิเศษของนาย คนอย่างเขาไม่มีวันหันมามองฉันหรอก”

“มนตร์ดลใจแค่ทำให้เขาเปิดใจรับเจ้าง่ายขึ้น แต่ความรักเกิดเพราะตัวเจ้าเอง อย่าเพิ่งถอดใจสิ เจ้าเป็นคนอยากได้เขาเป็นแฟนไม่ใช่เหรอ”

มีนาถอนใจเฮือกใหญ่ ความอยากอาหารลดฮวบ หล่อนไม่ได้อยากได้วินธัยเป็นแฟน หล่อนแค่แกล้งประชดเทพบุตรหนุ่ม แต่เขาดันบ้าจี้จับคู่ดาราหนุ่มให้หล่อนจริงๆ

“นายถอนมนตร์ดลใจจากวินธัยได้ไหม”

“ได้ แต่เจ้าไม่สงสารเขาเหรอ เพราะเขาชอบเจ้าแล้วนะ”

“ฉัน...” หญิงสาวหยุดพูดเมื่อได้ยินเสียงของหล่น หล่อนหันไปมองข้างหลัง เห็นเด็กเสิร์ฟก้มเก็บจานแล้วเงยหน้ายิ้มแหย

“พี่เลี้ยงกุมารทองเหรอคะ”

“เปล่าจ้ะ พี่ชอบพูดคนเดียว” หล่อนยิ้มให้เด็กสาวแล้วหันไปหาจิรายุ แต่เขาไม่อยู่แล้ว

๘

รถกระบะสีเขียวหัวเป็ดแล่นมาจอดหน้าอู่มนัสยานยนต์ มีนาลงจากรถเดินแกมวิ่งไปเปิดประตูเหล็ก กล้าขับรถกระบะเข้าไปจอดด้านในแล้วลงจากรถมาช่วยหล่อนประคองสมหมายเข้าไปพักในห้องพักด้านหลัง อาการป่วยของหัวหน้าช่างสูงวัยดีขึ้นมาก หลังจากได้พักผ่อนเต็มที่และกินยาตามที่แพทย์สั่ง จากนี้ก็ต้องกินยาที่เหลือให้หมด ไปพบแพทย์ตามนัด ดูแลสุขภาพ พักผ่อนให้เพียงพอ และไม่ทำงานหนักเกินไป เพื่อไม่ให้โรคหัวใจกำเริบอีก

“เปิดทีวีให้หน่อย ข้าอยากดูข่าว” สมหมายบอกหลานชาย

กล้าเดินไปเปิดโทรทัศน์ แล้วถือรีโมตมาส่งให้ผู้เป็นลุง “ช่องไหนมีข่าวก็ไม่รู้ ลุงเปิดดูเองละกัน”

“เออ ข้าเปิดเองได้ เอ็งจะไปไหนก็ไปเถอะ”

สมหมายเปิดโทรทัศน์ช่องโปรดของตน นักข่าวชายหญิงทักทายผู้ชมเสียงใส มีนาเหลือบตาไปมองแวบหนึ่ง แล้วหันหลังจะเดินออกจากห้องปล่อยให้เจ้าของห้องพักผ่อนตามลำพัง

“มีภาพหลุดหน้าคล้ายซุป’ตาร์คนดังอีกแล้วค่ะ คราวนี้ไปโผล่แถวโรงพยาบาลเอกชนชื่อดัง” นักข่าวสาวเอ่ย

มีนาชะงักเท้า หันไปมองด้วยความสนใจ ภาพข่าวตัดไปที่ชายหนุ่มในชุดแจ็กเกตสีดำ สวมหมวกและแว่นกันแดดปิดบังใบหน้าแทบทั้งหมด แม้จะเห็นเสี้ยวหน้าเพียงนิดเดียว แต่ทุกคนที่รู้จักวินธัยต่างรู้ว่าชายคนนี้คือเขาอย่างแน่นอน

“เขาไปทำอะไรที่นั่นครับ” นักข่าวหนุ่มถาม

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ อาจจะไปเยี่ยมใครก็ได้มั้งคะ” นักข่าวสาวตอบ นักข่าวหนุ่มหัวเราะแล้วอ่านข่าวอื่นต่อ

“หมอนี่น่าสงสารนะ ขยับตัวทำอะไรก็เป็นข่าว แค่ไปโรงพยาบาลยังโดนแอบถ่าย ชีวิตหาความเป็นส่วนตัวไม่ได้เลย” กล้าพูด

มีนาพยักหน้าเห็นด้วยแล้วหันไปมองต้นหอม เด็กสาวเดินมาหาพวกเขา จ้องมองหล่อนด้วยสีหน้าแปลกๆ แล้วหันไปถามสมหมาย

“ลุงเข้าโรงพยาบาลอะไรเหรอ”

“ไม่รู้ ข้าจำไม่ได้” เขาตอบเสียงห้วน

“อะไรกันลุง ไปนอนมาตั้งสามวัน จำไม่ได้ได้ยังไง” เด็กสาวเอ่ยอย่างไม่พอใจ แล้วหันมาถามหล่อนแทน “พี่มีนา ลุงหมายเข้าโรงพยาบาลอะไรเหรอ”

“โรง...” หล่อนกำลังจะตอบ แต่สมหมายพูดขัดก่อน

“โรงพยาบาลอะไรก็ไม่เกี่ยวกับเอ็ง ไปเอาข้าวผัดปูมาสามจานเลย”

“เดี๋ยวค่อยกินไม่ได้เหรอ หนูยังคุยไม่เสร็จเลย”

“ข้าจะกินเดี๋ยวนี้ ข้าหิว ข้าต้องกินยา ถ้าเอ็งไม่ขาย ข้าไปกินร้านอื่นก็ได้” เขายืนกรานเสียงแข็งแล้วหันไปสั่งหลานชาย “ไอ้กล้า ไปสั่งข้าวผัดที่ร้านเจ้เพ็ญให้หน่อย”

“รอแป๊บนึง เดี๋ยวหนูเอามาส่ง” ต้นหอมเดินกระฟัดกระเฟียดออกไป ร้านเจ้เพ็ญเป็นร้านอาหารตามสั่งเปิดใหม่ตั้งอยู่กลางซอย หากมารดารู้ว่า

ปล่อยให้ลูกค้าไปกินร้านคู่แข่งมีหวังถูกด่าเปิง

“เป็นเอามากนะ ไม่ได้เป็นอะไรกันเสียหน่อย หึงหวงเขายังกับเป็นเมีย” กล้ามองตามอย่างอ่อนใจแล้วหันมาถามหล่อน “เจ้จะเอายังไงต่อต้นหอมคงไม่ยอมหยุดแน่ๆ ทำท่าสงสัยเจ้ขนาดนั้น”

“คราวหน้าสั่งข้าวไม่ต้องเผื่อฉันนะ ฉันจะซื้อจากข้างนอกเข้ามากิน”

มีนาเดินเข้าออฟฟิศนั่งลงหลังโต๊ะทำงาน เปิดลิ้นชักหยิบสมุดบัญชีธนาคารออกมาดู ค่ารักษาของสมหมายเป็นเงินไม่ใช่น้อย หล่อนมีเงินสดไม่มากพอ จึงต้องเอาเงินที่พ่อโอนให้ทุกเดือนมาจ่ายแทน ทั้งที่เคยตั้งใจว่าจะไม่นำเงินก้อนนี้มาใช้ แต่เพื่อสมหมายหล่อนจำเป็นต้องยอมตัดใจ หญิงสาวเก็บสมุดบัญชีธนาคารใส่ลิ้นชัก แล้วหยิบสมุดนัดของลูกค้ามาเปิดดู

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น หล่อนกำลังยุ่งจึงกดรับสายโดยไม่ได้ดูว่าใครโทร. มา

“อู่มนัสยานยนต์ค่ะ”

“ผมเองครับ” เสียงทุ้มดังตอบกลับมา

หญิงสาวลอบถอนใจแล้วตอบรับกลับไป “ค่ะ คุณวิน”

“ผมอยากพบคุณ เย็นนี้ไปกินข้าวกันนะครับ ผมมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย”

“เรื่องอะไรคะ” หญิงสาวถามเสียงเบา ออกไปกินข้าวกับเขาคงไม่แคล้วถูกแอบถ่ายอีก เขาอาจไม่คิดอะไร แต่หล่อนยังไม่พร้อมจะดัง

“บอกตอนนี้ไม่ได้ครับ ผมอยากบอกต่อหน้าคุณ นะครับคุณมีนา” เขาอ้อนเสียงนุ่ม

“ก็ได้ค่ะ” หล่อนตอบตกลง เพราะทนเสียงอ้อนของเขาไม่ได้ ได้ยินทีไรใจอ่อนทุกที

ภายในศูนย์การค้าชั้นนำใจกลางเมือง มีนาเดินไปอย่างไม่รีบร้อน ดวงตาคมหวานมองร้านรวงข้างทางผ่านๆ สินค้าแทบทั้งหมดประทับตรา

แบรนด์ดังระดับโลก สวยงามน่าครอบครอง แต่ไม่เหมาะกับช่างซ่อมรถซอมซ่ออย่างหล่อนที่ทำงานอยู่ใต้ท้องรถหน้ามอมมือดำแทบทุกวัน ต่อให้มีปัญญาซื้อมาใช้ก็ไม่มีใครเชื่อว่าเป็นของจริง

มีนาหยุดยืนริมระเบียงทางเดิน ก้มหน้ามองลานแสดงสินค้าด้านล่าง ซึ่งวันนี้จัดแสดงกล้วยไม้สายพันธุ์ต่างๆ เป็นซุ้มสวยงาม มีลูกค้าเข้าไปเดินชมและบันทึกภาพกันคึกคัก หญิงสาวยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา วินธัยนัดหล่อนมาพบที่ศูนย์การค้าแห่งนี้ แต่ไม่ได้บอกให้ไปรอตรงไหน หล่อนจึงเดินเล่นไปเรื่อยๆ เพื่อรอให้เขาโทร. มาหา แต่ตอนนี้หล่อนเดินมาร่วมชั่วโมงแล้ว นักแสดงหนุ่มยังไม่มีทีท่าว่าจะโทร. มา สงสัยหล่อนคงโดนเบี้ยวนัดเสียแล้ว

“ขอโทษครับ”

ผู้ชายคนหนึ่งเดินมาชนหล่อน หญิงสาวเงยหน้ามอง แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าชายคนนั้นคือวินธัย วันนี้เขาสวมแจ็กเกตแบบมีฮูดคลุมศีรษะ สวมแว่นกันแดดปิดบังใบหน้า ดูรัดกุมกว่าวันที่ไปโรงพยาบาล

“คุณวิน”

“มานานหรือยังครับ” เขาถามเสียงนุ่ม ผู้ชายคนนี้มีเสน่ห์ที่เสียงได้ยินเสียงเขาทีไร หล่อนโกรธไม่ลงทุกที

“พักหนึ่งแล้วค่ะ”

“ผมนี่แย่มาก” เขาต่อว่าตัวเอง “นัดคุณมาพบเองแท้ๆ แต่ปล่อยให้คุณรอนาน ความจริงผมอยากมาเร็วกว่านี้ แต่งานยังไม่เสร็จเลยปลีกตัวมาไม่ได้ ขอโทษนะครับ”

มีนาทำหน้าไม่ค่อยถูก ใจหนึ่งปลื้มที่เขาเห็นความสำคัญของหล่อน แต่อีกใจก็สงสัยว่าการที่เขาดีกับหล่อน เกิดจากความรู้สึกที่แท้จริงของเขา หรือเกิดจากมนตร์วิเศษของจิรายุเทพบุตร

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณมีเรื่องอะไรจะคุยกับฉันคะ”

“ผมไม่อยากพูดที่นี่” ดาราหนุ่มมองไปรอบๆ แล้วหันมาพูดกับหล่อน “เราไปหาที่ส่วนตัวคุยกันดีกว่าครับ”

“ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าเห็นด้วย ไปคุยกันที่อื่นก็ดีเหมือนกัน หล่อนจะได้มีเวลาทบทวนว่าจะไปต่อกับเขาหรือพอแค่นี้ดี

“วินธัย กรี๊ด!”

เสียงกรีดร้องอย่างตื่นเต้นดังขึ้น นักแสดงหนุ่มหันขวับไปมองใบหน้าหล่อเหลาเผือดสีเหมือนเด็กหนีเรียนแล้วถูกจับได้

“วันนี้ยกเลิกก่อนนะครับ ผมต้องรีบไปแล้ว คืนนี้ผมโทร.หานะครับ” เขาบอกอย่างร้อนรนแล้วรีบวิ่งหนีไปทันที

มีนายืนมองงงๆ หญิงสาวหลายคนวิ่งผ่านหล่อนไป มีคนหนึ่งชนไหล่ซ้าย อีกคนชนไหล่ขวา หล่อนเซไปมา ก่อนล้มลงไปคุกเข่ากับพื้นเมื่อถูกใครไม่รู้ชนจากด้านหลัง

“โอ๊ย!” หล่อนร้องอย่างเจ็บปวด พยายามลุกขึ้นยืน แต่ขาไม่ยอมให้ความร่วมมือ

“เราช่วย”

มือขาวที่ประกอบด้วยนิ้วเรียวยาวยื่นมาตรงหน้า มีนาเงยหน้ามองเจ้าของมือ จิรายุเทพบุตรยิ้มให้หล่อน หล่อกระชากใจเหมือนทุกครั้งที่พบกัน

“ลุกขึ้นเถอะ คนมองกันใหญ่แล้ว”

“ขอบใจ” หญิงสาววางมือบนมือเขา เทพบุตรหนุ่มดึงหล่อนขึ้นยืนแล้วถอยออกห่างอย่างสุภาพ

“ไหวไหม มีแฟนเป็นดาราก็แบบนี้แหละ แต่อีกหน่อยเจ้าจะชินไปเอง”

“ฉันไม่ไหว” หล่อนเงยหน้าสบตาเขา “นายยกเลิกการจับคู่ระหว่างฉันกับเขาได้ไหม”

“เจ้าแน่ใจเหรอ” เทวดาหนุ่มมองตอบ

“ฉันแน่ใจ” หล่อนยืนยันเสียงเข้ม “วินธัยไม่เหมาะจะเป็นแฟนกับใคร เพราะเขาเป็นสามีของหญิงสาวครึ่งประเทศ ถ้าต้องคบกันแบบหลบๆ

ซ่อนๆ นายคิดว่าฉันจะมีความสุขเหรอ”

“เจตจำนงเป็นของเจ้า เรามีหน้าที่แค่ชี้แนะ ถ้าเจ้าแน่ใจเช่นนั้น เราก็ขัดขวางเจ้าไม่ได้”

จิรายุเรียกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา หล่อนชะเง้อมองอย่างสนใจ แต่ต้องถอยหลังออกมาเมื่อเขามองด้วยสายตาตำหนิ เทพบุตรหนุ่มจิ้มๆ ปัดๆ อยู่อึดใจหนึ่งแล้วก้มลงบอกหล่อน

“เรียบร้อยแล้ว”

“ง่ายแบบนี้เลยเหรอ”

“ใช่” เขาพยักหน้าพลางเสกแท็บเล็ตสวรรค์ให้หายไป “ตอนนี้วินธัยหมดรักเจ้าแล้ว อย่านึกเสียใจก็แล้วกัน”

“โล่งใจมากกว่า เป็นแฟนดาราดังไม่เหมาะกับฉันหรอก”

“ไม่เป็นไร คนนี้ไม่ชอบก็หาคนใหม่ คราวนี้เราจะเลือกให้เจ้าเอง” เทวดาหนุ่มพูดหน้าตาเฉยเหมือนชวนไปเลือกเสื้อผ้าในห้าง ทั้งที่กำลังพูดถึงชีวิตคู่ของหล่อน

“ไม่เอาแล้ว” หญิงสาวโวยวายเสียงดัง “คนไหนๆ ฉันก็ไม่เอาทั้งนั้น คนอย่างฉันคงเหมาะจะอยู่คนเดียวมากกว่า”

“ไม่ได้หรอก เจ้ารับปากเราแล้ว จะมาบิดพลิ้วง่ายๆ ได้ยังไง ถ้าเจ้าไม่มีคนรัก เราก็สอบไม่ผ่านสิ”

“แต่นี่มันชีวิตของฉันนะ นายจะทำตามใจชอบได้ยังไง”

“เจ้าไม่ต้องกังวลหรอก เราจะหาคนที่เหมาะสมให้เจ้าเอง รับรองว่าดีกว่าคนที่เจ้าเลือกร้อยเท่า” พอพูดจบเขาก็หายตัวไปทันที

มีนากำมือทั้งสองแน่น อยากร้องกรี๊ดให้ลั่นห้าง แต่กลัวถูกหาว่าเป็นบ้า จึงกล้ำกลืนความโกรธไว้ แล้วเดินหลังแข็งกลับบ้าน

จิรายุเทพบุตรปรากฏตัวที่โรงพยาบาลบูรณเวช ดวงตาสีน้ำตาลคมกริบมองไปรอบๆ ก่อนหยุดอยู่ที่ยมทูตหนุ่มตนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนละตน

กับที่เขาพบคราวก่อน ยมทูตตนนี้รูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาว หน้าตาหล่อเหลา ขณะที่ยมทูตตนก่อนรูปร่างล่ำสัน ผิวสีทองแดง หน้าตาดุดัน เมื่อดูจากรูปลักษณ์ภายนอกรวมทั้งแววตาเย่อหยิ่งถือดี ยมทูตตนนี้น่าจะเป็นยมทูตชั้นสูงตนหนึ่ง

เทพบุตรหนุ่มเดินไปที่ห้องตรวจ การเห็นยมทูตเดินไปเดินมาในโรงพยาบาลไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะที่นี่มีคนตายอยู่ตลอดเวลา เขาหยุดหน้าโต๊ะทำงานของนายแพทย์ต่อพงศ์ หมอหนุ่มกำลังตรวจรักษาคนไข้สูงอายุรายหนึ่ง เขายิ้มแย้มแจ่มใส พูดจาสุภาพนุ่มนวล แม้คนไข้จะไม่ค่อยให้ความร่วมมือเท่าไร แต่เขาก็ไม่มีท่าทางขุ่นเคืองให้เห็นสักนิด

จิรายุเรียกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา เปิดโปรแกรมอุ้มสม แล้วค้นประวัติของหมอหนุ่มขึ้นมาอ่าน นายแพทย์ต่อพงศ์ บูรณเวช เป็นหมอหนุ่มที่มีอุดมการณ์ ทำงานอย่างเสียสละ จิตใจอ่อนโยน รูปร่างหน้าตาใช้ได้ ฐานะมั่นคง เพราะเป็นหลานชายแท้ๆ ของผู้อำนวยการโรงพยาบาลบูรณเวช เขาอยู่กับแม่สองคน ส่วนพ่อเสียชีวิตตั้งแต่เขายังเด็ก สถานะโสด เคยมีแฟน แต่เลิกกันนานแล้ว

ผู้ชายคนนี้ดูเหมาะสมกับมีนา เพราะเขาเป็นคนใจเย็น ขณะที่หล่อนใจร้อน คนที่ใช้ชีวิตเสี่ยงๆ แบบหล่อนสมควรมีแฟนเป็นหมอ ถ้ามีนาได้เขาเป็นคู่ครอง หญิงสาวจะมีความสุข ส่วนเขาจะเรียนจบ ได้บรรจุเป็นกามเทพเต็มตัว เทพบุตรหนุ่มเปิดไฟล์ของมีนาขึ้นมา อัปโหลดรูปหมอต่อพงศ์ขึ้นไปคู่กับรูปมีนา ใช้ปลายนิ้ววาดรูปหัวใจล้อมทั้งสองไว้ แล้วดีดนิ้วไปที่หมอหนุ่ม

นายแพทย์ต่อพงศ์หยุดชะงัก ก่อนกลับไปตรวจคนไข้อีกครั้ง เขาเขียนใบสั่งยาส่งให้ญาติของคนไข้ ทั้งสองยกมือไหว้แล้วประคองกันเดินออกไป หมอหนุ่มก้มมองนาฬิกาข้อมือ แล้วหยิบแฟ้มเดินออกจากห้องตรวจ จิรายุเทพบุตรเดินตามไปห่างๆ หมอต่อพงศ์ขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นแปด แล้วเดินตรงไปยังห้องด้านในสุดซึ่งเป็นห้องพักลูกชายของหญิงมนุษย์

นางนั้น

เทวดาหนุ่มหยุดเดิน หัวใจเต้นแรงขึ้น ท้าวชัยภัทรบอกให้เขาเลิกตามหาอดีต เขาพยายามทำตามแล้ว แต่ไม่อาจห้ามเสียงเล็กๆ ในหัวใจได้ การที่เขาจับคู่หมอต่อพงศ์กับมีนา เหตุผลแรกเพราะเขาชอบหมอหนุ่ม เขาคิดว่าหมอหนุ่มจะทำให้หล่อนมีความสุขได้ แต่เขายังมีเหตุผลที่บอกใครไม่ได้ซ่อนอยู่อีก เหตุผลนั้นก็คือ เขาอยากมาที่โรงพยาบาลบูรณเวชเพื่อเฝ้าดูผู้หญิงคนนั้นโดยไม่ผิดกฎสวรรค์

หมอต่อพงศ์เปิดประตูเข้าไปในห้อง ผู้หญิงคนนั้นเดินออกมารับหน้า ดวงตาแดงช้ำ จิรายุกัดริมฝีปากแน่น หัวใจเจ็บปวดเหมือนถูกบีบ เขาเดินเข้าไปหาอย่างไม่รู้ตัว แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อชนเข้ากับกำแพงที่มองไม่เห็น เขาพยายามอีกครั้งแต่ก็ยังเหมือนเดิม สวรรค์ให้เขาเข้าไปได้แค่นี้ หมอต่อพงศ์ดันประตูปิด เทพบุตรหนุ่มถอนใจแล้วหายตัวจากไป

พระอาทิตย์ดวงโตลับหายไปหลังคอนโดมิเนียม แสงจากหลอดไฟมาแทนที่แสงธรรมชาติ มีนายืนก้มหน้าอยู่หน้ากระโปรงรถของลูกค้า โดยมีกล้าคอยส่งเครื่องมืออยู่ข้างๆ ได้ยินเสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาจอดหน้าอู่ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นดู คิ้วเรียวสวยขมวดมุ่น ค่ำแล้วยังมีลูกค้ามาอีก ถ้าเป็นงานด่วนมีหวังคืนนี้หล่อนไม่ได้นอนแน่ เพราะคันที่ซ่อมอยู่ตอนนี้ยังไม่เสร็จเลย

“ออกไปดูซิกล้า” หล่อนหันไปสั่งลูกน้อง

“ครับเจ้” เขารับคำแล้วเดินออกไป

มีนาก้มลงทำงานต่อ ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินมาหยุดข้างหลัง หล่อนหันไปมองพลางถาม

“ใครมาเหรอกล้า”

“ผมเองครับ” ผู้มาเยือนยามค่ำยิ้มให้หล่อน ดวงหน้าขาวเกลี้ยงเกลาดวงตาชั้นเดียวพราวระยับ

“หมอต่อพงศ์” หญิงสาวพึมพำ คำถามมากมายผุดขึ้นมาในหัว หมอหนุ่มมาที่นี่ได้อย่างไร อย่าบอกนะว่าฝีมือเทวดา

“ค่ำแล้วยังไม่เลิกงานเหรอครับ” เขาถามพลางมองไปรอบๆ ก่อนหันมามองหล่อน “นอนดึกไม่ดีต่อสุขภาพนะครับ”

“ปกติก็ไม่ดึกหรอกค่ะ พอดีวันนี้มีงานด่วน คุณหมอมาที่นี่ได้ยังไงคะ”

“ไม่แน่ใจเหมือนกันครับ” หมอหนุ่มส่ายหน้า แววตาสับสน “ผมกำลังขับรถกลับบ้าน แต่ทำไมมาถึงที่นี่ได้ก็ไม่รู้ แล้วจู่ๆ รถผมก็ดับไปเฉยๆ พอหันไปมองก็เห็นคุณกล้าเดินออกมา ผมถึงรู้ว่าที่นี่เป็นอู่ของคุณ”

มีนาร้องครางในใจ ถ้าตอบแบบนี้แสดงว่าเป็นฝีมือของจิรายุเทพบุตรแน่ๆ เทวดาหนุ่มไม่ฟังหล่อนเลย เลิกกับวินธัยได้ไม่ถึงวัน เขาก็จับคู่หมอหนุ่มให้หล่อนแล้วโดยไม่ถามความเห็นหล่อนสักคำ

“เทวดาบ้า” หญิงสาวพึมพำลอดไรฟัน ทั้งที่เบาแสนเบา แต่หมอหนุ่มยังอุตส่าห์ได้ยิน

“คุณว่าอะไรนะครับ”

“เปล่าค่ะ ไปดูรถของคุณหมอกันดีกว่าค่ะ” หล่อนเดินนำไปที่รถของเขา หมอหนุ่มเดินตามมาแล้วชวนหล่อนคุยไปด้วย

“คุณมีนาทำอู่ซ่อมรถมานานหรือยังครับ”

“เกือบสิบปีแล้วค่ะ”

“คุณมีนาเก่งจัง เป็นผู้หญิงแต่ซ่อมรถเป็น ส่วนผมขับเป็นอย่างเดียว เรื่องเครื่องยนต์ไม่รู้เลย”

หมอหนุ่มเอ่ยเขินๆ หญิงสาวหันไปมอง รอยยิ้มซื่อๆ ของเขาทำให้หล่อนหงุดหงิดน้อยลง

“คนเราถนัดไม่เหมือนกัน ถ้าให้ไปรักษาคนไข้แบบหมอ ฉันก็ทำไม่ได้เหมือนกันค่ะ” หล่อนชี้ไปที่รถยนต์ของเขา “คุณหมอเข้าไปนั่งในรถแล้วลองสตาร์ตเครื่องดูนะคะ”

“ครับ” เขาเปิดประตูเข้าไปนั่ง บิดกุญแจสตาร์ตเครื่องยนต์ แล้วหันมายิ้มให้หล่อน “ติดแล้วครับ น่าประหลาดจริงๆ เมื่อครู่ผมสตาร์ตเท่าไรก็ไม่ยอมติด”

มีนายิ้มตอบหมอหนุ่ม ไม่ประหลาดใจเลยสักนิด เพราะรู้ดีว่ารถยนต์ของเขาไม่ได้เสีย แต่ที่สตาร์ตไม่ติดเป็นเพราะอิทธิฤทธิ์ของเทวดาจอมจุ้นที่ตั้งใจพาเขามาที่อู่ของหล่อน

“คุณหมอกลับบ้านเถอะค่ะ เดี๋ยวคนที่บ้านจะเป็นห่วง”

“ผมอยู่กับแม่สองคน ถ้าจะมีใครเป็นห่วงผม ก็คงมีแต่คุณแม่แหละครับ”

เขาบอกเป็นนัยว่ายังโสด หล่อนพยักหน้ารับทราบแล้วโบกมือลาเขา

“งั้นก็รีบกลับเถอะค่ะ เดี๋ยวคุณแม่ของคุณหมอจะเป็นห่วง”

“เรียกผมว่าหมอต่อก็ได้ครับ เรียกคุณหมอดูห่างเหินชอบกล”

เขายิ้มหวานให้หล่อน ดวงตาพราวระยับ ทำเอาหญิงสาวยิ้มเจื่อน มาทำนองเดียวกันอีกแล้ว ไม่อยากดูห่างเหิน เดี๋ยวคงอยากเป็นคนกันเอง

“ค่ะ หมอต่อ ขับรถดีๆ นะคะ” หล่อนโบกมือให้เขาอีกครั้ง บอกเป็นนัยว่าไปได้แล้ว หมอหนุ่มจึงโบกมือตอบแล้วขับรถออกไป

มีนายืนมองจนรถยนต์ของเขาพ้นสายตา จึงหันหลังเดินกลับเข้าอู่ซ่อมรถ แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นกล้ายืนพิงประตูรั้วมองมาด้วยแววตาล้อเลียน

“เสน่ห์แรงเหลือเกินนะเจ้”

“เสน่ห์บ้านป้าแกสิ เขาแค่บังเอิญผ่านมา ไม่มีอะไรเสียหน่อย” หล่อนผลักเขาให้พ้นทางแล้วเดินเข้าไปในอู่รถ

“อู่เราอยู่ก้นซอยนะเจ้ ไม่ได้อยู่ริมถนนใหญ่ จะได้มีรถผ่านไปผ่านมา” ลูกน้องเดินตามเข้ามา “เดี๋ยวหมอเดี๋ยวดารา หัวบันไดไม่แห้ง เสน่ห์แรงก็ยอมรับเถอะเจ้ ไม่เห็นต้องอายเลย”

“อายบ้านป้าแกสิ” หล่อนหันไปมองหนุ่มรุ่นน้อง แล้วรีบยื่นมือไป

ปิดปากเขาเมื่อเห็นต้นหอมเดินเข้ามาในอู่

“อะไรเจ้” กล้าดึงมือหล่อนออก

“ต้นหอมมา” หล่อนพยักพเยิดไปข้างหลังเขา

หนุ่มรุ่นน้องพยักหน้าเข้าใจ แล้วหันไปทักทายเด็กสาว

“ค่ำมืดแล้วมาทำไม ไม่ช่วยแม่ขายของเหรอ”

“ฉันมาหาพี่มีนา ไม่เกี่ยวกับนาย” ต้นหอมจับมือหล่อน ดึงให้ถอยออกห่างแล้วกระซิบถาม

“ผู้ชายเมื่อกี้ใครเหรอพี่มีนา หล่อเหมือนดาราเกาหลีเลย”

“หมอของลุงหมาย” กล้าแย่งตอบแทนหล่อน

“ฉันไม่ได้ถามนาย ไม่ต้องมายุ่ง” เด็กสาวถลึงตาใส่เขาแล้วหันมาถามหล่อน “เขาเป็นหมอของลุงหมายจริงเหรอคะ”

“ใช่จ้ะ” หล่อนพยักหน้ายืนยัน

“เดี๋ยวนี้หมอเขามาตรวจคนไข้ถึงบ้านเลยเหรอ” เด็กสาวขมวดคิ้วสงสัย ก่อนหันไปมองกล้าเมื่อหนุ่มรุ่นน้องพูดขึ้น

“เขาไม่ได้มาตรวจลุงหมาย แต่เขามาจีบเจ้มีนา”

“จริงเหรอคะพี่มีนา” เด็กสาวเขย่าแขนหล่อน “น่าอิจฉาจังเลย ขับรถคันเบ้อเริ่ม แถมยังหล่ออีก ทำไมไม่มีผู้ชายแบบนี้มาจีบต้นหอมบ้างนะ”

“ผู้ชายเขามีตา จะจีบใครเขาก็ต้องเลือกสิ” กล้าพูดแขวะลอยๆ

ต้นหอมหันขวับไปมองแล้วแผดเสียงใส่ทันที

“ไอ้บ้ากล้า ถ้าฉันไม่สวย คนทั้งโลกก็ขี้เหร่หมดแล้ว”

“กล้าพูดเนอะ” ชายหนุ่มหัวเราะขำ

“ไปทำงานเถอะกล้า เสร็จแล้วจะได้ไปพักผ่อน ขืนโอ้เอ้อยู่ตรงนี้เดี๋ยวไม่ได้นอนทั้งคืน” หญิงสาวปรามลูกน้องด้วยสายตา แล้วคว้าแขนต้นหอมพาไปส่งหน้าอู่รถ “ค่ำแล้วรีบกลับบ้านเถอะ เดี๋ยวแม่ไม่เห็นจะถูกดุอีก”

“ไม่ใช่ความผิดของต้นหอมนะ ไอ้บ้ากล้ามันว่าหนูก่อน”

“พี่ก็ไม่ได้ว่าต้นหอมผิด แต่พี่ต้องรีบไปทำงาน ต้นหอมกลับไปก่อนนะ”

“ก็ได้ค่ะ” เด็กสาวเดินออกไป แต่จู่ๆ ก็วิ่งกลับมาอีก “พี่มีนารู้ข่าวพี่วินหรือยัง”

“ไม่รู้จ้ะ” หล่อนส่ายหน้า “เขาเป็นอะไรเหรอ”

“พี่วินไม่ได้มีแฟนค่ะ พี่เขาเพิ่งให้สัมภาษณ์นักข่าวว่าไม่ได้คุยกับใคร ผู้หญิงคนนั้นเป็นแค่เพื่อนจริงๆ ตอนนี้ก็ไม่ได้เจอกันแล้ว” เด็กสาวเล่าอย่างตื่นเต้น “ต้นหอมต้องขอโทษพี่มีนาด้วยที่เคยสงสัยว่าพี่เป็นผู้หญิงคนนั้น”

“พี่ไม่ถือหรอกจ้ะ เพราะมันไม่ใช่เรื่องจริง พี่ไปทำงานก่อนนะ”

มีนาดึงประตูรั้วปิดแล้วเดินไปที่ออฟฟิศ ข่าวที่ต้นหอมบอกไม่ทำให้หล่อนแปลกใจ เพราะเมื่อจิรายุเทพบุตรถอนมนตร์ของเขาออกแล้ว วินธัยก็กลับไปเป็นสามีแห่งชาติคนเดิม คนที่หล่อเหลา โด่งดัง และห่างไกลจากหล่อน ถ้าตอนนั้นหล่อนเผลอใจไปชอบเขา ตอนนี้คงต้องนั่งกอดเข่าร้องไห้ หญิงสาวปิดประตูออฟฟิศ กวาดตามองไปรอบๆ แล้วร้องเรียกเสียงดัง

“จิรายุ ออกมาเดี๋ยวนี้นะ เรามีเรื่องต้องคุยกัน”

เสียงของหล่อนก้องไปมาแล้วจางหายไปในอากาศ เทวดาหนุ่มไม่ปรากฏตัว หญิงสาวลองเรียกอีกครั้งด้วยเสียงที่ดังขึ้นสองเท่า

“หมอต่อพงศ์มาหาฉันที่นี่ เป็นฝีมือนายใช่ไหม”

ทุกอย่างเหมือนเดิม เสียงของหล่อนก้องไปมาแล้วจางหายไปในอากาศ โดยไร้เงาของเทวดาหนุ่ม

“หลบได้หลบไป ถ้าเจอเมื่อไรน่าดู” หล่อนพึมพำอย่างหงุดหงิดแล้วเดินออกไปทำงาน

๙

เสียงเครื่องยนต์คำรามกึกก้อง รถยนต์แต่งซิ่งสองคันขับเคี่ยวกันด้วยความเร็วสูง ผลัดกันแซงผลัดกันตามอย่างสูสี ท่ามกลางเสียงเชียร์อย่างสนุกสนานของเหล่าคนดูซึ่งลุ้นให้รถยนต์คันที่ตนพนันไว้เป็นฝ่ายกำชัยชนะ หมวดสารินในชุดกางเกงยีนและเสื้อแจ็กเกตยีนเก่าซีดยืนปะปนอยู่ในกลุ่มคนดู ดวงตาคมกริบใต้แว่นกันแดดสีเข้มจ้องมองไปที่สนามแข่งรถชั่วคราวซึ่งดัดแปลงจากบ่อดินเก่าของนักการเมืองท้องถิ่นคนหนึ่ง

ฝุ่นดินสีแดงอิฐปลิวว่อนเมื่อรถแข่งทั้งสองแล่นผ่านหน้าเขาไป หมวดหนุ่มมองตามด้วยความสนใจ วันนี้การแข่งขันดุเดือดมาก เพราะมีเดิมพันสูงถึงหลักล้าน รถที่นำอยู่ตอนนี้เป็นรถของเสี่ยอำนาจ นักธุรกิจเจ้าของบริษัทนำเข้ารถยนต์และผู้กว้างขวางในวงการรถแข่งแบบออฟโรด ซึ่งเป็นเป้าหมายที่เขาจับตามองตลอดแปดเดือนที่ผ่านมา ด้วยสงสัยว่าเสี่ยใหญ่ไม่ได้จัดแข่งรถอย่างเดียว ทว่ามีธุรกิจสีเทาแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง

เสียงร้องด้วยความตื่นเต้นดังสนั่นขึ้น เมื่อรถของเสี่ยอำนาจแซงเข้าเส้นชัยได้ก่อนแบบเส้นยาแดงผ่าแปด คนขับพารถไปจอดหน้าทีมงานของ

ตน เปิดประตูก้าวลงมา ถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ สะบัดผมเปียยาวไปด้านหลัง แล้วเดินหายเข้าไปในเต็นท์พัก

“มนต์มีนา” นายตำรวจหนุ่มพึมพำด้วยความแปลกใจ หญิงสาวเคยบอกเขาว่าขับรถแข่งเป็น แต่ไม่คิดว่าจะมีฝีมือขนาดนี้ และที่สำคัญไม่คิดว่าหล่อนจะรู้จักกับเสี่ยอำนาจ

“รู้จักด้วยเหรอครับ” จ่าประสงค์คู่หูของเขากระซิบถาม

“เคยเจอครั้งหนึ่ง หล่อนเป็นเจ้าของอู่มนัสยานยนต์ที่ผมเคยเอารถไปซ่อม”

“เจ้าของเอนดูโรสีแดงสลับขาวคันนั้นใช่ไหมครับ”

“ใช่” เขาพยักหน้า

“สวย หุ่นดี ชื่อเพราะ แถมยังขับรถเก่งอีก ไม่รู้ว่าขับรถให้เสี่ยอำนาจอย่างเดียว หรือว่าทำหน้าที่อย่างอื่นด้วย”

จ่าประสงค์หัวเราะลงลูกคอ ทว่าผู้บังคับบัญชาไม่ขำด้วย หมวดหนุ่มมองหน้าลูกน้องแล้วกล่าวตักเตือนเสียงเข้ม

“อย่าพูดถึงคนอื่นในทางเสียหาย เป็นผู้ชายนินทาผู้หญิงมันดูไม่ดี”

“ขอโทษครับ” เขาเอ่ยเสียงอ่อยแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “ผมได้ยินว่าวันนี้เสี่ยอำนาจไม่ได้มา แต่ให้นายชาญชัยมือขวามาคุมแทน เราจะทำยังไงกันต่อไปดีครับ”

“กลับก่อน ผมมีแผนอื่นแล้ว”

หมวดหนุ่มเดินกลับไปที่รถยนต์ของตน จ่าประสงค์เดินตามไป โดยไม่รู้ว่ามีคนแอบมองพวกตน

ดวงอาทิตย์ยามบ่ายคล้อยทอแสงอบอุ่น เสี่ยอำนาจนอนทอดกายอยู่ข้างสระว่ายน้ำ มีหญิงสาวรูปร่างอวบอัด สวมชุดว่ายน้ำรัดติ้วคลอเคลียอยู่ไม่ห่าง เขาชอบความนุ่มลื่นของผิวกายสาว ชอบส่วนโค้งส่วนเว้าเย้ายวนตา และชอบกลิ่นกายสาวหอมจรุงใจ ในวันว่างเขามักจะเรียกเด็กสาวที่เต็มใจ

มาหาความสุขด้วยกันที่บ้าน พอสุขสมก็จ่ายเงินแล้วแยกย้าย ไม่ผูกมัดและไม่ต้องรับผิดชอบ

เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้น เสี่ยใหญ่หยิบขึ้นมาดูแล้วกดรับสาย เมื่อเห็นว่าคนที่โทร. เข้ามาคือชาญชัย ลูกน้องคนสนิทที่เขาใช้ให้ไปทำงานสำคัญ

“ว่าไง”

“เราชนะครับเสี่ย ฝ่ายโน้นหัวเสียใหญ่ อยากนัดแก้มือครับ”

เสี่ยอำนาจยิ้มพอใจ หญิงสาวเจ้าของอู่รถมีฝีมือจริงสมคำเล่าลือ เงินที่ได้จากเดิมพันก้อนใหญ่พอสมควร แต่ยังเทียบไม่ได้กับธุรกิจลับของเขา

“แล้วเรื่องนั้นเรียบร้อยไหม”

“เรียบร้อยครับเสี่ย สินค้าอยู่กับผมแล้ว คืนนี้จะขนเข้ากรุงเทพฯ”

“ดีมาก กลับมาแล้วฉันจะให้รางวัล” เสี่ยใหญ่เอ่ยชม การจัดแข่งรถในวันนี้เป็นเพียงฉากหน้าที่เขาสร้างขึ้นเพื่อปิดบังการค้ายาเสพติด โดยอาศัยช่วงที่คนกำลังตื่นเต้นกับการแข่งขัน แอบรับยาเสพติดจากคู่ค้ามาพักไว้แล้วขนเข้ากรุงเทพฯ หลังการแข่งขันจบลง

“ผมพบหมวดสารินกับลูกน้องมาป้วนเปี้ยนแถวสนามแข่งด้วยครับ”

เสี่ยอำนาจหุบยิ้มทันที นายตำรวจคนนี้ตามจิกเขาไม่ยอมปล่อย เขาเห็นว่ามีดาวบนบ่าคุ้มหัว จึงปล่อยให้ลอยนวลมาตลอด แต่ถ้ามากวนใจเขามากๆ คงต้องกำจัดให้สิ้นเรื่อง

“มันสงสัยอะไรไหม”

“ไม่ครับ พอแข่งรถจบพวกมันก็กลับไป เสี่ยจะให้ผมจัดการมันไหมครับ”

“กลับมาก่อน แล้วค่อยว่ากัน”

เสี่ยอำนาจวางสาย แล้วคว้าตัวเด็กสาวมานั่งตัก ฟอนเฟ้นเนื้อนวลด้วยอารมณ์ขุ่นมัว โดยไม่สนใจสายตาลูกน้องที่ยืนรักษาความปลอดภัยอยู่รอบสระ

“ไปต่อที่ห้องกันเถอะ” เสี่ยใหญ่บอกเสียงเข้มหลังอารมณ์พุ่งถึงขีดสุด

“ค่ะเสี่ย” เด็กสาวตอบด้วยท่าทางขวยเขิน แล้วเดินตามเขาเข้าไปในคฤหาสน์ โดยมีสายตาลูกน้องมองตามด้วยความอิจฉา

รถกระบะสีเขียวหัวเป็ดแล่นมาในซอย ก่อนเลี้ยวไปจอดต่อท้ายรถเก๋งสีบรอนซ์เทาซึ่งจอดขวางอยู่หน้าอู่รถของพวกเขา กล้าดับเครื่องยนต์ หันไปยิ้มล้อเลียนมีนาที่กำลังทำหน้าเหมือนปลาสำลักน้ำ เพราะจำได้ว่ารถยนต์คันนั้นเป็นของหมอต่อพงศ์ นายแพทย์หนุ่มอนาคตไกล หลานชายเจ้าของโรงพยาบาลเอกชนชื่อดัง ซึ่งทำท่าเหมือนมาชอบพอลูกพี่ของตน

“เช้าถึงเย็นถึงแบบนี้ สงสัยหมอต่อจะเอาจริง”

“เอาจริงบ้านป้าแกสิ” หญิงสาวต่อว่าเสียงขุ่น “รถเขาอาจเสียก็ได้ รีบลงไปดูเลย”

“รถใหม่ป้ายแดงจะเสียได้ยังไง ยอมรับความจริงเถอะเจ้ หมอต่อพงศ์ชอบเจ้แน่ๆ ไม่ต้องเขินหรอก”

“รู้ไม่จริงก็หุบปากไปเลย ขืนพูดจาไร้สาระ ฉันจะหักเงินเดือนนาย”

มีนาเปิดประตูลงจากรถ สิ่งที่กล้าพูดมาไม่ผิดหรอก แต่หล่อนกระดากใจจนไม่อยากยอมรับ เพราะรู้อยู่เต็มอกว่าการที่หมอต่อพงศ์มาสนใจหล่อนเกิดจากมนตร์ดลใจของจิรายุเทพบุตร ไม่ได้เกิดจากความรู้สึกที่แท้จริงของเขา

“กลับมาแล้วเหรอ” สมหมายเดินมาหา “การแข่งขันเป็นยังไงบ้าง”

“เรียบร้อยดีค่ะ หมอมานานหรือยังคะ” หล่อนถามพลางมองไปที่ออฟฟิศ หมอต่อพงศ์นั่งรออยู่หน้าโต๊ะทำงาน ในมือถือนิตยสารรถยนต์เล่มหนึ่ง ดวงตาใต้แว่นกรอบทองจ้องมองอย่างสนใจ

“สักพักแล้ว ลุงบอกว่าหนูไม่อยู่ หมอก็บอกว่าจะรอ ลุงเลยให้เข้าไปนั่งรอในออฟฟิศ”

“เขาบอกหรือเปล่าคะว่ามีธุระอะไร”

“ไม่ได้บอก หนูเข้าไปคุยกับเขาเถอะ ลุงไปทำงานก่อนนะ”

สมหมายเดินแยกออกไป มีนาหันไปมองแขกของตน สูดหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่แล้วจำใจเดินไปหา

“มานานหรือยังคะ” หล่อนเดินเข้าไปในออฟฟิศ หมอต่อพงศ์หันมามอง ใบหน้าขาวกระจ่างด้วยรอยยิ้ม

“ไม่นานครับ” เขาส่ายหน้า “ลุงหมายบอกว่าคุณมีนาไปแข่งรถ ผลการแข่งเป็นยังไงบ้างครับ”

“เรียบร้อยดีค่ะ หมอกินอะไรหรือยังคะ เดี๋ยวฉันไปเอาน้ำมาให้”

“ไม่ต้องหรอกครับ ลุงหมายหามาให้ผมแล้ว” เขาชี้ไปยังแก้วน้ำบนโต๊ะทำงาน

หญิงสาวยิ้มเจื่อนแล้วเดินไปนั่งหลังโต๊ะ “หมอมาหาฉันมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมอยากเลี้ยงข้าวคุณครับ”

“เนื่องในโอกาสอะไรคะ”

“ไม่มีโอกาสหรอกครับ ผมแค่อยากมีเพื่อนกินข้าว คุณมีนาไปกินข้าวกับผมนะครับ” เขาอ้อนวอนเสียงนุ่ม แววตาที่มองมาหวานฉ่ำจนหล่อนอดเขินไม่ได้

“ไม่ดีมั้งคะ ฉันเกรงใจ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ไปกับผมนะครับคุณมีนา” เขายิ้มให้หล่อนรอยยิ้มใสซื่อเหมือนมีมนตร์สะกด เห็นทีไรปฏิเสธไม่ลงทุกที

“ก็ได้ค่ะ”

“งั้นเราไปกันเลยนะครับ”

หมอต่อพงศ์เดินนำไปที่รถ มีนาเดินตามไป ระหว่างทางหล่อนเห็นกล้าฉีกยิ้มล้อเลียน หญิงสาวขึงตาใส่หนุ่มรุ่นน้อง แล้วเดินไปขึ้นรถหมอหนุ่ม ก่อนรถยนต์คันงามจะเคลื่อนออกไป

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปครู่หนึ่งแล้ว เมื่อมีนาพาหมอต่อพงศ์มาถึงร้านโปรดของหล่อนซึ่งเป็นร้านบะหมี่หมูแดงบนทางเท้าริมถนน หมอหนุ่มขับรถไปจอดข้างทาง แล้วหันมามองหล่อนด้วยท่าทางลังเล

“ร้านนี้เหรอครับ”

“ใช่ค่ะ” หล่อนพยักหน้ายืนยัน “หมอกินได้ไหมคะ”

“ผมไม่เคยกินอาหารในร้านแบบนี้มาก่อน แต่ถ้าคุณมีนาชอบกินร้านนี้ ผมก็จะลองกินดูครับ”

มีนาแอบยิ้มกับตัวเอง หมอหนุ่มไม่ชอบร้านบะหมี่ของหล่อน แต่ไม่กล้าพูดตรงๆ เพราะกลัวว่าหล่อนจะไม่พอใจ แบบนี้ใช่ไหมที่เขาเรียกว่า ‘ช่วงโพรโมชัน’

“ไปนั่งกันเถอะค่ะ” หล่อนเปิดประตูลงจากรถแล้วเดินไปนั่งที่โต๊ะตัวหนึ่งซึ่งตั้งห่างจากโต๊ะตัวอื่น หมอหนุ่มเดินตามมานั่งฝั่งตรงข้าม สีหน้าดูกระอักกระอ่วน แต่ยังฝืนยิ้มให้หล่อน

“นั่งริมถนนแบบนี้ไม่ค่อยปลอดภัยนะครับ ถ้ามีรถพุ่งเข้ามาคงหลบไม่ทัน”

“เราคงไม่โชคร้ายขนาดนั้นหรอกค่ะ น้อง สั่งอาหารหน่อย”

หล่อนยกมือเรียกเด็กเสิร์ฟ เด็กสาวร่างเล็กในชุดกางเกงยีนขาสั้นกุดสวมเสื้อยืดคอกลมสีขาวเดินมาหาพวกเขา ในมือถือสมุดเล่มเล็กสำหรับจดรายการอาหาร

“รับอะไรดีคะ”

“บะหมี่แห้งหมูแดงสองชาม เกี๊ยวน้ำสองชาม น้ำอัดลมสองขวด”

“ผมขอน้ำเปล่าครับ” หมอหนุ่มพูด

“เปลี่ยนเป็นน้ำอัดลมหนึ่ง น้ำเปล่าหนึ่ง น้ำแข็งสองแก้วนะ”

“รอสักครู่นะคะ” เด็กสาวเดินออกไป จากนั้นก็ยกเครื่องดื่มมาเสิร์ฟตามด้วยอาหารที่หล่อนสั่ง บะหมี่สีเหลืองนวล หมูแดงชิ้นหนา เกี๊ยวน้ำตัวอ้วน ทุกอย่างดูน่าอร่อย

“น่ากินจังเลย” หญิงสาวสูดกลิ่นหอมเข้าปอดแล้วเงยหน้ามองหมอหนุ่ม เขาถือตะเกียบแต่ไม่กล้าคีบขึ้นมากิน

“กินเถอะค่ะ ถึงร้านจะอยู่ริมถนน แต่รับรองว่าสะอาด และที่สำคัญอร่อยมากด้วย”

หล่อนกินให้เขาดู ทำให้เขาต้องกินตาม พอคำแรกเข้าปากแววตาของเขาก็เปลี่ยนไป

“อร่อยมาก”

“อร่อยก็กินเยอะๆ นะคะ”

มีนาคีบหมูแดงใส่ปาก หมอต่อพงศ์ทำตาม อาหารอร่อยทำให้อารมณ์ดี การสนทนาจึงลื่นไหลไปด้วย หมอหนุ่มเล่าว่าเขาเป็นลูกชายคนเดียว พ่อเสียตั้งแต่เขาอายุสิบขวบ ลุงซึ่งเป็นเจ้าของโรงพยาบาลจึงรับเขามาเลี้ยง ส่งเสียให้เรียนเป็นหมอ พอเรียนจบก็มาทำงานในโรงพยาบาลของลุง

“เป็นหลานชายเจ้าของโรงพยาบาลก็ต้องรวยมากสิคะ” หล่อนแกล้งถาม

“ผมไม่ได้รวยครับ” เขาส่ายหน้า “ลุงของผมต่างหากที่รวย ผมมีแค่เงินเดือนเลี้ยงตัวเองกับแม่ แม่ของผมชอบทำบุญมาก ท่านพาผมไปทำบุญตั้งแต่เด็ก คุณมีนาชอบทำบุญไหมครับ”

“ชอบค่ะ แต่ไม่ค่อยว่างไปทำเท่าไร วันๆ อยู่แต่ในอู่ ซ่อมรถ ล้างรถไปเรื่อย” หล่อนเล่าเรื่องตัวเองให้เขาฟังบ้าง แต่ไม่เล่าเรื่องของพ่อ เล่าแค่เรื่องของแม่กับตามนัส

“แม่เสียตอนฉันอายุสิบห้า ส่วนตาเพิ่งเสียเมื่อสองปีก่อน ตอนนี้ฉันมีกล้ากับลุงหมายเป็นญาติแค่สองคนค่ะ”

“ลุงหมายบอกว่าคุณชอบแข่งรถ ผมคิดว่ามันเป็นกีฬาที่ค่อนข้างอันตราย คราวก่อนคุณก็ประสบอุบัติเหตุมาครั้งหนึ่งแล้ว ถ้าเลี่ยงได้ผมว่าควรไปเล่นกีฬาอย่างอื่นดีกว่า”

มีนาตักเกี๊ยวตัวอ้วนใส่ปาก หมอหนุ่มยกเรื่องอันตรายมาเตือนหล่อน โดยไม่พูดเรื่องที่หล่อนเป็นผู้หญิง นับว่ามุมมองเรื่องเพศของเขาใช้ได้ทีเดียว

“ฉันชอบความเร็ว” หล่อนเงยหน้ามองเขา “ส่วนเรื่องอันตรายก็มีบ้าง ถ้าเตรียมตัวมาดีก็ไม่ต้องกังวล เอาไว้ว่างๆ ฉันจะพาหมอไปดูฉันแข่งรถ จะได้รู้ว่ามันไม่อันตรายอย่างที่คิด”

“ครับ” หมอหนุ่มยิ้ม ดวงตาใต้แว่นกรอบทองหวานฉ่ำ ก่อนเปลี่ยนเป็นเบิกโตด้วยความตกใจ เขากระโจนเข้าใส่หล่อนจนล้มลงไปด้วยกัน

“ระวังครับคุณมีนา!”

เสียงโครมดังขึ้นพร้อมเสียงกรีดร้องอย่างเสียขวัญ มีนาหันไปมองทั้งจุกทั้งมึนงง ก่อนเบิกตาค้างเมื่อเห็นรถเก๋งคันหนึ่งพุ่งเข้าชนร้านบะหมี่ เจ้าของร้าน เด็กเสิร์ฟ และลูกค้ากระโดดหนีตายกันจ้าละหวั่น สิ่งที่หมอหนุ่มกังวลเกิดขึ้นจริงๆ ด้วย ไม่เรียกว่าซวยก็ไม่รู้จะเรียกอะไรแล้ว

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ”

“ไม่ค่ะ” หล่อนส่ายหน้าพลางลุกขึ้นยืน

“คุณมีนาโทร. เรียกตำรวจกับรถพยาบาลนะครับ ผมจะไปดูคนเจ็บ”

หมอต่อพงศ์เดินแกมวิ่งไปที่รถยนต์ต้นเหตุ พลเมืองดีช่วยกันลากคนขับที่หมดสติออกมา เขาเป็นชายชราอายุเกือบเจ็ดสิบปี เบื้องต้นพบว่าไม่หายใจ หมอหนุ่มจึงช่วยปั๊มหัวใจให้เขา โดยมีผู้ประสบเหตุยืนลุ้นอยู่รอบๆ ด้วยความตื่นเต้น

“โทร. เรียกรถพยาบาลหรือยังครับคุณมีนา” เขาตะโกนถามหล่อน

“โทร. แล้วค่ะ” หญิงสาวกดโทรศัพท์มือไม้สั่น ปกติหมอต่อพงศ์ดูเป็นคนใจเย็น แต่เวลามีเรื่องฉุกเฉิน เขากลับเด็ดขาดและเป็นผู้นำ ผิดกับหล่อนที่ร้อนรนจนทำอะไรไม่ถูก

เวลาผ่านไปครู่หนึ่งรถพยาบาลก็มาถึง หมอต่อพงศ์กับเจ้าหน้าที่ช่วยกันยกคนเจ็บไปขึ้นรถ เขาพูดอะไรบางอย่างกับเจ้าหน้าที่แล้วเดินมาหาหล่อน

“ผมจะไปกับคนเจ็บ คุณขับรถผมกลับเองได้ไหมครับ แล้วพรุ่งนี้ผมจะไปรับรถที่อู่ของคุณ”

“ได้ค่ะ หมอไปเถอะค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงฉัน”

เขาส่งกุญแจรถให้หล่อนแล้วเดินไปขึ้นรถพยาบาล

มีนามองตามจนรถพยาบาลแล่นไปพ้นสายตา แล้วจึงเดินกลับไปที่รถของหมอต่อพงศ์ ทั้งที่มีตำรวจ หน่วยกู้ภัย และบรรดาไทยมุงเดินกันพลุกพล่าน แต่หล่อนกลับรู้สึกเหงา ดูท่าการเป็นแฟนหมอคงไม่ต่างจากการเป็นแฟนดาราเท่าไร พวกเขาไม่ค่อยมีเวลาเป็นของตัวเอง แล้วจะแบ่งเวลาที่ไหนมาให้หล่อน

“หมอต่อพงศ์เป็นคนดี เป็นแฟนกับคนดี เจ้าจะมีความสุข” เสียงคุ้นหูดังขึ้นด้านหลัง มีนารู้ว่าเป็นเสียงใครตั้งแต่ยังไม่ได้หันไปมอง

“เป็นฝีมือนายจริงๆ ด้วย นายจะทำอะไรทำไมไม่ถามฉันก่อน นี่มันชีวิตของฉันนะ” หล่อนหันไปต่อว่าเขา

“เราตรวจดูแล้ว เจ้ากับหมอต่อพงศ์มีวาสนาต่อกัน เขาเป็นคนดีหน้าตาดี ฐานะมั่นคง แถมยังโสด เราจึงจับคู่เขาให้เจ้า เพราะเราเชื่อว่าเขาจะทำให้เจ้ามีความสุขได้” เขาชักแม่น้ำทั้งห้ามาอธิบาย ซึ่งความจริงก็ไม่ผิดหรอก แต่คนเราจะรักกันได้มันต้องมีมากกว่านั้น

“ฉันกับหมอชอบอะไรไม่เหมือนกันเลย แล้วพวกเราจะไปกันรอดได้ยังไง”

“ความรักจะทำให้ทุกอย่างเป็นไปได้ ถ้ารักมากพอ อุปสรรคใดก็ขวางกั้นไม่ได้” คำพูดของเขาสวยหรู แต่ไม่เป็นรูปธรรมเท่าไร

“นายเคยรักใครไหม” หล่อนถามตรงๆ เทพบุตรหนุ่มยืนอึ้งจนหล่อนต้องถามซ้ำ “ว่ายังไง นายเคยมีคนรักบ้างไหม”

“ไม่เคย”

“นายไม่เคยมีความรัก” หล่อนเอ่ยอย่างประหลาดใจ “แล้วนายจะจับคู่ให้คนอื่นได้ยังไง”

“ไม่เคยรัก แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่รู้จักความรัก” เขาเอ่ยเสียงเข้ม “หน้าที่ของเราคือจับคู่ให้มนุษย์ ไม่ใช่มารักเสียเอง”

“ฉันเป็นช่างเครื่อง ถ้าฉันขับรถไม่เป็น นายคิดว่าฉันจะซ่อมรถได้ไหม”

หล่อนจ้องหน้าเขานิ่ง เทพบุตรหนุ่มจ้องตอบ แล้วหายตัวไปเฉยๆ โดยไม่พูดอะไรอีก

“เทวดาบ้า พอเถียงไม่ชนะก็หนีไปดื้อๆ อย่าให้ฉันหายตัวเป็นบ้างก็แล้วกัน” หญิงสาวบ่นพึมพำอย่างหงุดหงิดแล้วขับรถกลับบ้าน

๑๐

มีนาขับรถของหมอต่อพงศ์เข้าไปในโรงพยาบาลบูรณเวช เมื่อคืนหล่อนขับรถของเขาไปจอดไว้ที่บ้าน เช้านี้ก่อนไปทำงานจึงขับรถมาส่งให้เขาที่โรงพยาบาล หล่อนจอดรถในช่องจอดที่มีป้ายชื่อของหมอหนุ่มติดไว้ ดับเครื่อง หยิบกุญแจรถเดินออกจากลานจอด ตอนแรกตั้งใจว่าจะเอากุญแจไปฝากประชาสัมพันธ์ไว้ เพราะคิดว่ายังเช้าอยู่ หมอหนุ่มน่าจะยังไม่มาทำงาน แต่หล่อนกลับเห็นเขานั่งหน้าเศร้าอยู่ที่ม้านั่งใต้ต้นไม้ในสวนหย่อมของโรงพยาบาล

"หมอต่อ" หล่อนเดินเข้าไปหาเขา "มาทำงานแต่เช้าเลยนะคะ"

"ผมยังไม่ได้กลับบ้านครับ" หมอหนุ่มหันมามองหล่อน ขอบตาดำคล้ำเหมือนคนไม่ได้นอนทั้งคืน

"เกิดอะไรขึ้นเหรอคะ" หล่อนนั่งลงข้างเขา

"คนไข้ที่ประสบอุบัติเหตุเมื่อคืนเสียชีวิตแล้วครับ"

มีนาพูดไม่ออก ปกติก็ปลอบคนไม่เก่งอยู่แล้ว มาเจอแบบนี้เข้าหล่อนยิ่งไปไม่เป็น

“หมอทำเต็มที่แล้ว อย่าเสียใจเลยค่ะ”

“ผมก็คิดแบบนั้นครับ แต่มันทำใจไม่ได้เสียที” เขาถอนใจยาว สีหน้าหม่นหมอง “ทุกครั้งที่คนไข้เสียชีวิต ผมรู้สึกว่ามันเป็นความผิดของผม ถ้าผมทำได้ดีกว่านี้เขาคงไม่ตาย”

“เกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ หมอชอบทำบุญน่าจะเข้าใจเรื่องนี้ดีกว่าฉัน”

“ผมอยากเข้มแข็งแบบคุณ” หมอหนุ่มลุกขึ้นยืน สูดหายใจเฮือกใหญ่แล้วยื่นมือให้หล่อน “ผมหิวข้าว ไปกินข้าวเช้ากับผมนะครับ”

“ได้ค่ะ” หล่อนลุกขึ้นยืนตามเขา “ฉันก็ยังไม่ได้กินอะไรเหมือนกัน”

“วันนี้เป็นวันหยุดของผม เราไปกินข้าวข้างนอกกันนะครับ”

“ได้ค่ะ วันนี้ฉันตามใจหมอหนึ่งวัน จะไปที่ไหนก็บอกได้เลย ฉันจะเป็นโชเฟอร์ให้หมอเอง”

มีนาพาหมอหนุ่มไปที่รถยนต์ของเขา เหตุการณ์เมื่อคืนหล่อนก็มีส่วนผิดเหมือนกัน เพราะถ้าหล่อนไม่ได้พาเขาไปกินบะหมี่ร้านนั้น เขาก็ไม่ต้องประสบเหตุและไม่ต้องเสียใจ เพื่อเป็นการไถ่โทษ หล่อนจะเกงานหนึ่งวัน พาเขาไปทุกที่ที่เขาอยากไป ทำทุกอย่างให้เขาคลายเศร้า

ณ วัดเก่าแก่แห่งหนึ่งริมแม่น้ำเจ้าพระยา มีนากับหมอต่อพงศ์นั่งสมาธิอยู่ในโบสถ์ หมอหนุ่มนั่งหลังตรงสง่า ลมหายใจต่อเนื่องสม่ำเสมอ ขณะที่หญิงสาวนั่งขยุกขยิกอยู่ข้างหลังเขา เมื่อเช้าหลังจากพาหมอหนุ่มไปกินโจ๊กร้านดังย่านเยาวราช เขาก็ขอให้หล่อนพามาที่วัดแห่งนี้เพื่อทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ตาย การทำบุญถวายสังฆทานไม่ใช่ปัญหาสำหรับหล่อน แต่การนั่งสมาธิในโบสถ์เป็นเรื่องที่ไม่ชินเอาเสียเลย

ดวงตาคมหวานเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ เวลาเพิ่งผ่านไปเพียงสิบนาที แต่หล่อนกลับรู้สึกว่านานเป็นชั่วโมง มีนาหลับตาลงอีกครั้ง พยายามทำใจให้สงบ ทั้งที่เท้าทั้งสองเริ่มเป็นเหน็บ ความเจ็บปวดค่อยๆ คืบคลาน

จากปลายเท้าไปที่น่อง แต่ก่อนที่มันจะขยับไปมากกว่านี้ หล่อนก็ลืมตาขึ้น ก้มลงกราบพระประธาน แล้วย่องออกไปจากโบสถ์ ปล่อยให้หมอหนุ่มดื่มด่ำกับสมาธิเพียงลำพัง

มีนาเดินไปริมแม่น้ำ แวะซื้อขนมปังให้ปลาแล้วเดินลงไปที่ท่าน้ำ หล่อนชอบน้ำมาก เคยฝันว่าจะมีบ้านริมน้ำสักหลัง แต่มันคงเป็นไปได้ยาก เพราะที่ดินริมแม่น้ำแพงมาก ช่างซ่อมรถจนๆ อย่างหล่อนคงไม่มีปัญญา หญิงสาวเก็บความฝันของตนไว้ ฉีกขนมปังเป็นชิ้นแล้วโยนลงไปในน้ำ ปลาสวายหลายตัวโผเข้ามากิน ปลายหางตีน้ำแตกกระจาย

สายลมเย็นพัดผ่านพวงแก้ม กลิ่นดอกไม้ลอยมาเข้าจมูก ไม่ใช่กลิ่นดอกไม้ธรรมดา แต่เป็นกลิ่นหอมของจิรายุเทพบุตร กลิ่นที่คุ้นเคยจนไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่าเป็นเขา

“เบื่อเหรอ” เขาเดินมายืนข้างหล่อน “การนั่งสมาธิเป็นกุศลกรรม เจ้าควรฝึกให้เป็นนิสัย”

“ฉันรู้ว่านั่งสมาธิดี แต่ฉันไม่ชอบอยู่นิ่งๆ เพราะเวลาอยู่เฉยๆ ฉันจะง่วง พองว่งแล้วไม่ได้นอนมันก็ทรมาน กลายเป็นบาปต่อตัวเอง ฉันเลยเดินออกมาแล้วทำบุญด้วยวิธีอื่นแทน” หล่อนหันไปหาเขา ชูขนมปังให้ดู แล้วโยนลงไปให้ปลากิน

“เจ้าควรอดทนมากกว่านี้ เราไม่สามารถหาคนที่ถูกใจเจ้าทุกอย่างได้ หมอต่อพงศ์เป็นผู้ชายที่ดี เจ้าควรปรับตัวเข้าหาเขา แล้วเจ้าจะพบความสุข”

“ความรักจำเป็นต้องอดทนด้วยเหรอ” หล่อนย้อนถามเขา “ฉันอยู่คนเดียวก็ไม่ได้ลำบากอะไร ที่ยอมให้นายจับคู่เพราะรับปากนายไว้ จะว่าไปคนที่ได้ประโยชน์ก็คือนาย ไม่ใช่ฉัน”

“เจ้าพูดแบบนั้นก็ไม่ถูก การได้คู่ครองที่ดีจะทำให้เจ้ามีความสุข ไม่ใช่เราคนเดียวที่ได้ประโยชน์ เจ้าก็ได้ด้วยเหมือนกัน หรือเจ้าอยากแก่เฒ่าไปเพียงลำพัง การมีบั้นปลายชีวิตเช่นนั้นคงไม่ดีนัก”

“ที่นายพูดมันก็จริง” หล่อนหันไปมองแม่น้ำพลางถอนใจยาว “ฉัน

ไม่รู้ว่าจะอยู่กับหมอต่อพงศ์ไปจนแก่ได้ไหม เขาเป็นคนดี เป็นหมอที่ดี แต่การเป็นคนรักมันต้องมีอะไรมากกว่านั้น ซึ่งฉันไม่รู้ว่าคืออะไร”

“เสน่หา” เทวดาหนุ่มพูดขึ้น “เจ้าไม่มีจิตเสน่หาต่อหมอต่อพงศ์”

มีนาหันไปสบตาจิรายุเทพบุตร เวลาอยู่กับหมอต่อพงศ์หล่อนรู้สึกดี ความใจเย็นของเขาทำให้หล่อนเย็นลง แต่ไม่รู้สึกโหยหาเวลาจากกัน ใจหล่อนไม่เคยเต้นแรงเวลาพบหน้าเขา เพราะหล่อนไม่รู้สึกเสน่หาเขานั่นเอง

“เจ้าเพิ่งรู้จักเขาแค่ไม่กี่วัน ให้เวลาเขาอีกสักนิด เราเชื่อว่าเจ้าจะพบสิ่งนั้นในตัวเขา”

“ถ้าฉันใช้เวลาค้นหาสิบปี นายจะรอไหวไหม”

“สิบปีเชียว” เขาทำหน้าครุ่นคิดก่อนยิ้มให้หล่อน “ถ้าได้พบกับเจ้าทุกวันเป็นเวลาสิบปี เราก็ยินดี”

มีนาหันหน้าไปมองแม่น้ำ สองแก้มร้อนผ่าว รอยยิ้มของเขามีอิทธิพลต่อหล่อนเสมอ ทั้งที่เห็นมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ยังอดใจสั่นไม่ได้เสียที

“คุณมีนา”

หมอต่อพงศ์ร้องเรียก หญิงสาวลอบถอนใจแล้วหันไปมองเขา หมอหนุ่มมาช่วยหล่อนไว้แท้ๆ เชียว

“นั่งสมาธิเสร็จแล้วเหรอคะ”

“ครับ” เขาพยักหน้า “คุณมีนาคุยกับใครเหรอครับ”

“หมอเห็นเหรอคะ” หล่อนถามเสียงเบา

“ครับ ผู้ชายตัวสูงใส่สูทสีขาว เมื่อกี้ยังอยู่ตรงนี้เลย แต่ตอนนี้ไม่อยู่แล้ว”

“เขามาถามทางค่ะ เกือบเที่ยงแล้ว เราไปหาอะไรกินกันดีกว่า ไปเกาะเกร็ดไหมคะ ที่นั่นข้าวแช่อร่อย”

มีนาพาหมอต่อพงศ์เดินไปที่รถ ด้านหลังจิรายุเทพบุตรปรากฏตัวขึ้น ดวงตาสีน้ำตาลคมกริบมองตามทั้งสอง เทวดาหนุ่มยิ้มแล้วหายตัวจากไป

มีนาจอดรถในลานจอดรถของโรงพยาบาลบูรณเวช ตอนแรกหล่อนตั้งใจจะพาหมอต่อพงศ์ไปเที่ยวเกาะเกร็ด กินข้าวแช่แล้วเดินชมเกาะเพลินๆ แต่หมอหนุ่มถูกตามตัวไปทำงานด่วน หล่อนจึงต้องพาเขากลับมาส่ง ทั้งที่ไม่เห็นด้วยเท่าไร เพราะเขายังไม่ได้พักเลย

“อดกินข้าวแช่เลย น่าเสียดายนะคะ” หล่อนบ่นอุบอิบ

“มันเป็นหน้าที่ของผม ถ้าถูกตามตัวก็ต้องมา เพราะความเป็นความตายของคนไข้รอไม่ได้” เขาเอ่ยอย่างเคร่งขรึม

“เป็นหมอไม่ง่ายเลยนะคะ รายได้ดีก็จริง แต่ไม่มีเวลาเป็นของตัวเองเลย”

“ครับ” เขาพยักหน้าเห็นด้วย “การที่ผมเป็นโสดมาจนทุกวันนี้ เพราะผู้หญิงส่วนใหญ่รับไม่ได้ ถ้าเป็นคุณมีนาจะรับได้ไหม”

“รับอะไรคะ” หล่อนแกล้งทำเป็นไม่เข้าใจ

“คุณมีนาครับ” หมอหนุ่มสบตาหล่อน แล้วจับมือหล่อนไปกุมไว้ “คุณจะรับคนที่ไม่ค่อยมีเวลาอยู่ด้วย ทั้งชีวิตต้องอุทิศตัวให้คนป่วยอย่างผม เป็นคู่ชีวิตของคุณได้ไหมครับ”

มีนายิ้มเจื่อน เล่นขอกันดื้อๆ แบบนี้ หล่อนจะตอบอย่างไรดี จะปฏิเสธก็กลัวจิรายุบ่นว่าไม่ให้โอกาสหมอหนุ่ม จะตอบรับก็ไม่ได้อีก เพราะยังไม่แน่ใจตัวเอง

“หมอคะ”

เสียงเคาะกระจกรถดังขึ้น ทั้งสองหันไปมอง เจ้าของเสียงเป็นพยาบาลสาวหน้าตาสะสวย มีนารีบกดปุ่มลดกระจกลง นึกดีใจที่มีคนมาขัดจังหวะ

“มีอะไรพลอย” เขาถามเสียงเรียบ

“รีบไปเถอะค่ะ คุณจิรากรแย่แล้ว” พยาบาลสาวเอ่ยอย่างร้อนใจ

“คุณไปก่อน เดี๋ยวผมตามไป”

“ค่ะคุณหมอ ตามมาเร็วๆ นะคะ” พยาบาลสาวรับคำแล้วรีบวิ่งจากไป

หมอต่อพงศ์เปิดประตูลงจากรถ ตอนแรกมีนานึกว่าเขาจะวิ่งตามพยาบาลคนนั้นไป แต่หมอหนุ่มกลับหันมาพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ผมต้องไปแล้ว ถ้าวันนี้คุณยังไม่มีคำตอบก็ไม่เป็นไร วันหลังค่อยตอบผมก็ได้ ผมจะรอคำตอบจากคุณ เพราะผมชอบคุณจริงๆ ผมอยากดูแลคุณครับ”

พอพูดจบเขาก็เดินแกมวิ่งจากไป มีนามองตามด้วยหัวใจหนักอึ้ง มีคนที่ดีพร้อมมาหลงรัก หล่อนควรจะดีใจไม่ใช่หรือ แต่ทำไมหล่อนถึงไม่รู้สึกอะไร หรือว่าหัวใจของหล่อนจะตายด้าน

“เป็นบ้าอะไรของแกมีนา”

หญิงสาวต่อว่าตัวเอง เปิดประตูลงจากรถ เดินจากลานจอดไปที่ตึกโรงพยาบาล เอากุญแจรถไปฝากที่ประชาสัมพันธ์ ตอนหันหลังกลับออกมาหล่อนเห็นร่างสูงในชุดสูทสีขาวทางหางตา นึกว่าเป็นจิรายุเทพบุตรจึงหันกลับไปมอง แต่พอมองเต็มตากลับไม่เห็นใครเลย

“สงสัยจะตาฝาด” หล่อนพึมพำแล้วเดินออกจากโรงพยาบาล

จิรายุเทพบุตรยืนอยู่ที่โถงทางเดินของโรงพยาบาลบูรณเวช ดวงตาสีน้ำตาลคมกริบมองหมอต่อพงศ์วิ่งผ่านหน้าไป โดยมีพยาบาลสาวคนหนึ่งวิ่งตามหลังด้วยท่าทางรีบร้อน เขาเงยหน้ามองเพดานห้องโถง แล้วกำหนดจิตหายตัวไปที่ชั้นแปด ซึ่งเป็นห้องพักฟื้นสำหรับผู้ป่วยใน

เทพบุตรหนุ่มหันไปมองลิฟต์โดยสาร หมอหนุ่มและพยาบาลสาวก้าวออกมา แล้วเดินแกมวิ่งไปยังห้องพักวีไอพีที่ตั้งอยู่สุดทางเดิน เขาเดินตามทั้งสองไปด้วยหัวใจหนักอึ้ง ตอนที่หมอต่อพงศ์กับมีนากำลังจะออกจากวัดโรงพยาบาลโทร. มาตามหมอหนุ่มกลับด่วน เพราะคนไข้วีไอพีที่เขาดูแลอยู่อาการทรุดลง ซึ่งคนไข้คนนั้นคือบุตรชายของหญิงมนุษย์ที่เขารู้สึกผูกพันด้วย

หมอต่อพงศ์เปิดประตูเข้าไปในห้อง หญิงนางนั้นรีบเดินเข้ามาหา

ดวงตาแดงช้ำ สองแก้มเปื้อนคราบน้ำตา เทพบุตรหนุ่มวางมือบนหน้าอกด้านซ้าย หัวใจของเขาเจ็บปวดทุกครั้งที่เห็นน้ำตาของนาง เขาเฝ้าถามตัวเองว่าทำไม แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่มีคำตอบให้ตัวเอง

ประตูห้องพักฟื้นปิดลง ปิดกั้นทุกอย่างจากสายตาของเขา เทพบุตรหนุ่มถอนใจแล้วหันหลังเดินออกมา เขากำหนดจิตพาตัวเองกลับไปที่ห้องโถง กำลังจะหายตัวไปหามีนาที่อู่ซ่อมรถ ทว่าได้ยินเสียงคุ้นหูร้องเรียกเสียก่อน

“จิรายุ”

เทพบุตรหนุ่มหันไปมอง คิ้วดกหนาได้รูปขมวดมุ่นเมื่อเห็นรณกร เทพบุตรเดินเข้ามาหา ผู้เป็นเพื่อนมาทำอะไรที่โรงพยาบาล หรือจะเกิดเหตุร้ายกับมนุษย์ที่เขาดูแล

“ท่านมาทำอะไรที่นี่” เขาถาม

“น้ำมนต์ มนุษย์ที่เราดูแลกินยานอนหลับฆ่าตัวตาย ญาติพามาส่งที่โรงพยาบาลนี้ เราจึงตามมาดูว่าเขาเป็นยังไงบ้าง”

“ทำไมเขาทำแบบนั้น” เขาถามด้วยความตกใจ “เขาไม่รู้เหรอว่าการฆ่าตัวตายเป็นบาปมหันต์”

“รู้สิ แต่ตอนนั้นคิดไม่ได้ เพราะความรักบังตา”

“ยังไงเหรอ” เขาขมวดคิ้วสงสัย

“เมื่อวานน้ำมนต์ไปบอกชอบทิว แต่อีกฝ่ายปฏิเสธ เพราะทนสายตาของคนรอบข้างไม่ได้ น้ำมนต์เสียใจมาก หาทางออกไม่ได้ก็เลยกินยาฆ่าตัวตาย”

“ทำไมท่านไม่ขัดขวาง ท่านมีหน้าที่ดูแลเขาไม่ใช่เหรอ”

“ทำไมเราต้องขัดขวางด้วย” ผู้เป็นเพื่อนย้อนถาม “ท่านลืมที่อาจารย์สอนไปแล้วเหรอ กามเทพมีหน้าที่จับคู่ให้มนุษย์ ไม่มีสิทธิ์แทรกแซงชะตาชีวิตของใคร ถ้าวันนี้น้ำมนต์ต้องตาย มันก็เป็นชะตากรรมของเขา ต่อให้องค์อินทร์ก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้”

“เราตกใจเลยลืมไป” เขายอมรับเสียงอ่อย “เมื่อเรื่องเป็นแบบนี้ท่านจะทำยังไงต่อไป ถ้าจับคู่ให้น้ำมนต์ไม่สำเร็จท่านจะเรียนไม่จบ”

“เราไม่ทำอะไรหรอก พวกเขามีวาสนาต่อกัน ยังไงก็ต้องได้ครองคู่ดูนั่นสิ”

รณกรพยักพเยิดไปด้านหลังเขา เทพบุตรหนุ่มหันไปมอง เห็นทิววิ่งไปถามเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ แล้ววิ่งหน้าตื่นผ่านพวกเขาไป

“บางครั้งความรักก็ต้องการสิ่งกระตุ้น เพราะคนบางคนปากแข็งเกินกว่าจะยอมรับใจตัวเอง”

“เราจะจำไปใช้บ้าง” เขายิ้มให้ผู้เป็นเพื่อน

รณกรยิ้มตอบ มองไปรอบๆ แล้วหันมามองเขา

“ท่านมาทำอะไรที่นี่ มนุษย์ของท่านไม่สบายเหรอ”

จิรายุเทพบุตรชะงัก เทวดาห้ามพูดโกหก แต่ถ้าบอกไม่หมดคงไม่เป็นไรมั้ง

“เปล่า นางสบายดี ตอนนี้เราจับคู่นางกับหมอคนหนึ่งของที่นี่ เราเลยตามมาดูแลนาง แต่ตอนนี้นางกลับไปแล้ว” เขาเล่าเท่าที่เล่าได้

“คราวก่อนท่านบอกว่าคู่ของนางเป็นดาราไม่ใช่เหรอ”

“นางขอเปลี่ยน เพราะเขาไม่มีเวลาให้นาง”

“ท่านก็ยอมเหรอ” รณกรถามเสียงดัง

“ใช่” เขาพยักหน้ารับแล้วถอนใจยาว “เจตจำนงเป็นของนาง เรามีหน้าที่แค่หาคู่ให้นาง เมื่อนางอยากเปลี่ยน เราก็ขัดขวางไม่ได้”

“ท่านใจดีกับนางเกินไป ถ้าคราวหน้านางขอเปลี่ยนอีก ท่านจะทำยังไง”

“คงไม่แล้วมั้ง” เขาเอ่ยแบ่งรับแบ่งสู้ แล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “เจอท่านก็ดีแล้ว เรามีเรื่องจะขอร้องอยู่พอดี”

“เรื่องอะไร”

“ท่านอย่าบอกใครว่ามนต์มีนาเห็นเราได้ไหม อาจารย์ไม่อยากให้พวกเราผูกพันกับมนุษย์ ถ้าอาจารย์รู้ว่านางมองเห็นเรา เราเกรงว่าอาจารย์จะให้

เราสุ่มเลือกมนุษย์คนใหม่”

“ก็ดีไม่ใช่เหรอ สาวนักแข่งคนนี้เอาแต่ใจเกินไป ถ้าสุ่มเลือกใหม่ท่านอาจจะได้มนุษย์ที่จับคู่ง่ายกว่านางก็ได้”

“เราไม่อยากเริ่มต้นใหม่ ตอนนี้ทุกอย่างกำลังไปได้ด้วยดีแล้ว”

รณกรมองหน้าเขานิ่ง ผู้เป็นเพื่อนคงไม่เห็นด้วยเท่าไร แต่สุดท้ายก็พยักหน้าตกลง

“แล้วแต่ท่าน ถ้าท่านยืนกรานเช่นนั้น เราก็ไม่ขัดหรอก วางใจเถอะเราไม่บอกเรื่องของนางกับใครหรอก”

“ขอบใจท่านมาก” เขายิ้มให้เพื่อน “ท่านไปดูมนุษย์ของท่านเถอะป่านนี้ไม่รู้เป็นยังไงบ้าง”

“เราไปก่อนนะ แล้วเจอกันบนสวรรค์” รณกรเดินจากไป

จิรายุมองตามอย่างโล่งอก อยู่บนโลกมนุษย์เลี่ยงการโกหกยากมาก เขาตอบเลี่ยงไปเลี่ยงมาจนเหนื่อยแล้ว แต่ไม่ทำแบบนั้นก็ไม่ได้ เพราะถ้าอาจารย์ไม่ให้เขาดูแลมีนา เขาก็จะมาที่โรงพยาบาลไม่ได้อีก ซึ่งเขาไม่อยากให้เป็นแบบนั้น อย่างน้อยก็จนกว่าเขาจะรู้ว่าหญิงมนุษย์นางนั้นกับเขาเกี่ยวข้องอะไรกัน

๑๑

เสียงฮัมเพลงดังออกมาจากใต้ท้องรถ ตามด้วยเสียงเคาะหนักๆ สองสามครั้ง มีนาวางค้อนลงข้างตัว แล้วหยิบประแจปากตายขึ้นมาแทนหล่อนสวมมันเข้ากับนอตตัวหนึ่ง แต่พบว่ามันใหญ่เกินไป ไขไม่ได้ หญิงสาวกลอกตาอย่างหงุดหงิด กำลังจะไถลตัวออกจากใต้ท้องรถเพื่อไปหยิบประแจตัวใหม่มาใช้แทน แต่ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินมาหยุดใกล้ๆ จึงร้องสั่งแทน

“กล้า หยิบประแจเบอร์สิบให้หน่อย”

เสียงก๊อกแก๊กดังขึ้น ก่อนมีประแจตัวหนึ่งยื่นมาให้หล่อน มีนารับมาแล้วเอ่ยอย่างฉุนเฉียว เมื่อพบว่ามันคือประแจเบอร์สิบสอง ไม่ใช่เบอร์สิบที่หล่อนต้องการ

“ไอ้บ้ากล้า เมายากันยุงเหรอ ทำงานมากี่ปีแล้ว นี่มันใช่ประแจเบอร์สิบที่ไหน”

“ผมไม่รู้ว่าประแจเบอร์สิบคืออันไหน คุณเลือกเอาเองเถอะ” เสียงห้าวแปลกหูดังขึ้น จากนั้นก็มีประแจห้าตัวยื่นมาให้หล่อน

มีนาไถลตัวออกจากใต้ท้องรถ ลุกขึ้นยืนมองหน้าเจ้าของเสียง คิ้วเรียวขมวดมุ่นเมื่อพบว่าเขาคือหมวดสารินในชุดตำรวจแบบครึ่งท่อน หล่อนมองหากล้า กำลังนึกสงสัยว่าลูกน้องไปไหน หมวดหนุ่มก็พูดขึ้นเสียก่อน

“ลูกน้องคุณเดินไปที่ร้านอาหารตามสั่ง ผมเห็นว่าไม่มีใครอยู่เลยเดินเข้ามาเอง ทำไมเขากลัวผมนัก ผมเป็นตำรวจนะ ไม่ใช่ผี”

“เจอผีกับตำรวจพร้อมกัน เป็นใครก็ต้องหนีตำรวจก่อน” หญิงสาวพึมพำกับตัวเอง ทว่าหมวดหนุ่มยังอุตส่าห์ได้ยิน

“คุณพูดอะไรนะ”

“คุณมาทำไมคะ รถเสียอีกเหรอ” หล่อนไม่ตอบแต่ถามเขาแทน

“ผมมีเรื่องสำคัญจะพูดด้วย” หมวดสารินมองไปรอบๆ ก่อนหันมามองหล่อน “ที่นี่โล่งเกินไป เราไปคุยกันที่อื่นได้ไหม”

“วันนี้งานฉันเร่ง คงออกไปข้างนอกไม่ได้ ไปคุยในออฟฟิศได้ไหม” หล่อนชี้ไปที่ออฟฟิศของตน

เขามองตามแล้วพยักหน้าตกลง “ได้”

มีนาเช็ดมือกับผ้าขนหนู แล้วพาหมวดหนุ่มไปที่ออฟฟิศ พอเขานั่งลงที่ชุดรับแขกเรียบร้อย หล่อนก็ปิดประตู แต่เปิดม่านเอาไว้

“คุณมีอะไรจะพูดกับฉันเหรอคะ” หล่อนนั่งลงตรงข้ามเขา

“ผมขอพูดตรงๆ เลยนะ ผมอยากให้คุณมาเป็นสายให้ผม”

“สายตำรวจ?” หล่อนทวนคำแล้วหัวเราะ “คุณล้อฉันเล่นใช่ไหมคะ ฉันเป็นช่างซ่อมรถ ไม่ใช่สายลับ คงเป็นสายให้คุณไม่ได้หรอกค่ะ”

“ผมรู้ว่าคุณเป็นอะไร ถึงได้มาหาคุณ” เขาหยิบรูปถ่ายจากกระเป๋ากางเกงวางลงตรงหน้าหล่อน “ผมตามเสี่ยอำนาจมานานแล้ว เสี่ยใหญ่ทำธุรกิจรถแข่งบังหน้า แท้จริงเป็นพ่อค้ายาเสพติด คุณรู้จักกับเขา ผมจึงมาขอให้คุณช่วย”

มีนาก้มมองภาพถ่าย สมหมายเคยเตือนหล่อนว่าเสี่ยอำนาจทำธุรกิจสีเทา หากไม่จำเป็นไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วย แต่ไม่คิดว่าจะเป็นพ่อค้า

ยาเสพติด

“ฉันช่วยคุณไม่ได้หรอกค่ะ” หล่อนปฏิเสธเสียงเรียบ “งานนี้เสี่ยงเกินไป ฉันยังไม่อยากตาย นักแข่งรถของเสี่ยอำนาจมีหลายคน คุณไปขอให้คนอื่นช่วยเถอะค่ะ”

“เรื่องนั้นคุณไม่ต้องกังวลหรอกครับ ผมจะรับประกันความปลอดภัยของคุณเอง”

“ขอบคุณค่ะ แต่ฉันไม่ขอยุ่งดีกว่า ฉันคนทำมาหากิน ไม่อยากเดือดร้อน” หล่อนยืนยันคำเดิมแล้วลุกขึ้นยืน “ขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ ถ้าคุณไม่มีอะไรแล้วก็เชิญกลับไปเถอะค่ะ”

“เดี๋ยวครับ” หมวดหนุ่มคว้าข้อมือหล่อน

หญิงสาวขมวดคิ้วไม่พอใจ ก่อนหันไปมองประตูออฟฟิศเมื่อมีเสียงเคาะดังรัว

“หมอต่อพงศ์” หล่อนรีบดึงมือกลับมา แล้วเดินไปเปิดประตู “เชิญค่ะหมอ”

“ผมมารบกวนหรือเปล่าครับ”

“ไม่ค่ะ ผู้หมวดกำลังจะกลับแล้ว ใช่ไหมคะ” หล่อนหันไปถามนายตำรวจหนุ่ม ถือโอกาสไล่เขากลับไปด้วยเลย

“ครับ” เขาเดินออกจากออฟฟิศ พอก้าวพ้นประตูก็หันมาบอกหล่อน “เรื่องที่ผมพูดผมจริงจังมาก ถ้าคุณเปลี่ยนใจ โทร. หาผมได้ตลอดเวลา”

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำตามมารยาท แต่ในใจคิดว่าฝันไปเถอะ ชาตินี้หล่อนไม่มีวันเป็นสายตำรวจ เรื่องอะไรจะเอาชีวิตไปเสี่ยง

“ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร” หมอหนุ่มถาม

มีนาหันไปมอง สีหน้าบึ้งตึงของเขาทำให้หล่อนประหลาดใจ เพราะไม่เคยเห็นเขาทำสีหน้าแบบนี้มาก่อน แล้วยังน้ำเสียงของเขาอีก ฟังแปลกๆ เหมือนไม่พอใจหล่อน

“เป็นตำรวจค่ะ ชื่อสาริน ยศร้อยโท”

“เขามาทำอะไรที่นี่ ทำไมต้องจับมือถือแขนกันด้วย แล้วที่เขาบอกว่าจริงจังมันคืออะไร” หมอหนุ่มถามเป็นชุด น้ำเสียงไม่ดีขึ้นเลย

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ เขาแค่มาปรึกษาเรื่องรถ” หล่อนไม่บอกความจริง เพราะเรื่องสายตำรวจพูดไปคงไม่ดี แต่พอหล่อนไม่บอก หมอหนุ่มก็ยิ่งโกรธ

“คุณโกหกผม คุณคบซ้อน คุณไม่รับปากผมเพราะคุณมีผู้ชายอื่น”

“ใจเย็นๆ ก่อนค่ะหมอ วันนี้คุณดูแปลกๆ นะคะ”

“ผมไม่เย็นแล้ว” เขาตวาดเสียงดัง “แค่เห็นคุณอยู่กับกล้าทุกวัน ผมก็เหลือทนแล้ว คุณยังมีผู้ชายอื่นเข้ามาอีก ผมจะเย็นไหวได้ยังไง”

มีนาจ้องมองตาค้าง หมอต่อพงศ์ขี้หึงอย่างร้ายกาจ เขาหึงกระทั่งกล้าที่เป็นเหมือนน้องชายหล่อน ยังไม่ได้เป็นอะไรกันยังอาละวาดขนาดนี้ ถ้าเป็นแฟนกันจริงๆ เขาไม่ฆ่าหั่นศพหล่อนทิ้งบ่อเกรอะหรือ

“คุณบอกมาตรงๆ ดีกว่าว่าคุณจะเลือกใคร” เขายื่นคำขาดให้หล่อน

“ฉันไม่เลือกใครทั้งนั้น รวมทั้งคุณด้วย เพราะฉันไม่เคยคิดอะไรกับใคร ถ้าคุณไม่มีอะไรแล้วก็กลับไปเถอะ ฉันมีงานต้องทำ” หญิงสาวเอ่ยปากไล่ตรงๆ

หมอหนุ่มจ้องหน้าหล่อน แววตาเจ็บปวด แล้วเดินกระฟัดกระเฟียดออกไป

“เจ้” กล้าเดินมาหา “หมอต่อเป็นอะไรเหรอ ผมทักก็ไม่พูดด้วย แถมยังทำหน้าเหมือนโกรธกันมาเป็นชาติ”

“เขาหึงหมวดสาริน แล้วก็หึงนายด้วย”

“หึงผมเนี่ยนะ” หนุ่มรุ่นน้องชี้ตัวเองก่อนหัวเราะเสียงดัง “เขาเอาอะไรมาคิด หึงหมวดสารินยังพอเข้าใจ แต่หึงผมเนี่ยนะ โคตรเหลวไหลเลยเจ้”

“ใช่ เหลวไหลมาก ฉันโมโหก็เลยไล่เขากลับไป”

“เจ้ตกลงเป็นแฟนกับเขาแล้วเหรอ เขาถึงได้หึงไปทั่วแบบนี้”

“ตกลงบ้าบออะไร” หล่อนเอ่ยอย่างหงุดหงิด “แค่กินข้าวด้วยกันสองมื้อ เขาคิดเองเออเองทั้งนั้น”

“แล้วเจ้ไม่ตามไปอธิบายเหรอ ปล่อยไปแบบนี้คงไม่ดีมั้ง”

“ไม่ตามหรอก” หล่อนปฏิเสธเสียงห้วนแล้วเดินออกจากออฟฟิศ “ฉันมีงานต้องทำ เย็นนี้ลูกค้าจะมารับรถ ไม่มีเวลาไปง้องอนใครหรอก”

“หมวดสารินมาทำไมเหรอ” กล้าเดินตามมา

หญิงสาวหยุดเดิน มองซ้ายมองขวาแล้วเอ่ยเสียงเบา

“เขาบอกว่าเสี่ยอำนาจค้ายาเสพติด เขามาขอให้ฉันช่วยเป็นสายให้เขา”

“ค้ายา!”

หนุ่มรุ่นน้องเอ่ยอย่างตกใจ หล่อนรีบยื่นมือไปปิดปากเขาแล้วต่อว่าเสียงเขียว

“นายจะแหกปากทำไม อยากโดนเผานั่งยางเรอะ”

“ขอโทษครับ ผมตกใจไปหน่อย” เขาเอ่ยเสียงอ่อย “แล้วเจ้ตอบผู้หมวดไปว่ายังไง ปฏิเสธเขาไปแล้วใช่ไหม”

“แหงละ สายตำรวจไม่มีใครตายดี เรื่องอะไรฉันจะเอาชีวิตไปเสี่ยง แค่หากินให้ชนเดือนก็ลำบากจะแย่แล้ว”

มีนาเดินกลับไปยังรถที่ซ่อมค้างไว้ เลือกประแจเบอร์สิบจากกล่องเครื่องมือ แล้วทรุดลงนั่งบนแผ่นปูพื้น กำลังจะมุดกลับไปใต้ท้องรถ แต่กล้าเรียกหล่อนไว้ก่อน

“เดี๋ยวก่อนเจ้”

“มีอะไร” หญิงสาวเงยหน้ามอง

หนุ่มรุ่นน้องนั่งลงข้างๆ แล้วกระซิบเพราะกลัวสมหมายได้ยิน

“เมื่อกี้นี้ไอ้โต้งโทร. มา บอกว่าลูกนายตำรวจอยากแก้มือ ขอเพิ่มเดิมพันเป็นสองเท่า ผมไม่แน่ใจว่าเจ้จะรับไหม เลยบอกมันว่าขอคิดดูก่อน”

“รับสิ เงินตั้งเยอะ เย็นนี้ส่งรถให้ลูกค้าแล้วฉันว่างทั้งคืน”

“โอเค งั้นผมโทร. ไปบอกไอ้โต้งเลยนะ” กล้าลุกขึ้นเดินออกไป

มีนามุดเข้าไปใต้ท้องรถแล้วทำงานที่ค้างไว้ต่อ อาการป่วยของสมหมายต้องรักษาต่อเนื่อง แต่เงินเก็บของหล่อนกำลังจะหมด ถ้าเขาต้องเข้าโรงพยาบาลกะทันหัน หล่อนคงมีเงินไม่พอจ่าย ดังนั้นทางไหนที่จะได้เงินมาเพิ่ม หล่อนไม่ลังเลที่จะทำทันที เพราะทุกคนที่อู่แห่งนี้คือครอบครัวของหล่อน

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ดวงอาทิตย์ยามเช้าส่องแสงอ่อนโยน กระท่อมหินสีขาวตั้งอยู่ริมหน้าผา เบื้องบนคือท้องฟ้าสีคราม เบื้องล่างคือมหาสมุทรสีมรกต จิรายุเทพบุตรนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่ระเบียง สายลมพัดผ่านใบหน้า เขาสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอด แล้วเงยหน้าขึ้นดื่มด่ำกับทิวทัศน์รอบตัว

วิมานแต่ละหลังบนสวรรค์สร้างจากบุญบารมีของเทพผู้เป็นเจ้าของ ยิ่งมีบุญบารมีมาก วิมานของเทพองค์นั้นยิ่งงดงามอลังการ กุศลบุญที่เขามีสามารถเนรมิต วิมานหลังใหญ่ได้ แต่เขาชอบใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย จึงเนรมิตกระท่อมหลังเล็กบนหน้าผาริมมหานทีแทน เพื่อจะได้ตื่นขึ้นมาชมมหาสมุทรทุกเช้า

จิรายุก้มมองหนังสือที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะ ตำราที่เขาอ่านช่วยให้เขาทำข้อสอบได้คะแนนดี แต่เมื่อลงไปโลกมนุษย์เพื่อปฏิบัติงานจริง เขากลับพบว่าทฤษฎีมากมายในตำราไม่สามารถนำมาใช้จับคู่ให้มนต์มีนาได้เลย หรือว่าจะเป็นอย่างที่หญิงสาวพูด

‘นายไม่เคยรักใคร แล้วจะจับคู่ให้คนอื่นได้ยังไง ฉันเป็นช่างเครื่อง ถ้าฉันขับรถไม่เป็น นายคิดว่าฉันจะซ่อมรถได้ไหม’

เทพบุตรหนุ่มถอนใจยาว ความรักมีแง่มุมมากมายที่เขายังไม่เข้าใจ หรือเขาต้องลองรักใครสักคนเพื่อจะได้เข้าใจความรักมากขึ้น

“เป็นอะไรจิรายุ ถอนใจเฮือกๆ เหมือนคนอมทุกข์” รณกรเทพบุตร

ปรากฏกายบนระเบียง ดวงหน้าเกลี้ยงเกลากระจ่างด้วยรอยยิ้มรื่นเริง

“เราสบายดี นั่งก่อนสิ” เขาผายมือไปที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

ผู้เป็นเพื่อนเหลือบตามอง แล้วเดินไปยืนพิงสะโพกกับราวระเบียงแทน

“ที่นี่สวยดีนะ แต่เงียบชะมัด แถมห่างไกลผู้คน ท่านอยู่ได้ยังไง ไม่เหงาบ้างเหรอ”

“ไม่เหงาหรอก เรามีเสียงคลื่นกับเสียงลมเป็นเพื่อน ท่านลองฟังดูสิ แล้วจะรู้ว่าไพเราะแค่ไหน”

จิรายุยิ้มให้ผู้เป็นเพื่อน รณกรเป็นเทวดาที่ชอบสังสรรค์ วิมานของเขาอยู่ใกล้อุทยานสวรรค์ ซึ่งมีเทวดานางฟ้าพลุกพล่านตลอดเวลา การคิดว่าที่นี่เงียบเหงาจึงเป็นเรื่องธรรมดา

“ไม่เอาหรอก” ผู้เป็นเพื่อนส่ายหน้า “เราชอบเสียงใสๆ ของบรรดานางฟ้าสวยๆ มากกว่า เสียงลมเสียงคลื่นฟังกี่ทีก็เหมือนเดิม”

“ท่านมาหาเรามีอะไรหรือเปล่า” เทพบุตรหนุ่มเปลี่ยนเรื่องพูด รณกรกับเขาไม่มีวันคิดเหมือนกัน พูดไปก็เหนื่อยเปล่า

“เรามาชวนท่านไปงานเลี้ยง วันนี้องค์อินทร์ทรงจัดงานเลี้ยงที่อุทยานส่วนพระองค์ มีเทวดากับนางฟ้ามาร่วมงานมากมาย ทิพย์กันยาก็มาด้วยนะ”

จิรายุนึกถึงนางฟ้าเจ้าของชื่อแสนไพเราะ ทิพย์กันยาเป็นนางฟ้าที่งดงามมาก เขาเคยคุยกับนางหลายครั้ง แต่ทุกครั้งจบด้วยการที่ยศธรเข้ามาขวางแล้วกันเขาออกจากนาง

“ไม่ไปดีกว่า เราไม่อยากเจอยศธร” เขาบอกตามตรง

“หมอนั่นไม่อยู่บนสวรรค์ มนุษย์ที่เขาดูแลมีปัญหา เขาจึงต้องลงไปแก้ไข รับรองว่าไม่มีใครมาขวางท่านกับทิพย์กันยาแน่นอน”

“ขอบใจท่านมาก แต่เราไม่ไปดีกว่า” เทพบุตรหนุ่มยืนยันคำตอบเดิม เขาไม่ได้ชอบทิพย์กันยาแบบชู้สาว แล้วจะเสี่ยงขัดแย้งกับยศธรไปทำไม

“นางฟ้าองค์อื่นก็มี” ผู้เป็นเพื่อนไม่ยอมถอดใจ “ถ้าท่านลองคุยกับ

ใครสักคน ท่านอาจเข้าใจความรักมากขึ้นก็ได้”

จิรายุมองหน้าเพื่อน เขารู้ว่ารณกรหวังดีกับเขา แต่ตอนนี้เขาไม่พร้อมทำตามคำแนะนำ ซึ่งไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

“เอาไว้คราวหน้าดีกว่า วันนี้เราต้องลงไปดูแลมีนาที่โลกมนุษย์”

“ดูผ่านแท็บเล็ตสวรรค์ก็ได้ ไม่ต้องลงไปเองหรอก”

“ไม่ได้หรอก” เขาส่ายหน้า “ตอนนี้เราล้าหลังกว่าคนอื่น ถ้าไม่ขยันคงเรียนไม่จบ ท่านรีบไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงเราหรอก”

“ตามใจท่าน เทวดาอะไรพูดยากพูดเย็น” ผู้เป็นเพื่อนบ่นอุบอิบแล้วหายตัวจากไป

จิรายุยิ้มอย่างไม่ถือสา หยิบหนังสือมาเรียงซ้อนกันแล้วถือเข้าไปในบ้าน ไม่รู้ว่าตอนนี้มีนาทำอะไรอยู่ ลงไปดูหล่อนที่โลกมนุษย์ดีกว่า จะได้ไม่เป็นการโกหกด้วย

กลางดึกบนถนนหลวงย่านชานเมือง รถมอเตอร์ไซค์แต่งซิ่งสองคันแข่งกันมาตามทาง ก่อนคันหนึ่งจะแซงเข้าเส้นชัยไปแบบเส้นยาแดงผ่าแปด เรียกเสียงเชียร์จากหนุ่มสาวที่เฝ้าดูการแข่งขันดังลั่น มีนาขี่เอนดูโรคันเก่งของตนไปจอดตรงหน้ากล้า แล้วถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ การแข่งขันคืนนี้สนุกมาก ชัยชนะที่ได้มาคู่ควรกับเงินเดิมพัน คู่แข่งที่เป็นลูกนายตำรวจฝีมือดีขึ้น แต่ยังห่างชั้นเมื่อเทียบกับหล่อน

“สุดยอดเลยเจ้” หนุ่มรุ่นน้องยกนิ้วหัวแม่มือให้หล่อนสองข้าง

“ขอบใจ” หญิงสาวพยักหน้า แล้วหันไปมองคู่แข่งของตน เมื่อลูกนายตำรวจขี่รถมาจอดข้างๆ แล้วยื่นเงินเดิมพันให้หล่อน

“เธอเก่งมาก”

“ขอบใจ” หล่อนรับซองเงินมาเก็บไว้ “นายก็เก่งเหมือนกัน วันนี้ฉันสนุกมาก”

“แข่งกันอีกสักรอบไหม”

“ได้เสมอ แต่ต้องเป็นวันหลังนะ วันนี้ฉันต้องกลับแล้ว ไปกันเถอะกล้า” หล่อนหันไปบอกลูกน้อง แต่ยังไม่ได้ขยับไปไหนก็มีเสียงตะโกนดังขึ้นเสียก่อน

“ตำรวจมา!”

สิ้นเสียงตะโกนพลันเกิดความอลหม่านขึ้นทันที มีนาบอกให้กล้าหนีไปทางหนึ่ง ส่วนหล่อนจะหนีไปอีกทาง แล้วพรุ่งนี้พบกันที่อู่รถ หนุ่มรุ่นน้องรับคำแล้วขี่รถออกไป หญิงสาวออกรถไปบ้าง มีรถตำรวจคันหนึ่งตามหล่อนมาโดยไม่สนใจตามรถคันอื่นเลย

“แปลกๆ แล้ว” หล่อนพึมพำ แล้วตัดสินใจเลี้ยวเข้าไปในถนนสายรองซึ่งเป็นทางลัดไปออกถนนสายอื่นได้ หล่อนหักเลี้ยวหลายครั้งเพื่อหลบรถตำรวจคันนั้น จนกระทั่งมาพบด่านตรวจ

“แย่แล้ว” หญิงสาวกำลังจะเลี้ยวกลับ แต่รถตำรวจคันนั้นตามมาทันก่อน หล่อนจอดรถ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ขณะกำลังคับขันก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น

“เมื่อไรเจ้าจะเข็ด”

มีนาหันขวับไปมองเจ้าของเสียง จิรายุยืนกอดอกมองหล่อน ใบหน้าหล่อเหลาบึ้งตึง เขาตำหนิอย่างไม่พอใจ

“การแข่งรถมันอันตราย แถมยังผิดกฎหมาย ถ้าไม่ตายก็ต้องติดคุก ทำไมเจ้าไม่เลิกเสียที”

“อย่าเพิ่งบ่นได้ไหม หาทางช่วยฉันก่อน ฉันยังไม่อยากติดคุก”

“เจ้าต้องสัญญาว่าจะไม่แข่งรถบนถนนอีก เราถึงจะช่วย” เขายื่นข้อเสนอให้หล่อน

หญิงสาวหันไปมองรถตำรวจคันนั้นซึ่งจอดดักทางหล่อนไว้ แล้วรีบรับปากอย่างร้อนรน

“ตกลง ฉันสัญญา นายจะทำอะไรก็ทำเถอะ”

จิรายุเทพบุตรยิ้มพอใจ เดินมาซ้อนท้ายรถหล่อน วางมือบนบั้นเอว

แล้วก้มลงกระซิบแถวใบหู

“ออกรถสิ”

“นายจะทำอะไร” หล่อนถามเสียงสั่น ใจเต้นโครมคราม ขนลุกไปทั้งตัว

“บอกให้ออกรถก็ออกสิ อยากถูกตำรวจจับหรือไง” เขาทำเสียงเหมือนผู้ใหญ่ดุเด็กดื้อ มืออุ่นที่วางอยู่บนบั้นเอวบีบแน่นขึ้น กลิ่นหอมของเขาโอบล้อมหล่อนไว้

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์คู่ใจผ่านด่านตรวจ ตำรวจทั้งด่านไม่มีใครมองเห็นหล่อนเลย ซึ่งแน่นอนว่าเป็นเพราะอิทธิฤทธิ์ของเทวดาหนุ่ม หล่อนกัดฟันขี่ไปจนเห็นว่าปลอดภัย จึงเลี้ยวรถเข้าจอดข้างทาง แล้วหันไปพูดกับผู้พิทักษ์ของตน

“ลงไปได้แล้ว ฉันจะกลับบ้าน”

“เราไปบ้านกับเจ้าด้วยได้ไหม ความจริงมอเตอร์ไซค์ก็ไม่ได้น่ากลัวเท่าไร พอได้ขี่แล้วก็สนุกดี เจ้าสอนเราขี่มอเตอร์ไซค์ได้ไหม” เทพบุตรหนุ่มก้มหน้าลงมาใกล้ ใช้ดวงตาของเขายิ้มให้หล่อน หญิงสาวใจสั่นระรัว มือไม้เหมือนจะอ่อนแรงจนต้องรีบใช้เสียงข่ม

“นายจะหัดไปทำไม หายตัวง่ายกว่าตั้งเยอะ รีบลงไปเลย ฉันจะกลับบ้านแล้ว”

“เจ้าเป็นอะไร ทำไมต้องทำเสียงแข็งด้วย โกรธเราเหรอ” เขาสบตาหล่อนนิ่ง มืออุ่นยังวางอยู่ที่เดิม แถมไม่ยอมลงจากรถ

มีนารีบหันหน้ากลับมา ใจเต้นโครมคราม ขณะกำลังหาวิธีไล่เขาไป โทรศัพท์มือถือของหล่อนก็ดังขึ้น หญิงสาวหยิบออกมาดู เห็นเป็นเบอร์โทร.ของกล้าจึงกดรับสาย

“มีอะไร ถึงบ้านแล้วเหรอ”

“ยังไม่ถึงเจ้ ผมถูกตำรวจจับ ตอนนี้อยู่ที่โรงพัก”

“อะไรนะ!” หล่อนเอ่ยอย่างตกใจ

“ผมถูกจับเจ้” กล้านึกว่าหล่อนไม่ได้ยินจึงพูดซ้ำอีกครั้ง

“ฉันรู้แล้ว เดี๋ยวฉันไปหา แค่นี้นะ”

มีนาวางสายแล้วหันไปหาเทวดาหนุ่ม แต่ต้องรีบหันกลับมาเมื่อพบว่าเขาก้มมองหล่อนอยู่ก่อนแล้ว แก้มของหล่อนเกือบชนกับจมูกของเขา ทำไมต้องนั่งใกล้ขนาดนี้ด้วย ถอยออกไปหน่อยก็ได้

“กล้าถูกจับเหรอ”

“ใช่” หล่อนพยักหน้า ไม่กล้าหันไปอีก “นายลงไปเถอะ ฉันจะรีบไปโรงพัก”

“เราไปกับเจ้าก็ได้ วันนี้เราว่าง จะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าทั้งคืนเลย”

มีนาร้องครางในใจ วันนี้เทพบุตรหนุ่มเป็นอะไร ติดหล่อนแจเป็นเด็กเลย เมื่อไล่แล้วไม่ยอมไปก็คงต้องพาไปด้วย

“จับแน่นๆ นะ” หญิงสาวร้องบอกแล้วขี่รถออกไป

มีนาเดินมาหยุดหน้าสถานีตำรวจซึ่งวันนี้แออัดเป็นพิเศษ เพราะเพิ่งจับแก๊งแข่งรถกลุ่มใหญ่ได้ หญิงสาวดึงปีกหมวกลงต่ำ ก้มหน้ามองพื้น ก้าวเข้าไปข้างในโดยมีจิรายุเทพบุตรเดินตามมา หล่อนเห็นเพื่อนนักแข่งอยู่ในห้องขังนับสิบคน แต่ไม่เห็นกล้าอยู่ในนั้นด้วย จึงเดินไปที่โต๊ะร้อยเวร

“ที่นี่คนเยอะดีเนอะ” เทวดาหนุ่มมองไปรอบๆ แล้วหันมาชวนหล่อนคุย “ถ้าเราไม่ช่วยเจ้าไว้ ตอนนี้เจ้าคงอยู่ในห้องขังด้วย”

“ขอบใจ ฉันซึ้งใจจริงๆ เลย” หล่อนแกล้งพูดประชด

“แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น” เทวดาหนุ่มหัวเราะ “เจ้าไม่ต้องคิดมากหรอก แต่ถ้าเจ้าอยากตอบแทนเรา ก็ช่วยรับรักหมอต่อพงศ์เร็วๆ เราจะได้เรียนจบเสียที”

มีนาหัวเราะไม่ออก หล่อนเพิ่งทะเลาะกับหมอหนุ่มมาหมาดๆ ถ้าจิรายุรู้เข้าคงบ่นเป็นหมีกินผึ้ง แต่เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน เพราะตอนนี้หล่อนมีเรื่องใหญ่กว่าต้องจัดการ

“สวัสดีค่ะ” หล่อนหยุดยืนหน้าโต๊ะร้อยเวร “ฉันมาประกันตัวนายกล้าหาญณรงค์”

“เชิญที่ห้องผู้หมวดเลยครับ” เขาผายมือไปที่ห้องด้านหลัง “นายกล้ารอคุณอยู่ในนั้นแล้ว”

“ขอบคุณค่ะ”

มีนาหันไปสบตาจิรายุแล้วเดินไปที่ห้องนั้น รู้สึกไม่ค่อยชอบมาพากลเท่าไร เพราะกล้าไม่ใช่คนใหญ่คนโตที่ไหน ทำไมได้เข้าไปนั่งรอในห้องแทนที่จะถูกคุมตัวอยู่ในห้องขังเหมือนคนอื่น หล่อนเคาะประตูแล้วเปิดเข้าไปข้างใน โดยมีเทวดาหนุ่มเดินตามเข้าไปด้วย

“เจ้” กล้าร้องทักด้วยความดีใจ เขาไม่ได้นั่งอยู่ในห้องคนเดียว ทว่านั่งอยู่กับหมวดสาริน

“ฉันมาขอประกันตัวน้องชายค่ะ” หล่อนพูดอย่างไม่อ้อมค้อม

นายตำรวจหนุ่มพยักหน้าแล้วผายมือไปที่เก้าอี้ว่าง

“เชิญนั่งก่อนครับ”

“ฉันต้องทำยังไงบ้างคะ” หล่อนถามพลางนั่งลงข้างลูกน้อง “ต้องใช้เงินประกันตัวเท่าไร ใช้โฉนดที่ดินแทนได้ไหม”

“ใจเย็นๆ ก่อนครับ” เขายกมือห้าม “นายกล้าทำผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนให้มีการแข่งรถในทางสาธารณะ ต้องถูกยึดรถจักรยานยนต์และส่งฟ้องศาล ตอนนี้ดึกแล้วยังให้ประกันตัวไม่ได้ คุณต้องกลับมาใหม่พรุ่งนี้เช้า”

“เจ้ ผมเสียดายรถ” หนุ่มรุ่นน้องเขย่าแขนหล่อน แล้วหันไปพูดกับหมวดสาริน “ไม่ต้องยึดรถไม่ได้เหรอครับ”

“ไม่ได้ครับ กฎหมายกำหนดไว้ ผู้สนับสนุนให้มีการแข่งรถต้องได้รับโทษเช่นเดียวกับผู้แข่งรถ ผมต้องยึดรถของคุณเป็นของกลางแล้วนำไปขายทอดตลาด” เขาตอบคำถามกล้าแล้วหันมามองหล่อน “แต่ตอนนี้ยังไม่ได้ลงบันทึกประจำวัน ผมว่าเรายังคุยกันได้”

มีนาขมวดคิ้ว คำว่า ‘คุยกันได้’ ของเขาหมายถึงอะไร

“คุณต้องการอะไรก็พูดมาตรงๆ เถอะค่ะ”

“ดีครับ ผมก็ไม่ชอบพูดอ้อมค้อมเหมือนกัน” หมวดหนุ่มยิ้มให้หล่อน เป็นรอยยิ้มของหมาป่าเวลาจะเขมือบลูกแกะ “ผมต้องการความช่วยเหลือ ถ้าคุณช่วยผมเรื่องเสี่ยอำนาจ ผมจะปล่อยตัวนายกล้า เขาจะไม่เสียประวัติ ไม่ต้องถูกยึดรถ และไม่ต้องเสียเวลาขึ้นโรงขึ้นศาล”

“อย่านะเจ้” กล้ารีบห้าม “ปล่อยให้ผมติดคุกเถอะ ผมไม่เสียดายรถแล้ว”

“ไม่เป็นไร เดี๋ยวฉันจัดการเอง”

มีนายิ้มปลอบใจหนุ่มรุ่นน้อง แล้วหันไปสบตาหมวดสาริน การที่กล้าถูกจับและการที่รถตำรวจคันนั้นตามหล่อนคนเดียวไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นความตั้งใจของหมวดสาริน เขารู้ว่าหล่อนกับกล้าจะออกมาแข่งรถ จึงส่งลูกน้องมาตามจับเพื่อบีบให้หล่อนยอมร่วมมือด้วย

“ฉันตกลง คุณจะให้ทำอะไรก็บอกมาเลย”

“ขอบคุณที่เสียสละช่วยงานราชการ ผมสัญญาว่าคุณจะปลอดภัย คืนนี้ดึกมากแล้ว คุณพาน้องชายกลับไปก่อน แล้วผมจะติดต่อไปอีกที เดินออกทางด้านหลังจะได้ไม่ผิดสังเกต ผมให้ลูกน้องเอารถมาจอดรอไว้แล้ว”

“ขอบคุณ”

หญิงสาวกัดฟันพูดแล้วพากล้าเดินออกมา พอเดินพ้นสถานีตำรวจหนุ่มรุ่นน้องก็หยุดเดินแล้วดึงแขนเสื้อหล่อนไว้

“ผมขอโทษนะเจ้ ผมไม่น่าโง่โดนจับได้เลย ไม่งั้นเจ้คงไม่เดือดร้อนแบบนี้”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก มันไม่ใช่ความผิดของนาย แต่มันเป็นแผนของเขา”

“อย่าบอกนะว่า...” กล้าอ้าปากค้าง “ไอ้หมวดสารินมันตั้งใจจับผมเพื่อบีบให้เจ้ทำงานด้วย พวกตำรวจนี่เจ้าเล่ห์จริงๆ เลย”

“ช่างเถอะ เราเสียรู้เขาแล้ว โมโหไปก็เท่านั้น นายกลับไปนอนก่อน พรุ่งนี้ค่อยคุยกัน”

“ครับเจ้ ผมไปก่อนนะ” เขาเดินไปที่รถของตน ติดเครื่องแล้วขี่ออกไป

มีนาเดินกลับไปที่มอเตอร์ไซค์ของตน ขึ้นไปนั่ง หยิบหมวกกันน็อกมาสวม แล้วหันไปมองจิรายุที่เดินตามมา

“การแข่งรถบนถนนมันไม่ดี ถ้าเจ้าเชื่อเราก็ไม่ต้องเดือดร้อนแล้ว”

“เหรอ หมวดสารินที่นายบอกว่าดี เคยคิดจะจับคู่ให้ฉัน เป็นคนดีมากเลยสินะ” หล่อนพูดใส่หน้าเขาแล้วขี่รถออกไปทันที

จิรายุหันไปมองสถานีตำรวจ วิธีการที่หมวดสารินใช้อาจไม่ถูกต้องนัก แต่ก็ต้องยอมรับว่าหมวดหนุ่มทำให้มีนาจนมุมได้ เขาคงต้องจำมาใช้บ้างเผื่อจะช่วยให้หล่อนว่าง่ายขึ้น เทพบุตรหนุ่มเรียกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมาเปิดไฟล์ของมีนาขึ้นมาดู คิ้วดกหนาได้รูปสวยขมวดมุ่น เมื่อพบว่าเปอร์เซ็นต์ความรักระหว่างหล่อนกับหมอต่อพงศ์ไม่เพิ่มขึ้นเลย แถมยังลดลงอีกต่างหาก

“ทะเลาะกันเหรอ เพิ่งคบกันไม่กี่วันทะเลาะกันแล้ว ให้มันได้อย่างนี้สิ” เขาบ่นพึมพำอย่างหงุดหงิด แล้วหายตัวกลับสวรรค์ คืนนี้ดึกแล้ว ปล่อยให้มีนาพักก่อน แล้วค่อยไปจัดการกับหล่อนทีหลัง

๑๒

บ้านไม้สองชั้นสีขาวตั้งอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้ร่มรื่น หน้าต่างชั้นสองของบ้านถูกผลักออก เปิดทางให้แสงแดดอ่อนส่องเข้าไปในห้องนอน มีนาสูดอากาศบริสุทธิ์ยามเช้าเข้าปอด แล้วหยิบผ้าขนหนูเดินไปเข้าห้องน้ำเพื่ออาบน้ำแต่งตัวไปทำงานเหมือนทุกวัน

ร่างสูงสง่าในชุดสูทสีขาวปรากฏตัวกลางห้อง ดวงตาคมกริบมองไปรอบๆ เขาเคยเข้ามาในห้องนี้หลายครั้ง แต่ยังไม่เคยสำรวจเต็มตาสักครั้ง มีนาเป็นสาวห้าวชอบความเร็ว แต่ห้องนอนของหล่อนสะอาดมาก เตียงนอนตั้งอยู่กลางห้องคลุมผ้าเรียบร้อย ด้านขวาของเตียงมีตู้หนังสือ มีหนังสือหลายประเภทจัดเรียงตามตัวอักษร

ใกล้หน้าต่างบานเดียวในห้องมีโต๊ะเขียนหนังสือ มีคอมพิวเตอร์แบบพกพาและโคมไฟวางอยู่บนโต๊ะ ตรงข้ามหน้าต่างเป็นโต๊ะเครื่องแป้ง มีเครื่องบำรุงผิววางเรียงกันจากใหญ่ไปหาเล็ก ส่วนด้านซ้ายของเตียงเป็นตู้เสื้อผ้า ถัดไปเป็นประตูห้องน้ำ ซึ่งเจ้าของห้องกำลังอาบน้ำอยู่พร้อมกับร้องเพลงด้วยเสียงแปร่งหู

จิรายุเดินไปยืนพิงสะโพกกับขอบหน้าต่าง ยกมือกอดอกรอมีนาอย่างสงบ เสียงเพลงหยุดลง ประตูห้องน้ำเปิดออก หญิงสาวเดินเช็ดผมออกมาตากผ้าขนหนูกับพนักเก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง แล้วหยิบที่เป่าผมมาเป่าผมยาวสลวยของตน เขาสบตาหล่อนผ่านกระจกเงา หญิงสาวหยุดชะงัก แล้วหันมาโวยวายใส่เขา

“นายเข้ามาในห้องฉันได้ยังไง”

“หายตัวเข้ามา” เทพบุตรหนุ่มตอบเสียงเรียบ

หญิงสาวกัดฟันกรอด แล้วคว้าแขนเขาลากไปที่ประตู

“ออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี้ ต่อไปห้ามเข้ามาอีกถ้าฉันไม่ได้อนุญาต”

“เรามีหน้าที่ดูแลเจ้า ทำไมเราจะเข้ามาไม่ได้” เขาขืนตัวไว้ไม่ยอมเดิน หล่อนปล่อยแขนเขาแล้วเอ่ยอย่างหัวเสีย

“ฉันเป็นผู้หญิง ถ้ามีใครรู้เข้าฉันจะเสียหาย”

“ไม่มีใครรู้จะเสียหายได้ยังไง ต่อให้เจ้าเล่าให้ใครฟังก็ไม่มีใครเชื่อ” เขามองทั่วตัวหล่อนแล้วยิ้มอย่างดูแคลน “ผอมแห้งอย่างเจ้าทำให้เราหวั่นไหวไม่ได้หรอก บนสวรรค์มีนางฟ้าสวยๆ เป็นโขยงเรายังไม่สนใจเลย”

“เทวดาบ้า ออกไปเดี๋ยวนะ” หญิงสาวร้องกรี๊ดแล้วผลักเขาเต็มแรง

จิรายุไม่ทันระวังตัว เสียหลักล้มลงบนเตียง โดยดึงคนผลักลงไปด้วย มีนากระแทกลงบนตัวเขา หล่อนร้องครางเสียงเบาแล้วเงยหน้าขึ้นมอง เทพบุตรหนุ่มมองตอบ เวลาเหมือนหยุดหมุน ดวงตาสองคู่สบประสาน ดวงใจสั่นไหววาบหวาม

“มีนา”

เขายื่นมือไปแตะแก้มหล่อน หญิงสาวเอียงหน้าหนี แล้วลุกขึ้นจากตัวเขาไปยืนหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

“นายมีธุระอะไร มาทำไมแต่เช้า”

“เรามีเรื่องจะคุยกับเจ้า เราจะไปรอข้างล่าง”

จิรายุลงจากเตียง เดินออกจากห้องนอน หัวใจของเขายังเต้นแรง

ข้อห้ามที่อาจารย์เคยให้ท่องชัดเจนในความทรงจำ เขาไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ถ้าเขาไม่หักห้ามใจไว้ เขาได้เดือดร้อนแน่

“เป็นบ้าอะไรของนายจิรายุ อยากโดนขับจากสวรรค์เหรอ”

มีนาเดินจดปลายเท้าลงบันได ดวงตากลมโตมองไปรอบๆ โซฟารับแขกว่างเปล่า ห้องครัวปิดไฟมืด ประตูห้องน้ำเปิดแง้ม แต่ไม่มีใครอยู่ในนั้น ทั้งบ้านเงียบสนิท จิรายุเทพบุตรไปแล้ว หญิงสาวหยุดยืนกลางบ้านแล้วถอนใจอย่างโล่งอก หล่อนยังไม่พร้อมจะพบเขา เหตุการณ์เมื่อครู่ยังสดใหม่เกินไป เนื้อตัวของเขา กลิ่นกายของเขา ดวงตาของเขา ทุกอย่างยังแจ่มชัด แค่นึกถึงหัวใจหล่อนก็เต้นแรงแล้ว

“อย่าเหลวไหลมีนา” หญิงสาวต่อว่าตัวเอง เขาเป็นใครหล่อนเป็นใคร ถ้าไม่ระวังใจตัวเองให้ดี หล่อนนั่นแหละจะเสียใจ

“เจ้าว่าอะไรนะ” เทวดาหนุ่มเดินเข้าประตูมา

มีนาถอยหลังไปชิดโซฟา ยื่นมือไปจับพนักพิง ทำหน้าให้เป็นปกติทั้งที่สองแก้มร้อนผ่าว จิรายุยังไม่กลับสวรรค์ ถ้าเขาพูดเรื่องในห้องนอน หล่อนควรทำอย่างไรดี

“นายมีธุระอะไรเหรอ ฉันจะรีบไปทำงาน” หญิงสาวชิงพูดก่อน ถ้าหล่อนทำเป็นรีบ เขาอาจไม่พูดเรื่องนั้นก็ได้

“เรามาพูดเรื่องหมอต่อพงศ์” เขาเหลือบตามองหล่อนแล้วหันไปมองทางอื่น ท่าทางห่างเหินกว่าปกติ “เจ้าทะเลาะกับเขาเหรอ”

“ฉันไม่ได้ทะเลาะกับเขา เขาต่างหากทะเลาะกับฉัน”

“แล้วมันต่างกันตรงไหน” เขาหันมามองหล่อน “เจ้าไม่เคยปรับตัวเข้าหาเขา ไม่เคยมีความอดทน เจ้าไม่เคยคิดจะช่วยเราเลย”

“ทำไมฉันจะไม่คิด” หล่อนเถียงเสียงแข็ง ชักโมโหขึ้นมาแล้ว “แต่ความรักมันบังคับกันไม่ได้ แล้วนายจะให้ฉันทำยังไง”

“เรื่องนั้นไม่ยากหรอก แค่เราดีดนิ้วทีเดียว ความคิดของเจ้าก็เปลี่ยน

แล้ว”

เขาเดินเข้ามาหาหล่อน หญิงสาวถอยหนีไปติดราวบันไดแล้วร้องห้ามเขาเสียงดัง

“อย่าทำบ้าๆ นะ นายสัญญาแล้วว่าจะไม่ใช้เวทมนตร์กับฉัน เป็นเทวดาไม่รักษาคำพูดไม่อายเหรอ”

“แล้วเจ้าจะให้เราทำอย่างไร” เขาถามหล่อนบ้าง “นั่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ แล้วเมื่อไรเราจะเรียนจบ”

“เมื่อไรก็เมื่อนั้นแหละ” หล่อนตะโกนใส่หน้าเขา “ถ้านายใช้เวทมนตร์กับฉัน สัญญาของพวกเราถือว่าจบกัน”

“เจ้านี่มัน...” จิรายุกัดฟันกรอด ดวงตาวาวโรจน์ แล้วหายตัวไปทันที

มีนามองไปรอบๆ วิ่งออกไปดูหน้าบ้าน ชะเง้อมองไปหลังบ้าน พอเห็นว่าเทวดาหนุ่มไปแล้วจริงๆ จึงเดินกลับมานั่งที่โซฟา พระเจ้าช่วยกล้วยทอด หล่อนเพิ่งทะเลาะกับเทวดา ถ้าเขาควบคุมตัวเองไม่ได้ สาปให้หล่อนเป็นกบ ตอนนี้หล่อนคงกระโดดหายไปแล้ว

“เกือบไปแล้วมีนา” หญิงสาวถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วหันไปมองโทรศัพท์มือถือเมื่อได้ยินเสียงเรียกเข้า

“ใครกัน” หล่อนหยิบขึ้นมาดูแล้วกดรับสาย “สวัสดีค่ะ”

“ผมเอง หมวดสาริน ออกมาพบผมหน่อย ผมรออยู่ที่สวนสาธารณะ” เขาบอกอย่างไม่อ้อมค้อม แล้ววางสายไปทันทีโดยไม่ถามสักคำว่าหล่อนสะดวกไหม

“อะไรของเขา”

หญิงสาวเอ่ยอย่างหงุดหงิด ทำไมวันนี้เจอแต่ผู้ชายเอาแต่ใจ ไล่เทวดากลับไปได้แล้ว ตำรวจยังมากวนใจอีก หล่อนกลอกตาอย่างอ่อนใจ หยิบกระเป๋ากับหมวกกันน็อกเดินไปที่โรงรถ แล้วขี่มอเตอร์ไซค์คู่ใจออกไป

รถมอเตอร์ไซค์แบบเอนดูโรสีแดงสลับขาวแล่นเข้ามาในสวนสาธารณะย่านชานเมือง แล้วตรงไปจอดใต้ต้นหูกวางริมทางเดิน มีนาก้าวลงจากรถถอดหมวกกันน็อก แล้วเดินไปนั่งที่ม้านั่งริมสระน้ำ หล่อนวางหมวกกันน็อกไว้บนตัก ทอดตามองสระน้ำเบื้องหน้า ปล่อยให้สายลมลูบไล้ผิวกาย เวลาเคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ หล่อนนั่งรอจนเกือบหลับ แต่คนที่นัดหล่อนมาก็ยังไม่ปรากฏตัว

“อะไรของเขา ไม่รักษาเวลาเลย” หญิงสาวบ่นอย่างหงุดหงิด กำลังคิดว่าจะกลับแล้ว แต่มีคนขี่มอเตอร์ไซค์รับจ้างคนหนึ่งเดินมานั่งข้างๆ หล่อน แล้วพูดด้วยเสียงแหบเครือ

“ขอโทษที่มาช้า”

มีนาหันไปมองเจ้าของเสียง แล้วหัวเราะพรวดออกมา เมื่อจำได้ว่าเขาคือหมวดสารินในชุดเสื้อกั๊กสีส้มสะท้อนแสง สวมวิกผมยาวกับแว่นตาอันใหญ่

“เล่นอะไรของคุณ ผู้หมวด”

“ผมไม่ได้เล่น” เขาปฏิเสธอย่างเคร่งขรึม “ผมปลอมตัวเพื่อมาพบคุณ”

“ปลอมตัวมาพบฉัน” หล่อนชี้ตัวเอง “จะทำให้ยุ่งยากทำไมคะ ถ้าคุณอยากพบฉันก็ไปหาที่อู่สิคะ ไม่เห็นต้องนัดออกมาให้ลำบากเลย”

“ผมทำแบบนั้นไม่ได้ ตอนนี้คุณเป็นสายของผมแล้ว สายต้องปกปิดตัวตน จะเดินไปเดินมากับตำรวจไม่ได้ ทุกอย่างต้องเป็นความลับเพื่อความปลอดภัยของคุณเอง”

“ฉันถอนตัวตอนนี้ได้ไหม” หล่อนถามเสียงอ่อย “ฉันเก็บความลับไม่เก่ง ไม่อยากตายตั้งแต่ยังสาว”

“ผมบังคับให้คุณทำไม่ได้หรอกครับ แต่ผมอยากขอร้องให้คุณเห็นแก่เด็กคนนี้” เขาส่งรูปถ่ายใบหนึ่งให้หล่อน

มีนารับรูปถ่ายมาดู เด็กชายในภาพอายุราวสามขวบ หน้าตาน่ารัก

น่าชัง ยิ้มให้กล้องจนตาหยี หล่อนส่งคืนให้เขาพลางถาม

“ลูกผู้หมวดเหรอคะ”

“ผมยังโสดครับ เด็กคนนี้เป็นลูกชายของคู่หูของผม เมื่อปีที่แล้วจ่าดนัยแฝงตัวไปเป็นสายในบ้านเสี่ยอำนาจ แล้วก็ไม่ได้กลับออกมาอีกเลย เด็กคนนี้กำพร้าพ่อก็เพราะผม ดังนั้นผมต้องจับเสี่ยอำนาจมาลงโทษให้ได้ เพื่อทวงความเป็นธรรมให้ทุกคน” เขาเอ่ยเสียงเข้ม แววตาเจ็บปวด

“ขนาดตำรวจยังไม่รอด แล้วฉันจะรอดเหรอคะ”

“ผมขอรับรองความปลอดของคุณด้วยชีวิต ถ้าไม่เห็นแก่เด็กคนนี้ก็ขอให้เห็นแก่บ้านเมือง ยาเสพติดเป็นภัยต่อคนทั้งชาติ การช่วยงานผมเท่ากับได้ช่วยคนอื่นด้วย”

เขาสบตาหล่อน หญิงสาวมองตอบ กลัวตายก็กลัว แต่รับปากไปแล้วก็คงต้องลองสักตั้ง

“ฉันทำเป็นแค่ซ่อมรถกับขับรถ คงช่วยอะไรคุณไม่ได้มาก แต่ฉันจะพยายามค่ะ”

“แค่นั้นก็ดีมากแล้วครับ” เขาส่งอุปกรณ์เล็กๆ ชิ้นหนึ่งให้หล่อน

หญิงสาวก้มมองแล้วเงยหน้าถาม “อะไรคะ”

“เครื่องดักฟังครับ คุณแค่เอามันไปติดในห้องทำงานของเสี่ยอำนาจแล้วที่เหลือผมจะจัดการเอง”

มีนากลืนน้ำลายอึกใหญ่ บ้านเสี่ยอำนาจคุ้มกันแน่นหนา หล่อนเคยไปหลายครั้ง แต่ทุกครั้งจบลงแค่ห้องโถง ไม่เคยได้เข้าไปลึกกว่านั้นเลย

“ฉันทำไม่ได้หรอกค่ะ” หล่อนส่ายหน้า “เสี่ยอำนาจเป็นคนขี้ระแวง อย่าว่าแต่ห้องทำงานเลย แค่ผ่านรั้วบ้านเข้าไปยังยาก”

“อย่าเพิ่งปฏิเสธสิครับ ผมไม่ได้เร่งให้คุณทำตอนนี้ เอาไว้สบโอกาสค่อยทำก็ได้”

“คุณคงต้องรอจนหนวดหงอก เพราะฉันไม่เห็นโอกาสนั้นเลย”

“ผมขอแค่ครั้งเดียวเท่านั้น” เขามองตาหล่อนพลางอ้อนวอน “ถ้าคุณ

ทำงานนี้สำเร็จ ผมจะไม่มารบกวนคุณอีกเลย”

มีนาชั่งน้ำหนักในใจ ครั้งเดียวแล้วจบกัน อาจจะอันตรายไปบ้าง แต่เพื่อความสงบในอนาคต มันก็น่าลองเสี่ยงดู

“ก็ได้ค่ะ ฉันจะลองดู แต่ไม่รับรองผลนะคะ”

มีนาขี่รถเอนดูโรคันโปรดเข้าไปในอู่รถ แต่ต้องแตะเบรกอย่างประหลาดใจ เมื่อเห็นช่อดอกไม้วางเรียงรายจากประตูรั้วไปถึงหน้าออฟฟิศ หญิงสาวถอดหมวกกันน็อก ก้าวลงจากรถมอเตอร์ไซค์ รู้สึกไม่ชอบมาพากลกล้ากับสมหมายไปไหน ทำไมปล่อยให้ใครมาทำอะไรแบบนี้ในอู่ของหล่อน

หญิงสาวเดินตามช่อดอกไม้ไปเรื่อยๆ พอสุดทางก็ต้องร้องครางในใจเมื่อพบหมอต่อพงศ์ยืนรออยู่พร้อมกุหลาบช่อใหญ่

“ผมขอโทษที่พูดไม่ดีกับคุณ” เขายื่นช่อดอกไม้ให้หล่อน

“ขอบคุณค่ะ แต่ไม่ต้องก็ได้ ฉันไม่ได้โกรธหมอ” หล่อนรับมาถือไว้แล้วมองไปรอบๆ “กล้ากับลุงหมายไปไหนคะ”

“ออกไปข้างนอกครับ เขาอยากให้เราปรับความเข้าใจกันตามลำพัง”

มีนายิ้มเจื่อน ฉากนี้เหมือนในละครเลย ถ้าหล่อนชอบเขาสักนิดเรื่องคงง่ายกว่านี้มาก แต่พอไม่ได้ชอบ หล่อนจึงทำตัวไม่ถูก

“ไม่ต้องปรับหรอกค่ะ ฉันเข้าใจหมอดี ไปกินข้าวกันไหมคะ ร้านชวนชมข้างอู่ทำอาหารอร่อยมาก”

หญิงสาวหันหลังออกเดิน หมอหนุ่มรีบก้าวมาดักหน้าแล้วคุกเข่าลงกับพื้น

“ผมรักคุณ แต่งงานกับผมนะครับ” เขายื่นแหวนเพชรให้หล่อนพลางมองอย่างวิงวอน

มีนากะพริบตาปริบๆ วันก่อนเขาบอกว่าชอบหล่อน มาวันนี้เขาบอกว่ารักหล่อน ต้องเป็นเพราะมนตร์ของจิรายุแน่นอน เทพบุตรหนุ่มคงอยากเรียนจบไวๆ จึงไปร่ายมนตร์ให้หมอต่อพงศ์ทำแบบนี้ หล่อนเป็นคนนะ

ไม่ใช่ตุ๊กตา จะได้จับหันซ้ายหันขวาได้ตามใจชอบ วันนี้หล่อนจะสอนเทวดาให้รู้ว่ามนุษย์ไม่ใช่ของเล่นของเขา จะได้สั่งให้ทำอะไรก็ได้ตามอำเภอใจ

"ทำไมหมอถึงรักฉันคะ"

"ผมไม่รู้ครับ" เขาส่ายหน้า "ผมรู้แต่ว่าผมรักคุณ ผมอยากอยู่กับคุณตลอดชีวิต"

"หมอรู้จักฉันดีพอแล้วเหรอคะ ถึงคิดว่าจะอยู่กับฉันได้" หล่อนสบตาเขา "ฉันชอบกินอะไร ชอบสีอะไร ชอบดูหนังแบบไหน ชอบฟังเพลงแบบไหน เรียนจบจากที่ไหน พ่อแม่ฉันชื่ออะไร ความฝันของฉันคืออะไร หมอตอบได้สักข้อไหมคะ ถ้าหมอตอบได้ ฉันจะแต่งงานกับหมอค่ะ"

"ผม..." เขาทำหน้าสับสน

"หมอไม่รู้จักฉันเลย พอๆ กับที่ฉันไม่รู้จักหมอ แล้วเราจะแต่งงานกันได้ยังไง"

"แต่งแล้วค่อยเรียนรู้กันไปก็ได้นี่ครับ"

"ไม่ได้หรอกค่ะ" หล่อนส่ายหน้าพลางก้าวถอยหลัง "ฉันไม่ได้รักหมอ เราสองคนไปกันไม่รอดหรอก ขอโทษนะคะ"

มีนาส่งช่อดอกไม้คืนให้เขา แล้วเดินกลับไปที่รถมอเตอร์ไซค์ของตน หล่อนพบกล้ากับสมหมายยืนแอบอยู่หน้าอู่ พวกเขารอจะวิ่งเข้ามาแสดงความดีใจหากหล่อนตอบตกลงแต่งงานกับหมอหนุ่ม หญิงสาวสบตาทั้งสองคน แล้วขี่รถมอเตอร์ไซค์ออกไป

๑๓

รถกระบะสีเขียวหัวเป็ดเลี้ยวไปจอดหน้าประตูอัลลอยบานใหญ่ มีนาชะเง้อมองออกไปนอกรถ คฤหาสน์ของเสี่ยอำนาจล้อมรอบด้วยกำแพงสูง ประตูรั้วติดตั้งกล้องวงจรปิดสี่ตัว หลังประตูเป็นป้อมยาม มีคนนั่งเฝ้ายี่สิบสี่ชั่วโมง ถ้าไม่ติดต่อไว้ล่วงหน้า หากต้องการขอพบเสี่ยใหญ่อาจต้องรอเป็นชั่วโมง

“ทำแบบนี้ไม่เสี่ยงไปหน่อยเหรอเจ้” กล้าพูดขึ้น “ถ้าถูกจับได้พวกเราตายแน่”

มีนาหันไปมองลูกน้อง หล่อนรู้ว่าเขากลัว หล่อนเองก็กลัวเหมือนกัน แต่เมื่อรับปากหมวดสารินไปแล้ว หล่อนก็ต้องลองทำดูสักตั้ง สำเร็จหรือไม่ค่อยว่ากันอีกที

“วันนี้เราแค่มาดูลาดเลา นายอย่าเพิ่งกังวลไปเลย”

“ไม่กังวลได้ยังไงเจ้” เขาเอ่ยเสียงเบา สีหน้าเป็นทุกข์ “ถ้ารู้ว่าต้องเสี่ยงแบบนี้ ผมยอมโดนจับดีกว่า ติดคุกไม่กี่วันก็ได้ออกแล้ว เจ้ก็ไม่ต้องมาลำบากด้วย”

“อย่าพูดแบบนั้นสิ” หล่อนตบไหล่ปลอบใจเขา “นายโดนจับเพราะไปแข่งรถกับฉัน เราก็ผิดด้วยกันทั้งคู่นั่นแหละ เพียงแต่นายโชคร้ายกว่าฉันเท่านั้นเอง”

“แล้วคราวนี้เจ้จะโชคดีอีกไหม”

มีนานึกถึงจิรายุเทพบุตร ทุกครั้งที่หล่อนรอดมาได้เพราะเทพบุตรคอยช่วยเหลือ แต่หล่อนเพิ่งทะเลาะกับเขา ถ้าคราวนี้หล่อนเดือดร้อนอีก เขาจะมาช่วยหรือเปล่าก็ไม่รู้

“โชคดีสิ” หล่อนพยักหน้ายืนยันแล้วยิ้มให้กำลังใจกล้า “หมวดสารินรับปากว่าถ้าเราทำสำเร็จ เขาจะไม่มายุ่งกับพวกเราอีก งานนี้นอกจากเราจะได้ช่วยตัวเองแล้ว ยังถือว่าได้ช่วยประเทศชาติด้วยนะ”

“ผมกลัวว่าจะตายก่อนได้ช่วยสิ” เขาพึมพำ

“มีคนเดินมาแล้ว” หล่อนชี้ไปนอกรถเมื่อเห็นยามร่างใหญ่คนหนึ่งเดินมาหา เขาเป็นชายผิวคล้ำรูปร่างบึกบึน สวมชุดซาฟารีสีกรมท่า ตัดผมเกรียนเหมือนทหาร แต่หน้าตาดุดันเหมือนผู้ร้ายในละคร

“สวัสดีครับพี่” กล้าลดกระจกรถลงพลางยิ้มทักทาย “ผมมาขอพบเสี่ยอำนาจครับ”

“นัดไว้หรือเปล่า ถ้าไม่ได้นัด เสี่ยไม่ให้พบ” เขาถามเสียงห้วน สีหน้าไม่เป็นมิตร

“นัดจ้ะ” หล่อนยื่นหน้าไปตอบ “ฉันโทร. บอกนายชาญชัยแล้ว ฉันเป็นนักแข่งรถของเสี่ย เคยมาที่นี่ตั้งหลายครั้ง พี่จำฉันไม่ได้เหรอ”

รปภ. ร่างยักษ์มองหล่อนกับกล้าอย่างเพ่งพิศ แล้วเดินกลับเข้าไปในรั้วคฤหาสน์ ก่อนประตูอัลลอยจะเลื่อนเปิด กล้าขับรถกระบะเข้าไปจอดใต้ต้นไม้ใกล้โรงรถของเสี่ยใหญ่ มีนาเปิดประตูลงจากรถ หนุ่มรุ่นน้องเดินมาสมทบแล้วเดินไปที่คฤหาสน์ด้วยกัน

“เราจะรอดไหมเจ้” เขาถามเสียงสั่น ใบหน้าเผือดสี มองก็รู้ว่ามีพิรุธ

“ต้องรอดสิ เลิกพูดจาไม่เป็นมงคลได้แล้ว” หญิงสาวดุเสียงเข้ม แล้ว

เดินไปหาชาญชัยซึ่งยืนรออยู่หน้าคฤหาสน์

“เธอมาหาเสี่ยทำไม” เขาถามอย่างไม่อ้อมค้อม

“มีธุระนิดหน่อย เสี่ยอยู่ใช่ไหม ขอฉันพบหน่อยสิ”

“เสี่ยไม่ว่าง เธอกลับไปเถอะ”

มีนาหันไปสบตากล้า งานนี้คงยากเกินไปสำหรับหล่อน แค่ก้าวเท้าเข้าไปในบ้านของเสี่ยใหญ่ยังทำไม่ได้ แล้วจะเข้าไปติดเครื่องดักฟังในห้องทำงานของเขาได้อย่างไร หมวดสารินคงต้องหาทางอื่นเอาเอง เพราะหล่อนช่วยเขาได้เท่านี้จริงๆ

“เรากลับกันเถอะ” หญิงสาวหันหลังออกเดิน แต่ต้องหันกลับไปใหม่เมื่อเสี่ยอำนาจเดินออกมาแล้วร้องถามมือขวาของตน

“ใครมาเหรอชาญชัย”

“ฉันเองค่ะ” หล่อนรีบเดินเข้าไปหา “ฉันมีเรื่องขอให้เสี่ยช่วย”

“เธอเองเหรอ” เสี่ยใหญ่หรี่ตามองหล่อนแล้วหันไปสั่งลูกน้อง “มีอะไรก็ไปทำเถอะ เดี๋ยวฉันจัดการเอง”

“ครับเสี่ย” ชาญชัยรับคำ หันมามองหล่อนแล้วเดินออกไป

มีนาขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ หล่อนไม่ชอบใจสายตาของเขาเลย มันดูมีลับลมคมในแปลกๆ กึ่งเยาะหยัน กึ่งสมเพช เห็นแล้วชวนให้อารมณ์ขึ้น

“เธอมีอะไรจะพูดกับฉัน” เสี่ยอำนาจถาม

“ฉัน...” หล่อนอ้าปากจะพูด แต่เขายกมือห้าม

“ตรงนี้อากาศร้อน ไปคุยกันในห้องดีกว่า ฉันไม่ชอบคนพลุกพล่าน เธอมาคนเดียวก็พอ ส่วนลูกน้องของเธอให้ไปรอที่รถก่อน”

เสี่ยใหญ่เดินกลับเข้าไปในคฤหาสน์ หญิงสาวจะตามเข้าไป แต่กล้าคว้าแขนหล่อนไว้

“จะดีเหรอเจ้”

“ไม่มีอะไรหรอก นายไปรอที่รถเถอะ ฉันดูแลตัวเองได้”

มีนาเดินตามเสี่ยอำนาจไป พยายามจำทางที่เดินผ่านโดยไม่ทำให้

อีกฝ่ายสงสัย เสี่ยใหญ่พาหล่อนเดินผ่านห้องโถงไปหยุดหน้าประตูไม้สักบานหนึ่ง เขาเปิดประตูเข้าไปข้างใน หญิงสาวเดินตามเข้าไป ภาวนาให้เป็นห้องทำงานของเขา เผื่อสบโอกาสจะได้ติดเครื่องดักฟังวันนี้เลย ทว่าโชคไม่เข้าข้างหล่อนเท่าไร เพราะห้องที่เขาพามาคือห้องรับแขก

"นั่งสิ"

เสี่ยอำนาจนั่งลงบนโซฟาตัวใหญ่ แล้วผายมือไปยังเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม หญิงสาวเดินไปนั่ง ประสานมือไว้บนตัก บอกตัวเองให้ใจเย็นไว้ เขายังไม่รู้ว่าหล่อนมีเจตนาแอบแฝง จึงไม่ต้องกลัวว่าเขาจะจับได้

"มีอะไรก็พูดมาสิ"

"ฉันกำลังลำบาก ต้องการใช้เงิน ตอนนี้งานที่อู่ไม่ค่อยมี เสี่ยมีงานให้ฉันทำไหม จะแข่งรถหรือซ่อมรถก็ได้ ฉันทำได้ทั้งนั้น ขอแค่ให้ได้เงิน"

มีนาพูดตามที่ซ้อมมาจากบ้าน การจะเข้าไปติดเครื่องดักฟังในห้องทำงานของเขา หล่อนต้องเข้านอกออกในคฤหาสน์หลังนี้ให้ได้ก่อน ซึ่งการมาของงานเสี่ยใหญ่ทำเป็นหนทางเดียวที่หล่อนนึกออกตอนนี้

"ชาญชัยบอกว่าบ้านเธอสวย ตั้งอยู่ในทำเลดี ทำไมไม่ขายบ้านเธอให้ฉันล่ะ จะได้มีเงินไปใช้จ่าย แล้วยังปลดหนี้ปลดสินได้อีก"

"ฉันอยากลองสู้ดูก่อน ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็คงต้องยอมขาย ถึงตอนนั้นฉันจะนึกถึงเสี่ยเป็นคนแรก แต่ตอนนี้ฉันอยากได้งานทำมากกว่า"

เสี่ยอำนาจหรี่ตามองหล่อน แววตาของเขาทำให้มีนาร้อนๆ หนาวๆ ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดเรื่องงานหรือเรื่องอะไรกันแน่

"รับจ้างขับรถแข่งจะได้สักกี่บาท เธอมาเป็นผู้ช่วยส่วนตัวฉันดีกว่า เงินดีงานสบาย ถ้าเธอตกลง ฉันจะเซ็นเช็คให้เดี๋ยวนี้เลยห้าหมื่นบาท"

มีนาหน้าชาเหมือนถูกตบ ถ้าเป็นปกติหล่อนคงลุกขึ้นด่าแล้วสะบัดก้นเดินออกไปแล้ว แต่ครั้งนี้หล่อนไม่กล้าโวยวาย เพราะกลัวว่าจะเสียงานใหญ่

"ฉันเคยจับแต่พวงมาลัยกับไขควง ขอทำงานที่ถนัดดีกว่า ส่วนงาน

สบายเงินดี เสี่ยไปจ้างคนอื่นเถอะ จ้างฉันก็ขาดทุนเปล่า”

“ตามใจเธอ ชอบลำบากก็ตามใจ” เขาเอ่ยอย่างไม่ถือสาแล้วโบกมือไล่หล่อน “วันนี้เธอกลับไปก่อน ถ้ามีงานฉันจะให้ชาญชัยโทร. ไปเรียก”

มีนาเอ่ยขอบคุณแล้วเดินออกมา หล่อนรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นกระต่ายที่หลงเข้าไปในถ้ำหมาป่า งานสายลับไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ ถ้าเปลี่ยนใจขอถอนตัวตอนนี้ หมวดสารินจะยอมไหมนะ

จิรายุเทพบุตรปรากฏตัวหน้าโรงพยาบาลบูรณเวช ดวงตาคมกริบจ้องมองอาคารสูงเบื้องหน้า วันก่อนหลังกลับจากบ้านมีนา เขาไปหาหมอต่อพงศ์ที่โรงพยาบาล แล้วเพิ่มความแรงของมนตร์ดลใจขึ้นสองระดับเพื่อให้หมอหนุ่มคลายความโกรธ แล้วไปปรับความเข้าใจกับหญิงสาว ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด ตอนนี้พวกเขาน่าจะคืนดีกันแล้ว

“ไม่อยู่เหรอ” เขาพึมพำเมื่อไม่เห็นหมอต่อพงศ์ในอาคาร ตอนนี้เป็นเวลาทำงาน หมอหนุ่มควรจะอยู่ในห้องตรวจ หรือว่าเกิดอะไรขึ้นอีก

เทพบุตรหนุ่มกำหนดจิตตามหาหมอต่อพงศ์ แล้วหายตัวไปที่สวนหย่อมของโรงพยาบาลเมื่อสัมผัสได้ว่าหมอหนุ่มอยู่ที่นั่น เขาปรากฏตัวใต้ต้นหูกวาง ขมวดคิ้วอย่างสงสัยเมื่อเห็นร่างสูงในเสื้อกาวน์สีขาวนั่งหน้าเศร้าอยู่ข้างอ่างบัว

“แบบนี้มันไม่ถูกต้อง”

จิรายุเสกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา แล้วเปิดไฟล์ของมีนาขึ้นมาดู ใบหน้าคมคายบึ้งตึงทันทีเมื่อพบว่าสายสัมพันธ์ของมีนากับหมอต่อพงศ์ขาดจากกันแล้ว เขาแตะนิ้วไปที่เมนูบันทึกเหตุการณ์ เรียกไฟล์วิดีโอต้นเหตุขึ้นมาดู หมอหนุ่มเอาแหวนไปขอมีนาแต่งงาน แต่หญิงสาวปฏิเสธอย่างไม่ไยดี เจตจำนงของหล่อนแรงกล้า ทำให้สายสัมพันธ์ที่เขาขีดไว้ขาดลง

“ผู้หญิงใจดำ” เทวดาหนุ่มหันไปมองหมอต่อพงศ์ แม้สายสัมพันธ์จะขาดไปแล้ว แต่มนตร์ดลใจของเขายังอยู่ หมอหนุ่มจึงมีสภาพอย่างที่เห็น

ถ้าเขาดึงดันให้หมอหนุ่มรักมีนาต่อไป เขาคงเป็นเทวดาที่ใจร้ายมาก

“เราขอโทษ” เขาดีดนิ้วไปที่หมอต่อพงศ์

หมอหนุ่มชะงัก มองไปรอบๆ ด้วยสีหน้างุนงง ก่อนยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา แล้วรีบเดินกลับโรงพยาบาล

จิรายุเดินตามหมอต่อพงศ์ไปห่างๆ แต่พอถึงหน้าโรงพยาบาลก็ต้องหยุด เพราะที่นี่ไม่มีใครเกี่ยวข้องกับมีนา เขาจึงเข้าไปข้างในไม่ได้ เทพบุตรหนุ่มถอนใจแรง แล้วหายตัวไปจากตรงนั้น

อากาศยามบ่ายร้อนอบอ้าว มีนายืนซ่อมเครื่องยนต์อยู่ในอู่รถ มือเรียวหยิบจับอย่างคล่องแคล่วโดยไม่สนใจว่าจะเปรอะเปื้อนแค่ไหน หล่อนใช้หลังมือเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก แล้วหันไปหากระติกน้ำที่ตั้งไว้บนโต๊ะริมผนัง แต่ต้องหยุดชะงัก เมื่อพบจิรายุเทพบุตรยืนกอดอกจ้องมองอยู่ด้วยสีหน้าบูดสนิท

“เป็นอะไรของนาย หน้าตาบอกบุญไม่รับ ปวดท้องเหรอ” หญิงสาวเปิดกระติกตักน้ำขึ้นมาดื่ม เทวดาหนุ่มคงรู้เรื่องหมอต่อพงศ์แล้ว สีหน้าแบบนี้คงตั้งใจมาอาละวาดหล่อน

“ไม่ได้ปวดท้อง แต่เราปวดใจ เจ้าใจร้ายกับหมอต่อพงศ์มาก เจ้าไม่สงสารเขาบ้างเหรอ” เทพบุตรหนุ่มถามเสียงเข้ม

หล่อนหันไปมองหน้าเขาแล้วตอบเสียงเข้มไม่แพ้กัน

“สงสารสิ ฉันถึงต้องทำแบบนั้น หมอต่อพงศ์เป็นคนดี เขาไม่ควรมาเสียเวลากับฉัน การที่ฉันปฏิเสธเขาไปตรงๆ ถือว่าฉันช่วยเขาด้วยซ้ำ”

“เจ้าหักอกเขา ปล่อยให้เขาเสียใจ นี่คือวิธีช่วยของเจ้าเหรอ” เทวดาหนุ่มยิ้มหยัน “เจ้ารับปากว่าจะช่วยให้เราเรียนจบ แต่เจ้าไม่เคยทำตามคำพูด เจ้าสร้างข้อแม้มากมายมาปฏิเสธคนที่เราเลือกให้ วาจาของมนุษย์เชื่อถือไม่ได้เลยจริงๆ”

มีนากำมือแน่นด้วยความโกรธ แก้มร้อนผ่าวด้วยแรงโทสะ หล่อน

ไม่ได้อยากมีคู่ครองเสียหน่อย เขาเข้ามาเจ้ากี้เจ้าการกับชีวิตของหล่อนเอง พอหล่อนไม่ทำตามก็หาว่าไม่รักษาคำพูด ถึงเป็นเทวดาก็ไม่ได้หมายความว่าจะมาดูแคลนกันได้

“ฉันไม่ได้ชอบหมอต่อพงศ์ นายจะมาบังคับฉันได้ยังไง ฉันพยายามเต็มที่แล้ว แต่เราสองคนไปกันไม่ได้ จะให้ฉันฝืนใจทำเพื่อนาย ไม่เห็นแก่ตัวเกินไปหน่อยเหรอ”

“เรานี่นะเห็นแก่ตัว” เขาชี้ตัวเอง

“ใช่” หล่อนเอ่ยเสียงหนัก “นายจับคู่หมอต่อพงศ์ให้ฉันโดยไม่ถามความสมัครใจของฉันสักคำ พอฉันไม่รักเขา นายก็ตีโพยตีพาย แบบนี้มันถูกต้องแล้วเหรอ”

“งั้นเจ้าชอบใครก็บอกมาเลย ต่อให้ต้องผิดกฎสวรรค์ เราก็จะหามาให้เจ้าให้ได้”

“ฉันไม่ชอบใครทั้งนั้นแหละ นายไปจับคู่ให้คนอื่นเถอะ อย่ามาเสียเวลากับฉันเลย”

มีนาจ้องหน้าเขานิ่ง เทพบุตรหนุ่มจ้องตอบ เขากำลังจะพูดอะไรบางอย่าง แต่โทรศัพท์มือถือของหล่อนดังขึ้นก่อน หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกงมาดู เบอร์โทร. ไม่คุ้นเลย แต่คิดว่าอาจจะเป็นลูกค้าหล่อนจึงกดรับสาย

“สวัสดีค่ะ อู่มนัสยานยนต์ยินดีรับใช้”

“ผมเอง” ปลายสายตอบกลับมา “เรื่องนั้นถึงไหนแล้ว”

“หมวดสาริน” หญิงสาวพึมพำ เรื่องเทวดายังเคลียร์ไม่จบ มีเรื่องตำรวจมาเพิ่มอีก ปีนี้หล่อนอายุยี่สิบห้าปีพอดี สงสัยเพราะอายุเข้าเบญจเพสจึงมีแต่เรื่องปวดหัววิ่งเข้าหา

“ยังไม่ถึงไหนค่ะ งานของคุณไม่ใช่ง่ายๆ อย่าเพิ่งมาเร่งฉันเลยค่ะ”

“ผมไม่ได้เร่ง” เขาเอ่ยเสียงอ่อน “ผมแค่โทร. มาถามเฉยๆ เผื่อคุณมีอะไรให้ช่วย”

“ไม่มีหรอกค่ะ แค่นี้นะคะ ฉันกำลังยุ่ง”

มีนาวางสายแล้วเงยหน้ามองจิรายุ ทว่าเทพบุตรหนุ่มไม่อยู่แล้ว หล่อนพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิดแล้วกลับไปทำงานต่อ

“อยากมาก็มา อยากไปก็ไป เทวดาเอาแต่ใจ”

‘เทวดาเอาแต่ใจ’ ของมีนาปรากฏตัวที่ตลาดสดแห่งหนึ่ง ดวงตาคมสีน้ำตาลมองไปยังคนกลุ่มใหญ่ที่กำลังมุงดูคนเมายาบ้าจับคนท้องเป็นตัวประกัน หญิงท้องแก่ร้องไห้ด้วยความหวาดกลัว แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วย หล่อน เพราะคนร้ายถือมีดปลายแหลมไว้ เขาหันปลายมีดไปยังคนที่รายล้อม แล้วร้องเตือนไม่ให้เข้าไปใกล้ ดวงตามองเลิ่กลั่กอย่างหวาดระแวง

“ปล่อยคนท้องเถอะ แล้วจับฉันไว้แทน” เสียงทุ้มลึกดังขึ้น ก่อนชายคนหนึ่งจะเดินเข้ามากลางวง เขาคือร้อยตำรวจโทสารินในชุดนอกเครื่อง-แบบ

จิรายุกำหนดจิตลอยตัวขึ้นเหนือกลุ่มคน ดวงตามองตรงไปที่นายตำรวจหนุ่ม เขาเคยพบหมวดสารินที่อู่รถของมีนา ตอนนั้นเขายุให้หล่อนเลือกหมวดหนุ่ม แต่หญิงสาวบอกว่าเพิ่งเจอกันแค่สองครั้ง ไม่สามารถใช้ชีวิตคู่กับคนที่เพิ่งรู้จักได้ แต่ตอนนี้เหมือนเหตุการณ์จะเปลี่ยนไปแล้ว มีนาสนิทสนมกับหมวดสารินถึงขั้นโทรศัพท์หากัน ถ้าเขาจับคู่หมวดหนุ่มกับหล่อนตอนนี้ หญิงสาวคงไม่หาว่าเขาเห็นแก่ตัวแล้ว

“มึงเป็นใคร ออกไปให้พ้น อย่ามายุ่งกับกู” คนร้ายตวาดเสียงดัง

“ใจเย็นๆ ฉันมาช่วยนาย” หมวดสารินยกมือทั้งสองข้างขึ้น แล้วค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้คนร้ายโดยพยายามไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว

“กูไม่รู้จักมึง อย่ามามั่ว ถอยออกไปเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นนังนี่ตาย” เขากดคมมีดเข้ากับคอหญิงท้องแก่ หล่อนกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด น้ำตาไหลอาบใบหน้ามอมแมม

“โอเคๆ ฉันไม่เข้าไปแล้ว” หมวดหนุ่มหยุดยืนแล้วหยิบกระเป๋า

สตางค์ออกมา “นายอยากได้เงินไหม ส่งผู้หญิงคนนั้นให้ฉัน แล้วเอากระเป๋าไปเลย”

“กูไม่เอาเงินมึง เงินกูเยอะกว่ามึงอีก”

“งั้นนายอยากได้อะไร บอกมาเลย ฉันจะหามาให้เอง”

“กูอยากเข้าเฝ้าพระอินทร์” เขาตะโกนบอกเสียงดัง แล้วชี้มีดมาที่หมวดหนุ่ม “มึงไปเอารถมา ถ้ากูเจอพระอินทร์เมื่อไร กูถึงจะปล่อยนังนี่”

จิรายุมองไปรอบๆ ไม่เห็นยมทูตอยู่แถวนี้ แสดงว่าไม่มีใครถึงฆาต เขาคิดจะเข้าไปช่วยหญิงท้องแก่ แต่หมวดสารินชิงลงมือก่อน

“ขับรถไปมันช้า ขับเครื่องบินไปกันดีกว่า”

นายตำรวจหนุ่มชี้ไปบนฟ้า คนร้ายหลงกลมองตาม เขารีบกระโดดเข้าไปแย่งมีด ทั้งสองยื้อยุดกันไปมา หมวดหนุ่มได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยที่มือ แต่ช่วยหญิงท้องแก่ได้สำเร็จ ส่วนคนร้ายถูกคุมตัวไปสถานีตำรวจ หลังจากถูกไทยมุงรุมสกรัมเล็กน้อย

“หมวดเป็นยังไงบ้างครับ” นายตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งเดินมาถาม

“ได้แผลนิดหน่อย คุณไปดูคนเจ็บเถอะ” เขาโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ แล้วเดินกลับไปที่รถของตน

จิรายุมองตามด้วยความชื่นชม หมวดสารินฉลาด กล้าหาญ และเด็ดเดี่ยว เขาน่าจะปราบพยศมีนาได้ เทวดาหนุ่มเสกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมาเรียกประวัติของหมวดหนุ่มขึ้นมาดู นายตำรวจหนุ่มยังโสด ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน ไม่ต้องกังวลเรื่องแม่ผัวลูกสะใภ้ หญิงสาวจะมีความสุขถ้าได้เขาเป็นคนดูแล

เทพบุตรหนุ่มเปิดไฟล์ของมีนาขึ้นมา อัปโหลดรูปหมวดสารินขึ้นไปคู่กัน ใช้ปลายนิ้ววาดรูปหัวใจล้อมทั้งสองไว้ แล้วดีดนิ้วไปที่หมวดหนุ่ม นายตำรวจหนุ่มหยุดชะงัก ก่อนออกเดินอีกครั้งโดยไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง จิรายุยิ้มด้วยความพอใจ แล้วหายตัวไปจากตรงนั้น

๑๔

มีนายืนล้างรถของลูกค้าอยู่หน้าอู่รถ อากาศร้อนจนเหงื่อไหลเข้าตา หญิงสาวใช้หลังมือเช็ดลวกๆ แล้วทำงานต่อพร้อมกับนึกถึงจิรายุไปด้วย เมื่อวานหล่อนทะเลาะกับเขายกใหญ่ วันนี้เทพบุตรหนุ่มจึงไม่มาปรากฏตัวให้เห็น หญิงสาวหย่อนฟองน้ำลงถัง แล้วหยิบสายยางมาฉีดล้างฟอง ความจริงหล่อนก็อยากช่วยให้เขาเรียนจบ แต่ความรักมันบังคับกันไม่ได้ หวังว่าเรื่องเมื่อวานจะทำให้เขาเข้าใจ แล้วไม่มาตอแยหล่อนอีก

มีเสียงรถแล่นมาจอดด้านหลัง หญิงสาวปิดน้ำแล้วหันไปมอง รถกระบะที่จอดอยู่ตรงหน้าหล่อนเป็นแบบตอนเดียว สีแดงเลือดหมู สภาพค่อนข้างเก่า มีเครื่องใช้ไฟฟ้าเสียๆ วางอยู่เต็มกระบะหลัง หล่อนยิ้มทักทายแล้วถามอย่างเป็นมิตร

“รถมีปัญหาเหรอลุง”

“เปล่า” คนขับตอบพลางถอดหมวกออก

มีนาเบิกตาอย่างประหลาดใจ เมื่อพบว่าเขาคือหมวดสารินที่ปลอมตัวเป็นคนรับซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าเก่า

“มีอะไรหรือเปล่าคะ ทำไมมาหาฉันที่นี่” หล่อนขยับเข้าไปหา เขาสวมหมวกตามเดิมแล้วตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ผิดกับทุกครั้งที่พบกัน

“ผมเป็นห่วงคุณ”

“เป็นห่วงฉัน?” หญิงสาวพึมพำ รู้สึกไม่ชอบมาพากล วันนี้หมวดสารินดูแปลกๆ ตาหวานขึ้น เสียงนุ่มขึ้น อย่าบอกนะว่า...เป็นฝีมือของเทวดา!

“ครับ” เขาพยักหน้า “ความจริงผมไม่ควรมาพบคุณที่นี่ เพราะจะทำให้คุณเป็นอันตรายได้ แต่ผมห้ามใจตัวเองไม่ได้จริงๆ คุณไม่โกรธผมนะครับ”

“ฉันเข้าใจค่ะ” หญิงสาวกัดฟันตอบ พยายามทำเสียงให้สุภาพ ทั้งที่ใจจริงอยากร้องกรี๊ด เทวดาบ้า! เมื่อไรจะเลิกยุ่งกับชีวิตหล่อนเสียที

“ผมดีใจที่คุณเข้าใจ” เขายิ้มหวานให้หล่อน “งานที่ผมขอให้คุณทำอันตรายมาก คุณต้องดูแลตัวเองให้ดี เมื่องานนี้สำเร็จแล้ว ผมมีเรื่องสำคัญจะบอกคุณ”

มีนายิ้มแหย ตอนนี้หล่อนไม่อยากรู้อะไรทั้งนั้น นอกจากอยากรู้ว่าจิรายุเทพบุตรอยู่ที่ไหน หล่อนจะตะโกนใส่เขาให้หูชาเลย

“คุณรีบไปเถอะค่ะ เดี๋ยวใครมาเห็นจะเสียเรื่อง” หญิงสาวถอยหลังออกห่างแล้วแกล้งตะโกนเสียงดัง “ฉันไม่มีอะไรขายหรอก ลุงไปหาซื้อที่อื่นเถอะ”

“ขอบใจมากนังหนู” เขาแกล้งเล่นละครไปกับหล่อน แล้วขับรถออกไป โดยไม่ลืมมองหล่อนอย่างอาลัยอาวรณ์

มีนาถอนใจเฮือกใหญ่ สายตาของหมวดสารินทำให้หล่อนอึดอัด เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าสิ่งที่เขาแสดงออกเป็นผลจากมนตร์วิเศษของเทพบุตรหนุ่ม ไม่ได้เกิดจากความรู้สึกที่แท้จริงของเขา

“จิรายุ นายอยู่แถวนี้ใช่ไหม ออกมาเดี๋ยวนี้นะ” หล่อนร้องเรียกเสียงดัง ทว่าคนที่ปรากฏตัวไม่ใช่เทวดาหนุ่ม แต่เป็นกล้าที่เดินออกมาดูด้วย

สีหน้าสงสัย

“เจ้เรียกผมเหรอ”

“เปล่า มาล้างรถต่อที ฉันมีเรื่องด่วนต้องทำ”

หญิงสาวเดินตรงไปที่ออฟฟิศ ปิดประตู เปิดแอร์ มองไปรอบๆ แล้วร้องเรียกอีกครั้ง

“ออกมาเดี๋ยวนี้นะจิรายุ เมื่อไรนายจะเลิกยุ่งกับฉันเสียที ฉันไม่ได้ชอบหมวดสาริน ได้ยินไหม”

เสียงของหล่อนดังก้องไปมาแล้วเงียบหายไปกับเสียงแอร์ โดยไร้เงาของเทพบุตรหนุ่ม มีนากระแทกตัวลงนั่งอย่างหงุดหงิด ถ้าเขาคิดว่าเงียบแล้วเรื่องจะจบ บอกได้เลยว่าเขาคิดผิด

“ไม่ออกก็อย่าออก แล้วอย่ามาให้เห็นอีกนะ” หญิงสาวบ่นพึมพำอย่างหัวเสีย แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเมื่อได้ยินเสียงเรียกเข้า

“นายชาญชัย” หล่อนรีบกดรับสาย “เสี่ยมีงานให้ฉันทำแล้วเหรอ”

“รถของเสี่ยสตาร์ตไม่ติด เสี่ยต้องใช้เย็นนี้ เธอเข้ามาดูให้หน่อยได้ไหม” มือขวาเสี่ยใหญ่บอก

“ได้สิ เดี๋ยวฉันไปเดี๋ยวนี้เลย” หญิงสาววางสายแล้วเรียกกล้ามาหาโอกาสมาถึงอย่างไม่คาดฝัน หล่อนต้องทำให้สำเร็จ จะได้หมดพันธะกับหมวดสาริน ถ้าคราวหน้าเขามาอีก หล่อนจะได้หลบหน้าเขาโดยไม่ต้องกลัวเสียคำพูด

จิรายุนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานของอาจารย์ที่ปรึกษา เฝ้ารอให้อีกฝ่ายเงยหน้าจากแฟ้มเอกสารอย่างอดทน ผลการประเมินวิชาศึกษารายกรณีครึ่งแรกออกมาแล้ว คะแนนความสำเร็จของเขาต่ำที่สุดในชั้น จึงเป็นเหตุให้เขาถูกเรียกเข้ามาในห้องนี้ เพื่อรับคำแนะนำว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป

เทพบุตรหนุ่มผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ ไม่แน่ใจว่าตัวเองคิดถูกหรือเปล่าที่เลือกเป็นกามเทพ เพราะเขาไม่มีพรสวรรค์เหมือนรณกร ฝึก

จับคู่ให้มนุษย์ครั้งแรกก็ล้มเหลวไม่เป็นท่า ทั้งที่เรียนตำราเล่มเดียวกัน แต่ผู้เป็นสหายเข้าใจความรักมากกว่าเขา และมีวิธีการมากมายโน้มน้าวให้คนรักกัน

“เรียบร้อยแล้ว ขอโทษที่ให้รอนาน” ท้าวชัยภัทรพูดขึ้น หลังจากง่วนกับการอ่านเอกสารในแฟ้มอยู่นานสองนาน

“ไม่เป็นไรครับ”

“คะแนนครึ่งแรกของเจ้าไม่ดีเลย มีอะไรจะพูดกับเราไหม”

“ผมคงไม่เหมาะจะเป็นกามเทพ” เทพบุตรหนุ่มตอบเสียงเศร้า เขาจับคู่ให้มีนาสองครั้งแล้ว แต่ไม่ประสบความสำเร็จสักครั้ง ตอนแรกเขาคิดว่าเป็นเพราะหล่อนเรื่องมาก แต่พอมาคิดอย่างถี่ถ้วนแล้ว น่าจะเป็นความผิดของเขามากกว่าที่ไม่สามารถเป็นกามเทพที่ดีได้

“อย่าเพิ่งถอดใจง่ายๆ แบบนั้นสิ งานทุกอย่างย่อมมีอุปสรรคเป็นธรรมดา เจ้าเพิ่งลงไปโลกมนุษย์ครั้งแรก ยังเข้าใจมนุษย์ไม่มากพอ แต่เจ้าเป็นคนฉลาด ทั้งยังเรียนดีมาตลอด ถ้าเจ้าพยายามมากกว่านี้ นำวิชาที่เรียนมาประยุกต์ใช้อย่างถูกต้อง เราเชื่อว่าเจ้าต้องทำให้นางพบรักแท้ได้”

จิรายุถอนใจยาว อาจารย์ไม่เคยพบมีนาจึงพูดแบบนี้ได้ หญิงสาวใจแข็ง ดื้อรั้น แถมยังเถียงเก่ง เขาทำอะไรก็ไม่ถูกใจหล่อนสักอย่าง

“ผมลองทำทุกอย่างแล้ว แต่หล่อนไม่ชอบคนที่ผมหาให้สักคน ผมควรจะทำยังไงดีครับ”

“เจ้าไม่ใช่กามเทพฝึกหัดคนแรกที่พบปัญหานี้หรอก” ท้าวชัยภัทรยิ้มให้เขาอย่างมีเมตตา “มนุษย์มีกิเลสเป็นเครื่องชักนำ พวกเขามีความคิดความอ่านแตกต่างจากเรา เจ้าควรลงไปอยู่โลกมนุษย์ให้นานกว่านี้ ศึกษานิสัยใจคอของนาง ค้นให้พบว่านางปรารถนาสิ่งใด แล้วเจ้าจะประสบความสำเร็จ”

“ขอบคุณครับ” เขาพึมพำเสียงแผ่ว

“เจ้ากลับไปได้แล้ว หวังว่าการประเมินครั้งหน้าคะแนนของเจ้าจะดีขึ้น”

“ผมจะพยายามครับ”

จิรายุค้อมศีรษะทำความเคารพแล้วลุกออกจากห้อง ท้าวชัยภัทรพูดมีเหตุผล เขาอาจรู้จักมีนาไม่มากพอ จึงทำให้การจับคู่ไม่สำเร็จ

“เจ้าชอบผู้ชายแบบไหน มีนา” เขาพึมพำ ก่อนหันไปมองข้างหลังเมื่อได้ยินเสียงร้องเรียกคุ้นหู

“จิรายุ”

“รณกร” เขาส่งยิ้มทักทาย

ผู้เป็นสหายยิ้มตอบแล้วเดินเข้ามาหา “คุยกับอาจารย์เสร็จแล้วเหรอ ท่านว่ายังไงบ้าง”

“ท่านบอกว่าเราควรพยายามมากกว่านี้ เพราะตอนนี้เราตามหลังทุกคนมาก” เขาถอนใจยาวแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “มนุษย์ที่ท่านดูแลเป็นยังไงบ้าง”

“ค่อนข้างหนักทีเดียว รักของคนเพศเดียวกัน คนรอบข้างไม่ยอมรับ แต่โชคดีที่ทั้งสองจิตใจเข้มแข็ง เราเชื่อว่าพวกเขาจะผ่านไปได้”

“เรายินดีกับท่านด้วย” เขาเอ่ยอย่างจริงใจ รณกรเกิดมาเพื่อเป็นกามเทพ เขาไม่แปลกใจเลยถ้าอีกฝ่ายจะเรียนจบเป็นคนแรก

“ขอบใจท่านมาก วันนี้คุยเรื่องแย่ๆ มาเยอะแล้ว เราไปหาเรื่องดีๆ ทำกันดีกว่า”

“เรื่องดีๆ” เขาขมวดคิ้วสงสัย “เรื่องอะไรเหรอ”

“ไม่ต้องถามให้มากความ เดี๋ยวไปถึงก็รู้เองแหละ” ผู้เป็นสหายยิ้มกว้าง แล้วดึงแขนเขาให้ออกเดิน

รถกระบะสีเขียวหัวเป็ดแล่นไปจอดหน้าโรงรถของเสี่ยอำนาจ กล้าดับเครื่องยนต์ แล้วหันไปมองมีนาเพื่อขอให้ลูกพี่ของตนคิดทบทวนอีกครั้ง แต่หญิงสาวเปิดประตูเดินลงไปแล้ว เขาจึงต้องตามหล่อนลงไปด้วย ทั้งที่ไม่อยากมาเหยียบบ้านนี้เลย

“เดี๋ยวก่อนเจ้” เขาคว้าแขนหล่อนไว้ “เจ้แน่ใจเหรอว่ามันจะเวิร์ก”

“ไม่ลองไม่รู้หรอก นายแค่ทำตามแผนก็พอ เดี๋ยวฉันจัดการเอง”

กล้ามองด้วยสีหน้ากังวล มีนาเล่าแผนการของหล่อนให้เขาฟังแล้ว หล่อนจะแกล้งทำเป็นท้องเสีย แล้วขอไปเข้าห้องน้ำที่เรือนคนงานด้านหลัง พอสบโอกาสจะแอบปีนเข้าไปในคฤหาสน์เพื่อเข้าไปติดเครื่องดักฟังในห้องทำงานของเสี่ยใหญ่ เมื่อหล่อนทำสำเร็จแล้วจะรีบออกมาสมทบกับเขาแล้วกลับบ้านพร้อมกัน

“ผมว่าเราอย่าทำดีกว่า มันเสี่ยงเกินไป ถ้าเสี่ยจับได้ พวกเราตายแน่”

“ก็อย่าให้จับได้สิ ฉันเคยเข้าไปในบ้านเสี่ยหลายครั้งแล้ว ข้างในไม่มีคนงานเลยนอกจากนายชาญชัย ฉันตัวเล็กว่องไว น่าจะหลบสายตาเขาได้ไม่ยาก นายไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก”

กล้าถอนใจยาว ตอนพูดมันง่าย แต่ตอนทำจะง่ายแบบนั้นหรือ มีนาไม่ใช่สายลับในละคร จะได้กระโดดหลบไปมาแล้วไม่มีใครเห็นเลย

“มากันแล้วเหรอ” ชาญชัยร้องถามพลางเดินมาหา

ผู้เป็นลูกพี่ขยิบตาให้กล้าเงียบ แล้วหันไปพูดกับมือขวาของเสี่ยใหญ่

“จ้ะ รถคันไหนเหรอที่เสี่ยจะให้ฉันซ่อม”

“คันนั้น”

เขาชี้ไปยังรถสปอร์ตสีแดงคันหนึ่งที่จอดอยู่ด้านในสุดของโรงรถ ทั้งสองเดินเข้าไปดูใกล้ๆ กล้าเดินวนรอบรถแล้วหันไปถามด้วยความสงสัย

“ยังใหม่อยู่เลย สตาร์ตไม่ติดแล้วเหรอ”

“สงสัยหนูกัดสายไฟมั้ง” เขาตอบอย่างขอไปที แล้วหันไปพูดกับมีนา “คันนี้เสี่ยไม่ค่อยได้ใช้ วันนี้จะยกให้คนโปรดคนใหม่ ดันสตาร์ตไม่ติดเสียนี่ เธอช่วยดูให้หน่อยแล้วกัน แค่นี้คงไม่ยากเกินไปมั้ง”

“ได้ เดี๋ยวฉันจัดการให้เอง” หญิงสาวรับปาก

“ทำไมเสี่ยอำนาจรวยจัง” กล้าถาม “บ้านหลังใหญ่เท่าวัง รถหรูจอดเต็มไปหมด เจ้ผมทำอู่รถมาตั้งแต่รุ่นตา ไม่เห็นจะรวยเสียที ยิ่งทำยิ่งมีแต่

หนี้”

“เสี่ยมีธุรกิจเยอะ ขายรถแค่งานอดิเรก” ชาญชัยชี้ไปที่รถสปอร์ตสีแดง “กุญแจอยู่ในรถแล้ว พวกนายทำงานไปเถอะ เดี๋ยวฉันจะออกมาดูวันนี้ไม่มีใครอยู่บ้าน ถ้าต้องการอะไรโทร. หาฉัน อย่าเดินเพ่นพ่าน เพราะเสี่ยไม่ชอบ”

“ได้ วางใจเถอะ ฉันไม่ไปไหนหรอก” มีนารับปากแข็งขัน แต่ทันทีที่ชาญชัยเดินลับตาไป หล่อนก็หันมายิ้มกับกล้าแล้วแอบย่องออกไป

กล้ามองตาม เป็นห่วงแต่ทำอะไรไม่ได้ จึงเดินไปเปิดกระโปรงรถหรูแล้วลงมือทำงาน

นันทวนุทยานในยามนี้คึกคักด้วยเหล่าเทวดาและนางฟ้าซึ่งแต่งกายงดงามมาร่วมงานเลี้ยงขององค์สักกเทวราช จิรายุเทพบุตรนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง มือถือแก้วเครื่องดื่มสีทับทิมสวย นัยน์ตาคมสีน้ำตาลมองไปรอบๆ อุทยานทิพย์งดงามด้วยบุปผชาตินานาพรรณ สระโบกขรณีสถานที่จัดงานเลี้ยงน้ำใสดั่งแก้ว สมกับเป็นหนึ่งในสี่อุทยานสำคัญของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

เสียงดนตรีไพเราะลอยมาตามลม คละเคล้ากับเสียงพูดคุยสนุกสนาน เทพบุตรหนุ่มยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบ สถานที่แห่งนี้สวยงามและรื่นรมย์ แต่เขาชอบอยู่เงียบๆ ที่วิมานของตัวเองมากกว่า ไม่เหมือนรณกรที่ชอบสรวลเสเฮฮา ผู้เป็นเพื่อนมาร่วมงานเลี้ยงไม่ได้ขาด รู้จักเทวดานางฟ้ามากหน้าหลายตา ซึ่งตอนนี้กำลังคุยเสียงดังอยู่ท่ามกลางกลุ่มนางฟ้า

ร่างบางในชุดราตรีสั้นสีชมพูอ่อนเดินมาหยุดตรงหน้าเขา จิรายุเงยหน้าขึ้นมอง รอยยิ้มของหล่อนทำให้ตาของเขาพร่ามัว ทิพย์กันยางดงามและอ่อนหวานไปทั้งเนื้อทั้งตัว ไม่แปลกใจสักนิดที่ยศธรเทพบุตรจะชอบหล่อนหัวปักหัวปำ

“ไม่คิดว่าจะพบท่านที่นี่”

“เราก็ไม่คิดเหมือนกัน นั่งก่อนสิ” เขาเอ่ยชวนตามมารยาท หล่อนนั่งลงตรงข้ามเขา กิริยาอ่อนช้อยงดงาม เมื่อเทียบกับแม่สาวนักแข่ง ช่างเหมือนฟ้ากับเหว

“เราไม่เคยเห็นท่านสวมชุดอื่นเลย” หล่อนมองมาที่เขา

จิรายุก้มมองตัวเอง แล้วหันไปมองเทพบุตรองค์อื่นๆ ซึ่งแต่งกายแตกต่างกันไป เพราะเทวดาไม่ต่างจากมนุษย์ มีความชอบความเกลียดส่วนตัว รณกรชอบเสื้อผ้าสีสันสดใส ยศธรชอบเสื้อผ้าสีเข้ม ส่วนเขาชอบเสื้อผ้าสีขาว จึงเลือกสวมเครื่องแบบกามเทพซึ่งเป็นชุดสูทสีขาวจนทุกคนชินตา

“เราชอบสีขาว” เทพบุตรหนุ่มตอบสั้นๆ แล้วหันไปมองข้างหลังเมื่อได้ยินเสียงคุ้นหูร้องทัก

“ลมอะไรหอบมาที่นี่ได้ ท่านจิรายุ”

“ไม่มีลมอะไรหรอกท่านยศธร เราแค่ตามรณกรมาเปิดหูเปิดตา อีกสักครู่ก็จะกลับแล้ว” เขาตอบอย่างสุภาพ ไม่ถือสาน้ำเสียงประชดของอีกฝ่าย เพราะได้ยินบ่อยจนชินชา

“รีบกลับก็ดีนะ ได้ข่าวว่าคะแนนของท่านไม่ค่อยดี ถ้าเป็นเราคงไม่กล้ามาสังสรรค์แบบนี้”

ยศธรมองหน้าเขานิ่ง เทพบุตรหนุ่มมองตอบ เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยปากไล่ถ้าเขายังดึงดันอยู่ต่อ คงไม่แคล้วขัดใจกัน

“ขอบคุณที่เตือน งั้นเรากลับเลยดีกว่า” เขาลุกขึ้นยืนแล้วหันไปพูดกับทิพย์กันยา “เรากลับก่อนนะ หวังว่าจะได้พบเจ้าอีก”

“เช่นกันค่ะ” หล่อนยิ้มให้เขา สีหน้าเสียดาย

จิรายุยิ้มตอบแล้วเดินจากมา เพื่อนร่วมชั้นของเขาพอใจทิพย์กันยาจึงหึงหวงทุกคนที่เข้าใกล้หล่อน ส่วนเขาไม่ได้รู้สึกอะไรกับหล่อน จึงไม่รู้จะสร้างศัตรูไปเพื่ออะไร เทพบุตรหนุ่มเดินผ่านสวนดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานส่งกลิ่นหอม เชิญชวนให้หมู่ภมรมาเชยชม เขาหยุดยืนชื่นชมความงาม ก่อน

ขมวดคิ้วสงสัยเมื่อเห็นเทวดาองค์หนึ่งก้มๆ เงยๆ อยู่แถวพุ่มไม้

“อะไรหายหรือท่าน ให้เราช่วยหาไหม” เขาถามอย่างมีน้ำใจ แล้วรีบก้มศีรษะทำความเคารพ เมื่อพบว่าเทวดาองค์นั้นคือท้าวสักกเทวราช ผู้ปกครองสูงสุดแห่งดาวดึงส์

“ถวายบังคมพ่ะย่ะค่ะ”

“พูดธรรมดาก็ได้ เราไม่ชอบราชาศัพท์ ยืดยาดน่ารำคาญ”

จิรายุเงยหน้าขึ้นมอง องค์อินทร์มีกายทิพย์เป็นชายหนุ่มรูปงาม อายุราวยี่สิบห้าปี ผิวขาวเหมือนน้ำนม ผมดำเหมือนขนกา เขาเคยฟังพระองค์แสดงธรรมที่สุธรรมาเทวสภา แต่ไม่เคยได้เข้าเฝ้าใกล้ชิด เพราะเขาเป็นแค่เทวดาชั้นผู้น้อย

“ท่านหาอะไรอยู่หรือครับ”

“เราทำแหวนหล่นหาย” ทรงก้มลงทอดพระเนตรพื้นหญ้า สีพระพักตร์ยุ่งเหยิง ก่อนทรงถอนพระปัสสาสะเฮือกใหญ่ แล้วทรงเงยพระพักตร์ตรัสถามเขา “เจ้าชื่ออะไรนะ”

“จิรายุครับ”

“ช่วยเราหาแหวนหน่อยจิรายุ มันน่าจะหล่นอยู่แถวนี้แหละ”

เทพบุตรหนุ่มมองไปรอบๆ ก่อนเห็นแสงเล็กๆ แยงเข้านัยน์ตา เขาเดินไปหยิบขึ้นมา มันเป็นแหวนเพชรวงใหญ่ น้ำขาวสะอาดแวววาว เขาเดินไปหาองค์สหัสนัยน์แล้วยื่นแหวนให้พระองค์

“วงนี้ใช่ไหมครับ”

“ใช่ วงนี้แหละ” องค์อินทร์แย้มพระสรวลกว้าง “ขอบใจเจ้ามาก ถ้าหาไม่เจอเราต้องแย่แน่ๆ เพื่อเป็นการตอบแทน เราจะให้พรเจ้าข้อหนึ่ง อยากได้อะไรก็บอกมาเลย”

“ไม่ต้องหรอกครับ แค่เล็กน้อยเท่านั้น”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก เจ้าเรียนอยู่ชั้นปีที่สี่แล้วนี่ ขอพรให้เรียนจบไหม เจ้าจะได้ไม่ต้องลงไปที่โลกมนุษย์อีก เราทำให้เจ้าได้นะ”

“ไม่เอาครับ” เขาปฏิเสธอีกครั้ง “ผมอยากเรียนจบด้วยตัวเอง ขอบคุณท่านมากครับ”

“เจ้าปกติดีหรือเปล่า” ทรงขมวดพระขนงใส่เขา “พรของเรามีแต่คนอยากได้ แต่เจ้ากลับไม่ต้องการ”

“ผมปกติดีครับ แต่สิ่งที่ผมทำให้ท่าน ผมทำด้วยความเต็มใจ ไม่เคยหวังสิ่งตอบแทน” เทพบุตรหนุ่มกราบทูลจากใจจริง

องค์อินทร์ทอดพระเนตรเขา พลางแย้มพระสรวลอย่างพอพระทัย

“เจ้ามีจิตใจดีงาม ไม่มีความโลภ แต่เราไม่เคยใช้งานใครฟรีๆ ถ้าตอนนี้เจ้ายังคิดไม่ออก เราอนุญาตให้เจ้าติดไว้ก่อน เอาไว้เจ้าคิดออกเมื่อไรค่อยมาบอกเรา ตกลงตามนี้นะ”

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณพ่ะย่ะค่ะ”

“พ่ะย่ะค่ะอีกแล้ว” ทรงทำพระพักตร์ยุ่งใส่เขา “เราบอกแล้วไงว่าไม่ชอบราชาศัพท์”

“ขอโทษครับ” เทพบุตรหนุ่มค้อมศีรษะถวาย ซาบซึ้งในพระเมตตาทั้งที่ทรงอยู่สูงกว่าชาวดาวดึงส์ทั้งปวง แต่กลับไม่ทรงถือพระองค์เลย

“ไม่เป็นไร เราไปก่อนนะ” องค์อินทร์ทรงโบกพระหัตถ์แล้วทรงพระดำเนินจากไป แต่เขาเห็นว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จไปทางสถานที่จัดงานเลี้ยง จึงกราบทูลทักท้วง

“งานเลี้ยงไปทางนี้ครับ”

“ตัวเจ้าเองยังเดินหนีมา แล้วเราจะไปทำไมให้เสียเวลา งานเลี้ยงของพวกเทวดานางฟ้าน่าเบื่อจะตาย เราไปมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ลงไปเที่ยวเล่นที่โลกมนุษย์ดีกว่า มีอะไรแปลกๆ ให้ดูทุกวัน เราไปก่อนนะ” ทรงหายองค์จากไป

จิรายุค้อมศีรษะส่งเสด็จ เขาอยู่สวรรค์ได้ไม่นานยังรู้สึกเบื่อ แล้วองค์อินทร์อยู่นานกว่าเทพทุกองค์ จะไม่ให้เบื่อได้อย่างไร เขากำหนดจิตจะลงไปยังโลกมนุษย์ แต่นึกได้ว่ายังเคืองมีนาอยู่ จึงหายตัวกลับวิมานของตน

แทน โดยไม่เห็นว่าองค์สหัสนัยน์ยังไม่ได้เสด็จไปไหน

ท้าวสักกเทวราชทรงปรากฏกาย เทพบุตรหนุ่มองค์นี้มีจิตใจดีงาม ทรงอยากช่วยให้เขาก้าวพ้นกรรมจากอดีตชาติ จึงแกล้งทำพระธำมรงค์หาย เพื่อประทานพรให้เขา แต่เขากลับปฏิเสธอย่างไม่ไยดี เมื่อชะตากรรมกำหนดมาเช่นนี้ คงต้องปล่อยให้เป็นไปตามนั้น ทรงถอนพระปัสสาสะยาว แล้วหายองค์จากไป

๑๕

คฤหาสน์ของเสี่ยอำนาจเงียบจนเกือบวังเวง เขามีลูกน้องและคนงานนับสิบคน แต่นอกจากชาญชัยมือขวาคนสนิทแล้ว ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เข้ามาข้างใน การแอบปีนเข้ามาจึงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับมีนา แต่ที่ลำบากคือหล่อนไม่รู้ว่าห้องทำงานของเขาอยู่ที่ไหน

หญิงสาวซ่อนตัวอยู่หลังแจกันจีนใบใหญ่ ดวงตาคมหวานมองไปยังชั้นสองซึ่งมีประตูไม้สักเรียงรายนับสิบบาน หล่อนคิดว่าห้องทำงานของเสี่ยอำนาจน่าจะอยู่บนนั้น แต่ไม่แน่ใจว่าอยู่หลังประตูบานไหน ครั้นจะเดินเปิดไปทุกบานก็คงไม่ได้ เพราะถ้าชาญชัยเห็นเข้าหล่อนได้สิ้นชื่อแน่

“เธอเข้ามาทำอะไรที่นี่” เสียงมือขวาเสี่ยใหญ่ดังขึ้น

มีนาชาวาบไปทั้งตัว เพราะนึกว่าถูกเขาจับได้แล้ว หล่อนคิดหาคำตอบอย่างร้อนรน ก่อนผ่อนลมหายใจออกมา เมื่อมีเสียงสั่นๆ เสียงหนึ่งร้องตอบไป

“มีจดหมายกับพัสดุมาส่งค่ะ ฉันยืนรออยู่หน้าคฤหาสน์ ไม่เห็นคุณเดินออกมา เลยเดินเข้ามาดูค่ะ”

ชาญชัยปิดประตูห้องที่เขาเพิ่งออกมา แล้วเดินลงบันไดมาหาเจ้าของเสียง ซึ่งดูจากการแต่งกายแล้วน่าจะเป็นสาวใช้คนหนึ่ง

“เธอเพิ่งมาอยู่ใหม่ใช่ไหม”

“ค่ะ” สาวใช้พยักหน้า

“ส่งจดหมายกับพัสดุมาให้ฉัน แล้วคราวหลังไม่ต้องเข้ามาอีก เสี่ยไม่ชอบให้ใครมาวุ่นวาย ถ้าเธออยากทำงานที่นี่นานๆ อย่าได้ทำแบบวันนี้อีก”

เขาจ้องมองนิ่ง แววตาเยียบเย็น สาวใช้ก้มหน้ามองพื้น ใบหน้าเผือดสีขณะรับคำเสียงสั่น

“ค่ะ หนูไม่กล้าแล้วค่ะ”

“ออกไปได้แล้ว”

ชาญชัยโบกมือไล่ สาวใช้รีบลนลานออกไป พอหล่อนเดินพ้นบ้าน เขาก็วางเอกสารไว้หลังตู้โชว์ แล้วเดินมาทางที่มีนาซ่อนตัว หญิงสาวเบียดตัวกับแจกัน ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ

“กินอะไรมาวะ ท้องเสียสองหนแล้ว โอ๊ย มาอีกแล้ว” เขากุมท้องแล้วเดินแกมวิ่งไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ด้านหลัง

มีนาหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ โชคของหล่อนมาถึงแล้ว ขอให้เขาอยู่ในห้องน้ำนานๆ จนหล่อนติดเครื่องดักฟังเสร็จด้วยเถอะ หญิงสาวออกจากที่ซ่อนเดินขึ้นบันได ตรงไปยังห้องที่เห็นชาญชัยเดินออกมา หล่อนเปิดประตูมองเข้าไปข้างใน ภาวนาให้เป็นห้องทำงานของเสี่ยใหญ่

สิ่งแรกที่เห็นคือโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ด้านขวามือเป็นตู้หนังสือ ด้านซ้ายมือเป็นตู้โชว์เครื่องลายคราม มุมห้องด้านหนึ่งเป็นบาร์เครื่องดื่ม มุมห้องอีกด้านเป็นโซฟารับแขก บนโต๊ะทำงานวางแลปทอป รูปถ่ายของเสี่ยอำนาจ และแท่นวางปากกาหินอ่อน หล่อนโห่ร้องในใจด้วยความยินดีเมื่อพบว่าคำขอเป็นจริง

หญิงสาวเดินเข้าไปข้างในแล้วดันประตูปิด ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ คิดว่าควรติดเครื่องดักฟังที่ไหนดี ก่อนหยุดสายตาที่โต๊ะทำงาน

หล่อนรีบเดินตรงไปหาเป้าหมาย เลื่อนเก้าอี้ออกมาแล้วมุดเข้าไปใต้โต๊ะ หยิบเครื่องดักฟังจากกระเป๋ากางเกงมาติดตรงมุมโต๊ะด้านในสุด

มีนาเช็ดเหงื่อบนหน้าผากแล้วมุดออกมาจากใต้โต๊ะ แต่ต้องมุดกลับเข้าไปใหม่เมื่อได้ยินเสียงลูกบิดประตูขยับ ตามด้วยเสียงฝีเท้าหนักๆ หญิงสาวนั่งกอดเข่า หัวใจเต้นโครมคราม เสียงฝีเท้ามาหยุดหน้าโต๊ะทำงาน ตามด้วยเสียงของชาญชัย

“ทำไมเก้าอี้เลื่อนออกมา” เขาเดินอ้อมมาจับเก้าอี้แล้วดันเข้ามาใต้โต๊ะ แต่เข้ามาไม่ได้เพราะติดตัวหล่อน

“ติดอะไรวะ” มือขวาของเสี่ยใหญ่บ่นพึมพำ ดึงเก้าอี้ถอยออกไปแล้วก้มหน้าลงมามอง ดวงตาผสานกับดวงตาของหล่อน

มีนาอ้าปากค้าง หัวใจแทบหยุดเต้น เมื่อถึงเวลาคับขัน มีแค่เขาที่หล่อนนึกถึง

‘จิรายุ ช่วยฉันด้วย!’

“ไม่เห็นมีอะไร” ชาญชัยยืดตัวขึ้น เดินออกจากห้องพลางบ่นกับตัวเอง “ปวดท้องอีกแล้ว จะถ่ายอีกกี่ครั้งวะ ชักรำคาญแล้วนะ”

มีนารีบคลานออกจากใต้โต๊ะ จดปลายเท้าเดินไปแง้มประตูแล้วมองออกไป พอเห็นว่าปลอดคนจึงย่องออกจากห้องทำงาน วิ่งลงบันไดกลับไปทางเก่า ปีนออกทางหน้าต่าง แล้ววิ่งลัดเลาะกลับไปหากล้า หัวใจเต้นโครมครามเหมือนจะหลุดออกจากอก

“เรียบร้อยไหมเจ้” หนุ่มรุ่นน้องกระซิบถาม

หล่อนหยิบไขควงมาถือแล้วเดินไปยืนข้างเขา “เรียบร้อย แล้วรถเป็นยังไงบ้าง”

“สายไฟขาด” เขาตอบพลางปิดกระโปรงรถ “ผมเปลี่ยนให้แล้ว เจ้ไปลองสตาร์ตสิ”

มีนาเปิดประตูเข้าไปนั่งในรถ บิดกุญแจสตาร์ตเครื่อง พยายามบังคับมือไม่ให้สั่น รถสปอร์ตราคาแพงครางเบาๆ แล้วสตาร์ตติดอย่างนุ่มนวล

“เก็บของขึ้นรถเลย เราจะกลับกันแล้ว” หล่อนร้องบอกหนุ่มรุ่นน้องกล้าพยักหน้ารับแล้วเก็บเครื่องมือไปรอที่รถ

“เสร็จแล้วเหรอ” ชาญชัยร้องถามพลางเดินมาหา

“เสร็จแล้ว” หล่อนดับเครื่องยนต์ เปิดประตูลงจากรถแล้วส่งกุญแจให้เขา “ฉันกับลูกน้องกลับเลยนะ มีงานค้างต้องรีบไปทำ”

“ตามสบาย เธอคิดค่าจ้างเท่าไร เดี๋ยวฉันจะโอนไปให้”

“ไม่ต้องหรอก งานง่ายๆ แค่นี้เอง ฉันทำให้ฟรี ถือว่าตอบแทนที่เสี่ยให้งานฉันทำ”

หล่อนเดินไปขึ้นรถ กล้าติดเครื่องยนต์แล้วขับออกไป พอพ้นประตูรั้ว ทั้งสองก็ถอนใจออกมาพร้อมกัน

มีนาเดินเข้าไปในออฟฟิศของตน ทิ้งตัวลงนั่งหลังโต๊ะทำงาน หัวใจยังเต้นรัวอยู่ในอก สิ่งที่หล่อนเพิ่งทำมันยิ่งกว่าอันตราย ถ้าชาญชัยพบหล่อนในห้องทำงาน เขาต้องไม่ปล่อยหล่อนไว้แน่ วิธีทรมานที่เคยเห็นในละครวนเวียนมาหลอกหลอนจนมือสั่นไม่หยุด หล่อนกำมือแน่น สูดหายใจเข้าปอดแล้วหยิบโทรศัพท์มาโทร. ออก รออยู่ไม่นานปลายสายก็ตอบรับ

“สวัสดีครับคุณมีนา”

“เรียบร้อยแล้วค่ะผู้หมวด” หล่อนบอกโดยไม่เกริ่น หมวดสารินนิ่งไปอึดใจหนึ่งก่อนเอ่ยอย่างดีใจ

“ขอบคุณมากครับ ผมนึกแล้วว่าคุณต้องทำได้”

“แค่นี้นะคะ” หญิงสาววางสาย นิ้วมือยังสั่นระริก หล่อนมองไปรอบห้องแล้วร้องเรียกเสียงดัง

“จิรายุ นายอยู่แถวนี้หรือเปล่า ออกมาพบฉันหน่อย”

เสียงของมีนาดังก้องไปทั่วห้องแล้วจางหายไปกับเสียงเครื่องปรับอากาศ โดยไม่มีเสียงตอบจากเจ้าของชื่อ หรือว่าเขาจะไม่ได้ยินเสียงหล่อน

“จิรายุ นายช่วยฉันไว้ใช่ไหม” หญิงสาวร้องเรียกอีกครั้ง ตอนที่ซ่อน

อยู่ใต้โต๊ะทำงาน หล่อนสบตากับชาญชัยตรงๆ ไม่มีทางที่เขาจะไม่เห็นหล่อน นอกจากมีอะไรมาบังตาเขาไว้

“ขอบคุณที่ช่วยฉันนะ ถ้าไม่ได้นายช่วยไว้ ฉันคงตายไปแล้ว” หล่อนพึมพำเสียงเบา ถึงรู้ว่าเขาไม่ได้ยิน แต่ก็อยากพูด

“เปลี่ยนคำขอบคุณเป็นคำสัญญาแทนได้ไหม”

เสียงนุ่มนวลของเทพบุตรหนุ่มดังขึ้น มีนาเงยหน้าขึ้นมองด้วยความดีใจ จิรายุในชุดสูทสีขาวคุ้นตาปรากฏตัวกลางห้อง ก่อนเดินมานั่งหน้าโต๊ะทำงานของหล่อน ดวงตาคมสีน้ำตาลเข้มจ้องมองนิ่ง

“สัญญาอะไร” หญิงสาวถามอย่างไม่ไว้ใจ คราวก่อนที่เขาช่วยหล่อนจากตำรวจ เขาให้หล่อนสัญญาว่าจะยอมให้เขาจับคู่ ไม่รู้ว่าคราวนี้เขาจะให้หล่อนสัญญาอะไรอีก

“สัญญาว่าเจ้าจะไม่เอาตัวไปเสี่ยงอีก บ้านหลังนั้นมีสิ่งชั่วร้ายเต็มไปหมด ถ้าถูกจับได้ คิดไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

มีนามองหน้าเทพบุตรหนุ่ม จิรายุช่วยหล่อนเพราะเป็นห่วง แต่หล่อนกลับคิดระแวงเขา เทวดากับมนุษย์ต่างกันแบบนี้เอง

“ฉันไม่ได้อยากไปหรอก เสี่ยอำนาจน่ากลัวจะตาย แต่ฉันปฏิเสธหมวดสารินไม่ได้ ขอบคุณที่นายไปช่วยฉัน ทั้งที่เราเพิ่งทะเลาะกัน”

“หมวดสารินขอให้เจ้าทำเหรอ” เทพบุตรหนุ่มถามเสียงเข้ม สีหน้าเครียดขึงอย่างที่หล่อนไม่เคยเห็น

“นายเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมทำหน้าน่ากลัวแบบนั้น”

“เราไม่ได้เป็นอะไร” เขาคลายคิ้วที่ขมวดแล้วสบตาหล่อน “สัญญากับเราสิว่าเจ้าจะไม่ไปที่บ้านหลังนั้นอีก”

“ไม่ต้องสัญญาหรอก” หล่อนโบกมือไปมา “แค่ครั้งเดียวก็เข็ดแล้ว ตอนที่ซ่อนอยู่ใต้โต๊ะหัวใจฉันเกือบวาย ดีที่นายมาช่วยไว้ทัน”

“ได้ยินแบบนั้นเราก็เบาใจ” เขายิ้มให้หล่อน “แต่เจ้าลืมอะไรไปหรือเปล่า”

“ลืมอะไรเหรอ” หล่อนย้อนถาม ลองนึกดูแล้วแต่นึกไม่ออก

“ในห้องทำงานมีกล้องวงจรปิด”

มีนาเบิกตาด้วยความตกใจ เสี่ยอำนาจไม่เคยไว้ใจใคร ขนาดประตูรั้วยังติดกล้องตั้งสี่ตัว แล้วในห้องทำงานจะมีกล้องกี่ตัว หล่อนไม่น่าลืมเรื่องนี้เลย

“ฉันจะทำยังไงดี” หล่อนลุกขึ้นเดินกลับไปกลับมา “ป่านนี้เสี่ยอำนาจคงรู้เรื่องแล้ว ฉันต้องรีบหนีไปจากที่นี่ แต่ถ้าพวกมันไม่เจอฉัน พวกมันจะเล่นงานกล้าแทนไหม”

“ไม่ต้องหนีไปไหนหรอก เราจัดการเรียบร้อยแล้ว”

“อะไรนะ” หล่อนหยุดเดินแล้วหันไปมอง

“เราลบภาพในกล้องวงจรปิดทุกตัวแล้ว ไม่มีใครรู้หรอกว่าเจ้าแอบเข้าไปในห้องนั้น”

“นายแกล้งฉันเหรอ” หล่อนโวยวายใส่เขา

เทพบุตรหนุ่มหัวเราะแล้วพูดหน้าตาเฉย

“ถือเป็นการเอาคืนที่วันก่อนเจ้าว่าเราเห็นแก่ตัว”

“นายเล่นแบบนี้ได้ยังไง รู้ไหมว่าฉันกลัวแค่ไหน”

มีนายกมือทุบเขาอย่างลืมตัว เทวดาหนุ่มเบี่ยงตัวหลบแล้วคว้าข้อมือหล่อนไว้ ดวงตาสองคู่ผสานกัน หญิงสาวยืนตัวแข็ง สองแก้มร้อนผ่าว สัมผัสของเขามีผลต่อหล่อนเสมอ ไม่รู้ว่าเพราะอะไร

“เราขอโทษ” เขาเอ่ยเสียงนุ่ม “แต่เจ้าไม่จำเป็นต้องกลัวเลย เพราะตราบใดที่เรายังอยู่ เราสัญญาว่าเจ้าจะปลอดภัย”

“ขอบคุณ แล้วก็ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจว่านาย ตอนนั้นฉันโมโหเลยพูดไม่คิด” หล่อนดึงมือของตนกลับมา เขินจนไม่กล้ามองหน้าเขา

“เราต้องกลับแล้ว” เทพบุตรหนุ่มลุกขึ้นยืนแล้วหายตัวจากไป

มีนายกมือของตนขึ้นดู สัมผัสอุ่นยังทิ้งรอยไว้ กี่ครั้งแล้วที่เขาช่วยหล่อน กี่ครั้งแล้วที่เขาทำให้หัวใจของหล่อนเต้นแรง กี่ครั้งแล้ว...

เสี่ยอำนาจนั่งเอนหลังอยู่ที่โต๊ะทำงาน มือซ้ายถือแก้วไวน์ที่พร่องไปเล็กน้อย ส่วนมือขวาคีบบุหรี่ที่จุดไปแล้วครึ่งมวน ดวงตาเยียบเย็นมองไปที่ชาญชัยซึ่งกำลังรายงานเหตุการณ์ในบ้านช่วงที่เขาออกไปทำธุระข้างนอก เสี่ยใหญ่ดับบุหรี่กับที่เขี่ยบุหรี่ เลื่อนไปไว้มุมโต๊ะทำงาน แล้วถามถึงรถยนต์ที่จะยกให้นางบำเรอคนโปรด

“รถคันนั้นซ่อมเสร็จหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วครับ”

“แม่สาวนั่นคิดค่าจ้างเท่าไร” เขาถามพลางยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ

“หล่อนไม่คิดครับ บอกว่าตอบแทนที่เสี่ยให้งานทำ”

“นิสัยไม่เลว” เขาเอ่ยชมพลางวางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะ “มีอะไรน่าสงสัยไหม”

“ไม่มีครับ ผมคอยเฝ้าตลอด หล่อนกับลูกน้องไม่ได้ออกจากโรงรถเลย พอซ่อมรถเสร็จก็ขอตัวกลับ ค่าจ้างก็ไม่รับ นับว่าเป็นคนรู้คุณคนพอสมควรครับ”

เสี่ยอำนาจพยักหน้าด้วยความพอใจ หยิบแฟ้มค่าใช้จ่ายในบ้านที่วางอยู่บนโต๊ะมาเปิดอ่าน เมื่อเห็นว่าถูกต้องเรียบร้อยจึงหยิบปากกามาเซ็นชื่อ

“สินค้าลอตใหม่มาถึงหรือยัง”

“มาถึงแล้วครับ ตอนนี้อยู่ที่โกดังพุทธมณฑล เสี่ยจะไปตรวจสอบไหมครับ”

“ไม่ต้องหรอก” เขาปิดแฟ้มแล้วส่งให้ชาญชัย “ถ้าเรียบร้อยก็ส่งลงใต้ไปเลย ช่วงนี้ตำรวจวิ่งกันพล่าน ฉันไม่อยากเก็บสินค้าไว้นาน”

“ครับเสี่ย” ลูกน้องยื่นมือมารับแฟ้มแล้วเดินออกจากห้อง

เสี่ยอำนาจยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มจนหมด ถือแก้วไปวางที่บาร์เครื่องดื่ม แล้วเดินออกจากห้องทำงาน โดยไม่รู้ว่าความลับของตนไม่เป็นความลับอีกต่อไปแล้ว

กลางดึกในคืนที่ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆฝน หมวดสารินและลูกทีมนั่งซุ่มอยู่ในดงหญ้าตรงข้ามโกดังสินค้าแห่งหนึ่งย่านชานเมือง ตาคมกล้าจ้องมองไปที่หน้าโกดังซึ่งมีสภาพรกร้างขาดการบำรุงรักษา แต่กลับมีคนเดินเข้าออกไม่ขาด แถมยังมีการจัดวางเวรยามแน่นหนา คนหนึ่งนั่งเฝ้าด้านหน้า อีกคนนั่งเฝ้าด้านหลัง และเดินตรวจตรารอบๆ สองคน

“หมวดว่าใช่ที่นี่ไหมครับ” จ่าประสงค์กระซิบถาม

“ต้องใช่สิ ถ้าเป็นโกดังเปล่า เสี่ยอำนาจคงไม่จ้างคนมานั่งเฝ้าหรอก” หมวดหนุ่มตอบเสียงเบา หลังได้ข้อความจากเครื่องดักฟัง เขากับทีมงานก็ช่วยกันสืบหาข้อมูล จนพบว่าเสี่ยอำนาจมีโกดังที่พุทธมณฑลหลังหนึ่ง ตั้งอยู่ในสวนลึกห่างจากสายตาคน ซึ่งเขาบังคับซื้อมาจากลูกหนี้รายหนึ่งนานแล้ว แต่ไม่เปิดใช้งานหรือปรับปรุงเพื่อขายต่อ

“หมายค้นมาแล้วครับ เราจะบุกเลยไหม” ลูกทีมคนหนึ่งของเขากระซิบบอก

หมวดสารินพยักหน้ารับ แล้วส่งสัญญาณให้ผู้ใต้บังคับบัญชาลงมือตามแผนที่วางไว้ จ่าประสงค์ไปจัดการยามที่เฝ้าอยู่ด้านหลัง ตำรวจอีกสองนายไปจัดการยามที่เดินลาดตระเวน ส่วนเขามีหน้าที่จัดการยามที่เฝ้าอยู่หน้าโกดังเพื่อเปิดทางให้ลูกทีมที่เหลือจู่โจมเข้าไปข้างใน หมวดหนุ่มอาศัยความมืดย่องเข้าไปใกล้ แล้วฉวยโอกาสตอนที่เป้าหมายเผลอเข้าประชิดตัว ชักปืนพกประจำกายจ่อศีรษะแล้วกระซิบเสียงเข้ม

“อย่าเสียงดัง ถ้าไม่อยากตาย”

“อย่าทำผม ผมไม่รู้เรื่อง เขาจ้างผมมา” ยามที่เขากุมตัวไว้อ้อนวอนเสียงสั่น ฟังจากสำเนียงน่าจะเป็นชาวต่างด้าว

“พวกแกมีกันกี่คน”

“หกคน”

หมวดสารินใช้ด้ามปืนทุบศีรษะอีกฝ่าย ส่งยามร่างผอมลงไปนอนสลบกับพื้น แล้วส่งสัญญาณมือเรียกลูกทีมมารวมตัวกัน ยามที่อยู่ข้างนอก

ถูกจัดการไปแล้วสี่คน แสดงว่าข้างในยังเหลืออีกสองคน ตำรวจนายหนึ่งดึงประตูเปิด หมวดหนุ่มวิ่งนำหน้าเข้าไปก่อน จากนั้นลูกทีมทั้งหมดจึงกรูกันเข้าไป

“วางอาวุธลงเดี๋ยวนี้ ตำรวจล้อมไว้หมดแล้ว” เขาตะโกนสั่งเสียงดัง ผู้ต้องหาสองคนหันมามองด้วยความตกใจ แล้วยกมือยอมให้จับกุมแต่โดยดี

“อย่ายิง พวกเรายอมแล้ว”

“มัดพวกมันเอาไว้ แล้วแยกย้ายกันค้นให้ทั่ว” เขาร้องสั่งลูกทีมเสียงดัง แล้วเดินไปที่ลังไม้ใบหนึ่ง หยิบของที่อยู่ข้างในออกมา มันเป็นห่อพลาสติกพันด้วยเทป พอฉีกห่อออก ยาเม็ดสีส้มปั๊มตัวอักษร ‘ดับเบิลยู’ ก็ร่วงลงมา

“ยาบ้าเต็มเลยครับหมวด ไม่ต่ำกว่าล้านเม็ด” จ่าประสงค์ร้องบอก

“เรียกกำลังเสริมมาช่วย ส่งตัวผู้ต้องหาไปโรงพัก ขนของกลางมารวมกันไว้” หมวดหนุ่มวางห่อยาลงในลังไม้ ริมฝีปากหยักลึกคลี่ยิ้มแห่งชัยชนะ ของกลางกองเท่าภูเขาแบบนี้ เสี่ยอำนาจไม่รอดมือเขาแน่นอน

จิรายุเทพบุตรปรากฏตัวหน้าโกดัง นัยน์ตาคมสีน้ำตาลมองหมวดสารินอย่างไม่พอใจ ตำรวจหนุ่มใช้มีนาทำงานให้ตัวเองโดยไม่สนใจว่าหญิงสาวจะเป็นอันตราย ผู้ชายไร้หัวใจแบบนี้ไม่คู่ควรกับหล่อน เขาเสกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา ก่อนหมุนตัวไปมองข้างหลังเมื่อสัมผัสได้ถึงการมาของอมนุษย์สองตน

“ยมทูต” เทพบุตรหนุ่มพูดกับตัวเอง เมื่อยมทูตปรากฏตัวแสดงว่าต้องมีคนตาย แถมยังมาถึงสองตน ดูท่างานของหมวดหนุ่มคงไม่ง่ายแล้ว

ยมทูตทั้งสองตนเดินผ่านเขาไป ตนแรกรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาว หน้าตาหล่อเหลา ส่วนอีกตนรูปร่างล่ำสัน ผิวสีทองแดง หน้าตาดุดัน เขาจำแววตาเย่อหยิ่งถือดีของยมทูตตนแรกได้ เพราะเคยพบที่โรงพยาบาล

บูรณเวช ยมทูตทั้งสองเดินหายเข้าไปในโกดัง จากนั้นก็มีเสียงปืนดังขึ้นหลายนัด ตามด้วยเสียงตะโกนโวยวาย

“ไม่มีมนุษย์คนใดหนีพ้นวัฏสงสาร” เขาพึมพำแล้วหายตัวจากไปก่อนยมทูตทั้งสองตนจะนำดวงวิญญาณคนตายออกมา

๑๖

มีนาเปิดฝากระโปรงรถ ฝุ่นที่ฟุ้งขึ้นมาทำให้หล่อนจาม หญิงสาวเช็ดจมูกด้วยหลังมือ แล้วหยิบประแจหัวกลมมาไขหัวอุดน้ำมันเครื่องซึ่งอยู่ด้านล่างของเครื่องยนต์ ปล่อยน้ำมันเครื่องข้นคลั่กไหลลงกระบะพลาสติกที่วางอยู่บนพื้นปูน การถ่ายน้ำมันเครื่องรถยนต์ไม่ยากเลย แค่มีประแจหนึ่งตัวก็ทำได้แล้ว แต่เจ้าของรถส่วนใหญ่มักจ้างช่างทำมากกว่า เพราะสะดวกและไม่ต้องกังวลว่ามือจะเปื้อน

“กลางดึกเมื่อคืนนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจนำกำลังเข้าตรวจค้นโกดังร้างย่านชานเมืองแห่งหนึ่ง พบยาบ้าซุกซ่อนในลังผลไม้กว่าล้านเม็ด รวมทั้งยาไอซ์ เคตามีน และเฮโรอีน ประเมินมูลค่าเบื้องต้นนับร้อยล้านบาท”

เสียงข่าวภาคเช้าดังมาจากโทรทัศน์ที่สมหมายเปิดทิ้งไว้ มีนาหันไปหยิบกรวยพลาสติกและแกลลอนน้ำมันเครื่อง ข่าวจับคนค้ายาเสพติดมีให้เห็นแทบทุกวันจนหล่อนเริ่มชินชา ไม่ว่าภาครัฐจะทุ่มเทสรรพกำลังลงไปมากแค่ไหน แต่ปัญหายาเสพติดไม่เคยลดลง แถมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกวัน

“เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ขยายผลจับกุมนายอำนาจ ไพรสัณฑ์ นักธุรกิจ

ชื่อดัง เจ้าของโกดังที่ใช้ซุกซ่อนยาเสพติด ได้ที่บ้านพักส่วนตัวย่านมีนบุรี ซึ่งเขาให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา ก่อนถูกตำรวจนำตัวไปสอบสวนและขออำนาจศาลฝากขัง”

มีนาชะงักมือที่กำลังเทน้ำมันเครื่อง ชะโงกหน้าออกไปดูโทรทัศน์ เสี่ยอำนาจสวมแว่นดำเดินขึ้นรถตู้ โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจคุมตัวนับสิบคน หญิงสาวหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดมือ นึกถึงเครื่องดักฟังที่แอบเข้าไปติด ไม่รู้ว่าเสี่ยใหญ่โดนจับเพราะมันหรือเปล่า

“เจ้” กล้าเดินมาหา สีหน้าตกใจ “เสี่ยอำนาจโดนจับ”

“ฉันเห็นแล้ว”

“เจ้ว่าเป็นเพราะเครื่องดักฟังของเราหรือเปล่า” เขาสงสัยเหมือนหล่อน

“ไม่รู้สิ” หล่อนส่ายหน้า “แต่เพราะอะไรก็ช่างเถอะ ยังไงเขาก็โดนจับไปแล้ว ต่อไปหมวดสารินคงไม่มายุ่งกับพวกเราอีก”

“ถึงมายุ่งอีกผมก็ไม่เอาแล้ว เข็ดจนตาย” กล้าเอ่ยเสียงเข้มแล้วเดินกลับไป

มีนาหยิบแกลลอนน้ำมันเครื่องมาเทต่อ เรื่องของเสี่ยอำนาจควรจบแค่นี้ แต่ทำไมหล่อนถึงรู้สึกไม่สบายใจ เหมือนมีปมบางอย่างขมวดอยู่ในท้อง หญิงสาวปิดฝาถังน้ำมันแล้วหันไปหยิบขวดน้ำกลั่น แต่ต้องสะดุ้งตกใจเมื่อพบจิรายุเทพบุตรยืนอยู่ข้างหลัง จ้องมองหล่อนด้วยสีหน้าเครียดขึง

“เป็นอะไรของนาย ทำหน้าบูดอีกแล้ว”

“เราจะถอนมนตร์ดลใจจากหมวดสาริน จึงมาบอกเจ้าก่อน เจ้าจะได้ไม่หาว่าเราเอาแต่ใจอีก”

“ทำไมถึงจะถอน นายไม่กลัวเรียนไม่ทันเพื่อนแล้วเหรอ” หญิงสาวเปิดฝาขวดน้ำกลั่น แล้วนำไปเทใส่หม้อน้ำ แต่ต้องชะงักมือเมื่อได้ยินคำตอบของเขา

“ผู้ชายคนนั้นสนใจแต่ตัวเอง เขาทำให้เจ้าตกอยู่ในอันตราย เขาไม่

เหมาะจะดูแลเจ้า”

มีนาเติมน้ำกลั่นจนเสร็จ ปิดฝาหม้อน้ำ แล้วหันไปมองเทพบุตรหนุ่ม ความอาทรของเขาทำให้หล่อนตื้นตัน ทั้งที่เขาอยากเรียนจบมาก แต่กลับยอมยกเลิกการจับคู่ระหว่างหล่อนกับหมวดสาริน เพราะโกรธที่นายตำรวจหนุ่มใช้หล่อนทำงานเสี่ยงอันตราย แล้วหล่อนจะไม่ลองอดทนเพื่อเขาสักหน่อยหรือ

“ไม่ต้องหรอก หมวดสารินไม่ใช่คนเลวร้าย เขาแค่จริงจังกับงานไปหน่อย ฉันจะให้โอกาสเขาสักครั้ง ถ้าเขาทำให้ฉันรักเขาได้ นายจะได้เรียนจบพร้อมเพื่อน”

“ถ้าเจ้าคิดแบบนั้นเราก็ไม่ขัดหรอก เพราะเจตจำนงเป็นของเจ้า เรามีหน้าที่แค่ชี้แนะเท่านั้น” เขาเอ่ยเสียงห้วน แล้วหายตัวจากไปโดยไม่บอกลา

มีนามองตามงงๆ หล่อนทำอะไรผิดหรือ อุตส่าห์ยอมคบหมวดสารินเพื่อช่วยเขา แทนที่เทพบุตรหนุ่มจะขอบใจ เขากลับเหวี่ยงใส่หล่อนเฉยเลย

“อะไรของเขา” หล่อนพึมพำแล้วกลับไปทำงานต่อ

บรรยากาศในห้องเย็นยมตึงเครียด เสี่ยอำนาจมองหน้าชาญชัยมือขวาของตน แล้วเลื่อนสายตาไปมองทนายความชื่อดังซึ่งเขาเคยเรียกใช้บริการมาหลายครั้ง ทั้งสองมองตอบด้วยสีหน้าหวาดหวั่น แล้วพร้อมใจกันก้มหน้าหลบตา เสี่ยใหญ่สูดหายใจเข้าปอดลึกๆ ควบคุมความโกรธที่ใกล้ระเบิดไว้ แล้วถามลูกน้องคนสนิทด้วยเสียงแหบพร่า

“เรื่องบ้านี่มันเกิดขึ้นได้ยังไง”

“ผมไม่ทราบครับ” ชาญชัยเงยหน้าขึ้นตอบ “ผมทำงานอย่างรัดกุมเหมือนทุกครั้ง ไม่น่าจะมีใครรู้เรื่องของเราได้”

“ถ้ามึงทำงานรัดกุมจริง กูจะมานั่งอยู่ที่นี่เหรอ” เขาทุบโต๊ะอย่างเดือดดาล แล้วหันไปมองทนายความของตนเมื่ออีกฝ่ายกระซิบเตือนเสียง

สั่น

“อย่าเสียงดังครับ กำแพงมีหูประตูมีช่อง อาจมีเครื่องดักฟังอยู่ในนี้ก็ได้”

เสี่ยอำนาจหยุดชะงัก คิ้วหนาขมวดอย่างครุ่นคิด เขาคุยเรื่องสินค้ากับชาญชัยเมื่อคืน พอเช้าก็ถูกตำรวจบุกจับถึงบ้าน โกดังหลังนั้นไม่ใช่จะหาเจอได้ง่ายๆ เขาใช้เป็นที่เก็บสินค้ามาหลายปี ตำรวจไม่เคยระแคะระคายหรือว่าเกลือจะเป็นหนอน

“นายกลับไปที่บ้านของฉัน ค้นห้องทำงานให้ทั่ว หาเครื่องดักฟังให้เจอ แล้วเรียกคนงานทุกคนมาสอบ ดูว่าใครมีพิรุธบ้าง”

“ครับเสี่ย” ชาญชัยรับคำแข็งขัน “ผมจะจับคนทรยศให้ได้ ถ้าผมรู้ว่ามันเป็นใคร ผมไม่ปล่อยมันไว้แน่”

“อย่าพูดแบบนั้นครับ เดี๋ยวตำรวจได้ยิน” ทนายความกระซิบเตือนอีกครั้ง

เสี่ยอำนาจหันขวับไปมองแล้วชี้ไปนอกห้องเยี่ยม

“ไม่ต้องพูดมาก นายมีหน้าที่อะไรก็รีบไปทำ ถ้าเย็นนี้ฉันไม่ได้ประกันตัว นายเตรียมหาลูกความใหม่ได้เลย”

“ครับเสี่ย” ทนายความหน้าเจื่อน รีบเดินออกจากห้อง

“ผมกลับก่อนนะครับเสี่ย” ชาญชัยบอกลาเขาแล้วเดินตามไปอีกคน

เสี่ยอำนาจขบกรามด้วยความโกรธ เขาทำธุรกิจนี้มาหลายสิบปี เริ่มตั้งแต่เป็นเด็กเดินยาในสลัม ไต่เต้ามาเป็นขาใหญ่ จนแยกตัวออกมาทำเอง มีเครือข่ายมากมาย ทั้งคนดังและดารา เบื้องหน้าทำธุรกิจรถยนต์หรู เบื้องหลังเป็นนักค้ายา มีฐานการผลิตอยู่นอกประเทศ ที่ผ่านมาทำอะไรรัดกุมไม่เคยมีใครสาวมาถึงตัว แต่ครั้งนี้กลับพลาดท่าถูกจับ มันน่าเจ็บใจนัก

“กูไม่น่าปล่อยมึงไว้เลยไอ้สาริน” เสี่ยใหญ่พึมพำ แล้วหันไปมองประตูห้องเมื่อได้ยินเสียงลูกบิดขยับ ก่อนคนที่เขาเอ่ยถึงจะเดินเข้ามานั่งลงตรงหน้าเขา

“พร้อมจะสารภาพหรือยังเสี่ย” นายตำรวจหนุ่มถาม น้ำเสียงมีแววเยาะหยัน

เสี่ยอำนาจข่มความโกรธไว้ขณะสบตาอีกฝ่าย

“อย่าเสียเวลาเลยหมวด เรื่องทั้งหมดเป็นการเข้าใจผิด ไม่ว่าหมวดจะถามสักกี่ครั้ง ผมก็ไม่มีอะไรจะสารภาพหรอก”

“ยาพวกนั้นพบในโกดังของเสี่ย แล้วมันจะไม่ใช่ของเสี่ยได้ยังไง” หมวดหนุ่มถามเสียงเข้ม

เขาแกล้งถอนใจเฮือกใหญ่แล้วเอ่ยอย่างเอือมระอา

“ทรัพย์สินของผมมีเยอะแยะ โกดังนั่นผมซื้อทิ้งไว้นานแล้ว ไม่ค่อยมีเวลาไปดูแล จะรู้ได้ยังไงว่ามีใครแอบเข้าไปใช้บ้าง พอจับคนร้ายตัวจริงไม่ได้ก็มาเหมาว่าผมเป็นคนทำ มันไม่ง่ายไปหน่อยเหรอ”

“ไอ้โกหก!” หมวดสารินลุกพรวดขึ้น

เสี่ยใหญ่เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ จ้องมองอีกฝ่ายด้วยแววตาตำหนิแล้วเอ่ยเหมือนผู้ใหญ่ดุเด็ก

“พูดจาให้เกียรติกันหน่อยหมวด ผมเป็นแค่ผู้ต้องสงสัย ไม่ใช่ผู้ต้องหาของหมวด ระวังจะถูกฟ้องหมดตัว”

“ไม่สารภาพก็ไม่เป็นไร ยังไงเสี่ยก็ไม่รอดคุกแน่”

“ไปหาหลักฐานให้ได้ก่อนดีกว่าไหม” เสี่ยอำนาจยิ้มหยัน “พูดแบบนี้เขาเรียกว่าหมาเห่าใบตองแห้ง เด็กอนุบาลมันยังไม่กลัวเลย”

“แล้วเราจะได้เห็นกัน” หมวดหนุ่มกัดฟันกรอดแล้วเดินออกจากห้อง เสี่ยใหญ่มองตามแล้วหัวเราะเสียงดัง

“อย่านานนะหมวด ผมขี้เกียจรอ”

ชาญชัยนั่งอยู่ในห้องทำงานของเสี่ยอำนาจ มองเครื่องดักฟังในมืออย่างครุ่นคิด หลังกลับจากสถานีตำรวจ เขาก็รีบทำตามที่นายสั่งทันที เริ่มจากเรียกคนงานมาสอบถามเพื่อดูว่ามีใครหายตัวไปหรือเปล่า ซึ่งคนงานใน

บ้านอยู่กันครบ และไม่มีใครมีพิรุธเลยสักคน

พอจัดการเรื่องคนงานเสร็จ เขาก็ขึ้นมาที่ห้องทำงานของเสี่ยใหญ่แล้วค้นทุกซอกทุกมุมในห้อง จนเจอเครื่องดักฟังซ่อนอยู่ใต้โต๊ะทำงาน เขาพลิกอุปกรณ์เล็กจิ๋วในมือไปมา ตอนนี้เขารู้ที่มาของข่าวหลุดแล้ว แต่ไม่รู้ว่ามันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

“ใครเป็นคนเอาเข้ามาติด” มือขวาเสี่ยใหญ่ถามตัวเองเบาๆ นอกจากเขาซึ่งเสี่ยอำนาจไว้ใจที่สุดแล้ว ไม่มีใครเหยียบเข้ามาในห้องนี้ได้

“ถ้าหาไม่เจอ เราซวยแน่” ชาญชัยกำเครื่องดักฟังแน่น หลายปีที่ทำงานกับเสี่ยอำนาจ เขารู้ดีว่าผู้เป็นนายโหดเหี้ยมแค่ไหน ถ้าเขาหาตัวคนทำไม่ได้ เขาจะกลายเป็นผู้ต้องสงสัยเอง ซึ่งเสี่ยใหญ่ต้องไม่ปล่อยไว้แน่

“ถ้าคนในไม่ได้ทำ ก็ต้องเป็นคนนอก”

ชายหนุ่มลุกพรวดขึ้น เมื่อวานมีคนนอกเข้ามาสองคน เช้าวันรุ่งขึ้นเสี่ยอำนาจก็ถูกจับ สองคนนั้นจึงน่าสงสัยที่สุด

“นังมีนากับไอ้กล้า” เขาพึมพำเสียงเข้มแล้วเดินออกไป

จิรายุเทพบุตรปรากฏกายหน้าโรงพยาบาลบูรณเวช ดวงตาคมสีน้ำตาลจ้องมองอาคารสูงเบื้องหน้า ทั้งที่รู้ว่าไม่สามารถเข้าไปในโรงพยาบาลแต่เขาก็ห้ามตัวเองกลับมาที่นี่อีกไม่ได้ เขาอยากพบหญิงมนุษย์คนนั้น อยากรู้ว่าหล่อนเป็นอย่างไรบ้าง ตอนนี้หล่อนยังร้องไห้อีกหรือเปล่า

เทพบุตรหนุ่มมองไปที่หน้าต่างห้องพักบนชั้นแปด เขาเคยเห็นหล่อนเดินออกมามองทิวทัศน์ตอนเย็น แต่วันนี้หล่อนไม่ออกมา ไม่รู้ว่าเป็นอะไรหรือเปล่า เขาถอนใจยาว แล้วหันไปมองข้างหลังเมื่อมีรถยนต์สัญชาติยุโรปคันหนึ่งแล่นมาจอด ก่อนชายหญิงคู่หนึ่งจะเปิดประตูเดินลงมา

จิรายุจ้องมองอย่างประหลาดใจ ทั้งสองเป็นคนที่เขารู้จัก แต่ไม่รู้มาก่อนว่าพวกเขารู้จักกัน ผู้ชายคือลูกชายของหญิงมนุษย์คนนั้น ส่วนผู้หญิงคือพี่สาวต่างมารดาของมีนา หล่อนชื่อว่าสโรชา เทพบุตรหนุ่มยิ้มด้วยความ

ดีใจ แล้วเดินตามทั้งสองเข้าไปในโรงพยาบาล กำแพงล่องหนที่เคยขวางเขาไว้หายไปแล้ว เพราะหญิงสาวเกี่ยวข้องกับมีนา หล่อนอยู่ที่ไหนเขาก็ไปที่นั่นได้

“คุณหญิงป้าเป็นยังไงบ้างคะรุต” สโรชาถาม ทำให้เขารู้ว่าชายหนุ่มชื่อรุต ดูจากความสนิทสนม พวกเขาน่าจะเป็นคู่รักกัน

“ไม่ค่อยดีเท่าไร นายสองอาการทรุดลง คุณแม่ก็ทรุดตาม”

จิรายุขมวดคิ้ว ลูกชายที่ป่วยหนักของหญิงมนุษย์คนนั้นชื่อ ‘สอง’ ฟังคุ้นหู แต่ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน

“ไม่มีทางช่วยเลยเหรอคะ” หล่อนถามอีก

“เราลองมาทุกวิธีแล้ว” ชายหนุ่มตอบเสียงเศร้าแล้วไม่พูดอะไรอีก

เทพบุตรหนุ่มเดินตามไปเรื่อยๆ อยากรู้ว่าหญิงมนุษย์คนนั้นชื่ออะไร แต่พวกเขาก็ไม่ยอมพูดออกมา ทั้งสองเดินเข้าไปในลิฟต์ เขากำลังจะเดินตามเข้าไป แต่มีเสียงหนึ่งร้องทักเสียก่อน

“จิรายุ”

“ยศธร” เทพบุตรหนุ่มพึมพำ เมื่อหันไปมองแล้วพบว่าเจ้าของเสียงคือเพื่อนร่วมชั้นเรียนของตน

“ท่านมาทำอะไรที่นี่” ผู้เป็นเพื่อนเดินมาหาด้วยสีหน้าสงสัย “มนุษย์ที่ท่านดูแลป่วยเหรอ”

จิรายุหันไปมองลิฟต์ด้วยความเสียดาย อีกนิดเดียวเขาจะได้พบหญิงมนุษย์คนนั้นแล้ว ไม่น่าโชคร้ายมาพบเพื่อนร่วมชั้นก่อนเลย

“เปล่า นางสบายดี” เขาหันไปตอบ “เราแค่ผ่านมาแถวนี้ กำลังจะกลับแล้ว”

“แค่ผ่านมาเหรอ” ผู้เป็นเพื่อนเลิกคิ้ว สีหน้าไม่ค่อยเชื่อ “โรงพยาบาลเป็นทางผ่านของท่านตั้งแต่เมื่อไรกัน”

จิรายุมองหน้าเพื่อนร่วมชั้น ยศธรไม่ได้มาแค่ทักทาย แต่ตั้งใจมาหาเรื่องเขา ถ้าอีกฝ่ายรู้ว่าเขามาทำอะไรที่นี่ เขาได้เดือดร้อนแน่นอน

“ทำไมเราจะมาไม่ได้ ในเมื่อท่านยังมาเลย”

“มนุษย์ที่เราดูแลล้มป่วย เราจึงมาทำหน้าที่กามเทพฝึกหัด ไม่ได้ผ่านมาเฉยๆ เหมือนท่าน”

“ถ้างั้นก็ขอให้นางหายป่วยเร็วๆ เรามีเรื่องด่วนต้องทำ ขอตัวก่อนนะ” เทพบุตรหนุ่มบอกลาแล้วหายตัวจากไป โดยไม่สนใจสายตาจับผิดของอีกฝ่าย

๑๗

รถเอนดูโรสีแดงสลับขาวเลี้ยวเข้าไปจอดหน้าอู่มนัสยานยนต์ มีนาก้าวลงจากรถ เดินไปเปิดประตูรั้ว แล้วหันไปมองข้างหลังเมื่อรู้สึกว่าถูกจ้องมอง แต่ไม่พบอะไร หล่อนเปิดประตูรั้วจนสุด แล้วเดินกลับไปขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ แต่ยังไม่ทันได้ขี่เข้าไปในอู่ ต้นหอมก็วิ่งมาหาเสียก่อน

"วันนี้มาทำงานแต่เช้าเลยนะพี่มีนา" เด็กสาวร้องทักเสียงใส

หล่อนเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกแล้วตอบคำถามอีกฝ่าย

"พี่มีงานค้างเลยต้องรีบมาทำ เราก็ตื่นเช้าเหมือนกันนะ"

"ไม่ได้อยากตื่นหรอกค่ะ" เด็กสาวทำหน้าบูดแล้วเอ่ยอย่างกระฟัดกระเฟียด "แม่เรียกมาช่วยงาน เรียกได้เรียกดี เรียกตั้งแต่เช้าจดเย็น"

"แม่เขาหวังดี อย่าว่าแม่เขาเลย แล้วมาหาพี่มีอะไรหรือเปล่า"

"ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แค่แวะมาคุยเฉยๆ" เด็กสาวส่ายหน้าแล้วทำท่านึกได้ "อ๋อ ก่อนที่พี่จะมาถึง ต้นหอมเห็นรถเก๋งคันหนึ่งขับวนไปวนมาแถวอู่หลายรอบ ไม่รู้ว่าเป็นลูกค้าของพี่หรือเปล่า"

"ไม่รู้สิ อาจใช่หรือไม่ใช่ก็ได้ ซอยเรามีรถผ่านเข้าออกทั้งวัน" หล่อน

ตอบอย่างไม่คิดอะไร แล้วมองไปที่ร้านของเด็กสาว “แม่ขายข้าวหรือยัง พี่ขอข้าวผัดสามกล่อง เอามาส่งที่อู่ด้วยนะ”

“ขายแล้วค่ะ พี่รอแป๊บนึงนะ” เด็กสาวยิ้มให้หล่อนแล้ววิ่งกลับไปที่ร้าน

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์ไปจอดข้างออฟฟิศ ถอดหมวกกันน็อกครอบไว้กับกระจกข้างแล้วก้าวลงมายืน ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ หล่อนเห็นกล้าเดินออกมาจากห้องน้ำ แต่ไม่เห็นสมหมายจึงร้องถาม

“ลุงหมายยังไม่ตื่นเหรอ”

“ตื่นมาพ่นสีแต่เช้าแล้ว เรื่องขยันต้องยกให้แก” กล้าชี้ไปที่ห้องอบสี

หญิงสาวหันไปมอง แล้วร้องอย่างตกใจเมื่อเห็นสมหมายเดินโซเซออกมา ทำท่าจะล้ม

“กล้า ลุงหมายแย่แล้ว”

มีนากับกล้ารีบวิ่งเข้าไปหา ช่วยกันประคองสมหมายไปนั่ง ชายสูงวัยแทบไม่มีแรงเดิน ดวงหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด

“ไปเอารถออก กล้า ฉันจะพาลุงหมายไปโรงพยาบาล”

“ไม่ต้องหรอก” สมหมายโบกมือห้าม “ลุงแค่หน้ามืด นั่งพักดมยาดมสักหน่อยก็หาย ไม่ต้องไปให้สิ้นเปลืองหรอก”

“สีหน้าลุงไม่ค่อยดีเลย ไปโรงพยาบาลเถอะนะ ให้หมอตรวจดูหน่อยจะได้รู้ว่าเป็นอะไร” หล่อนพยายามเกลี้ยกล่อม แต่ชายสูงวัยส่ายหน้าลูกเดียว แล้วหันไปพูดกับผู้เป็นหลาน

“ไปชงยาลมมาให้ข้าแก้วหนึ่ง แล้วเอายาดมบนหัวเตียงมาด้วย”

“ไปโรงพยาบาลไม่ดีกว่าเหรอ กินยาลมมันจะหายได้ยังไง” กล้าทักท้วงเสียงอ่อย แล้วสะดุ้งโหยงเมื่อผู้เป็นลุงตวาดเสียงดัง

“ข้าบอกให้ไปเอาก็ไปเอาสิ เอ็งจะรู้ดีกว่าตัวข้าได้ยังไง”

“ยาลมก็ยาลม ดื้อแบบนี้เจ้จัดการเองละกัน” กล้าหันมาบอกหล่อนแล้ววิ่งไปที่ห้องพัก

มีนามองหัวหน้าช่างแล้วถอนใจเฮือกใหญ่ สมหมายกลัวหล่อนสิ้นเปลืองจึงไม่ยอมไปโรงพยาบาล ทั้งที่มีโรคประจำตัว แต่ยังทำงานหนักทุกวัน หล่อนคงต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว

“พอส่งรถคันนี้ให้ลูกค้าแล้ว หนูจะเลิกรับงานสี ลุงจะได้มีเวลาพักผ่อน”

“ไม่ได้นะ” ชายสูงวัยคัดค้านเสียงแข็ง “รายได้ของอ้ไม่ค่อยดีอยู่แล้ว ถ้าเลิกรับงานทำสี รายได้จะน้อยลงไปอีก หนูจะเอาเงินที่ไหนไปจ่ายดอกเสี่ยอำนาจ”

“เรารับสมัครช่างสีเพิ่มไหมเจ้” กล้าร้องถามพลางเดินมาหา แล้วส่งแก้วยาหอมให้หล่อน “ถ้ามีช่างสีมาเพิ่ม เราก็รับงานเพิ่ม เงินก็จะเพิ่มขึ้นด้วย”

“เอ็งนี่มีหัวไว้คั่นหูจริงๆ” สมหมายมองหลานชายอย่างตำหนิ “พูดอย่างกับว่าลูกค้าเราเยอะ มีงานเข้ามาเดือนละคันสองคันก็เก่งแล้ว เอ็งจะจ้างช่างมานั่งเล่นเหรอ”

“นั่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ แล้วลุงจะให้ผมทำยังไง” กล้าถามอย่างหงุดหงิด

“ไปทำงานของเอ็งสิ ไม่ต้องมายุ่งเรื่องของข้า”

“ไปก็ได้ เจ้จัดการเองละกัน ผมขี้เกียจพูดแล้ว” เขาหันมาบอกหล่อนแล้วเดินงอนออกไป

มีนามองสองลุงหลานอย่างอ่อนใจ กล้าเป็นห่วงลุงมาก ส่วนสมหมายก็รู้ว่าหลานเป็นห่วง แต่แทนที่จะพูดกันดีๆ พวกเขากลับชอบทะเลาะกันให้หล่อนต้องคอยห้ามอยู่ตลอดเวลา

“วันนี้ลุงไม่ต้องทำงานนะ กินยาหอมแล้วนอนพัก ถ้าอาการไม่ดีขึ้นหนูจะพาไปโรงพยาบาล”

หล่อนส่งแก้วยาหอมให้สมหมาย เขารับไปดื่มจนหมด แล้วเอนหลังนอนบนเก้าอี้ยาว แต่ไม่วายเป็นห่วงงานที่ค้างอยู่

“หลับตาสักพักก็หายแล้ว ลุงต้องไปพ่นสีต่อให้เสร็จ เดี๋ยวไม่ทันส่ง

รถให้ลูกค้า”

“เดี๋ยวหนูกับกล้าทำต่อเอง ลุงไม่ต้องเป็นห่วงหรอก” หญิงสาวลุกขึ้นยืน กำลังจะเดินไปที่ออฟฟิศ แต่สมหมายจับมือหล่อนไว้

“หนูมีนาอย่าเลิกรับงานสีเลยนะ ลุงยังทำไหว ลุงอยากช่วยแบ่งเบาภาระของหนู”

“หนูตัดสินใจแล้วค่ะ” หล่อนทรุดตัวลงนั่ง จับมือเขามากุมไว้ “ลุงช่วยหนูมาเยอะแล้ว หนูอยากให้ลุงพักบ้าง ลุงจะได้อยู่กับหนูไปนานๆ ลุงอย่าห้ามหนูเลยนะ”

“หนูยังมีพ่อนะ ถ้าลุงไม่อยู่แล้ว หนูควรไปอยู่กับพ่อ ส่วนไอ้กล้าก็ปล่อยมันไป มันเป็นผู้ชาย มันเอาตัวรอดได้”

“พ่อไม่ได้เป็นครอบครัวของหนู” หล่อนเอ่ยเสียงเครือ “เขามีครอบครัวเป็นของตัวเอง หนูก็เป็นแค่ส่วนเกินเท่านั้น ลุงกับกล้าต่างหากที่เป็นครอบครัวของหนู”

“ไม่รับก็ไม่รับ” เขาถอนใจเฮือกแล้วยิ้มให้หล่อน “หนูอยากให้ลุงทำอะไร ลุงก็จะทำตามนั้น ขอแค่หนูสบายใจก็พอ”

“งั้นลุงพักผ่อนนะ หนูจะไปทำงาน หนูสั่งข้าวผัดไว้แล้ว เดี๋ยวต้นหอมคงเอามาส่ง”

มีนาลุกไปที่ออฟฟิศ พอเดินไปถึงโต๊ะทำงาน โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น หญิงสาวกดรับสายโดยไม่ดูเบอร์โทร. เพราะคิดว่าเป็นลูกค้า

“สวัสดีค่ะ อู่มนัสยานยนต์ยินดีรับใช้ค่ะ”

“ผมเองครับ” เสียงทุ้มลึกตอบกลับมา

“หมวดสาริน” หญิงสาวพึมพำ ค่อนข้างแปลกใจที่เขาโทร. มา เพราะคิดว่าเขาน่าจะยุ่งเรื่องคดีจนไม่มีเวลาโทร. หาใครตอนนี้

“ครับ ผมเอง”

“ผู้หมวดโทร. มาหาฉัน มีอะไรหรือเปล่าคะ” หล่อนถามเข้าเรื่อง

“ผมอยากเลี้ยงข้าวคุณกับกล้าสักมื้อ เพื่อขอบคุณที่คุณสองคนช่วย

งานผม เย็นนี้คุณออกมาพบผมได้ไหมครับ”

“ไม่ต้องเลี้ยงหรอกค่ะ ฉันยินดีช่วยเหลือราชการ ขอแค่คุณไม่ลืมสัญญาก็พอ”

“ผมไม่เคยลืมเรื่องของคุณหรอกครับ” หมวดหนุ่มเอ่ยเสียงนุ่มแล้วอ้อนวอนหล่อน “ออกมาพบผมหน่อยนะครับ ผมมีเรื่องสำคัญจะบอกคุณ”

มีนาขยับตัวอย่างอึดอัด ใจหนึ่งอยากปฏิเสธ แต่อีกใจก็นึกถึงจิรายุหล่อนเคยพูดว่าจะให้โอกาสหมวดสาริน ถ้าตอบปฏิเสธเขาตอนนี้ เท่ากับหล่อนไม่รักษาคำพูด เดี๋ยวเทวดาหนุ่มจะว่าหล่อนอีก

“ก็ได้ค่ะ คุณจะให้ฉันไปพบที่ไหนคะ”

“ร้านอาหารชื่อ...”

หมวดหนุ่มบอกสถานที่และเวลา หล่อนรับปากแล้ววางสาย ก่อนหันไปมองหน้าออฟฟิศเมื่อได้ยินเสียงกล้าถาม

“ลูกค้าเหรอเจ้”

“เปล่า” หล่อนส่ายหน้า “หมวดสาริน เขาโทร. มาชวนฉันกับนายไปกินข้าวเพื่อขอบคุณที่ช่วยงาน”

“ผมไม่ไปนะ” กล้ารีบปฏิเสธ “ผมไม่อยากข้องแวะกับตำรวจ เจ้ไปกินกับเขาสองคนเถอะ”

“ทิ้งกันง่ายๆ แบบนี้เลยเหรอ”

“ง่ายๆ แบบนี้แหละ ผมไปทำงานก่อนนะ เดี๋ยวลุงหมายด่า” เขายกผู้เป็นลุงขึ้นมาอ้าง แล้วรีบเดินหนีไปทันที

“พึ่งพาไม่ได้เลย” หญิงสาวส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ แล้วหยิบบัญชีของอู่ขึ้นมาทำ ใบหน้าหวานเคร่งขรึมขึ้นมาทันทีเมื่อพบว่าบัญชีของอู่ติดตัวแดง

หมวดสารินหยุดยืนหน้าห้องทำงานของผู้บังคับบัญชา พอวางสายจากมีนา จ่าประสงค์ก็มาบอกว่าสารวัตรต้องการพบเขา ดูเหมือนมีเรื่องสำคัญจะบอก นายตำรวจหนุ่มยกมือเคาะประตู แล้วเปิดเข้าไปเมื่อได้ยินเสียง

เจ้าของห้องอนุญาต

“เชิญ”

“จ่าประสงค์บอกว่าท่านต้องการพบผม” เขาเกริ่นอย่างสุภาพ

พันตำรวจเอกโกมลเงยหน้าจากแฟ้มเอกสาร แล้วผายมือไปที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของตน

“นั่งก่อนสิ”

“ท่านมีเรื่องอะไรเหรอครับ” เขาถามอีกครั้งหลังจากนั่งลงแล้ว

ผู้เป็นหัวหน้าปิดแฟ้มแล้วถอนใจยาว

“ศาลอนุญาตให้เสี่ยอำนาจประกันตัวออกไปสู้คดี”

หมวดสารินนั่งนิ่งอย่างตกตะลึง การปล่อยเสี่ยอำนาจออกไปสู้คดีไม่ต่างจากการปล่อยจระเข้ลงน้ำ เสี่ยใหญ่ต้องทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองพ้นผิด การจับเขากลับมารับโทษอีกครั้งคงยากยิ่งกว่าเข็นครกขึ้นภูเขา

“ทำไมล่ะครับ” เขาถามเสียงดัง “เสี่ยอำนาจเป็นคนมีอิทธิพล ถ้าปล่อยตัวเขาออกมา เขาจะไปยุ่งกับพยานหลักฐาน การทำงานของเราจะยากยิ่งขึ้น”

“ผมรู้ว่าเขาเป็นคนยังไง แต่เราก็ต้องเข้าใจศาลด้วย เสี่ยอำนาจยอมรับว่าเป็นเจ้าของโกดังจริง แต่เขาแก้ต่างว่าทิ้งร้างไว้นานแล้ว จึงไม่รู้ว่ามีคนแอบเข้าไปใช้ และที่สำคัญ คนร้ายที่เราจับได้ไม่มีใครยอมชี้ตัวเขาเลย ทุกคนให้การตรงกันว่าไม่รู้จัก เมื่อพยานหลักฐานไม่แน่นหนาพอ ศาลจึงอนุญาตให้เขาประกันตัว ซึ่งเราต้องยอมรับคำวินิจฉัยของศาล”

“ในคลิปเสียงเสี่ยอำนาจพูดถึงสินค้า แล้วก็พูดถึงโกดังหลังนั้น เขาจะอ้างว่าไม่รู้เรื่องได้ยังไงครับ” เขาทักท้วงอย่างไม่เห็นด้วย

หัวหน้ามองหน้าเขานิ่งแล้วเอ่ยอย่างเคร่งขรึม

“หมวดก็รู้ว่าคลิปนั่นใช้ให้การในศาลไม่ได้ เพราะหมวดได้มันมาอย่างไม่ถูกต้อง ขืนเอาไปใช้ได้ถูกฟ้องยกหน่วย แล้วสายของหมวดก็จะเดือดร้อนไปด้วย”

หมวดสารินขบกรามแน่น ผู้บังคับบัญชาของเขาพูดถูก หลักฐานของเขาไม่แน่นหนาพอ ครั้งนี้คงต้องปล่อยเสี่ยใหญ่ไปก่อน แล้วค่อยหาทางจับให้ได้คาหนังคาเขา

“ผมเข้าใจแล้วครับ แต่ผมไม่มีวันวางมือจากเรื่องนี้ ผมจะหาหลักฐานมาจับเสี่ยอำนาจเข้าคุกให้ได้” เขาลุกขึ้นทำความเคารพแล้วเดินออกจากห้อง

รถมอเตอร์ไซค์แบบเอนดูโรสีแดงสลับขาวแล่นมาด้วยความเร็วสูงก่อนเลี้ยวไปจอดหน้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง มีนาถอดหมวกกันน็อกออกดวงตาคมหวานมองป้ายชื่อร้าน แล้วมองผ่านผนังกระจกเข้าไปข้างใน ร้านอาหารที่หมวดสารินนัดหล่อนมาพบเป็นร้านอาหารกึ่งร้านกาแฟ ตัวร้านเป็นตึกแถวขนาดสองคูหา ผนังด้านหน้ากรุกระจกใสมองเห็นด้านในซึ่งตกแต่งแบบเรียบง่ายสบายตา

มีนาแขวนหมวกกันน็อกกับกระจกข้าง ลงจากรถไปที่ร้านอาหาร หมวดสารินนั่งรออยู่แล้วที่โต๊ะตัวในสุด พอเห็นหล่อนเดินเข้ามา เขาก็ลุกขึ้นยืนต้อนรับ

“เชิญครับคุณมีนา” เขาเลื่อนเก้าอี้ให้หล่อน

หญิงสาวนั่งลงแล้วเงยหน้ายิ้มให้เขา “ขอบคุณค่ะ หมวดมานานหรือยังคะ”

“เพิ่งมาถึงครับ” เขาเดินกลับไปนั่งที่ของตนแล้วส่งเมนูให้หล่อน “ร้านนี้สเต๊กอร่อยมาก คุณมีนากินเนื้อวัวไหมครับ”

“กินค่ะ” หล่อนตอบพลางมองไปรอบๆ นอกจากโต๊ะของหล่อนแล้วยังมีลูกค้านั่งอยู่อีกสองโต๊ะ โต๊ะแรกน่าจะเป็นคู่รัก ส่วนโต๊ะที่สองมาเป็นครอบครัว

“งั้นเอาสเต๊กเนื้อสันนะครับ ส่วนเครื่องดื่มรับอะไรดีครับ”

“น้ำเปล่าก็ได้ค่ะ”

หมวดสารินยกมือเรียกบริกร เด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มเดินมาหา เขาสั่งสเต๊กให้หล่อนและตัวเอง น้ำเปล่ากับกาแฟร้อน และของกินเล่นอีกสองอย่าง หลังจากรอประมาณสิบนาที อาหารทั้งหมดก็มาเสิร์ฟ เขาเชิญหล่อนกินพร้อมชวนคุย แม้สีหน้าของเขาจะยิ้มแย้ม แต่ดวงตาของเขาไม่ยิ้มด้วย

“หมวดบอกว่ามีเรื่องสำคัญจะบอกฉัน เรื่องอะไรเหรอคะ”

“ตอนนี้ไม่เหมาะจะพูดเรื่องนั้นแล้ว” เขาวางแก้วกาแฟลง สีหน้าเคร่งเครียด “ผมขอติดไว้ก่อนนะครับ”

“มีอะไรหรือเปล่าคะ สีหน้าหมวดไม่ดีเลย” หล่อนรวบช้อน ถ้าไม่เกี่ยวกับเรื่องสำคัญ แล้วเกี่ยวกับเรื่องอะไรกันแน่

“เสี่ยอำนาจได้ประกันตัวออกมาสู้คดี เพราะหลักฐานไม่พอมัดตัวเขา”

มีนาหยิบแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม แต่ต้องรีบวางลงบนโต๊ะเมื่อรู้สึกว่ามือสั่นจนคุมไม่ได้ เสี่ยใหญ่เป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น ถ้าเขารู้ว่าหล่อนเป็นคนเอาเครื่องดักฟังไปติดจนเป็นเหตุให้เขาถูกตำรวจจับ เขาต้องไม่ปล่อยหล่อนไว้แน่

“เสี่ยอำนาจจะมาแก้แค้นฉันไหมคะ” หล่อนถามเสียงสั่น

“ไม่หรอกครับ” เขาส่ายหน้าพลางยิ้มปลอบใจ “เขาไม่รู้ว่าคุณทำงานให้ผม เขาคงไม่ไปยุ่งกับคุณหรอก แต่ผมคงต้องระวังตัวมากขึ้น เพราะเปิดตัวเป็นศัตรูกับเขาแล้ว”

“แล้วหมวดจะทำยังไงต่อไปคะ”

“ผมจะหาหลักฐานเพิ่ม ผมจะต้องจับเขาให้ได้” เขาตอบเสียงเข้ม “ช่วงนี้ผมอยากให้คุณอยู่ห่างเขาไว้ เพราะผมคงไม่มีเวลาดูแลคุณเท่าไร”

“ฉันคงเลี่ยงเขายากค่ะ” หล่อนเอ่ยอย่างหนักใจ “ฉันเป็นคนไปของานเขาทำ ถ้าเขาเรียกมาแล้วฉันไม่ยอมไป เขาต้องระแวงฉันแน่”

“พยายามบ่ายเบี่ยงไปก่อน ผมคงไม่มีแก่ใจทำงานถ้ารู้ว่าคุณไม่ปลอดภัย เพราะผมเป็นห่วงคุณยิ่งกว่าตัวเอง”

หมวดสารินวางมือบนหลังมือหล่อน ดวงตาคมกล้าสบตาหล่อนนิ่ง

มีนาสั่งตัวเองไม่ให้ชักมือหนี เพราะบอกจิรายุว่าจะให้โอกาสหมวดหนุ่มหล่อนต้องเปิดใจรับเขาเข้ามา คลายความหวาดระแวงลง เพื่อให้เทพบุตรหนุ่มเรียนจบทันเพื่อน

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวค่อยๆ ดึงมือกลับมา “ฉันจะทำตามที่คุณบอก แต่วันนี้ขอตัวกลับก่อน พอดีมีธุระต้องรีบไปทำ”

“รอผมก่อนนะครับ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ผมจะบอกเรื่องสำคัญกับคุณ”

มีนายิ้มรับแล้วเดินออกมา หมวดสารินไม่ได้ขี้ริ้วขี้เหร่ หน้าที่การงานดี สุภาพเอาใจเก่ง คุ้มครองดูแลหล่อนได้ มีผู้ชายเพียบพร้อมอย่างเขามาชอบ หล่อนควรจะดีใจ แต่ทำไมรู้สึกอึดอัดก็ไม่รู้

หญิงสาวหยิบหมวกกันน็อกมาสวม แล้วก้าวขึ้นนั่งบนรถมอเตอร์ไซค์ ขณะกำลังจะออกรถก็เห็นสโรชานั่งรถผ่านไป หล่อนไม่เห็นหน้าคนขับรถ แต่คุ้นตาคนที่นั่งอยู่บนเบาะหลัง

“จิรายุ!” หญิงสาวมองตามด้วยความสงสัย มั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ตาฝาด เทวดาหนุ่มนั่งอยู่ในรถของสโรชาจริงๆ แต่เขาเข้าไปทำอะไรในนั้น เขารู้จักพี่สาวของหล่อนด้วยหรือ

มีนารีบขี่รถมอเตอร์ไซค์ตามไป การจราจรหนาแน่นของกรุงเทพฯ ทำให้หล่อนตามทันได้ไม่ยาก หญิงสาวขี่รถตามไปเรื่อยๆ ยิ่งตามยิ่งรู้สึกคุ้นตา จนกระทั่งรถยุโรปคันงามแล่นมาจอดหน้าประตูรั้วอัลลอยบานใหญ่สลักเสลาลวดลายเถาวัลย์อ่อนช้อยงดงาม

“คฤหาสน์ศุภการ” หญิงสาวจอดรถแอบริมกำแพง เปิดหน้ากากหมวกกันน็อกขึ้น แล้วมองผ่านซี่รั้วเข้าไปข้างใน คฤหาสน์สีขาวสไตล์โคโลเนียลตั้งอยู่บนเนื้อที่เกือบสามไร่ หล่อนเคยอาศัยอยู่ที่นี่เกือบปี ก่อนพ่อจะส่งหล่อนไปอยู่กับตา

ประตูรั้วอัลลอยเลื่อนเปิดออก รถยุโรปคันงามแล่นเข้าไปจอดหน้าคฤหาสน์ คนขับเปิดประตูลงมาก่อน แล้วเดินอ้อมไปเปิดประตูรถให้

สโรชา

“ผู้ชายคนนั้นนี่นา” หญิงสาวเอ่ยอย่างประหลาดใจ เมื่อจำได้ว่าเขาคือลูกชายของผู้หญิงที่จิรายุบอกว่ารู้สึกคุ้นเคยด้วย ถ้าอย่างนั้นคนที่เขาตามมาอาจไม่ใช่พี่สาวหล่อน แต่เป็นผู้ชายคนนี้ก็ได้

มีนามองหาเทวดาหนุ่ม อยากรู้ว่าหล่อนคิดถูกหรือไม่ แต่ไม่เห็นเขาอยู่แถวนั้นเลย หล่อนแนบหน้าผากกับประตูรั้วแล้วจ้องมองเข้าไปในรถ แต่ต้องรีบหดศีรษะกลับมาเมื่อเห็นพ่อเดินออกจากบ้าน ท่านรับไหว้ผู้ชายคนนั้น แล้วหันไปสวมกอดพี่สาวของหล่อน

หญิงสาวกัดปากแน่น ลำคอตีบตัน นานแค่ไหนแล้วที่หล่อนไม่ได้กอดพ่อ สิบปีหรือมากกว่านั้น จำไม่ได้เหมือนกัน รู้แต่ว่านานเหลือเกิน หล่อนสูดหายใจลึก ขอบตาร้อนผ่าว แล้วรีบปัดหน้ากากหมวกกันน็อกลงปิดใบหน้า เมื่อจู่ๆ พ่อมองตรงมาทางหล่อน ก่อนหันไปยิ้มให้สโรชาแล้วจูงมือกันเดินเข้าบ้าน

มีนามองตามด้วยแววตาเจ็บปวด แล้วขี่รถมอเตอร์ไซค์ออกไป โดยไม่รู้ว่ามีสายตาคู่หนึ่งจ้องมอง ก่อนเจ้าของสายตาจะขับรถตามหล่อนไปห่างๆ พร้อมโทรศัพท์รายงานลูกพี่ของตน

“มันขี่รถออกไปแล้วครับ จะให้ตามต่อไหมครับ”

รถตู้สีขาวแล่นมาจอดหน้าคฤหาสน์ ชาญชัยรีบเดินไปเปิดประตูรถแล้วก้าวหลบมาด้านข้างเพื่อหลีกทางให้ผู้เป็นนาย เสี่ยอำนาจมองหน้ามือขวาคนสนิทแล้วเดินเข้าไปในคฤหาสน์ ใบหน้าอิดโรยเคร่งเครียด เสี่ยใหญ่เดินตรงไปที่ห้องรับแขกแล้วทิ้งตัวนั่งอย่างอ่อนแรง ชีวิตในห้องขังยากลำบาก จะนั่งจะยืนจะนอนหาความสบายไม่ได้เลย

“เสี่ยครับ” ชาญชัยเดินตามเข้ามา

เสี่ยใหญ่เงยหน้าขึ้นมองแล้วถามเสียงขุ่น “เรื่องที่ฉันสั่งให้ทำ ได้เรื่องยังไงบ้าง”

“ผมเจอไอ้นี่ครับ” เขาวางอุปกรณ์ชิ้นหนึ่งลงบนโต๊ะ “มันติดอยู่ใต้โต๊ะทำงานของเสี่ยครับ”

เสี่ยอำนาจหยิบขึ้นมาดู ดวงตาดำใหญ่ลุกโชนราวเปลวไฟ เมื่อพบว่าอุปกรณ์ชิ้นนั้นคือเครื่องดักฟังขนาดจิ๋ว เขาบีบมันจนแหลกคามือแล้วขว้างลงบนพื้นอย่างแรง

“ใครเป็นคนเอาเข้าไปติด มึงเปิดกล้องดูหรือยัง”

“เปิดแล้วครับ แต่ไม่เห็นใครเข้าไปในห้องทำงานของเสี่ยเลย”

“มึงจะบอกว่ามันมีตีนเดินเข้าไปเองเหรอ” เขาชี้หน้าลูกน้องอย่างเกรี้ยวกราด “มึงเรียกคนงานมาถามหรือยัง บ้านกูไม่เคยให้คนนอกเข้ามา มันต้องเป็นคนในที่เอาเข้าไปติด”

“ผมถามทุกคนหมดแล้ว ไม่มีใครมีพิรุธเลยครับ นอกจากนังมีนากับลูกน้องของมัน”

“นังนั่นเกี่ยวอะไรด้วย” เขาถามเสียงเขียว

“วันนั้นผมเรียกมันมาซ่อมรถให้เสี่ย พอตกดึกตำรวจก็บุกค้นโกดังของเรา ทั้งที่ที่ผ่านมาตำรวจไม่เคยระแคะระคายเลย ผมคิดว่ามันไม่น่าจะใช่เรื่องบังเอิญ จึงให้คนสะกดรอยตามนังมีนากับลูกน้อง เมื่อครู่ไอ้โก้เพิ่งส่งรูปนี้มาให้ผม” เขาวางโทรศัพท์มือถือลงตรงหน้าผู้เป็นนาย “มันบอกว่านังมีนาไปกินข้าวกับไอ้หมวดสาริน ท่าทางสนิทสนมกันมาก ผมจึงคิดว่าน่าจะเป็นมันที่แอบเข้ามาติดเครื่องดักฟัง แต่ผมไม่รู้ว่ามันหลบกล้องวงจรปิดของเราได้ยังไง”

เสี่ยอำนาจขมวดคิ้วครุ่นคิด หญิงสาวเจ้าของอู่ซ่อมรถเคยมาที่บ้านเขาหลายครั้ง แต่เข้ามาไกลสุดแค่ห้องรับแขก หล่อนไม่น่าจะรู้ว่าห้องทำงานของเขาอยู่ตรงไหน แต่เรื่องที่ชาญชัยพูดก็น่าคิด ดังนั้นเพื่อไขข้อสงสัย เขาคงต้องออกโรงจัดการเอง

“พาตัวนังนั่นไปที่โกดังนนทบุรี กูจะรีดความจริงจากมันเอง”

“ครับเสี่ย” ลูกน้องรับคำแล้วรีบเดินออกไป

เสี่ยอำนาจเทเหล้าใส่แก้วแล้วยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมด ไอ้หมวดสารินทำเขาแสบนัก มันทำให้เขาสูญเงินเป็นร้อยล้าน ต้องติดคุกติดตะรางเสียชื่อเสียงที่สั่งสมมา ถ้าไม่เห็นมันตายต่อหน้า เขาไม่มีวันนอนหลับสนิท

“ไอ้สาริน ชาตินี้มึงกับกูอย่าอยู่ร่วมโลกกันเลย” เขากัดฟันกรอดด้วยความแค้น แล้วเทเหล้าดื่มอีกแก้วใหญ่

๑๘

เสียงกริ่งประตูดังกังวานขึ้น มีนาวางแก้วกาแฟลงแล้วหันไปมองหน้าบ้าน คิ้วเรียวสวยขมวดมุ่นเมื่อเห็นบิดายืนรออยู่นอกรั้ว หล่อนเดินไปเปิดประตู ยกมือไหว้พ่อแล้วหลบมาด้านข้าง ท่านเดินเข้ามา มองไปรอบๆ แล้วเดินไปที่ศาลานั่งเล่น ก้มลงเด็ดดอกมะลิซ้อนขึ้นมาดม แล้วหันมายิ้มให้หล่อน

“อยู่บ้านคนเดียวเหงาไหม”

“ไม่ค่ะ หนูชินแล้ว” หล่อนส่ายหน้า “พ่อมาแต่เช้ามีอะไรหรือเปล่าคะ”

“เมื่อวานพ่อเห็นลูกไปที่บ้านศุภการ ตั้งแต่ย้ายมาอยู่กับตา ลูกไม่เคยไปที่บ้านนั้นอีกเลย ลูกมีอะไรกับพ่อหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรค่ะ หนูแค่ผ่านไปแถวนั้น” หล่อนจำเป็นต้องพูดปด เพราะถึงบอกความจริง พ่อก็คงไม่เชื่ออยู่ดี

“กิจการอู่ซ่อมรถเป็นยังไงบ้าง”

“เรื่อยๆ ค่ะ” หล่อนพูดปดอีกครั้ง แต่คราวนี้พ่อไม่เชื่อ ท่านมองหน้าหล่อนแล้วถอนใจยาว

“ถ้าการเงินของอู่ไม่แย่ ลูกคงไม่ถอนเงินในบัญชีไปใช้ ยกอู่ให้สมหมายกับกล้าดูแลเถอะ แล้วไปฝึกงานที่โรงแรมกับพ่อ ไม่ต้องเป็นห่วงพวกเขาหรอก”

“หนูจะลองคิดดูค่ะ” หล่อนตอบแบ่งรับแบ่งสู้แล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “พ่อจะเข้าไปดื่มกาแฟในบ้านก่อนไหมคะ”

“วันนี้พ่อมีประชุมเช้า วันหลังพ่อค่อยมาใหม่”

มีนาเดินออกไปส่งพ่อ ท่านก้าวขึ้นไปนั่งในรถแล้วหันมายิ้มให้หล่อน หญิงสาวอยากโผเข้าไปกอดพ่อ แต่เหมือนมีกำแพงขวางกั้นไว้ กำแพงนั้นชื่อความน้อยใจ มันสูงใหญ่จนหล่อนข้ามไปไม่ได้

“พ่อไปก่อนนะ” ท่านดึงประตูปิดแล้วสั่งให้คนขับออกรถ

“ค่ะพ่อ” หญิงสาวพึมพำตอบไปกับสายลม พ่ออยู่ใกล้แค่มือเอื้อม แต่เหมือนอยู่ไกลสุดขอบฟ้า หล่อนกลั้นกลืนหยาดน้ำตาไว้ แล้วเดินกลับเข้าบ้านไปแต่งตัวเพื่อไปทำงาน

จิรายุปรากฏกายในโรงแรมอนันต์ธารา ดวงตาคมสีน้ำตาลมองไปรอบๆ โรงแรมแห่งนี้กว้างขวางและหรูหรา ตกแต่งด้วยโทนสีขาว ครีม เทา ดำ และทอง พื้นปูด้วยหินอ่อนสีขาว ผนังด้านหน้ากรุกระจก ปิดทับด้วยผ้าม่านไหมสีครีม เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นสีเทาซึ่งออกแบบเป็นพิเศษ

ประตูกระจกเลื่อนเปิดออก สโรชาในชุดกระโปรงสูทสีฟ้าเทา สวมรองเท้าส้นสูงปลายแหลม เดินเข้ามาด้วยท่าทางมั่นใจ ดวงตาคมเฉี่ยวมองไปรอบๆ ก่อนหยุดที่พนักงานสาวคนหนึ่งซึ่งวิ่งเข้ามารับหน้าพร้อมยิ้มกว้าง

“สวัสดีค่ะคุณสโรชา”

“คุณพ่อมาหรือยัง” หล่อนถามด้วยท่าทางเย่อหยิ่ง

“ยังไม่มาเลยค่ะ”

สีหน้าของสโรชาเปลี่ยนไปทันที หล่อนโบกมือไล่อีกฝ่ายอย่างหงุดหงิด แล้วเดินไปยืนหน้าผนังกระจก หยิบโทรศัพท์มือถือมากดโทร.

ออก รออยู่ไม่นานปลายสายก็ตอบรับ

“คุณพ่อยังไม่ถึงโรงแรมเลยค่ะคุณแม่” หล่อนเอ่ยอย่างมีอารมณ์ “คุณพ่อต้องไปหานังมีนาที่บ้านแน่ๆ เมื่อวานคนรับใช้บอกว่าเห็นมอเตอร์-ไซค์แปลกๆ มาวนเวียนแถวคฤหาสน์ของเรา เกรซว่าแล้วว่าต้องเป็นมัน ไม่รู้ว่าป่านนี้อ้อนขอเงินคุณพ่อไปเท่าไรแล้ว”

จิรายุขมวดคิ้ว ผู้หญิงคนนี้สวยแต่รูปกาย ทว่าจิตใจดำมืดด้วยความริษยา เขารู้ว่ามีนาเป็นลูกนอกสมรส แต่ไม่คิดว่าสองแม่ลูกจะชิงชังหล่อนขนาดนี้ เทพบุตรหนุ่มถอนใจยาว นึกแล้วก็สงสารหญิงสาว มีนาเหมือนตัวคนเดียวในโลก การที่เขาหาคู่ที่ดีให้หล่อน เท่ากับเขาได้ช่วยหล่อนด้วย

“แค่นี้นะคะคุณแม่ เกรซไปเตรียมตัวประชุมก่อน” หญิงสาววางสายแล้วเดินไปขึ้นลิฟต์

เทพบุตรหนุ่มเดินไปนั่งที่โซฟาริมผนังกระจก หลายวันมานี้เขาคอยตามสโรชาแทนที่จะไปเฝ้าดูมีนา เพราะเขาหวังว่าหล่อนจะไปที่โรงพยาบาลบูรณเวชอีก แต่ผ่านมาสามสี่วันแล้ว หล่อนยังไม่มีทีท่าว่าจะไปเลย

“คุณท่าน” เสียงพนักงานสาวคนเดิมดังขึ้น

จิรายุหันไปมอง อนันต์เดินเข้ามาในโรงแรม เขาเป็นชายวัยกลางคนที่ดูดี รูปร่างสูงโปร่ง สวมสูทตัดเย็บประณีต ใบหน้าที่ดูคล้ายมีนายิ้มอย่างอบอุ่น พนักงานหลายคนยกมือไหว้เขา ชายสูงวัยรับไหว้อย่างเป็นกันเอง แล้วเดินไปขึ้นลิฟต์สำหรับผู้บริหาร

เทพบุตรหนุ่มเอนหลังพิงพนัก เขาจะตามสโรชาอีกแค่วันเดียว ถ้าไม่ได้เรื่องเขาจะกลับสวรรค์

มีนาปิดสมุดบัญชีรายรับรายจ่ายของอู่แล้วยกแขนบิดตัวไล่ความเมื่อยขบ หล่อนใช้เวลาตลอดบ่ายบวกลบตัวเลขแดงๆ ในบัญชี รู้ตัวอีกทีก็ถึงเวลาเลิกงานแล้ว หญิงสาวมองไปรอบห้องแล้วป้องปากเรียกเสียงดัง

“จิรายุ นายอยู่แถวนี้หรือเปล่า ออกมาหาฉันหน่อยสิ”

เสียงของหล่อนดังก้องไปมาแล้วจางหายไปกับเสียงเครื่องปรับอากาศ เทพบุตรหนุ่มไม่ขานรับและไม่ปรากฏตัว เป็นไปได้ว่าเขาไม่ได้ยินเสียงหล่อน

“ไม่ยอมมาหาฉัน แต่ไปตามสโรชา ถ้าเจอตัวเมื่อไรจะบ่นให้หูชาเลย” หล่อนเก็บของใส่กระเป๋าสะพาย แล้วเงยหน้ามองประตูออฟฟิศเมื่อได้ยินเสียงเคาะกระจก

“ยุ่งหรือเปล่าครับ” หมวดสารินยิ้มกว้างแล้วเปิดประตูเข้ามา

“ไม่ยุ่งค่ะ” หล่อนยิ้มตอบ “ฉันกำลังจะกลับบ้าน หมวดมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมมารับคุณไปกินข้าวเย็นด้วยกัน”

“เนื่องในโอกาสอะไรคะ”

“ไม่มีครับ” เขาส่ายหน้า “ผมแค่อยากใช้เวลากับคุณ เราจะได้รู้จักกันมากขึ้น”

หมวดสารินสบตาหล่อน หวานจนมีนาทำหน้าไม่ถูก หล่อนเกือบปฏิเสธไปแล้ว แต่นึกถึงจิรายุขึ้นมาได้ เขาอยากให้หล่อนเปิดใจให้นายตำรวจหนุ่ม ถ้าหล่อนไม่ยอมไปด้วย เขาคงหาว่าหล่อนไม่ให้ความร่วมมืออีก

“ตกลงค่ะ ขอฉันหยิบของแป๊บนึงนะคะ” หล่อนหยิบกระเป๋าสะพายแล้วเดินตามหมวดหนุ่มไป

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว เมื่อมีนากับหมวดสารินมาถึงร้านอาหารทั้งสองเลือกนั่งโต๊ะริมแม่น้ำเพื่อชมทิวทัศน์ยามค่ำคืน หมวดหนุ่มสั่งอาหารมาเต็มโต๊ะ ทั้งหมดเป็นของโปรดของหล่อนซึ่งเขาถามมาจากกล้าและสมหมาย

หมวดสารินเล่าว่าเขาเป็นลูกชายคนเดียว พ่อเป็นตำรวจเหมือนเขา แต่เสียชีวิตในหน้าที่ตอนเขาอายุหกขวบ เขามีพี่สาวคนหนึ่งแต่งงานกับชาว

ต่างชาติ ตอนนี้ย้ายตามสามีไปอยู่อเมริกา โดยรับแม่ไปอยู่ที่นั่นด้วย เวลาส่วนใหญ่ของเขาหมดไปกับงาน โดยมีจ่าประสงค์เป็นคู่หูคนสำคัญ

หญิงสาวเขี่ยข้าวในจานแล้วหันไปมองสายน้ำ อาหารทุกจานอร่อย หมวดหนุ่มเอาใจเก่ง บรรยากาศเป็นกันเอง แต่ทำไมหล่อนอยากกลับบ้านก็ไม่รู้ หรือว่าหล่อนตายด้านไปแล้ว เพราะไม่ว่าจิรายุจะหาผู้ชายคนไหนมาให้เลือก หล่อนก็รู้สึกเฉยๆ กับพวกเขาไปหมด

“คุณมีนาครับ” เพื่อนร่วมโต๊ะเรียก

“คะ ผู้หมวด” หล่อนหันไปมองเขา

“ไม่อร่อยเหรอครับ” เขามองจานข้าวของหล่อน

“อร่อยค่ะ แต่ฉันไม่ค่อยหิว ถ้าหมวดอิ่มแล้ว เรากลับบ้านกันดีไหมคะ หมวดจะได้พักผ่อน พรุ่งนี้ยังมีงานรออยู่อีก” หล่อนถือโอกาสชวนเขากลับ

“ก็ได้ครับ ผมยังไงก็ได้ แล้วแต่คุณมีนา” หมวดหนุ่มยกมือเรียกบริกรมาเก็บเงิน แล้วพาหล่อนออกจากร้านไปขึ้นรถยนต์ของเขาที่อยู่ในลานจอด

“เชิญครับ” เขาเปิดประตูรถให้หล่อน

“ขอบคุณค่ะ”

หญิงสาวก้าวขึ้นไปนั่ง หมวดหนุ่มเดินอ้อมไปประจำที่คนขับแล้วเคลื่อนรถออกจากลานจอด หล่อนมองข้างทางผ่านๆ แวบหนึ่งหล่อนคิดว่าเห็นชาญชัยยืนอยู่ข้างเสาไฟใกล้ทางออก แต่พอหันไปมองเต็มตากลับไม่เห็นอะไร

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” นายตำรวจหนุ่มถาม

“เปล่าค่ะ” หล่อนส่ายหน้าปฏิเสธ เพราะคิดว่าตัวเองตาฝาด

หมวดสารินขับรถมาตามทาง ก่อนเลี้ยวเข้าไปในถนนสายรองสายหนึ่งซึ่งเป็นทางลัดไปยังบ้านหล่อนเพื่อหลีกเลี่ยงการจราจรติดขัด หญิงสาวนั่งมองข้างทางเพลินๆ ก่อนส่งเสียงร้องอย่างตกใจ เมื่อมีรถตู้คันหนึ่งขับ

ปาดหน้ามาจอดขวางรถของพวกเขาไว้

“คุณรออยู่ในรถก่อนนะครับ” เขาทำท่าจะเปิดประตูลงไป

“อย่าลงไปเลยค่ะ พวกมันไม่ได้มาดีแน่ เรารีบหนีกันดีกว่า” หล่อนร้องห้ามเพราะรู้สึกไม่ชอบมาพากล แต่นายตำรวจหนุ่มไม่ฟัง

“ไม่ต้องกลัวนะครับ คุณอยู่กับตำรวจ ไม่มีใครทำอะไรคุณได้หรอก”

หมวดสารินลงจากรถ ประตูรถตู้เปิดออก ชายสามคนเดินลงมา หล่อนไม่ได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกัน แต่จู่ๆ ชายคนหนึ่งก็ชักปืนออกมาแล้วฟาดหมวดหนุ่มล้มลง

“ผู้หมวด!” หล่อนเบิกตาอย่างตกใจ รีบเปิดประตูรถลงไปช่วย แต่ต้องก้าวถอยหลัง เมื่อมือขวาเสี่ยอำนาจเดินมาขวาง

“นายชาญชัย” หญิงสาวพึมพำ เมื่อครู่นี้หล่อนไม่ได้ตาฝาด เขาคงตามหล่อนมาจากร้านอาหาร พอสบโอกาสจึงค่อยลงมือ

“เออ กูเอง” ชายหนุ่มแสยะยิ้มน่าเกลียด แล้วต่อยท้องหล่อนเต็มแรง

มีนาทรุดลงนั่งตัวงอกับพื้น จุกเสียดจนร้องไม่ออก เขาเอาถุงผ้าสีดำมาคลุมหัวหล่อน แล้วลากหล่อนขึ้นจากพื้น โยนเข้าไปในรถตู้อย่างไม่ปรานี

๑๙

นานเท่าไรแล้วที่ต้องนั่งอยู่ในความมืด นานเท่าไรแล้วที่ต้องทนกับความหวาดกลัว นานเท่าไรแล้วมีนาก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน รู้แต่ว่านานเหมือนชั่วกัปชั่วกัลป์ หญิงสาวซุกหน้ากับหัวเข่า บังคับเสียงสะอื้นไม่ให้เล็ดลอดออกมา เวลาอันตรายมาอยู่ตรงหน้า คนเดียวที่หล่อนนึกถึง แค่คนเดียวเท่านั้น

'จิรายุ ช่วยฉันด้วย'

หลังจากถูกชาญชัยจับโยนขึ้นรถตู้ เขาก็พาหล่อนกับหมวดสารินนั่งรถมาอีกพักใหญ่ ก่อนถูกลากลงจากรถมาโยนไว้ตรงนี้ ซึ่งคาดว่าเป็นโกดังร้างที่ไหนสักแห่ง ตอนนี้สิ่งที่หล่อนสัมผัสได้มีแค่ความมืด เสียงลมหายใจของตัวเอง เสียงคนหลายคนเดินไปมา และเสียงกระซิบปลอบโยนของหมวดสาริน

"ไม่ต้องกลัวนะ ถ้าผมยังมีลมหายใจ ผมจะไม่ยอมให้ใครทำร้ายคุณ"

มีนาพยายามทำตามที่เขาบอก แต่ทำได้ยากเหลือเกิน เมื่อนึกถึงแววตาโกรธแค้นของชาญชัย เสี่ยอำนาจคงรู้แล้วว่าหล่อนเป็นคนเอาเครื่อง

ดักฟังไปติด เขาถึงได้ให้ลูกน้องคนสนิทมาจับตัวหล่อน หญิงสาวสะอื้นไห้อย่างหวาดกลัว สายตำรวจไม่ตายดี หล่อนจะเป็นแบบนั้นไหม

'จิรายุ ช่วยฉันด้วย'

ถุงคลุมศีรษะของหล่อนถูกดึงออก หญิงสาวหยีตาสู้แสงไฟ เลือดในกายเย็นเฉียบเมื่อเห็นเสี่ยอำนาจยืนอยู่ตรงหน้า จ้องมองหล่อนด้วยแววตาโกรธแค้น สิ่งที่หล่อนคิดไว้ไม่ผิดเลย เสี่ยใหญ่รู้แล้วว่าหล่อนทรยศเขา

"เป็นยังไงบ้างผู้หมวด เจ็บมากไหมครับ ไอ้พวกนี้ก็เหลือเกิน เบามือไม่เป็นหรือยังไง หน้าตายับเยินแบบนี้ ผู้หมวดจะไปสู้หน้าใครได้" เสี่ยอำนาจหัวเราะชอบใจ โดยมีลูกสมุนที่รายล้อมหัวเราะตามอย่างสนุกสนาน

"จะทำอะไรก็ทำ ถึงทีแกแล้วนี่ แต่อย่าคิดว่าคนชั่วอย่างแกจะลอยนวลไปได้นาน สักวันกรรมจะตามสนองแกอย่างสาสม" หมวดสารินร้องด่าอย่างไม่กลัวเกรง

"ผู้หมวดก็พูดเกินไป" เสี่ยใหญ่หยุดหัวเราะ "ผมแค่ทำธุรกิจเลี้ยงครอบครัว ไม่เคยไปแส่เรื่องของใคร ผมชั่วตรงไหนไม่ทราบครับ"

"แกค้ายาเสพติด ทำให้คนตกเป็นทาสยานรก ครอบครัวพังพินาศ มีเด็กกี่คนแล้วที่หมดอนาคตเพราะแก แกยังมีหน้ามาถามอีกเหรอว่าตัวเองชั่วตรงไหน"

"ใช่ กูค้ายาเสพติด" เสี่ยใหญ่ตะโกนเสียงดัง หมดอารมณ์สุภาพแล้ว "แต่กูเคยบังคับใครสักคนไหม ทุกคนแส่หาเรื่องใส่ตัวทั้งนั้น แล้วมึงจะมาโทษกูคนเดียวได้ยังไง"

"มึงมันชั่วเกินเยียวยา ถ้าวันนี้กูไม่ตาย กูจะเอามึงเข้าคุกให้ได้"

"ไม่ต้องห่วง วันนี้มึงตายแน่ กูไม่ปล่อยมึงไว้หรอก" เสี่ยใหญ่แสยะยิ้มแล้วชี้มาที่หล่อน "รวมทั้งนังสาวนักบิดนี่ด้วย มันอยู่ของมันดีๆ ทำงานใช้หนี้ไปวันๆ มึงก็ไปลากมันมาซวยด้วย ถ้าวันนี้มันเป็นอะไรไป ตราบาปนี้จะเป็นของมึงไปจนวันตาย"

มีนาตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว ภาพการทรมานที่เคยดูในภาพยนตร์

หวนกลับมาหลอกหลอนหล่อน ก่อนสิ้นใจหล่อนจะเจ็บปวดมากไหม พวกมันจะเอาศพหล่อนไปทำลายหรือเปล่า พ่อ สมหมาย กล้าจะรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับหล่อน

“อย่ายุ่งกับเธอ” หมวดหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม “แค้นฉันก็มาฆ่าฉันเลย มีนาไม่เกี่ยวอะไรด้วย”

“รักกันมากสินะ” เสี่ยใหญ่ลากเขาขึ้นจากพื้น “มึงได้ตายสมใจแน่ แต่หลังจากที่ดูลูกน้องกูรุมข่มขืนแฟนมึงก่อน”

มีนาสะอื้นไห้เสียงดัง ความตายยังไม่น่ากลัวเท่ากับสิ่งที่เสี่ยอำนาจพูด ลูกสมุนของเขาแต่ละคนเหมือนหลุดมาจากนรก หล่อนยอมตายดีกว่าถูกพวกมันย่ำยี

“ไอ้สารเลว!”

หมวดสารินโขกศีรษะใส่จมูกเสี่ยใหญ่เต็มแรง เขาร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด เหวี่ยงหมวดหนุ่มลงไปกองกับพื้น แล้วร้องสั่งลูกสมุนด้วยความโกรธ

“มันทำจมูกกูหัก กระทืบมันให้ตาย”

“ครับเสี่ย ผมอยากทำแบบนี้มานานแล้ว”

ชาญชัยเอ่ยเสียงเหี้ยม แล้วพาลูกน้องมารุมทำร้ายหมวดสารินซึ่งถูกมัดมือไพล่หลัง ไม่มีสิทธิ์ป้องกันตนเอง พวกมันประเคนหมัดเท้าเข้าใส่หมวดหนุ่มจนเลือดไหลอาบใบหน้าบวมปูด

“หมวดสาริน” มีนาจะเข้าไปหาเขา แต่ถูกเสี่ยอำนาจจิกผมกระชากกลับมา

“มึงจะไปไหนนังตัวดี”

“พอเถอะเสี่ย อย่าทำผิดอีกเลย”

“มึงไม่ต้องมาสั่งสอนกู” เขากระชากผมหล่อนอย่างแรง “กูอุตส่าห์เอ็นดูมึง เห็นว่าทำงานเก่ง แต่มึงดันเป็นสายให้ตำรวจมาจับกู ทำให้กูสูญเงินเป็นร้อยล้าน”

“ฉันขอโทษ เสี่ยปล่อยฉันไปเถอะนะ แล้วฉันจะไม่บอกใครเลย” หล่อนวิงวอนอย่างสิ้นหวัง

เสี่ยใหญ่หัวเราะเสียงดัง เหวี่ยงหล่อนลงไปกองกับพื้น แล้วหันไปสั่งลูกสมุน

“พวกมึงอยากทำอะไรกับนังนี่ก็ทำเลย ให้มันทรมานที่สุดจนกว่าจะตาย”

“ครับเสี่ย” ลูกสมุนคนหนึ่งขานรับแล้วหันไปเรียกพวก “เลิกกระทืบไอ้ตำรวจนั่นแล้วมาเล่นกับนังนี่ดีกว่า ขาวเนียนไปทั้งตัวเลยมึง”

มีนาถอยหนีอย่างลนลาน ลูกสมุนของเสี่ยอำนาจสามคนเดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าหื่นกระหาย โดยมีผู้เป็นนายและชาญชัยยืนเชียร์อย่างสะใจ พวกมันยื่นมือเข้ามาหา หล่อนพยายามต่อสู้ดิ้นรนทั้งที่ถูกมัดมือไพล่หลังก่อนถูกตบคว่ำไปกับพื้น ใบหน้าเจ็บร้าวไปทั้งแถบ ริมฝีปากแตกเลือดกบ

“อย่าทำฉันเลยนะ” หญิงสาวอ้อนวอนเสียงสั่น ก่อนกรีดร้องเสียงดังเมื่อถูกกระชากเสื้อจนขาด เปิดเผยเนื้อตัวต่อหน้าทุกคน

“ขอกูประเดิมก่อนนะ” ลูกสมุนคนหนึ่งกระชากขาหล่อน อีกคนกดไหล่หล่อนลงกับพื้น ส่วนคนที่สามหยิบโทรศัพท์มือถือมาบันทึกภาพ

มีนาหวาดกลัวจับขั้วหัวใจ น้ำตาไหลอาบแก้มเขียวช้ำ ท่ามกลางความเป็นความตาย หล่อนยังหวังให้เขาได้ยิน

‘จิรายุ ช่วยฉันด้วย!’

ท้องฟ้าเหนือโรงพยาบาลบูรณเวชปกคลุมด้วยเมฆฝน สายลมแรงพัดยอดปาล์มต้นสูงใหญ่โยกไหวไปมา จิรายุเทพบุตรยืนอยู่หน้าตึกผู้ป่วยใน ใบหน้าคมคายแหงนเงยอย่างรอคอย นัยน์ตาคมสีน้ำตาลมองไปที่หน้าต่างห้องชั้นแปดซึ่งปิดม่านเงียบแบบนี้มาหลายวันแล้ว

เทวดาหนุ่มถอนใจยาว เขาอยากขึ้นไปที่ห้องนั้น อยากไปดูว่าหญิงมนุษย์คนนั้นเป็นอย่างไรบ้าง แต่เขาเข้าใกล้หล่อนไม่ได้ ถ้าไม่มีมีนาหรือ

มนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับหญิงสาวช่วย หลายวันที่เขาตามเฝ้าสโรชาช่างเสียเปล่า พี่สาวต่างมารดาของมีนาไม่มาที่โรงพยาบาลอีกเลย

จิรายุตัดใจเดินจากมา ดึกแล้ว ถึงเวลากลับสวรรค์ แต่ก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงเรียกของมีนาดังมาจากที่ไกลมาก

'จิรายุ ช่วยฉันด้วย!'

เทพบุตรหนุ่มขมวดคิ้ว มีนากำลังหวาดกลัวสุดชีวิต ต้องเกิดเรื่องขึ้นกับหล่อนแน่ เขากำหนดจิตตามหาหญิงสาว แล้วหายตัวไปจากตรงนั้นทันที

สายฝนโปรยปรายลงกระทบหลังคาสังกะสี ส่งเสียงดังไปทั่วสวนผลไม้ทรุดโทรม สายลมกระโชกแรงพัดประตูโกดังเปิด จิรายุเทพบุตรปรากฏกายหน้าโกดังร้าง ดวงตาคมสีน้ำตาลมองเข้าไปข้างใน มีนากำลังถูกชายฉกรรจ์สามคนรุมทำร้าย พวกมันจับหล่อนกดลงกับพื้นสกปรก หล่อนกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวขณะที่พวกมันหัวเราะชอบใจ

เทพบุตรหนุ่มรีบวิ่งเข้าไปช่วย แต่มียมทูตตนหนึ่งมาขวางเขาไว้ ยมทูตตนนี้สวมแจ็กเกตหนังสีดำ รูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาว ผมดำสนิท แววตาเย่อหยิ่งถือดี เขาเคยพบยมทูตตนนี้มาแล้วสองครั้ง แต่ไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กันเลยสักครั้ง

"หลีกไป" เขาสั่งเสียงเข้ม แต่อีกฝ่ายไม่ขยับ แถมยังไล่เขาอีก

"ท่านนั่นแหละหลีกไป ที่นี่ไม่ใช่ที่ของเทวดา อย่ามาเกะกะเรา"

จิรายุหันไปมองมีนา หล่อนถูกชายคนหนึ่งกดไหล่ไว้ ขณะที่ชายอีกคนพยายามถอดกางเกงหล่อน หญิงสาวร้องไห้น้ำตาอาบแก้ม หวาดกลัวจนแทบสิ้นสติ

"เรามีหน้าที่ดูแลผู้หญิงคนนั้น" เขาชี้ไปที่หล่อน "นางกำลังมีอันตราย ได้โปรดหลีกทางให้เราด้วย"

"มนุษย์มีกรรมเป็นของตัวเอง ไม่ใช่หน้าที่เทพบุตรอย่างท่านที่จะยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วย ถ้าไม่อยากเดือดร้อน รีบไปจากที่นี่ซะ"

จิรายุหันไปมองมีนาอีกครั้ง หญิงสาวถีบชายที่ดึงกางเกงของหล่อนหงายหลัง ชายคนนั้นคำรามด้วยความโกรธแล้วตบหน้าหล่อนจนฟุบกับพื้น เทพบุตรหนุ่มกัดฟันกรอด เนื้อตัวร้อนรุ่มด้วยเพลิงโทสะ เขารู้ว่าไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษย์ แต่เขาทนเห็นมีนาเป็นอะไรไปไม่ได้ ต่อให้ต้องถูกขับออกจากสวรรค์เขาก็ยอม

“ถอยไป!”

เขาแผ่รัศมีเทพให้พุ่งกระแทกยมทูตหนุ่มจนกระเด็นออกไป แล้วตรงไปกระชากคอเสื้อชายที่ตบมีนา เหวี่ยงไปกระแทกผนังโกดังเต็มแรง ก่อนหันไปจัดการกับชายอีกสองคนจนกระเด็นไปคนละทิศคนละทาง ทุกคนร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดโดยไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

“มีนา” เขาประคองหล่อนขึ้นจากพื้น

หญิงสาวลืมตามองเขา ริมฝีปากแตกยับคลี่ยิ้ม แล้วร้องไห้โฮเหมือนเด็ก

“นายมาช่วยฉันจริงๆ ด้วย”

“เราขอโทษ เราควรมาเร็วกว่านี้” เขากอดหญิงสาวแนบอก รู้สึกผิดจนพูดไม่ออก ถ้าเขาตั้งใจดูแลหล่อน ไม่มัวแต่นึกถึงเรื่องตัวเอง มีนาคงไม่บาดเจ็บแบบนี้

“พวกมึงเป็นอะไร เกิดอะไรขึ้น” เสี่ยอำนาจตะโกนถามลูกสมุน ชายทั้งสามมองหน้ากันแล้วมองไปรอบๆ ด้วยสีหน้าหวาดหวั่น

“ไม่รู้ครับเสี่ย” ลูกสมุนคนหนึ่งตอบ “มีอะไรไม่รู้เหวี่ยงผมกระเด็นออกมา”

“ลุกขึ้นมาได้แล้วไอ้พวกโง่ ไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละ” เสี่ยใหญ่ตวาดเสียงดังแล้วชี้มาที่มีนา “ไปสั่งสอนนังนั่นให้รู้สำนึก วันนี้กูจะให้มันมีผัวพร้อมกันสามคน”

จิรายุจ้องมองเสี่ยใหญ่เขม็ง ผู้ชายคนนี้จิตใจต่ำทราม ทั้งที่ได้เกิดเป็นสัตว์ประเสริฐ แต่ทั้งชีวิตไม่เคยประกอบกรรมดี ความเลวที่เขาก่อจะ

ทำให้เขาพบจุดจบที่ทุกข์ทรมานซึ่งกำลังจะมาถึงในเร็ววันนี้

“เร็วสิวะ ไอ้พวกเลี้ยงเสียข้าวสุก มันก็แค่ผู้หญิงตัวนิดเดียว พวกมึงจะกลัวอะไรนักหนา” เสี่ยใหญ่ตะโกนเร่งอย่างหัวเสีย ก่อนหันไปมองนอกโกดัง เมื่อมีแสงไฟสว่างจ้าสาดเข้ามาพร้อมกับเสียงตะโกนผ่านเครื่องขยายเสียง

“วางอาวุธลงเสี่ยอำนาจ ตำรวจล้อมไว้หมดแล้ว”

เสี่ยอำนาจรีบวิ่งไปหลบหลังกองไม้ ชาญชัยวิ่งไปหลบข้างผู้เป็นนายแล้วถามเสียงเครียด

“ตำรวจมันรู้ได้ยังไงว่าเราอยู่ที่นี่ครับเสี่ย”

“กูจะไปรู้เหรอ” เสี่ยใหญ่ตอบอย่างเดือดดาล แล้วหยีตามองไปนอกโกดัง ตำรวจนับสิบยืนดักอยู่พร้อมอาวุธคู่มือ การฝ่าออกไปไม่ง่ายเลย แต่ก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไร

“สู้ตายโว้ย กูไม่ยอมถูกจับ ถ้าใครหนีกูยิง” เขาตะโกนก้องแล้วเปิดฉากยิงก่อนทันที ทำให้ลูกสมุนต้องยิงตาม ทั้งสองฝ่ายสาดกระสุนปืนใส่กัน เสียงดังราวกับพลุแตก

หมวดสารินลืมตาบวมปูดขึ้นมองมีนา หญิงสาวนั่งอยู่กลางโกดัง ทำท่าเหมือนโอบกอดอะไรบางอย่าง แต่เขาไม่เห็นอะไรเลยนอกจากความว่างเปล่า

“คุณมีนา หมอบลง” เขาตะโกนบอกหญิงสาวเพราะกลัวหล่อนถูกลูกหลง แต่ก็ต้องเบิกตาอย่างตกใจเมื่อเห็นกระสุนปืนหักเหออกจากหล่อนเหมือนถูกมือที่มองไม่เห็นปัดออกไป

“เป็นไปได้ยังไง” หมวดหนุ่มพึมพำ แล้วรีบพลิกตัวหลบหลังกองไม้เมื่อกระสุนนัดหนึ่งพุ่งเฉียดใบหูไป

จิรายุโอบกอดมีนาไว้ในอ้อมแขน ใช้อิทธิฤทธิ์ของตนปกป้องหล่อนจากกระสุนปืน หญิงสาวซุกหน้ากับอกเขา เสียงสะอื้นหยุดลงแล้ว แต่เนื้อตัวยังสั่นเทา

“ไม่ต้องกลัว เราอยู่ที่นี่แล้ว เราจะดูแลเจ้าเอง” เขากระซิบปลอบโยน

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง น้ำตาไหลอาบแก้มบวมช้ำ เอ่ยเสียงสั่นเครือ

“ฉันรู้ว่านายต้องมาช่วยฉัน”

“อย่าร้องไห้ เราสัญญาว่าจะไม่ยอมให้ใครทำร้ายเจ้าอีก” เขาเช็ดน้ำตาให้หล่อนอย่างเบามือ แล้วก้มลงจุมพิตหน้าผากมอมแมม

“นาย...” มีนาเบิกตาอย่างตกใจ

“เจ้าเหนื่อยมากแล้ว นอนหลับเสียเถอะ”

เทพบุตรหนุ่มดีดนิ้วเบาๆ หญิงสาวหลับไปทันที เขาประคองหล่อนนอนลงกับพื้นแล้วหันไปมองรอบๆ เสียงปืนสงบลงแล้ว ตำรวจเข้ามาเคลียร์พื้นที่ จับเสี่ยอำนาจใส่กุญแจมือ และช่วยแก้มัดให้หมวดสาริน พอเป็นอิสระเขาก็รีบมาหามีนา

“คุณมีนา” หมวดหนุ่มเขย่าตัวหญิงสาวแล้วหันไปสั่งลูกน้อง “เรียกรถพยาบาลด้วยจ่า คุณมีนาได้รับบาดเจ็บ”

“รถพยาบาลกำลังมาครับ” จ่าประสงค์บอกแล้วนั่งลงข้างๆ ผู้บังคับบัญชา “หมวดเองก็บาดเจ็บไม่ใช่น้อย ไปโรงพยาบาลพร้อมคุณมีนาเลยนะครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไร” เขาส่ายหน้าปฏิเสธ “จับคนร้ายได้หมดไหม”

“ไม่หมดครับ นายชาญชัยกระโดดหน้าต่างหนีไปได้ ตอนนี้คนของเรากำลังตามไป เสี่ยอำนาจได้รับบาดเจ็บ ลูกสมุนถูกยิงตายสามคน ได้รับบาดเจ็บสองคน ตอนนี้เราคุมตัวไว้แล้ว”

จิรายุถอยออกมายืนดูห่างๆ หลังจากรอไม่นานรถพยาบาลก็มาถึง เจ้าหน้าที่นำมีนาขึ้นเปลแล้วยกออกไปขึ้นรถพยาบาล เขากำลังจะเดินตามหล่อนออกไป แต่ได้ยินหมวดหนุ่มเอ่ยขึ้นก่อน

“ทำไมมาช้า”

“ผมหลงทางนิดหน่อยครับ” จ่าประสงค์ตอบ “จู่ๆ เครื่องติดตามของ

หมวดก็ดับไปดื้อๆ พวกเราจึงต้องคลำทางมากันเอง”

“มันคงเสียตอนพวกมันซ้อมผม” เขาแตะรอยช้ำบนใบหน้าแล้วร้องครางอย่างเจ็บปวด

“เจ็บตัวแต่ถือว่าคุ้มค่านะครับ แผนเอาตัวเป็นเหยื่อล่อของหมวดทำให้เราจับเสี่ยอำนาจได้คาหนังคาเขา ต้องขอบคุณคุณมีนาที่ช่วยให้ปลากินเหยื่อเร็วขึ้น”

“ผมไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้” หมวดสารินสีหน้าเข้มขึ้น “ผมแค่จะล่อให้เสี่ยอำนาจลงมือ ไม่ได้ตั้งใจทำให้เธอบาดเจ็บเลย”

“อย่าคิดมากเลยครับ งานของเราสำเร็จแล้ว เสี่ยอำนาจชดใช้กรรมในคุก ถือว่าเธอได้ช่วยเหลือราชการ ผมว่าน่าภูมิใจออกครับ” เขาปลอบใจหมวดหนุ่ม แล้วเดินไปทำงานของตน

จิรายุกำหมัดแน่น ความโกรธเมื่อครู่เทียบไม่ได้เลยกับตอนนี้ ผู้ชายคนนี้เลวมาก เพื่อให้งานของตนสำเร็จ เขายอมเอาชีวิตของมีนามาเสี่ยง เทพบุตรหนุ่มกัดฟันแน่น แล้วต่อยหน้าหมวดหนุ่มเต็มแรง

“โอ๊ย!” หมวดสารินล้มลงนั่งกับพื้น ยกมือกุมปาก มองไปรอบๆ อย่างงงๆ เขารู้สึกว่าถูกต่อย แต่ไม่รู้ว่าใครต่อย เพราะไม่เห็นใครเลย

๒๐

ไอเย็นจากเครื่องปรับอากาศปลุกให้มีนารู้สึกตัวตื่น หล่อนควานหาผ้าห่มตามความเคยชิน แต่ต้องลืมตาขึ้นมองเมื่อรู้สึกเจ็บแปลบที่หลังมือ

'เข็มน้ำเกลือเหรอ'

หญิงสาวมองไปรอบๆ สิ่งแรกที่เห็นคือเสาสเตนเลสกับขวดน้ำเกลือข้างหัวนอน ถัดไปเป็นโทรทัศน์จอแบนบนผนังปลายเตียง ตามด้วยเก้าอี้รับแขกแบบปรับนอนได้ทางขวามือ เหนือขึ้นไปเป็นหน้าต่างบานใหญ่ มีผ้าม่านซาตินสีฟ้าอ่อนปิดไว้ครึ่งหนึ่ง

'โรงพยาบาลบูรณเวชนี่นา' หล่อนร้องครางในใจเมื่อจำได้ว่าตนอยู่ที่ไหน

เสียงขยับลูกบิดดังขึ้น หญิงสาวหันไปมอง หมอต่อพงศ์ในเสื้อกาวน์สีขาวเดินเข้ามา เขาส่งยิ้มให้หล่อนแล้วถามเสียงนุ่ม

"ตื่นแล้วเหรอครับ"

"ค่ะ" หญิงสาวตอบเสียงเบา จะยิ้มตอบก็ไม่ค่อยกล้า เพราะตั้งแต่ปฏิเสธหมอหนุ่มไป หล่อนก็ไม่ได้พบหน้าเขาอีกเลย

“เช้านี้เป็นยังไงบ้างครับ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

มีนายกมือแตะแก้มข้างขวา ใบหน้าเรียวเหยเกเมื่อรู้สึกเจ็บตึงไปทั้งแถบ แต่ยังดีที่ไม่พบผ้าพันแผล แสดงว่าไม่มีแผลเปิด

“ระบมไปทั้งตัวเลยค่ะ” หล่อนตอบตามตรง

“คุณมีแผลฟกช้ำหลายแห่ง แต่ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง รักษาตัวไม่เกินเจ็ดวันก็หาย”

“ค่อยยังชั่วหน่อยค่ะ” หญิงสาวยิ้มอย่างโล่งอกแล้วขยับตัวลุกขึ้นนั่งโดยมีหมอต่อพงศ์ช่วยสอดหมอนรองหลังเพื่อให้หล่อนนั่งสบายขึ้น

“ฉันมาที่นี่ได้ยังไงคะ”

“ตำรวจส่งคุณมาครับ”

มีนานึกทบทวนเหตุการณ์เมื่อคืน หล่อนจำได้ว่าหมวดสารินถูกรุมทำร้าย ลูกสมุนเสี่ยอำนาจจะข่มขืนหล่อน แต่จิรายุมาช่วยหล่อนไว้ทัน จากนั้นไม่นานตำรวจก็มาถึง ทั้งสองฝ่ายเปิดฉากยิงกันเหมือนในละคร เสียงปืนดังสนั่นหวั่นไหว แล้วหล่อนก็สลบไป

“หมวดสารินอยู่ที่นี่ด้วยหรือเปล่าคะ”

“ผู้หมวดพักอยู่อีกห้องหนึ่งครับ”

“เขาเป็นยังไงบ้างคะ”

“ร่างกายบอบช้ำมาก เพราะถูกซ้อมอย่างหนัก แต่โชคดีไม่มีอะไรแตกหัก พักรักษาตัวสักสี่ห้าวันก็กลับบ้านได้แล้ว เจ็บนิดหนึ่งนะครับ” เขาดึงเข็มน้ำเกลือออกจากหลังมือหล่อน แล้วปิดปลาสเตอร์ให้อย่างเบามือ “ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ”

มีนายิ้มเจื่อน ถ้าเป็นเมื่อก่อนหล่อนถามแบบนี้ หมอต่อพงศ์คงโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง เพราะเขาเป็นคนขี้หึงอย่างร้ายกาจ แต่ตอนนี้เขากลับตอบอย่างไม่รู้สึกอะไรเลย พอไม่มีมนตร์ดลใจของจิรายุเทพบุตร หล่อนก็เป็นแค่คนไข้คนหนึ่งเท่านั้น นึกแล้วก็อดสะท้อนใจไม่ได้

“ขอยืมโทรศัพท์ของหมอได้ไหมคะ ฉันอยากโทร. หาลุงหมายกับกล้า

ป่านนี้พวกเขาคงเป็นห่วงฉันแย่แล้ว”

“ผมโทร. ไปบอกกล้าให้แล้ว ตอนนี้พวกเขากำลังมา อีกไม่นานคงถึงครับ”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนยิ้มให้เขา

“ไม่เป็นไรครับ คุณพักผ่อนเถอะ ผมขอตัวไปตรวจคนไข้ก่อน” หมอต่อพงศ์ยิ้มตอบแล้วเดินออกไป

มีนาทิ้งศีรษะพิงหมอน เมื่อคืนหล่อนเข้าใกล้ความตายที่สุดในชีวิต ถ้าจิรายุไม่มาช่วย ตอนนี้หล่อนคงไปนอนในห้องดับจิตแทนห้องพักฟื้นแล้ว ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ เทพบุตรอยู่แถวนี้หรือเปล่า หล่อนอยากขอบคุณเขา

“จิรายุ นายอยู่หรือเปล่า” หล่อนลองเรียกดู ก่อนถอนใจยาวเมื่อไม่มีเสียงตอบ

“นายคงไม่อยู่สินะ” หญิงสาวหลับตาลงอย่างอ่อนเพลีย เมื่อคืนก่อนหมดสติเขาจูบหน้าผากหล่อน แผ่วเบาเหมือนสัมผัสจากปีกผีเสื้อ แต่ทำให้หล่อนรู้สึกปลอดภัยและอบอุ่นจนผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว

‘ไม่ต้องกลัว เราอยู่ที่นี่แล้ว เราจะดูแลเจ้าเอง’

ภายในห้องพักฟื้นของโรงพยาบาลบูรณเวช มีนานั่งกินข้าวกลางวันอยู่บนเตียงนอน โดยมีสมหมายกับกล้านั่งเฝ้าอยู่คนละด้าน หญิงสาวตักข้าวกินอย่างยากลำบากเพราะริมฝีปากแตก ความเจ็บทำให้ความหิวลดลง หลังจากฝืนกินไปไม่กี่คำ หล่อนก็วางช้อนลงแล้วหยิบแก้วน้ำมาดื่ม

“อิ่มแล้วเหรอหนูมีนา” สมหมายถาม “เพิ่งกินไปนิดเดียวเอง กินอีกสักคำสองคำสิ”

“พอแล้วค่ะ หนูเจ็บปาก เดี๋ยวดื่มนมแทน”

“อาหารโรงพยาบาลอร่อยไหมเจ้” กล้าถามบ้าง

“ค่อนข้างจืด แต่ก็พอกินได้” หล่อนหันไปตอบ

“เห็นเจ้ชอบมากินบ่อยๆ ผมนึกว่าอร่อยเสียอีก” เขาฉีกยิ้มล้อเลียน

“คราวหน้านายก็มาลองกินเอง จะได้รู้ว่าอร่อยไหม” หล่อนขึงตาใส่หนุ่มรุ่นน้อง

กล้าหัวเราะเสียงดังแล้วชี้ไปที่สมหมาย

“ผมยังหนุ่มยังแน่น ขอยกสิทธิ์นั้นให้ลุงหมายละกัน แกแก่แล้วน่าจะชอบกิน”

“แก่บ้านป้าเอ็งสิ” สมหมายยกมะเหงกให้หลานชาย “อย่างข้าเขาเรียกประสบการณ์สูงเว้ย”

“ประสบการณ์สูงหรือความดันโลหิตสูง” กล้าถามหน้าเป็น ก่อนกระโดดหลบแทบไม่ทัน เมื่อผู้เป็นลุงหยิบของใกล้มือขว้างใส่พร้อมร้องด่าอย่างขุ่นเคือง

“ปากดีนักนะไอ้หลานเวร เอ็งไม่เป็นบ้างก็แล้วไป”

มีนาหัวเราะขำสองลุงหลาน ทะเลาะกันได้ทุกเรื่อง แหย่กันได้ทุกวัน แต่พวกเขาก็ขาดกันไม่ได้

“หมอให้หนูออกจากโรงพยาบาลเมื่อไร” สมหมายหันมาถามหล่อนหลังจัดการหลานชายแล้ว

“หมอยังไม่ได้บอกเลยค่ะ” หญิงสาวส่ายหน้า “แต่ถ้าเป็นไปได้ หนูอยากออกวันนี้เลย เพราะยิ่งอยู่นานยิ่งเปลือง”

“เสี่ยอำนาจเป็นคนทำร้ายเจ้ น่าจะไปคิดค่ารักษาที่มัน” กล้าร้องบอกมาจากโซฟารับแขกที่เขาหลบไปนั่งให้พ้นมือผู้เป็นลุง

“อย่าดีกว่า ฉันไม่อยากนึกถึงเขาอีกแล้ว”

“ผมอยากให้มันโดนประหาร” เขาเอ่ยอย่างโกรธแค้น “มันจะได้มาทำร้ายเจ้อีกไม่ได้”

มีนาถอนใจยาว เสี่ยอำนาจเป็นคนเลว แต่หล่อนอยากให้เขาตายไหม หล่อนก็บอกไม่ได้เหมือนกัน รู้แต่ว่าชาตินี้หล่อนไม่อยากเจอเขาอีก

“ทำไมเสี่ยอำนาจต้องทำร้ายหนูด้วย” สมหมายถาม

“คือ...” หล่อนหันไปมองเขา ไม่รู้จะตอบอย่างไร

“ว่ายังไงหนูมีนา” ชายสูงวัยคาดคั้น

มีนาหันไปสบตากล้า หนุ่มรุ่นน้องมองตอบแล้วพยักหน้าปลงๆ เพราะรู้ว่าผู้เป็นลุงไม่รามือแน่จนกว่าจะได้รู้ความจริง

“เรื่องมันเริ่มจาก...”

หล่อนเล่าเรื่องทั้งหมดให้สมหมายฟัง พอฟังจบเขาก็หันไปด่าหลานชาย แล้วหันมาตำหนิหล่อน

“ไอ้กล้า เอ็งนี่มันแย่จริงๆ หาเรื่องเดือดร้อนได้ตลอด หนูมีนาก็เหมือนกัน ชอบแข่งรถเหลือเกิน ลุงห้ามลุงเตือนไม่เคยฟัง คราวนี้จะเข็ดได้หรือยัง”

“หนูเข็ดแล้วค่ะ แข่งรถทีไรมีแต่เรื่อง ได้ไม่คุ้มเสียเลย” หญิงสาวเอ่ยเสียงอ่อย แล้วหันไปมองประตูห้องเมื่อได้ยินเสียงเคาะเบาๆ

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเดินเข้ามาเก็บถาดอาหารของหล่อนออกไป สวนทางกับหมอต่อพงศ์ที่เดินเข้ามาพอดี

“สวัสดีครับลุงหมาย” เขายกมือไหว้อย่างเป็นกันเอง “พักนี้เป็นยังไงบ้างครับ”

“สบายดีครับหมอ” ชายสูงวัยรับไหว้ “แล้วหมอเป็นยังไงบ้างครับ ไม่ได้เจอกันนานเลย”

“งานยุ่งเหมือนเดิมครับ” หมอหนุ่มตอบแล้วหันมาถามหล่อน “เป็นยังไงบ้างครับ เจ็บแผลไหม ผมจะได้ให้ยาแก้ปวดเพิ่ม”

“ไม่เจ็บเท่าไรค่ะ ฉันอยากกลับไปพักฟื้นที่บ้าน ขอออกจากโรงพยาบาลวันนี้ได้ไหมคะ”

“ใจเย็นๆ ครับ” เขายิ้มอย่างใจดี “รอผลสแกนสมองออกก่อน ถ้าไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง พรุ่งนี้ผมจะให้กลับบ้านได้”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนยิ้มตอบ “หมวดสารินพักอยู่ห้องไหนคะ ฉันอยากไปเยี่ยมเขาก่อนกลับบ้าน”

“หมดสารินพักอยู่อีกชั้นหนึ่ง เดี๋ยวผมจะให้เจ้าหน้าที่พาไปเยี่ยมเขา ขอตัวก่อนนะครับ”

หมอหนุ่มเดินออกไป หล่อนมองตามเขา แล้วหันมามองกล้าเมื่อหนุ่มรุ่นน้องพูดขึ้น

“หมอต่อพงศ์เป็นคนดี เจ้าไม่น่าปล่อยเขาหลุดมือไปเลย”

“เสียดายมากนายก็ตามไปจีบเขาสิ เห็นพยาบาลคุยกันว่าเขายังโสด” หล่อนเอ่ยอย่างหมั่นไส้

“จะดีเหรอคะ”

กล้าแกล้งดัดเสียง เรียกเสียงหัวเราะจากทุกคน โดยไม่รู้ว่าหมอหนุ่มยืนฟังอยู่หน้าประตู

หมอต่อพงศ์ถอนใจยาว ครั้งแรกที่พบมีนา เขาคิดว่าหล่อนน่าสนใจ พอได้พบกันอีกครั้ง เขากลับหลงรักหล่อน ตอนที่หล่อนบอกเลิก เขาเสียใจจนแทบไม่เป็นผู้เป็นคน แต่จู่ๆ ความรู้สึกนั้นก็คลายลงจนเขาคิดว่าลืมหล่อนไปแล้ว แต่พอได้มาเจอหน้ากันอีกครั้ง หัวใจก็อดหวั่นไหวไม่ได้ ถ้าหล่อนมีใจให้เขาสักนิด เขาจะลองจีบหล่อนอีกครั้ง แต่หล่อนไม่มีใจให้เขาเลย เมื่อก่อนรู้สึกอย่างไร ตอนนี้ก็ไม่ต่างจากเดิม

“คุณหมอคะ” เสียงคุ้นหูดังขึ้น

“ครับ” เขาหันไปมอง

“ท่านผู้อำนวยการเชิญพบค่ะ”

“ขอบคุณครับ” เขาพึมพำตอบแล้วเดินออกไป

สัมผัสอุ่นบนหน้าผากปลุกมีนาให้รู้สึกตัว หล่อนยกมือแตะหน้าผาก แล้วลืมตาขึ้นมองอย่างงัวเงีย รอยยิ้มอบอุ่นกับดวงตาอ่อนโยนตรงหน้าทำให้หญิงสาวไม่แน่ใจว่าตัวเองตื่นแล้วหรือว่ายังอยู่ในห้วงฝัน หล่อนยื่นมือไปหาพลางพึมพำ

“พ่อ...”

“เป็นยังไงบ้าง” พ่อรับมือหล่อนไปกุมไว้

“พ่อจริงๆ ด้วย”

มีนายันตัวลุกขึ้นนั่ง แวบแรกหล่อนนึกว่าเป็นจิรายุ แต่พอลืมตาขึ้นมาเห็นเป็นพ่อ หล่อนกลับตื่นเต้นมากกว่า เพราะไม่นึกว่าท่านจะมาเยี่ยม

“พ่อช่วย” พ่อประคองหล่อนนั่งแล้วหยิบหมอนมาให้พิง “ลูกเป็นยังไงบ้าง เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“ดีขึ้นมากแล้วค่ะ พรุ่งนี้หมอให้กลับบ้านได้แล้ว พ่อมานานหรือยังคะ”

“ไม่นาน” พ่อตอบพลางนั่งลงข้างเตียง “ทำไมลูกถึงไปมีเรื่องกับคนพวกนั้นได้”

“เรื่องมันยาวค่ะ” มีนาตอบอุบอิบ

พ่อจ้องหน้าหล่อนนิ่งแล้วถอนใจยาว

“พ่อมีเวลา เล่ามาเถอะ”

“ก็ได้ค่ะ” หล่อนเอ่ยเสียงอ่อย แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดให้พ่อฟังเหมือนที่เล่าให้สมหมายฟัง

พอเล่าจบพ่อก็ถอนใจอีกครั้ง

“เลิกทำอู่ซ่อมรถแล้วไปทำงานกับพ่อเถอะ วงการนี้อันตรายเกินไป”

“อู่รถเป็นสมบัติของตา ท่านรักมันมาก หนูทิ้งไปไม่ได้หรอกค่ะ”

มีนาปฏิเสธผู้เป็นพ่อ เหตุผลแรกเพราะหล่อนรับปากตามนัสว่าจะดูแลอู่ของท่าน ส่วนเหตุผลที่สองเพราะคุณหญิงจงกลนีกับสโรชา สองแม่ลูกเกลียดหล่อนเข้ากระดูกดำ ถ้าต้องเจอหน้าพวกเขาทุกวัน หล่อนได้เส้นเลือดในสมองแตกตายก่อนอายุสามสิบ

“กล้ากับสมหมายก็ยังอยู่ ยกอู่รถให้พวกเขาดูแลสิ แล้วหนูมาทำงานกับพ่อ เขาสองคนรักอู่ไม่แพ้หนู พวกเขาต้องดูแลได้แน่นอน”

“แล้วหนูจะคิดดูค่ะ”

“หนูตอบแบบนี้ทุกครั้งเลย” พ่อมองอย่างตัดพ้อแล้วถามเสียงเข้ม “ต้องให้พ่อคุกเข่าขอร้องไหม หนูถึงจะยอมไปทำงานกับพ่อ”

“หนู...”

มีนามองพ่ออย่างลำบากใจ แล้วหันไปมองประตูห้องเมื่อมีเสียงเคาะดังขึ้น คุณหญิงจงกลนีเปิดประตูเข้ามา นางเหลือบตามองหล่อนแวบหนึ่ง แล้วถามพ่อด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“เสร็จหรือยังคะคุณ เดี๋ยวก็ไปงานเลี้ยงไม่ทันหรอก แถวนั้นรถติดทุกวันด้วย”

“ผมรู้แล้ว คุณไปรอที่รถก่อน เดี๋ยวผมตามไป”

“อย่านานนะคะ ฉันไม่อยากไปสาย”

นางหันหลังเดินออกไป พ่อมองตามจนประตูปิดจึงหันมาพูดกับหล่อน

“วันนี้พ่อต้องกลับก่อน ไว้หนูออกจากโรงพยาบาลแล้วพ่อจะไปขอคำตอบอีกครั้ง”

“ค่ะพ่อ”

มีนายกมือไหว้ผู้เป็นพ่อ ท่านลูบผมหล่อนเบาๆ แล้วเดินออกจากห้อง หญิงสาวมองตาม ตอนที่พ่อแตะหน้าผากหล่อน หล่อนคิดว่าจิรายุมาหาพวกเขาเหมือนกันเหลือเกิน รู้ว่าอยู่ที่ไหน แต่มือของหล่อนเอื้อมไปไม่ถึง

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ห้องรับรองในไพชยนตปราสาท จิรายุยืนอยู่ตรงหน้าองค์สักกเทวราช ซ้ายมือของเขาคือท้าวชัยภัทร ส่วนขวามือคือผู้มาเยือนจากยมโลก เทพบุตรหนุ่มเหลือบตามอง ยมทูตตนนี้คือยมทูตที่เขาพลั้งมือทำร้ายตอนไปช่วยมีนาจากเสี่ยอำนาจ ดูจากสีหน้าตึงๆ ของอีกฝ่าย และสีหน้าเคร่งเครียดของอาจารย์ที่ปรึกษา หมอนี่คงมาฟ้องที่เขาไปก้าวก่ายงานของยมโลกอย่างไม่ต้องสงสัย

“เจ้าชื่ออะไร” องค์สหัสนัยน์ตรัสถาม

“ธีภพพ่ะย่ะค่ะ” ยมทูตหนุ่มกราบทูล

“เจ้ามาพบเราด้วยเรื่องอันใด”

“กระหม่อมเป็นตัวแทนของท้าวยมราช มาทูลขอความเป็นธรรมพ่ะย่ะค่ะ”

“ความเป็นธรรมอะไร”

“จิรายุเทพบุตรผู้นี้...” ยมทูตหนุ่มปรายตามองเขาแล้วหันไปกราบทูลองค์อินทร์ “ทำร้ายร่างกายกระหม่อมและขัดขวางการทำงานของยมโลก เป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บและทำงานล่าช้า ท้าวยมราชจึงให้กระหม่อมนำความมากราบทูลพระองค์ เพื่อให้ทรงตักเตือนเทวดาในปกครอง ไม่ให้ก้าวก่ายงานของยมโลกอีกพ่ะย่ะค่ะ”

จิรายุร้องครางในใจ เขาคิดไว้ไม่ผิดเลย เคยได้ยินว่ายมทูตเป็นพวกเจ้าคิดเจ้าแค้น เพิ่งเห็นกับตาตัวเองก็วันนี้แหละ

“เจ้าทำจริงหรือไม่จิรายุ” องค์สหัสนัยน์ตรัสถาม

“กระหม่อมไปที่นั่นจริงพ่ะย่ะค่ะ” เขายอมรับแต่โดยดีแล้วกราบทูลชี้แจง “แต่กระหม่อมไม่ได้ตั้งใจไปขัดขวางการทำงานของยมโลก และไม่ได้ตั้งใจทำร้ายยมทูตผู้นี้แม้แต่น้อย กระหม่อมแค่ต้องการช่วยเหลือหญิงมนุษย์ผู้หนึ่งให้พ้นจากอันตราย จึงพลั้งมือทำลงไปโดยไม่ทันคิดว่าจะเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น”

“หญิงมนุษย์ผู้นั้นเป็นใคร เกี่ยวข้องอะไรกับเจ้า ทำไมเจ้าต้องช่วยนางด้วย”

“นางชื่อมนต์มีนาพ่ะย่ะค่ะ” ท้าวชัยภัทรกราบทูลแทนเขา “นางเป็นหญิงมนุษย์ที่จิรายุเทพบุตรดูแล เขาต้องลงไปโลกมนุษย์เพื่อจับคู่ให้นาง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในวิชาศึกษาภาคสนามพ่ะย่ะค่ะ”

“ขอประทานอภัยพ่ะย่ะค่ะ” ธีภพยมทูตกราบทูล “กามเทพฝึกหัดมีหน้าที่จับคู่ให้มนุษย์ ไม่ได้มีหน้าที่เปลี่ยนชะตากรรมของพวกเขา จิรายุ

เทพบุตรทำเกินหน้าที่ของตน สมควรได้รับโทษทัณฑ์ให้เข็ดหลาบ เพื่อไม่ให้เทพบุตรองค์อื่นประพฤติเป็นเยี่ยงอย่าง”

จิรายุกัดฟันกรอด เขาไม่ค่อยโกรธใครบ่อยนัก เพราะความโกรธเป็นสิ่งไม่ดี แต่วันนี้เขาอยากต่อยหน้ายมทูตตนนี้มาก ไม่รู้ว่าจงเกลียดจงชังเขามาแต่ชาติไหน ถึงได้อยากให้เขาถูกลงโทษนัก

“หญิงมนุษย์นางนั้นถึงฆาตหรือไม่” องค์สหัสนัยน์ตรัสถาม

“นางยังไม่ถึงฆาตพ่ะย่ะค่ะ” ยมทูตหนุ่มกราบทูล

“เมื่อหญิงสาวยังไม่ถึงฆาต จิรายุเทพบุตรจึงไม่ได้ขัดขวางงานของยมโลก แต่เพื่อความสบายใจของทุกฝ่าย เราจะลงโทษเขาอย่างเหมาะสม และห้ามเขาไม่ให้ไปยุ่งกับงานของยมโลกอีก เจ้าพอใจหรือไม่ธีภพ”

“พอใจพ่ะย่ะค่ะ กระหม่อมทูลลา” ยมทูตหนุ่มค้อมศีรษะ แล้วเดินออกจากห้องรับรอง

พอเขาเดินพ้นห้องไปแล้ว องค์สหัสนัยน์ก็มีรับสั่ง

“เจ้าออกไปก่อนชัยภัทร เราจะคุยกับจิรายุตามลำพัง”

“พ่ะย่ะค่ะ” ท้าวชัยภัทรค้อมศีรษะ แล้วเดินตามยมทูตหนุ่มออกไป

จิรายุเงยหน้ามองพระพักตร์องค์อินทร์ ไม่ว่าจะทรงลงโทษอย่างไร เขาจะน้อมรับไว้ด้วยความเต็มใจ เพราะเขาสมควรได้รับมันแล้ว

“โลกมนุษย์เป็นอย่างไรบ้างจิรายุ”

“โลกมนุษย์สับสนวุ่นวาย มีทั้งเรื่องดีและเรื่องไม่ดีพ่ะย่ะค่ะ” เขากราบทูลตามที่เห็นมา

“หยุดก่อน” ทรงยกพระหัตถ์ห้าม “ตอนนี้อยู่กันแค่สองคน เจ้าพูดธรรมดาก็ได้ เราไม่ชอบราชาศัพท์ มันยืดยาดน่ารำคาญ”

“ได้ครับ” เขาน้อมรับพระบัญชา “มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่เข้าใจยาก ทั้งความคิดและการกระทำแตกต่างจากชาวสวรรค์ แต่โดยรวมไม่ได้เลวร้ายครับ”

“เจ้าชอบพวกเขาก็ดีแล้ว แต่อย่าผูกพันกับมนุษย์มากนัก อดีตผ่าน

มาแล้ว ไม่มีประโยชน์ที่จะค้นหา หวังว่าเจ้าจะเข้าใจที่เราพูด”

จิรายุมองสบพระเนตร องค์อินทร์มีอีกพระนามว่าท้าวสหัสนัยน์ ทรงรู้เห็นทุกเรื่องราวในสามโลก เรื่องที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจึงไม่อาจพ้นพระเนตรพระกรรณ

“ผมจะจำไว้ครับ” เขาค้อมศีรษะ

“เจ้าออกไปได้แล้ว” ทรงโบกพระหัตถ์ไล่ “เราอยากพักผ่อน”

“ผมยังไม่ได้รับโทษเลยครับ” เขากราบทูลทักท้วง

“ขอโทษที เราลืมไป ทำผิดเพราะเจตนาดี ควรจะรับโทษอะไร” ทรงขมวดพระขนงแล้วแย้มพระสรวล “เราลงโทษให้เจ้าไปช่วยงานที่ห้องสมุดหนึ่งวัน แล้วห้ามไปยุ่งเกี่ยวกับฝ่ายยมโลกอีก”

“แค่นี้เหรอครับ” เขาถามอย่างแปลกใจ

“ใช่” ทรงพยักพระพักตร์แล้วทรงย้อนถามเขา “ทำผิดครั้งแรกแค่นี้ก็พอแล้ว หรือว่าเจ้าอยากให้เราขับเจ้าออกจากสวรรค์ ไปจำศีลในป่าหิมพานต์สักร้อยปีมนุษย์”

“ไม่ครับ” เขาส่ายหน้า กราบทูลลาแล้วเดินออกไป

๒๑

มีนาหยุดยืนหน้าห้องพักของหมวดสาริน เย็นนี้หล่อนจะออกจากโรงพยาบาล จึงแวะมาเยี่ยมเขาก่อนกลับบ้าน หญิงสาวเคาะประตูแล้วเปิดเข้าไปหลังได้ยินเสียงอนุญาต นายตำรวจหนุ่มนั่งอยู่บนเตียง ใบหน้ายังบวมเป่งเขียวช้ำ แต่ดูแล้วไม่มีอะไรเสียหาย ซึ่งนับว่าโชคดีมาก

“หายดีแล้วเหรอครับ” เขายิ้มทักทายหล่อน

“ดีขึ้นมากแล้วค่ะ” หญิงสาวยิ้มตอบพลางนั่งลงข้างเตียง “หมวดเป็นยังไงบ้างคะ”

“ค่อยยังชั่วแล้วครับ อีกสองสามวันก็ออกจากโรงพยาบาลได้ แก้มคุณ...” หมวดหนุ่มยื่นมือมาแตะแก้มหล่อน มีนาถอยหนีตามสัญชาตญาณ เขาชักมือกลับพลางพึมพำ

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจล่วงเกิน แค่อยากรู้ว่าคุณเจ็บไหม”

“ไม่เจ็บแล้วค่ะ แต่รอยช้ำคงต้องใช้เวลาอีกสักพัก ช่วงนี้ก็ใช้หน้ากากอนามัยปิดหน้าไปก่อน” หญิงสาวหัวเราะขำ แต่เขาไม่หัวเราะด้วย

“ผมขอโทษครับ”

“ขอโทษทำไมคะ หมวดไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย คนที่ผิดคือเสี่ยอำนาจกับลูกน้อง ตอนนี้พวกเขารับกรรมไปแล้ว หมวดไม่ต้องขอโทษฉันหรอกค่ะ”

“เสี่ยอำนาจคงอยู่ในคุกอีกนาน แต่นายชาญชัยหนีไปได้ ผมออกจากโรงพยาบาลเมื่อไร จะตามจับมันมารับโทษให้ได้”

“นายชาญชัยหนีไปได้เหรอคะ” หญิงสาวถามเสียงเบา หน้าเครียดขึ้นมาทันที ชาญชัยรู้จักหล่อนดี ถ้าเขากลับมาแก้แค้น หล่อนจะทำอย่างไร

“ไม่ต้องกลัวนะครับ” หมวดหนุ่มอ่านสีหน้าหล่อนออก “ไม่มีนายคุ้มหัว ชาญชัยก็เหมือนหมาไม่มีเจ้าของ ป่านนี้คงหนีหัวซุกหัวซุน ไม่กล้าย้อนกลับมาทำร้ายคุณหรอก”

มีนาพยักหน้าพลางฝืนยิ้ม ภาวนาให้เป็นอย่างที่นายตำรวจหนุ่มพูด เพราะหล่อนไม่อยากเจอเหตุการณ์แบบคืนนั้นอีกแล้ว

“ฉันกลับห้องก่อนนะคะ” หล่อนลุกขึ้นยืน “เดี๋ยวกล้าจะมารับแล้ว”

“เดี๋ยวก่อนครับ” หมวดหนุ่มร้องเรียก สีหน้าอึดอัดจนหล่อนสงสัย

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“เสี่ยอำนาจได้รับโทษแล้ว แต่ผมยังไม่ได้รับโทษเลย”

“หมวดทำอะไรผิดคะ ทำไมต้องรับโทษด้วย” หล่อนเลิกคิ้วถาม

หมวดหนุ่มเงยหน้ามองแล้วถอนใจยาว

“วันที่ผมชวนคุณมาเลี้ยงขอบคุณ ผมเห็นนายชาญชัยขับรถตามคุณไป ผมคิดว่าเสี่ยอำนาจน่าจะสงสัยคุณแล้ว ผมจึงชวนคุณออกมากินข้าวอีกครั้ง เพื่อล่อให้เสี่ยใหญ่เผยตัวออกมา ผมไม่ได้ตั้งใจทำให้คุณบาดเจ็บ ผมแค่ต้องการจับเขาให้ได้คาหนังคาเขา ผมขอโทษที่คิดน้อยเกินไป ยกโทษให้ผมได้ไหมครับ”

มีนาพูดไม่ออก หล่อนรู้ว่าหมวดสารินเป็นคนจริงจังกับงานมาก แต่ไม่คิดว่าจะกล้าเอาชีวิตหล่อนไปเสี่ยงอันตรายด้วย

“พูดอะไรสักคำสิครับ จะด่าผมก็ได้ จะตบผมก็ได้ แต่อย่านั่งนิ่ง

แบบนี้ ผมไม่อยากให้คุณเกลียดผม”

“ฉันไม่ได้เกลียดหมวดหรอกค่ะ ฉันแค่ตกใจ”

“ไม่ต้องกลัวนะครับ ผมจะดูแลคุณเอง ผมจะไม่ยอมให้ใครทำร้ายคุณอีก” เขาจับมือหล่อนไปกุมไว้แล้วสบตาหล่อน “ผมรักคุณครับ”

มีนายิ้มแหย ปากเขาบอกว่ารักหล่อน แต่กลับใช้หล่อนเป็นเหยื่อล่อเสี่ยอำนาจ คนรักกันเขาทำกันแบบนี้เหรอ

“ผมไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร รู้ตัวอีกทีผมก็รักคุณไปแล้ว ขอให้ผมดูแลคุณนะครับ”

“ฉันดีใจที่หมวดรู้สึกดีกับฉัน แต่ฉันคงรับไว้ไม่ได้ เพราะฉันไม่ได้รักหมวด” หล่อนดึงมือกลับมา

หมวดหนุ่มหน้าหมองลงแล้วเอ่ยเสียงเศร้า

“สิ่งที่ผมทำเลวร้ายมาก คุณคงไม่ให้อภัยผม”

“ไม่ใช่ค่ะ” หล่อนส่ายหน้า “ฉันไม่เคยโกรธหมวด แต่ที่ฉันปฏิเสธหมวด เพราะฉันไม่ได้รักหมวด”

“คุณรักคนอื่นเหรอครับ”

มีนานิ่งงันไป ร่างสูงในชุดสูทสีขาวปรากฏในห้วงความคิด ก่อนหล่อนจะรีบลบมันทิ้งไป เพราะแค่คิดก็ไม่สมควรแล้ว

“เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้รักใคร”

“ขอผมเป็นเพื่อนกับคุณได้ไหม”

“ไม่ต้องขอหรอกค่ะ เราเป็นเพื่อนกันอยู่แล้ว หมวดพักผ่อนเถอะค่ะ ฉันขอตัวก่อนนะคะ” หล่อนยิ้มให้เขาแล้วเดินออกไป

มีนาเดินกลับห้องพักของตน รู้สึกโล่งใจที่บอกปฏิเสธหมวดสาริน การเป็นแฟนตำรวจอันตรายเกินไป โดยเฉพาะตำรวจที่ตั้งใจทำงานอย่างเขา ถ้าคืนนั้นจิรายุมาช่วยหล่อนไม่ทัน ป่านนี้หล่อนคงตายอย่างอนาถไปแล้ว หญิงสาวถอนใจยาว หล่อนอยากช่วยเทพบุตรหนุ่ม แต่ความรักฝืนกัน

ไม่ได้ เขาเป็นกามเทพน่าจะเข้าใจ แต่ถ้าเขาไม่เข้าใจ หล่อนก็จนใจ

“คุณหญิงคนนั้นนี่” หล่อนพึมพำเมื่อเห็นแม่ของคนไข้ในห้องวีไอพีบนชั้นแปดยืนพิงผนังอยู่ข้างหน้า ใบหน้าสวยตามวัยของนางซีดเผือด ทำท่าจะรูดลงไปกองกับพื้น

“ระวังค่ะ” หล่อนรีบเข้าไปประคอง แล้วพานางไปนั่งที่ม้านั่ง “นั่งตรงนี้ก่อนนะคะ เดี๋ยวหนูไปตามคนมาช่วย”

“ไม่ต้องหรอกจ้ะ” นางจับมือหล่อนไว้ “ฉันแค่หน้ามืดนิดหน่อย นั่งพักสักครู่คงดีขึ้น ขอบใจหนูมากนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” หล่อนยิ้มรับ นั่งลงข้างๆ มองไปรอบๆ ก่อนหันกลับมาเมื่อรู้สึกว่าถูกจ้องมอง

“หนูไม่ไปไหนเหรอจ๊ะ”

“หนูว่างค่ะ อยากนั่งเล่นตรงนี้สักพัก” มีนาตอบแล้วมองไปทางอื่นก่อนหันกลับมาอีกครั้งเมื่อนางจับแขนหล่อน

“หนูเป็นเด็กดี ฉันชื่อ จารวี บวรภัทร หนูชื่ออะไรเหรอจ๊ะ”

“หนูชื่อมนต์มีนาค่ะ แต่เรียกมีนาเฉยๆ ก็ได้” หล่อนบอกชื่อแต่ไม่บอกนามสกุล เหมือนทุกครั้งที่แนะนำตัวกับคนแปลกหน้า เพราะไม่อยากให้ใครรู้ว่าเป็นคนตระกูลศุภการ

“ชื่อเพราะจัง หนูป่วยเป็นอะไรเหรอจ๊ะ” นางมองชุดคนไข้ที่หล่อนสวม

“อุบัติเหตุนิดหน่อยค่ะ” หล่อนตอบเลี่ยงไปแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “ลูกชายของคุณหญิงเป็นยังไงบ้างคะ”

“หนูรู้จักลูกชายฉันด้วยเหรอ”

“ไม่รู้จักค่ะ” หล่อนส่ายหน้า “หนูแค่เคยเห็นเขาแวบหนึ่งตอนพาลุงมาหาหมอคราวก่อน ขอโทษที่ละลาบละล้วงนะคะ”

“ไม่เป็นไรจ้ะ” นางยิ้มเศร้า “ลูกชายของฉันป่วยมานานแล้ว ไม่ใช่ความลับอะไร”

“ไม่ดีขึ้นเลยเหรอคะ” หล่อนถามเสียงเบา

คุณหญิงจารวีหน้าหมองลง ส่ายหน้าช้าๆ น้ำตาปริ่มขอบตา ก่อนไหลผ่านร่องแก้มเหมือนไข่มุกหลุดจากสาย

“หนูขอโทษค่ะ หนูปากไม่ดี ชอบพูดอะไรไม่คิด อย่าร้องไห้นะคะ” หล่อนละล่ำละลักขอโทษ

นางเช็ดน้ำตาแล้วยิ้มให้หล่อนอย่างเอ็นดู

“ไม่เป็นไรจ้ะ ไม่ต้องขอโทษหรอก ฉันอยากกลับห้องแล้ว หนูพาฉันไปส่งที่ห้องได้ไหม ฉันจะได้แนะนำให้รู้จักกับลูกชาย”

มีนาพยักหน้า ประคองคุณหญิงจารวีให้ลุกขึ้นยืนแล้วพาไปส่งที่ห้องพัก ทั้งสองขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นแปด ระหว่างทางนางเล่าเรื่องลูกชายให้หล่อนฟังทั้งน้ำเสียงและแววตาเต็มไปด้วยความภูมิใจ

“ลูกชายของฉันชื่อจิรากร ชื่อเล่นว่าสอง ตอนเป็นเด็กเขาน่ารักมาก พอโตเป็นหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา เรียนเก่ง เล่นกีฬาเก่ง มีสาวๆ แวะเวียนมาหาไม่ได้ขาด แม้ตอนนี้จะล้มป่วย แต่ยังหล่ออยู่นะ”

“หนูไม่แปลกใจเลยค่ะ คุณหญิงสวยขนาดนี้ คุณจิรากรก็ต้องหล่ออยู่แล้ว”

มีนาแอบมองเสี้ยวหน้าของนาง ลองคำนวณอายุในใจ แต่เดาไม่ออกว่าอายุเท่าไร เพราะนางสวยจนหล่อนยังอิจฉา

“ฉันแก่แล้วนะ ยังจะสวยอีกเหรอ” นางถามยิ้มๆ

“ค่ะ สวยมาก” หล่อนพยักหน้ายืนยัน “ตอนเห็นคุณหญิงครั้งแรก หนูยังตกตะลึงเลย ไม่น่าเชื่อว่าจะมีลูกโตเป็นหนุ่มแล้ว”

“ปากหวาน” นางหัวเราะเสียงใส “ฉันอายุห้าสิบแล้วนะ ตอนนี้คนสวยคือหนู ถ้าแต่งหน้าแต่งตัวดีๆ หนูจะสวยจนคนมองเหลียวหลัง”

“หนูไม่สวยหรอกค่ะ” หล่อนยิ้มเขิน “แค่ผู้หญิงมอมแมมคนหนึ่งเท่านั้น วันๆ มุดอยู่ใต้ท้องรถ ไม่ค่อยเห็นเดือนเห็นตะวัน”

“มุดอยู่ใต้ท้องรถเหรอจ๊ะ” นางทำหน้างง

“หนูทำอู่ซ่อมรถค่ะ ชื่ออู่มนัสยานยนต์ อยู่แถวมีนบุรี ถ้าคุณหญิงไปใช้บริการ หนูจะดูแลอย่างดีเลย”

“อ๋อ เป็นช่างซ่อมรถ แล้วฉันจะแวะไปอุดหนุนนะ”

ประตูลิฟต์เปิดออก มีนาประคองคุณหญิงจารวีออกมา ทั้งสองเดินไปช้าๆ แล้วหยุดยืนเมื่อมีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาหา หล่อนจำได้ว่าเขาคือลูกชายอีกคนของนางที่เคยเดินชนหล่อนแล้วไม่ขอโทษ

“คุณแม่ไปไหนมาครับ ผมเป็นห่วงแทบแย่”

“แม่ไปเดินเล่นจ้ะ แล้วจู่ๆ เกิดเวียนหัว โชคดีที่ได้หนูมีนาพามาส่ง” นางตอบลูกแล้วหันมาหาหล่อน “หนูมีนา นี่ตาศรุต ลูกชายคนโตของฉัน ตารุต นี่หนูมนต์มีนา เจ้าของอู่ซ่อมรถมนัสยานยนต์”

“สวัสดีค่ะ” หล่อนทักทายตามมารยาท

ชายหนุ่มพยักหน้าตอบนิดหนึ่ง รวดเร็วจนมองแทบไม่ทัน แล้วเดินมาประคองมารดาแทนหล่อน

“กลับห้องเถอะครับ คุณแม่เหนื่อยแล้ว”

“จ้ะ” นางพยักหน้ารับแล้วจับมือหล่อน “ไป หนูมีนา ไปเยี่ยมตาสองด้วยกัน จะได้ดูว่าลูกชายฉันหล่ออย่างที่บอกไหม”

“วิภากำลังเช็ดตัวนายสองอยู่ครับ คงไม่สะดวกให้คนนอกเข้าไปตอนนี้”

“เหรอ” นางทำหน้าเสียดาย “ขอโทษด้วยนะจ๊ะ คงต้องเป็นวันหลังแล้วละ”

“ไม่เป็นไรค่ะ งั้นหนูขอตัวกลับห้องก่อนนะคะ”

มีนายกมือไหว้คุณหญิงจารวีแล้วหันหลังเดินออกมา พอไปถึงหน้าลิฟต์ หล่อนก็หันกลับไปมองพวกเขา คุณหญิงจารวีผิวขาว นายศรุตขี้เก๊กผิวสีแทน หน้าตาผิวพรรณเหมือนหนังคนละม้วน โดยเฉพาะนิสัยแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว คุณหญิงจารวีน่ารักใจดี แต่ศรุตเย่อหยิ่งไม่เห็นหัวคน

“ไม่รู้เป็นแม่ลูกกันได้ยังไง” หล่อนพึมพำแล้วเดินเข้าไปในลิฟต์

จิรากรชื่อเล่นว่าสอง แต่ศรุตชื่อเล่นว่ารุต ถ้าเขาเป็นพี่ชาย ทำไมไม่ชื่อหนึ่ง

“นั่นสิ ทำไมชื่อรุต” หล่อนถามตัวเองแล้วเดินออกจากลิฟต์

รถกระบะสีเขียวหัวเป็ดแล่นมาจอดหน้ารั้วไม้สีขาว มีนาเปิดประตูรถลงมาก่อน จากนั้นสมหมายกับกล้าจึงเดินตามมา หล่อนไขกุญแจเปิดประตูรั้วเดินนำเข้าไปในบ้าน กล้าถือกระเป๋าของใช้ของหล่อนไปวางบนโต๊ะกินข้าว แล้วเดินไปเข้าห้องน้ำ ส่วนสมหมายเดินไปนั่งที่โซฟารับแขก

มีนาเดินเข้าไปในห้องครัว ป้าอ้นหุงข้าวและทำกับข้าวง่ายๆ ไว้ให้หล่อนสองอย่าง หญิงสาวเปิดตู้เย็น หยิบขวดน้ำกับแก้วเปล่าเดินออกไปหาสมหมาย หล่อนวางของลงตรงหน้าเขาแล้วนั่งลงฝั่งตรงข้าม สมหมายเทน้ำใส่แก้ว ยกขึ้นดื่ม แล้ววางแก้วเปล่าลงบนโต๊ะ

“หนูนอนพักอีกสองสามวันแล้วค่อยไปทำงานก็ได้ ตอนนี้ไม่ได้รับงานสีแล้ว งานที่อู่จึงไม่ค่อยมาก ลุงกับไอ้กล้าทำกันเองได้”

“หนูพักนานกว่านี้ไม่ได้หรอกค่ะ ค่ารักษาทำเอาเงินเก็บของหนูเกือบหมด ยังดีที่ตอนนี้ไม่ต้องใช้หนี้เสี่ยอำนาจแล้ว ไม่งั้นพวกเราได้กินมาม่ากันทั้งเดือนแน่”

“หนูน่าจะไปทำงานกับคุณพ่อ โรงแรมของคุณอนันต์ใหญ่โต หนูจะมาทนลำบากกับพวกเราทำไม” สมหมายสบตาหล่อน

หญิงสาวมองตอบแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ

“หนูชอบลำบาก เหนื่อยกายยังดีกว่าเหนื่อยใจ ลุงหมายไม่ต้องพูดให้เมื่อยปากหรอก ไม่ว่ายังไงหนูก็ไม่มีวันทิ้งอู่ของเรา”

“ดื้อ ดื้อตั้งแต่เล็กยันโต ดื้อเหมือนตาไม่มีผิด” เขาลุกขึ้นยืนพลางตะโกนเรียกหลานชาย “เสร็จหรือยังไอ้กล้า ข้าจะกลับอู่แล้ว”

“ลุงหมาย” หล่อนคว้าแขนเขาไว้ “หนูรู้ว่าลุงหวังดีกับหนู แต่หนูไปทำงานกับพ่อไม่ได้จริงๆ ลุงอย่าโกรธหนูเลยนะ”

“ลุงไม่ได้โกรธหนู” เขาถอนใจยาว “แต่ลุงเป็นห่วงหนู ลุงอยากเห็น

หนูมือนาคตที่ดี ไม่ใช่จมอยู่ในอู่รถไปวันๆ แบบนี้”

“ขอหนูสู้อีกหน่อยนะจ๊ะ ถ้าไม่ไหวจริงๆ หนูจะไปหาพ่อ” หญิงสาววิงวอน

สมหมายกลอกตาอย่างอ่อนใจ แต่สุดท้ายก็ยอมตามใจหล่อน

“แล้วแต่หนูเถอะ ลุงยังไงก็ได้ ไอ้กล้าเสร็จหรือยัง ข้าจะกลับแล้วนะ” เขาตะโกนเรียกหลานชาย

“เสร็จแล้ว” กล้าร้องบอกพลางเดินมาหา “คนปวดท้อง เรียกจังเลย รอหน่อยก็ไม่ได้”

“ไม่ต้องบ่น ไปสตาร์ตรถรอเลย” เขาชี้ออกไปนอกบ้านแล้วหันมาพูดกับหล่อน “ลุงกลับก่อนนะ พักผ่อนให้มากๆ”

“จ้ะลุง”

มีนาเดินไปส่งสมหมาย พอสองลุงหลานขับรถไปแล้ว หล่อนก็ปิดประตูรั้ว เดินกลับเข้ามายืนกลางห้องรับแขก มองไปรอบๆ แล้วร้องเรียกเสียงดัง

“จิรายุ”

เงียบ เทพบุตรหนุ่มไม่ขานรับและไม่ปรากฏตัว หญิงสาวมองไปรอบๆ ตั้งแต่เขาช่วยชีวิตหล่อนไว้ จิรายุไม่มาหาหล่อนเลย ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาหรือเปล่า

“จิรายุ” หล่อนร้องเรียกอีกครั้ง แต่ผลที่ได้ก็เหมือนเดิม เทวดาหนุ่มไม่ตอบ

มีนาถอดใจ เดินขึ้นไปยังห้องนอน แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงกริ่งหน้าบ้าน หล่อนหันไปมอง คิ้วคมสวยขมวดด้วยความสงสัย เมื่อเห็นชายหนุ่มในชุดสูทสีดำยืนอยู่นอกรั้วชะเง้อมองเข้ามาในบ้านหล่อน แล้วกดกริ่งเรียกอีกครั้ง

หญิงสาวเดินออกไปดู ชายในชุดสูทอายุราวสามสิบปี ผิวขาว หน้าตาเกลี้ยงเกลา ถ้าเป็นลูกค้าก็น่าจะไปที่อู่รถ ไม่น่ามาหาหล่อนที่บ้าน

“มาหาใครคะ” หล่อนร้องถามโดยไม่เปิดประตูรั้ว

“ผมมาหาเจ้าของบ้าน”

“ฉันเป็นเจ้าของบ้าน คุณมีธุระอะไรกับฉัน”

“นายของผมสนใจที่ดินของคุณ” เขาสอดนามบัตรลอดรั้วเข้ามา “ท่านพร้อมจะให้ราคาที่คุณต้องการ”

มีนารับนามบัตรมาอ่าน ชายคนนี้ชื่อสุเมธ เป็นพนักงานของบริษัทคีรีพรอพเพอร์ตี ซึ่งเป็นบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ชื่อดัง หมู่บ้านที่อยู่ติดหลังบ้านหล่อนก็เป็นของบริษัทนี้ ดูท่าคงอยากสร้างเฟสสองจึงมาติดต่อซื้อที่หล่อน

“ฉันไม่ขายหรอกค่ะ” หล่อนส่งนามบัตรคืนเขา แต่ชายหนุ่มไม่ยอมรับคืน

“อย่าเพิ่งรีบปฏิเสธสิครับ นายของผมอยากได้ที่ผืนนี้จริงๆ คุณอยากได้ราคาเท่าไรก็เสนอมาเลย นายของผมยินดีสู้ราคา รับรองว่าจะไม่ต่อสักคำ”

“ขอบคุณที่สนใจที่ดินของฉัน แต่ที่ดินแปลงนี้ไม่ได้มีไว้ขาย ขอตัวก่อนนะคะ” หล่อนเดินหนีเข้าบ้าน ทิ้งนามบัตรลงถังขยะ โดยมีเสียงชายหนุ่มดังตามหลัง

“อย่าเพิ่งไปสิคุณ คนแถวนี้ขายที่เกือบหมดแล้ว ถ้าคุณไม่ขายจะอยู่ยังไงคนเดียว”

มีนาเดินขึ้นไปที่ห้องนอน เพื่อนบ้านของหล่อนขายที่ไปหลายแปลงแล้ว แต่หล่อนไม่เคยคิดจะขาย เพราะที่นี่เป็นบ้านของแม่ ต่อให้เหลือแค่หลังเดียว หล่อนก็จะอยู่ต่อไป

ภายในหอสมุดของมหาวิทยาลัยแห่งดาวดึงส์ จิรายุเข็นรถใส่หนังสือไปตามชั้นวางหนังสือ ดวงตาคมสีน้ำตาลมองตัวอักษรเหนือศีรษะ แล้วหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นไปวาง จากนั้นก็เดินไปยังชั้นถัดไป โดยมีรณกรสหายสนิทเดินตามไปห่างๆ พร้อมกับบ่นเขาไปด้วย

“ท่านคิดยังไงถึงไปยุ่งกับชะตากรรมของมนุษย์ ท่านก็รู้ไม่ใช่เหรอว่าผลที่ออกมาจะเป็นยังไง”

“เราไม่ได้คิด มันเป็นเหตุสุดวิสัย มีนาตกอยู่ในอันตราย เราจำเป็นต้องยื่นมือเข้าไปช่วย เพราะถ้านางเป็นอะไรไป เราก็เรียนไม่จบ” เขาหยิบหนังสือเล่มหนึ่งจากรถเข็น อ่านรหัสบนสันหนังสือ แล้วนำไปวางบนชั้นเหนือศีรษะ

“นางก็แค่มนุษย์คนหนึ่ง ถ้านางมีอันเป็นไป ท่านก็ขออาจารย์เปลี่ยนคนใหม่ อาจจบช้ากว่าคนอื่นไปบ้าง แต่ไม่ต้องเสี่ยงถูกขับจากสวรรค์”

จิรายุชะงักมือที่กำลังจัดเรียงหนังสือ หัวใจเจ็บแปลบเมื่อคิดว่ามีนาจะตาย เขาไม่รู้ว่าความรู้สึกนี้คืออะไร รู้แต่ว่าเขาไม่ชอบมันเลย

“ท่านฟังที่เราพูดหรือเปล่าจิรายุ” ผู้เป็นสหายถามเสียงดัง

“เบาๆ หน่อยสิ ที่นี่ห้องสมุดนะ”

เขากระซิบเตือนแล้วเข็นรถหนี รณกรเดินมาดักหน้า ขมวดคิ้วมองเขา

“อะไรของท่าน จ้องหน้าเราทำไม”

“ท่านเป็นอะไร แค่พูดถึงหญิงมนุษย์คนนั้น สีหน้าของท่านก็เปลี่ยน อย่าบอกนะว่า...”

“ว่า...” หัวใจเขาเต้นแรงขึ้น ลุ้นว่าผู้เป็นเพื่อนจะพูดอะไร

“ท่านผูกพันกับนางไปแล้ว”

จิรายุผ่อนลมหายใจที่กลั้นไว้ออกมา ‘ผูกพัน’ เป็นคำที่เขารับได้ ถ้าให้ถูกควรเพิ่มคำว่า ‘ปรารถนาดี’ เข้าไปด้วย เพราะเขารู้สึกแบบนั้นกับมีนาจริงๆ

“กามเทพมีหน้าที่จับคู่ให้มนุษย์ ส่วนผลที่ออกมาจะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับผลกรรมของพวกเขา การผูกพันกับมนุษย์เป็นสิ่งที่ไม่สมควร ทำไมท่านไม่ห้ามใจตัวเองบ้าง ครั้งนี้แค่โดนลงโทษให้จัดหนังสือ ถ้ามีครั้งหน้าท่านถูกขับออกจากสวรรค์แน่”

“เราเข้าใจแล้ว” เขายกมือตัดบทเพื่อให้เพื่อนหยุดบ่น “ต่อไปเราจะระวังให้มากขึ้น ท่านมีอะไรก็ไปทำเถอะ ไม่ต้องอยู่ให้กำลังใจเราหรอก เราอยากทำงานเงียบๆ คนเดียว”

“เข้าใจก็ดีแล้ว เพราะเรายังไม่อยากเสียเพื่อนสนิทที่สุดไป เราไปก่อนนะ” รณกรตบไหล่เขาแล้วเดินออกไป

จิรายุถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วเข็นรถเข็นเปล่าไปเก็บหนังสือตามโต๊ะโดยไม่เห็นยศธรที่ยืนอยู่อีกฝั่งของชั้นหนังสือ เขายิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์แล้วเดินออกจากห้องสมุด

๒๒

แสงแดดยามเช้าส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้องรับแขก ปลุกให้บ้านไม้หลังเล็กพ้นจากเงาของรัตติกาล มีนาในชุดเสื้อเชิ้ตลายตารางสีฟ้ากับกางเกงยีนสีน้ำเงินเข้มเดินลงบันได ดวงตาคมหวานเหลือบมองโซฟารับแขกตามความเคยชิน ก่อนยิ้มกว้างด้วยความดีใจเมื่อเห็นร่างสูงในชุดสูทสีขาวนั่งอยู่ตรงนั้น หญิงสาวรีบวิ่งลงบันไดไปยืนตรงหน้าเขา

“นายหายไปไหนมาตั้งหลายวัน”

“มีเรื่องนิดหน่อยทำให้เราลงมาโลกมนุษย์ไม่ได้”

เทพบุตรหนุ่มยิ้มให้หล่อน หล่อเหลากระชากใจ หญิงสาวยิ้มตอบเขินๆ ทั้งที่รู้จักกันมานาน แต่หล่อนยังไม่ชินเสียที

“เรื่องอะไร เกี่ยวกับที่นายช่วยฉันไหม”

“เกี่ยวนิดหน่อย การช่วยเจ้าทำให้เราทำผิดกฎสวรรค์ ขัดขวางการทำงานของยมทูต ยุ่งเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษย์ จึงถูกองค์สหัสนัยน์ลงโทษ”

“แบบนี้ไม่นิดแล้วละ” หล่อนเอ่ยเสียงอ่อยแล้วนั่งลงตรงข้ามเขา

“องค์สหัสนัยน์คือพระอินทร์ใช่ไหม”

“ใช่” เทพบุตรหนุ่มพยักหน้า “องค์อินทร์ทรงเป็นผู้ปกครองสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีหน้าที่ปกครองเหล่าเทพบุตรและเทพธิดา ทรงเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างในสามโลก จึงมีอีกพระนามว่าองค์สหัสนัยน์หรือท้าวพันตา”

“นายโดนลงโทษอะไรบ้าง” หล่อนมองทั่วตัวเขา ไม่เห็นความผิดปกติ แต่ยังอดห่วงไม่ได้

“เราทำความผิดเป็นครั้งแรก องค์สหัสนัยน์จึงทรงตักเตือน แล้วส่งไปจัดหนังสือในห้องสมุด”

“แค่นั้นเองเหรอ” หล่อนถามอย่างแปลกใจ ทำผิดกฎสวรรค์ตั้งหลายข้อ แต่รับโทษแค่จัดหนังสือ

“พระองค์ทรงพระเมตตา เราจึงถูกลงโทษแค่นั้น”

มีนาพยักหน้าเข้าใจ อาจฟังดูแปลกไปนิด แต่รับโทษน้อยก็ดีแล้ว เพราะถ้าเขาถูกขับออกจากสวรรค์เพราะช่วยชีวิตหล่อน หล่อนคงรู้สึกผิดไปทั้งชีวิต

“องค์สหัสนัยน์ทรงมีรูปร่างหน้าตายังไงเหรอ”

“กายทิพย์ของพระองค์งดงามมาก เหมือนชายหนุ่มอายุยี่สิบเศษ ยิ้มเก่ง มีอารมณ์ขัน และเป็นกันเองกับเทพทุกองค์”

“ทรงหล่อกว่านายไหม” หล่อนชี้ไปที่เขา

“ขอบคุณที่ชมว่าเราหล่อ” เทพบุตรหนุ่มยิ้มกว้าง “แต่องค์อินทร์ทรงงามกว่าเราหลายเท่านัก”

“ไม่ได้ชม แค่เปรียบเทียบ” หล่อนเสมองไปทางอื่น เกลียดใจตัวเองที่ชอบสั่นเวลาเห็นรอยยิ้มของเขา

“เจ้าเป็นยังไงบ้าง หายเจ็บหรือยัง”

มีนาหันกลับไปมอง แต่ต้องผงะอย่างตกใจเมื่อเทพบุตรหนุ่มขยับมานั่งข้างๆ แถมยังยื่นมือมาแตะแก้มหล่อน เบาเหมือนสัมผัสของปีกผีเสื้อ

“เจ็บไหม”

“ค่อยยังชั่วแล้ว” หล่อนตอบเสียงสั่นแล้วขยับออกห่าง “ขอบคุณที่ช่วยชีวิตฉัน และขอโทษที่ทำให้นายถูกลงโทษ”

“ไม่ใช่ความผิดของเจ้า เราเป็นคนจับคู่เจ้ากับหมวดสารินเอง เราสมควรต้องรับผิดชอบด้วย”

“ฉันมีเรื่องจะสารภาพ” หล่อนยิ้มแหย “ฉันปฏิเสธหมวดสารินไปแล้ว ขอโทษที่ทำให้นายเสียเวลาอีกครั้ง”

“ช่างมันเถอะ ถึงเจ้าไม่บอกเลิกหมวดสาริน เราก็ต้องยกเลิกการจับคู่ครั้งนี้อยู่ดี เพราะเขาทำให้เจ้าตกอยู่ในอันตราย เขาจึงไม่เหมาะจะเป็นคู่ครองของเจ้า”

มีนายิ้มกว้างด้วยความดีใจ ตอนแรกหล่อนนึกว่าเขาจะโวยวาย แต่เขากลับเห็นดีเห็นงามด้วย ไม่น่ากังวลให้เสียเวลาเลย

“เดี๋ยวเราจะหาคู่ให้เจ้าใหม่ ให้ดีกว่าทุกคนที่เราเคยหามาเลย”

“หาใหม่อีกเหรอ” หญิงสาวถามเสียงอ่อย ความจริงผู้ชายสามคนที่จิรายุหาให้หล่อนล้วนมีดีไปคนละแบบ แต่ปัญหาก็คือไม่มีใครทำให้หล่อนรักได้เลยสักคน

“มีคนมา” เขาชี้ไปนอกบ้าน หญิงสาวมองตามแล้วพึมพำ

“นายสุเมธ”

“ใครเหรอ”

“เขาเป็นนายหน้าซื้อที่ดิน นายนั่งอยู่ตรงนี้แหละ เดี๋ยวฉันออกไปไล่เขาก่อน”

มีนาเดินออกจากบ้าน สุเมธยืนเกาะรั้วมองหล่อน หญิงสาวอ้าปากจะไล่เขา แต่ชายหนุ่มยกมือห้าม แล้วผายมือไปยังรถเก๋งสีดำคันใหญ่ที่จอดอยู่ห่างออกไป

“นายของผมอยากคุยกับคุณ”

“ถ้าจะพูดเรื่องที่ดินก็กลับไปเถอะ เพราะไม่ว่ายังไงฉันก็ไม่ขาย”

“รอแป๊บนึงนะ”

เขาเดินไปที่รถยนต์คันนั้น พูดคุยกันอยู่อึดใจหนึ่งประตูรถก็เปิดออก ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินลงมา เขาสวมสูทสีดำเรียบหรู ผิวขาว รูปร่างสูง หน้าตาดี อายุราวสามสิบปี เขาเดินตรงมาหาหล่อนแล้วถอดแว่นกันแดดออก

“ผมชื่อ ธรากร คีรีวงศ์ เป็นเจ้าของบริษัทคีรีพรอพเพอร์ตี ผมสนใจที่ดินของคุณมาก แต่สุเมธบอกว่าคุณไม่ยอมขาย ผมคิดว่าเราน่าจะคุยกันได้ จึงมาคุยกับคุณด้วยตัวเอง”

“อย่าเสียเวลาเลยค่ะ ใครมาคุยฉันก็ไม่ขาย ขอตัวก่อนนะคะ” หล่อนหันหลังเดินเข้าบ้าน แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินชายหนุ่มตะโกนตามหลัง

“สิบล้านบาทพอไหม”

“อะไรนะ” หล่อนหันกลับไป

“ของทุกอย่างในโลกนี้มีราคาของมัน” เขามองหล่อนอย่างท้าทาย “ฉันให้ราคาที่ดินเธอสิบล้าน ถ้าตกลงฉันจะเขียนเช็คให้เดี๋ยวนี้เลย”

มีนากัดฟันกรอด ตอนแรกก็พูดจาสุภาพดี พอไม่ได้ดั่งใจก็เปลี่ยนเป็นคนละคน เอะอะก็เอาเงินมาฟาดหัว คงคิดว่าเงินของเขาซื้อได้ทุกอย่างสินะ

“ไม่ตกลง ร้อยล้านฉันก็ไม่ขาย เชิญคุณกลับไปได้แล้ว ถ้ายังมารบกวนอีก ฉันจะแจ้งตำรวจ”

“จองหอง ฉันจะซื้อที่แถวนี้ให้หมด ดูซิว่าเธอจะอยู่ยังไง” เขาจ้องหน้าหล่อนเขม็ง แล้วเดินกระทืบเท้ากลับไป

มีนาเดินกลับเข้าบ้าน โบราณบอกว่าเกลียดแบบไหนมักเจอแบบนั้น หล่อนเกลียดพวกเศรษฐีที่ชอบดูถูกคนจน แต่ต้องเจอคนพวกนี้อยู่เรื่อยๆ เมื่อวาน ศรุต บวรภัทร ลูกชายของคุณหญิงจารวี วันนี้ ธรากร คีรีวงศ์ ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะเจอใครอีก

“เจอคนทุเรศแต่เช้า วันนี้คงซวยทั้งวัน” หล่อนบ่นอย่างหัวเสีย

“ได้พบแสดงว่ามีวาสนาต่อกัน ต้องเป็นโชคสิ ไม่ใช่ซวย” เทพบุตร

หนุ่มยิ้มขำ

หล่อนเบะปากแล้วยืนยันคำเดิม

“เจอคนแบบนี้เรียกว่าซวยถูกแล้ว คนไม่เห็นหัวคนฉันเกลียดนัก”

จิรายุเสกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา ค้นหาประวัติของธรากร ดวงตาคมสีน้ำตาลมองปราดไปตามตัวอักษร แล้วเงยหน้าพูดกับหล่อน

“ผู้ชายคนนี้รวยมาก ถ้าได้เขาเป็นคู่ครอง เจ้าจะสบายทั้งชาติ”

“เงินซื้อความสุขไม่ได้หรอก คนที่ชอบดูถูกคนอื่นแบบนี้ ฉันไม่มีวันญาติดีด้วย ฉันไปทำงานก่อนนะ”

มีนาหยิบกระเป๋าสะพายเดินออกจากบ้าน เข็นมอเตอร์ไซค์คันเก่งออกไปจอดนอกรั้ว ปิดล็อกประตูอย่างแน่นหนา แล้วขี่มอเตอร์ไซค์ออกไป

อากาศยามบ่ายร้อนจัด มีนาเดินไปเปิดพัดลม กดปุ่มให้ส่ายไปมาแทนการเปิดแอร์ หล่อนมองออกไปนอกออฟฟิศ เห็นสมหมายถือน้ำยาล้างรถเดินออกไปนอกอู่เพื่อล้างรถของลูกค้าซึ่งนัดมารับเย็นนี้ หล่อนหันไปมองกล้า หนุ่มรุ่นน้องกำลังใช้แท่นยกรถคันหนึ่งขึ้นเพื่อตรวจเช็กช่วงล่าง แต่ต้องกระโดดหลบแทบไม่ทัน เมื่อแท่นรับน้ำหนักไม่ไหวพังครืนลงมา

“กล้า!”

หล่อนรีบวิ่งออกไปดูโดยมีสมหมายวิ่งมาสมทบ กล้าลุกขึ้นยืนปัดเนื้อตัว ไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่รถของลูกค้าเสียหาย ล้มตะแคงอยู่กับพื้น กระจกแตกละเอียด

“ตายแน่” หล่อนพึมพำ รถคันนี้เป็นของป้าสมร แม่ค้าผลไม้หน้าปากซอยซึ่งขึ้นชื่อเรื่องความงก นางเอารถมาให้ช่วยเช็กเบรก ถ้ามาเห็นรถในสภาพนี้ได้โวยวายอู่พังแน่

“เอ็งทำอะไรไอ้กล้า” สมหมายถามอย่างฉุนเฉียว

“ผมไม่ได้ทำ” กล้าโบกมือปฏิเสธ ใบหน้าซีดเผือด “แท่นมันล้มลงมาเอง”

“ทำไมเอ็งไม่ระวัง รถลูกค้าเสียหาย จะเอาเงินที่ไหนไปใช้เขา”

“อย่าดุกล้าเลยลุง มันเป็นอุบัติเหตุ แท่นมันเก่ามากแล้ว รับน้ำหนักไม่ไหว กล้าไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว” หล่อนเข้ามาห้าม

สมหมายหันมามองแล้วถามอย่างหนักใจ

“แล้วรถคันนี้จะทำยังไง รถของนังสมรเสียด้วย มันด่าเราเปิงแน่”

“คงต้องลองเจรจาดูก่อน ถ้าเขาไม่ยอมค่อยว่ากันอีกที”

“มันต้องไม่ยอมแน่ๆ นังนี่ขึ้นชื่อเรื่องความงก ห้าบาทสิบบาทยังไม่ยอมเลย แล้วนี่รถพังทั้งคัน มันต้องให้เราซื้อใช้แน่”

สมหมายเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ขณะที่กล้าหน้าเผือดสีลงไปอีก หนุ่มรุ่นน้องมองหล่อน แต่ไม่รู้จะพูดอะไร

“อย่าเพิ่งคิดมากเลยจ้ะ มาช่วยกันยกรถก่อน ลองเช็กความเสียหายบางทีอาจไม่ได้เป็นหนักอย่างที่เห็นก็ได้”

“ขอให้เป็นแบบนั้นเถอะ” สมหมายถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วร้องบอกหลานชาย “เลิกกลัวได้แล้วไอ้กล้า ไปเอาเครื่องมือมาช่วยกันยกรถขึ้น”

มีนาถอยหลังออกมาเพื่อให้ทั้งสองทำงาน เมื่อมองด้วยสายตา รถเสียหายหนัก ด้านขวาบุบไปทั้งแถบ ล้อด้านขวาแตก ไฟหน้าแตก กระจกแตกรอบคัน ซ่อมให้เหมือนเดิมคงได้ แต่ลูกค้าอาจไม่พอใจ เพราะถือว่าของมีตำหนิแล้ว ถ้าเจ้าของรถให้ซื้อใช้ หล่อนจะทำอย่างไร

“ทำไมถึงเจอแต่เรื่องร้ายๆ นะ” หญิงสาวบ่นกับตัวเอง แล้วไปช่วยทั้งสองเช็กรถ

ตกเย็นพายุใหญ่ก็พัดเข้ามาในอู่มนัสยานยนต์ เมื่อสมรแม่ค้าผลไม้มาดูรถยนต์ของตน นางโวยวายจนเสียงดังออกไปนอกอู่รถ มีนายกมือไหว้อ้อนวอนให้นางลดเสียงลง เพราะเกรงว่าอู่จะเสียชื่อเสียง แต่นางก็ไม่ยอมลดเสียงลงเลย จนเกือบจะมีเรื่องกับสมหมาย หญิงสาวไม่อยากให้เรื่องบานปลาย จึงขอให้กล้าพาลุงไปสงบสติอารมณ์ที่ห้องพัก แล้วปล่อยให้หล่อน

เจรจากับลูกค้าตามลำพัง

“รถพังยับแบบนี้ฉันไม่เอาแล้ว เธอต้องซื้อคันใหม่มาชดใช้ฉัน”

“หนูไม่มีเงินหรอกค่ะ รถเสียหายเยอะก็จริง แต่เป็นแค่ภายนอก เครื่องยนต์ไม่กระทบเลย หนูรับรองว่าจะซ่อมให้ใหม่กว่าเดิมอีก” หล่อนพยายามอธิบาย แต่นางปฏิเสธท่าเดียว

“ซ่อมดีแค่ไหนฉันก็ไม่เอา ของมีตำหนิฉันไม่ชอบ”

“หนูรับรองว่าเมื่อซ่อมเสร็จ จะไม่มีตำหนิให้เห็นแน่นอน เราคนหาเช้ากินค่ำด้วยกัน เห็นใจหนูเถอะนะ” หล่อนวิงวอนเสียงเศร้า

สมรจ้องมองอย่างครุ่นคิด แล้วพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้

“ก็ได้ แต่เธอต้องซ่อมรถให้กลับมาเหมือนเดิม และจ่ายค่าทำขวัญให้ฉันสามหมื่นบาท ถ้าไม่ตกลงตามนี้ก็ซื้อรถคันใหม่มาคืนฉันเลย”

“ได้ค่ะ หนูตกลง ขอเวลาหนูสองสัปดาห์ แล้วทุกอย่างจะเรียบร้อย”

“ให้จริงอย่างที่พูดก็แล้วกัน” นางสะบัดหน้าเดินออกไป

มีนาหันไปมองรถแล้วถอนใจยาว ซ่อมรถให้กลับมาเหมือนเดิมไม่ใช่เรื่องยาก เพราะสมหมายกับกล้าเป็นช่างฝีมือดี แต่การหาเงินสามหมื่นบาทมาจ่ายค่าทำขวัญ หล่อนยังมองไม่เห็นทางเลย

“ซ่อมรถให้เหมือนเดิมก็พอแล้ว ทำไมหนูต้องจ่ายค่าทำขวัญด้วย” สมหมายเดินมาหาหล่อน โดยมีหลานชายเดินตามมา

“หนูไม่อยากมีเรื่องค่ะ แค่นี้ก็เสียชื่อมากแล้ว”

“ผมขอโทษนะเจ้ เพราะผมคนเดียว เจ้เลยต้องเดือดร้อน” กล้าเอ่ยอย่างรู้สึกผิด

“ไม่ต้องขอโทษหรอก มันเป็นอุบัติเหตุ ไม่ใช่ความผิดของนาย แค่ช่วยลุงหมายซ่อมรถให้ดีเหมือนเดิมก็พอแล้ว”

มีนาตบไหล่ปลอบใจเขาแล้วเดินกลับไปที่ออฟฟิศ ทรุดตัวลงนั่งหลังโต๊ะทำงาน หยิบสมุดเงินฝากออกมาดู ตัวเลขน้อยนิดในบัญชีทำเอาหล่อนอยากร้องไห้

“ขอเราดูหน่อยสิ” จิรายุเทพบุตรปรากฏตัวหน้าโต๊ะทำงาน แล้วหยิบสมุดบัญชีธนาคารไปจากมือหล่อน “เหลือเงินในบัญชีแค่หมื่นเดียว ค่าน้ำค่าไฟเดือนนี้ยังไม่พอเลย แล้วเจ้าจะเอาเงินที่ไหนไปใช้หนี้เขา”

“ฉันยังมีเครื่องประดับของแม่ ถ้าเอาไปขายคงพอใช้หนี้เขา”

“ของสำคัญแบบนั้น อย่าเอาไปขายเลย” เขาส่งสมุดบัญชีธนาคารคืนให้หล่อน แล้วทรุดตัวลงนั่งหน้าโต๊ะทำงาน “ให้เราหาสามีรวยๆ ให้เจ้าดีกว่า เจ้าจะได้สบาย ไม่ต้องมาทำงานงกๆ แบบนี้”

“ในโลกมนุษย์เงินต้องต่อด้วยเงิน เศรษฐีที่ไหนจะมาสนใจยาจกอย่างฉัน” หล่อนเก็บสมุดบัญชีธนาคารใส่ลิ้นชัก แล้วหยิบสมุดบัญชีของอู่มาทำต่อ

“เรื่องนั้นไม่ยากหรอก แค่เสกมนตร์มัดใจใส่เศรษฐีสักคน เขาก็รักเจ้าหัวปักหัวปำแล้ว”

“มนตร์มัดใจ” หล่อนเลิกคิ้ว “ไม่ใช่มนตร์ดลใจ”

“มนตร์ดลใจช่วยให้มนุษย์เปิดใจให้กัน แต่มนตร์มัดใจช่วยให้มนุษย์หลงรักกัน ในกรณีของเจ้า เราคิดว่าต้องใช้ยาแรง”

“ความรักที่เกิดจากมนตร์วิเศษ ใช่ความรักที่แท้จริงเหรอ”

หล่อนมองหน้าเขานิ่ง เทพบุตรหนุ่มมองตอบแล้วเอ่ยอย่างเคร่งขรึม

“มนตร์ของเราเป็นจุดเริ่มต้น หากทั้งสองมีวาสนาต่อกัน ความรักที่แท้จริงจะตามมา”

“ผู้ชายสามคนที่นายหามาให้ฉันยังทำให้ฉันรู้สึกแบบนั้นไม่ได้สักคน แล้วนายมั่นใจได้ยังไงว่าคนที่สี่จะทำสำเร็จ”

“เรา...” เขาอ้าปากจะพูด แต่หล่อนห้ามไว้

“ขอร้องละ หยุดจับคู่ให้ฉันสักพัก อย่างน้อยก็จนกว่าฉันจะหาเงินมาจ่ายป้าสมรได้”

“ตามใจเจ้า เรากลับละ” เทพบุตรหนุ่มลุกขึ้นยืน ท่าทางไม่พอใจเท่าไร

“เดี๋ยวก่อน” หล่อนเรียกเขาไว้ “วันนั้นฉันเห็นนายในรถของสโรชา นายไปทำอะไรในรถของเธอ”

“เรา...” เขาอึกอักแล้วพูดตัดบท “ไม่มีอะไรหรอก เจ้าอย่าสนใจเลย”

“เป็นเทวดาโกหกได้ด้วยเหรอ” หล่อนจ้องมองเขม็ง

“ในเมื่อรู้ว่าเราโกหกไม่ได้ เจ้าจะคาดคั้นเราทำไม” เขาต่อว่าหล่อนแล้วหายตัวไป

“ขี้โกงนี่นา กลับมาตอบคำถามฉันก่อน ได้ยินไหมจิรายุ” หล่อนร้องเรียกเสียงดัง แล้วหันไปมองประตูออฟฟิศเมื่อกล้าเปิดประตูชะโงกหน้าเข้ามา

“เจ้คุยกับใครเหรอ เสียงดังออกไปข้างนอกเลย”

“ไม่มีอะไรหรอก นายไปทำงานเถอะ” หญิงสาวโบกมือไล่แล้วหยิบบัญชีมาทำต่อ แต่ในใจคิดถึงเทวดาหนุ่ม แค่คำถามง่ายๆ ทำไมเขาต้องปิดบังด้วย

ค่ำแล้ว แต่ห้องประชุมของบริษัทคีรีพรอพเพอร์ตียังเปิดไฟสว่างด้วยประธานกรรมการหนุ่มเรียกประชุมด่วน เนื่องจากโครงการคอนโดมิเนียมหรูย่านชานเมืองมีข้อพิพาทกับชาวบ้านเรื่องค่าธรรมเนียม ธรากรนั่งอยู่หัวโต๊ะในฐานะประธานการประชุม ดวงตาเรียวยาวจ้องมองผู้จัดการฝ่ายกฎหมายซึ่งกำลังรายงานปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมเสนอแนวทางแก้ไข

จิรายุปรากฏตัวด้านหลังประธานหนุ่ม ธรากรเป็นคนหนุ่มที่ทำงานเก่ง ฉลาด และเด็ดขาด เขาไม่ได้เป็นดารา ไม่ได้เป็นหมอ และไม่ได้เป็นตำรวจ ถ้าเป็นแฟนกับเขา มีนาก็ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ไม่ต้องกลัวว่าจะเป็นม่ายตั้งแต่ยังสาว และไม่ต้องนั่งเหงาอยู่บ้านคนเดียว แถมฐานะของเขายังมั่นคง ถ้าหญิงสาวได้เขาเป็นคู่ครอง หล่อนจะสบายไปทั้งชาติ ไม่ต้องทำงานงกๆ เพื่อแลกกับเงินน้อยนิด และไม่ต้องแข่งรถให้ตำรวจไล่จับด้วย

เทพบุตรหนุ่มเสกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา ธรากรยังโสด เคยมีแฟน

เป็นชาวต่างชาติ แต่เลิกกันไปนานแล้ว เขาเป็นลูกชายคนเดียว ฐานะร่ำรวย ติดอันดับต้นๆ ของเมืองไทย กิจการของเขาเติบโตอย่างรวดเร็ว เป็นนักธุรกิจหนุ่มอนาคตไกล เขาเรียกรูปของมีนาขึ้นมาคู่กัน วาดรูปหัวใจล้อมรูปของทั้งคู่ไว้ แล้วดีดนิ้วไปที่นักธุรกิจหนุ่ม โดยเลือกใช้มนตร์มัดใจแทนมนตร์ดลใจ เพราะมีอานุภาพรุนแรงกว่ามาก

ธรากรที่กำลังสั่งงานลูกน้องหยุดชะงัก แต่อึดใจเดียวก็กลับมาพูดอีกครั้งโดยไม่มีใครผิดสังเกต เทวดาหนุ่มยิ้มพอใจแล้วหายตัวไป

“วันนี้พอแค่นี้ พรุ่งนี้ทำรายงานการประชุมส่งให้ผมด้วย”

ชายหนุ่มลุกออกจากห้อง ใจคอร้อนรุ่มแปลกๆ จู่ๆ ก็อยากพบหญิงสาวเจ้าของบ้านหลังนั้น อยากพบอย่างไม่มีเหตุผล เขาเป็นอะไร ทำไมนึกถึงแต่หล่อน

ธรากรลงลิฟต์ไปยังชั้นที่จอดรถไว้ เขาก้าวเข้าไปนั่งในรถ กำลังจะติดเครื่อง แต่โทรศัพท์มือถือดังขึ้นก่อน ชายหนุ่มหยิบออกมาดูแล้วกดรับสาย

“มีอะไรครับแม่ ผมกำลังจะกลับบ้านแล้ว”

“ไม่มีอะไรหรอกจ้ะ แค่โทร. มาเตือนว่าพรุ่งนี้อย่าลืมไปทานข้าวที่บ้านหนูมรกตนะ”

“ผมไม่ลืมหรอกครับ แค่นี้นะครับแม่”

ชายหนุ่มวางสายแล้วขับรถออกไป แม่อยากให้เขาคบกับมรกต ลูกสาวเจ้าของห้างทองชื่อดัง แต่เขาไม่ชอบหล่อน ตอนนี้ยิ่งไม่ชอบ เพราะเขารู้ตัวแล้วว่าชอบใคร

๒๓

เสียงฮัมเพลงเบาๆ ดังออกมาจากบ้านไม้สองชั้น ก่อนเจ้าของเสียงจะเดินออกมา มีนาหันไปมองรอบๆ เมื่อคืนฝนตกทั้งคืน เช้านี้อากาศจึงเย็นสบาย ต้นไม้ใบหญ้าเขียวขจี พุ่มมะลิออกดอกบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมลอยมาตามลม หล่อนสูดกลิ่นหอมเย็นเข้าปอด รู้สึกดีที่ได้กลับมานอนบ้านอีกครั้งหลังจากไปนอนโรงพยาบาลมาหลายวัน

“หนูไปทำงานก่อนนะป้า” หล่อนร้องบอกป้าอ้นซึ่งทำงานบ้านอยู่ในครัว “ตอนกลับล็อกประตูบ้านให้หนูด้วยนะ พักนี้ชอบมีนายหน้ามาด้อมๆ มองๆ”

“จ้า เดี๋ยวป้าจัดการเอง หนูไปทำงานเถอะ” แกร้องตอบกลับมา

มีนาเข็นรถเอนดูโรคันโปรดไปจอดนอกรั้วแล้วหันไปปิดประตู แต่พอหันกลับมาก็พบธรากรยืนยิ้มให้หล่อน สีหน้าและแววตาของเขาแตกต่างจากเมื่อวานราวฟ้ากับเหว

“คุณมาทำไม” หล่อนถามเสียงขุ่น “ถ้าจะพูดเรื่องที่ดินก็กลับไปเถอะ ฉันไม่มีวันเปลี่ยนใจหรอก”

“ผมไม่ได้มาพูดเรื่องที่ดิน”

“งั้นคุณมาทำไม” หล่อนกอดอกมองเขา

ชายหนุ่มยิ้มหวานแล้วตอบเสียงนุ่ม

“ผมชอบคุณครับ ผมอยากเป็นเพื่อนกับคุณ”

มีนาปวดหัวจี๊ดขึ้นมาทันที เมื่อวานยังทำท่าจะกินเลือดกินเนื้อหล่อน วันนี้กลับบอกว่าชอบหล่อน ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเป็นฝีมือใคร เทวดาจอมจุ้นก่อเรื่องให้หล่อนอีกแล้ว

“ตั้งสติให้ดีนะคะ” หล่อนสบตาเขาแล้วพูดช้าๆ ให้เขาได้ยินชัดๆ “พวกเราเพิ่งเคยเจอกันครั้งเดียว แถมฉันยังไม่มีอะไรดีเลย จนก็จน หน้าตาก็ธรรมดา คุณจะมาชอบฉันได้ยังไง”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ” เขาส่ายหน้า แววตาสับสน “จู่ๆ ผมก็คิดถึงคุณ อยากอยู่ใกล้คุณ ขอโอกาสให้ผมพิสูจน์ตัวเองสักครั้งนะครับ”

มีนาถอนใจเฮือกใหญ่ ธรากรอาการหนักกว่าชายหนุ่มคนก่อนๆ ที่จิรายุหามาให้หล่อน สงสัยจะถูกมนตร์มัดใจที่เทพบุตรหนุ่มบอกว่าแรงกว่ามนตร์ดลใจเข้าไปแน่ๆ

“ฉันเข้าใจทุกอย่างแล้วค่ะ คุณกลับไปก่อนนะคะ แล้วฉันจะจัดการเรื่องนี้เอง” หญิงสาวขึ้นคร่อมรถมอเตอร์ไซค์ หยิบหมวกกันน็อกมาสวมแล้วขี่รถเอนดูโรคันโปรดออกไป

มีนาขี่มอเตอร์ไซค์เข้าไปในอู่มนัสยานยนต์ ตรงไปจอดริมกำแพงข้างออฟฟิศ หล่อนดับเครื่องยนต์แล้วก้าวลงมา ถอดหมวกกันน็อกวางบนเบาะรถ ใบหน้ารูปไข่เครียดขึง ริมฝีปากอิ่มเม้มแน่น ธรากรกับหล่อนแตกต่างกันมาก หล่อนไม่มีอะไรคู่ควรกับเขา ถ้าไม่มีมนตร์วิเศษของจิรายุเงาหล่อนเขายังไม่อยากมองเลย ครั้งนี้เทพบุตรหนุ่มทำเกินไปจริงๆ หล่อนจะไม่ยอมให้เขาทำตามใจตัวเองอีกแล้ว

“เกิดเรื่องแล้วหนูมีนา” สมหมายเดินเข้ามาหาด้วยท่าทางร้อนใจ

“เอาไว้ก่อนค่ะ” หล่อนยกมือห้าม “ขอหนูจัดการธุระสำคัญแป๊บนึง แล้วหนูจะออกมาฟังนะคะ”

มีนาเดินเข้าไปในออฟฟิศ ล็อกประตู รูดม่านปิด มองไปรอบๆ แล้วร้องเรียกเสียงดัง

“จิรายุ นายอยู่ที่นี่หรือเปล่า ออกมาเดี๋ยวนี้นะ เรามีเรื่องต้องคุยกัน” เสียงของหล่อนดังก้องไปมาแล้วจางหายไปในความเงียบ โดยไม่ปรากฏเงาของเทพบุตรหนุ่ม

“ฉันรู้นะว่านายได้ยิน ออกมาเดี๋ยวนี้นะ ได้ยินไหมจิรายุ” หล่อนร้องเรียกอีกครั้งด้วยเสียงที่ดังขึ้น แต่ก็เหมือนครั้งก่อน เทพบุตรหนุ่มไม่ยอมปรากฏตัว

“เทวดาบ้า” หญิงสาวกระแทกตัวลงนั่งอย่างหงุดหงิด เทวดาหนุ่มทำแบบนี้ทุกครั้ง จับคู่ให้หล่อนโดยไม่บอกกล่าว แล้วก็หลบไปอยู่บนสวรรค์ปล่อยให้หล่อนรับมือคนเดียว

“หนูมีนา” สมหมายร้องเรียกพลางเคาะประตู “หนูเป็นอะไรหรือเปล่า”

มีนาสูดลมหายใจเข้าปอด ระงับอารมณ์พลุ่งพล่าน แล้วเดินไปเปิดประตูให้หัวหน้าช่างสูงวัยกับหลานชายของเขา

“หนูพูดกับใครเหรอ” เขาถามพลางมองไปรอบๆ

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวส่ายหน้าแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “เมื่อกี้ลุงหมายจะบอกอะไรหนูคะ”

“นังสมรมันไปแจ้งความ ตำรวจขอให้หนูไปพบเพื่อเจรจาค่าเสียหาย”

“ทำไมป้าสมรทำแบบนั้น หนูนึกว่าเราคุยกันรู้เรื่องแล้วเสียอีก” หล่อนถามอย่างหัวเสีย ก่อนหันไปมองกล้าเมื่อหนุ่มรุ่นน้องพูดขึ้น

“รู้เรื่องที่ไหนกันเจ้ แกไม่เชื่อว่าเราจะซ่อมรถให้เหมือนเดิมได้ แกกลัวเราเบี้ยวเลยไปแจ้งความไว้ก่อน”

“ไม่เป็นไร” หล่อนพยายามมองโลกในแง่ดี “เดี๋ยวฉันจะโทร. ไปคุย

กับแกเอง”

“ไม่มีประโยชน์หรอกหนูมีนา” สมหมายโบกมือห้าม “ลุงโทร. ไปขอร้องมันแล้ว แต่มันยืนกรานว่าจะพูดต่อหน้าตำรวจเท่านั้น”

“ไม่เป็นไร หนูจะไปโรงพักเอง ลุงกับกล้าไปทำงานต่อเถอะค่ะ” หล่อนเดินไปที่รถมอเตอร์ไซค์ หยิบหมวกกันน็อกมาสวม

“ถ้ามันไม่ยอมคุย จะเอาแต่เงิน หนูจะทำยังไง”

“หนูจะขอให้พ่อช่วย เราเป็นฝ่ายผิด ถ้าเขาต้องการให้เราชดใช้ เราก็คงต้องยอม”

มีนาก้าวขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์แล้วขี่ออกไปจากอู่รถ โดยมีสองลุงหลานมองตามอย่างหนักใจ

มีนาจอดรถมอเตอร์ไซค์ ถอดหมวกกันน็อกวางบนเบาะแล้วเดินเข้าไปในสถานีตำรวจ หล่อนเห็นสมรแม่ค้าผลไม้นั่งรออยู่หน้าโต๊ะร้อยเวร จึงเดินเข้าไปหา ยกมือไหว้ทักทายนายตำรวจหนุ่ม แล้วหันไปไหว้คู่กรณีของตน ซึ่งยกมือรับไหว้อย่างเสียไม่ได้

“คุณสมรบอกว่าอู่ของคุณทำรถยนต์ของเธอเสียหาย เธอต้องการให้คุณซื้อรถยนต์คันใหม่ชดใช้ คุณจะว่ายังไงครับ” ร้อยเวรหนุ่มถาม

“ขอฉันคุยกับป้าสมรก่อนนะคะ” หญิงสาวทรุดตัวลงนั่งแล้วพูดกับคู่กรณีของตน “ทำไมป้าต้องมาแจ้งความด้วยคะ หนูนึกว่าเราคุยกันรู้เรื่องแล้วเสียอีก”

“เธอรู้ของเธอคนเดียว ฉันไม่รู้ด้วยหรอก เธอทำรถของฉันพัง เธอต้องซื้อรถใช้ฉัน” นางตอบอย่างฉุนเฉียวแล้วหันไปพูดกับร้อยเวร “คุณตำรวจต้องจัดการให้ฉันนะคะ”

“รถยนต์ของคุณป้าอายุตั้งห้าหกปีแล้ว การให้ซื้อรถยนต์ป้ายแดงชดใช้ ผมว่ามันเกินกว่าเหตุไปหน่อย คุณผู้หญิงไม่ได้ตั้งใจทำให้เกิดความเสียหาย ถ้ายังไงช่วยลดลงหน่อยได้ไหมครับ อย่าให้ต้องถึงโรงถึงศาลเลย

มันจะเสียเวลาทั้งสองฝ่าย” นายตำรวจหนุ่มช่วยไกล่เกลี่ย

นางขมวดคิ้วครุ่นคิด แล้วหันมาพูดกับหล่อน

“ฉันเห็นแก่คุณตำรวจ จะยอมลดให้ก็ได้ จ่ายเงินสดมาให้ฉันสามแสนบาท แล้วเธอเอารถคันนั้นไปเลย”

“รถของป้าขายได้ไม่ถึงสามแสน ลดลงอีกหน่อยไม่ได้เหรอคะ” หล่อนพยายามต่อรอง แต่นางไม่ยอมท่าเดียว

“บาทเดียวก็ลดไม่ได้ ถ้าไม่ได้เงินสามแสน เราก็ไปเจอกันที่ศาล”

“ก็ได้ค่ะ” หล่อนยอมตกลงทั้งที่ถูกเอาเปรียบ “สามแสนก็สามแสน แต่วันนี้หนูไม่มีเงิน ขอเวลาเจ็ดวัน แล้วหนูจะหาเงินมาให้ป้า”

“ไม่ได้” นางปฏิเสธเสียงดัง “ฉันจะเอาวันนี้ ฉันคนทำมาหากิน ไม่มีเวลารอเธอหรอก”

มีนาอับจนคำพูด คนทั้งซอยบอกว่าป้าสมรเค็มยิ่งกว่าเกลือ หล่อนเคยได้ยินมานานแล้ว ไม่คิดว่าจะได้เห็นกับตาตัวเองวันนี้

“ผมขอจ่ายเงินแทนคุณมีนาครับ” เสียงทุ้มลึกดังขึ้น หญิงสาวหันไปมองแล้วเอ่ยอย่างประหลาดใจ

“คุณธรากร”

“ผมเป็นเพื่อนของคุณมีนา ผมขอจ่ายเงินแทนเธอครับ” ชายหนุ่มนั่งลงข้างหล่อนแล้วหยิบสมุดเช็คออกมา “แต่ผมไม่มีเงินสดติดตัวมากขนาดนั้น ขอจ่ายเป็นเช็คแทนได้ไหมครับ”

“เดี๋ยวก่อนค่ะ” หล่อนคว้าแขนเขาไว้แล้วถามเสียงเบา “คุณมาที่นี่ได้ยังไง”

“ผมไปหาคุณที่อู่รถ กล้าบอกว่าคุณอยู่ที่นี่ กำลังเดือดร้อนมาก ผมเลยตามมาช่วย”

“คุณรู้เรื่องอู่ของฉันได้ยังไง” หล่อนจ้องมองเขม็ง

ชายหนุ่มยิ้มหวานแล้วตอบเสียงนุ่ม

“เวลาผมสนใจใคร ผมต้องรู้เรื่องของเขาทุกเรื่อง แค่นี้ไม่ยากหรอก

ครับ”

มีนาอับจนคำพูดเป็นครั้งที่สอง ถ้าเป็นผู้หญิงอื่นได้ยินคงเขินจนวางตัวไม่ถูก แต่หล่อนรู้เต็มอกว่าสิ่งที่เขาพูดไม่ได้เกิดจากความรู้สึกที่แท้จริงของเขา ทว่าเกิดจากมนตร์สะกดของจิรายุ จึงไม่รู้ว่าจะทำหน้าอย่างไรดี

“จะคุยกันอีกนานไหม” สมรพูดขัดขึ้นด้วยท่าทางหงุดหงิด “ถ้าจะจ่ายแทนก็เอาเงินมา ฉันไม่มีเวลาทั้งวันหรอกนะ”

“ได้ครับ สามแสนใช่ไหมครับ” เขาหยิบปากกาจากกระเป๋าเสื้อ เขียนตัวเลขลงไป เซ็นชื่อกำกับ แล้วฉีกเช็คออกจากสมุด

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันจัดการเองได้” หล่อนจับแขนเขา ดึงให้หันมามอง “หนี้ของฉันจะให้คุณใช้แทนได้ยังไง แบบนี้มันไม่ถูกต้อง”

“ให้ผมช่วยเถอะครับ” เขายิ้มให้หล่อน แววตาจริงใจ

“ฉันรับเงินของคุณไม่ได้หรอกค่ะ” หล่อนส่ายหน้าปฏิเสธ ก่อนหันไปมองสมรเมื่อนางคว้าเช็คไปจากชายหนุ่ม

“แต่ฉันรับได้” นางพลิกเช็คไปมาแล้วหันไปถามเขา “เด้งหรือเปล่าเนี่ย”

“ผมชื่อ ธรากร คีรีวงศ์ ถ้าเช็คใบนี้เด้ง ป้าแจ้งตำรวจมาจับผมได้เลย” เขาเอ่ยอย่างหนักแน่นแล้วหันไปพูดกับร้อยเวร “หมวดช่วยลงบันทึกประจำวัน แล้วให้ทั้งสองฝ่ายลงชื่อไว้เป็นหลักฐานด้วยนะครับ”

“ได้ครับ”

นายตำรวจหนุ่มลงบันทึกประจำวันแล้วส่งให้สมรเซ็นรับทราบก่อน จากนั้นจึงส่งมาให้หล่อน มีนากำปากกาแน่น ไม่อยากรับเงินของธรากร แต่ไม่มีทางเลือกอื่น จึงต้องยอมกลืนศักดิ์ศรีตัวเอง หญิงสาวเซ็นชื่อลงไปในบันทึกประจำวันแล้วส่งคืนให้ร้อยเวรหนุ่ม

“ฉันกลับก่อนนะ แล้วจะแจ้งวันนัดโอนรถอีกที”

สมรลุกออกไป หญิงสาวบอกลานายตำรวจหนุ่ม แล้วพาธรากรเดินออกจากสถานีตำรวจ

“ขอบคุณที่ช่วยนะคะ แล้วฉันจะรีบหาเงินมาคืนให้เร็วที่สุด”

“ไม่ต้องคืนหรอกครับ เงินแค่เล็กน้อย ผมยินดีที่ได้ช่วยคุณ”

มีนาเงยหน้ามองนักธุรกิจหนุ่ม ธรากรตกอยู่ในอำนาจของมนตร์มัดใจ อย่าว่าแต่เงินแค่สามแสนบาท ต่อให้เงินเป็นล้านเขาก็ยกให้หล่อนได้ แต่ถ้าหล่อนยอมรับเงินของเขาง่ายๆ หล่อนจะเป็นผู้หญิงประเภทไหน

“ไม่ได้หรอกค่ะ ฉันไม่อยากเอาเปรียบคุณ เราไม่ได้เป็นอะไรกัน ฉันจะเอาเงินของคุณมาใช้ฟรีๆ ได้ยังไง”

“ผมอยากเป็นเพื่อนกับคุณ ขอโอกาสให้ผมพิสูจน์ตัวเองได้ไหมครับ ผมรับรองว่าจะไม่ทำให้คุณเสียใจ”

ธรากรมองตาหล่อน หญิงสาวมองตอบแล้วถอนใจยาว เขาคิดว่าเขาหลงรักหล่อน พูดอะไรไปตอนนี้เขาก็คงไม่ฟังอยู่ดี

“เห็นแก่ที่คุณมีน้ำใจ ฉันจะยอมรับคุณเป็นเพื่อนก็ได้ ส่วนเรื่องเงินฉันขอทำสัญญากู้ยืมไว้ก่อน พอหาเงินได้ครบ ฉันจะเอาไปคืนคุณ”

“แล้วแต่คุณครับ ผมยังไงก็ได้”

เขายิ้มกว้างด้วยความดีใจ หล่อนอยากยิ้มตอบ แต่มันยิ้มไม่ค่อยออก จึงขอตัวกลับบ้านแทน

“ฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ แล้วพรุ่งนี้ฉันจะเอาสัญญาไปให้คุณเซ็นที่บริษัท”

“เดี๋ยวก่อนครับ” เขาเรียกหล่อนไว้

“มีอะไรคะ”

“ผมชื่อเล่นว่าท็อป เราเป็นเพื่อนกันแล้ว คุณเรียกผมว่าท็อปได้ไหม แล้วผมจะเรียกคุณว่ามีนา”

เขาเอ่ยชื่อหล่อนเสียงนุ่ม หญิงสาวทำหน้าไม่ค่อยถูก เพราะไม่ชินกับการเกี้ยวพา

“ก็ได้ค่ะ” หล่อนตอบตกลง แล้วเดินไปที่รถมอเตอร์ไซค์ของตน

จิรายุยืนอยู่หน้าตึกผู้ป่วยในของโรงพยาบาลบูรณเวช นัยน์ตาคมสีน้ำตาลจ้องมองแท็บเล็ตสวรรค์ในมือ เขาดลใจให้ธรากรไปช่วยมีนาที่สถานีตำรวจ ซึ่งนักธุรกิจหนุ่มทำได้ดีกว่าที่เขาคิดไว้มาก ตอนนี้ทั้งสองเป็นเพื่อนกันแล้ว การพัฒนาเป็นคู่รักไม่น่าจะยากเกินไป

เทพบุตรหนุ่มยิ้มด้วยความพอใจ เสกแท็บเล็ตสวรรค์ให้หายไป แล้วเงยหน้ามองหน้าต่างห้องพักวีไอพีบนชั้นแปด วันนี้เขาจะมาที่นี่เป็นครั้งสุดท้าย องค์สหัสนัยน์มีรับสั่งถูกต้องทุกอย่าง อดีตผ่านไปแล้ว เขาไม่ควรค้นหามันอีก เพราะทำไปก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร มีแต่จะทำให้จิตใจของเขามัวหมอง

เวลาเคลื่อนผ่านไปพักใหญ่ หน้าต่างบานนั้นก็ไม่มีวี่แววว่าจะเปิดออก เขาจึงตัดใจเดินจากมา กำลังจะหายตัวจากไป แต่เหลือบเห็นหญิงมนุษย์นางนั้นกับลูกชายเดินออกมาจากโรงพยาบาลเสียก่อน เขาเดินเข้าไปหานาง หัวใจหนักอึ้ง รู้สึกโหยหาอย่างประหลาด

“นายสองอยู่ในรถพยาบาลแล้วครับ เดี๋ยวเจ้าหน้าที่จะพาไปส่งที่บ้านคุณแม่นั่งรถไปกับผมนะครับ” ผู้เป็นลูกชายพูด

“แม่อยากไปกับน้อง” นางมองไปที่รถพยาบาลซึ่งจอดรออยู่ข้างหน้า เทพบุตรหนุ่มมองตาม นอกจากรถคันนั้นแล้ว เขายังเห็นหมอต่อพงศ์ยืนรออยู่ด้วย

“รถพยาบาลนั่งไม่สบาย วิภานั่งไปกับนายสองแล้ว น้องไม่เป็นอะไรหรอก คุณแม่ไปกับผมดีกว่าครับ” ผู้เป็นลูกรบเร้า เขาดูออกว่านางไม่อยากไปด้วย แต่สุดท้ายก็ตอบตกลง

“ก็ได้จ้ะ”

“คุณหญิงครับ” หมอต่อพงศ์เดินเข้ามาหา “ถ้าคุณจิรากรมีอาการผิดปกติ คุณหญิงรีบติดต่อโรงพยาบาลเลยนะครับ”

“ค่ะ ฉันจะดูแลเขาอย่างดี ขอบคุณคุณหมอมากนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว”

“ฉันไปก่อนนะคะ” นางบอกลาแล้วเดินไปขึ้นรถของลูกชายซึ่งจอดอยู่ไม่ไกลจากรถพยาบาล จากนั้นรถทั้งสองคันก็เคลื่อนออกไป

จิรายุมองตามรถทั้งสองคัน วันนี้เขาได้รู้ว่าลูกชายของนางชื่อจิรากร ฟังคล้ายชื่อของเขา จิรายุ จิรากร ดูเป็นความบังเอิญที่น่าประหลาดใจ

“เลิกคิดได้แล้วจิรายุ” เทพบุตรหนุ่มพูดกับตัวเองดังๆ เขาได้พบนางเป็นครั้งสุดท้ายตามที่ได้ตั้งใจไว้แล้ว จากนี้เขาจะไม่คิดถึงนางอีก นางมีลูกชายคนโตคอยดูแล ลูกชายอีกคนก็อาการดีขึ้น นางจะไม่ร้องไห้อีกแล้ว ไม่มีอะไรที่เขาต้องเป็นห่วง ตั้งแต่วันนี้เขาจะกลับไปทำหน้าที่ของตน ดูแลมนต์มีนาให้ดีที่สุด แล้วลืมนางไปตลอดกาล

“ลาก่อนครับ” เขาพึมพำฝากไปกับสายลม แล้วหายตัวไปจากตรงนั้น

๒๔

รถเอนดูโรสีแดงสลับขาวแล่นมาจอดหน้าอาคารคีรีพรอพเพอร์ตี มีนาเปิดหน้ากากหมวกกันน็อก เงยหน้ามองอาคารสูงยี่สิบชั้นตรงหน้า บริษัทของธรากรใหญ่โตหรูหรา สมกับเป็นบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ชั้นแนวหน้าของเมืองไทย หล่อนถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ แล้วหันไปมองข้างหลังเมื่อมีรถยนต์คันหนึ่งบีบแตรไล่เสียงดัง

มีนามองไปรอบๆ ไม่เข้าใจว่าทำอะไรผิด เพราะจุดที่หล่อนจอดรถไม่ใช่จุดหวงห้าม และไม่ได้ขวางทางเข้าออกของใคร ทำไมเจ้าของรถคันนั้นต้องบีบแตรไล่หล่อนด้วย

“ถอยไปสิ ฉันจะจอดรถ” หญิงสาวเจ้าของรถโผล่หน้าออกมาตะโกนไล่ หล่อนมีผิวขาว หน้าตาสะสวย แต่งหน้าจัด ย้อมผมแดง และแต่งตัวเปรี้ยว

“ทำไมฉันต้องถอย ฉันมาถึงก่อนก็ต้องได้จอดก่อนสิ” มีนาย้อนถาม หญิงสาวนางนั้นเปิดประตูลงจากรถแล้วชี้นิ้วสั่งหล่อนเสียงดัง

“ฉันจอดตรงนี้ทุกครั้ง เธอต้องไปจอดที่อื่น”

“ฉันไม่ไป ฉันจะจอดตรงนี้” หล่อนยืนกรานเสียงเข้ม อยากได้ที่จอดรถก็น่าจะขอกันดีๆ มาแผดเสียงใส่เป็นเล่นงิ้วแบบนี้ ใครที่ไหนจะยอม

“แก!”

หญิงสาวกระทืบเท้าด้วยความโมโห แต่ก่อนเรื่องจะบานปลายไปกว่านี้ พนักงานรักษาความปลอดภัยคนหนึ่งก็วิ่งมาหาหล่อน

“คุณผู้หญิงช่วยไปจอดด้านโน้นได้ไหมครับ”

“ทำไมฉันต้องไปด้วย” มีนาย้อนถาม

เขาทำหน้าลำบากใจแล้วยกมือไหว้หล่อน

“ผมขอร้องนะครับ ช่วยไปจอดด้านโน้นเถอะครับ นึกว่าเห็นแก่ลูกเมียผมก็ได้ เพราะถ้าผมถูกไล่ออก พวกเขาจะไม่มีกิน”

มีนาหันไปมองคู่กรณีของตน เจ้าหล่อนคงมีอิทธิพลไม่ใช่เล่น รปภ. หนุ่มถึงได้ลงทุนยกมือไหว้หล่อนแบบนี้

“ก็ได้”

หล่อนขี่รถไปจอดที่อื่นตามที่เขาบอก หญิงสาวนางนั้นกลับขึ้นรถแล้วขับไปจอดแทนที่รถของหล่อน จากนั้นก็ลงจากรถเดินเข้าไปในอาคาร โดยไม่ลืมหันมายิ้มเยาะอย่างผู้ชนะ

“ขอบคุณครับ” รปภ. หนุ่มค้อมศีรษะให้หล่อน

“ไม่เป็นค่ะ ขอโทษที่ทำให้ยุ่งยาก”

มีนาเดินเข้าไปในอาคาร ไม่มีใครอยากแพ้ แต่ถ้าชนะแล้วคนอื่นเดือดร้อนมันจะมีประโยชน์อะไร หล่อนหยุดยืนหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ แล้วพูดกับพนักงานสาวคนหนึ่งที่นั่งประจำอยู่ตรงนั้น

“ฉันมาขอพบคุณธรากรค่ะ”

“นัดไว้หรือเปล่าคะ” หญิงสาวเงยหน้าถาม

“ไม่แน่ใจค่ะ” หล่อนตอบตามตรง เมื่อวานหล่อนบอกว่าจะมาหาเขาที่บริษัท แต่เป็นการบอกปากเปล่า ไม่รู้จะเรียกว่านัดได้หรือเปล่า

“ถ้าไม่นัดไว้ ท่านอาจไม่ให้เข้าพบนะคะ”

“ช่วยเรียนท่านว่ามนต์มีนามาขอพบได้ไหมคะ” หล่อนเอ่ยเสียงอ่อน พนักงานสาวมองนิ่งๆ แล้วพยักหน้าเบาๆ

“นั่งรอก่อนนะคะ เดี๋ยวฉันจะเรียนเลขาฯ ของท่านให้ แต่ไม่รับรองนะคะ”

มีนาเอ่ยขอบคุณประชาสัมพันธ์สาว แล้วหันไปมองโซฟารับแขกซึ่งตั้งอยู่ริมผนังกระจก พลันต้องขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจเมื่อเห็นจิรายุเทพบุตรนั่งไขว่ห้างอยู่ตรงนั้น เขายิ้มให้หล่อนอย่างอารมณ์ดี ทั้งที่ก่อเรื่องปวดหัวให้หล่อนมากมาย

“มาจนได้นะ” หล่อนเดินเข้าไปหาเขาแล้วเปิดฉากต่อว่าทันที “ทำไมนายทำอะไรไม่บอกฉัน นายไม่ฟังที่ฉันขอร้องเลยใช่ไหม”

“เราทำทุกอย่างเพื่อเจ้า ธราการร่ำรวยมาก เมื่อวานที่สถานีตำรวจ เจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นที่พึ่งของเจ้าได้ จากนี้เจ้าจะไม่ลำบากอีกแล้ว”

“ฉันไม่เคยคิดจะเกาะใครกิน” หล่อนเอ่ยเสียงเข้ม “ฉันมีมือมีเท้า หาเลี้ยงตัวเองได้”

“เมื่อแต่งงานกันแล้วก็เหมือนเป็นคนคนเดียวกัน เงินของสามีก็เหมือนเงินของภรรยา เจ้าจะคิดมากทำไม”

“มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอก” หญิงสาวสายหน้าอย่างหัวเสีย ก่อนหันไปมองข้างหลังเมื่อรู้สึกว่าถูกสายตาหลายคู่จับจ้อง หนึ่งในนั้นคือหญิงสูงวัยแต่งตัวดี นางมองหล่อนอย่างดูแคลน แล้วหันไปต่อว่าประชาสัมพันธ์สาว

“เธอปล่อยให้คนบ้าเข้ามาในบริษัทของฉันได้ยังไง”

มีนาหน้าร้อนผ่าวขึ้นมาทันที จิรายุหาเรื่องให้หล่อนอีกแล้ว อยู่ดีๆ ก็ถูกหาว่าเป็นคนบ้า เพราะยืนพูดคนเดียวเป็นคุ้งเป็นแคว

“เธอมาขอพบคุณธราการค่ะ” ประชาสัมพันธ์สาวตอบเสียงอ่อย

หญิงนางนั้นหันกลับมามองหล่อน สายตาเหยียดหยาม แล้วเดินเข้ามาถามด้วยท่าทางเย่อหยิ่ง

“เธอมาขอพบลูกชายฉันทำไม”

มีนาหันไปมองเทพบุตรหนุ่ม อยากถามว่าตอนจับคู่หล่อนกับธรากรได้ตรวจสอบไหมว่าครอบครัวของเขาเป็นอย่างไร ทว่าเทวดาหนุ่มหายตัวไปแล้ว

“ว่ายังไง ฉันถามไม่ได้ยินเหรอ” นางตวาดอย่างหงุดหงิด

“หนู...”

หญิงสาวอ้าปากจะตอบ แต่ธรากรเดินออกมาก่อน โดยมีหญิงสาวที่แย่งที่จอดรถกับหล่อนเดินตามมาด้วย เขายกมือไหว้มารดา แล้วทักทายหล่อนด้วยท่าทางดีใจ

“มานานหรือยังครับคุณมีนา”

“ครู่หนึ่งค่ะ”

“นี่คุณแม่ของผมครับ คุณหญิงรัศมี คีรีวงศ์” เขาแนะนำหล่อนกับมารดา “แม่ครับ นี่คุณมนต์มีนา เพื่อนใหม่ของผมครับ”

“สวัสดีค่ะ” หญิงสาวยกมือไหว้

คุณหญิงรัศมีรับไหว้แล้วหันไปถามลูกชาย

“ไปรู้จักกันตั้งแต่เมื่อไร ทำไมแม่ไม่รู้เรื่องเลย”

“เดี๋ยวกลับบ้านแล้วผมเล่าให้ฟังนะครับ เชิญครับคุณมีนา ห้องทำงานของผมอยู่ทางนี้”

ธรากรเดินนำไปที่ลิฟต์ หญิงสาวเดินตามไป แต่รู้สึกเสียวสันหลัง จึงหันกลับไปมอง และพบว่าคุณหญิงรัศมีกับหญิงสาวคนนั้นจ้องมองหล่อนอยู่ก่อนแล้วด้วยแววตาเกลียดชังอย่างไม่ปิดบัง

“เชิญครับ” ชายหนุ่มร้องเรียก

หล่อนเดินเข้าไปหา ลิฟต์เคลื่อนขึ้นไปที่ชั้นสิบแปด จากนั้นเขาก็พาหล่อนเดินไปที่ห้องทำงานซึ่งอยู่ทางปีกขวาของตัวอาคาร

มีนามองไปรอบๆ ห้องทำงานของเขากว้างมาก เฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นเน้นสีขาวและสีดำเป็นหลัก ผนังเป็นกระจกทุกด้าน มองแล้วเหมือนอยู่ในอ้อมกอดของท้องฟ้า

“ห้องทำงานสวยนะคะ” หล่อนหยิบสัญญาส่งให้เขา

ชายหนุ่มรับไปอ่าน แล้วส่ายหน้าไม่เห็นด้วย

“ความจริงไม่จำเป็นต้องทำสัญญาให้ยุ่งยากเลย เงินแค่เล็กน้อย คุณสะดวกเมื่อไรค่อยเอามาคืนผมก็ได้”

“แบบนี้ดีแล้วค่ะ” หล่อนยิ้มให้เขา “ฉันไม่อยากเอาเปรียบคุณ”

“แต่ผมอยากให้คุณเอาเปรียบนะครับ” ชายหนุ่มยิ้มตอบ หวานจนหล่อนต้องหลบตาแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด

“ขอบคุณค่ะ แล้วฉันจะรีบหาเงินมาคืนนะคะ”

“ผมรู้ว่าอู่ของคุณมีลูกค้าไม่มาก คุณมาทำงานกับผมไหม จะได้มีเงินมาคืนผมเร็วๆ”

“อย่าดีกว่าค่ะ ฉันทำเป็นแต่ซ่อมรถ แค่มาพบคุณวันนี้ก็วุ่นวายพอแล้ว”

“ตามใจคุณครับ ผมยังไงก็ได้” เขาเซ็นสัญญาแล้วยื่นให้หล่อน “อยู่กินข้าวเที่ยงด้วยกันนะครับ จะได้ทำความรู้จักกับแม่ผมด้วย”

“เอาไว้วันหลังดีกว่าค่ะ วันนี้ฉันมีธุระต้องรีบไปทำ” หล่อนรับเอกสารมาใส่ซอง

“ผมเดินไปส่งนะครับ”

“ไม่ต้องค่ะ ฉันกลับเองได้ ฉันไปก่อนนะคะ”

มีนาเดินออกจากห้องทำงาน ลงลิฟต์กลับไปชั้นล่าง พอออกจากลิฟต์ก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อถูกหญิงสาวที่แย่งที่จอดรถกับหล่อนเดินมาขวาง แล้วมองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า

“เธอเป็นอะไรกับคุณท็อป แล้วรู้จักเขาได้ยังไง”

“เธอเป็นใคร ทำไมฉันต้องตอบเธอด้วย” หล่อนย้อนถามพลางมองตอบตั้งแต่ปลายเท้าจดศีรษะ

“ฉันชื่อ มรกต ไพศาลวานิชย์ เป็นว่าที่คู่หมั้นของคุณท็อป” หญิงสาวประกาศเสียงดังพลางจ้องหน้าหล่อนเขม็ง “ฉันอยากรู้ว่าเธอมาหาเขาทำไม”

“ว่าที่คู่หมั้น?” หล่อนทวนคำแล้วยิ้มกว้าง “ฉันบอกไม่ได้หรอกค่ะ มันเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างฉันกับคุณท็อป คงบอกให้คนนอกรู้ไม่ได้ ขอตัวก่อนนะคะ”

มีนาเดินอ้อมหญิงสาวออกมา แต่ต้องหยุดชะงักอีกครั้งเมื่อคุณหญิงรัศมีก้าวมาขวาง แล้วมองหล่อนด้วยสายตาไม่ต่างจากมรกต

“ฉันเป็นแม่ตาท็อป ไม่ใช่คนนอกที่ไหน เธอคงบอกได้สินะ”

“คุณหญิงไปถามคุณท็อปเองเถอะค่ะ หนูขอตัวนะคะ” หญิงสาวเดินเลี่ยงออกมา แต่ต้องหยุดเดินอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงคุณหญิงรัศมีดังมาเข้าหู

“จองหอง”

มีนาถอนใจเฮือกใหญ่แล้วออกเดินต่อ ผู้ชายแสนดีของจิรายุเทพ-บุตร มีของแถมเป็นคุณแม่ตัวร้ายกับคู่หมายตัวแสบ แพ็กคู่กันมาราวกับละครหลังข่าว เทวดาหนุ่มจะรู้บ้างไหมว่าหาเรื่องปวดหัวมาให้หล่อนอีกแล้ว

เสี่ยอำนาจเดินไปที่ห้องเยี่ยม ตั้งแต่ถูกจับแทบไม่มีใครมาเยี่ยมเขาเลย เพราะเขาตัวคนเดียว ไม่มีญาติพี่น้องลูกเมียที่ไหน เพื่อนฝูงที่เคยมีก็หายหน้าไปหมดเพราะไม่อยากติดร่างแหไปด้วย ส่วนนางบำเรอที่เขาเลี้ยงไว้ พอรู้ว่าเขาติดคุกก็โบยบินไปหาคนเลี้ยงใหม่ แล้วใครกันมาขอเยี่ยมเขาวันนี้

“นายอำนาจ ไพรสัณฑ์ พบญาติที่ช่องสิบเอ็ด” เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ประกาศเรียก

อดีตเสี่ยใหญ่เดินตรงไปตามคำบอก ก่อนขมวดคิ้วด้วยความสงสัยเมื่อพบว่าคนที่มาขอเยี่ยมเป็นหญิงสาวไม่คุ้นหน้า เขานั่งลงบนเก้าอี้ หยิบโทรศัพท์มาแนบหู มองหญิงสาวที่นั่งอยู่อีกด้านของผนังกระจก แล้วถามหล่อนเสียงเข้ม

“เธอเป็นใคร ต้องการอะไร”

“หนูเป็นเมียของพี่ชาญชัยค่ะ” หล่อนตอบเสียงเบาหวิว มองไปรอบๆ

อย่างระแวง “ตอนนี้พี่เขาลำบากมาก จึงให้หนูมาขอเงินเสี่ยเพื่อหนีไปกบดานที่ชายแดน”

เสี่ยอำนาจหัวเราะขำ ชาญชัยหนีไปได้แล้ว แต่กลับให้เมียมาขอเงินคนติดคุกอย่างเขา หลายปีที่อยู่ด้วยกันมา เขาให้เงินมันใช้ไม่เคยขาด ถ้ารู้จักเก็บหอมรอมริบไว้บ้างคงไม่สิ้นไร้ไม้ตอกขนาดนี้

“ผัวเธออยู่นอกคุก แต่ฉันอยู่ในคุก เธอว่าใครลำบากกว่ากัน”

“แต่พี่เขาลำบากจริงๆ นะคะ” หล่อนยืนยัน “พี่เขาบอกว่าถ้าเสี่ยไม่ช่วยเขา ถ้าเขาถูกตำรวจจับ เขาอาจพูดเรื่องที่ไม่ควรพูดก็ได้”

“เธอขู่ฉันเหรอ” เขาถามเสียงเข้ม

“หนูเปล่าค่ะ” หล่อนโบกมือไปมา “หนูแค่พูดตามที่พี่เขาบอกเท่านั้น เสี่ยให้เงินพี่เขาไปเถอะค่ะ เขาจะได้ไม่มารบกวนเสี่ยอีก”

“ฉันติดคุก จะเอาเงินที่ไหนมาให้มัน”

“พี่เขาบอกว่าเสี่ยยังมีเงินเก็บไว้ แค่เสี่ยสั่งคำเดียวก็ได้แล้ว”

เสี่ยอำนาจจ้องหน้าหญิงสาวนิ่ง ชาญชัยอยู่กับเขามาหลายปี แต่มันไม่เคยรู้อะไรเลย ตอนนี้เขาไม่เหลือเงินสักบาท คนที่พึ่งพาได้ก็ไม่มี แต่มันยังคิดว่าเขาจะช่วยมันได้ โง่แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เขาจะได้หลอกใช้มันเสียเลย

“ฉันจะให้เงินมันก็ได้ แต่มันต้องทำงานให้ฉันก่อน”

“งานอะไรคะ” หญิงสาวถามอย่างตื่นเต้น

“ไปจัดการนังนั่นให้ฉัน แล้วฉันจะให้เงินมันสิบล้าน”

“นังไหนคะ”

“ผัวเธอรู้ดี” เสี่ยใหญ่วางโทรศัพท์แล้วลุกออกไป นังมีนากับไอ้หมวดสารินทำเขาเจ็บนัก ถ้ามันสองคนยังไม่ตาย เขาไม่มีวันหายแค้น

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว เมื่อมีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์เข้ามาในซอยบ้าน วันนี้มีลูกค้าเอารถมาซ่อมสองคัน คันแรกมีปัญหาที่ระบบเบรก ส่วน

อีกคันมีปัญหาที่ระบบเกียร์ หล่อนกับกล้าช่วยกันซ่อมจนเสร็จแล้วจึงกลับบ้านมาพักผ่อน หญิงสาวขมวดคิ้วมองไปข้างหน้าเมื่อเห็นรถกระบะเก่าๆ คันหนึ่งจอดเสียอยู่ข้างทาง คนขับเป็นชายชราท่าทางเก้ๆ กังๆ ดูแล้วไม่น่าจะซ่อมรถเป็น หล่อนขี่รถเลยไปจอดด้านหน้าแล้วเดินไปหาเขา

“รถเป็นอะไรเหรอลุง”

“สตาร์ตไม่ติด” แกหันมาตอบ น้ำเสียงห้วนจัด

“ให้หนูช่วยไหม” หล่อนม้วนแขนเสื้อขึ้น

“ข้ายังซ่อมไม่ได้ แล้วหน้าใสๆ อย่างเอ็งจะทำได้เหรอ” ชายสูงวัยหรี่ตามอง สีหน้าไม่ค่อยเชื่อ

“ไม่ลองไม่รู้นะ”

มีนายิ้มอย่างไม่ถือสา แล้วลงมือตรวจเครื่องยนต์ เบื้องต้นหล่อนพบว่าขั้วแบตเตอรี่หลวม จึงถอดออกมาเช็ดทำความสะอาดแล้วสวมกลับเข้าไปใหม่ ถ้าไดสตาร์ตไม่มีปัญหา รถน่าจะสตาร์ตติด แต่ถ้าไม่ติดค่อยว่ากันใหม่

“ลุงลองสตาร์ตดูสิ น่าจะติดแล้วละ” หล่อนหันไปบอกแก

ชายสูงวัยเดินไปนั่งในรถ บิดกุญแจสตาร์ต เครื่องยนต์ครางเบาๆ สองครั้งก่อนจะสตาร์ตติด

“เอ็งทำได้ยังไงเนี่ย” แกชะโงกหน้าออกมาถาม ท่าทางประหลาดใจ

“หนูเป็นเจ้าของอู่ซ่อมรถ เรื่องแค่นี้เล็กน้อยมาก ขั้วแบตเตอรี่หลวมทำให้สตาร์ตไม่ติด พรุ่งนี้ลุงเอารถไปที่อู่ของหนูสิ แล้วหนูจะซ่อมให้เหมือนใหม่เลย”

หล่อนส่งนามบัตรให้แก ชายสูงวัยยื่นมือมารับแล้วถามอย่างไม่แน่ใจ

“แพงหรือเปล่า ข้าไม่ค่อยมีเงินนะ”

“หนูซ่อมให้ฟรีเลยก็ได้” หล่อนยิ้มกว้าง “แต่ขอคิดค่าอะไหล่นะ”

“น่าสนใจ แล้ววันนี้เอ็งคิดเงินหรือเปล่า”

“ไม่คิดจ้ะ วันนี้หนูบริการให้ฟรี”

“ขอบใจเอ็งมาก แต่ข้าไม่ชอบรับของใครฟรีๆ ข้าจะดูดวงให้เอ็ง

เป็นการตอบแทน รับรองว่าแม่นเหมือนตาเห็น” แกเปิดประตูลงจากรถแล้วเดินมาหาหล่อน

“ไม่ต้องก็ได้ลุง” หญิงสาวโบกมือปฏิเสธ เพราะไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้ ดวงช่วยให้ใครรวยไม่ได้หรอก มือต่างหากที่ช่วยให้พ้นความยากจน

“ส่งมือมา” เขาสั่งเสียงเข้ม “เวลาผู้ใหญ่ให้ของ เขาห้ามปฏิเสธ เอ็งไม่รู้เรอะ”

มีนายื่นมือให้แกอย่างจำใจ ชายชราจับมือหล่อนไว้ หลับตาลง สีหน้าของแกสงบนิ่ง ดูต่างจากเมื่อครู่ราวกับคนละคน เวลาเคลื่อนผ่านไปอึดใจหนึ่ง แกก็ลืมตาขึ้นมองหน้าหล่อน สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดจนคนถูกมองเริ่มใจคอไม่ดี

“หนูเป็นตัวซวยใช่ไหมจ๊ะ” หล่อนถามเสียงอ่อย

ชายชราขมวดคิ้วแล้วย้อนถามหล่อน “ทำไมเอ็งคิดแบบนั้น”

“หนูอยู่กับใครไม่ได้ อยู่กับแม่แม่ก็ตาย อยู่กับตาตาก็ตาย ตอนนี้ก็เลยต้องอยู่คนเดียว ถ้าไม่เรียกว่าตัวซวยก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรแล้ว”

มีนายิ้มแห้งๆ ปกติหล่อนไม่ชอบพูดเรื่องครอบครัวให้ใครฟัง ทำไมวันนี้ถึงเล่าให้แกฟังก็ไม่รู้ อาจเป็นเพราะแววตามั่นคงของแกก็ได้ที่ทำให้หล่อนรู้สึกวางใจจนพูดเรื่องส่วนตัวออกมา

“พวกเขามีกรรมเป็นของตัวเอง ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเอ็งเลย” แกถอนใจยาวแล้วปล่อยมือหล่อน “ความจริงเอ็งเป็นคนวาสนาดี แต่ตอนเด็กมีวิบากกรรมทำให้เป็นกำพร้า แต่ถ้ามีคู่ครองชีวิตของเอ็งจะดีขึ้น”

“ถ้างั้นชาตินี้หนูคงต้องอยู่อย่างนี้แหละ เพราะหนูไม่อยากได้ใครเป็นคู่เลย”

“ทำไม” แกขมวดคิ้วใส่หล่อน “เอ็งไม่ชอบผู้ชายเหรอ”

“เปล่าจ้ะ” หล่อนโบกมือไปมา “หนูชอบผู้ชาย แต่ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนทำให้หนูชอบได้เลย หนูเลยตั้งใจว่าจะอยู่เป็นโสดไปจนตาย”

“เจ้าแอบชอบคนที่ไม่สมควรหรือเปล่า” แกจ้องหน้าหล่อนเขม็ง

มีนาหยุดชะงัก แวบหนึ่งหล่อนนึกถึงร่างสูงในชุดสูทสีขาว ก่อนจะสายหน้าแรงๆ ไล่ภาพนั้นไปจากสมอง ไม่มีทาง เป็นไปไม่ได้ หล่อนไม่มีวันคิดแบบนั้น ไม่มีวันเด็ดขาด

“เปล่าจ้ะ หนูไม่ได้แอบชอบใครเลย”

“เร็วๆ นี้เอ็งจะมีเคราะห์” ชายสูงวัยทำนายต่อ “แต่ไม่ต้องเป็นกังวลดวงเอ็งมีเทวดารักษา เขาจะปกป้องคุ้มครองเอ็ง ใครก็ทำอะไรเอ็งไม่ได้”

มีนาจ้องมองคู่สนทนาของตน เขาพูดว่าหล่อนมีเทวดาคุ้มครองแสดงว่าดูหมอแม่นสมราคาคุย แต่ถ้าเขาดูหมอแม่นจริง ก็หมายความว่าหล่อนกำลังจะมีเคราะห์อีกแล้ว ทั้งที่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลได้ไม่กี่วัน

“ขอบคุณลุงมาก หนูไปก่อนนะ” หญิงสาวเดินไปขึ้นรถของตน แล้วขี่ออกไปอย่างรวดเร็ว

ชายชราหยิบนามบัตรจากกระเป๋าเสื้อออกมาดู คิ้วสีดอกเลาขมวดมุ่นอย่างครุ่นคิด ก่อนทั้งตัวเขาและรถกระบะคันเก่าจะหายแวบไปจากตรงนั้นอย่างน่าอัศจรรย์

เสียงฮัมเพลงของลูกชายลอยเข้ามาในห้องรับแขก คุณหญิงรัศมีเงยหน้าจากนิตยสารหันไปมอง ธรากรไม่ได้กลับเข้าบ้านพร้อมเสียงเพลงมานานแล้ว หวังว่าจะไม่ใช่เพราะผู้หญิงมอมแมมที่นางพบเมื่อเช้า เพราะถ้าเป็นแบบนั้นนางคงอกแตกตายแน่

“ตาท็อป” นางร้องเรียกลูกชาย

“ครับคุณแม่” ธรากรขานรับแล้วเดินเข้ามาหา “คุณแม่ยังไม่นอนเหรอครับ”

“แม่ยังไม่ง่วง วันนี้ทำงานเป็นยังไงบ้าง”

“ราบรื่นดีครับ” เขานั่งลงข้างนาง

“แม่เห็นลูกอารมณ์ดี มีอะไรจะบอกแม่ไหม” นางถามอ้อมๆ

ผู้เป็นลูกหัวเราะแล้วก้มลงกอดนาง

“แม่อยากรู้อะไรถามผมตรงๆ ก็ได้นะครับ ผมไม่มีอะไรปิดบังแม่หรอก”

“ลูกกับผู้หญิงที่ชื่อมนต์มีนาเป็นอะไรกันเหรอ” เมื่อผู้เป็นลูกเปิดช่องให้ นางจึงรีบถามทันที เพราะอยากรู้มาตั้งแต่เช้าแล้ว

“เราเป็นเพื่อนกันครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง แต่นางกังวลว่าจะไม่ใช่แค่นั้น

“ลูกรู้จักเธอได้ยังไง”

“เธอเป็นเจ้าของที่ดินที่ผมอยากได้ครับ ผมรู้จักเธอเพราะไปติดต่อซื้อที่ดิน เธออาจจะดูห้าวๆ ไปบ้าง แต่เป็นคนดี ขยันขันแข็ง หยิ่งในศักดิ์ศรี ไม่เห็นแก่เงิน และที่สำคัญเวลาอยู่กับเธอ ผมมีความสุขมาก” ผู้เป็นลูกปิดท้ายคำชมมากมายด้วยรอยยิ้ม ทำให้สิ่งที่นางกังวลมีน้ำหนักมากขึ้นไปอีก

“ลูกชอบเธอเหรอ” นางถามเสียงเบาหวิว

“ครับ” ผู้เป็นลูกตอบอย่างหนักแน่น

คุณหญิงรัศมีใจหายวาบ ลูกชายของนางไม่ใช่คนเจ้าชู้ หลังเลิกรากับสาวอเมริกัน เขาก็ไม่เคยพูดว่าชอบใครอีก วันๆ เอาแต่ทำงาน แล้วจู่ๆ ก็บอกว่าชอบผู้หญิงมอมแมมคนนั้น สิ่งที่นางกังวลเป็นเรื่องจริงหรือนี่

“แล้วมรกตล่ะ น้องชอบลูกมากนะ”

“ผมไม่เคยคิดอะไรกับมรกตครับ” เขาตอบหนักแน่นกว่าเมื่อครู่อีก “เธอสวยก็จริง แต่ทำงานไม่เป็น ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย ผู้หญิงแบบนั้นไม่เหมาะจะเป็นแม่ของลูกผม”

“ครอบครัวของเราสนิทกัน แม่กลัวว่าจะมองหน้ากันไม่ติด”

“ความรักมันบังคับกันไม่ได้ ผมอยากให้แม่เอ็นดูมีนา ผมเชื่อว่าถ้าแม่ได้รู้จักเธอ แม่จะชอบเธอเหมือนที่ผมชอบ”

คุณหญิงรัศมีหายใจเข้าลึกๆ ครั้งนี้ผู้เป็นลูกออกตัวแรงกว่าตอนขอคบกับสาวอเมริกันอีก โบราณว่าไว้น้ำเชี่ยวอย่าเอาเรือขวาง ดังนั้นนางต้องค่อยๆ คิดหาทางออก จะผลีผลามไม่ได้เด็ดขาด

“เพิ่งรู้จักกันไม่นาน ทำไมลูกแน่ใจนัก”

“ความรักไม่ต้องการเวลาหรอกครับ เมื่อเราพบคนที่ใช่ ใจของเราจะรู้เอง เหมือนตอนที่พ่อพบกับแม่ยังไงครับ”

“แม่ไม่ขัดข้องหรอก ลูกรักใครแม่ก็รักด้วย”

“ผมนึกอยู่แล้วว่าแม่ต้องเห็นด้วย ผมขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะครับ รักแม่ที่สุดในโลกเลยครับ” ผู้เป็นลูกกอดนาง หอมแก้มฟอดใหญ่ แล้วเดินออกจากห้องรับแขก

คุณหญิงรัศมีรอจนเสียงฝีเท้าของลูกชายเงียบไปแล้ว จึงหยิบโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะมากดโทร. ออก รออยู่ไม่นานอีกฝ่ายก็รับสาย

“สวัสดีครับคุณหญิง”

“ฉันมีงานให้นายช่วยทำ” นางบอกโดยไม่ต้องเกริ่นนำ เพราะเคยทำงานกันมาหลายครั้ง

“งานอะไรครับ”

“สืบประวัติผู้หญิงคนหนึ่ง” นางตอบเสียงเข้ม “เดี๋ยวฉันจะส่งชื่อกับรูปถ่ายไปให้ ฉันอยากรู้ว่ามันเป็นใคร บ้านอยู่ที่ไหน พ่อแม่เป็นใคร ฐานะเป็นยังไง สืบมาให้ละเอียดเลยนะ”

“ได้ครับคุณหญิง”

คุณหญิงรัศมีกดวางสาย นางหมายตามรกตมานานแล้ว แม้จะรู้ว่าหญิงสาวคนเป็นคนหยิบโหย่ง แต่ครอบครัวของหล่อนร่ำรวยมาก แถมหล่อนยังเป็นลูกคนเดียวอีก ถ้าแต่งงานกับหล่อน ธรากรมีแต่ได้กับได้ ส่วนมนต์มีนาแค่ดูก็รู้ว่าจน คงตั้งใจมาปอกลอกลูกชายของนาง ธรากรกำลังรักกำลังหลง นางจึงแกล้งเอออไปก่อนเพราะไม่อยากหักด้ามพร้าด้วยเข่า แล้วค่อยหาวิธีเขี่ยให้พ้นทางทีหลัง

๒๕

ยามบ่ายที่อากาศร้อนอบอ้าว มีนานอนอยู่ใต้ท้องรถของป้าสมร ซึ่งตอนนี้โอนมาเป็นของหล่อนแล้ว หญิงสาวตรวจเช็กสภาพช่วงล่าง ตั้งใจว่าจะซ่อมให้กลับมาใช้งานได้ตามเดิม เพราะเสียเงินไปตั้งสามแสนบาท หากจอดทิ้งไว้เฉยๆ ก็น่าเสียดายเกินไป

หญิงสาวถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อพบว่าช่วงล่างเสียหายน้อยกว่าที่คิด เบื้องต้นพบว่าโช้กอัปด้านหน้าแตกทั้งสองข้าง สามารถเอาของมือสองที่มีอยู่มาใส่แทนได้ ลูกหมากแหนบและส่วนประกอบอื่นๆ ไม่เสียหาย หล่อนหยิบประแจข้างตัวมาจะไขนอต แต่หยิบผิดเบอร์ จึงร้องเรียกลูกน้อง

“กล้า หยิบประแจเบอร์สิบให้หน่อย”

ประแจตัวหนึ่งยื่นเข้ามาใต้รถ หญิงสาวหยิบมาดูแล้วกลอกตาอย่างหงุดหงิด เมื่อพบว่าลูกน้องส่งประแจผิดเบอร์

“ไอ้บ้ากล้า นี่มันใช่ประแจเบอร์สิบที่ไหน” หล่อนไถลตัวจากใต้ท้องรถมาต่อว่าหนุ่มรุ่นน้อง แต่กลับพบธรากรนั่งยิ้มอยู่แทน ในมือของเขามีประแจอยู่หลายตัว ทว่าไม่มีประแจเบอร์สิบอยู่เลย

“ขอโทษครับ ผมไม่รู้ว่าอันไหนคือประแจเบอร์สิบ” เขายื่นประแจทั้งหมดให้หล่อนดู

“ไม่ใช่สักอันเลยค่ะ” หล่อนหยิบประแจทั้งหมดจากมือเขา วางลงในกล่องเครื่องมือ แล้วหยิบประแจที่วางอยู่ข้างล้อรถส่งให้เขา “อันนี้ประแจเบอร์สิบค่ะ”

“หน้าตาไม่ต่างกันเลยนะครับ” เขายิ้มเขิน “ผมไม่ค่อยรู้เรื่องเครื่องยนต์เท่าไร แต่ถ้าคุณสอนผม ผมรับรองว่าจะไม่หยิบผิดอีก เพราะผมเป็นคนหัวไว”

“คุณท็อปมานานหรือยังคะ” หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องพูด ลุกขึ้นยืนมองไปรอบอู่รถ กล้ากับสมหมายหายตัวไปอีกแล้ว เวลามีผู้ชายมาหาหล่อนพวกเขาต้องออกไปข้างนอกทุกที ช่างอยากให้หล่อนมีแฟนเสียจริง

“เพิ่งมาครับ ผมพบคุณกล้าหน้าอู่ เขาบอกว่าคุณอยู่ตรงนี้ ผมเลยเดินเข้ามาหา รถคันนี้ใช่คันที่มีปัญหากันหรือเปล่าครับ”

“ใช่ค่ะ” หล่อนหันมาตอบ

“ดูแล้วไม่น่าจะถึงสามแสนบาทนะครับ”

“เราเป็นคนผิด ทำอะไรไม่ได้หรอกค่ะ” หล่อนเอ่ยอย่างปลงๆ “เขาเรียกเท่าไรก็ต้องยอม ไม่อย่างนั้นเรื่องมันก็ไม่จบ”

“สภาพแบบนี้จะซ่อมไหวเหรอครับ”

“ไหวสิคะ” หล่อนเอ่ยอย่างมั่นใจ “ฉันตั้งใจว่าจะซ่อมให้กลับมาใช้งานได้ แล้วให้กล้าเอาไปใช้แทนรถกระบะคันเก่า เวลาพาลุงหมายไปหาหมอจะได้ไม่ลำบาก”

“เสียหายไม่น้อยเลย คงต้องซ่อมกันนาน ระหว่างนี้เอารถที่บ้านผมมาใช้ก่อนไหมครับ ผมมีรถหลายคันไม่ค่อยได้ใช้งาน”

ชายหนุ่มเอ่ยอย่างใจกว้าง แต่หล่อนรับไว้ไม่ได้หรอก เพราะมันไม่ใช่นิสัยของหล่อนที่จะรับของแพงๆ จากคนที่เพิ่งรู้จักกัน

“ขอบคุณค่ะ แต่ไม่รบกวนดีกว่า หนี้เก่ายังไม่ได้ใช้สักบาท ขืนเอารถ

คุณมาใช้อีก ฉันได้เป็นหนี้คุณทั้งชีวิตแน่”

“ผมเต็มใจให้คุณเป็นลูกหนี้ทั้งชีวิต ไม่คิดดอกเบี้ยสักบาทก็ได้” เขาสบตาหล่อน แววตาหวานปานน้ำเชื่อม

มีนายกมือเช็ดเหงื่อแก้เขิน ชายหนุ่มหัวเราะเสียงเบา แล้วชี้มาที่หน้าหล่อน

“หน้าผากคุณเปื้อนหมดแล้วครับ”

“เปื้อนเหรอคะ” หล่อนยกมือแตะหน้าผาก แต่เขาจับมือหล่อนไว้

“อย่าครับ คุณมองไม่เห็น ผมเช็ดให้ดีกว่า” เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าเสื้อแล้วยื่นมาที่หน้าผากหล่อน

“ไม่ต้องหรอกค่ะ เดี๋ยวผ้าเช็ดหน้าของคุณเปื้อน คราบน้ำมันเครื่องซักออกยาก” หล่อนถอยหลังหนี แต่ชายหนุ่มไม่ยอม

“ไม่เป็นไรครับ ผ้าเช็ดหน้าผมมีเยอะ ซักไม่ออกก็ทิ้งไป” เขาเช็ดหน้าผากให้หล่อนพลางเอ่ยเสียงนุ่ม “อยู่นิ่งๆ นะครับ นิดเดียวก็เสร็จแล้ว”

มีนาหลุบตามองพื้น สองแก้มร้อนผ่าว ธรากรต่างจากผู้ชายสามคนก่อนที่จิรายุจับคู่ให้หล่อน เขามีอะไรบางอย่างที่ทำให้หัวใจหล่อนเต้นผิดจังหวะ ความรู้สึกแบบนี้ใช่ความรักไหมนะ

“สะอาดแล้วครับ”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนก้าวถอยหลังแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “คุณมาหาฉันมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมมารับคุณไปดินเนอร์ด้วยกัน”

“เนื่องในโอกาสอะไรคะ”

“เหงาครับ อยากกินข้าวกับคุณ” เขาตอบเสียงหวาน หวานจนหล่อนทำหน้าไม่ถูก พักนี้ถูกจีบบ่อย แต่ก็ไม่ชินเสียที

“ฉันแต่งตัวมอมแมม คงไม่สะดวกไปด้วย”

“ไม่เป็นไรครับ ผมรู้จักร้านเสื้อดีๆ หลายร้าน ก่อนไปกินข้าว เราก็ไปซื้อเสื้อผ้ากันก่อน แค่นี้คุณก็พร้อมจะดินเนอร์กับผมแล้ว”

มีนายิ้มแหย แค่เลี้ยงข้าวหล่อนก็เกรงใจจะแย่แล้ว เขายังจะซื้อเสื้อผ้าให้หล่อนอีก ช่างเป็นผู้ชายสายเปย์ตัวจริงเสียงจริง

“ฉันยังทำงานค้างอยู่ เอาไว้วันหลังดีกว่าค่ะ”

“เจ้ไปกับคุณท็อปเถอะ” กล้าร้องบอกมาจากหน้าอู่รถ แล้วเดินแกมวิ่งมาหาพวกเขา “รถเป็นของเราแล้ว ไม่ต้องรีบซ่อมก็ได้ เดี๋ยวผมทำต่อให้เอง”

มีนาขึงตาใส่ลูกน้อง แวบหายไปนานสองนาน จู่ๆ ก็โผล่มาสนับสนุนธรากรราวกับนัดแนะกันไว้ แถมยังเรียกชื่อเล่นกันอีก ไม่รู้ว่าไปสนิทกันตั้งแต่เมื่อไร

“ขอตัวแป๊บนึงนะคะ” หล่อนดึงกล้าออกมาแล้วกระซิบถาม “นายหายหัวไปไหนมา แล้วเรื่องอะไรไปช่วยเขา ฉันไม่ได้อยากไปเสียหน่อย”

“คุณท็อปเป็นคนดี ผมอยากให้เจ้ลงเอยกับคนดีๆ ผมผิดตรงไหนเหรอ” เขาย้อนถามหล่อน สีหน้าใสซื่อ แต่แววตาล้อเลียน

“ลงเอยบ้านป้าแกสิ” หล่อนกระซิบลอดไรฟัน “ฉันกับเขาเพิ่งรู้จักกันเองนะ”

“ความรักไม่ต้องการเวลาหรอกเจ้ ผู้ชายแบบคุณท็อปไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ ถ้าปล่อยเขาหลุดมือไป เจ้จะต้องเสียใจไปทั้งชีวิต” กล้าเอ่ยอย่างเคร่งขรึมแล้วหันไปบอกธรากร “คุณท็อปยืนรอก่อนนะครับ เจ้ขอไปล้างมือแป๊บนึง”

“ได้ครับ ผมไปรอที่รถนะครับ” ชายหนุ่มเดินออกไป

“ไปล้างมือสิเจ้ อาบน้ำเลยก็ได้ ผมช่วยเจ้ได้แค่นี้แหละ ที่เหลือเจ้ต้องช่วยตัวเอง” กล้าดันหลังหล่อนให้เดินไปที่ห้องน้ำ ส่วนตัวเขาไปซ่อมรถแทนหล่อน

“ขอบใจนะกล้า” หญิงสาวร้องบอก หนุ่มรุ่นน้องหันมายิ้มแล้วมุดไปใต้ท้องรถ

มีนายกมือของตัวเองขึ้นมาดู หล่อนไม่รู้ว่ามือดำๆ ของช่างซ่อมรถ

จะคู่ควรกับท่อนแขนของนักธุรกิจไหม แต่เพื่อเห็นแก่คนที่รักหล่อน หล่อนจะยอมให้โอกาสเขา และให้โอกาสตัวเองสักครั้ง

ภายในห้างสรรพสินค้าชื่อดังย่านใจกลางเมือง ธรากรพามีนาเดินเข้าไปในร้านเสื้อชั้นนำร้านหนึ่ง พนักงานขายสาวสวยรีบวิ่งเข้ามาต้อนรับแล้วพาพวกเขาไปยังแผนกเสื้อผ้าสตรี หญิงสาวเดินตามพลางมองไปรอบๆ ร้านเสื้อแบบนี้หล่อนไม่เคยคิดจะเฉียดเข้าไปใกล้เลย เพราะนอกจากราคาจะแพงหูฉี่แล้ว แบบเสื้อยังไม่เข้ากับการแต่งตัวของหล่อนด้วย เพราะเสื้อผ้าส่วนใหญ่เป็นชุดกระโปรงยาวกรุยกราย ขณะที่หล่อนชอบสวมกางเกงยีนกับเสื้อยืด

ธรากรหยุดยืนที่แผนกเสื้อผ้าสตรี หยิบชุดกระโปรงหลายชุดออกจากราวแขวน แล้วเลือกชุดหนึ่งส่งให้หล่อน

“ลองสวมดูนะครับ ผมว่าชุดนี้เหมาะกับคุณ”

“ชุดนี้นะคะ” หล่อนรับมาดูแล้วส่งคืนให้เขา “ไม่เอาดีกว่าค่ะ ฉันไม่ค่อยชอบสวมกระโปรง ที่สำคัญราคาแพงไปด้วย”

“ไม่แพงหรอกครับ” เขาดันชุดกลับมาให้หล่อน “ต่อให้เหมาหมดร้านผมก็ไม่เดือดร้อน”

“ฉันรู้ว่าคุณรวย แต่ฉันรับของของคุณฟรีๆ ไม่ได้หรอกค่ะ” หล่อนยื่นกลับไปอีกครั้ง

ชายหนุ่มมองนิ่งแล้วถอนใจเฮือก

“อย่าคิดมากสิครับ เราเป็นเพื่อนกัน เพื่อนซื้อของให้เพื่อนไม่เห็นเสียหายตรงไหน”

“แต่...”

“ไม่มีแต่ครับ” เขาส่ายหน้าแล้วดันชุดกลับมา “ไปลองให้ผมดูหน่อยนะครับ ถือว่าเป็นคำขอของเพื่อนก็ได้”

“ก็ได้ค่ะ แต่เอาชุดเดียวนะคะ”

“ครับ ชุดเดียวก็ชุดเดียว”

มีนาเดินไปเปลี่ยนชุดในห้องลองเสื้อ แล้วเดินกลับออกมาให้ธรากรดู ชุดที่เขาเลือกให้หล่อนเป็นชุดกระโปรงสั้นเสมอเข่าสีขาว ลายดอกสีม่วงเล็กๆ ตัวเสื้อเป็นเสื้อแขนกุด ตัวกระโปรงจับจีบ ขนาดพอดีตัวหล่อนราวกับสั่งตัด

“สวยมากครับ” เขาเอ่ยชมเสียงนุ่ม “ชุดนี้เหมาะกับคุณจริงๆ ด้วย”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนตอบเขินๆ แล้วหันไปมองพนักงานขาย เมื่อหญิงสาวเดินเข้ามาหาแล้วถามธรากร

“รับชุดนี้เลยไหมคะ”

“ครับ” เขาส่งบัตรเครดิตให้หล่อน “ช่วยเอาเสื้อชุดเดิมของคุณผู้หญิงไปใส่ถุงให้ด้วยนะครับ”

“ได้ค่ะ” พนักงานขายเดินออกไป ก่อนเดินกลับมาพร้อมถุงกระดาษหรูหรา หญิงสาวส่งถุงกระดาษให้หล่อน แล้วส่งบัตรเครดิตกับสลิปให้ธรากร

“เราไปกันเถอะครับคุณมีนา”

ชายหนุ่มเดินนำออกจากร้านเสื้อ แล้วพาหล่อนไปที่ร้านรองเท้า มีนาปฏิเสธไม่ได้เหมือนเคย จึงยอมรับรองเท้าส้นสูงรัดส้นสีเงินคู่หนึ่งไว้ พอออกจากร้านรองเท้า เขาจะแวะร้านเครื่องประดับ แต่คราวนี้หล่อนไม่ยอมแล้ว

“คอคุณโล่งๆ น่าจะหาสร้อยมาสวมสักเส้น”

“ไม่เอาค่ะ”

“นะครับ” เขาทำเสียงอ้อน “เส้นเล็กๆ เส้นเดียวก็ได้ครับ”

“ไม่ค่ะ” หล่อนปฏิเสธเสียงแข็ง “ถ้าคุณดื้อฉันจะกลับบ้าน”

“ก็ได้ครับ ถ้าไม่ซื้อสร้อย งั้นเราไปร้านเสริมสวยกัน”

ชายหนุ่มพาหล่อนออกเดิน เห็นอะไรถูกใจก็ชวนให้หล่อนดู มีนายิ้มอย่างอ่อนใจ ธรากรเหมือนเด็กชายตัวโตๆ ดื้อแต่ก็น่าเอ็นดู

ห่างออกไปด้านหลัง ชายหนุ่มรูปร่างผอมสูงเดินตามพวกเขามาห่างๆ แสร้งทำเป็นยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู แต่ความจริงแอบถ่ายรูปของมีนากับธรากร โดยที่ทั้งสองไม่รู้ตัวเลยว่าถูกสะกดรอยตาม

รถยุโรปสีดำมันปลาบแล่นมาจอดหน้าโรงแรมอนันต์ธารา ธรากรเปิดประตูลงจากรถ แล้วเดินอ้อมมาเปิดประตูให้หล่อน มีนาพึมพำขอบคุณพลางก้าวลงมายืน ดวงตาดำขลับฉายแววไม่สบายใจ โรงแรมในกรุงเทพฯ มีเป็นร้อยแห่ง ทำไมเขาต้องพาหล่อนมาที่โรงแรมของพ่อด้วย

“เราจะกินข้าวที่นี่เหรอคะ”

“ใช่ครับ” เขาพยักหน้า “อาหารอิตาลีในโรงแรมนี้อร่อยมาก คุณมีนาไม่ชอบกินเหรอครับ”

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวส่ายหน้า ไม่รู้จะตอบอย่างไร เพราะถ้าพูดก็คงต้องเล่ายาว

“งั้นไปกันเถอะครับ”

ชายหนุ่มยื่นแขนให้หล่อนจับ มีนาวางมือบนท่อนแขนของเขาแล้วเดินเข้าไปในโรงแรม โดยหวังว่าชุดสวยที่เขาซื้อให้จะช่วยให้ไม่มีใครจำหล่อนได้

ร้านอาหารที่ธรากรพาหล่อนมาตั้งอยู่บนชั้นห้า ตัวร้านกว้างขวาง ทาด้วยสีขาวสะอาดตา เพดานสูง ติดโคมไฟคริสตัล ผนังด้านหนึ่งเป็นกระจกใส มองเห็นท้องฟ้ายามเย็น เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นสีขาวและสีทอง ตอนนี้มีลูกค้ามาใช้บริการแล้วห้าโต๊ะ

ทันทีที่ทั้งสองก้าวเท้าเข้าไปในร้าน สายตาทุกคู่ต่างหันมามองพวกเขา หรือจะพูดให้ถูกก็คือมองธรากร เพราะเขาเป็นคนดังในวงสังคม ทุกคนจำเขาได้ แล้วพลอยสงสัยว่าหล่อนเป็นใคร

“เชิญทางนี้เลยค่ะคุณธรากร” พนักงานสาวสวยเข้ามาต้อนรับ แล้วพาทั้งสองเข้าไปในร้าน

มีนาหายใจเข้าลึกๆ นึกอยากให้จิรายุอยู่ที่นี่ด้วย เพราะเวลาเขาอยู่ใกล้ๆ หล่อนรู้สึกอุ่นใจ หญิงสาวเงยหน้ามองธรากร นึกเปรียบเทียบเขากับเทพบุตรหนุ่ม เขาทำให้หล่อนใจเต้นได้ แต่ไม่ทำให้รู้สึกอุ่นใจ หล่อนยังกังวลและหวาดหวั่น

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มก้มหน้าลงมาถาม

“ไม่มีค่ะ” หล่อนส่ายหน้าช้าๆ ไม่รู้จะตอบอย่างไรเหมือนเคย

พนักงานสาวพาธรากรกับมีนาไปที่โต๊ะด้านในสุด ซึ่งจัดไว้เป็นส่วนตัวห่างจากโต๊ะอื่นๆ บนโต๊ะมีดอกกุหลาบสีแดงช่อใหญ่ เขาหยิบขึ้นมาส่งให้หล่อน แววตาหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง

“ดอกไม้สำหรับคุณครับ”

มีนายื่นมือไปรับเขินๆ ต่อไปคงต้องทำตัวให้ชินกับการถูกจีบ เพราะกว่าจะเป็นคู่รักกันจริงๆ ธรากรคงเพียรมาขายขนมจีบหล่อนบ่อยๆ

“เชิญครับ”

ชายหนุ่มเลื่อนเก้าอี้ให้หล่อนนั่ง แล้วเดินไปนั่งฝั่งตรงข้าม จากนั้นอาหารที่เขาสั่งไว้ล่วงหน้าก็ทยอยมาเสิร์ฟ เริ่มจากออร์เดิร์ฟเป็นจานแรกดินเนอร์เป็นไปด้วยดี อาหารอร่อย แม้ไม่ค่อยถูกปากหล่อนนัก จนกระทั่งมีเสียงหนึ่งร้องทักขึ้น

“คุณท็อป”

มีนาหันไปมอง เจ้าของเสียงชะงักด้วยความประหลาดใจ ส่วนหล่อนได้แต่ร้องครางในใจ คำขอของหล่อนไม่เป็นจริง สโรชามาเจอหล่อนจนได้

“สวัสดีครับคุณเกรซ” ชายหนุ่มทักทายตอบ ทั้งสองเรียกชื่อเล่นของกันและกัน แสดงว่าสนิทกันไม่น้อยเลย แต่ไม่รู้ว่าเขารู้เรื่องของหล่อนไหม

“มาทานข้าวเหรอคะ”

“ครับ ผมติดใจฝีมือเชฟโรแบร์โตมาก จึงชวนคุณมีนามากินเป็นเพื่อน”

มีนาก้มหน้ากินอาหารต่อ พยายามนิ่งเข้าไว้ เพราะคิดว่าสโรชาคง

ไม่อยากให้ใครรู้ว่าหล่อนเป็นน้อง แต่ธรากรกลับทำให้หล่อนประหลาดใจด้วยการบอกว่าหล่อนเป็นใคร

“แต่ลืมไปว่าคุณมีนาเป็นลูกสาวของคุณอนันต์ น่าจะเคยกินอาหารร้านนี้จนเบื่อแล้ว ใช่ไหมครับคุณมีนา”

“ค่ะ” หล่อนเอออออไปกับเขา

“ไม่ยักรู้ว่าเธอรู้จักกับคุณท็อปด้วย” สโรชาเอ่ย

“เราเพิ่งรู้จักกันครับ” ธรากรตอบแทนหล่อน

“อ๋อ...โลกกลมนะคะ” พี่สาวของหล่อนเอ่ยยิ้มๆ แล้วหันไปมองข้างหลังเมื่อมีชายคนหนึ่งเดินมาตาม

“ทำอะไรอยู่เกรซ”

มีนาประหลาดใจเป็นครั้งที่สอง เมื่อพบว่าชายคนนั้นคือ ศรุต บวรภัทร ลูกชายของคุณหญิงจารวี บวรภัทร ที่หล่อนพบที่โรงพยาบาลบูรณเวช

“พอดีเจอน้องสาวค่ะ” สโรชาตอบแล้วแนะนำหล่อนกับเขา “นี่มนต์-มีนา น้องสาวต่างแม่ของฉัน แล้วนี่คุณธรากร คีรีวงศ์ คุณคงเคยพบกันแล้ว”

ศรุตมองหล่อนอย่างประหลาดใจ แล้วทักทายธรากรสองสามประโยค ก่อนทั้งคู่จะขอตัวไปนั่งที่โต๊ะตัวเอง

“คุณรู้เรื่องของฉันได้ยังไงคะ” หล่อนถามเสียงเข้ม

“ผมอยากรู้เรื่องของคุณ จึงให้คนช่วยสืบครับ” เขาตอบตามตรง

“รู้แล้วดีขึ้นไหมคะ” หล่อนจ้องหน้าเขา

“ผมขอโทษครับ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงอ่อย “ผมแค่อยากรู้เรื่องของคนที่ผมสนใจ ไม่ได้มีเจตนาอย่างอื่นเลย คุณมีนาอย่าโกรธผมเลยนะครับ”

มีนาถอนใจยาว เขาตั้งใจพาหล่อนมาที่โรงแรมของพ่อ เพราะเขารู้ว่าหล่อนเป็นใครมาตั้งแต่แรก แล้วจงใจใช้เหตุการณ์นี้บีบให้หล่อนยอมรับว่าตัวเองเป็นใคร ธรากรเป็นนักธุรกิจ เขามองทุกอย่างเป็นโอกาส ขณะที่หล่อนเป็นช่างซ่อมรถ หล่อนไม่มีวันทันเล่ห์เหลี่ยมของเขา

“ไม่โกรธหรอกค่ะ ความจริงก็คือความจริง สักวันหนึ่งคุณก็ต้องรู้อยู่ดี แต่ฉันขอร้องนะคะ ถ้ารักจะคบหากัน อย่าทำอะไรลับหลังฉันอีก”

“ผมไม่กล้าแล้วครับ” เขายิ้มกว้างด้วยความดีใจ “แต่เพื่อความยุติธรรม ผมจะเล่าเรื่องของผมให้คุณฟัง คุณอยากรู้อะไรถามได้เลยครับ”

“ฉันไม่รู้จะถามอะไร”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเล่าให้คุณฟังเองก็ได้”

ธรากรเล่าเรื่องตัวเองให้หล่อนฟัง เริ่มตั้งแต่พ่อแม่เป็นใคร พวกท่านพบกันได้อย่างไร เขาเรียนจบมาจากที่ไหน ชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เคยมีคนรักมาแล้วกี่คน เขาพูดไม่ยอมหยุด มุ่งมั่นจะให้หล่อนหายโกรธ จนหล่อนอดขำท่าทางเหมือนเด็กชนๆ ของเขาไม่ได้

ด้านหลังห่างออกไปไม่ไกล ร่างโปร่งแสงของจิรายุยืนพิงกระจกทอดตามองมีนาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เขาควรดีใจที่หญิงสาวมีใจให้ธรากร แต่ทำไมหัวใจของเขาถึงได้หนักอึ้งแบบนี้ เทพบุตรหนุ่มยิ้มเศร้าแล้วหายตัวจากไป

มีนายืนรอจนรถยนต์ของธรากรแล่นออกไปแล้ว จึงเปิดกระเป๋าสะพายหยิบกุญแจมาไขประตูรั้ว หลังอาหารค่ำจบลง ธรากรก็ขับรถมาส่งหล่อนที่บ้าน โดยที่หล่อนไม่ได้เชิญเขาเข้าบ้าน เพราะหล่อนอยู่ตามลำพัง จึงไม่เหมาะที่จะต้อนรับเพื่อนผู้ชายในเวลากลางคืน ส่วนชายหนุ่มก็ไม่ได้ขอเข้ามาข้างใน นับว่าเป็นผู้ชายที่รู้จักกาลเทศะพอสมควร

หญิงสาวปิดล็อกประตูรั้วแล้วหมุนตัวเดินเข้าบ้าน แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อพบเทวดาหนุ่มนั่งอยู่ที่ม้านั่งใต้ต้นไม้ จ้องมองหล่อนด้วยสีหน้าแปลกๆ ก่อนหันหน้าหนีพร้อมกับถอนใจยาว

“เป็นอะไรของนาย หายหน้าไปหลายวัน พอมาก็ทำหน้าเหมือนปวดท้อง” หล่อนเดินเข้าไปนั่งลงตรงข้ามเขา

“เจ้าเจอคนที่ถูกใจแล้ว เราเลยไม่รู้จะมาเป็นก้างขวางคอทำไม” เขา

หันมามองหล่อน แววตาตัดพ้อ แต่อึดใจเดียวแววตานั้นก็หายไป

“ยังไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ฉันแค่คิดว่าเขาไม่เหมือนคนอื่นที่นายหามา คุณท็อปดูมีเสน่ห์ น่าค้นหา และพึ่งพาได้”

“เจ้าถูกใจก็ดีแล้ว ไม่ต้องมาสาธยายให้เราฟังหรอก” เขาตัดบทพลางลุกขึ้นยืน “ที่เรามาวันนี้ เราตั้งใจมาลาเจ้า”

“นายจะไปไหนเหรอ”

“กลับสวรรค์” เขาตอบเสียงห้วน “เมื่อเจ้าได้คู่ครองแล้วเราก็หมดหน้าที่ ต่อไปเราคงไม่ได้พบกันอีก แต่เจ้าคงไม่รู้สึกอะไรหรอก เพราะเจ้าพบคู่แท้ของตัวเองแล้ว เราก็ไม่มีประโยชน์สำหรับเจ้าอีก”

มีนาขมวดคิ้ว วันนี้เทพบุตรหนุ่มกินของผิดสำแดงมาหรือยังไง อารมณ์ถึงได้ขึ้นๆ ลงๆ เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้ายแบบนี้ หล่อนถามดีๆ กลับพูดประชด ทั้งที่ปกติไม่เคยทำ

“วันนี้นายเป็นอะไร มาเหวี่ยงใส่ฉันทำไม นายเป็นคนจับคู่ให้ฉันเองไม่ใช่เหรอ คุณท็อปนายก็เป็นคนหามา ฉันไม่ได้ร้องขอนายสักคำ”

“เราไม่ได้เหวี่ยง เราไม่ได้รู้สึกอะไรทั้งนั้นแหละ ลาก่อน” พอพูดจบเขาก็หายตัวไปเลย ทิ้งให้หล่อนนั่งอยู่คนเดียว

“จิรายุ อย่าเพิ่งไปสิ ฉันยังพูดไม่จบเลยนะ” หญิงสาวร้องเรียกเสียงดัง แต่เทพบุตรหนุ่มไปแล้วทั้งที่ยังพูดกันไม่รู้เรื่อง

“อยากไปก็ไปเลย เทวดาบ้าไม่มีเหตุผล แล้วไม่ต้องมาอีกนะ” หล่อนแกล้งพูดประชด แล้วลุกขึ้นเดินเข้าบ้าน โดยไม่รู้ว่ามีคนแอบมองจากนอกรั้ว

ชาญชัยจ้องมองหญิงสาวด้วยความแค้น เขาต้องหนีตำรวจหัวซุกหัวซุน อดมื้อกินมื้อ แต่นังตัวแสบที่ทำให้เขาลำบากกลับอยู่ดีมีสุข แต่งตัวสวยนั่งรถหรูไปดินเนอร์กับเศรษฐีหนุ่ม ไม่เหลือเค้าช่างซ่อมรถหน้าตามอมแมมให้เห็นเลยสักนิด อดีตมือขวาเสี่ยอำนาจขบกรามจนเป็นสันนูน

ถ้าไม่เห็นมันตายกับตา ชาตินี้เขาไม่มีวันหายแค้น

“ผู้หญิงคนนี้บ้าหรือเปล่า พูดคนเดียวเป็นวรรคเป็นเวร” เข้มพูด เขาเป็นเพื่อนร่วมชุ้มมือปืนของชาญชัย เคยก่อคดีมาอย่างโชกโชน ทั้งปล้น ฆ่า และข่มขืน

“เอ็งไม่ต้องไปสนใจมันหรอก จะบ้าหรือดีก็ไม่เกี่ยวกับเรา ทำงานของเอ็งให้เสร็จ แล้วไปรับเงินจากเสี่ยอำนาจ แค่นั้นพอแล้ว” อดีตมือขวาเสี่ยใหญ่ตอบเสียงหนัก

“แล้วแต่เอ็ง ข้ายังไงก็ได้” มือปืนหนุ่มยักไหล่ แล้วเดินกลับไปที่รถซึ่งจอดซ่อนไว้ข้างทาง

“มึงเจอกับกูแน่ อีมีนา” เขาเงยหน้ามองหน้าต่างชั้นสอง แล้วเดินตามเพื่อนกลับไปที่รถ จากนั้นจึงขับรถเก๋งคันเก่าของตนออกไป

๒๖

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

จิรายุเดินไปตามทางที่เชื่อมระหว่างอาคารเรียนกับหอสมุด ดวงตาคมสีน้ำตาลเหม่อมองไปข้างหน้า วันนี้มหาวิทยาลัยแห่งดาวดึงส์เงียบเหงา เพราะเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ นักศึกษาส่วนใหญ่พักผ่อนอยู่ที่วิมานของตน ส่วนนักศึกษาเอกกามเทพชั้นปีสี่อย่างเขา ตอนนี้คงดูแลมนุษย์ของตนอยู่ในโลกมนุษย์

เทพบุตรหนุ่มหยุดเดิน หันไปมองทิวไม้ด้านนอก ตั้งแต่พบกันครั้งสุดท้าย มีนาไม่เรียกหาเขาเลย หญิงสาวคงลืมเขาไปแล้ว เพราะมีธรากรคอยเอาอกเอาใจ เขาหันกลับมากำลังจะออกเดินอีกครั้ง แต่พบยศธรเพื่อนร่วมชั้นเรียนยืนมองเขาอยู่ก่อน สีหน้าของอีกฝ่ายบึ้งตึงเหมือนโกรธใครมา

“สวัสดีท่านยศธร ไม่ลงไปโลกมนุษย์เหรอ” เขาถามอย่างเป็นมิตร แต่กลับถูกอีกฝ่ายต่อว่า

“อย่าเพิ่งดีใจไป ถึงมนุษย์ของท่านจะพบคนถูกใจแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าท่านจะได้ที่หนึ่งในรุ่น”

จิรายุเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ ที่แท้ผู้เป็นเพื่อนโกรธเขา แล้วเขาไปทำอะไรให้ มาโกรธเขาทำไม

“พูดอะไรของท่าน ที่หนึ่งในรุ่นอะไร”

“นี่ไง”

ยศธรยื่นแท็บเล็ตสวรรค์ของตนให้เขาดู ตารางคะแนนวิชาศึกษารายกรณีของเขาขยับขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่ง หลังจากที่ก่อนหน้านี้อยู่ในอันดับรั้งท้าย นั่นหมายความว่ามีนากำลังจะรักกับธรากรแล้ว ความจริงเป็นเรื่องควรยินดี แต่ทำไมเขาไม่ดีใจเลยก็ไม่รู้

“ถ้าเป็นเรื่องนี้ท่านสบายใจได้ เพราะเราไม่เคยอยากเอาชนะใคร ถ้าท่านอยากได้ที่หนึ่งก็เอาไปเลย” เขายืนยันเสียงเข้มแล้วเดินหนี โดยมีเสียงผู้เป็นเพื่อนดังไล่หลัง

“ให้มันจริงเถอะ อย่ากลับคำทีหลังก็แล้วกัน”

จิรายุเดินไปหยุดยืนริมสระน้ำในสวนหย่อมของมหาวิทยาลัย บรรยากาศโดยรอบร่มรื่นสวยงาม แต่หัวใจของเขากลับไม่แช่มชื่นขึ้นเลย ยศธรกับรณกรมุ่งมั่นจะเป็นที่หนึ่งในรุ่น แต่เขาไม่เคยสนใจเรื่องนั้น เขาเลือกเรียนสาขากามเทพเพราะคิดว่าการทำให้คนรักกันเป็นกุศล แต่ตอนนี้เขาไม่แน่ใจว่าตัวเองเหมาะสมจะเป็นกามเทพหรือเปล่า

“จิรายุ”

เสียงทุ้มลึกดังขึ้นด้านหลัง เทพบุตรหนุ่มหันไปมอง เจ้าของเสียงคือองค์สหัสนัยน์ ผู้เป็นใหญ่แห่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งวันนี้ทรงเสื้อเชิ้ตสีขาวทับด้วยเสื้อกั๊กไหมพรมสีฟ้า ทรงกางเกงขายาวสีดำ ในพระหัตถ์ถือหนังสือปกหนังเล่มโต หากไม่สังเกตก็นึกว่าทรงเป็นนักศึกษาคนหนึ่งของมหาวิทยาลัย

“องค์อินทร์” เขาจะคุกเข่าถวายบังคม แต่ทรงโบกพระหัตถ์ห้าม

“ไม่ต้องมากพิธีหรอก เจ้าก็รู้ว่าเราไม่ชอบ”

“ครับ” เขาเปลี่ยนเป็นยกมือไหว้แทน

องค์สหัสนัยน์ทรงพยักพระพักตร์รับ เสด็จมายืนริมสระน้ำ ทอดพระเนตรบึงน้ำใสราวกระจก แล้วทรงหันมามีรับสั่งกับเขา

“เจ้ามายืนทำอะไรตรงนี้ ไม่ลงไปโลกมนุษย์เหรอ”

“งานของผมใกล้จะสำเร็จแล้ว จึงไม่ต้องลงไปโลกมนุษย์บ่อยๆ เหมือนช่วงแรกครับ”

“เรายินดีด้วย” พระองค์แย้มพระสรวลให้เขา “เจ้าจะเป็นกามเทพที่ดี”

“ผมไม่แน่ใจว่าจะเป็นได้หรือเปล่า” เขากราบทูลเสียงเบา

“ทำไมเจ้าคิดแบบนั้นล่ะ” ทรงขมวดพระขนง “เกิดอะไรขึ้นเหรอ”

“ไม่มีอะไรครับ” เขาส่ายหน้า “ผมแค่คิดว่าตัวเองไม่มีพรสวรรค์ในการทำให้ใครรักกัน จึงไม่แน่ใจว่าจะเป็นกามเทพที่ดีได้หรือเปล่า”

องค์อินทร์ทอดพระเนตรนิ่ง พระขนงดกหนาขมวดมุ่น จนเทพบุตรหนุ่มเริ่มใจคอไม่ดี เพราะพระองค์มีอีกพระนามว่าท้าวพันตา ทรงเห็นทุกอย่างที่เกิดขึ้นในสามโลก ไม่รู้ว่ากำลังทอดพระเนตรเขาในตอนนี้ เขาในอดีต หรือว่าเขาในอนาคต

“ถ้าไม่อยากเป็นกามเทพ เจ้ามาทำงานกับเราไหม”

“ทำงานกับท่านหรือครับ” เขาทูลถามเสียงแผ่ว

“ใช่” ทรงพยักพระพักตร์ “เรามีตำแหน่งผู้ช่วยว่างอยู่ตำแหน่งหนึ่ง เจ้าสนใจไหม”

“สนใจครับ” เขายิ้มกว้างอย่างโล่งใจ ไม่มีอะไรเสียหน่อย เขาแค่คิดมากไปเอง

“โอเค งั้นเรียนให้จบ แล้วค่อยไปหาเรา”

“ขอบคุณครับ” เขาก้มศีรษะยกมือไหว้ ก่อนเงยหน้ามาพบว่าถูกองค์สหัสนัยน์ทรงจ้องมองอีกแล้ว “มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“เราถูกชะตากับเจ้าตั้งแต่แรกเห็น จึงอยากจะเตือนอะไรเจ้าสักอย่าง”

“อะไรเหรอครับ” เทพบุตรหนุ่มทูลถามเสียงเบา เมื่อครู่เขาไม่ได้คิดมากไปเอง ทรงเห็นอะไรในตัวเขาจริงๆ

“รัศมีเทพของเจ้าหม่นหมองลง กรรมจากอดีตชาติกำลังส่งผล ถ้าเจ้ายังอยากเป็นเทพบุตรต่อไป จงอย่าลงไปที่เมืองมนุษย์อีก” ทรงสบตาเขา ยื่นพระหัตถ์มาตบไหล่ แล้วเสด็จจากไป

จิรายุมองตามองค์สหัสนัยน์ ในสามโลกไม่มีอะไรที่พระองค์ไม่ทรงรู้ เมื่อมีรับสั่งเตือนแสดงว่าต้องเป็นจริง เทพบุตรหนุ่มถอนใจยาว แต่ถึงพระองค์ไม่ทรงเตือน เขาก็ไม่คิดจะลงไปโลกมนุษย์อีกแล้ว เพราะมีนากำลังไปได้ดีกับธรากร จึงไม่มีอะไรที่เขาต้องกังวลอีก

ภายในห้องอาหารของคฤหาสน์คีรีวงศ์ คุณหญิงรัศมีนั่งดูโทรศัพท์มือถืออยู่ที่หัวโต๊ะ ตรงหน้ามีข้าวต้มกุ้งชามโตส่งกลิ่นหอม แต่อาหารเช้าไม่น่าสนใจเท่ากับภาพถ่ายที่นักสืบส่งมา นางรีบเปิดไฟล์ภาพขึ้นมาดู คิ้วที่เขียนอย่างประณีตขมวดมุ่น ภาพชุดแรกเป็นภาพธรากรไปรับมีนาที่อู่ซ่อมรถ อู่เล็กซอมซ่อ มีคนงานแค่สองคน แถมหญิงสาวยังลงมือซ่อมรถเองอีก

“กระจอก” นางทำปากเบ้อย่างดูแคลน แล้วเปิดภาพชุดที่สองขึ้นมาดู หลังออกจากอู่ซ่อมรถ ธรากรก็พาหญิงสาวไปศูนย์การค้า ซื้อเสื้อผ้ารองเท้า แล้วเข้าร้านเสริมสวย

“ดูดเป็นปลิงเชียวนะ” นางพึมพำอย่างขุ่นเคือง แค่เดตแรกก็อ้อนขอของแพงๆ แล้ว ถ้าเป็นแฟนกันจริงๆ ธรากรจะต้องหมดอีกเท่าไร นางไม่อยากคิดเลย

“ดินเนอร์หรู แต่งตัวสวย เงินลูกฉันทั้งนั้น” นางพูดกับตัวเองพลางดูภาพชุดที่สาม ซึ่งเป็นภาพธรากรพาหญิงสาวไปกินอาหารที่โรงแรมอนันต์ธารา ลูกชายของนางยิ้มหน้าบานตลอดเวลา บอกให้รู้ว่าปลื้มเจ้าของอู่รถสาวมากแค่ไหน

“โดนของหรือไงตาท็อป ทำไมถึงไปชอบผู้หญิงคนนี้” นางเอ่ยอย่างไม่พอใจ ปิดไฟล์รูปภาพ แล้วเปิดข้อความจากนักสืบขึ้นมาอ่าน คิ้วที่เขียนจนคมขมวดยิ่งขึ้น เมื่อนักสืบแจ้งว่าหญิงสาวที่ลูกชายไปติดพันเป็นลูกนอก

สมรสของนายอนันต์ ศุภการ เจ้าของโรงแรมอนันต์ธารา

“แค่ลูกเมียน้อยจะสู้ลูกสาวเจ้าของห้างทองชื่อดังได้ยังไง” นางปิดโทรศัพท์มือถือ วางลงบนโต๊ะอาหาร แล้วตักข้าวต้มขึ้นมากิน

“อรุณสวัสดิ์ครับแม่”

ธรากรเดินเข้ามาในห้องอาหาร ตรงมาจูบแก้มนาง แล้วไปนั่งที่ประจำซึ่งอยู่ทางขวามือของนาง

“วันนี้มีข้าวต้มกุ้ง ลูกจะกินหน่อยไหม”

“ไม่ดีกว่าครับ ผมไม่ค่อยหิว ขอกาแฟแก้วเดียวก็พอ”

คุณหญิงรัศมีหันไปสั่งสาวใช้ แล้วหันกลับมามองลูกชาย ธรากรมีสีหน้าแช่มชื่น ดวงตาเป็นประกาย ยิ้มง่ายกว่าทุกวันอย่างคนที่ตกอยู่ในห้วงรัก ซึ่งนางรู้สึกไม่ค่อยดีเลย

“เมื่อวานลูกไปไหนมาเหรอ เลขาฯ ของลูกบอกว่าลูกออกจากที่ทำงานตั้งแต่เที่ยง”

“ผมไปหามีนามาครับ พาเธอไปชอปปิง แล้วก็ไปดินเนอร์กันนิดหน่อย ผมเห็นว่าแม่ไปงานเลี้ยงรุ่น เลยไม่ได้โทร. บอก”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ แม่ไม่ว่าอะไรหรอก” นางยิ้มให้ลูกชายแล้วเลียบๆ เคียงๆ ถาม “หนูมีนาเป็นคนยังไงเหรอ”

“เธอเป็นคนน่ารักครับ แล้วก็น่าสงสารด้วย”

“น่าสงสารยังไงจ๊ะ” นางแสร้งทำเป็นสงสัยทั้งที่พอรู้อยู่บ้างแล้ว

“มีนาเป็นลูกสาวนอกสมรสของคุณอนันต์ ศุภการ ครับ แต่เธอต้องปิดเรื่องนี้ไม่ให้ใครรู้ เพราะพี่สาวกับแม่เลี้ยงไม่ยอมรับเธอ ผมสงสารเธอ ผมอยากให้แม่คิดว่าเธอเป็นลูกสาวอีกคนได้ไหมครับ”

ผู้เป็นลูกมองอย่างเว้าวอน คุณหญิงรัศมีมองตอบแล้วยิ้มอย่างใจดี

“ได้สิจ๊ะ ลูกรักใครแม่ก็รักด้วยอยู่แล้ว วันเสาร์นี้ชวนหนูมีนามากินข้าวที่บ้านเราสิ แม่จะได้ทำความรู้จักเธอให้มากขึ้น”

“ขอบคุณครับแม่ ผมมีความสุขที่สุดเลย ผมไปทำงานก่อนนะครับ”

ธรากรยิ้มกว้าง โอบแขนกอดนาง หอมแก้มฟอดใหญ่แล้วลุกออกไป

คุณหญิงรัศมีรอจนลูกชายเดินพ้นห้องอาหาร จึงรีบหยิบโทรศัพท์มือถือมากดโทร. ออก เสียงเพลงรอสายดังอยู่เป็นนานสองนาน ปลายสายก็ไม่ยอมกดรับเสียที

“ไปไหนของเขาเนี่ย” นางบ่นอย่างหงุดหงิด กำลังจะกดวางสาย แต่อีกฝ่ายกดรับก่อนแล้วถามเสียงงัวเงีย

“มีอะไร โทร. มาทำไม คนจะนอน”

“หนูมรกต นี่ป้าเองนะ” นางเอ่ยเสียงเข้ม

หญิงสาวหาวแล้วถามกลับมา “คุณป้ามีอะไรคะ โทร. มาแต่เช้า”

คุณหญิงรัศมีมองนาฬิกาบนผนัง ตอนนี้เป็นเวลาแปดโมงครึ่ง ซึ่งไม่เช้าแล้วสำหรับคนทั่วไป แต่มรกตยังคุดคู้อยู่บนที่นอน ดูท่าเมื่อคืนคงปาร์ตีอย่างหนัก

“ไม่มีอะไรหรอกจ้ะ หนูนอนต่อเถอะ”

นางวางสาย นึกเคืองที่หญิงสาวพึ่งพาไม่ได้ แต่พอนึกถึงทรัพย์สินของเจ้าสัวอมร ความขุ่นข้องหมองใจก็ลดฮวบลงทันที ไม่ว่ามรกตจะเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อแค่ไหน หล่อนก็ยังดีกว่านังลูกเมียน้อยหลายร้อยเท่า

“อ้อย มาเก็บโต๊ะ ฉันไม่กินแล้ว”

คุณหญิงรัศมีเดินออกจากห้องอาหาร มรกตไม่ช่วยนางคิดก็ไม่เป็นไร นางวางแผนกำจัดนังเด็กมอมแมมคนเดียวก็ได้

รถยุโรปสีดำแล่นมาจอดหน้าคฤหาสน์บวรภัทร ศรุตในชุดสูทสีเทาเรียบหรูก้าวลงจากรถ แล้วเดินอ้อมไปเปิดประตูให้หญิงคนรัก สโรชาก้าวลงมาพลางเอ่ยขอบคุณ เขาพยักหน้านิดหนึ่งตามประสาคนไม่ช่างพูด แล้วพาหล่อนเข้าไปในคฤหาสน์

หญิงสาวเดินตามไปเงียบๆ คฤหาสน์บวรภัทรเป็นอาคารเก่า สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยปู่ทวดของคุณดนัย สามีของคุณหญิงจารวี เจ้าของบ้านคน

ปัจจุบัน ตัวอาคารสูงสามชั้นตกแต่งแบบจีนประยุกต์ ประตูหน้าต่างทุกบานทำจากไม้สักทาสีเขียว แกะสลักลวดลายอ่อนช้อย เครื่องเรือนและของตกแต่งทุกชิ้นเป็นของโบราณ

“คุณแม่อยู่ที่ไหนเหรอ” ศรุตถามเด็กรับใช้ที่เดินผ่านมา

“คุณหญิงอยู่ที่ห้องคุณสองค่ะ” เด็กสาวตอบอย่างนอบน้อม

ชายหนุ่มเอ่ยขอบใจแล้วหันมาพูดกับสโรชา

“คุณไปนั่งรอที่ห้องรับแขกนะ ผมจะขึ้นไปบอกคุณแม่ก่อน ท่านคงดีใจที่คุณมากินข้าวด้วย”

“ขอฉันไปด้วยได้ไหมคะ ฉันอยากไปเยี่ยมคุณสอง” หล่อนเงยหน้ามองเขา

ชายหนุ่มมองตอบ นิ่งคิดอยู่อึดใจหนึ่งจึงพยักหน้าตกลง

“ก็ได้ แต่นายสองเพิ่งออกจากโรงพยาบาล สภาพของเขาอาจไม่น่ามองนัก ถ้าคุณเห็นอะไรก็อย่าพูดออกมา ผมไม่อยากให้คุณแม่ไม่สบายใจ”

“ค่ะ ฉันเข้าใจ ฉันจะไม่พูดอะไรเลย” สโรชารับปากอย่างหนักแน่น คนรักของหล่อนหวงครอบครัวของเขามาก หล่อนต้องใช้เวลาหกเดือนถึงมาบ้านเขาได้ และต้องใช้เวลาเกือบปีจึงขอไปเยี่ยมน้องชายของเขาที่โรงพยาบาลได้

ศรุตเดินนำขึ้นบันไดไปยังชั้นสาม เลี้ยวขวาแล้วเดินต่อจนมาหยุดหน้าประตูบานสุดท้าย สโรชามองไปรอบๆ ด้วยความสนใจ เพราะเป็นครั้งแรกที่ได้ขึ้นมาบนนี้ การตกแต่งบนชั้นสามไม่ต่างจากส่วนอื่นๆ ในบ้าน แต่พิเศษกว่าตรงที่ทายาทตระกูลบวรภัทรเท่านั้นที่ได้พักชั้นนี้

“คุณแม่ครับ รุตนะครับ เกรซอยากมาเยี่ยมนายสอง ขอผมเข้าไปได้ไหมครับ” เขาเคาะประตูพลางร้องบอกมารดา

“เข้ามาเลยจ้ะ” เสียงหวานดังตอบกลับมา

ชายหนุ่มเปิดประตูเข้าไป สโรชาเดินตามหลัง ห้องนอนของจิรากรกว้างมาก เครื่องเรือนแทบทุกชิ้นเป็นของเก่า ยกเว้นเตียงนอนคนป่วยที่เป็น

รุ่นใหม่ล่าสุด มีอุปกรณ์ช่วยชีวิตตั้งอยู่ครบครัน

“มาถึงนานหรือยังจ๊ะหนูเกรซ” คุณหญิงจารวีเอ่ยทักทาย

หญิงสาวยกมือไหว้แล้วเดินเข้าไปหานาง “เพิ่งมาถึงค่ะคุณหญิง”

“เรียกว่าแม่เถอะจ้ะ” นางจับมือหล่อนไว้พลางยิ้มอย่างใจดี “ไม่ต้องเรียกคุณหญิงหรอก เราไม่ใช่คนอื่นคนไกลกัน อีกหน่อยหนูก็มาเป็นคนบ้านนี้แล้ว”

“ขอบคุณค่ะคุณแม่”

สโรชายกมือไหว้อีกครั้ง แล้วมองไปที่จิรากร ศรุตบอกว่าเขาเพิ่งออกจากโรงพยาบาล สภาพอาจไม่น่ามองเท่าไร แต่เท่าที่หล่อนเห็นชายหนุ่มหล่อมาก ใบหน้าคมคายค่อนข้างขาวเพราะไม่ได้ออกแดดมานาน คิ้วเข้มพาดเหนือดวงตาที่หลับพริ้ม จมูกโด่งเป็นสัน มีหนวดจางๆ เหนือริมฝีปากหยักลึกและเคราเขียวๆ ที่ข้างแก้ม ดูเหมือนคนนอนหลับมากกว่าคนป่วยที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

“คุณแม่ดูแลคุณสองคนเดียวคงเหนื่อยมาก”

“เหนื่อยแต่ก็มีความสุขจ้ะ” นางหันไปมองลูกชาย แววตาเต็มไปด้วยความรัก “โชคดีที่ได้ตารุตช่วยดูแลบริษัท แม่จึงมีเวลาดูแลตาสอง”

“แม่บ้านคงจัดโต๊ะอาหารเสร็จแล้ว เราลงไปทานข้าวกันเถอะครับ” ศรุตเอ่ย

“ลูกกับหนูเกรซลงไปก่อนนะ เดี๋ยวแม่ตามลงไป”

“ครับคุณแม่” ชายหนุ่มเปิดประตูห้อง ยืนรอให้สโรชาออกไปก่อนจึงตามออกไป แล้วปิดประตูตามหลัง

สโรชาเดินตามชายคนรักลงไปชั้นล่าง ดวงตากลมโตจ้องมองแผ่นหลังตั้งตรงของเขา แล้วนึกถึงวันแรกที่พบเขาในงานเลี้ยงของนักธุรกิจคนหนึ่ง ชายหนุ่มฉลาด เคร่งขรึม หน้าตาดี และมีเสน่ห์ หล่อนพอใจเขาตั้งแต่แรกเห็น เขาสมบูรณ์แบบแทบทุกอย่าง ยกเว้นเรื่องชาติกำเนิดเรื่องเดียว

ศรุตเคยเล่าให้หล่อนฟังว่าคุณหญิงจารวีมีลูกชายฝาแฝด แฝดคนพี่

ล้มป่วยและเสียตอนอายุสิบขวบ คุณหญิงจึงรับเขาซึ่งเป็นลูกชายของเพื่อนมาเลี้ยง เพื่อให้เป็นเพื่อนเล่นกับแฝดคนน้อง เพราะเขาเพิ่งเสียพ่อแม่จากอุบัติเหตุ ตอนนั้นเขาอายุสิบเอ็ดขวบ

ทว่าความโชคร้ายของคุณหญิงจารวียังไม่หมด เมื่อจิรากรอายุได้ยี่สิบสองปี เขากับพ่อประสบอุบัติเหตุขับรถตกน้ำ พ่อเสียชีวิตในที่เกิดเหตุทันที ส่วนเขากลายเป็นเจ้าชายนิทรา คุณหญิงจึงวางมือจากธุรกิจของครอบครัว แล้วมอบหมายให้ศรุตบริหารงานแทน ซึ่งชายหนุ่มก็ทำให้ภัทรเจมส์เติบโตขึ้นอีกหลายเท่าตัว

สโรชานึกถึงมีนากับธรากร นักธุรกิจหนุ่มมีท่าทีพอใจน้องสาวต่างแม่ของหล่อนอย่างเปิดเผย ถ้าพวกเขาแต่งงานกัน มีนาจะเหนือกว่าหล่อนทันที เพราะธรากรเป็นลูกชายคนเดียว ฐานะร่ำรวยติดอันดับต้นๆ ของเมืองไทย ส่วนศรุตเป็นแค่ลูกบุญธรรม แม้จะดูแลภัทรเจมส์ แต่ไม่ใช่เจ้าของที่แท้จริง วันใดที่จิรากรฟื้นขึ้นมา เขาจะไม่เหลืออะไรเลย

หญิงสาวถอนใจยาว ศรุตเป็นผู้ชายที่ดีมาก ทำงานเก่ง เป็นสุภาพบุรุษ ไม่เจ้าชู้ พึ่งพาได้ ถ้าธรากรไม่ใช่คนรักของมีนา หล่อนคงไม่ต้องคิดมากแบบนี้

“คุณสองมีโอกาสหายไหมคะ”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ” เขาส่ายหน้า “หมอบอกให้พวกเราทำใจ แต่คุณแม่ไม่เคยหมดหวัง”

“ถ้าคุณสองไม่ฟื้นขึ้นมา ภัทรเจมส์ก็จะเป็นของคุณ แบบนั้นน่าจะดีกว่านะคะ”

ศรุตหันขวับมามองหล่อน ดวงตาคมวาววับด้วยความโกรธ เขาจับแขนหล่อนแล้วกระชากเข้ามาหา

“คุณพูดอะไรของคุณ เขาเป็นน้องชายของผมนะ”

“ฉันขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันแค่คิดว่าคุณเป็นนักบริหารที่ดี คุณน่าจะดูแลภัทรเจมส์ได้ดีกว่าคุณสอง ไม่ได้คิดให้เขาเป็นอะไรไปนะคะ”

หญิงสาวละล่ำละลัก ศรุตเป็นคนเคร่งขรึม แต่เวลาโกรธแล้วร้อนเหมือนไฟ หล่อนไม่น่าพูดเพ้อเจ้อเลย

“ภัทรเจมส์เป็นของนายสอง ผมแค่ดูแลแทนเขาเท่านั้น” เขาปล่อยแขนหล่อนแล้วสั่งเสียงเข้ม “อย่าพูดแบบนี้ให้ผมได้ยินอีก คุณแม่มีบุญคุณกับผมมาก ถ้าได้ยินท่านจะไม่สบายใจ”

“ฉันไม่กล้าแล้วค่ะ” หล่อนเอ่ยเสียงอ่อย “อย่าโกรธฉันเลยนะคะ”

“ไปกินข้าวกันเถอะ”

ชายหนุ่มตัดบทเสียงห้วนแล้วเดินนำไปที่ห้องอาหาร ท่าทางยังไม่หายโกรธ หล่อนจึงไม่กล้าพูดอะไรอีก ทำเพียงเดินตามไปเงียบๆ

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปพักใหญ่แล้ว แต่เสียงเครื่องมือยังดังออกมาจากอู่มนัสยานยนต์ หมวดสารินขับรถไปจอดในเงามืดข้างกำแพงอู่ ดวงตาสีดำสนิทมองลอดเข้าไปข้างใน ค่ำแล้วแต่มีนายังไม่กลับบ้าน หล่อนยืนอยู่หน้ารถยนต์คันหนึ่ง มือขวาถือประแจ ส่วนมือซ้ายวางอยู่บนกระโปรงรถ แก้มข้างหนึ่งเปื้อนน้ำมันเครื่องดำเป็นปื้น เขาอยากลงจากรถไปช่วยเช็ดแต่รู้ว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์เข้าใกล้หล่อนอีกแล้ว

นายตำรวจหนุ่มถอนใจยาว ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล มีนาไม่เคยติดต่อเขาเลย ส่วนเขาก็ละอายใจจนไม่กล้ามาหาหล่อน ถึงหญิงสาวจะบอกว่าไม่โกรธ แต่ก็ลบล้างสิ่งที่เขาทำไม่ได้อยู่ดี ความเห็นแก่ตัวของเขาทำให้หล่อนเกือบตาย

“หมวดไม่ลงไปเหรอครับ” จ่าประสงค์ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ถาม

“ผมไม่มีหน้าไปพบเธอ” เขาตอบเสียงเศร้า

“หมวดจะคิดมากทำไมครับ คุณมีนาก็บอกแล้วว่าไม่โกรธ ถ้าหมวดคิดถึงก็ลงไปหาเธอ จะมานั่งอมทุกข์อยู่ทำไม”

“ชีวิตตำรวจแขวนอยู่บนเส้นด้าย ผมจะถูกยิงตายวันไหนก็ไม่รู้ ผมไม่อยากทำให้เธอเสียใจ”

“อย่ามองโลกในแง่ร้ายสิครับ หมวดเป็นตำรวจที่ดี คงไม่โชคร้ายแบบนั้นหรอก ลงไปพูดกับเธอให้รู้เรื่อง ขอโอกาสแก้ตัวอีกครั้ง เชื่อผมนะครับหมวด”

หมวดสารินสบตาผู้ใต้บังคับบัญชา เขารู้ว่าจ่าประสงค์หวังดีต่อเขา แต่เขายังลืมเหตุการณ์คืนนั้นไม่ได้ มีนาถูกพวกคนชั่วรุมทำร้ายโดยที่เขาช่วยอะไรหล่อนไม่ได้เลย ถ้าเกิดเหตุการณ์แบบคืนนั้นขึ้นอีก เขาคงเสียใจไปทั้งชีวิต

“ไม่ดีกว่าครับ” เขาส่ายหน้า “ศัตรูของผมมีเป็นร้อย ไม่รู้ว่าพวกมันจะมาแก้แค้นผมเมื่อไร ผมไม่อยากทำให้เธอเดือดร้อนเพราะผมอีก”

“โอเคครับ” จ่าประสงค์ถอนใจเฮือกแล้วชี้ไปข้างหน้า “ถ้าไม่ลงก็กลับกันเถอะครับ ผมยังมีรายงานต้องเขียนอีก”

หมวดสารินกำลังจะขับรถออกไป แต่มีรถยนต์คันหนึ่งแล่นสวนมาก่อน กระจกด้านคนขับเปิดโล่ง แวบแรกที่ตาสบตา ต่างคนต่างชะงัก เพราะคนที่ขับรถคันนั้นคือชาญชัย ลูกน้องของเสี่ยอำนาจที่หลบหนีไปได้

“ไอ้ชาญชัยครับหมวด” จ่าประสงค์เอ่ยอย่างตื่นเต้น “มันอยู่ในรถคันนั้น รีบตามไปเลยครับ”

หมวดหนุ่มรีบกลับรถตามไปทันที แต่ชาญชัยขับรถเก่งกว่าเขา แถมยังรู้เส้นทางแถวนี้เป็นอย่างดี หลังจากไล่ตามอยู่พักหนึ่ง ลูกสมุนเสี่ยใหญ่ก็สลัดเขาหลุด

“มันหายไปไหนแล้วจ่า”

“ไอ้นี่มันไวเป็นวอก หมวดลองเลี้ยวไปทางซ้ายนะครับ ผมว่ามันน่าจะไปทางนั้น”

หมวดสารินเลี้ยวตามทันที หลังจากขับไปได้พักหนึ่ง เขาก็พบรถของชาญชัยจอดทิ้งอยู่ในพงหญ้า หมวดหนุ่มเลี้ยวรถเข้าจอดข้างทาง หยิบอาวุธประจำกายลงจากรถแล้วเดินเข้าไปตรวจสอบ

“ระวังตัวด้วยนะจ่า พวกมันอาจซ่อนอยู่แถวนี้ก็ได้”

“ครับหมวด”

จ่าประสงค์สำรวจรอบๆ ส่วนเขาเดินเข้าไปดูที่รถซึ่งตอนนี้ไม่มีใครอยู่เลย ชาญชัยหนีไปแล้ว พร้อมทิ้งกุญแจคารถไว้

“ไม่มีใครเลยครับหมวด” ลูกน้องตะโกนบอก

“ตรงนี้ก็ไม่มี พวกมันหนีไปแล้ว” หมวดหนุ่มตะโกนกลับไป

จ่าประสงค์วิ่งกลับมาหาแล้วถามอย่างสงสัย

“ไอ้ชาญชัยมันหนีไปได้แล้ว ทำไมมันไม่หนีไปไกลๆ มาป้วนเปี้ยนอยู่แถวอู่รถของคุณมีนาทำไม มันไม่กลัวถูกตำรวจจับเหรอครับ”

“มันคงแค้นเธอ” เขาตอบเสียงเข้ม “ถึงไม่ยอมไปไหน เราต้องจัดกำลังมาดูแลเธอ เพราะมันต้องลงมืออีกแน่นอน”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหาครับ เดี๋ยวผมจัดการให้เอง แล้วเราควรจะบอกคุณมีนาไหมครับ เธอจะได้ระวังตัวไว้ด้วย”

“อย่าดีกว่าครับ ผมไม่อยากให้เธอกลัว จ่าขับรถคันนี้กลับ สน. นะ ผมจะขับรถวนดูแถวนี้อีกหน่อย เผื่อพวกมันยังไปไม่ไกล”

“ได้ครับหมวด ระวังตัวด้วยนะครับ” จ่าประสงค์ขึ้นรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

หมวดสารินเดินกลับไปที่รถของตน ใบหน้าคมคายเคร่งเครียด ครั้งที่แล้วเขาทำพลาดจนทำให้มีนาได้รับบาดเจ็บ แต่ครั้งนี้เขาจะไม่พลาดอีก

“ฉันต้องจับแกให้ได้ ไอ้ชาญชัย” เขาสัญญากับตัวเองแล้วขับรถออกไป

พอนายตำรวจทั้งสองไปแล้ว ชาญชัยกับเพื่อนก็ออกจากที่ซ่อน เขากำหมัดแน่นด้วยความแค้น ก่อนหันมามองเพื่อนเมื่ออีกฝ่ายถามด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ

“พวกเราถอยก่อนดีไหม ผู้หญิงคนนั้นมีตำรวจคุ้มกัน ขืนเราทำอะไรบุ่มบ่าม ได้ตามเข้าไปนอนในคุกกับนายเก่าเอ็งแน่”

“ข้ารอไม่ได้” เขาปฏิเสธเสียงห้วน “ข้าต้องใช้เงินหนี้ไปกบดาน เอ็งก็อยากได้เงินไปใช้หนี้เฮียฤทธิ์ไม่ใช่เหรอ แค่ฆ่าผู้หญิงคนเดียวคงไม่เหลือบ่ากว่าแรงหรอก ยิงให้ตายก็สิ้นเรื่องสิ้นราวแล้ว”

“ถ้าเอ็งมั่นใจอย่างนั้นข้าก็ไม่ว่าอะไรหรอก เรารีบไปจากที่นี่กันเถอะ”

ชาญชัยพยักหน้าแล้วออกเดิน ไอ้หมวดสารินกับนังมีนาทำเขาเจ็บนัก ต่อให้ต้องตกนรกหมกไหม้ เขาก็จะลากพวกมันลงไปด้วย

๒๗

หญิงสาวในกระจกเงาสวมชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อน ตัวเสื้อออกแบบเป็นคอปาดแขนสั้น ตัวกระโปรงบานพลิ้วระหัวเข่า ผมยาวเกล้าเป็นหางม้ายกสูง ดวงหน้ารูปไข่ผุดผ่อง คิ้วคมได้รูปสวย ดวงตากลมโตดำขลับ ริม-ฝีปากอวบอิ่ม แต่งหน้าโทนสีชมพูอ่อน ดูหวานละมุนน่ามอง

มีนายื่นมือไปแตะกระจกเงา หญิงสาวในกระจกสวยมาก แต่มันดูไม่เหมือนหล่อนเท่าไร เพราะปกติหล่อนไม่ค่อยสวมกระโปรงและแต่งหน้าหวานแหววแบบนี้ หญิงสาวถอนใจเฮือกใหญ่ เมื่อวานธราการส่งชุดนี้มาให้หล่อน แล้วบอกว่าจะมารับหล่อนไปกินข้าวกับแม่เขาเย็นนี้ ชายหนุ่มบอกว่าแม่ของเขาอยากทำความรู้จักกับหล่อน ซึ่งมันตรงกันข้ามกับที่หล่อนเจอมาราวฟ้ากับเหว

เสียงแตรรถยนต์ดังมาจากหน้าบ้าน มีนาเดินไปดูที่หน้าต่าง ธราการยืนโบกมืออยู่นอกรั้วบ้าน เขายิ้มกว้างอย่างร่าเริง หล่อนยิ้มตอบพลางทำมือบอกว่ากำลังจะลงไป แล้วหยิบกระเป๋าถือเดินออกจากห้องนอน คุณหญิงรัศมีจะมาไม้ไหนหล่อนไม่รู้ แต่รอยยิ้มของธราการทำให้หล่อนปฏิเสธไม่ได้

ในบรรดาชายหนุ่มที่จิรายุหามาให้หล่อน ต้องยอมรับว่าเขามีอิทธิพลต่อหล่อนมากที่สุด

มีนาเดินลงบันได พอนึกถึงเทพบุตรหนุ่มก็อดมองหาเขาไม่ได้ เวลาจิรายุมาหาหล่อนที่บ้าน เขาจะนั่งรออยู่ที่โซฟารับแขก แต่หลายวันมานี้หล่อนไม่เห็นเขาเลย ถ้าไม่ใช่ว่าเขาโกรธจนตัดขาดกับหล่อน เขาก็คงคิดว่าหล่อนตกหลุมรักธรากรไปแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมาดูแลหล่อนอีก

“เทวดาบ้า ชอบคิดเองเออเอง”

หญิงสาวพึมพำแล้วเดินออกจากบ้าน เปิดประตูรั้วออกไปหาธรากร เขาต้อนรับหล่อนด้วยคำชมและดอกกุหลาบช่อโต ก่อนเปิดประตูให้หล่อนเข้าไปนั่งในรถ ส่วนตัวเขาวิ่งอ้อมไปประจำที่คนขับแล้วขับรถออกไปอย่างรวดเร็ว

หน้าประตูรั้ว เทวดาบ้าของมีนายืนมองรถแล่นจากไปด้วยสีหน้าเศร้าหมอง ความจริงเขาไม่ควรลงมาที่โลกมนุษย์อีก แต่เขาอดเป็นห่วงหล่อนไม่ได้ ถ้าต้องจากกันจริงๆ เขาอยากแน่ใจว่าหญิงสาวได้คู่ครองที่ดี สามารถดูแลและให้ความสุขแก่หล่อนได้ ในบรรดาชายหนุ่มที่เขาหามาให้หล่อน ธรากรมีคุณสมบัติครบถ้วนกว่าทุกคน เมื่อไรที่ทั้งสองรักกัน เมื่อนั้นหน้าที่ของเขาก็จบลง

“ลาก่อนมีนา” เขาฝากสายลมไปบอกหล่อนแล้วหายตัวจากไป

รถสปอร์ตสีบรอนซ์เทาแล่นมาจอดหน้าคฤหาสน์คีรีวงศ์ มีนามองผ่านกระจกรถด้วยความสนใจ บ้านของธรากรหลังใหญ่มาก ดูทันสมัยในสไตล์โมเดิร์น สูงสองชั้น ทาสีขาว ตั้งอยู่บนเนื้อที่กว้างขวาง ประตูและหน้าต่างเป็นกระจก พื้นปูหินอ่อนขัดเงา ด้านซ้ายติดตัวบ้านเป็นสระว่ายน้ำ ส่วนด้านขวาติดกำแพงเป็นโรงจอดรถ มีรถยนต์สัญชาติยุโรปจอดเรียงกันเป็นแถว

“เชิญครับคุณมีนา” ธรากรเปิดประตูให้หล่อน หญิงสาวก้าวลงมายืน

แล้วเงยหน้ายิ้มให้เขา

“บ้านคุณท็อปสวยมากค่ะ”

“บ้านหลังนี้เพิ่งสร้างเสร็จ ผมออกแบบเองทั้งหมด” เขาเล่าอย่างภาคภูมิใจแล้วหยอดเสียงหวาน “ถ้าคุณมีนาชอบ ย้ายมาอยู่ด้วยกันไหมครับ”

มีนายิ้มเจื่อน แก้มร้อนผ่าว ไม่ค่อยชินกับการถูกจีบเท่าไร มือไม้เกะกะไปหมด ไม่รู้ต้องทำตัวอย่างไรจึงจะเหมาะสม หล่อนหันไปมองทางอื่นแก้เขิน ก่อนสะดุดตากับรถสปอร์ตสีแดงคันหนึ่งซึ่งจอดอยู่ใกล้โรงจอดรถ รถคันนี้เป็นรถของผู้หญิงคนนั้นนี่นา

“รถของมรกตครับ” ธรากรพูด “เธอเป็นลูกสาวของเจ้าสัวอมร แม่ของเธอกับแม่ของผมเป็นเพื่อนกัน เธอจึงมาที่บ้านผมบ่อยๆ แต่ผมไม่เคยคิดอะไรกับเธอมากไปกว่าเพื่อนเลย”

“ฉันว่าคุณมรกตไม่ได้คิดเหมือนคุณนะคะ” หญิงสาวทักท้วงเสียงเรียบ ธรากรเป็นคนชัดเจน หล่อนเชื่อที่เขาพูดทุกคำ แต่มรกตคงไม่ยอมปล่อยเขาง่ายๆ

“เธอคิดยังไงไม่สำคัญหรอกครับ ขอให้คุณมีนาเชื่อใจผมก็พอ”

“ให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ดีกว่าค่ะ ตอนนี้เราเข้าไปข้างในกันดีกว่า คุณแม่ของคุณคงรอแล้ว”

ธรากรยื่นแขนให้หล่อนเกาะ มีนาวางมือบนท่อนแขนของเขาแล้วเดินเข้าไปในคฤหาสน์ คุณหญิงรัศมีชวนหล่อนมากินข้าว ขณะเดียวกันก็เชิญมรกตมาด้วย ว่าที่แม่ผัวตัวแสบผนึกกำลังกับลูกสะใภ้ในฝัน อาหารค่ำมื้อนี้คงอร่อยพิลึก

หญิงสาวมองไปรอบๆ คฤหาสน์คีรีวงศ์ตกแต่งอย่างทันสมัย เครื่องเรือนส่วนใหญ่เป็นสีขาว ดำ และทอง ดูหรูหราแต่ไม่รก ชายหนุ่มหยุดยืนกลางห้องโถงเมื่อเสียงเรียกอย่างดีใจดังขึ้น

“ตาท็อปมาแล้วเหรอลูก”

มีนาหันไปมอง คุณหญิงรัศมีลงบันไดมาโดยมีมรกตเดินตามหลัง หญิงสาวยังคงแต่งตัวเปรี้ยวเหมือนเดิม แต่ไม่มีท่าทางเย่อหยิ่งให้เห็นแบบวันนั้น คงเพราะธรากรยืนอยู่กับหล่อน จึงไม่กล้าออกฤทธิ์ออกเดชให้เขาเห็น

“ระวังครับแม่” เขาเดินไปรับมารดาแล้วแนะนำหล่อนกับนาง “นี่คุณมนต์มีนาที่ผมเล่าให้แม่ฟังไงครับ”

“สวัสดีค่ะคุณหญิง” หล่อนยกมือไหว้ “เรียกหนูว่ามีนาก็ได้ค่ะ”

“ไหว้พระเถอะจ้ะ” นางรับไหว้แล้วเอ่ยชม “หนูมีนาน่ารักจัง น่ารักทั้งชื่อ น่ารักทั้งตัว ลูกเลือกได้เก่งจริงๆ”

มีนายิ้มรับเจื่อนๆ คุณหญิงรัศมีคนนี้กับคุณหญิงรัศมีที่หล่อนพบที่บริษัทคีรีพรอพเพอร์ตีแตกต่างกันราวกับคนละคน จนหล่อนต้องแอบจิกอุ้งมือตัวเองเพื่อทดสอบว่าฝันไปหรือเปล่า

“คุณป้าคะ” มรกตเดินเข้ามาหา

“หนูมีนา นี่หนูมรกต” นางแนะนำหญิงสาวกับหล่อน “หนูมรกตเป็นลูกสาวของเพื่อนฉันเองจ้ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณมรกต” หล่อนยิ้มให้อย่างระมัดระวัง แต่หญิงสาวกลับยิ้มหวานตอบ ราวกับว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยเจอกันมาก่อน

“ยินดีเช่นกันค่ะคุณมีนา เรียกฉันว่าเอมมี่ก็ได้นะคะ”

“โต๊ะอาหารจัดเสร็จแล้วค่ะคุณหญิง” แม่บ้านวัยกลางคนเดินมาบอก

คุณหญิงรัศมีชวนทุกคนไปที่ห้องอาหาร นางนั่งหัวโต๊ะ ธรากรนั่งทางขวามือของนาง มรกตนั่งตรงข้ามชายหนุ่ม ส่วนหล่อนนั่งติดธรากร หญิงสาวมองอาหารตรงหน้า ทุกอย่างดูสวยงามน่ากิน แม่บ้านเดินมาตักข้าวให้ทุกคน

“พอกินได้ไหมจ๊ะหนูมีนา”

“ได้ค่ะคุณหญิง” หญิงสาวพยักหน้า นึกดีใจที่เป็นอาหารไทย เพราะหล่อนไม่ชอบอาหารฝรั่ง แต่ถ้าเป็นส้มตำหน้าปากซอยเจ้าประจำคงดีกว่านี้

ธรากรตักกับข้าวให้แม่แล้วหันมาตักให้หล่อน ตามด้วยมรกต มีนากินข้าวไปเงียบๆ อาหารรสชาติดี แต่จืดไปหน่อยสำหรับหล่อน อาหารเย็นดำเนินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งชายหนุ่มทำน้ำแกงหกรดแขนเสื้อตัวเอง

“ผมขอตัวไปห้องน้ำก่อนนะครับ”

ธรากรลุกออกไป พอเขาเดินพ้นห้องอาหาร บรรยากาศก็เปลี่ยนไปทันที

“เธอต้องการเท่าไร” คุณหญิงรัศมีถามด้วยน้ำเสียงไม่ต่างจากนางร้ายในละคร

“อะไรนะคะ” หล่อนทำหน้างงๆ มรกตจึงช่วยเสริมอีกแรง

“โง่จริง คุณหญิงป้าอยากรู้ว่าเธอต้องการเงินเท่าไร ถึงจะยอมไปจากพี่ท็อป แค่นี้ก็ไม่เข้าใจ”

มีนาพยักหน้าหงึกๆ เข้าใจทุกอย่างปรุโปร่ง ก่อนหน้านี้คุณหญิงรัศมีแกล้งทำดีกับหล่อนเพื่อตบตาลูกชาย แต่พอเขาไม่อยู่ นางกับมรกตก็แสดงธาตุแท้ออกมาทันที

“หนูไม่ต้องการอะไรหรอกค่ะ คุณท็อปดีกับหนูมาก ที่ผ่านมาก็ดีเกินพอแล้ว” หญิงสาวตอบจากใจจริง แต่นางกลับคิดว่าหล่อนเสแสร้ง

“อย่ามาเล่นบทนางเอกหน่อยเลย ฉันรู้ว่าเธอกำลังลำบาก อู่รถขาดทุน ทำรถลูกค้าเสียหาย จนต้องมากู้เงินตาท็อปไปใช้หนี้ ถ้าเธอยอมปล่อยเขา ฉันจะให้เธอห้าล้านบาท ใช้หนี้แล้วยังเหลืออีกหลายล้าน เอาไปปรับปรุงอู่ได้สบายๆ”

“คุณหญิงจ้างหนูให้เลิกกับคุณท็อปเหรอคะ” หล่อนถามเพื่อความชัดเจน

“ก็ใช่น่ะสิ” มรกตพูดแทรกขึ้น “ถ้าห้าล้านบาทยังน้อยเกินไป ฉันจะสมทบให้อีกห้าล้าน ว่ายังไง ตกลงไหม เงินสิบล้านบาทไม่ใช่น้อยๆ เธอซ่อมรถทั้งชาติก็ไม่มีวันหาได้”

“รับเงินสิบล้านแล้วไปจากชีวิตตาท็อปซะ ดึงดันไปก็เสียเวลาเปล่า

เพราะฉันไม่มีวันรับผู้หญิงไม่มีหัวนอนปลายเท้ามาเป็นลูกสะใภ้เด็ดขาด” คุณหญิงรัศมีรับช่วงกดดันหล่อนต่อ ตามด้วยมรกตอีกรอบหนึ่ง

“สำหรับพี่ท็อปหล่อนก็แค่ของแปลก เหมือนอาหารป่าที่เขาไม่เคยกิน แต่พอชิมแล้วก็เบื่อหน่าย อีกไม่นานก็ทิ้งขว้าง เมื่อถึงตอนนั้นอย่าหวังว่าจะได้ค่าตัวเท่านี้”

มีนากะพริบตาปริบๆ อยากลุกขึ้นปรบมือให้ทั้งสองเหลือเกิน คนหนึ่งชงคนหนึ่งตบ สอดประสานกันแบบไร้รอยต่อ ไม่เปิดโอกาสให้หล่อนได้คิดเลย

“ขอบคุณที่เป็นห่วงนะคะคุณเอมมี่” หล่อนยิ้มให้มรกตแล้วหันไปพูดกับคุณหญิงรัศมี “หนูไม่ใช่คนโง่ ยังไงก็ต้องเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ตัวเองอยู่แล้ว ถ้าเดินออกไปตอนนี้ได้สิบล้านบาท แต่ถ้าหนูได้แต่งงานกับคุณท็อป หนูจะได้สมบัติทั้งหมดของคีรีพรอพเพอร์ตี คุณหญิงคิดว่าหนูควรจะเลือกอะไรดีคะ”

“แก!” นางชี้หน้าหล่อนอย่างเดือดดาล ก่อนรีบยิ้มหวานกลบเกลื่อนเมื่อเห็นธรากรเดินกลับมา

“ขอโทษครับ พอดีมีโทรศัพท์เข้ามา เลยช้าไปหน่อย” เขาพูดกับมารดาแล้วนั่งลงข้างหล่อน “อาหารอร่อยไหมครับ”

“อร่อยมากค่ะ ฉันไม่เคยกินอาหารเย็นอร่อยเท่านี้มาก่อนเลย ขอบคุณคุณหญิงที่ชวนหนูมากินข้าวนะคะ” หล่อนหันไปยิ้มให้คุณหญิงรัศมี

“ถ้าชอบก็มาบ่อยๆ นะจ๊ะ” นางยิ้มตอบหวานหยด แล้วตักกับข้าวให้หล่อน แม้มือจะสั่นไปบ้าง แต่ผู้เป็นลูกก็ดูไม่ออก

“กินเยอะๆ นะครับ” ธรากรยิ้มให้หล่อน แล้วหันไปยิ้มกับมารดาซึ่งยิ้มตอบอย่างอ่อนโยน

มีนากินอาหารเย็นต่ออย่างปลงๆ หล่อนไม่เคยเรียนศิลปะการแสดง แต่เคยดูละครโทรทัศน์มาหลายเรื่อง ถ้าเรื่องนี้เป็นละครหลังข่าว คุณหญิงรัศมีคงได้รางวัลนักแสดงนำยอดเยี่ยม ขณะที่มรกตได้รางวัลนักแสดง

สมทบยอดเยี่ยม

มีนาเหม่อมองออกไปนอกรถสปอร์ตคันงาม หลังอาหารเย็นแบบอบอุ่นจนร้อนจบลง ธรากรก็อาสาขับรถมาส่งหล่อนที่บ้าน หญิงสาวยืนกรานว่ากลับเองได้ แต่ชายหนุ่มไม่ยอมท่าเดียว หล่อนเถียงไม่ชนะจึงต้องตามใจเขา ทั้งสองขับรถไปเรื่อยๆ จนกระทั่งธรากรเห็นสิ่งผิดปกติบางอย่าง

“รถมอเตอร์ไซค์คันนั้นตามเรามาหรือเปล่าครับ”

มีนาหมุนตัวไปมอง ขมวดคิ้วอย่างสงสัย เมื่อเห็นรถมอเตอร์ไซค์แบบวิบากสภาพค่อนข้างเก่าคันหนึ่ง แต่เครื่องแรงอย่างเหลือเชื่อแล่นอยู่ด้านหลังรถของพวกเขา ซึ่งอาจจะตามหรือไม่ตามก็ได้ เพราะที่นี่เป็นถนนหลวง รถทุกคันมีสิทธิ์ใช้งาน

“ลองเลี้ยวเข้าซอยข้างหน้าดูค่ะ ถ้าไม่ขี่ตามมาก็แสดงว่าไม่ใช่” หญิงสาวชี้ไปยังซอยทางซ้ายมือซึ่งเป็นทางลัดไปบ้านหล่อนได้ เพื่อดูว่ารถมอเตอร์ไซค์คันนั้นจะตามมาไหม

ธรากรเลี้ยวรถเข้าซอยตามที่หล่อนบอก ใบหน้าคมคายเคร่งเครียดยิ่งขึ้นเมื่อพบว่ารถมอเตอร์ไซค์คันนั้นยังตามมา

“เร่งเครื่องหนีเลยค่ะ ท่าทางไม่ดีแล้ว” หล่อนร้องบอกเขา

ชายหนุ่มรีบทำตาม แต่ถนนค่อนข้างเล็กและคดโค้ง ทำให้รถมอเตอร์ไซค์คันนั้นตามมาทัน คนขับเร่งเครื่องตีคู่มาทางซ้าย ก่อนคนซ้อนท้ายจะชักปืนออกจากเอวแล้วเล็งมาที่พวกเขา

“ระวังค่ะคุณท็อป!” หญิงสาวร้องเตือนอย่างตกใจ

ธรากรรีบหักพวงมาลัยหลบ กระสุนพุ่งเข้ามาในรถ เฉียดหล่อนไปเพียงไม่กี่นิ้ว รถยนต์ของพวกเขาเสียหลักชนที่กั้นตกลงไปข้างทาง

มีนาร้องครางอย่างเจ็บปวด นึกดีใจที่คาดเข็มขัดนิรภัยจนเป็นนิสัย ทำให้ศีรษะไม่โขกคอนโซล แต่ก็ถูกเหวี่ยงอย่างแรงจนเจ็บระบม หญิงสาวหันไปมองธรากร ก่อนเบิกตาอย่างตกใจ เมื่อพบว่ากระสุนที่ไม่ถูกหล่อน

พุ่งไปถูกหัวไหล่ชายหนุ่ม

“คุณท็อปคะ” หญิงสาวเขย่าตัวเขา แต่ชายหนุ่มสลบไม่ได้สติ หน้าผากมีเลือดไหลซึม หล่อนมองออกไปนอกรถ คนร้ายจอดรถมอเตอร์ไซค์ริมถนน คนซ้อนท้ายถือปืนเดินมาหาพวกเขาเพื่อเก็บงานให้เสร็จสมบูรณ์

“เฮ้! ฉันอยู่นี่”

มีนาตัดสินใจเปิดประตูลงจากรถ แล้วเรียกให้พวกมันตามหล่อนมา เพื่อดึงความสนใจไปจากธรากร หญิงสาวตั้งใจวิ่งออกไปให้ไกลที่สุด แต่ไปได้ไม่กี่ก้าวก็ล้มลง เมื่อคนร้ายยิงปืนเฉี่ยวขาหล่อน

“โอ๊ย!” หญิงสาวร้องด้วยความเจ็บปวด น่องข้างขวาร้อนเหมือนถูกเหล็กเผาไฟนาบ หล่อนกัดฟันลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล แล้วตะโกนถามคนที่ยิงตัวเอง

“พวกแกเป็นใคร ต้องการอะไร”

“ต้องการชีวิตมึงไง”

มือปืนถอดหมวกกันน็อกออก หญิงสาวเบิกตาอย่างตกตะลึง เมื่อพบว่าเขาคือโจทก์เก่าของหล่อน

“นายชาญชัย!”

“ใช่! กูเอง” เขาคำรามตอบเสียงดังแล้วก้าวเข้ามาหา

“นายหนีไปได้แล้วทำไมไม่หนีไปให้ไกล กลับมาทำร้ายฉันอีกทำไม” หล่อนก้าวถอยหลัง เลือดไหลอาบขา

“ถ้ามึงไม่ตาย กูก็ไปไหนไม่ได้ เพราะเสี่ยไม่ยอมให้เงินกูหนี จนกว่ากูจะฆ่ามึงให้เขาก่อน”

มีนาร้องครางในใจ เสี่ยอำนาจใช้กรรมอยู่ในคุก แทนที่จะสำนึกผิดกลับให้ลูกน้องมาแก้แค้นหล่อน ช่างชั่วเสมอต้นเสมอปลายจริงๆ

“นายถูกเขาหลอกแล้ว เสี่ยอำนาจโดนยึดทรัพย์ เขาไม่มีเงินมาให้นายหรอก ถึงฆ่าฉันก็ไม่มีประโยชน์” หล่อนมองไปรอบๆ ถนนทั้งสายมืดสนิท ไม่มีรถผ่านมาเลย

“ไม่จริง เสี่ยมีเงินเยอะแยะ เขาไม่มีวันเบี้ยวกู”

“นายเป็นลูกน้องเสี่ยอำนาจมากี่ปี นายน่าจะรู้จักเขาดีกว่าฉัน ตอนนี้คงมีคนได้ยินเสียงปืนแล้ว นายกับเพื่อนรีบหนีไปเถอะ แล้วฉันจะไม่บอกใครเลย” หญิงสาวเอาน้ำเย็นเข้าลูบ ภาวนาให้ชาญชัยยอมฟัง แต่คำขอของหล่อนไม่เป็นผล

“ไม่ต้องมาทำเป็นพูดดี ถึงเสี่ยไม่ให้เงินกู กูก็ไม่ปล่อยมึงไว้หรอก ตายซะเถอะนังตัวดี” เขาลั่นกระสุนปืนใส่หล่อน

มีนาเบิกตาด้วยความหวาดกลัว เวลาอันตรายมาอยู่ตรงหน้า คนเดียวที่หล่อนนึกถึง แค่คนเดียวเท่านั้น

‘จิรายุ ช่วยฉันด้วย’

กระสุนปืนพุ่งเข้าหาหล่อน หญิงสาวยืนตัวแข็งทื่อ แต่จู่ๆ กระสุนก็หยุดนิ่งแล้วหล่นลงแทบเท้าหล่อน พร้อมกับที่ร่างสูงในชุดสูทสีขาวปรากฏกายขึ้น

“จิรายุ!” หล่อนโผไปกอดเขา น้ำตาพรั่งพรู “นายมาช่วยฉันจริงๆ ด้วย”

“ไม่ต้องร้องไห้ เจ้าปลอดภัยแล้ว” เทวดาหนุ่มกอดหล่อนไว้ แล้วหันไปมองชาญชัยเมื่อเขาตวาดถามเสียงสั่น

“มึงเป็นใคร มึงมาได้ยังไง”

จิรายุดันหล่อนไปยืนข้างหลัง แล้วเดินเข้าไปหาอดีตมือขวาเสี่ยใหญ่ นัยน์ตาคมลุกโชนเหมือนเปลวไฟ แววตาแบบนี้หล่อนเคยเห็นครั้งหนึ่งตอนที่เสี่ยอำนาจจับตัวหล่อนไป

“กูถามว่ามึงเป็นใคร อย่าเข้ามานะโว้ย” ชาญชัยถอยหลังหนีไม่เป็นกระบวน เขามีท่าทางหวาดกลัว ทั้งที่เทวดาหนุ่มยังไม่ได้ทำอะไรเลย

“เป็นคนที่แกไม่มีสิทธิ์ได้พบเห็น ไม่ว่าจะในโลกนี้หรือโลกหน้า เพราะที่ที่คนอย่างแกมีสิทธิ์อยู่คือนรกเท่านั้น”

“มึงนั่นแหละต้องไปนรก อย่าอยู่เลยมึง”

เขายิงปืนใส่จิรายุสองนัดซ้อน กระสุนพุ่งออกมาแล้วตกลงแทบเท้าเทพบุตรหนุ่ม ไม่ต่างจากตอนที่ยิงหล่อนเลย

“มึงไม่ใช่คน มึงเป็นใคร!”

ชาญชัยก้าวถอยหลังอย่างตื่นกลัว ก่อนร่างกายจะกระตุกเฮือก เมื่อกระสุนปืนนัดหนึ่งพุ่งทะลุหน้าอก เขาก้มลงมอง ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด แล้วล้มลงขาดใจตายตรงหน้าหล่อน

มีนาถอยหนีอย่างตกใจจนเสียหลักล้ม จิรายุหันมามองหล่อน แล้วหายตัวจากไปเมื่อเห็นหมวดสารินวิ่งมาหา

“คุณมีนาบาดเจ็บตรงไหนบ้างครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ” หล่อนส่ายหน้าแล้วชี้ไปที่รถ “คุณธรากรถูกยิง หมวดไปช่วยเขาก่อนเถอะค่ะ”

“จ่า มีคนเจ็บอยู่ในรถ” เขาร้องบอกจ่าประสงค์ แล้วหันมาถามหล่อน “ผมเห็นชาญชัยยิงคุณตั้งหลายนัด คุณไม่เป็นอะไรแน่นะครับ”

มีนาชะงัก หมวดสารินมองไม่เห็นจิรายุ จึงคิดว่าชาญชัยยิงหล่อนยิงหลายนัดในระยะประชิด ถ้าหล่อนไม่เป็นอะไรเลย มันก็ประหลาดเกินไปแล้ว

“ฉันโดนยิงที่ขานัดหนึ่งค่ะ” หล่อนรีบยื่นขาให้เขาดู “นัดที่เหลือไม่โดนแถวนี้มืดมาก ชาญชัยเลยยิงพลาดค่ะ”

“ยิงพลาดเหรอครับ” หมวดหนุ่มทำหน้าไม่ค่อยเชื่อ แต่ยังไม่ได้ถามอะไรเพิ่ม เสียงจ่าประสงค์ก็ดังขึ้นก่อน

“ยังไม่ตายครับหมวด แต่บาดเจ็บไม่น้อยเลย”

“เรียกรถพยาบาลเลยจ่า” เขาตะโกนตอบ

“ฉันอยากไปดูคุณธรากร ช่วยฉันหน่อยได้ไหมคะ” หล่อนถือโอกาสเปลี่ยนเรื่อง

นายตำรวจหนุ่มพยักหน้า แล้วประคองหล่อนลุกขึ้นเดินไปที่รถของธรากร

“คุณมีนารู้จักกับเขาได้ยังไงครับ”

มีนาเงยหน้ามองหมวดสาริน น้ำเสียงของเขาฟังแปลกๆ จิรายุถอนมนตร์ดลใจไปแล้ว เขาไม่น่าจะคิดอะไรกับหล่อนอีก แต่ทำไมเขาทำเสียงเหมือนไม่พอใจ

“เขาเป็นเจ้าหนี้ของฉันค่ะ” หล่อนตอบอ้อมๆ แล้วถามเรื่องอื่น “หมวดรู้ได้ยังไงคะว่าฉันอยู่ที่นี่”

“สองวันก่อนผมเห็นชาญชัยที่อู่ของคุณ ผมไล่ตามเขาไปแต่ไม่ทัน จึงให้ลูกน้องคอยเฝ้าคุณไว้ เพราะคิดว่าเขาต้องมาอีกแน่ๆ วันนี้ตอนออกจากบ้านคีรีวงศ์ ผมเห็นคุณถูกตาม จึงขับรถตามคุณมา แต่จ่าประสงค์เลี้ยวผิด ทำให้ผมมาช่วยคุณไม่ทัน ผมขอโทษนะครับ ผมควรทำได้ดีกว่านี้” เขาเอ่ยอย่างรู้สึกผิด

“หมวดทำดีแล้วค่ะ” หล่อนยิ้มให้เขา “ไม่จำเป็นต้องขอโทษเลย ฉันต่างหากที่ต้องขอบคุณหมวด ขอบคุณนะคะที่มาช่วยฉัน”

“ด้วยความยินดีครับ”

หมวดสารินยิ้มตอบ หวานจนมีนาทำหน้าไม่ถูก พอดีเหลือบเห็นรถพยาบาลแล่นเข้ามา จึงรีบเปลี่ยนเรื่องพูดอีกครั้ง

“รถพยาบาลมาแล้ว เรารีบไปเถอะค่ะ”

มีนาในชุดผู้ป่วยสีเขียวอ่อนนั่งกระสับกระส่ายอยู่หน้าห้องผ่าตัด หลังจากรถพยาบาลพาหล่อนกับธรากรมาถึงโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ก็เข็นเขาเข้าไปในห้องฉุกเฉินทันที แล้วพาหล่อนไปทำแผลถูกยิงอีกห้องหนึ่ง พอทำแผลที่น่องเสร็จ หมอจะส่งหล่อนไปพักฟื้นที่ห้องพัก แต่หล่อนอยากเห็นธรากรปลอดภัยก่อน จึงขอมานั่งรอดูอาการเขาหน้าห้องผ่าตัดแทน

หมอหนุ่มคนหนึ่งเปิดประตูเดินออกมา หญิงสาวรีบเดินกะเผลกเข้าไปถามด้วยความเป็นห่วง

“คุณธรากร คนไข้ที่ถูกยิง เป็นยังไงบ้างคะ”

“คนไข้พ้นขีดอันตรายแล้วครับ ผมผ่ากระสุนในหัวไหล่ออกแล้ว อาการโดยรวมไม่น่าเป็นห่วง ส่วนอาการทางสมองคงต้องตรวจละเอียดอีกครั้ง อีกสักครู่จะออกจากห้องผ่าตัดไปพักที่ห้องครับ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวถอนใจอย่างโล่งอก ดีใจที่เขาไม่เป็นอะไรมาก เพราะถ้าเขาเป็นอะไรไป หล่อนคงรู้สึกแย่ไปทั้งชีวิต

“คุณหมอคะ”

เสียงคุณหญิงรัศมีดังขึ้น มีนาหันไปมอง แล้วรีบก้าวถอยหลังเมื่อนางกับมรกตวิ่งตรงมาหา ใบหน้าเปื้อนคราบน้ำตามอมแมม

“ลูกชายของฉันเป็นยังไงบ้างคะ” นางถามละล่ำละลัก

“คนไข้ปลอดภัยแล้วครับ” เขาตอบเหมือนที่บอกหล่อน แล้วขอตัวไปตรวจคนไข้อื่น ทันทีที่หมอหนุ่มหันหลัง นางก็หันมาเล่นงานหล่อน

“นังตัวซวย ยังมีหน้ามาที่นี่อีกเหรอ ถ้าตาท็อปไม่ขับรถไปส่งแก ลูกของฉันคงไม่ถูกยิงปางตาย”

“ใช่” มรกตชี้หน้าหล่อน “แกมันนังตัวซวย ลูกน้องพ่อฉันบอกว่าไอ้โจรที่มันยิงคุณท็อปมันมาฆ่าแก ถ้าแกไม่มายุ่งกับเขา เขาคงไม่โชคร้ายแบบนี้”

มีนาเถียงไม่ออก เพราะหล่อนเป็นต้นเหตุของเรื่องเลวร้ายครั้งนี้จริงๆ ถ้าหล่อนไม่เดินเข้ามาในชีวิตของธรากร ทุกอย่างคงดีกว่านี้

“หนูขอโทษค่ะ” หล่อนยกมือไหว้คุณหญิงรัศมี แต่กลับถูกมรกตผลักล้ม

“ออกไปจากชีวิตตาท็อปซะ เธอไม่เหมาะสมกับเขา ถ้าฉันยังไม่ตายอย่าคิดว่าจะสมหวัง ฉันจะขัดขวางให้ถึงที่สุด” คุณหญิงรัศมีจ้องมองหล่อนอย่างเกลียดชัง ก่อนหันไปมองประตูห้องผ่าตัดเมื่อบุรุษพยาบาลเข็นธรากรออกมา

“ตาท็อป เป็นยังไงบ้างลูก” นางถลาไปเกาะขอบรถเข็น มรกตรีบตามไปเกาะอีกข้าง แล้วเดินตามเขาไปยังห้องพักฟื้น

มีนายันตัวลุกขึ้นยืน พึมพำขอโทษชายหนุ่มทั้งที่รู้ว่าเขาไม่มีวันได้ยิน แล้วเดินกลับห้องพักของตน

๒๘

มีนาเดินมาตามทางเดินช้าๆ สลับกับหยุดยืนเท้าผนัง ขาของหล่อนยังเจ็บระบม แต่หล่อนเป็นห่วงธรากร จึงแอบมาเยี่ยมเขาที่ห้องพักทั้งที่หมอสั่งห้ามหล่อนเดิน หญิงสาวยกมือเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก หลังจากเดินๆ หยุดๆ มาสิบห้านาที หล่อนก็มาถึงห้องพักของเขาจนได้

หญิงสาวยกมือขึ้นกำลังจะเคาะประตู แต่มีชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ก้าวมาขวางแล้วถามด้วยท่าทางขึงขัง

“คุณจะทำอะไรครับ”

“ฉันจะเข้าไปเยี่ยมคุณธรากรค่ะ”

“ไม่ได้ครับ” เขาปฏิเสธเสียงห้วน “คุณหญิงรัศมีสั่งว่าไม่ให้ใครเข้าเยี่ยม”

มีนายืนงงทำอะไรไม่ถูก เพื่อกีดกันหล่อนจากลูกชาย คุณหญิงรัศมีถึงกับจ้างการ์ดมายืนเฝ้าหน้าห้องเขา แต่หล่อนเป็นห่วงธรากรมาก คงยอมกลับไปง่ายๆ โดยไม่พยายามไม่ได้หรอก อย่างน้อยได้เห็นหน้าเขาสักนิดก็ยังดี

“ฉันเป็นเพื่อนของคุณธรากร ฉันอยากรู้ว่าเขาเป็นยังไงบ้าง ขอฉันเข้าไปเยี่ยมเขาหน่อยนะคะ”

“ไม่ได้ครับ” เขายืนยันคำเดิม สีหน้าเริ่มไม่พอใจ “คุณกลับไปเถอะครับ”

“ฉันเข้าไปไม่นานหรอกค่ะ ขอแค่นาทีเดียวก็พอ ได้โปรดเถอะค่ะ” หล่อนพยายามอ้อนวอน แต่กลับถูกเขาตวาดเสียงดัง

“เอ๊ะคุณ! ก็บอกว่าไม่ให้เข้า ฟังไม่รู้เรื่องหรือไง”

มีนาถอดใจหันหลังกลับ แต่พบหมวดสารินยืนอยู่ข้างหลัง เขามองการ์ดหนุ่มเขม็งแล้วเอ่ยอย่างไม่พอใจ

“ที่นี่โรงพยาบาล พูดจากันดีๆ ก็ได้ ทำไมต้องเสียงดังด้วย”

“ผมทำตามที่คุณหญิงรัศมีสั่งครับ คุณหญิงอยากให้คุณธรากรพักผ่อน จึงไม่อนุญาตให้คนนอกเข้าเยี่ยมครับ”

“ผมเป็นเจ้าของคดีของคุณธรากร ผมต้องการสอบปากคำเขา คุณคงไม่คิดจะขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่หรอกนะ” หมวดสารินถามเสียงเข้ม

การ์ดหนุ่มนิ่งคิดอยู่อึดใจหนึ่งจึงยอมหลีกทางให้เขา

“ก็ได้ครับ แต่อย่านานนะครับ ผมไม่อยากถูกคุณหญิงรัศมีตำหนิ”

“ขอบใจ” หมวดหนุ่มตอบเสียงห้วน แล้วหันมาพูดกับหล่อน “เชิญครับ คุณมีนา”

มีนาเดินตามเข้าไปในห้อง แล้วเร่งฝีเท้าไปยืนข้างเตียง ธรากรนอนหลับสนิท ดวงหน้าซีดเซียว มีสายน้ำเกลือห้อยอยู่ข้างเตียง บนหัวไหล่พันผ้าพันแผลผืนใหญ่ หล่อนจับผ้าห่มที่เลื่อนลงมาตรงหน้าอกเขาขึ้นมาห่มให้อย่างเบามือ น้ำตาปริ่ม ความรู้สึกผิดท่วมท้นหัวใจ ถ้าไม่ใช่เพราะหล่อน เขาคงไม่โชคร้ายแบบนี้

“คุณมีนารู้จักกับเขาตั้งแต่เมื่อไรครับ”

“ไม่นานค่ะ” หล่อนตอบเสียงเศร้า น้ำตาล้นขอบตาแล้วไหลผ่านร่อง

แก้ม “คุณท็อปมีน้ำใจกับฉัน แต่ฉันกลับทำให้เขาบาดเจ็บ”

“คุณไม่ได้ทำอะไรผิด คนที่ผิดคือชาญชัยกับเสี่ยอำนาจ”

“ก็จริงค่ะ” หล่อนเช็ดน้ำตาจากแก้มแล้วหันไปมองหมวดหนุ่ม “แต่เรื่องมันเกิดขึ้นเพราะฉัน ถ้าตอนนั้นเขาไม่อยู่กับฉัน เขาคงไม่โชคร้ายแบบนี้”

“ถ้าจะมีใครสักคนผิด คนคนนั้นควรเป็นผม เพราะถ้าผมไม่ขอร้องให้คุณช่วยเป็นสาย เรื่องเลวร้ายพวกนี้คงไม่เกิดขึ้น ผมขอโทษนะครับ”

หมวดสารินก้มศีรษะให้หล่อน เขาขอโทษหล่อนมาหลายครั้งแล้ว แต่ไม่ว่าจะขอโทษสักกี่ครั้ง ความรู้สึกผิดก็ไม่เคยลดลง ซึ่งคงเหมือนกับที่หล่อนรู้สึกกับธรากรตอนนี้ ยิ่งขอโทษยิ่งรู้สึกผิด แต่ก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรที่ดีกว่านี้

“เธอยังกล้ามาที่นี่อีกเหรอ!”

เสียงคุณหญิงรัศมีดังขึ้น ทั้งสองหันไปมอง มีนายกมือไหว้ทักทาย แต่นางไม่รับไหว้หล่อน แถมยังชี้หน้าต่อว่าอย่างเกรี้ยวกราด

“ลูกชายฉันถูกยิงเกือบตาย ยังไม่สาแก่ใจเธอใช่ไหม ถึงได้ตามมาราวีเขาอีก”

“หนูขอโทษค่ะ” หล่อนยกมือไหว้อีกครั้ง “หนูไม่คิดว่าเรื่องจะเป็นแบบนี้ คุณหญิงยกโทษให้หนูนะคะ”

“ฉันไม่มีวันยกโทษให้เธอ ออกไปเดี๋ยวนี้ แล้วอย่ากลับมาอีก” นางชี้ไปที่ประตู แววตาเกลียดชัง แล้วตวาดเสียงดัง “ออกไป!”

“คุณมีนามากับผมครับ” หมวดสารินทนไม่ไหว ยื่นมือมาช่วยหล่อน

“คุณเป็นใคร” นางถามเสียงห้วนพลางมองเขาตั้งแต่หัวจดเท้า

“ร้อยตำรวจโทสาริน พิทักษ์ไทย เจ้าของคดีนี้ครับ ผมมาสอบปากคำคุณธรากร”

“ลูกชายของฉันยังไม่ฟื้น คงให้ปากคำอะไรคุณไม่ได้หรอก คุณกลับไปเถอะ อย่าให้ฉันต้องร้องเรียนผู้บังคับบัญชาของคุณเลย” นางเอ่ยไล่ด้วย

ท่าทางเย็นชา

“แต่ผม...”

“เรากลับกันก่อนเถอะค่ะ” หญิงสาวพูดแทรกขึ้น

หมวดหนุ่มหันมามองหล่อน พยักหน้าเข้าใจ แล้วหันไปบอกลาคุณหญิงรัศมี

“ผมกลับก่อนนะครับ แล้วผมจะมาใหม่”

มีนาหันไปมองธรากร บอกลาเขาในใจแล้วเดินออกจากห้อง หมวดสารินเดินตามมา ยื่นแขนให้หล่อนเกาะเพราะเห็นว่าหล่อนเดินไม่ถนัด หญิงสาวพึมพำขอบคุณแล้ววางมือบนท่อนแขนเขา ทั้งสองเดินกันไปเงียบๆ จนใกล้ถึงห้องพักของหล่อน หมวดหนุ่มก็ถามขึ้น

“คุณรักเขาเหรอ”

“ฉันไม่แน่ใจค่ะ” หล่อนส่ายหน้า “เขากับฉันแตกต่างกันเหลือเกิน”

“ถ้าคุณรักเขาจริง ความรักจะเอาชนะอุปสรรคทุกอย่างได้”

“แต่ฉันไม่มั่นใจว่าความรักจะเอาชนะใจคุณหญิงรัศมีได้” หล่อนเงยหน้ามองเขา

หมวดหนุ่มมองตอบแล้วเอ่ยอย่างหนักแน่น

“ที่คุณไม่มั่นใจ เพราะคุณยังรักเขาไม่มากพอ”

มีนาชะงัก คำพูดของหมวดสารินเหมือนลูกธนูที่พุ่งเข้าปักกลางหัวใจหล่อน อุปสรรคสำคัญไม่ได้อยู่ที่ธรากรรวยหรือหล่อนจน และไม่เกี่ยวกับการที่คุณหญิงรัศมีไม่ชอบหล่อน แต่มันอยู่ที่ตัวหล่อนเองต่างหาก

“ถึงห้องของฉันแล้ว ขอบคุณที่มาส่งนะคะ”

หญิงสาวเดินกะเผลกเข้าห้องพัก ดันประตูปิดแล้วหันหลังยืนพิงไว้ หมวดสารินพูดถูกทุกอย่าง หล่อนยังรักธรากรไม่มากพอ เพราะคนสุดท้ายที่หล่อนนึกถึงตอนความตายมาเยือนไม่ใช่เขา

สัมผัสแผ่วเบาที่หน้าผากปลุกให้มีนารู้สึกตัวตื่น หญิงสาวลืมตาขึ้นมอง แวบแรกที่เห็นใบหน้าบึ้งตึงของพ่อ หล่อนคิดว่าตัวเองฝันไป เพราะปกติเวลาพบกัน พ่อจะมองหล่อนด้วยแววตาอบอุ่นและยิ้มให้อย่างอ่อนโยนเสมอ แต่วันนี้ท่านไม่ยิ้ม แถมยังมองหล่อนด้วยแววตาตำหนิอีกต่างหาก

“พ่อมานานหรือยังคะ” หล่อนยันตัวลุกขึ้นนั่ง

“ครู่หนึ่ง” พ่อช่วยปรับเตียงให้หล่อน หยิบหมอนมารองหลัง แล้วทรุดตัวลงนั่งที่เดิม

“มีอะไรหรือเปล่าคะ สีหน้าพ่อดูไม่ดีเลย” หล่อนถามอย่างไม่แน่ใจ ตอนนี้พ่อหน้าไม่บึ้งแล้ว แต่ก็ไม่ใกล้เคียงคำว่าอ่อนโยนเลย

“ลูกสาวของพ่อเพิ่งเฉียดตายมา หนูจะให้พ่อยิ้มหน้าบานเหรอ” พ่อเลิกคิ้วถาม

หญิงสาวยิ้มแหย ตอนแรกทำหน้าบึ้ง ตอนนี้พูดประชด ต่อไปจะเป็นอะไร

“วันนี้พ่อไม่ทำงานเหรอคะ” หล่อนชวนคุยเรื่องอื่น แต่พ่อไม่ยอมคุยด้วย ท่านมองหน้าหล่อนนิ่งแล้วถามอย่างเคร่งขรึม

“ถึงเวลาหรือยัง”

“เวลาอะไรคะ” หล่อนถามเสียงอ่อย

พ่อถอนใจเฮือกใหญ่แล้วตอบเสียงเข้ม

“เวลาที่ลูกจะย้ายไปอยู่กับพ่อ”

มีนากะพริบตาปริบๆ ถ้าไปอยู่กับพ่อต้องเจอคุณหญิงจงกลนีกับสโรชาทุกวัน ต้องเห็นสายตาเกลียดชังของสองแม่ลูกวันแล้ววันเล่า หล่อนไม่เอาด้วยหรอก

“หนูอยู่คนเดียวได้ค่ะ”

“จริงเหรอ” พ่อย้อนถาม “สามเดือนนี้ลูกเข้าออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น ลูกดูแลตัวเองไม่ได้เลย แล้วลูกจะอยู่คนเดียวได้ยังไง”

“มันเป็นเหตุสุดวิสัยค่ะ ต่อไปจะไม่เกิดเรื่องแบบนี้อีกแล้ว” มีนา

ยืนยันเสียงหนัก

พ่อจ้องหน้าหล่อนแล้วส่ายหน้าไม่เชื่อ

“ไม่จริงหรอก ถ้าลูกยังทำอู่รถ เรื่องพวกนี้ต้องเกิดขึ้นอีก”

“หนูสัญญาว่าจะดูแลตัวเองให้มากกว่านี้ จะไม่ไปยุ่งเรื่องเสี่ยงอันตรายอีก แต่อย่าให้หนูไปอยู่กับพ่อเลยนะคะ” หล่อนอ้อนวอนเสียงอ่อน

พ่อนิ่งคิดอยู่อึดใจหนึ่งจึงพยักหน้าตกลง

“ก็ได้ แต่ลูกต้องไปทำงานกับพ่อที่โรงแรม ห้ามไปยุ่งเกี่ยวกับอู่รถของตาอีก”

มีนาขมวดคิ้วครุ่นคิด ไม่ว่าจะเลือกทางไหน หล่อนก็หนีสองแม่ลูกไม่พ้นอยู่ดี ถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ ทำไมไม่ใช้เหตุการณ์นี้ให้เป็นประโยชน์

“หนูไปทำงานกับพ่อก็ได้ค่ะ แต่หนูขอค่าจ้างล่วงหน้าห้าแสนบาท”

“ลูกจะเอาเงินไปทำอะไร”

“เมื่อเดือนก่อนมีเรื่องนิดหน่อยค่ะ” หล่อนเล่าเรื่องแท่นยกรถพังทำให้รถของลูกค้าเสียหาย จนต้องไปกู้เงินมาใช้หนี้ แต่ไม่เล่าว่าคนที่ให้กู้เงินคือธรากร “หลังจากใช้หนี้แล้ว เงินที่เหลือหนูจะให้ลุงหมายเอาไปปรับปรุงอู่รถ พวกเขาจะได้อยู่กันเองได้โดยที่หนูไม่ต้องเป็นห่วง”

“ห้าแสนบาทใช่ไหม” พ่อหยิบสมุดเช็คจากกระเป๋าเสื้อสูท “เดี๋ยวพ่อเขียนเช็คให้เลย”

“หนูขอเป็นเงินสดค่ะ” หล่อนรีบบอก

“ก็ได้” พ่อเก็บสมุดเช็คใส่กระเป๋าเสื้อ “เดี๋ยวพ่อสั่งให้ผู้ช่วยเอาเงินมาให้ที่นี่ แล้วลูกจะไปทำงานกับพ่อเมื่อไร”

“ขอหนูสะสางเรื่องที่อู่ให้เรียบร้อยก่อน แล้วหนูจะไปหาพ่อที่โรงแรมค่ะ”

“กี่วันจึงจะสะสางเสร็จ เจ็ดวันพอไหม”

“พอค่ะ” หล่อนพยักหน้า “คุณหญิงจงกลนีรู้เรื่องที่หนูจะไปทำงานกับพ่อไหมคะ”

“โรงแรมเป็นของพ่อ ไม่ใช่ของคุณหญิง” พ่อตอบเสียงเข้ม “ลูกเป็นลูกของพ่อ ลูกกับพี่เกรซเป็นเจ้าของคนละครึ่ง ถ้าคุณหญิงมาระรานลูก พ่อจะจัดการเธอเอง”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนยกมือไหว้พ่อ “จัดการเรื่องอู่เสร็จแล้ว หนูจะไปทำงานกับพ่อ”

“พ่อจะรอนะ”

ท่านลูบศีรษะหล่อนเบาๆ หญิงสาวเงยหน้ามอง อยากกอดพ่อแบบสโรชา แต่ขี้ขลาดเกินกว่าจะขอ

“ค่ะพ่อ”

“พ่อต้องกลับแล้ว พักผ่อนมากๆ นะ” พ่อยิ้มให้หล่อนแล้วเดินออกไป

มีนาทิ้งศีรษะลงพิงหมอน ตอนนี้หล่อนมีเงินไปคืนธรากรแล้ว ที่เหลือก็แค่ขอให้จิรายุถอนมนตร์สะกด ชายหนุ่มจะได้กลับไปมีชีวิตของตัวเอง ส่วนหล่อนจะได้ไปทำงานกับพ่ออย่างสบายใจ หญิงสาวลุกขึ้นนั่ง มองไปรอบห้องแล้วร้องเรียกเสียงดัง

“จิรายุ นายอยู่แถวนี้หรือเปล่า ออกมาหาฉันหน่อย”

เสียงของหล่อนลอยไปในอากาศ แล้วหายไปกับเสียงเครื่องปรับอากาศ เทพบุตรหนุ่มไม่ปรากฏตัว เป็นไปได้ว่าเขาอาจจะไม่ได้ยิน

“จิรายุ ได้ยินไหม ฉันมีเรื่องให้ช่วย” หล่อนป้องปากร้องเรียกด้วยเสียงที่ดังขึ้นสองเท่า ก่อนหุบปากแทบไม่ทัน เมื่อพยาบาลสาวคนหนึ่งเปิดประตูเข้ามาถาม สีหน้ากึ่งสงสัยกึ่งห่วงใย

“คุณต้องการอะไรหรือเปล่าคะ เสียงดังออกไปนอกห้องเลย”

“ฉันหิวน้ำค่ะ” หล่อนยิ้มกลบเกลื่อน “พอดีน้ำหมด”

“เดี๋ยวฉันไปเอาน้ำมาให้ค่ะ คราวหลังถ้าคุณต้องการความช่วยเหลือกดกริ่งที่หัวเตียงนะคะ ร้องเรียกแบบนี้ ถ้าไม่มีใครเดินผ่านมา คุณคงอดน้ำทั้งวัน” พยาบาลสาวแนะนำกึ่งตำหนิแล้วเดินออกจากห้องพัก ทิ้งให้

หล่อนนั่งยิ้มแห้งๆ อยู่คนเดียว

เสียงเคาะประตูดังขึ้น มีนาหันหน้าไปมอง ยังไม่ทันเอ่ยปากอนุญาต ประตูก็เปิดออกก่อน สมหมายเดินนำหน้าเข้ามา กล้าหิ้วถุงผลไม้เดินตามหลัง หนุ่มรุ่นน้องปิดประตูแล้วเดินแซงผู้เป็นลุงมาหาหล่อน ใบหน้าเปื้อนรอยยิ้มล้อเลียน

“ติดใจโรงพยาบาลเหรอเจ้ เข้าออกเป็นว่าเล่นเลยนะ”

“ใช่” หญิงสาวแกล้งยิ้มหวานแล้วถามเสียงเหี้ยม “นายมานอนบ้างไหมล่ะ เดี๋ยวฉันจัดการให้เดี๋ยวนี้เลย”

“แหม ล้อเล่นแค่นี้ จะฆ่าแกงกันเลยเหรอ” หนุ่มรุ่นน้องหัวเราะชอบใจ แล้วหันไปมองผู้เป็นลุงเมื่อสมหมายเดินมาหาแล้วผลักเขาไปที่โต๊ะกินข้าว

“เลิกแหย่หนูมีนาได้แล้ว เอาผลไม้ไปใส่จานเลย”

“แตะต้องไม่ได้เลยนะ ใครเป็นหลานกันแน่เนี่ย” เขาแกล้งทำเป็นน้อยใจ

สมหมายส่ายหน้าอย่างระอาแล้วหันมาพูดกับหล่อน

“เป็นยังไงบ้างหนูมีนา ยังเจ็บแผลอยู่หรือเปล่า”

“ค่อยยังชั่วแล้วค่ะ โชคดีที่ไม่ถูกจุดสำคัญ ไม่งั้นหนูคงได้ไปนอนวัดแทนโรงพยาบาลแล้ว”

หล่อนเอ่ยอย่างอารมณ์ดี แต่ชายสูงวัยไม่ดีด้วย เขาขมวดคิ้วใส่หล่อนแล้วตำหนิอย่างอ่อนใจ

“เพิ่งเฉียดตายมาแท้ๆ ยังจะพูดเล่นอีกนะ”

“หนูแค่ไม่อยากให้ลุงเครียดค่ะ” หล่อนเอ่ยเสียงอ่อย

สมหมายพยักหน้าเข้าใจแล้วนั่งลงข้างเตียง

“หนูน่าจะไปทำบุญบ้างนะ ตั้งแต่อายุเข้าเบญจเพส มีเรื่องไม่ดีเข้ามาตลอด รถเฉี่ยว ถูกเสี่ยอำนาจจับตัวไป แล้วยังถูกชาญชัยยิงอีก”

“เดี๋ยวออกจากโรงพยาบาลแล้วหนูจะไปทำค่ะ แต่ตอนนี้หนูมีเรื่องสำคัญให้ลุงช่วย”

มีนาหยิบซองจากใต้หมอนส่งให้เขา ผู้ช่วยของพ่อเพิ่งเอาเงินมาให้หล่อน หญิงสาวจึงแบ่งออกเป็นสามส่วน ส่วนที่หนึ่งเก็บไว้ใช้หนี้ธรากร ส่วนที่สองให้สมหมายไว้ปรับปรุงอู่ และส่วนที่สามหล่อนเก็บไว้ซื้อเสื้อผ้าเพื่อใส่ไปทำงานกับพ่อที่โรงแรม

“อะไร” สมหมายรับไปเปิดดูแล้วหยิบเงินทั้งหมดออกมา “หนูมีนาเอาเงินมาจากไหน แล้วเอามาให้ลุงทำไม”

“หนูจะไปทำงานกับพ่อค่ะ เงินก้อนนี้เป็นค่าจ้างที่หนูเบิกล่วงหน้ามา ลุงหมายเอาไปปรับปรุงอู่ของเรานะคะ ซื้อแท่นยกรถอันใหม่มาแทนอันที่พัง แล้วก็ซื้ออะไหล่มาสำรองไว้”

“ลุงเห็นด้วยที่หนูจะไปทำงานกับพ่อ แต่เงินพวกนี้ลุงไม่เอาหรอก หนูเก็บไว้ใช้เองเถอะ” เขาส่งซองเงินคืนให้หล่อน

“หนูแบ่งไว้แล้วค่ะ” หล่อนดันซองเงินกลับไป แต่สมหมายไม่ยอมรับ เขาส่ายหน้าท่าเดียว

“เงินเยอะขนาดนี้ ลุงรับไว้ไม่ได้หรอก หนูเอาคืนไปเถอะ”

“รับไว้เถอะค่ะ” หล่อนวางซองเงินบนมือเขาแล้วบีบเอาไว้ “หนูให้ลุงเอาไปปรับปรุงอู่ ไม่ได้ให้ลุงไปใช้เสียหน่อย ไม่ต้องคิดมากนะคะ”

“ขอบใจหนูมาก ลุงจะดูแลอู่ให้ดีที่สุด หนูไม่ต้องเป็นห่วงนะ”

“เรื่องอู่หนูไม่กังวลหรอกค่ะ” หล่อนยิ้มให้เขาแล้วถอนใจยาว “หนูกังวลเรื่องคุณหญิงจงกลนีกับสโรชามากกว่า สองแม่ลูกเกลียดหนูยิ่งกว่ากิ้งกือไส้เดือน หากต้องไปทำงานเห็นหน้ากันทุกวัน ไม่รู้ว่าหนูจะทนได้สักกี่น้ำ”

“ทนเท่าที่ทนได้” กล้าถือจานผลไม้เดินมาหาแล้ววางลงตรงหน้าหล่อน “ถ้าทนไม่ได้ก็กลับมา เจ้ยังมีผมกับลุงหมาย มีอู่มนัสยานยนต์ จะไปแคร์ทำไม”

“ขอบใจนายมาก” หล่อนตบไหล่หนุ่มรุ่นน้องแล้วหยิบฝรั่งขึ้นมากิน “ฉันจะทนให้ถึงที่สุด อย่างน้อยก็เพื่อพ่อ เอาใจช่วยฉันด้วยล่ะ”

“แน่นอนอยู่แล้วเจ้” เขาหยิบฝรั่งมากินบ้าง ก่อนร้องโอ๊ยเสียงดังเมื่อถูกสมหมายเขกหัว

“ข้าเอามาเยี่ยมหนูมีนา เอ็งหยิบมากินทำไม”

“ของตั้งเยอะ เจ้เขากินไม่หมดหรอก ลุงจะหวงผมทำไม” กล้าทำหน้ายุ่ง ก่อนกระโดดหนีแทบไม่ทันเมื่อผู้เป็นลุงง้างมะเหงกอีกครั้ง

“อย่ามาพูดมาก ของคนป่วยยังจะแย่งกิน ไปนั่งไกลๆ โน่นเลย”

มีนานั่งมองอย่างเศร้าๆ สองลุงหลานชอบเถียงกัน อู่มนัสยานยนต์จึงไม่เคยเงียบเหงา จากนี้หล่อนคงไม่ได้เห็นอีกแล้ว

ภายในไพชยนตปราสาท จิรายุหยุดยืนหน้าห้องรับรองแล้วเคาะประตูเบาๆ เขาเคยมาที่นี่ครั้งหนึ่งแล้ว ตอนถูกธีภพยมทูตร้องเรียนว่าขัดขวางการทำงานของยมโลกเพราะไปช่วยมนต์มีนาจากเสี่ยอำนาจ วันก่อนเขาเพิ่งช่วยหล่อนจากชาญชัย ไม่รู้ว่ายมทูตหนุ่มมาร้องเรียนเขาอีกหรือเปล่า เพราะตอนที่เขาเดินกลับออกมา เขาพบยมทูตตนนั้นอยู่ที่นั่นด้วย

“เข้ามา” เสียงอนุญาตดังออกมา

จิรายุเปิดประตูเดินเข้าไป องค์สักกเทวราชประทับอยู่บนพระแท่น โดยมีท้าวชัยภัทรยืนอยู่ทางซ้ายของพระองค์ เหมือนตอนที่เขาถูกธีภพยมทูตร้องเรียนไม่มีผิด ทว่าจุดที่ยมทูตหนุ่มเคยยืนกลับมียศธรเทพบุตรยืนอยู่แทน เพื่อนร่วมชั้นของเขามาทำอะไรที่นี่ อย่าบอกนะว่ามาร้องเรียนเขา เทพบุตรหนุ่มเก็บความสงสัยไว้ แล้วถวายความเคารพองค์ผู้เป็นใหญ่แห่งดาวดึงส์

“ถวายบังคมพ่ะย่ะค่ะ”

“ตามสบายเถอะ”

“ขอบพระทัยพ่ะย่ะค่ะ” เทพบุตรหนุ่มเงยหน้าขึ้นมอง เวลาอยู่ต่อหน้า

คนอื่น เขาต้องใช้ราชาศัพท์เต็มรูปแบบเพื่อไม่ให้ถูกมองว่าตีตนเสมอพระองค์

“ทรงเรียกกระหม่อมมาพบ มีอะไรหรือพ่ะย่ะค่ะ” เขากราบทูลถาม

“ยศธรเทพบุตรบอกว่าเจ้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษย์ แสดงอิทธิฤทธิ์โดยไม่ได้รับอนุญาต และเปิดเผยตัวตนให้มนุษย์มากกว่าหนึ่งคนเห็นจริงหรือไม่”

จิรายุหันไปมองเพื่อนร่วมชั้น แล้วหันไปมองอาจารย์ที่ปรึกษา ท้าวชัยภัทรมีสีหน้าเคร่งเครียด ส่วนยศธรอมยิ้มเยาะหยัน

“จริงพ่ะย่ะค่ะ” เขาหันกลับไปกราบทูล

องค์อินทร์ทอดพระเนตรนิ่ง สีพระพักตร์เรียบเฉยจนน่ากลัว ความเงียบครอบคลุมไปทั่วห้อง ก่อนท้าวชัยภัทรจะทำลายลงด้วยการช่วยพูดแก้ตัวแทนเขา

“จิรายุเทพบุตรคงทำไปโดยไม่ตั้งใจ ขอพระองค์ได้โปรดเมตตาด้วย”

“กระหม่อมตั้งใจทำพ่ะย่ะค่ะ” เขากราบทูลตามตรง

องค์สหัสนัยน์ทรงถอนพระปัสสาสะ แล้วตรัสถามอย่างเคร่งขรึม

“ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนั้นจิรายุ”

“มนต์มีนาถูกคนชั่วทำร้าย กระหม่อมจึงปรากฏตัวเพื่อช่วยชีวิตนางพ่ะย่ะค่ะ”

“หญิงมนุษย์คนนั้นอีกแล้วหรือ เจ้ากับนางมีอะไรกันหรือเปล่า” พระองค์ทอดพระเนตรเขา

เทพบุตรหนุ่มมองตอบแล้วกราบทูลเสียงหนัก

“ไม่มีพ่ะย่ะค่ะ นางเป็นมนุษย์ที่กระหม่อมต้องดูแล ถ้านางเป็นอะไรไป กระหม่อมจะเรียนไม่จบ กระหม่อมจึงต้องช่วยนางพ่ะย่ะค่ะ”

“แต่ที่กระหม่อมเห็นไม่ใช่แบบนั้นพ่ะย่ะค่ะ” ยศธรกราบทูลแทรกขึ้น “จิรายุเทพบุตรห่วงใยหญิงมนุษย์นางนั้นเกินหน้าที่ของกามเทพ กระหม่อมเกรงว่าจะเกิดเรื่องไม่งามขึ้น จึงรีบนำเรื่องมากราบทูลฝ่าบาทพ่ะย่ะค่ะ”

“ยศธรเทพบุตรริษยากระหม่อม เขากลัวกระหม่อมจะได้คะแนนดีกว่า จึงแต่งเรื่องใส่ร้ายป้ายสีกระหม่อมพ่ะย่ะค่ะ” จิรายุตอบโต้กลับไปบ้าง เมื่ออีกฝ่ายจงใจให้ร้ายเขา ก็ไม่ต้องไว้หน้ากันอีกแล้ว

“ไม่จริง” ผู้เป็นเพื่อนเถียงเสียงแข็ง “เราไม่ได้แต่งเรื่องใส่ร้ายท่าน ท่านนั่นแหละใส่ร้ายเรา”

“ไม่ต้องเถียงกัน” องค์สหัสนัยน์ตรัสห้าม “เรามีอีกชื่อว่าท้าวพันตา พวกเจ้าคิดว่าเราไม่รู้หรือว่าใครพูดจริง ใครพูดเท็จ”

จิรายุกับยศธรสบตากัน แล้วต่างคนต่างเงียบ เพราะต่างรู้แก่ใจว่าพูดไม่หมด

“จิรายุ” องค์อินทร์ตรัสเรียก “เจ้าทำผิดเป็นครั้งที่สองแล้ว ถ้าเราไม่ลงโทษเจ้าให้หลาบจำ เราคงถูกครหาไปทั่วดาวดึงส์ ตั้งแต่บัดนี้เราห้ามเจ้าลงไปโลกมนุษย์อีก ส่วนเรื่องเรียนให้พักไว้ก่อน จนกว่าเราจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น”

“ฝ่าบาทพ่ะย่ะค่ะ” ท้าวชัยภัทรกราบทูลทักท้วง “จิรายุมีผลการเรียนดีมาตลอด อีกวิชาเดียวก็จะสำเร็จการศึกษาแล้ว ที่เขาทำผิดก็เพราะตั้งใจเรียน กระหม่อมขอโอกาสให้เขาอีกสักครั้ง ได้โปรดลงโทษอย่างอื่นเถอะพ่ะย่ะค่ะ”

“เราตัดสินแล้ว เจ้าไม่ต้องพูดแล้ว”

ทรงลุกขึ้นจากพระแท่นแล้วเสด็จออกจากห้อง จิรายุเดินตามไปดักหน้าแล้วคุกเข่าลงกับพื้น

“ตอนกระหม่อมช่วยหาพระธำมรงค์ ฝ่าบาทประทานพรให้กระหม่อมหนึ่งข้อ กระหม่อมรู้แล้วว่าจะขออะไรพ่ะย่ะค่ะ”

“ถ้าเจ้าจะขอให้เรายกโทษ เราขอปฏิเสธ”

“หามิได้พ่ะย่ะค่ะ” เขารีบส่ายหน้า “กระหม่อมทำผิดจริง ไม่บังอาจขอให้ทรงยกโทษ แต่จะขอให้ทรงเปลี่ยนบทลงโทษแทน”

“เปลี่ยนบทลงโทษอย่างไร” ทรงขมวดพระขนง

เขาเงยหน้ามองพระพักตร์แล้วกราบทูลเสียงหนัก

“ขอได้โปรดส่งกระหม่อมไปที่โลกมนุษย์ ห้ามกลับขึ้นมาบนสวรรค์อีก จนกว่าจะทำให้มนต์มีนารู้จักความรัก”

“จิรายุ!” ท้าวชัยภัทรเอ่ยอย่างตกใจ ยศธรยิ้มเยาะ ส่วนองค์สหัสนัยน์กริ้ว

“เจ้าไม่เชื่อที่เราเตือนเลยใช่ไหม” ตรัสถามพระสุรเสียงเข้ม

“กระหม่อมซาบซึ้งในพระเมตตา แต่กระหม่อมตั้งใจจะเป็นกามเทพที่ดี ขอพระองค์ได้โปรดประทานพรด้วย” เขาจ้องมองอย่างอ้อนวอน

องค์อินทร์ทรงถอนพระปัสสาสะแล้วหันไปตรัสถามยศธร

“เจ้าขัดข้องไหมยศธร”

“กระหม่อมไม่ขัดข้องพ่ะย่ะค่ะ”

“ถ้าไม่มีใครขัดข้อง เราจะอนุญาตตามที่เจ้าขอ แต่เจ้าต้องเร่งมือหน่อย เพราะยิ่งอยู่โลกมนุษย์นานเท่าไร อำนาจของเจ้าจะยิ่งลดลง และถ้าเจ้าทำผิดกฎสวรรค์อีก เจ้าจะหมดอิทธิฤทธิ์ และกลับขึ้นมาบนสวรรค์ไม่ได้จนกว่าจะทำตามที่ตั้งใจไว้สำเร็จ”

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณพ่ะย่ะค่ะ” เขาค้อมศีรษะถวายบังคม

“เมื่อเจ้าเลือกแล้ว เราก็ขอให้เจ้าโชคดี” ทรงวางพระหัตถ์บนศีรษะเขา

จิรายุเงยหน้ามองพระพักตร์ ตั้งแต่อุบัติเป็นเทพบุตร เขาไม่เคยคิดฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่เมื่อเห็นมีนาหลั่งเลือดเปื้อนพื้นดิน เขาโกรธจนอยากฆ่าคนที่ทำให้หล่อนเจ็บ เขาเรียนรู้วิธีทำให้คนรักกัน แต่เขาไม่รู้ว่าความรักเป็นอย่างไร เขาอยากรู้ว่าความโกรธนั้นใช่ความรักหรือเปล่า เมื่อไปอยู่บนโลกมนุษย์ เขาจะลองหาคำตอบดู

“ขอบพระทัยพ่ะย่ะค่ะ”

ร่างสูงเปล่งแสงเรืองรองแล้วหายวับไปทันที

๒๙

มีนาเดินช้าๆ ไปตามทางเดินในโรงพยาบาล ขาของหล่อนดีขึ้นมากแล้ว แม้จะยังเดินไม่ถนัดนัก แต่ก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง แพทย์เจ้าของไข้จึงอนุญาตให้หล่อนกลับบ้านได้ หญิงสาวหยุดยืนหน้าห้องพักของธรากร กำลังจะยกมือเคาะประตู แต่บอดีการ์ดของเขาเดินเข้ามาหาก่อน แล้วเอ่ยห้ามเหมือนเมื่อวานไม่มีผิด

“เข้าไม่ได้ครับ”

“ฉันมีเรื่องสำคัญจะคุยกับคุณธรากร ขอฉันพบเขาหน่อยนะคะ”

“ไม่ได้ครับ” เขาปฏิเสธเสียงห้วน “คุณหญิงรัศมีสั่งว่าห้ามคุณเข้าเยี่ยมเด็ดขาด เชิญคุณกลับไปเถอะครับ”

“ฉันมีเรื่องสำคัญจริงๆ ขอฉันเข้าไปหน่อยนะคะ แค่แป๊บเดียวเท่านั้นเอง”

“บอกว่าเข้าไม่ได้ พูดไม่รู้เรื่องหรือไง เมื่อวานคุณก็ทำผมถูกด่ามาทีหนึ่งแล้ว” การ์ดหนุ่มตวาดอย่างหงุดหงิด ถ้าเป็นเมื่อวานหล่อนคงหันหลังกลับแล้ว แต่วันนี้หล่อนไม่ยอมถอยเด็ดขาด เพราะมีเรื่องสำคัญต้องพูดกับ

ธรากร

“คุณหญิงรัศมี” หล่อนแกล้งมองไปข้างหลังเขา การ์ดหนุ่มหลงเชื่อหันมองตาม หล่อนจึงรีบฉวยโอกาสเปิดประตู แล้ววิ่งพรวดเข้าไปในห้องทันที

“คุณ! ผมบอกไม่ให้เข้า ทำไมคุณตื๊อแบบนี้” เขาตามมาคว้าแขนหล่อน ก่อนยืนตัวแข็งเหมือนถูกสาป เมื่อสบตากับธรากรที่มองมาอย่างโกรธจัด

“ใครสั่งให้นายทำแบบนี้” ชายหนุ่มถามเสียงเข้ม

“คุณหญิงรัศมีครับ” เขาตอบเสียงเบาหวิว

“โกหก! คุณแม่จะสั่งแบบนั้นทำไม ออกไปให้พ้นหน้าฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ”

ผู้เป็นนายโบกมือไล่ เขารีบลนลานออกไปแล้วปิดประตูตามหลัง

มีนาเดินเข้าไปหาธรากร ชายหนุ่มนั่งอยู่บนเตียง แม้จะมีผ้าพันแผลที่หัวไหล่และหน้าผาก แต่สีหน้าของเขาดีขึ้นมาก

“ผมขอโทษด้วยนะครับ” เขายิ้มให้หล่อน “ต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันแน่ๆ เดี๋ยวผมจะอบรมเขาเอง”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” หล่อนยิ้มตอบ “คุณเป็นยังไงบ้างคะ”

“ค่อยยังชั่วแล้วครับ อีกสองวันก็กลับบ้านได้แล้ว” เขามองทั่วตัวหล่อน แล้วเลื่อนสายตามามองหน้า “คุณมีนาเป็นยังไงบ้างครับ บาดเจ็บตรงไหนบ้าง”

“ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ” หล่อนส่ายหน้า “วันนี้หมอให้กลับบ้านได้แล้ว ฉันเลยมาลาคุณ”

“ไม่ต้องลาหรอกครับ เดี๋ยวผมออกจากโรงพยาบาล เราก็ได้เจอกันแล้วครับ”

“เราคงไม่ได้เจอกันแล้วค่ะ” หล่อนวางซองเงินที่ถือมาตรงหน้าเขา

ชายหนุ่มก้มมองพลางขมวดคิ้วสงสัย “อะไรครับ”

“ฉันกำลังจะไปทำงานที่อื่น คงไม่ได้พบคุณอีก จึงนำเงินมาคืนคุณค่ะ”

“ไม่ครับ” เขาหยิบซองเงินคืนให้หล่อน “ถ้าคุณโกรธเรื่องเมื่อครู่ ผมขอโทษแทนคุณแม่ด้วย ผมสัญญาว่าเรื่องนี้จะไม่เกิดขึ้นอีก”

“อย่าหลอกตัวเองเลยค่ะ คุณหญิงรัศมีไม่ชอบฉัน ถ้าฉันคบกับคุณ คุณจะไม่มีความสุข”

“ผมรักคุณ” เขาคว้ามือหล่อนไว้แล้วดึงไปแนบแก้ม “ผมจะคุยกับคุณแม่เอง ท่านจะต้องเข้าใจพวกเรา อย่าทิ้งผมไปเลยครับ”

“คุณไม่ได้รักฉันหรอกค่ะ สิ่งที่คุณรู้สึกตอนนี้เป็นแค่ความหลงใหล เมื่อความรู้สึกนี้คลายลง คุณจะดีใจที่ฉันจากไป” หล่อนปลดมือเขาออกแล้วก้าวถอยหลัง

“ไม่ครับ ผมรักคุณ”

ชายหนุ่มลงจากเตียง แต่ขายังไม่ค่อยมีแรงจึงทรุดลงกับพื้น หล่อนกำลังจะเข้าไปช่วย แต่เสียงคุณหญิงรัศมีดังขึ้นก่อน

“ตาท็อป! ลงมาทำไมลูก” นางพยุงลูกชายกลับขึ้นเตียงแล้วหันมาต่อว่าหล่อน “เธอมาที่นี่ทำไม ลูกชายของฉันยังเจ็บไม่พออีกเหรอ”

“หนูเอาเงินมาคืนค่ะ หนูกำลังจะไปทำงานที่อื่น ขอโทษที่ทำให้คุณหญิงไม่สบายใจ หนูลาค่ะ” หล่อนยกมือไหว้คุณหญิงรัศมีแล้วหันหลังเดินออกจากห้อง โดยมีเสียงธรากรดังตามมา

“อย่าทิ้งผมไป ผมรักคุณ”

มีนาสูดลมหายใจเข้าปอดแล้วเดินต่อไปอย่างมั่นคง สิ่งที่หล่อนทำถูกต้องแล้ว เมื่อจิรายุถอนมนตร์สะกด เขาจะลืมหล่อนไปเอง

“ลาก่อนค่ะคุณท็อป”

รถเก๋งสีบรอนซ์เทาแล่นมาจอดหน้ารั้วไม้สีขาว มีนาลงไปเปิดประตูรั้วแล้วบอกให้กล้าขับรถเข้าไปจอดในโรงรถ เขาช่วยหล่อนขนของใช้ส่วนตัวเข้าไปในบ้าน แล้วขี่รถมอเตอร์ไซค์คันโปรดของหล่อนกลับอู่ โดยทิ้งรถเก๋ง

ของป้าสมรที่เขากับสมหมายช่วยกันซ่อมจนเสร็จไว้ให้หล่อนใช้แทน

มีนาปิดประตูรั้วเดินเข้าบ้านแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟารับแขก ดวงตาดำขลับมองไปรอบๆ บ้านทั้งหลังเงียบมาก เงียบจนได้ยินเสียงนาฬิกาบนฝาผนัง หล่อนแอบศีรษะพิงพนักแล้วหลับตาลง ทั้งที่บอกตัวเองว่าทำถูกแล้ว แต่ทำไมถึงรู้สึกเศร้าก็ไม่รู้

“ชอบเขาแล้วไปบอกเลิกเขาทำไม”

เสียงทุ้มลึกดังขึ้น หญิงสาวลืมตาขึ้นมอง จิรายุปรากฏกายข้างหล่อน หล่อเหลาเหมือนทุกครั้งที่พบกัน

“เวลาเรียกไม่ยอมมา แต่เวลาไม่เรียกชอบมา” หล่อนต่อว่าพลางขยับออกห่าง เพราะคิดว่าเทวดาหนุ่มอยู่ใกล้เกินไป

“เราก็มีธุระปะปังของเราบ้าง จะให้มาทุกครั้งที่เจ้าเรียกไม่ได้หรอก” เขาเอ่ยด้วยท่าทางสบายๆ แล้ววกกลับมาพูดเรื่องเดิม “เจ้าไม่มีใจให้ธรากรบ้างเลยเหรอ”

“คุณท็อปเป็นผู้ชายมีเสน่ห์ เวลาอยู่กับเขาฉันรู้สึกดี”

“สรุปว่าเจ้าชอบเขา” เทพบุตรหนุ่มมองตาหล่อนแล้วถามอย่างเคร่งขรึม “ถ้าชอบเขาแล้วปล่อยเขาไปทำไม”

“คุณหญิงรัศมีไม่ชอบฉัน ถ้าฉันยังยุ่งเกี่ยวกับเขา ชีวิตของเขาจะเลวร้าย”

“ความรักทำลายอุปสรรคทุกอย่างได้ วันหนึ่งแม่ของเขาจะเข้าใจเอง”

มีนามองหน้าเทพบุตรหนุ่ม เพราะคำว่ารักนั่นแหละ หล่อนถึงได้ปล่อยธรากรไป เขาเป็นผู้ชายที่ดีทุกอย่าง แต่เขาไม่ใช่ผู้ชายที่หล่อนรัก

“นายไม่ได้เจอแบบฉันนายก็พูดได้สิ คุณหญิงรัศมีร้ายยิ่งกว่าแม่ผัวในละคร ความรักไม่ใช่เรื่องของคนสองคน ยังไงแม่ของเขาก็สำคัญกับเขา ดึงดันไปคนที่ไม่มีความสุขก็คือเขา”

“เจ้าชอบเขาแล้วทำไมไม่ให้โอกาสเขาอีกหน่อย อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจตอนนี้เลย” เขาพยายามกล่อมให้หล่อนเปลี่ยนใจ แต่สำหรับหล่อนมันเลย

จุดนั้นมาแล้ว

“ฉันอยากให้นายถอนมนตร์สะกดจากเขา ถ้าไม่มีอำนาจของมนตร์วิเศษแล้วคุณท็อปยังรู้สึกกับฉันเหมือนเดิม ฉันจะให้โอกาสเขา” หล่อนเอ่ยอย่างหนักแน่น

จิรายุเสกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา ตวัดนิ้วบนหน้าจอสองสามครั้งแล้วเสกแท็บเล็ตสวรรค์ให้หายไป

“เรียบร้อยแล้ว จากนี้ความรู้สึกของธรากรที่มีต่อเจ้าจะเกิดจากตัวเขาเอง ไม่เกี่ยวกับมนตร์วิเศษของเรา อย่าเสียใจทีหลังก็แล้วกัน”

“ต่อให้ต้องเสียใจ ฉันก็ไม่โทษนายหรอก”

มีนายิ้มขอบใจเขาแล้วเดินขึ้นบันได ชีวิตเป็นของหล่อน หล่อนขอเลือกเอง ไม่ว่าจะผิดหรือถูก หล่อนจะไม่เสียใจ

เสียงฝีเท้ากระทบพื้นไม้ดังมาจากชั้นสองของบ้าน มีนาในชุดเสื้อยืดคอกลมสีขาวมีลายการ์ตูนที่หน้าอกและกางเกงยีนสีน้ำเงินเข้มมีรอยขาดตรงหัวเข่าข้างขวาเดินลงบันไดมาช้าๆ หลังจากนอนพักผ่อนสามชั่วโมง หล่อนก็พร้อมจะออกไปข้างนอกเพื่อซื้อชุดสำหรับใส่ไปทำงานพรุ่งนี้

ดวงตาคมหวานมองไปที่โซฟารับแขกตามความเคยชิน แต่ต้องขมวดคิ้วสงสัยเมื่อเห็นร่างสูงในชุดสูทสีขาวนั่งเอกเขนกอยู่บนนั้น แทนที่จะกลับไปสวรรค์ตั้งแต่สามชั่วโมงที่แล้ว

“ทำไมนายยังอยู่ที่นี่อีก”

“ที่ผ่านมาเราดูแลเจ้าไม่ดี เรียกหาก็ไม่ยอมมา เราจึงจะมาอยู่โลกมนุษย์เพื่อดูแลเจ้ายี่สิบสี่ชั่วโมง” เขาตอบคำถามยาวเหยียด แต่หล่อนไม่เชื่อสักคำ

“เอาความจริง”

“วันที่เราช่วยเจ้าจากชาญชัย เพื่อนร่วมชั้นเรียนของเราเห็นเข้า เขานำเรื่องไปร้องเรียนองค์สหัสนัยน์ เราจึงถูกพระองค์ลงโทษให้ลงมาอยู่โลก

มนุษย์ ห้ามกลับขึ้นไปบนสวรรค์อีกจนกว่าจะทำให้เจ้ารู้จักความรัก” เขาพูดยาวกว่าเดิมสองเท่า แต่ครั้งนี้หล่อนเชื่อทุกคำ

“นายถูกขับออกจากสวรรค์เหรอ” หล่อนถามอย่างตกใจ

“ไม่ร้ายแรงขนาดนั้นหรอก” เขาตอบเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย “เรายังมีอิทธิฤทธิ์ครบถ้วน เพียงแต่กลับสวรรค์ไม่ได้เท่านั้นเอง”

มีนามองหน้าเทพบุตรหนุ่ม ไม่ว่าเขาจะพูดให้ดูนุ่มนวลลงแค่ไหน แต่ความจริงก็คือความจริง เขาถูกขับออกจากสวรรค์เพราะช่วยชีวิตหล่อน

“เทวดามีฟ้องกันด้วยเหรอ”

“เราเป็นเทวดาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เทวดาชั้นนี้มีความรักโลภโกรธหลงไม่ต่างจากมนุษย์ เรื่องหึงหวงอิจฉาริษยามีให้เห็นทั่วไป เพียงแต่พวกเราสั่งสมบุญมามาก จึงได้ไปเสวยสุขบนสวรรค์”

“ฉันขอโทษที่ทำให้นายเดือดร้อน” หล่อนเอ่ยอย่างรู้สึกผิด “ถ้านายไม่ช่วยชีวิตฉัน นายคงไม่โดนลงโทษแบบนี้”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก เราไม่เคยเสียใจที่ช่วยเจ้า ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เราก็จะทำเหมือนเดิม”

เขาเอ่ยอย่างหนักแน่น ทั้งสองสบตากัน ก่อนมีนาจะมองไปทางอื่นเมื่อความรู้สึกแปลกๆ ก่อตัวขึ้นในใจ

“แล้วนายจะทำยังไงต่อไป”

“เราคงต้องขออยู่กับเจ้าไปก่อนจนกว่าจะกลับสวรรค์ได้”

“นายจะมาอยู่กับฉันได้ยังไง” หล่อนหันขวับไปมองเขา “ฉันเป็นผู้หญิง นายเป็นผู้ชาย ถ้ามีใครรู้เข้าฉันจะเสียหาย”

“ไม่มีใครเห็นเรานอกจากเจ้า แล้วคนอื่นจะรู้ได้ยังไงว่าเราอยู่ด้วยกัน”

“ยังไงนายก็ยังเป็นผู้ชาย” หล่อนส่ายหน้าดิก “ฉันไม่เคยอยู่ร่วมบ้านกับผู้ชาย ฉันอึดอัด”

“เราไม่รู้จักใครนอกจากเจ้า ถ้าไม่ให้เราอยู่กับเจ้า เราคงต้องไปอยู่ข้างถนน”

มีนาชะงัก เทพบุตรหนุ่มเดือดร้อนเพราะช่วยชีวิตหล่อน ถ้าปล่อยให้เขาไปนอนข้างถนน หล่อนก็เป็นคนใจจืดใจดำมาก

“ก็ได้” หล่อนแกล้งพูดอย่างจำใจแล้วชี้ไปนอกบ้าน “ฉันจะปลูกศาลให้นายอยู่หลังบ้าน ลมพัดเย็นสบาย ไม่วุ่นวายด้วย”

“เราไม่ใช่พระภูมิ เราไม่อยู่ในศาล”

จิรายุทำหน้างอใส่หล่อน หญิงสาวหัวเราะขำ เทวดาเคืองได้น่าเอ็นดูมาก สงสัยต้องแกล้งให้โกรธบ่อยๆ

“ฉันล้อเล่น ฉันให้นายอยู่ในบ้านได้ แต่นายต้องทำตามกฎของฉัน”

“กฎอะไร”

“ตามมาสิ”

หญิงสาวเดินนำไปที่ห้องนอนซึ่งอยู่ติดกับห้องครัว หล่อนผลักประตูเดินเข้าไปข้างใน เทพบุตรหนุ่มเดินตามเข้ามา มองไปรอบๆ แล้วหันมามองหน้าหล่อน

“ห้องนอนของใคร”

“ห้องนี้เคยเป็นห้องของตาฉัน แต่ท่านเสียไปหลายปีแล้ว”

มีนาเดินไปเปิดหน้าต่าง แสงแดดยามบ่ายส่องเข้ามา เผยให้เห็นห้องนอนเล็กๆ ที่ประกอบด้วยเตียงขนาดสามฟุตครึ่งหนึ่งหลัง ตู้เสื้อผ้าหนึ่งหลัง โต๊ะเครื่องแป้งหนึ่งตัว และโต๊ะไม้ตัวเล็กอีกหนึ่งตัว ทุกอย่างสะอาดสะอ้านเพราะหล่อนทำความสะอาดเป็นประจำ

“ฉันยกให้เป็นห้องของนาย นายจะทำอะไรก็ได้ แต่ห้ามขึ้นไปชั้นสองเด็ดขาด เพราะบนนั้นเป็นห้องนอนของฉัน”

“ได้ เราไม่ขึ้นไปหรอก” เขาเดินไปนั่งบนเตียง ลูบมือไปบนผ้าคลุม แล้วหันมาพูดกับหล่อน “ขอบใจเจ้ามากที่ให้เราพักด้วย เราไม่เคยอยู่โลกมนุษย์มาก่อน แต่คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เพราะเราไม่ต้องกิน ไม่ต้องดื่ม ไม่ต้องอาบน้ำ ขอแค่มีที่พักหลบฝนหลบแดดก็พอ”

“งั้นนายก็อยู่ไปนะ ฉันจะออกไปข้างนอก” หล่อนเดินออกจากห้อง

“เจ้าจะไปไหน” เทวดาหนุ่มเดินตามมา

“ไปซื้อเสื้อผ้า พรุ่งนี้ฉันจะไปทำงานกับพ่อ ยังไม่มีชุดใส่เลย”

มีนาหยิบรองเท้าผ้าใบจากตู้ข้างบันได หยิบกระเป๋าสะพายจากหลังตู้โชว์ แล้วเดินออกจากบ้าน แต่ต้องหยุดชะงัก เมื่อเทพบุตรหนุ่มวิ่งมาดักหน้าหล่อน

“เราไปด้วย”

“นายจะไปทำไม”

“เราจะไปช่วยเจ้าเลือก ขอเราไปด้วยคนนะ เราไม่อยากอยู่บ้านคนเดียว เรายังไม่ค่อยชิน”

เขาวิงวอนเสียงออดอ้อน ใจหล่อนอยากปฏิเสธ แต่ปากกลับตอบตกลง

“ก็ได้”

ภายในห้างสรรพสินค้าชั้นนำใจกลางเมืองหลวง มีนาเดินช้าๆ โดยมีจิรายุเทพบุตรเดินตามหลัง ดวงตาคู่โตมองร้านรวงสองข้างทาง มีร้านเสื้อน่าสนใจหลายร้าน ทั้งแบรนด์เนมและแบรนด์ไทย แบบและสีสันแตกต่างกันไป แต่หล่อนไม่รู้ว่าจะเข้าร้านไหนดี เพราะไม่รู้ว่าสาวออฟฟิศแต่งตัวอย่างไร แล้วหล่อนควรจะแต่งตัวแบบไหน จึงจะไม่แปลกแยกจากพวกเขา

“เดินมาเป็นชั่วโมงแล้วนะ ไม่ถูกใจสักร้านเลยเหรอ” เทวดาหนุ่มถามน้ำเสียงเบื่อหน่าย

หล่อนหันไปมองเขาแล้วตอบตามตรง

“ฉันไม่รู้ว่าคนทำงานโรงแรมแต่งตัวยังไง เลยไม่รู้ว่าจะซื้อเสื้อผ้าแบบไหนดี”

“ไม่เห็นจะยาก ตัวไหนใส่สวยก็ซื้อตัวนั้น”

“มันไม่ง่ายแบบนั้นสิ” หล่อนทำหน้ายุ่ง “ฉันต้องเจอสโรชากับคุณหญิงจงกลนี ถ้าแต่งตัวไม่ดีคงไม่แคล้วถูกพวกเขาดูถูก”

“ร้านนั้นไหม” เขาชี้ไปที่ร้านเสื้อแบรนด์เนมยี่ห้อหนึ่ง “แบรนด์ดังใครเห็นก็ตะลึง”

“แพงไป” หล่อนส่ายหน้า “ฉันไม่มีปัญญาซื้อหรอก”

“งั้นร้านโน้น” เขาชี้ไปที่อีกร้านหนึ่งซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกัน “แบรนด์ไทยแบบดูทันสมัย แถมกำลังลดราคา”

มีนาเดินไปที่ร้านเสื้อร้านนั้น หยิบชุดกระโปรงออกมาดู สีน้ำเงินเข้มคอบัว แขนยาวเสมอข้อมือ แบบเรียบไปหน่อย แต่ราคาถูกดี

“ตัวนี้ดีไหม” หล่อนหันไปถามเขา

“สีทึบเกินไป ใส่แล้วดูแก่ ไม่เหมาะกับเจ้า ตัวนี้ดีกว่า สีสันสดใสสวมคู่กับสูทตัวนี้ ดูเข้ากันดี” เขาหยิบชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อนกับเสื้อสูทสีขาวยื่นให้หล่อน

“สวยจริงด้วย” หล่อนรับมาทาบตัว “นายเพิ่งลงมาโลกมนุษย์ ทำไมเลือกเสื้อเก่งจัง”

“เราชอบอ่านหนังสือ เจ้าก็ควรอ่านให้มากๆ จะได้ฉลาดทันคน”

“นายว่าฉันโง่ไม่รู้ทันคนอื่นเหรอ” หล่อนทำหน้าบึ้งใส่เขา

“เปล่า” เทวดาหนุ่มส่ายหน้า นัยน์ตาพราวระยับ “เราไม่ได้พูด เจ้าพูดของเจ้าเอง”

“จิรายุ!” หล่อนโวยเสียงดัง เงื้อมือจะฟาดเขา แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อมีเสียงหนึ่งดังขึ้น

“คุณลูกค้าเลี้ยงกุมารทองเหรอคะ”

มีนาหันไปมอง เจ้าของเสียงคือพนักงานขายซึ่งเดินวนเวียนดูหล่อนเลือกเสื้อผ้าอยู่แถวนี้ หญิงสาวไม่เห็นจิรายุจึงคิดว่าหล่อนพูดคนเดียว

“เปล่าค่ะ พี่ชอบพูดคนเดียว” หล่อนหยิบชุดกระโปรงอีกสามตัวส่งให้พนักงานขายคนนั้น แล้วเดินตามไปจ่ายเงิน โดยมีเทวดาหนุ่มเดินตามหลัง

“ไม่ลองก่อนเหรอ” เขาสะกิดแขนหล่อน

“ไม่ต้องหรอก” หล่อนกระซิบบอก

“เป็นอะไร ทำไมต้องกระซิบ” เขาขมวดคิ้วใส่หล่อน

มีนาไม่อยากพูดกับเขาต่อหน้าคนอื่น พอจ่ายเงินเสร็จ หล่อนก็ถือถุงเดินออกจากร้าน แต่พอหล่อนไม่พูดด้วย เทพบุตรหนุ่มก็ยิ่งเซ้าซี้

“เดินหนีทำไม ไม่ได้ยินที่เราถามเหรอ”

“ได้ยิน”

“ได้ยินแล้วทำไมไม่ตอบ” เขาเดินแซงมาดักหน้า

“ฉันอายคนอื่น ไม่มีใครเห็นนาย เขาก็หาว่าฉันบ้า เดินพูดคนเดียว”

“นึกว่าเรื่องอะไร แล้วก็ไม่บอกตรงๆ”

เขาดีดนิ้วเบาๆ หญิงสาวขมวดคิ้วแล้วถามอย่างสงสัย

“นายทำอะไร”

“ปรากฏตัวให้มนุษย์เห็น จะได้ไม่มีใครหาว่าเจ้าบ้า”

“นายทำแบบนั้นได้ด้วยเหรอ”

“ได้สิ ร้านนั้นลดราคา เราไปดูกันเถอะ” เขาชี้ไปที่ร้านรองเท้าแล้วเดินนำไปก่อน

มีนาเดินตามเข้าไป ทางร้านกำลังจัดโพรโมชันลดราคา จึงมีลูกค้าสาวๆ ยืนเลือกรองเท้าอยู่ร่วมสิบคน หล่อนเดินไปหยิบรองเท้าคัตชูสีดำส้นเตี้ยมาลอง แต่พอเทพบุตรหนุ่มหันมาเห็น เขาก็ส่ายหน้าไม่เห็นด้วยทันที

“เชยมาก ลองคู่นี้ดีกว่า”

เขาหยิบรองเท้าส้นสูงสีครีมส่งให้หล่อน หญิงสาวรับมาสวมแล้วลองเดินไปมา พื้นรองเท้านุ่ม แบบทันสมัย พอดีเท้าหล่อน

“ขอบใจมาก นายช่วยฉันได้เยอะเลย” หล่อนมองหาพนักงานขายเพื่อจะจ่ายเงินค่ารองเท้า แต่กลับพบว่าไม่มีใครสนใจหล่อนเลย ทุกคนมองจิรายุตาปรอย รวมทั้งลูกค้าคนอื่นในร้านด้วย

“จ่ายเงินด้วยค่ะ” หญิงสาวแกล้งพูดดังๆ

พนักงานสาวที่ยืนใกล้ที่สุดสะดุ้งแล้วยิ้มเขินให้หล่อน

“เชิญทางนี้เลยค่ะ”

มีนาเดินตามไปจ่ายเงิน พอได้ถุงรองเท้าแล้ว หล่อนก็พาจิรายุเดินออกจากร้านเพื่อหนีสายตาของทุกคน แต่ดูเหมือนหนีเท่าไรก็ไม่พ้น เพราะไม่ว่าจะเดินไปทางไหนก็มีคนมองตามตลอด

“ขอโทษครับ” ชายคนหนึ่งเดินมาขวาง

“มีอะไรคะ” หล่อนถาม แต่อีกฝ่ายไม่ตอบ เขามองจิรายุตาเป็นประกาย แล้วหยิบนามบัตรยื่นให้เทพบุตรหนุ่ม

“ผมชื่อซัน มาจากสกายมอเดลลิง กำลังมองหานักแสดงหน้าใหม่ คุณสนใจเข้าวงการบันเทิงไหมครับ”

“ไม่สนใจค่ะ”

หล่อนพาจิรายุเดินหนี แต่เขายังตามมาดักหน้าแล้วยื่นนามบัตรให้อีกครั้ง

“อย่าเพิ่งปฏิเสธสิครับ โอกาสไม่ได้มาง่ายๆ รับนามบัตรไปก็ยังดีเผื่อเปลี่ยนใจจะได้โทร. กลับมา”

“ขอบคุณค่ะ แต่เราไม่สนใจจริงๆ ขอตัวก่อนนะคะ” หญิงสาวปฏิเสธเสียงเข้ม มอเดลลิงหนุ่มทำหน้าเสียดาย แต่ไม่ตามพวกเขามาอีก

มีนาพาเทพบุตรหนุ่มไปที่ลานจอดรถ ตลอดทางมีคนมองพวกเขาไม่ได้ขาด จิรายุเหมือนแม่เหล็กดึงดูดสายตาของทุกคน สาวน้อยสาวใหญ่มองเขาตาปรอย ยิ่งเห็นก็ยิ่งโมโห คนพวกนี้ไม่มีสิทธิ์มองเขา เพราะเขาเป็นของหล่อน

หญิงสาวหยุดเดินทันที ความคิดนี้กลับมาอีกแล้ว ยิ่งนานวันยิ่งเด่นชัด ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องที่ดีเลย

“เจ้าเป็นอะไร”

“เปล่า” หล่อนส่ายหน้า “นายหายตัวเหมือนเดิมเถอะ”

“ทำไมล่ะ”

“นายดึงดูดสายตาคนมากเกินไป ฉันไม่ชินกับการเป็นเป้าสายตา

คนอื่น” หล่อนบอกความจริงครึ่งหนึ่ง

“ตอนแรกกลัวคนหาว่าบ้า ตอนนี้กลัวคนมองอีก เอาใจยากแบบนี้นี่เอง ถึงหาคู่ถูกใจไม่ได้เสียที” เขาบ่นอุบอิบแล้วดีดนิ้วเบาๆ “เรียบร้อยแล้วไปไหนกันต่อดี”

“กลับบ้าน ฉันเหนื่อยแล้ว”

มีนาออกเดินอีกครั้งเพื่อไปยังอาคารจอดรถ แต่พอเลี้ยวตรงหัวมุมหล่อนก็เซมาข้างหลังก้าวใหญ่เมื่อชนกับผู้ชายคนหนึ่งอย่างจัง

“ขอโทษค่ะ”

หญิงสาวเงยหน้ามอง แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าผู้ชายคนนั้นคือศรุต เขามองหล่อนอย่างตำหนิ แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร สโรชาซึ่งเดินตามมาก็ชิงต่อว่าหล่อนก่อน

“ซุ่มซ่าม”

“คุณหญิงจารวีเป็นยังไงบ้างคะ” หล่อนทำเป็นไม่ได้ยินแล้วคุยกับศรุตแทน

“สบายดี”

“เธอรู้จักคุณหญิงจารวีได้ยังไง” สโรชาถามเสียงเข้ม แต่หล่อนไม่ตอบ

“ขอตัวก่อนนะคะ”

มีนาแกล้งยิ้มหวานให้ศรุตแล้วเดินจากมา โดยไม่สนใจสายตาของพี่สาวซึ่งมองหล่อนอย่างกินเลือดกินเนื้อ

“เจ้าชอบผู้ชายคนนั้นเหรอ” เทพบุตรหนุ่มถาม

“เปล่า” หล่อนส่ายหน้าดิก “ผู้ชายคนนั้นหยิ่งจะตาย ฉันจะชอบลงได้ยังไง”

“ไม่ชอบแล้วยิ้มหวานให้เขาทำไม”

“แค่อยากแกล้งคนเล่น” หล่อนตอบอย่างอารมณ์ดี

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นพี่สาวของเจ้า แกล้งเธอแล้วจะได้อะไรขึ้นมา”

“ได้ความสะใจ เทวดาอย่างนายไม่เข้าใจหรอก”

“เจ้ารู้จักผู้ชายคนนั้นได้ยังไง” เขาเปลี่ยนคำถาม

“ฉันรู้จักเขาผ่านคุณหญิงจารวี ตอนเข้าโรงพยาบาลครั้งก่อน ฉันช่วยพาคุณหญิงไปส่งที่ห้องพัก คุณหญิงจึงแนะนำให้ฉันรู้จักกับเขา ฉันเกือบได้พบลูกชายที่ป่วยเป็นเจ้าชายนิทราของคุณหญิงแล้วนะ เสียดายนายศรุตมาขวางแล้วไล่ฉันออกมาก่อน แต่ฉันสงสัยอยู่เรื่องหนึ่ง”

“เจ้าสงสัยอะไร” เขาถามอย่างสนใจ

“คุณหญิงจารวีบอกว่าลูกชายที่ป่วยชื่อจิรากร ชื่อเล่นว่าสอง แต่นายศรุตชื่อเล่นว่ารุต เขาเป็นพี่ชายของคุณสอง ทำไมเขาไม่ชื่อเล่นว่าหนึ่ง นายว่าแปลกไหม” หล่อนเงยหน้าถาม

“ไม่รู้สิ” เขาส่ายหน้า “เราไม่ค่อยเข้าใจมนุษย์เท่าไร แต่คงมีเหตุผลแหละ”

มีนามองเสี้ยวหน้าหล่อเหลา จิรายุแปลกไปตั้งแต่เจอศรุต เขาเคร่งขรึมและพูดน้อยลงเหมือนมีเรื่องบางอย่างอยู่ในใจ เขาเคยบอกว่ารู้สึกผูกพันกับคุณหญิงจารวี อย่าบอกนะว่าเขายังคิดเรื่องของนางอยู่ ถ้าเป็นเรื่องจริงก็ไม่ดีต่อตัวเขาเลย

๓๐

หญิงสาวที่ยืนอยู่ในกระจกเงาสวมชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อนยาวเลยเข่า คลุมทับด้วยสูทพอดีตัวสีขาว ผมยาวสลวยรวบเป็นหางม้ายกสูง เผยใบหน้ารูปไข่นวลเนียนซึ่งแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางบางเบา ดูสวยน่ามองและไม่เป็นทางการเกินไป

มีนาสูดหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ หยิบกระเป๋าสะพายเดินออกจากห้องนอน พักหลังนี้หล่อนรู้สึกว่าตัวเองเหมือนตุ๊กตาขึ้นทุกวัน วันก่อนแต่งตัวสวยเป็นเจ้าหญิง วันนี้แต่งตัวเป็นสาวออฟฟิศ ไม่รู้ว่าวันหน้าจะแต่งเป็นอะไรอีก

หญิงสาวเดินลงบันได รู้สึกประหม่าเล็กน้อยเมื่อสบตากับเทพบุตรหนุ่มซึ่งนั่งมองหล่อนอยู่บนโซฟารับแขก

“เจ้าสวยมาก” เขาเอ่ยชม

“ขอบใจ ถ้าไม่ได้นายช่วยเลือก คงไม่ดูดีขนาดนี้” หล่อนเดินไปเปิดตู้เย็นแล้วหันไปถามเขา “นายกินอะไรไหม”

“เราอิ่มทิพย์ เชิญเจ้าตามสบาย”

“อิ่มทิพย์ก็ดีนะ” หล่อนหยิบนมกับแซนด์วิชจากตู้เย็นมานั่งตรงข้ามเขา “ไม่ต้องยุ่งยากทำมาหากินแบบมนุษย์ แต่ที่ดีที่สุดคือไม่ต้องถ่าย”

“พูดจาน่าเกลียด” เขาย่นจมูกใส่หล่อน

“น่าเกลียดที่ไหน” หญิงสาวหัวเราะแล้วหยิบนมมาดื่ม “เป็นเรื่องปกติของมนุษย์ ใครๆ ก็ทำกันทั้งนั้น”

“ไม่ต้องพูดแล้ว รีบกินจะได้รีบไป ทำงานวันแรกไม่ควรไปสาย เดี๋ยวจะโดนตำหนิเอา”

“ฉันเตรียมใจไว้แล้ว” หล่อนกินแซนด์วิชแล้วพูดไปด้วย “แค่โดนตำหนิคงน้อยเกินไป งานนี้มีงิ้วคณะใหญ่เปิดแสดงที่โรงแรมอนันต์ธารา แน่นอน”

“เจ้าก็พูดเกินไป คงไม่ขนาดนั้นหรอกมั้ง”

“สาธุ ขอให้จริงอย่างที่นายพูด” หล่อนกินอาหารเช้าจนหมด แล้วหยิบกระเป๋าลุกขึ้นยืน “เดี๋ยวสายๆ ป้าอ้นแม่บ้านของฉันจะมาทำความสะอาดบ้าน นายอย่าทำเสียงดังให้แกตกใจล่ะ”

“ไม่ต้องห่วงหรอก เพราะเราจะไปทำงานกับเจ้าด้วย”

“นายจะไปทำไม” หล่อนขมวดคิ้ว “รออยู่ที่บ้านนี่แหละ”

“อยู่บ้านคนเดียวเบื่อตาย เราไปทำงานกับเจ้าดีกว่า มีอะไรจะได้ช่วยเหลือกัน ถ้าโชคดีพบผู้ชายดีๆ จะได้จับคู่ให้เจ้าเลย”

“พักก่อนก็ได้ ฉันไม่รีบ” หล่อนหยิบรองเท้าคู่ใหม่มาสวมแล้วออกจากบ้าน

“แต่เรารีบ” เขาเดินตามพลางพูดไปด้วย “เจ้าได้คู่ครองเร็วเท่าไร เราก็กลับสวรรค์เร็วเท่านั้น”

“ตามใจนาย อย่าก่อเรื่องก็พอ”

หญิงสาวไปเปิดประตูรั้วแล้วขับรถออกไป โดยมีเทพบุตรหนุ่มนั่งไปด้วย

มีนาเดินเข้าไปในโรงแรมอนันต์ธารา โดยมีจิรายุเทพบุตรเดินตามหลัง ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ โรงแรมของพ่อใหญ่โตหรูหรา แตกต่างกับอู่มนัสยานยนต์ราวฟ้ากับเหว แต่ถ้าเลือกได้หล่อนขอทำงานในอู่ซอมซ่อของตนดีกว่า หญิงสาวสูดหายใจเข้าปอดลึกๆ บังคับใจตัวเองให้เต้นช้าลง แต่ทำได้ยากเหลือเกินเมื่อมีสายตาหลายคู่มองมาที่หล่อน ไม่รู้ว่าพวกเขารู้ไหมว่าหล่อนเป็นใคร

“อย่าคิดมาก” เทวดาหนุ่มพูดขึ้น “พวกเขามองเพราะเจ้าสวย ไม่มีใครรู้หรอกว่าเจ้าเป็นลูกสาวเจ้าของโรงแรม”

“ขอบใจ”

หญิงสาวพึมพำแล้วเดินไปหยุดหน้าล็อบบี้ พนักงานสาวหน้าตาสะสวย สวมชุดไทยจิตรลดาสีชมพูกลีบบัว มีผ้าสไบยกดอกผืนเล็กพันช่วงบน ทิ้งชายสไบระบั้นเอวคอดกิ่ว ยกมือไหว้พลางยิ้มให้หล่อน

“สวัสดีค่ะ เช็กอินนะคะ”

“เปล่าค่ะ ฉันมาพบคุณอนันต์”

“สักครู่นะคะ” พนักงานสาวต่อโทรศัพท์ พูดคุยอยู่สองสามคำ แล้วเงยหน้าถามหล่อน “นัดไว้หรือเปล่าคะ”

“เปล่าค่ะ” หล่อนส่ายหน้า

“ถ้าไม่ได้นัดไว้คงให้เข้าพบไม่ได้ ขอโทษด้วยนะคะ” หญิงสาวทำท่าจะวางโทรศัพท์ หล่อนจึงต้องบอกชื่อตัวเอง ทั้งที่ไม่ได้อยากบอกเท่าไร

“ช่วยเรียนท่านว่า มนต์มีนา ศุภการ มาขอพบ”

“สักครู่นะคะ” พนักงานสาวขมวดคิ้วมองหล่อน แล้วบอกรายละเอียดให้ปลายสาย ดวงหน้าสวยน่ามองมีแววประหลาดใจ ก่อนวางโทรศัพท์แล้วผายมือไปที่ลิฟต์ด้านหลัง “คุณอนันต์อยู่ที่ห้องทำงาน เชิญคุณขึ้นไปได้เลยค่ะ”

มีนาเดินไปขึ้นลิฟต์ เทพบุตรหนุ่มเดินตามเข้ามา หล่อนกดลิฟต์ไปที่ชั้นห้าซึ่งเป็นส่วนออฟฟิศของโรงแรม ประตูลิฟต์เลื่อนเปิดออก พนักงาน

คนหนึ่งเดินมารับหล่อน แล้วพาไปพบพ่อที่ห้องทำงาน นางสวมสูทกระโปรงสีเทาอ่อน สวมรองเท้าส้นสูงห้านิ้ว แต่เดินคล่องแคล่วจนน่านับถือ ใบหน้าสวยแต่งอย่างประณีตจนดูไม่ออกว่าอายุเท่าไร

“คุณมนต์มีนามาแล้วค่ะคุณท่าน”

นางเปิดประตูให้หล่อน หญิงสาวเดินเข้าไปข้างใน พ่อนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน มองหล่อนด้วยแววตาอบอุ่น

“สวัสดีค่ะพ่อ” หล่อนยกมือไหว้

“สวัสดีจ้ะ” พ่อลุกจากเก้าอี้มาหาหล่อนแล้วแนะนำผู้หญิงคนนั้น “นี่คุณลัดดา เธอเป็นเลขาฯ ของพ่อ เธอจะช่วยดูแลลูกตอนที่ลูกฝึกงานที่นี่”

มีนายกมือไหว้ เลขานุการสาวใหญ่รับไหว้พลางยิ้ม หล่อนชอบรอยยิ้มของนาง ดูจริงใจและไม่เสแสร้ง บางทีการทำงานที่นี่อาจไม่เลวร้ายนักก็ได้

“พ่อจะให้หนูทำอะไรคะ”

“งานโรงแรมมีหลายแผนก พ่ออยากให้หนูเรียนรู้ทุกแผนก จะได้เป็นผู้บริหารที่ดี เดี๋ยวลัดดาจะพาลูกไป...”

พ่อยังพูดไม่ทันจบประโยค ประตูห้องทำงานก็เปิดออก คุณหญิงจงกลนีกับสโรชาเดินเข้ามา สองแม่ลูกจ้องหล่อนเขม็ง ก่อนคนเป็นแม่จะถามหล่อน

“เธอมาทำอะไรที่นี่”

“มีนาจะมาทำงานที่นี่ตั้งแต่วันนี้” พ่อตอบแทนหล่อน

“ทำอะไรคะ” สโรชายิ้มหยัน “โรงแรมของเรามีรถให้ซ่อมด้วยเหรอ”

มีนาร้องครางในใจ แค่เปิดฉากกลิ่นน้ำเน่าก็โชยมาแล้ว แม่เลี้ยงใจร้ายผนึกกำลังกับพี่สาวขี้อิจฉา นี่มันนิทานเรื่อง*ซินเดอเรลล่า*ชัดๆ

“ลัดดา ออกไปก่อน” พ่อสั่งเลขานุการของตน พอนางเดินพ้นห้องท่านก็หันไปพูดกับสโรชา “มีนาไม่ได้มาซ่อมรถ แต่น้องมาฝึกงานเพื่อเป็นผู้บริหารอนันต์ธารา”

“เกรซไม่ยอมนะคะ” พี่สาวของหล่อนโวยวายทันที “ช่างซ่อมรถจะมา

เป็นผู้บริหารอนันต์ธาราได้ยังไง”

“มีนาเป็นน้องสาวของลูก ทำไมจะเป็นผู้บริหารไม่ได้”

“เกรซไม่เคยนับมันเป็นน้อง” สโรชาโพล่งออกมา

ความเงียบครอบคลุมไปทั่วห้อง ก่อนพ่อจะตวาดอย่างโกรธจัด

“ยายเกรซ! ทำไมลูกพูดแบบนี้”

“เกรซ...”

“พอเถอะยายเกรซ” คุณหญิงจงกลนีร้องห้ามลูกสาว แล้วหันไปพูดกับพ่อของหล่อน “โรงแรมเป็นของคุณ คุณอยากทำอะไรก็ทำเถอะ ไม่ต้องสนใจพวกเราหรอก”

“ผมไม่เคยคิดแบบนั้น แต่ถ้าคุณหญิงจะคิด ผมคงห้ามไม่ได้” พ่อเอ่ยอย่างเย็นชา คุณหญิงจงกลนีเม้มปากแน่น แล้วสะบัดหน้าเดินออกไปโดยดึงมือลูกสาวไปด้วย

มีนามองตามทั้งสอง ไม่แปลกใจในสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะคิดอยู่แล้วว่าสองแม่ลูกต้องไม่ยอม แต่พ่อซึ่งเป็นคนกลางคงหนักใจน่าดู

“พ่อขอโทษแทนพี่เขาด้วยนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูชินแล้ว” หล่อนเอ่ยอย่างไม่รู้สึกอะไร “แต่ทำแบบนี้จะดีเหรอคะ”

“ดีสิ” พ่อตอบเสียงหนัก “ทุกคนต้องปรับตัว ลูกก็ต้องปรับตัวเหมือนกัน ออกไปหาลัดดาเถอะ เธอรอลูกอยู่ข้างนอกแล้ว”

“ค่ะพ่อ หนูจะพยายามทำให้ดีที่สุด”

หล่อนยิ้มให้พ่อแล้วเดินออกจากห้อง โดยมีจิรายุที่ยืนดูอยู่ตลอดเดินตามออกมา

มีนาเดินตามเลขานุการส่วนตัวของพ่อไปทั่วโรงแรม ลัดดารู้จักทุกซอกทุกมุมของโรงแรมอนันต์ธารา นางเล่าเรื่องโรงแรมให้หล่อนฟังอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เริ่มตั้งแต่ประวัติของโรงแรม ห้องพักประเภทต่างๆ

สิ่งอำนวยความสะดวก กลุ่มลูกค้าหลักของโรงแรม และเรื่องจิปาถะอีกมากมาย ซึ่งหล่อนจำได้บ้างไม่ได้บ้าง

“โรงแรมอนันต์ธารามีห้องพักสองร้อยห้าสิบห้อง มีห้องจัดเลี้ยงและสัมมนาสิบห้าห้อง ห้องอาหารและคอฟฟีชอปหกห้อง มีสระว่ายน้ำและฟิตเนสอย่างละหนึ่งแห่ง นอกจากนี้ยังมีโรงแรมและรีสอร์ตในเครืออีกห้าแห่ง ตั้งอยู่ในจังหวัดท่องเที่ยวใหญ่ๆ เรื่องนี้คุณน่าจะทราบแล้ว”

ลัดดาหันมามองหล่อน มีนาไม่ค่อยทราบเท่าไร แต่เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายเสียเวลา หล่อนจึงพยักหน้าเอออออไป

“ค่ะ”

“โรงแรมอนันต์ธาราแบ่งการบริหารงานออกเป็นสองส่วน” นางพูดต่อ “ส่วนแรกเป็นส่วนที่สร้างรายได้ให้โรงแรม ต้องพบปะกับลูกค้าโดยตรง ประกอบด้วยฝ่ายบริการส่วนหน้า ฝ่ายห้องพัก และฝ่ายอาหารและเครื่องดื่ม ส่วนที่สองเป็นส่วนที่ไม่สร้างรายได้ แต่ทำหน้าที่สนับสนุนส่วนแรก ประกอบด้วยฝ่ายบัญชี ฝ่ายขาย และฝ่ายทรัพยากรบุคคล ตามทันไหมคะ”

“ทันค่ะ” หล่อนพยักหน้าอีกครั้ง

“ดีค่ะ” นางพาหล่อนเข้าไปในห้องพักพนักงาน ก่อนหยุดหน้าตู้ล็อกเกอร์ตู้หนึ่ง เปิดออกแล้วหยิบชุดพนักงานสีน้ำเงินให้หล่อน “คุณท่านอยากให้คุณเริ่มงานที่แผนกล่างสุดก่อน เดี๋ยวคุณไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วไปพบฉันที่ล็อบบีนะคะ”

“ค่ะ” หล่อนรับชุดมา

“ให้เวลาสิบนาทีนะคะ ห้ามไปสายเด็ดขาด” นางยิ้มให้หล่อนแล้วเดินออกไป

มีนาทาบชุดพนักงานกับตัว ตัวเสื้อเป็นเสื้อคอบัว แขนสั้นเหนือข้อศอก ติดกระดุมเรียงเป็นแถว กระโปรงยาวเสมอเข่า มีผ้ากันเปื้อนสีขาวคาดเอว

“เหมือนชุดแม่บ้านเลย” จิรายุซึ่งเดินตามมาตลอดออกความเห็น

“ไม่ใช่เหมือน แต่ใช่เลยละ” หญิงสาวกลืนน้ำลายอึกใหญ่ งานแรกของหล่อนคือแม่บ้านโรงแรมหรือนี่

ภายในห้องพักแบบมาตรฐานของโรงแรมอนันต์ธารา มีนาในชุดเครื่องแบบแม่บ้านใหม่เอี่ยมยืนอยู่ข้างเตียงนอน โดยมีพิมพ์ พนักงานสาวรุ่นพี่รูปร่างผอมสูง ซึ่งลัดดาการันตีว่าฝีมือดีที่สุดในแผนกแม่บ้าน ทำหน้าที่สาธิตการปูเตียงและทำความสะอาดห้องพักให้หล่อนดูอย่างละเอียดทุกขั้นตอน

“ห้องพักเป็นหน้าตาของโรงแรม เมื่อแขกเช็กเอาต์ออกไปแล้ว แม่บ้านจะต้องเข้ามาเคลียร์ห้อง โดยต้องเก็บผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน และผ้าขนหนูที่ลูกค้าใช้แล้วออกไปให้หมด จากนั้นทำความสะอาดห้องให้เรียบร้อย แล้วจึงนำผ้าชุดใหม่เข้ามาเปลี่ยนแทน ที่นอนต้องปูให้เรียบตึงและสวยงาม” เลขานุการมากประสบการณ์อธิบาย “ถ้าลูกค้าประทับใจ เขาจะกลับมาพักอีก ซึ่งความสะอาดสำคัญที่สุด”

“ค่ะ” หล่อนพยักหน้า

“เสร็จแล้วค่ะคุณลัดดา”

แม่บ้านมือหนึ่งบอกแล้วถอยหลังออกมา เลขานุการสาวเข้าไปยืนแทน ลูบฝ่ามือไปบนผ้าปูที่นอน แล้วหยิบเหรียญออกจากกระเป๋าเสื้อสูท

“การปูเตียงที่ดีต้องเรียบตึง จนทิ้งเหรียญลงไปแล้วเด้งขึ้นมาแบบนี้” นางทิ้งเหรียญลงไป เหรียญตกลงบนเตียงแล้วกระเด้งขึ้นมาทันที “คุณมีนาจำวิธีปูได้นะคะ”

“ค่ะ” หล่อนพยักหน้าอีกครั้ง

“งั้นลองทำดูเลยค่ะ”

นางถอยหลังออกมา แม่บ้านมือหนึ่งเดินเข้าไปแทน ดึงผ้าปูที่นอนออกจากเตียงแล้วหันมาหาหล่อน

“เชิญค่ะ”

มีนาสูดหายใจเข้าปอดเฮือกหนึ่งแล้วลงมือปูเตียงอย่างตั้งใจ โดยมีแม่บ้านสาวคอยแนะนำ หล่อนปูเตียงครั้งแล้วครั้งเล่า ปูแล้วดึงออก ดึงออกแล้วปูใหม่ ทำวนอยู่อย่างนี้ จนครั้งที่สิบ ครูฝึกของหล่อนจึงหันไปพยักหน้ากับเลขานุการสาว

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

ลัดดาหยิบเหรียญเหรียญเดิมออกมา ทิ้งลงบนเตียงเพื่อทดสอบแล้วหันมายิ้มให้หล่อน เมื่อพบว่าเหรียญเด้งขึ้นมาหลังตกกระทบผ้าปูเตียง

“คุณมีนาปูเตียงใช้ได้แล้ว ต่อไปก็ฝึกทำความสะอาดห้องพัก ดิฉันจะไปทำงานให้ท่านก่อน อีกหนึ่งชั่วโมงจะกลับมาตรวจนะคะ” นางสั่งความแล้วเดินออกจากห้อง โดยมีแม่บ้านมือหนึ่งเดินตามหลัง

มีนาสูดหายใจเข้าปอดอีกเฮือกแล้วเริ่มทำงานอย่างอดทน โดยมีจิรายุคอยเดินตามพลางชวนคุยไปด้วย

“เป็นมนุษย์นี่ลำบากเนอะ ตอนอยู่สวรรค์เราไม่เคยต้องทำแบบนี้เลย ตอนเช้าลุกออกจากเตียง พอตกเย็นกลับมาบ้าน เตียงก็เรียบร้อยพร้อมนอนแล้ว”

“บ้านไม่ใช่วิมานเหรอ” หล่อนเงยหน้าถามแล้วหยิบผ้าไปเช็ดโต๊ะ

“คนอื่นอาจจะเรียกวิมาน แต่เราชอบเรียกว่าบ้าน เพราะฟังแล้วอบอุ่นดี”

“บ้านของนายเป็นยังไงเหรอ” หล่อนถามพลางเช็ดโต๊ะไปด้วย “เป็นวิมานประดับด้วยแก้วเจ็ดประการ ล้อมรอบด้วยกำแพงแก้วเจ็ดชั้นหรือเปล่า”

“นั่นมันในหนังสือ” เขาหัวเราะเสียงเบา “บ้านของเราเป็นกระท่อมหินสีขาวตั้งอยู่บนหน้าผา มองเห็นทะเล อากาศเย็นสบาย ฝนตกเมื่อเราอยากให้ตก แดดออกเมื่อเราอยากให้ออก”

“น่าอยู่ดีนะ” หล่อนเอ่ยชมแล้วถามต่อ “แล้วบ้านของเทวดาองค์อื่นเหมือนบ้านของนายไหม”

“ไม่เหมือน” เขาส่ายหน้า “วิมานของเทวดาแต่ละองค์สร้างจากบุญบารมีของผู้เป็นเจ้าของ มีอาณาเขตเป็นของตนเอง กว้างใหญ่สวยงามแค่ไหนขึ้นอยู่กับบุญบารมีที่สั่งสมมาและความชอบส่วนตัวเป็นหลัก”

“อยู่ห่างกันขนาดนั้น แล้วไปมาหาสู่กันยังไง”

“ใช้วิธีกำหนดจิต อยากไปหาใครหรืออยากไปที่ไหนก็นึกเอา แล้วหายตัวไปที่นั่นได้ทันที ไม่ต้องลำบากนั่งรถติดเป็นชั่วโมงแบบโลกมนุษย์”

“สะดวกดีเนอะ ถ้ามนุษย์ทำแบบนั้นได้คงดี กรุงเทพฯ รถติดชะมัด”

มีนาเปิดม่านให้แสงแดดส่องเข้ามา เทพบุตรหนุ่มเดินมาหยุดตรงหน้าต่าง แสงแดดอุ่นส่องกระทบดวงหน้าคมคาย ผิวขาวจัดเรืองรองราวกับมีรัศมีล้อมรอบ แบบนี้ใช่ไหมที่เรียกว่างดงามด้วยบุญบารมี

“เทวดาองค์อื่นเป็นเหมือนนายไหม”

“เจ้าหมายถึงอะไร” เขาหันมามองหล่อน

“ดูดีเหมือนนายไง”

“ถ้าจะชมว่าเราหล่อ พูดมาตรงๆ ก็ได้ เราไม่เหลิงหรอก” เทพบุตรหนุ่มยิ้มกว้าง ดวงตาเป็นประกาย หล่อขึ้นอีกหลายเท่า

“นั่นแหละ ทุกคนหล่อเหมือนนายไหม”

“เทวดาส่วนใหญ่มีรูปกายงดงาม แต่จะงามมากงามน้อยขึ้นอยู่กับบุญบารมีของแต่ละองค์”

“เหมือนวิมานของพวกเขาใช่ไหม” หล่อนหอบผ้าขนหนูเดินเข้าห้องน้ำจัดเรียงบนชั้นเหมือนที่ครูฝึกบอก แล้วหันกลับมาถามเทวดาหนุ่ม “ถ้างั้นคนที่หล่อที่สุดก็ต้องเป็นพระอินทร์สิ เพราะทรงเป็นผู้ปกครองสวรรค์ชั้นดาวดึงส์”

“ใช่” เขาพยักหน้า “ทรงงามมาก ทรงมีอารมณ์ขัน และเปี่ยมพระเมตตา”

มีนาเดินออกจากห้องน้ำ หยุดยืนกลางห้องพัก กวาดตามองไปรอบๆ หล่อนเคลียร์ห้องพักเสร็จแล้ว แม้จะไม่ค่อยได้ทำงานบ้านเท่าไร แต่หล่อน

ก็ทำออกมาได้ดีพอสมควร อย่างน้อยก็เสร็จก่อนเวลาที่ลัดดากำหนดไว้

“ถ้าฉันอยากเห็นพระอินทร์ ฉันต้องทำยังไงบ้าง”

“ไม่ยากเลย เจ้าต้องทำบุญกุศลให้มาก เมื่อตายแล้วไปเกิดบนสวรรค์ เจ้าก็จะได้พบพระองค์เอง”

“สงสัยจะลำบาก แค่ชาติหน้าไม่เกิดเป็นปลาทองก็บุญแล้ว”

หญิงสาวยิ้มกว้าง เทพบุตรหนุ่มหัวเราะ แล้วหันไปมองประตูห้อง เมื่อลัดดากับครูฝึกของหล่อนเดินเข้ามา ทั้งสองมองหล่อนด้วยสายตาแปลกๆ ก่อนเลขานุการของพ่อจะถามหล่อน

“เคลียร์ห้องเสร็จหรือยังคะ”

“เสร็จพอดีเลยค่ะ เชิญคุณลัดดาตรวจได้เลย”

ลัดดามองไปรอบห้อง เดินไปดูในห้องน้ำ เดินไปดูที่ระเบียง แล้วเดินมาเปิดตู้เสื้อผ้า ดวงตามีแววสงสัยเหมือนหาอะไรสักอย่าง ก่อนหันมาบอกหล่อน

“ผ่านค่ะ คุณมีนาหัวไวมาก สอนครั้งเดียวก็ทำได้แล้ว”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนยิ้มกว้าง “ถ้าไม่ได้คุณลัดดากับพี่พิมพ์ช่วยสอน ฉันคงทำไม่ได้หรอกค่ะ”

“เมื่อกี้คุณคุยกับใครเหรอคะ ฉันได้ยินเสียงผู้ชายหัวเราะ” ครูฝึกของหล่อนถาม

มีนาหุบยิ้มทันที หันไปสบตาเทพบุตรหนุ่มแล้วหันไปมองเจ้าของคำถาม แม่บ้านมือหนึ่งได้ยินเสียงจิรายุ เป็นไปได้อย่างไร

“ไม่มีค่ะ เวลาทำงานฉันชอบพูดกับตัวเอง จะให้ฉันทำห้องต่อไปเลยไหมคะ” หล่อนหันไปถามลัดดา

เลขานุการสาวพยักหน้าแล้วหันไปสั่งครูฝึกของหล่อน

“พิมพ์พาคุณมีนาไปนะ ฉันต้องรีบไปทำงาน” พอพูดจบก็เดินออกจากห้องทันที แม่บ้านมือหนึ่งมองตามตาละห้อย ก่อนหันมายิ้มแหยให้หล่อน

“ชั้นนี้มีลูกค้าเช็กเอาต์สามห้อง คุณมีนาเคลียร์หมดแล้ว กลับบ้านได้เลยนะคะ เดี๋ยวพิมพ์มาตรวจทีหลัง” นางส่งกุญแจห้องให้หล่อนแล้วรีบผลุนผลันออกไป

“นายทำอะไรหรือเปล่า” หล่อนถามเทพบุตรหนุ่ม

“เราไม่ได้ทำอะไร พวกนางคงมีสัมผัสละเอียดอ่อน จึงรู้สึกได้ว่าเราอยู่ในห้องนี้”

“เหรอ” หล่อนขมวดคิ้ว “ถ้างั้นต่อไปเราคงต้องระวังตัวให้มากขึ้น เพราะฉันไม่อยากถูกลือว่าเป็นคนเลี้ยงผี”

“ผีที่ไหน เทวดาต่างหาก”

เทพบุตรหนุ่มยิ้มกว้าง หญิงสาวยิ้มตอบ ทั้งสองหัวเราะให้กัน โดยไม่รู้ว่าแม่บ้านมือหนึ่งแอบฟังอยู่หน้าห้อง แล้วรีบหลบไปก่อนหล่อนออกมานิดเดียว

๓๑

มีนาเดินเข้าไปในโรงแรมอนันต์ธารา พนักงานหลายคนเริ่มจำหล่อนได้ เพราะหล่อนทำงานที่นี่ครบหนึ่งเดือนแล้ว หญิงสาวยิ้มทักทายทุกคนอย่างเป็นมิตร ซึ่งส่วนใหญ่ยิ้มตอบแบบเดียวกัน แม้ลับหลังจะพูดเรื่องหล่อนสนุกปากก็ตาม

“ครูฝึกของเจ้านี่” จิรายุชี้ไปยังแม่บ้านมือหนึ่งซึ่งเดินมากับเพื่อนร่วมงานอีกคน

“สวัสดีค่ะพี่พิมพ์” หล่อนเอ่ยทักทาย แม่บ้านสาวชะงักแล้วรีบเดินหนีไป

“นางกลัวเจ้า” เทพบุตรหนุ่มหัวเราะขำ

“เพราะใครล่ะ ไม่ใช่เพราะนายเหรอ”

มีนาหันไปขึงตาใส่เทวดาหนุ่ม เขาเป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้หล่อนถูกนินทา ตอนหล่อนเข้ามาทำงานใหม่ๆ พนักงานพูดเรื่องที่หล่อนเป็นลูกนอกสมรสเป็นหลัก และพูดเรื่องที่หล่อนเลี้ยงผีเป็นเรื่องรอง แต่ตอนนี้เหมือนสถานการณ์จะกลับกัน เพราะมีคนสัมผัสถึงจิรายุได้หลายคน แถมบางคน

ทำท่าเหมือนเห็นเขาด้วย

“เราไม่ได้ทำอะไรเลยนะ เจ้าห้ามเราคุยกับเจ้าต่อหน้าคนอื่น เราก็ทำตามแล้ว เจ้าจะมาโทษเราได้ยังไง”

“แล้วทำไมนายไม่อยู่บ้าน ถ้านายไม่ตามฉันมา เรื่องพวกนี้จะเกิดไหม”

“อยู่บ้านมันน่าเบื่อ เจ้าไม่สงสารเราเหรอ” เทพบุตรหนุ่มถามเสียงอ้อน

หล่อนมองค้อนอย่างหมั่นไส้ แล้วรีบทำสีหน้าเป็นปกติเมื่อเห็นเลขานุการสาวเดินมาหา

“วันนี้คุณมีนาไม่ต้องไปทำงานที่แผนกแม่บ้านแล้วนะคะ”

“ทำไมล่ะคะ” หล่อนถามอย่างสงสัย

“คุณเรียนรู้งานในแผนกแม่บ้านครบหนึ่งเดือนแล้ว ตั้งแต่วันนี้จะเปลี่ยนให้ไปทำงานฟรอนต์แทน นี่เครื่องแบบของคุณค่ะ” เลขานุการสาวส่งถุงกระดาษให้หล่อน

มีนารับมาดูแล้วคราง เสียงเบา เครื่องแบบพนักงานฟรอนต์เป็นชุดไทยจิตรลดาสีกลีบบัว หล่อนไม่เคยแต่งตัวแบบนี้มาก่อนเลย เห็นชุดแล้วอยากกลับไปเป็นแม่บ้านเหมือนเดิม

“ตามฉันมาค่ะ” ลัดดาเดินนำไปที่เคาน์เตอร์เช็กอิน แล้วแนะนำให้รู้จักพนักงานสาวคนหนึ่ง หล่อนเป็นหญิงสาวหน้าตาสะสวย รูปร่างสูงโปร่งยิ้มเก่ง

“นี่พลอยจันทร์ เป็นพนักงานฟรอนต์มือหนึ่งของที่นี่ พลอยจันทร์จะสอนงานให้คุณ ถ้าสงสัยอะไรก็ถามเธอได้”

“ค่ะ คุณลัดดา” หล่อนรับคำ เลขานุการสาวพยักหน้าพอใจแล้วเดินจากไป

“สวัสดีค่ะคุณมีนา ยินดีที่ได้ร่วมงานกัน” พลอยจันทร์ทักหล่อนก่อน หญิงสาวจึงตอบกลับไป

“สวัสดีค่ะ ไม่ต้องเรียกฉันว่าคุณหรอก เรียกมีนาเฉยๆ ก็พอ”

“ค่ะมีนา ไปเปลี่ยนชุดเถอะค่ะ จะได้เริ่มงานกัน”

มีนามองถุงกระดาษในมือ ถอนใจเฮือกใหญ่แล้วเดินไปที่ห้องพักพนักงาน โดยมีเทพบุตรหนุ่มเดินตามไปด้วย

“ชุดในถุงนี้เหมือนชุดที่พนักงานคนนั้นสวมไหม” เขาถาม

“เหมือน”

“ชุดสวยมาก ไม่เห็นต้องกลุ้มใจเลย”

“มันแคบ เดินเหินลุกนั่งไม่สะดวก” หล่อนหันไปมองเขาแล้วกำชับเสียงหนัก “ถ้าฉันล้มหน้าฟาดพื้น นายห้ามหัวเราะเด็ดขาด เข้าใจไหม”

“เราไม่หัวเราะหรอก” เทพบุตรหนุ่มยิ้มกว้างแล้วหัวเราะออกมา

“ไหนบอกว่าไม่หัวเราะ ฉันยังไม่ทันล้มเลยนะ”

หญิงสาวยกมือจะตีเขา แต่ต้องรีบลดมือลงเมื่อมีพนักงานคนหนึ่งเดินสวนมา หล่อนยิ้มให้อย่างเป็นมิตร แต่อีกฝ่ายกลับรีบเดินหนีไปโดยไม่กล้ามองหน้าหล่อน

“นางกลัวเจ้า” เขาหัวเราะขำ

“เพราะนายนั่นแหละ ตอนนี้ไม่มีคนกล้าคุยกับฉันแล้ว ไปรอที่ล็อบบีเลย ฉันจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้า” หล่อนขึงตาใส่เขาแล้วรีบเดินหนีไป

มีนาในชุดไทยจิตรลดาสีกลีบบัวเดินไปที่ล็อบบี ผ้าถุงยาวกรอมเท้าทำให้หล่อนเดินไม่ถนัด เพราะชินกับการก้าวเท้ายาวๆ พอมาสวมผ้าถุงที่ทั้งยาวและแคบ ทำให้ต้องก้าวขาสั้นลง จากห้องพักพนักงานจนถึงล็อบบีหล่อนเกือบหัวคะมำอย่างน้อยสองครั้งเพราะสะดุดขาตัวเอง

“เดินช้าๆ ไม่ต้องรีบ”

เสียงจิรายุดังมาจากด้านหลัง หญิงสาวหมุนตัวไปมอง เทพบุตรหนุ่มยิ้มให้หล่อนแล้วเอ่ยชมด้วยน้ำเสียงนุ่มทุ้ม

“เจ้าสวยมาก สวยกว่าเทพธิดาหลายองค์ที่เราเคยเห็นมาอีก”

มีนากำมือไว้ข้างตัว สองแก้มร้อนผ่าว สายตาชื่นชมของเขาทำให้

หล่อนเขิน เทวดาไม่โกหก แสดงว่าหล่อนสวยจริง แต่เล่นชมกันดื้อๆ แบบนี้ หล่อนก็ไปไม่เป็นเหมือนกัน

“ขอบใจ” หล่อนยิ้มตอบเขา ก่อนหันมองข้างหลังเมื่อพลอยจันทร์เดินมาถามอย่างสงสัย

“เป็นอะไรมีนา ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว”

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร” หล่อนรีบส่ายหน้าปฏิเสธ “ฉันแค่ไม่ชินกับชุดไทย เลยรู้สึกเขินตัวเอง”

“เธอสวยมาก เชิดหน้ายืดไหล่ไว้ พนักงานฟรอนต์ต้องมั่นใจในตัวเอง ทำตามฉันนะ” หญิงสาวเดินไปที่ล็อบบี หน้าเชิดหลังตรงดุจนางพญา

“นายนั่งเล่นที่โซฟานี่แหละ ไม่ต้องตามฉันไปหรอก” หล่อนกระซิบบอกจิรายุแล้วเดินตามอีกฝ่ายไป หน้าเชิดหลังตรง แต่ไม่ค่อยเหมือนนางพญาเท่าไร

มีนาเริ่มทำงานตำแหน่งพนักงานฟรอนต์ โดยมีพลอยจันทร์พนักงานฟรอนต์มือหนึ่งคอยสอนงาน งานฟรอนต์ไม่เหนื่อยเท่างานแม่บ้าน แต่ต้องพร้อมให้บริการตลอดเวลา เพราะงานบริการส่วนหน้าเป็นหัวใจของโรงแรม เป็นจุดแรกและจุดสุดท้ายที่แขกจะได้พบเมื่อเข้าหรือออกจากโรงแรม

หญิงสาวมีหน้าที่ต้อนรับแขก ลงทะเบียนเข้าพัก กำหนดหมายเลขห้องพัก ดูแลกุญแจห้องพัก ดูแลการจ่ายเงิน และดูแลการยกสัมภาระ รวมทั้งให้ข้อมูลข่าวสารแก่แขก ทั้งข้อมูลภายในและภายนอกโรงแรม ถ้าเป็นแขกชาวไทยหล่อนให้บริการได้ทันที แต่ถ้าเป็นแขกต่างชาติก็ต้องเรียกพลอยจันทร์มาช่วย เพราะภาษาอังกฤษของหล่อนคืนครูไปเกือบหมดแล้ว

“คุณ” ผู้ชายคนหนึ่งร้องเรียก

มีนาเงยหน้าขึ้นมอง ก่อนเบิกตาอย่างประหลาดใจเมื่อพบว่าเจ้าของเสียงคือศรุต ชายหนุ่มจ้องหน้าหล่อนนิ่ง ท่าทางประหลาดใจไม่แพ้กัน

“มีอะไรให้รับใช้คะ” หล่อนยกมือไหว้ทักทายตามหน้าที่พนักงาน

ฟรอนต์ที่ดี

“ผมมาดูห้องจัดเลี้ยงที่จะจัดงานแสดงเครื่องเพชรสัปดาห์หน้า” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ ท่าทางเคร่งขรึมของเขาทำให้หล่อนดูไม่ออกว่าเขาคิดอะไร

“เดี๋ยวฉันแจ้งคุณสโรชาให้นะคะ” หล่อนหยิบโทรศัพท์ แต่เขายกมือห้าม

“ไม่ต้องหรอก เกรซเขางานยุ่ง คุณพาผมไปดูก็ได้”

“ฉันเป็นฟรอนต์ ไม่ใช่เซลส์ คงช่วยอะไรคุณไม่ได้มาก เดี๋ยวฉันตามเซลส์ให้ดีกว่าค่ะ” หล่อนหยิบโทรศัพท์อีกครั้ง แต่เขาก็ยกมือห้ามอีก แถมทำหน้าดุใส่หล่อน

“ผมไม่ต้องการเซลส์ คุณจะขัดใจลูกค้าเหรอ”

“เธอพาคุณศรุตไปเถอะ เดี๋ยวฉันเฝ้าเคาน์เตอร์เอง” พลอยจันทร์เดินมาหาแล้วกระซิบบอกหล่อน “ลูกค้าสำคัญที่สุด จำได้ไหม”

มีนาพยักหน้าอย่างจนใจ แล้วพาศรุตไปที่ห้องจัดเลี้ยง หล่อนพาเขาเดินงมไปเรื่อยๆ เพราะเพิ่งมาทำงานได้แค่เดือนเดียว จึงไม่รู้ว่าห้องจัดเลี้ยงที่เขาจองไว้อยู่ตรงไหน

“ผมว่าเราควรไปทางนี้นะครับ” เขาทักท้วงเมื่อเห็นหล่อนเลี้ยวผิด

“ขอโทษค่ะ” หญิงสาวยิ้มเจื่อน “ฉันเพิ่งมาทำงานได้ไม่นาน จึงไม่ค่อยรู้จักทางเท่าไร”

“เป็นเจ้าของโรงแรมยังไง ไม่รู้จักโรงแรมของตัวเอง” เขาตำหนิลอยๆ

หล่อนเงยหน้ามองแล้วเอ่ยเสียงเศร้า

“ฉันไม่ใช่เจ้าของโรงแรมค่ะ ฉันมาที่นี่เพราะพ่อขอร้อง ถ้าเลือกได้ฉันอยากทำอู่ซ่อมรถมากกว่า เพราะที่นี่ไม่ใช่ที่ของฉัน ต่อให้ฉันพยายามแค่ไหน ก็ยังรู้สึกเป็นคนนอกอยู่ดี” หล่อนยิ้มให้เขาแล้วเปิดประตู “ถึงห้องจัดเลี้ยงแล้วค่ะ ขอโทษที่พูดเรื่อยเปื่อย ถ้าทำให้คุณรำคาญ ฉันต้องขอโทษด้วย”

“ผมเข้าใจครับ เพราะผมเป็นเหมือนคุณ ทั้งชีวิตไม่มีอะไรเลย ต้องพยายามแทบตายเพื่อให้มีที่ยืนของตัวเอง”

“คุณเป็นลูกชายของคุณหญิงจารวี เป็นนักธุรกิจหนุ่มอนาคตไกล ทำไมถึงคิดว่าตัวเองไม่มีที่ยืนคะ”

ศรุตเดินเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง หญิงสาวเดินตามเข้าไป ชายหนุ่มมองไปรอบห้องแล้วหันมามองหล่อน

“ผมเป็นลูกบุญธรรมครับ คุณแม่รับผมมาเลี้ยงหลังจากลูกชายคนโตเสียไป แม้ผมจะบริหารภัทรเจมส์ แต่ผมไม่ใช่เจ้าของมัน ผมกับคุณไม่ต่างกันเลย”

“คุณถึงได้ชื่อเล่นว่ารุต แทนที่จะชื่อหนึ่ง”

“ครับ” เขาพยักหน้า “คุณหนึ่งเป็นพี่ชายของคุณสอง เขาเสียตอนสิบขวบเพราะไข้เลือดออก ไม่ว่าจะพยายามสักแค่ไหน ผมก็ไม่มีวันแทนที่เขาได้”

มีนาจ้องมองนักธุรกิจหนุ่ม หล่อนเห็นความเศร้า ความเจ็บปวด ความอ้างว้าง และความน้อยเนื้อต่ำใจ ไม่ต่างจากตอนที่หล่อนมองตัวเองเลย

“เราเหมือนกันจริงๆ ค่ะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงเศร้า ก่อนมองไปข้างหลังเขา เมื่อเห็นผู้เป็นพี่เดินเข้ามาในห้องจัดเลี้ยง

“นังมีนา!”

สโรชาวิ่งเข้ามาหาแล้วตบหน้าหล่อนเต็มแรง มีนาไม่ทันตั้งตัวจึงล้มลงกับพื้น ผู้เป็นพี่จะเข้ามาซ้ำอีก แต่ศรุตคว้าแขนหล่อนไว้

“ทำบ้าอะไรของคุณเกรซ”

“มันหว่านเสน่ห์ใส่คุณ เกรซจะตบมัน”

“เหลวไหล คุณมีนาแค่พาผมมาดูห้องจัดเลี้ยง ไม่ได้ทำอะไรอย่างที่คุณพูดเลย” ชายหนุ่มดุเสียงเข้ม แต่แทนที่สโรชาจะฟัง หล่อนกลับแผดเสียงดังขึ้น

“มันเป็นฟรอนต์ ไม่ได้เป็นเซลส์ มันเสนอหน้าพาคุณมาเพราะอยาก

ใกล้ชิดคุณ คุณไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมมันหรอกค่ะ”

มีนาลุกขึ้นยืน เสียงของสโรชาดังออกไปนอกห้อง ดึงให้พนักงานที่เดินผ่านมาหยุดมอง หล่อนยกมือแตะแก้มตัวเอง เจ็บไม่มากเท่าไร แต่อายคนอื่นมากกว่า

“คุณมีนาไม่ได้เสนอหน้า ผมเป็นคนขอให้เธอมาพาเอง ถ้าคุณจะโกรธก็โกรธผมนี่”

“คุณปกป้องมัน” สโรชาเอ่ยอย่างน้อยใจ แล้วหันมาลงกับหล่อน “นังมีนา นังหน้าด้าน อยากสบายจนตัวสั่น คิดจับผู้ชายรวยๆ ไม่เว้นแม้แต่แฟนพี่”

มีนากำหมัดแน่น ชักโมโหขึ้นมาบ้างแล้ว คนอะไรไม่มีเหตุผล หึงไม่ดูตาม้าตาเรือ พูดจาหยาบคาย ชอบใช้กำลัง เสียแรงเป็นลูกคุณหญิง

“ของแบบนี้ใครดีใครได้ มาก่อนมาหลังไม่สำคัญ ถ้าคนกลางเลือกฉัน เธอจะทำอะไรได้”

หล่อนเดินออกจากห้อง แต่ต้องหยุดชะงัก เมื่ออีกฝ่ายพูดก้าวร้าวถึงมารดา

“เชื้อแม่แกมันแรงจริงๆ อย่าคิดนะว่าแกจะแย่งศรุตไปจากฉันได้เหมือนที่แม่แกแย่งคุณพ่อไปจากคุณแม่ฉัน”

“ถ้าหวงนักก็จับเขามัดไว้ให้ดี อย่าให้หลุดมาถึงฉันได้ เพราะฉันจะไม่ปล่อยเขาไปแน่ เมื่อถึงตอนนั้นฉันจะเป็นเมียหลวง แล้วจะยอมให้เธอเป็นเมียน้อยก็ได้”

หญิงสาวยิ้มเยาะ ผู้เป็นพี่กำมือแน่นแล้วแผดเสียงดังลั่น

“นังมีนา!”

มีนาเดินออกจากห้องจัดเลี้ยง จิรายุเดินเข้ามาหา หล่อนมองหน้าเขาแล้วเดินกลับไปที่ฟรอนต์ เทพบุตรหนุ่มมองตาม แล้วหันไปมองศรุตกับสโรชาเมื่อทั้งสองทะเลาะกันเสียงดัง

“เลิกโวยวายเสียที ผมบอกว่าไม่มีอะไร ทำไมไม่ฟังกันบ้าง”

“ถ้าไม่มีอะไร มันจะกล้าพูดแบบนั้นเหรอ มักมาก ใฝ่ต่ำ”

“ใช่ ผมมันต่ำ เชิญคุณอยู่บนที่สูงของคุณไปคนเดียวเถอะ”

ศรุตเดินหน้าตึงออกไป สโรชากระทืบเท้าด้วยความโมโหแล้วหันไปด่าพนักงานที่มามุงดู

“ไม่มีอะไรทำหรือไง มามุงดูอะไรกัน กลับไปทำงานสิ เดี๋ยวฉันจะไล่ออกให้หมดเลย”

สิ้นเสียงนายจ้างสาว เหล่าพนักงานก็แตกฮือกันออกไป จิรายุส่ายหน้าอย่างอ่อนใจแล้วเดินออกไปด้วย

มีนากลับมาทำงานที่ฟรอนต์ พยายามข่มอารมณ์พลุ่งพล่านให้เย็นลง แต่ทำได้ยากเหลือเกิน เมื่อมีพนักงานหลายคนแวะเวียนมามองหล่อน ดูเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นในห้องจัดเลี้ยงจะแพร่ไปทั่วโรงแรมแล้ว รวมทั้งเคาน์เตอร์เช็กอินที่หล่อนทำงานอยู่ด้วย

“มีนา” พลอยจันทร์ขยับมาหาแล้วกระซิบถาม “เกิดอะไรขึ้นเหรอ”

“ไม่มีอะไรหรอก แค่เรื่องไร้สาระ”

“ถึงเราจะเพิ่งรู้จักกัน แต่ฉันชอบเธอนะ” หญิงสาวยิ้มให้หล่อน “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันเชื่อว่าเธอไม่ได้เป็นคนเริ่มแน่นอน”

“ขอบใจจ้ะ” หล่อนยิ้มตอบแล้วก้มหน้าทำงานไปเงียบๆ จนมีเสียงเรียกดังขึ้น

“คุณมีนาใช่ไหมครับ”

มีนาเงยหน้าขึ้นมอง ก่อนพึมพำอย่างประหลาดใจ เมื่อพบว่าเจ้าของเสียงเรียกคือดาราหนุ่มที่ไม่ได้พบกันนานแล้ว

“คุณวินธัย”

“นึกไม่ถึงว่าจะเจอคุณที่นี่” ดาราหนุ่มยิ้มให้หล่อนแล้วเอ่ยอย่างดีใจ “ไม่ได้เจอกันนาน คุณสบายดีไหมครับ ไม่ได้ทำอู่รถแล้วเหรอ”

“ฉันสบายดีค่ะ” หล่อนยิ้มตอบ “อู่รถยังเปิดอยู่ มีกล้ากับลุงหมาย

คอยดูแล ส่วนฉันอยากมาหาประสบการณ์จึงมาทำงานที่นี่ คุณสบายดีไหมคะ”

“ผมสบายดีครับ มีงานให้ทำทุกวัน” ดาราหนุ่มมองไปรอบๆ พอเห็นคนมองมาที่ตน ก็รีบหยิบแว่นกันแดดมาสวม “วันนี้ผมมากินข้าว เดี๋ยวต้องไปแล้ว ดีใจที่พบคุณนะครับ”

“ดีใจเหมือนกันค่ะ”

“ผมไปก่อนนะครับ” เขาบอกลาแล้วเดินไป

มีนามองตาม นึกดีใจที่ไม่ได้ชอบเขา ไม่อย่างนั้นชีวิตหล่อนคงหาความสุขไม่ได้ เพราะความรักต้องการการยอมรับ ไม่ใช่การปิดบังและหลบซ่อน

“คนเมื่อกี้ใช่วินธัย ดารานักร้องชื่อดังไหม” พลอยจันทร์กระซิบถามเมื่อครู่หล่อนไปห้องน้ำ จึงเห็นดาราหนุ่มแค่แวบเดียว

“ไม่รู้สิ ฉันไม่ค่อยรู้จักดาราเท่าไร” หล่อนจำใจพูดปดเพราะไม่อยากเล่า ก่อนหันไปมองลัดดาเมื่ออีกฝ่ายเดินมาหา

“คุณมีนาคะ คุณท่านเชิญพบที่ห้องค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ คุณลัดดาไปก่อนนะคะ เดี๋ยวฉันตามไป”

“ได้ค่ะ เร็วๆ นะคะ คุณท่านรออยู่” เลขานุการสาวเดินออกไป

“ต้องเรื่องนั้นแน่เลย เธอจะเป็นอะไรไหม” พลอยจันทร์ถามอย่างเป็นห่วง

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอก” หล่อนยิ้มให้เพื่อนร่วมงานแล้วเดินตามลัดดาไป

มีนาหยุดยืนหน้าห้องทำงานของพ่อ เคาะประตูแล้วเปิดเข้าไป สิ่งแรกที่เห็นคือสายตาเกลียดชังของคุณหญิงจงกลนีกับสโรชา ตามด้วยสีหน้าเคร่งเครียดของพ่อซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานกลางห้อง สองแม่ลูกคงมาฟ้องเรื่องหล่อนกับศรุตอย่างไม่ต้องสงสัย หญิงสาวปิดประตูแล้วเดินไปยืนหน้าโต๊ะ

ทำงานของพ่อ

“เรียกหนูมาพบมีอะไรเหรอคะ”

“เกิดอะไรขึ้นที่ห้องจัดเลี้ยง” พ่อถามอย่างเคร่งขรึม

“คุณเกรซบอกพ่อว่ายังไงคะ”

“บอกยังไงไม่สำคัญหรอก พ่ออยากได้ยินจากปากลูกมากกว่า”

“เรื่องไม่เป็นเรื่องค่ะ” หล่อนเอ่ยเสียงเรียบ “หนูพบคุณศรุตที่ล็อบบี เขาขอให้หนูพาไปดูห้องจัดเลี้ยง หนูเห็นว่าเป็นลูกค้าจึงพาไป แล้วจู่ๆ คุณเกรซก็เข้ามาทำร้ายหนู กล่าวหาว่าหนูจะแย่งเขา”

“ไม่จริง!” สโรชาพูดแทรกขึ้น “แกเป็นฟรอนต์ ไม่ใช่เซลส์ ไม่มีหน้าที่พาลูกค้าไปดูห้องจัดเลี้ยง แกเสนอตัวพาเขาไปเพราะอยากอ่อยเขา”

“ฉันไม่เคยคิดจะอ่อยใคร คุณศรุตเป็นคนขอให้ฉันพาไปเอง ถ้าไม่เชื่อไปถามพลอยจันทร์ หรือโทร. ไปถามเขาเองก็ได้” หล่อนยืนยันเสียงเข้ม ก่อนหันไปมองคุณหญิงจงกลนีเมื่อนางแผดเสียงขึ้น

“เธอคิดว่าตัวเองมีดีกว่าลูกฉันใช่ไหม เลือดแม่มันแรง ชอบแย่งของคนอื่น ไม่มียางอายเหมือนกันทั้งแม่ทั้งลูก”

มีนากำมือแน่นอย่างอดกลั้น คุณหญิงจงกลนีเกลียดชังแม่ของหล่อนทุกครั้งที่มีโอกาสจะพาดพิงถึงเสมอ

“ถ้าจะด่าให้ด่าฉันคนเดียว อย่ามาว่าแม่ของฉัน เพราะท่านไม่เกี่ยวด้วย”

“เกี่ยวสิ” นางยิ้มหยัน “เพราะแม่ของเธอชิงตายไปก่อน เลยไม่มีเวลาสั่งสอนลูกสาวไม่ให้แย่งของของคนอื่น”

“คุณยังไม่ตายนี่คะ ทำไมไม่สั่งสอนลูกสาวตัวเองให้เก็บข้าวของให้เป็นที่เป็นทาง จะได้ไม่ถูกใครแย่ง” หล่อนย้อนอย่างเหลืออด นางมองหล่อนตาพองแล้วแผดเสียงอย่างโกรธจัด

“นังมีนา!”

“หยุดได้แล้ว!” พ่อตวาดเสียงดัง “ทะเลาะกันอยู่ได้ แค่นี้ยังอายคน

ไม่พอเหรอ พี่น้องแย่งผู้ชายกันเอง”

“เกรซไม่ยอมนะคะ คุณพ่อต้องจัดการเรื่องนี้ให้เกรซด้วย” สโรชาเขย่าแขนพ่อ

ท่านพยักหน้ารับแล้วหันมามองหล่อน

“ลูกพักงานไปก่อนนะ ไว้เรื่องเงียบแล้วค่อยกลับมาทำงานใหม่”

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะ” หล่อนปลดป้ายพนักงานจากหน้าอก แล้ววางลงบนโต๊ะทำงานของพ่อ “หนูไม่ได้อยากมาที่นี่ตั้งแต่แรกแล้ว หนูขอลาออกตั้งแต่วันนี้เลย ส่วนเรื่องเงินหนูจะรีบหามาคืน”

มีนายกมือไหว้แล้วเดินออกจากห้อง โดยไม่สนใจเสียงเรียกของพ่อและเสียงสาปส่งของสองแม่ลูก หญิงสาวเดินเข้าไปในลิฟต์ น้ำตาไหลออกมาช้าๆ ปวดใจจนแน่นไปทั้งอก พ่อคิดว่าหล่อนเป็นคนผิด ทั้งที่สโรชาเป็นคนก่อเรื่องก่อน

ประตูลิฟต์เปิดออก หล่อนพบจิรายุยืนรออยู่ เขามองด้วยความสงสัย แต่หล่อนไม่มีอารมณ์จะพูดด้วย จึงยกมือห้ามเขาไว้แล้วเดินไปที่ห้องพักพนักงาน หยิบของใช้ส่วนตัวจากล็อกเกอร์แล้วเดินไปที่ลานจอดรถ โดยมีเทพบุตรหนุ่มเดินตามหลัง

“เกิดอะไรขึ้นเหรอ” เขาเร่งฝีเท้ามาดักหน้า

หล่อนปาดน้ำตาทิ้งแล้วเงยหน้ามองเขา

“ฉันชอบคุณศรุต นายจับคู่เขาให้ฉันได้ไหม”

“ทำแบบนั้นจะดีเหรอ เขาเป็นคนรักของพี่สาวเจ้านะ”

“ฉันไม่มีพี่สาว” หล่อนตวาดเสียงดัง “นายมีหน้าที่หาคู่ครองให้ฉันตอนนี้ฉันเจอคนที่ถูกใจแล้ว นายก็รีบจับคู่ให้ฉันสิ ไม่อยากกลับสวรรค์เหรอ”

“เจ้ากำลังโกรธ เอาไว้คุยกันทีหลังดีกว่า”

“ฉันไม่คุยแล้ว ถ้านายไม่ช่วยฉัน เราก็ไม่ต้องพูดกันอีก”

หญิงสาวก้าวเข้าไปนั่งในรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว หล่อนไม่เคยสนใจศรุต แต่สโรชากับคุณหญิงจงกลนีตราหน้าว่าหล่อนเป็นคนผิด หล่อน

ก็จะแย่งเขามาจริงๆ จะได้สมใจสองแม่ลูกนั่น

‘ภัทรเจมส์’ สาขาใหญ่ตั้งอยู่บนถนนสายเศรษฐกิจย่านใจกลางเมือง ตัวสำนักงานเป็นอาคารขนาดสามคูหาสูงห้าชั้น ด้านนอกกรุหินแกรนิตสีดำเกล็ดทอง ส่วนด้านในปูหินอ่อนสีขาวลายเทา ทางเข้าด้านหน้ากรุกระจกใสดูใหญ่โตหรูหราสมกับเป็นร้านเพชรชั้นนำของเมืองไทย

จิรายุเดินผ่านประตูกระจกเข้าไปข้างใน ภายในร้านตกแต่งด้วยสีครีมและทอง โถงชั้นล่างเป็นส่วนจัดแสดงเครื่องประดับ ซึ่งจัดวางในตู้กระจกใสแยกไว้เป็นชุดๆ มีพนักงานขายสวมเครื่องแบบสีเขียวเข้มขลิบทองยืนประจำตามจุดต่างๆ พนักงานสาวแต่ละคนรูปร่างหน้าตาพริ้มเพรา

เทพบุตรหนุ่มเงยหน้ามองเพดาน แล้วหายตัวไปที่ห้องทำงานของศรุตซึ่งอยู่บนชั้นห้าของอาคาร เขาพบเจ้าของห้องนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ดวงหน้าคมเข้มเครียดขึง ท่าทางยังหงุดหงิดไม่หาย เทวดาหนุ่มมองไปรอบๆ ห้องทำงานของศรุตกว้างมาก ตกแต่งด้วยโทนสีน้ำตาลทอง ตรงกลางมีโต๊ะทำงานไม้สักตัวใหญ่

บนผนังด้านหลังแขวนภาพชายคนหนึ่ง ซึ่งน่าจะเป็นเจ้าสัวบวร ผู้ก่อตั้งภัทรเจมส์ ผนังห้องด้านขวากรุกระจกตลอดแนว มีผ้าม่านสีครีมลายใบไม้สีทองปิดทับไว้ ถัดออกมาเป็นชุดรับแขกสไตล์หลุยส์ลายดอกไม้ ผนังด้านตรงข้ามวางตู้หนังสือและตู้โชว์ไม้สักขนาดใหญ่

จิรายุเสกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา แล้วค้นประวัติของศรุตขึ้นมาดู สโรชาไม่ใช่เนื้อคู่ของเขา เมื่อกุศลที่ทำร่วมกันมาหมดลง จึงเป็นสาเหตุให้ต้องเลิกรากัน เขาสามารถจับคู่ชายหนุ่มกับมีนาได้ แต่เขาไม่อยากทำเท่าไร เพราะไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะทำให้หล่อนมีความสุขได้

เทพบุตรหนุ่มมองหน้าศรุต ปกติเทวดาสามารถมองเห็นกุศลจิตของมนุษย์ได้ แต่เขากลับมองไม่เห็นอะไรเลย ชายหนุ่มดูลึกลับ เย็นชา และคาดเดาไม่ได้ เสียดายที่โปรแกรมอุ้มสมของกรมกามเทพมีแต่ข้อมูลเรื่อง

คู่ครอง ไม่มีข้อมูลด้านอื่นๆ บันทึกไว้ เขาจึงไม่รู้ว่าชายหนุ่มซ่อนอะไรไว้ในใจ

ศรุตโยนแฟ้มลงบนโต๊ะอย่างหงุดหงิด แฟ้มเลื่อนไปชนกรอบรูปตกพื้น เขาตกใจรีบไปหยิบขึ้นมาดู ก่อนถอนใจเมื่อเห็นว่ามันไม่เสียหาย ชายหนุ่มหยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าเสื้อมาเช็ดทำความสะอาดอย่างเบามือ จากนั้นจึงวางกรอบรูปลงที่เดิมแล้วกลับไปนั่งทำงาน

จิรายุเดินไปดูกรอบรูปอันนั้น มันเป็นรูปถ่ายของศรุตกับคุณหญิงจารวีในวันที่เขารับปริญญา เขาจ้องมองรูปถ่ายอย่างครุ่นคิด ชายหนุ่มเป็นลูกบุญธรรมของคุณหญิงจารวี ถ้าเขาจับคู่มีนากับศรุต เขาจะไปที่บ้านของนางได้ และสามารถค้นหาว่าสิ่งที่ค้างอยู่ในหัวใจของเขาคืออะไร

เทพบุตรหนุ่มมองแท็บเล็ตในมืออย่างสองจิตสองใจ ความสุขชั่วชีวิตของมีนากับความปรารถนาของเขาสามารถรวมเป็นสิ่งเดียวกันได้ไหม เขาเปิดไฟล์ของมีนาขึ้นมาแล้วเรียกรูปของศรุตมาคู่กัน ถอนใจยาวพลางจดปลายนิ้วบนแท็บเล็ต จากนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาขอรับไว้คนเดียว

จิรายุเดินทะลุประตูห้องทำงานออกมา แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อพบหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตู หล่อนจ้องหน้าเขาเขม็ง ดวงตาใต้คอนแทกต์เลนส์สีน้ำตาลเบิกโต ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีแดงสดสั่นระริก ก่อนกรีดร้องเสียงดังแล้วล้มลงหมดสติ

เทพบุตรหนุ่มยกมือตัวเองขึ้นมาดู ตั้งแต่ลงมาอยู่โลกมนุษย์กับมีนา มีมนุษย์มองเห็นเขาหลายคนแล้ว ตอนแรกเขาคิดว่าคนพวกนั้นมีสัมผัสละเอียดอ่อนจึงมองเห็นเขาได้ แต่ตอนนี้เขาคิดว่าไม่น่าจะใช่แล้ว อิทธิฤทธิ์ของเขากำลังเสื่อมลง ถ้าไม่รีบทำภารกิจให้สำเร็จ เขาอาจกลับสวรรค์ไม่ได้อีก

“เวลาเหลือน้อยลงทุกทีแล้ว” เขาพึมพำแล้วหายตัวจากไป

๓๒

รถเก๋งสีบรอนซ์เทาแล่นมาจอดข้างอู่มนัสยานยนต์ มีนาเปิดประตูลงจากรถ เงยหน้ามองป้ายชื่ออู่เหนือศีรษะ หลังจากไปทำงานกับพ่อหนึ่งเดือน หล่อนก็กลับมายืนที่เดิมอีกครั้ง ที่ที่เป็นของหล่อนอย่างแท้จริง หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าปอด รู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก จากนี้หล่อนจะไม่ฝืนใจทำอะไรที่ไม่ใช่ตัวเองอีก

เสียงเพลงเพื่อชีวิตแปร่งหูลอยออกมาจากอู่ ตามด้วยเสียงลีดกีตาร์ด้วยปาก หญิงสาวหัวเราะขำแล้วเดินตามเสียงเพลงไป หล่อนพบเจ้าของเสียงยืนอยู่หน้ากระโปรงรถ มือถ่ายน้ำมันเครื่องขณะที่ปากร้องเพลงดังลั่นโดยไม่รู้ว่าหล่อนมายืนข้างหลัง

“ทำอะไรกล้า” หล่อนถามเสียงดัง

หนุ่มรุ่นน้องหันขวับมามองแล้วยิ้มกว้างด้วยความดีใจ “เจ้มาได้ยังไงเนี่ย”

“ฉันทนคิดถึงแกไม่ไหว เลยกลับมาทำงานด้วย” หล่อนแกล้งตอบเสียงหวาน

กล้าส่ายหน้าไม่เชื่อแล้วหรี่ตามองหล่อน “เอาความจริง”

“เรื่องมันยาว รอลุงหมายมาก่อนแล้วค่อยเล่าพร้อมกัน” หล่อนมองไปรอบๆ แล้วหันมาถามเขา “ลุงหมายไปไหน”

“เข้าห้องน้ำ เดี๋ยวผมเรียกให้” เขาชี้ไปหลังอู่รถแล้วตะโกนเสียงดัง “ลุง มีคนมาหา ออกมาก่อน เดี๋ยวค่อยเข้าใหม่”

“ลูกค้าเหรอ เอ็งก็รับหน้าไปก่อนสิ ทำไมต้องเรียกข้าด้วย” สมหมายเปิดประตูเดินออกจากห้องน้ำ ตอนแรกบ่นหลานชายอย่างหงุดหงิด แต่พอเห็นว่าคนที่มาหาคือหล่อน เขาก็ยิ้มกว้างด้วยความดีใจแล้วเดินแกมวิ่งมาหา

“ไปยังไงมายังไงหนูมีนา”

“หนูจะกลับมาทำงานกับลุงค่ะ” หล่อนตอบพร้อมกับยกมือไหว้

“เกิดอะไรขึ้นเหรอ”

“เรื่องเดิมค่ะ” หญิงสาวยิ้มเศร้าแล้วเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ทั้งสองฟัง พอเล่าจบกล้าก็ตบเข่าฉาด

“ผมนึกอยู่แล้วว่าเจ้าต้องไปไม่รอด คนบ้านนั้นเกลียดเจ้าจะตาย”

“ลำบากใจนักก็กลับมาอยู่ด้วยกัน เรามีอู่ยังไงก็ไม่อดตาย” สมหมายพูด

หล่อนหันไปมองแล้วยิ้มให้เขา “ขอบคุณค่ะลุง”

“พี่มีนา!” ต้นหอมร้องเรียกแล้ววิ่งมาเกาะแขนหล่อน “หายไปไหนมาเป็นเดือนคะ พี่ไม่อยู่ยอดขายร้านหนูตกไปเยอะเลย”

“ไปอยู่กับพ่อมาพักหนึ่ง ต้นหอมเป็นยังไงบ้าง”

“เหมือนเดิมแหละพี่ ถูกแม่ใช้งานงกๆ ไม่ได้ลืมหูลืมตา” เด็กสาวทำปากเบ้แล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “วันนี้วันดีอย่าสนใจเรื่องต้นหอมเลย พี่มีนากลับมาทั้งทีต้องฉลองถึงจะถูก อยากกินอะไรสั่งมาเลยค่ะ เดี๋ยวต้นหอมยกมาเสิร์ฟเอง”

“นั่นสิ” หล่อนพยักหน้าเห็นด้วยแล้วถามสองลุงหลาน “ลุงหมายกับกล้าอยากกินอะไรล่ะ เดี๋ยวหนูเลี้ยงเอง”

“เอาต้มยำโป๊ะแตก ไข่เจียวกุ้งสับ กะเพราเนื้อเผ็ดๆ ยำเล็บมือนางผัดผักรวมมิตร” กล้าได้โอกาสรีบสั่งทันที ก่อนถูกผู้เป็นลุงร้องห้าม

“พอแล้วไอ้กล้า เอ็งเป็นปอบหรือไง สั่งอะไรเยอะแยะ”

“ไม่เป็นไรหรอกลุง กินไม่หมดเก็บไว้กินตอนเที่ยงก็ได้” หล่อนช่วยพูดแล้วหันไปถามเขา “เอาอะไรอีกไหม”

“น้ำอัดลมสามขวด”

“ไอ้กล้า!” สมหมายตวาด หนุ่มรุ่นน้องหัวเราะ วิ่งมาหลบหลังหล่อนแล้วโบกมือไล่ต้นหอม

“เอาตามนี้แหละ รีบไปทำมาเลย อย่านานนะ ฉันหิว”

“โอเค” เด็กสาวจดรายการอาหารใส่กระดาษแล้วเหลียวมองไปรอบอู่รถ “พี่ชายรูปหล่อที่มากับพี่อยู่ที่ไหนเหรอ”

มีนาขมวดคิ้ว เมื่อเช้าหล่อนออกจากบ้านมาพร้อมจิรายุ แต่นั่งรถมาได้สักพักเขาก็หายตัวไป เป็นไปได้ว่าเทพบุตรหนุ่มคงตามหล่อนมาทีหลัง แต่ไม่ปรากฏตัวให้หล่อนเห็น แล้วต้นหอมเห็นเขาได้อย่างไร

“ไม่มี พี่มาคนเดียว” หล่อนส่ายหน้าปฏิเสธ แต่เด็กสาวไม่เชื่อ

“มาสองคนจริงๆ ต้นหอมเห็นเขาเดินตามพี่เข้ามาในอู่ ตัวสูงๆ ใส่สูทสีขาว หล่อกว่าดาราอีก”

“เอ็งตาฝาดหรือเปล่า ข้าไม่เห็นมีใครเลย” สมหมายพูดขัดขึ้น

เด็กสาวหันไปมองเขาแล้วยืนยันเสียงหนัก

“ฉันเห็นจริงๆ ลุง ผู้ชายหล่อๆ แถวนี้หายากจะตาย ฉันจะมองพลาดได้ยังไง”

“เห็นคนเดียว คนอื่นไม่เห็น สงสัยจะเป็นผี...” กล้าแกล้งพูดยานคาง

เด็กสาวหันไปมองแล้วทำปากเบ้ใส่เขา

“นายสิผี คนหล่อแบบนั้นจะเป็นผีได้ยังไง”

“ฉันนี่นะผี” กล้าชี้ตัวเอง “หล่อกว่านี้ก็วินธัยแล้ว”

“นายนี่นะวินธัย” เด็กสาวหัวเราะขำ “วินมอเตอร์ไซค์มากกว่า”

“พูดแบบนี้ก็สวยสิ” กล้าทำท่านักเลงใส่

“ฉันสวยอยู่แล้วย่ะ” ต้นหอมแลบลิ้นหลอกแล้วสะบัดหน้าเดินออกไป แต่ไม่วายมองไปรอบๆ อย่างสงสัย

“บ้าผู้ชายจนตาฝาด” กล้าส่ายหน้าอย่างอ่อนใจแล้วเดินไปทำงาน

“หนูมีนาว่านังต้นหอมมันเห็นจริงหรือเปล่า” สมหมายถาม

“อย่าไปสนใจเลยค่ะ ต้นหอมก็เป็นแบบนี้แหละ หนูไปทำงานก่อนนะคะ”

มีนาเดินไปที่ออฟฟิศของตน พักหลังมีคนเห็นจิรายุบ่อยขึ้น ซึ่งหล่อนคิดว่าไม่ใช่เรื่องปกติ แต่เขากลับทำท่าไม่ทุกข์ร้อน

“อยู่นี่เอง” หญิงสาวพึมพำเมื่อเห็นเทพบุตรหนุ่มนั่งสมาธิอยู่บนโซฟา หล่อนเดินไปนั่งที่โต๊ะทำงานแล้วกอดอกมองเขาอย่างสงสัย

“มีอะไร จ้องหน้าเราทำไม” เขาถามโดยไม่ลืมตา

“เมื่อกี้ต้นหอมบอกว่าเห็นนาย ทำไมพักหลังมีคนเห็นนายบ่อย นายลืมบอกอะไรฉันหรือเปล่า” หล่อนคาดคั้น

เทพบุตรหนุ่มลืมตาขึ้นมองแล้วตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“อำนาจของเรากำลังเสื่อมลง”

“อะไรนะ!” หล่อนร้องอย่างตกใจ “แล้วทำไมนายไม่บอกฉัน”

“เราไม่อยากให้เจ้าไม่สบายใจ”

“เป็นเพราะฉันเหรอ” หล่อนถามเสียงเบา ก่อนหันไปมองประตูเมื่อมีเสียงแก้วแตกดังขึ้น ตามด้วยเสียงร้องตกใจ

“ผีหลอก!” กล้าเบิกตาอย่างตื่นกลัวแล้วเป็นลมล้มลงกับพื้น

“ผีหลอก!”

เสียงตะโกนของกล้าดังไปทั่วห้องพัก ก่อนเจ้าตัวจะลุกพรวดขึ้นมานั่ง สองมือกอดผ้าห่มไว้แนบอก สองตามองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง ก่อนถูกผู้เป็นลุงตบหัวจนหน้าทิ่มพร้อมต่อว่าอย่างขุ่นเคือง

“แหกปากอะไรของเอ็ง หูข้าเกือบแตก”

“อู่ของเรามีผีลุง ผมเห็นกับตาเลย” เขาเขย่าแขนผู้เป็นลุง

“เหลวไหล” สมหมายปัดมือหลานชายออก “ผีเผอมีที่ไหนกัน”

“มีจริงๆ ลุง ผีผู้ชายใส่ชุดสีขาว มันต้องเป็นผีตัวที่เจ้เจอที่ถนนแน่เลย” พอเห็นว่าผู้เป็นลุงไม่เชื่อ กล้าก็หันมาหาหล่อน

“ถนนไหน” หล่อนทำเป็นไม่รู้เรื่อง

“วันที่เจ้โดนรถเฉี่ยวไง เจ้เล่าให้ผมฟังว่าเห็นผู้ชายใส่ชุดขาวยืนอยู่กลางถนน แต่ผมไม่เห็นใครอยู่กลางถนนสักคน แสดงว่าผู้ชายคนนั้นต้องเป็นผี เจ้ไปเห็นมันเข้า มันก็เลยตามเจ้มาที่นี่”

มีนาอึ้งไป หนุ่มรุ่นน้องเดาถูกบางส่วน โดยเฉพาะตรงที่หล่อนเห็นจิรายุ เขาจึงตามมาวุ่นวายกับหล่อน แต่ผิดตรงที่เขาเป็นเทวดา ไม่ได้เป็นผี

“ไร้สาระ ผีมีที่ไหน นายนอนน้อยเลยตาฝาด วันนี้ไม่ต้องทำงาน นอนพักผ่อนให้เต็มที่ แล้วตอนกลางคืนอย่าเล่นเกมให้มากนัก” หล่อนลุกขึ้นยืน

“ผมเห็นจริงๆ นะเจ้” กล้าคว้าแขนหล่อนไว้แล้วรบเร้าให้เชื่อ “ผีผู้ชายหน้าตาดี ใส่ชุดสูทสีขาว”

“ต้นหอมก็เห็นค่ะ” เสียงต้นหอมดังแทรกขึ้น ก่อนเด็กสาวจะเดินเข้ามาในห้องพร้อมถุงอาหารในมือ “ผู้ชายที่เดินตามพี่มีนาเมื่อเช้า หล่อกว่าดาราอีก เสียดายไม่น่าเป็นผีเลย”

มีนาหันไปสบตาจิรายุซึ่งนั่งมองอยู่ตรงมุมห้อง เทพบุตรหนุ่มยิ้มขำ หล่อนขึงตาใส่เขาแล้วรับถุงอาหารส่งให้สมหมาย

“ขอบใจนะต้นหอม พวกเราออกไปกันเถอะ กล้าจะได้พักผ่อน” หล่อนจ่ายเงินให้เด็กสาวแล้วจูงมือเดินออกจากห้อง

“อยู่ต่ออีกหน่อยไม่ได้เหรอคะ ต้นหอมยังพูดไม่จบเลย”

“เอาไว้วันหลังเถอะจ้ะ”

มีนาพาเด็กสาวไปส่งหน้าอู่ แล้วเดินกลับไปที่ออฟฟิศโดยมีจิรายุเดิน

ตามหลัง พอเขานั่งลงบนโซฟาแล้ว หล่อนก็เดินไปปิดประตูเพื่อไม่ให้คนข้างนอกได้ยินเสียง

“ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แล้วนะ วันนี้มีคนเห็นนายสองคนแล้ว ถ้านายกลับสวรรค์ไม่ได้ ฉันจะบอกคนอื่นว่ายังไง แล้วที่สำคัญนายจะทำยังไง”

“เรื่องนี้แก้ไขไม่ยากหรอก” เขาเงยหน้ามองหล่อน “แค่เจ้ารักใครสักคน เราก็กลับสวรรค์ได้แล้ว”

มีนาอับจนคำพูดขึ้นมาทันที เรื่องไม่ยากของเขา แต่มันยากมากสำหรับหล่อน แค่รักใครสักคนก็จบ แล้วจะรักใครดีล่ะ หล่อนนึกไม่ออกจริงๆ

“หนูมีนา” สมหมายร้องเรียก หล่อนเดินไปเปิดประตูแล้วชะโงกหน้าไปถาม

“มีอะไรคะลุง”

“มีคนมาหาหนู” เขาขยับหลบไปด้านข้างเพื่อให้หล่อนเห็นคนที่เดินตามมา

“คุณศรุต” หญิงสาวพึมพำอย่างประหลาดใจแล้วหันไปมองเทพบุตรหนุ่ม ถามเขาด้วยสายตาว่าใช่ฝีมือของเขาไหม

“เจ้าอยากได้ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่เหรอ เขาก็มาหาเจ้าแล้วไง” เขาพูดประชดแล้วหายตัวไป

มีนานับหนึ่งถึงสิบในใจ หันไปขอบคุณสมหมาย แล้วเชิญศรุตเข้ามาในออฟฟิศ พอเขานั่งลงเรียบร้อย หล่อนก็นั่งลงตรงข้ามเขา

“คุณศรุตมาหาฉันมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมเสียใจที่ทำให้คุณโดนไล่ออก”

“ไม่ต้องเสียใจหรอกค่ะ ฉันไม่ได้อยากทำงานที่นั่นอยู่แล้ว”

“ไม่ได้หรอกครับ” เขายืนกรานเสียงเข้ม “ยังไงผมก็มีส่วนผิด เพื่อขอโทษที่ทำให้คุณตกงาน ผมมีงานมาเสนอคุณครับ”

“จะให้ฉันไปขายเพชรเหรอคะ คงขายไม่ออกหรอกค่ะ เพราะฉัน

พูดจาไม่ค่อยเข้าหูคน” หล่อนพูดติดตลก

ชายหนุ่มหัวเราะแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ

“คุณไม่มีมารยาเลย คิดยังไงก็พูดยังงั้น ขายเพชรไม่ได้หรอกครับ”

“แล้วคุณจะให้ฉันทำงานอะไรคะ”

“เป็นผู้ช่วยคุณแม่ผมดูแลนายสอง การดูแลผู้ป่วยติดเตียงเป็นงานหนัก ถ้ามีคนที่ไว้ใจได้มาช่วย ท่านจะได้พักผ่อนมากขึ้น”

มีนาขมวดคิ้วครุ่นคิด ทั้งชีวิตทำเป็นแต่ซ่อมรถกับแข่งรถ ตอนแม่เสียหล่อนยังเด็ก ตอนตาเสียก็อยู่ที่โรงพยาบาล แล้วหล่อนจะไปดูแลคนป่วยท่าไหน

“ขอบคุณนะคะ แต่ฉัน...”

“ตอบตกลงเถอะ” จิรายุปรากฏกายข้างตัวหล่อน หญิงสาวเงยหน้ามองเขา เทพบุตรหนุ่มมองตอบแล้วอ้อนวอนเสียงหนัก “เราขอร้องนะ”

“แต่อะไรครับ” ศรุตถาม

“ไม่มีอะไรค่ะ” หล่อนส่ายหน้า

“แล้วตกลงไหมครับ”

“ตกลงค่ะ ฉันจะพยายามทำให้ดีที่สุด”

“งั้นเราไปพบคุณแม่ของผมกันเถอะครับ” ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน “ท่านต้องดีใจมากที่คุณมาช่วย”

“วันนี้เลยเหรอคะ”

“ใช่ครับ” เขาพยักหน้ายืนยัน “ช่วงนี้งานผมค่อนข้างยุ่ง คงปลีกตัวมาลำบาก”

“งั้นคุณไปรอที่รถก่อน เดี๋ยวฉันตามไปค่ะ”

ศรุตเดินออกจากออฟฟิศ หญิงสาวมองหาจิรายุ อยากถามเหตุผลกับเขา แต่เทพบุตรหนุ่มไม่อยู่แล้ว หล่อนจึงหยิบกระเป๋าสะพายแล้วเดินตามชายหนุ่มไป

รถยุโรปสีดำแล่นมาจอดหน้าคฤหาสน์บวรภัทร ศรุตก้าวลงจากรถเดินอ้อมไปเปิดประตูรถให้มีนา หญิงสาวเอ่ยขอบคุณพลางก้าวลงมายืน เขายิ้มรับนิดหนึ่งจนแทบมองไม่ทัน แล้วพาหล่อนเข้าไปในคฤหาสน์

มีนามองไปรอบๆ ด้วยความสนใจ คฤหาสน์บวรภัทรเป็นอาคารเก่าตัวอาคารสูงสามชั้นตกแต่งแบบจีนประยุกต์ ประตูหน้าต่างทุกบานทำจากไม้สักทาสีเขียว แกะสลักลวดลายอ่อนช้อย เครื่องเรือนและของตกแต่งทุกชิ้นเป็นของโบราณ

“นายจะตามมาทำไม” หล่อนกระซิบถามจิรายุเมื่อเห็นเขาเดินตามมา

“เรามีหน้าที่ดูแลเจ้า เจ้าไปที่ไหน เราก็ไปที่นั่นด้วย”

“จริงเหรอ” หล่อนหรี่ตามอง ไม่เชื่อเลยสักนิด แต่ยังไม่ทันได้ซักศรุตก็ถามขึ้นก่อน

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“บ้านคุณสวยมากค่ะ” หล่อนยิ้มกลบเกลื่อน

“บ้านคุณแม่ครับ ไม่ใช่บ้านผม” ชายหนุ่มยิ้มตอบ แล้วหันไปถามสาวใช้ที่เดินสวนมา “คุณแม่อยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่ห้องคุณสองค่ะ” เด็กสาวตอบแล้วเดินต่อ

“เราไปพบคุณแม่กันครับ” เขาเดินนำขึ้นบันไดไปที่ชั้นสาม เลี้ยวขวาแล้วเดินไปจนสุดทาง ก่อนหยุดยืนหน้าประตูบานสุดท้าย

มีนามองไปรอบๆ ด้วยความสนใจ การตกแต่งบนชั้นสามไม่ต่างจากส่วนอื่นๆ ของบ้าน ยังคงยึดแนวจีนประยุกต์ ของตกแต่งโบราณล้ำค่า หล่อนหยุดสายตาที่ป้ายชื่อบนประตูซึ่งเขียนว่า ‘จิรากร’ แล้วเลื่อนสายตาไปยังประตูบานข้างๆ ที่เขียนว่า ‘จิรายุ’ ชื่อเดียวกับเทพบุตรหนุ่ม

“จิรายุ” หล่อนหันไปมองเจ้าของชื่อ เทวดาหนุ่มมองตอบ แล้วพยักพเยิดไปที่ศรุตเมื่อชายหนุ่มพูดขึ้น

“ห้องคุณหนึ่งครับ คุณแม่ยังเก็บห้องไว้เหมือนเดิมทั้งที่คุณหนึ่งเสียไปหลายปีแล้ว ส่วนนั่นห้องของผมครับ” เขาชี้ไปที่ห้องของตัวเอง

“จิรายุ คุณหนึ่ง จิรากร คุณสอง ชื่อคล้องกันเลยนะคะ”

“พวกเขาเป็นฝาแฝดกันครับ” เขาเคาะประตูแล้วเปิดเข้าไป “คุณมีนามาแล้วครับคุณแม่”

มีนาเดินตามหลังชายหนุ่ม ห้องนอนของจิรากรกว้างมาก เครื่องเรือนแทบทุกชิ้นเป็นของเก่า ยกเว้นเตียงนอนคนป่วยที่ดูทันสมัย มีอุปกรณ์ช่วยชีวิตครบครัน หล่อนพบคุณหญิงจารวีนั่งอยู่ที่โซฟา พอเห็นหล่อนเดินเข้ามานางก็ยิ้มทักทาย

“สวัสดีค่ะคุณหญิง” หญิงสาวยกมือไหว้

“สวัสดีจ้ะ” นางรับไหว้ “ฉันดีใจมากที่หนูมาช่วยดูแลตาสอง”

“หนูไม่เคยดูแลใครมาก่อน แต่จะทำให้ดีที่สุดค่ะ”

“ไม่ยากหรอกจ้ะ ตาสองมีพยาบาลพิเศษดูแลอยู่แล้วชื่อวิภา เธอจะเช็ดตัวและป้อนอาหารเขาตามเวลา หนูมีนาแค่คอยอยู่เป็นเพื่อน ชวนคุย อ่านหนังสือให้ฟังเวลาที่ฉันไปทำธุระนอกบ้าน ฉันให้ค่าจ้างเดือนละสามหมื่นบาทพอไหมจ๊ะ” นางถามอย่างใจดี “ถ้าไม่พอฉันจะขึ้นให้อีก”

“ไม่ต้องค่ะ” หล่อนรีบปฏิเสธ “แค่นี้ก็มากไปแล้วค่ะ”

“หนูยังไม่เคยเห็นตาสองเลยนี่ ไปทำความรู้จักลูกชายฉันกันจ้ะ” นางพาหล่อนไปที่เตียงแล้วแนะนำอย่างภาคภูมิใจ “นี่ตาสองลูกชายของฉัน หล่อเหมือนที่เล่าให้ฟังไหมจ๊ะ”

มีนาก้มมองชายหนุ่ม ดวงตาคมหวานเบิกโตอย่างตกตะลึง จิรากรหน้าตาเหมือนจิรายุเทพบุตรราวกับคนคนเดียว จมูกปากคิ้วคางถอดแบบกันมาหมดราวกับหลุดมาจากพิมพ์เดียวกัน เพียงแต่ชายหนุ่มผ่ายผอมกว่าเท่านั้น หล่อนเงยหน้ามองจิรายุซึ่งยืนอยู่อีกด้านของเตียง สีหน้าของเขาประหลาดใจยิ่งกว่าหล่อนอีก

“หนูมีนา” นางจับแขนหล่อน หญิงสาวหันไปมองแล้วยิ้มกลบเกลื่อน

“หล่อกว่าที่หนูคิดอีกค่ะ”

“ปากหวานไม่เปลี่ยนเลย” นางยิ้มอย่างพอใจ “พรุ่งนี้หนูค่อยมา

เริ่มงานก็ได้ วันนี้ไปเดินดูบ้านกับตารุตก่อน ฉันให้แม่บ้านเตรียมอาหารกลางวันไว้แล้ว เดี๋ยวทานข้าวด้วยกันแล้วค่อยกลับนะ”

“ขอบคุณค่ะคุณหญิง”

มีนายกมือไหว้แล้วเดินตามศรุตไป หล่อนหันไปมองจิรายุเมื่อเห็นว่าเขาไม่ตามมา เทวดาหนุ่มยืนนิ่งอยู่ที่เดิม แววตาสับสน หล่อนอยากคุยกับเขา แต่โอกาสไม่อำนวย จึงเก็บความสงสัยไว้แล้วเดินตามศรุตออกไป

“คุณสองล้มป่วยได้ยังไงคะ” หล่อนถามเมื่อเดินมาถึงห้องโถง

“สามปีก่อนนายสองกับคุณลุงขับรถตกน้ำ คุณลุงเสียชีวิตในที่เกิดเหตุทันที ส่วนนายสองเป็นเจ้าชายนิทรา”

“คุณสองจะหายไหมคะ”

“ผมไม่ทราบครับ เราไปดูรอบบ้านกันดีกว่า” ชายหนุ่มตัดบทแล้วเดินออกจากคฤหาสน์ ทำให้หล่อนต้องเดินตามไปด้วย

ภายในห้องนอนของจิรากร คุณหญิงจารวีหยิบหนังสือจากตู้มุมห้องเดินไปนั่งข้างเตียงของลูกชาย เปิดหน้าที่อ่านค้างไว้แล้วอ่านหนังสือให้เขาฟัง น้ำเสียงของนางอ่อนหวาน แววตาของนางอ่อนโยน

“เจ้าชายสิทธัตถะเสด็จไปพร้อมกับนายฉันทะ สารถี ซึ่งเตรียมม้าพระที่นั่งนามว่ากัณฐกะ มุ่งไปยังแม่น้ำอโนมานที ก่อนประทับบนกองทรายทรงตัดพระเมาลีด้วยพระขรรค์ และเปลี่ยนชุดผ้ากาสาวพัสตร์...”

จิรายุยืนมองด้วยหัวใจหนักอึ้ง เขารู้สึกผูกพันกับคุณหญิงจารวีตั้งแต่แรกเห็น หัวใจของเขาอบอุ่นยามอยู่ใกล้นาง เขาอยากลบความเศร้าจากแววตาของนาง แต่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร

เทพบุตรหนุ่มทรุดลงนั่งคุกเข่าแล้วยื่นมือไปจับมือนาง ทันทีที่มือของทั้งสองสัมผัสกัน ภาพในอดีตชาติของเขาก็ปรากฏขึ้น เขาเห็นตัวเองเป็นเด็กสิบขวบ นอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล มีเครื่องมือแพทย์ล้อมรอบตัว ปลายเท้าข้างขวามีสีดำอมม่วง ส่วนเท้าอีกข้างถูกตัดถึงข้อเท้า

“คุณหมอช่วยลูกฉันด้วยนะคะ อย่าปล่อยให้แกเป็นอะไรไป”

เสียงผู้หญิงคร่ำครวญราวกับจะขาดใจดังขึ้น เขาพยายามลืมตาขึ้นมอง ทั้งที่ร่างกายเจ็บปวดทรมาน ผู้หญิงคนนั้นโผเข้ามากอดเขา ดวงตาอ่อนล้าเบิกกว้างอย่างตกตะลึงเมื่อพบว่านางคือคุณหญิงจารวี

“ตาหนึ่ง อย่าทิ้งแม่ไป”

คุณหญิงจารวีเขย่าตัวเขา น้ำตาของนางหยดลงบนแก้มเขา เทพบุตรหนุ่มหลับตาลง ถ้าเขาไม่ดื้อออกไปตั้งแคมป์ตอนกลางคืน เขาคงไม่ป่วยเป็นไข้เลือดออก เขาไม่อยากเห็นน้ำตาของแม่ ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติไหน ไม่ขอจดจำตลอดไป...

จิรายุปล่อยมือคุณหญิงจารวี คำอธิษฐานก่อนสิ้นใจของเด็กชายจิรายุทำให้เขาจำอดีตชาติของตนไม่ได้ แต่สายใยระหว่างแม่กับลูกเหนียวแน่น ทำให้เขารู้สึกผูกพันกับนางตั้งแต่แรกเห็น และทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดทุกครั้งที่เห็นน้ำตาของนาง

“ผมขอโทษครับ” เขาก้มลงกราบแทบเท้านางแล้วหายตัวจากไป

มีนาขี่มอเตอร์ไซค์เข้าไปจอดในโรงรถ รถเอนดูโรคันโปรดของหล่อนยังยอดเยี่ยมเหมือนเดิม หลังจากหนึ่งเดือนที่เอารถยนต์มาใช้แทน ทำให้หล่อนรู้ตัวว่ารักความเร็วแค่ไหน หญิงสาวปิดประตูรั้วแล้วเดินเข้าไปในบ้าน หลังกินอาหารกลางวันเสร็จ ศรุตก็ขับรถไปส่งหล่อนที่อู่รถ หล่อนทำงานต่อจนเย็น จึงขี่รถมอเตอร์ไซค์คันโปรดกลับบ้าน

หญิงสาวหยุดยืนกลางห้องรับแขก ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ ตั้งแต่แยกกับจิรายุที่ห้องของจิรากร จนถึงตอนนี้หล่อนยังไม่เห็นเขาอีกเลย ไม่รู้ว่าเทพบุตรหนุ่มออกจากบ้านบวรภัทรหรือยัง

“จิรายุ” หล่อนร้องเรียกเสียงดัง “อยู่แถวนี้หรือเปล่า ออกมาหาฉันหน่อย”

“เจ้ามีอะไร” เทวดาหนุ่มปรากฏตัวบนโซฟา หล่อนเดินไปนั่งตรงข้าม

เขาแล้วยิงคำถามใส่ทันที

“นายรู้เรื่องคุณสองมาก่อนหรือเปล่า”

“เราเห็นเขาพร้อมกับเจ้า แล้วจะรู้ก่อนได้ยังไง” เขาไม่ยอมตอบตรงๆ แต่ย้อนถามหล่อนแทน

“นายขอร้องให้ฉันไปทำงานกับคุณหญิงจารวี เพราะนายอยากตามฉันไปที่บ้านบวรภัทร นายยังคิดเรื่องคุณหญิงอยู่ใช่ไหม” หล่อนคาดคั้น

เทพบุตรหนุ่มมีสีหน้าอึดอัดก่อนยอมรับครึ่งหนึ่ง

“เรายอมรับว่ายังลืมนางไม่ได้ แต่เราไม่รู้จริงๆ ว่าลูกชายของนางหน้าตาเหมือนเรา”

“ก่อนหน้านี้คุณสองอยู่ที่โรงพยาบาล” หล่อนรุกไล่ต่อทันที “หมอต่อพงศ์เป็นเจ้าของไข้เขา นายพยายามจับคู่ฉันกับหมอ ทั้งที่ฉันบอกว่าไม่รู้สึกอะไรกับเขา พอคุณสองย้ายมาอยู่บ้าน นายก็จับคู่ฉันกับคุณศรุต ทั้งที่ก่อนหน้านี้นายไม่เห็นด้วย นายใช้ฉันเป็นเครื่องมือเข้าหาคุณหญิง นายทำกับฉันอย่างนี้ได้ยังไง”

มีนาจ้องมองอย่างตัดพ้อ เทพบุตรหนุ่มมองตอบ ถอนใจยาวแล้วลุกขึ้นยืน

“เราขอโทษที่ไม่ได้บอกความจริงกับเจ้า เราเป็นกามเทพที่ไม่ได้เรื่อง เราตัดเรื่องส่วนตัวออกจากเรื่องงานไม่ได้ แต่ทุกครั้งที่เราจับคู่ให้เจ้า เราทำด้วยความหวังดีจริงๆ เราต้องขอโทษเจ้าด้วย”

เขาเดินออกจากบ้าน หล่อนเดินไปขวางแล้วเงยหน้าถามเขา

“นายจะไปไหน กลับสวรรค์ได้แล้วเหรอ”

“เราก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เจ้าไม่ต้องสนใจหรอก เราสมควรได้รับแล้ว”

มีนาถอนใจเฮือกใหญ่ เทพบุตรหนุ่มทำผิดที่หลอกใช้หล่อน แต่ความดีของเขาก็มีไม่ใช่น้อย ถ้าไม่ได้เขาช่วยไว้ หล่อนคงตายไปแล้วสองหน ถ้าหล่อนปล่อยเขาไปเร่ร่อนข้างถนน หล่อนคงใจไม้ไส้ระกำมาก

“ไม่ต้องไปหรอก เรื่องมันแล้วไปแล้ว ฉันไม่ถือสาก็ได้ แต่ห้ามนาย

ทำอะไรลับหลังฉันอีก ถ้าอยากให้ช่วยก็บอกตรงๆ ฉันไม่ชอบถูกหลอกใช้”

“ขอบใจเจ้ามาก เราสัญญาว่าจะไม่ทำอีก”

“ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ” หล่อนเดินขึ้นบันไดแล้วหันกลับมา “นายใช่คุณหนึ่งไหม”

“ใช่” เทพบุตรหนุ่มตอบสั้นๆ แต่ทำเอาหล่อนตกใจ ต้องวิ่งลงบันไดกลับมา

“นายรู้ได้ยังไงว่าตัวเองคือคุณหนึ่ง นายระลึกชาติได้แล้วเหรอ” หญิงสาวถามอย่างตื่นเต้น

เขาเดินกลับไปนั่งที่โซฟาแล้วตอบคำถามหล่อน

“ตอนที่เจ้าเดินออกมากับศรุต เราจับมือของคุณหญิงจารวี จากนั้นเราก็จำทุกอย่างได้”

มีนาปะติดปะต่อเรื่องราวในใจ ชาติที่แล้วจิรายุคือคุณหนึ่ง เขาถึงได้มีหน้าตาเหมือนคุณสอง และรู้สึกผูกพันกับคุณหญิงจารวีตั้งแต่แรกเห็น แต่ตอนนี้เขาเป็นเทวดาแล้ว หล่อนไม่แน่ใจว่าการที่เขาจำนางได้จะเป็นผลดีต่อเขา

“แล้วนายจะทำยังไงต่อไป” หล่อนถามพลางนั่งลงข้างเขา

“ตอนนี้เราคือจิรายุเทพบุตร หน้าที่ของเราคือดูแลเจ้าให้ดี เรื่องในอดีตชาติจบไปแล้ว เราจะไม่เข้าไปยุ่งอีก ได้รู้แค่นี้เราก็พอใจแล้ว”

“คิดได้แบบนั้นก็ดี เป็นเทวดาดีกว่าเป็นมนุษย์ รีบหาทางกลับสวรรค์ดีกว่า ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ” หล่อนลุกขึ้นยืน แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินคำพูดของเขา

“ขอบใจเจ้ามาก แต่ถ้าเจ้าอยากช่วยเรา ก็รีบรักใครเข้าสักคน เราจะได้กลับสวรรค์ เลิกเป็นกามเทพ แล้วไม่ลงมาโลกมนุษย์อีก”

“ฉันจะพยายาม”

มีนาเดินขึ้นบันได พูดไปพูดมาก็วนมาเรื่องเดิม รักคนที่เขาจับคู่ให้ก็จบ ถ้ามันง่ายแบบนั้นก็ดีสิ หล่อนหยุดยืนบนชั้นสองแล้วมองมาที่จิรายุ

เขาสง่างามด้วยบุญบารมี ไม่รู้ว่าบุญหรือกรรมที่ส่งเขามาพบหล่อน เขาเป็นเทวดาบนชั้นฟ้า หล่อนเป็นมนุษย์เดินดิน ถ้าหล่อนมีความรู้สึกอะไรกับเขา หล่อนต้องฝังมันให้ลึกที่สุด เพราะมือของมนุษย์จะทำให้เขาแปดเปื้อน

"ห้ามคิดนะมีนา" หล่อนพึมพำกับตัวเองแล้วเดินเข้าห้องนอน

๓๓

ภายในห้องพักของจิราการ มีนานั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โซฟารับแขกมุมห้อง เสียงเครื่องปรับอากาศดังคลอเบาๆ หญิงสาวปิดปากหาว แล้วลุกขึ้นยืนบิดตัวขับไล่ความง่วง หล่อนมาดูแลจิราการได้สองสัปดาห์แล้ว การดูแลเขาไม่ได้ยุ่งยากเลย เพราะคนที่ดูแลเขาจริงๆ คือคุณหญิงจารวีกับวิภาพยาบาลพิเศษที่นางจ้างมา ส่วนหล่อนมีหน้าที่อยู่เป็นเพื่อนเขาเวลาที่นางไปพักผ่อนหรือออกไปข้างนอก และช่วยพยาบาลสาวใหญ่หยิบจับโน่นนี่บ้างเวลาที่นางมาดูแลชายหนุ่ม

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบาๆ ก่อนวิภาจะเปิดประตูเข้ามา นางอายุสี่สิบห้าปี รูปร่างท้วม แต่แข็งแรงจนน่าตกใจ ยิ้มเก่ง ใจเย็น เวลาอยู่ใกล้แล้วสบายใจ

“ฉันช่วยค่ะ” หญิงสาวเดินไปดันประตูไว้เพื่อให้วิภาเข็นรถเข็นใส่อุปกรณ์เช็ดตัวจิราการเข้ามา พยาบาลสาวใหญ่เข็นรถเข็นไปจอดข้างเตียงแล้วหันมายิ้มให้หล่อน

“ง่วงเหรอคะคุณมีนา”

“นิดหน่อยค่ะ” หล่อนยิ้มตอบ “บรรยากาศมันเป็นใจ”

“ถ้าง่วงก็งีบได้ค่ะ คุณสองไม่หนีไปไหนหรอก” นางพูดติดตลก แล้วดึงผ้าห่มออกจากตัวชายหนุ่มเพื่อเตรียมเช็ดตัวให้เขาเหมือนทุกวัน

“ฉันออกไปข้างนอกนะคะ” หล่อนเห็นว่านางจะทำงาน จึงจะไปเดินยืดเส้นยืดสาย แต่อีกฝ่ายห้ามหล่อนไว้

“ไม่ต้องออกไปหรอกค่ะ”

“จะดีเหรอคะ” หล่อนถามเสียงอ่อย “พี่จะทำงาน ฉันกลัวไปเกะกะ”

“ไม่เกะกะหรอกค่ะ พี่อยากให้คุณหัดทำไว้ เวลาพี่ไม่อยู่คุณจะได้ทำเป็น”

มีนาขมวดคิ้ว รู้สึกแปลกๆ กับคำพูดของอีกฝ่าย วิภาดูแลจิรากรมาตั้งแต่วันแรกที่เขาล้มป่วย นางปฏิบัติกับเขาเหมือนเป็นลูกมากกว่าคนไข้ทั่วไป แล้วนางจะทิ้งเขาไปได้อย่างไร

“พี่จะไปไหนเหรอคะ” หล่อนเดินเข้าไปหา

“ไม่ไปไหนหรอกค่ะ พี่แค่พูดเผื่อไว้เท่านั้น เรามาเช็ดตัวให้คุณสองดีกว่าค่ะ คุณมีนาเอาผ้าขนหนูชุบน้ำแล้วบิดหมาดๆ แบบนี้ค่ะ” นางทำให้หล่อนดูก่อนแล้วปล่อยให้หล่อนทำเอง ส่วนตัวนางหันไปถอดเสื้อผ้าของชายหนุ่ม

“การดูแลผู้ป่วยติดเตียงไม่ยาก แต่ต้องเอาใจใส่ให้มาก”

วิภาทำงานไปอธิบายไป นางทำงานได้รวดเร็วและนุ่มนวล หญิงสาวยืนมองอย่างตั้งใจ แต่พอนางถอดกางเกง หล่อนก็รีบมองไปทางอื่น ไม่ได้รังเกียจแต่เขิน

“ไม่ต้องอายหรอกค่ะ” นางบอกโดยไม่หันมามองหล่อน “คุณสองเป็นคนป่วย ช่วยเธอก็เหมือนทำบุญ”

มีนาข่มความอาย ยืนดูอีกฝ่ายทำงานไปเรื่อยๆ พอเช็ดตัวสวมเสื้อผ้าเสร็จ วิภาก็เข็นรถเข็นออกไป หญิงสาวเดินตามไปปิดประตูแล้วกลับมาห่มผ้าให้จิรากร เขาเหมือนคนนอนหลับมากกว่าคนป่วยติดเตียง ใบหน้า

คมคายสงบนิ่ง ขนตาหนายาวเป็นแพ ร่างกายผ่ายผอมไปนิด แต่ไม่ได้ดูน่าเกลียดอะไร หล่อนจะเดินไปนั่งที่โซฟา แต่เห็นจิรายุนั่งอยู่ก่อนแล้ว

“นายหายไปไหนมา”

“เราอยู่กับเจ้าตลอด เพียงแต่ไม่ปรากฏตัวเท่านั้น จิรากรเป็นยังไงบ้าง”

เขาตอบด้วยท่าทางเรื่อยๆ เหมือนไม่ค่อยสนใจเท่าไร แต่หล่อนรู้ว่าเขาเป็นห่วงจิรากร เพราะเขาตามหล่อนมาที่นี่ทุกวัน ทั้งที่บอกว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย

“เหมือนเดิม เขาเหมือนคนนอนหลับ ถ้าปลุกให้ตื่นขึ้นมาได้คงดี”

จิรายุเดินมายืนข้างเตียง ก้มลงมองหน้าจิรากร พวกเขาเหมือนเงาสะท้อนของกันและกัน เพียงแต่ผิวของเทพบุตรหนุ่มนวลผ่อง เปล่งประกายเหมือนมีรัศมีล้อมรอบ

“ดวงจิตของจิรากรยังอยู่ในร่างนี้ เพียงแต่บังคับร่างกายไม่ได้”

“นายติดต่อกับคุณสองได้ไหม” หล่อนถามอย่างตื่นเต้น

“ไม่ได้” เขาส่ายหน้า “ผู้ที่พูดคุยกับวิญญาณได้คือยมทูต ไม่ใช่กามเทพฝึกหัดอย่างเรา”

“น่าเสียดายจัง” หล่อนพึมพำ ก่อนหันไปมองประตูห้องเมื่อมีเสียงแก้วแตกดังขึ้น ตามด้วยเสียงร้องตกใจ

“คุณสอง!” วิภาเบิกตาอย่างตื่นกลัวแล้วเป็นลมล้มลง

“วิภาเห็นวิญญาณของคุณสองค่ะ”

ทันทีที่ได้รับการปฐมพยาบาลจนฟื้นคืนสติ วิภาก็บอกสิ่งที่ตนเห็นให้ทุกคนฟัง คุณหญิงจารวีมีสีหน้าตกใจ ศรุตส่ายหน้าอย่างไม่เชื่อ ส่วนมีนาพยายามทำหน้านิ่งๆ เข้าไว้ เพราะรู้แก่ใจว่าสิ่งที่อีกฝ่ายเห็นคืออะไร

“เธอรู้ได้ยังไงว่าเป็นวิญญาณของตาสอง” คุณหญิงจารวีถาม

“วิภาเห็นกับตาเลยค่ะ” นางชี้ดวงตาของตน “วิญญาณของคุณสอง

สวมชุดสูทสีขาว ยืนมองอยู่ข้างเตียง การที่เธอไม่ฟื้นคงเพราะวิญญาณออกจากร่าง แต่วิญญาณไม่ได้ไปไหน ยังวนเวียนอยู่ใกล้ร่างของตน ถ้าเราเชิญหมอผีเก่งๆ มาเรียกวิญญาณกลับเข้าร่าง คุณสองอาจจะฟื้นก็ได้นะคะ”

“ตาสองจะฟื้นจริงเหรอ”

คุณหญิงจารวีถามเสียงเบา มีนาเห็นความหวังในดวงตาคู่สวย ใจหนึ่งอยากบอกว่าไม่ใช่ แต่อีกใจบอกให้เงียบไว้เพราะพูดไปก็ไม่มีใครเชื่ออยู่ดี

“วิภาไม่แน่ใจขนาดนั้นหรอกค่ะ แต่ยังดีกว่าไม่ทำอะไรเลยนะคะ”

“เหลวไหล” ศรุตตำหนิเสียงเข้ม “วิญญาณมีที่ไหนกัน เธอเป็นพยาบาลแต่กลับเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ แถมยังเอาเรื่องเหลวไหลมาบอกแม่ฉันอีก”

“ฉันไม่ได้เหลวไหลนะคะ ฉันเห็นวิญญาณคุณสองจริงๆ” พยาบาลสาวใหญ่ยืนยัน ก่อนสะดุ้งโหยงเมื่อถูกชายหนุ่มตวาด

“หยุดพูดได้แล้ว ตาฝาดแล้วเที่ยวพูดเป็นตุเป็นตะ ถ้าไม่หยุดพูดให้แม่ฉันสับสน ฉันจะไล่เธอออก”

“ขอโทษค่ะ” วิภาพึมพำเสียงอ่อย ก่อนหันไปมองคุณหญิงจารวี เมื่อนางยื่นมือมาจับแขนแล้วยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

“ขอบใจนะวิภา วันนี้เธอไม่ต้องทำงานแล้ว นอนพักผ่อนอยู่ในห้องนี่แหละ เดี๋ยวฉันกับหนูมีนาจะดูแลตาสองเอง”

“ขอบคุณค่ะคุณหญิง”

พยาบาลสาวใหญ่ยกมือไหว้ ท่าทางจ๋อยจนมีนาสงสาร นางแค่แนะนำด้วยความหวังดี ไม่เข้าใจว่าทำไมศรุตต้องโกรธด้วย

“พักผ่อนเถอะ”

คุณหญิงจารวีลุกขึ้นยืนแล้วชวนลูกชายออกไป มีนามองตามทั้งสองก่อนหันมามองวิภาเมื่ออีกฝ่ายพูดขึ้น

“พี่เห็นคุณสองจริงๆ นะคะคุณมีนา”

“ฉันเชื่อพี่ค่ะ ไม่ต้องคิดมากนะคะ” หล่อนยิ้มให้กำลังใจแล้วเดินตามออกไป

มีนาเปิดประตูเข้าไปในห้องของจิรากร แล้วเดินไปหยุดข้างเตียงนอนของเขา ชายหนุ่มเจ้าของห้องนอนหลับตา ใบหน้าคมคายสงบนิ่ง ไม่รับรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง หญิงสาวถอนใจยาว ปกติหล่อนไม่ใช่คนที่ชอบอยู่นิ่งๆ แต่ที่อดทนดูแลจิรากรมาได้ถึงสองสัปดาห์ สาเหตุสำคัญก็เพราะความสงสาร เขาเป็นชายหนุ่มที่เพียบพร้อม ไม่ควรต้องมาเป็นเจ้าชายนิทราแบบนี้

“คุณอยู่ข้างในหรือเปล่าคะ” หล่อนก้มลงพูดกับเขา “ถ้าคุณได้ยินเสียงฉัน ลืมตาขึ้นมาเถอะค่ะ คุณแม่รอคุณอยู่นะ ทำให้แม่เป็นทุกข์มันบาปรู้ไหมคะ”

เสียงของหล่อนจางหายไปโดยไม่มีเสียงใดตอบกลับมา จิรากรหลับตานิ่งเหมือนเดิม มีนาหยัดตัวขึ้นยืน กำลังจะเดินกลับไปนั่งที่โซฟา แต่เหลือบไปเห็นลิ้นชักตู้ข้างหัวเตียงเปิดแง้มไว้ หญิงสาวดึงลิ้นชักออกมาดู ข้างในมีอัลบัมรูปอยู่เล่มหนึ่ง หล่อนหยิบอัลบัมออกมา ปกด้านนอกสีซีดจาง ทว่าไม่มีฝุ่นจับเลย แสดงว่าถูกเปิดดูบ่อยๆ

มีนาเดินไปนั่งที่โซฟาแล้วเปิดอัลบัมดู หน้าแรกเป็นรูปถ่ายของจิรากรและจิรายุตอนเป็นทารก ฝาแฝดน่าเกลียดน่าชัง ผิวขาว อวบอ้วน แก้มแดง ตาโต หล่อนเปิดดูไปเรื่อยๆ ฝาแฝดมีรูปถ่ายด้วยกันเยอะมาก จนรูปสุดท้ายที่ทั้งสองไปเที่ยวต่างจังหวัด

หลังจากนั้นเหลือรูปถ่ายของฝาแฝดแค่คนเดียว คงเพราะจิรายุแฝดผู้พี่เสียชีวิตไปแล้ว หน้าต่อมามีรูปถ่ายเด็กชายคนหนึ่งเข้ามาแทน ดูจากเค้าหน้าแล้วคงเป็นศรุต ชายหนุ่มยิ้มยากมาตั้งแต่เด็ก ผิดกับจิรากรที่ยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา

รูปถ่ายใบสุดท้ายเป็นรูปของจิรากรในวันรับปริญญา มีพ่อกับแม่และศรุตยืนอยู่เคียงข้าง หล่อนจ้องมองศรุต แววตาของเขาดูคุ้นเหลือเกิน ริษยา

เจ็บปวด น้อยเนื้อต่ำใจ ไม่ต่างจากตอนที่หล่อนมองพ่อกับสโรชาเลยสักนิด

“ทำอะไรอยู่เหรอครับ”

ศรุตเปิดประตูเข้ามาในห้อง หญิงสาวเงยหน้ามองแล้วยกอัลบัมรูปให้เขาดู

“ฉันเจออัลบัมรูปในตู้ข้างหัวเตียงค่ะ อัลบัมเล่มนี้ดูได้ใช่ไหมคะ”

“ดูได้ครับ” เขาตอบพลางนั่งลงตรงข้ามหล่อน “คุณแม่ชอบหยิบออกมาดูบ่อยๆ ไม่ได้เป็นความลับอะไร”

“คุณหญิงเป็นยังไงบ้างคะ”

“คุณแม่หลับไปแล้วครับ เมื่อครู่นี้ขอโทษที่ทำให้คุณตกใจ แต่ผมจำเป็นต้องปกป้องท่าน”

“ฉันเข้าใจค่ะ” หล่อนปิดอัลบัมแล้วยื่นให้เขา “เป็นฉันก็คงทำแบบนั้น แต่พี่วิภาไม่ได้ตั้งใจหรอกค่ะ เธอรักคุณสองไม่ต่างจากคุณหญิง ที่แนะนำแบบนั้นคงเพราะหวังดี”

“ผมรู้ครับ แต่การให้ความหวังลมๆ แล้งๆ ก็ไม่ต่างจากการทำร้ายคุณแม่ ผมไม่อยากให้ท่านเสียใจ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเศร้าแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “คุณทำงานเป็นยังไงบ้าง ช่วงนี้งานผมยุ่งมาก เพราะใกล้ถึงวันแสดงเครื่องเพชรแล้ว เลยไม่ค่อยได้มาคุยกับคุณเท่าไร”

“ฉันสบายดีค่ะ คุณสองดูแลง่าย”

“นายสองเกิดมาโชคดี ใครเห็นใครก็รัก ไปที่ไหนก็มีแต่คนชื่นชม เสียดายที่มาเป็นแบบนี้” เขาหันไปมองน้องชาย แววตาหม่นหมอง

“ฉันก็เสียดายค่ะ ถ้าฉันเป็นคุณหญิง ฉันคงทำใจไม่ได้”

“คุณแม่ไม่เคยทำใจได้หรอกครับ” เขาหันกลับมามองหล่อน “ท่านหวังทุกวันว่านายสองจะฟื้น ทั้งที่ผมมองไม่เห็นทางเลย”

“ถ้าฉันเป็นคุณหญิงก็คงทำแบบนั้นเหมือนกัน สำหรับคนเป็นแม่ต่อให้มืดมนแค่ไหน ก็ไม่มีวันหมดหวังหรอกค่ะ”

“คุณจะเป็นแม่ที่ดีครับ” เขาเอ่ยชม

“ฉันไม่แน่ใจหรอกค่ะ” หล่อนเอ่ยเขินๆ “แค่ลูกที่ดีฉันยังเป็นไม่ได้เลย”

“ไว้มีโอกาสผมจะพูดกับคุณอนันต์เอง เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของคุณ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ...”

หล่อนยังพูดไม่จบประโยค ประตูห้องก็เปิดออก สโรชาเดินเข้ามาในห้อง พี่สาวจ้องหน้าหล่อนเขม็งแล้วหันไปถามศรุตเสียงเขียว

“นังมีนามาอยู่ที่นี่ได้ยังไง”

“คุณแม่จ้างคุณมีนามาดูแลนายสอง” ชายหนุ่มตอบ แต่พี่สาวของหล่อนไม่เชื่อ สโรชากำมือแน่นแล้วต่อว่าอย่างโกรธจัด

“ไม่ต้องเอาคุณหญิงมาอ้างเลย ไม่ยอมรับโทรศัพท์ฉัน แต่พานังลูกเมียน้อยมากกถึงบ้าน ถ้าฉันไม่มาดูเองคงโง่ไปอีกนาน”

“เลิกว่าร้ายคนอื่นได้แล้ว” ศรุตโกรธขึ้นมาบ้าง “คุณมีนามาดูแลนายสอง ไม่เคยทำเรื่องน่าเกลียดอย่างที่คุณพูด”

“ฉันใช้เวลาเป็นปีกว่าจะได้เห็นหน้าคุณสอง แต่กับนังมีนาคุณรู้จักมันแค่ไม่กี่วัน คุณก็จ้างมันมาดูแลน้องชายแล้ว นังลูกเมียน้อยมันมีอะไรดีเหรอ ถึงได้เทิดทูนบูชามันนัก”

ยิ่งโมโห สโรชายิ่งเสียงดัง มีนาหันไปมองจิรากร ชายหนุ่มยังหลับสนิท แต่ปล่อยทั้งคู่ทะเลาะกันต่อไปคงไม่ดีต่อคนป่วยเท่าไร

“คุณพาคุณเกรซออกไปคุยข้างนอกเถอะค่ะ ฉันไม่อยากให้เสียงเธอรบกวนคุณสอง” หล่อนหันไปบอกศรุต

“ออกไปข้างนอก”

เขาลุกขึ้นคว้าแขนสโรชา แต่หญิงสาวขืนตัวไว้ ทั้งสองยื้อยุดกันไปมาก่อนพี่สาวของหล่อนจะดิ้นหลุดแล้วเสียหลักไปชนเตียงของจิรากร

“คุณสอง!” มีนาตกใจรีบเข้าไปดูคนป่วย แต่ต้องหน้านิ่วด้วยความเจ็บเมื่อถูกผู้เป็นพี่จิกผมจนหน้าหงาย

“นังลูกเมียน้อย นังหน้าด้าน ฉันจะฆ่าแก!”

สโรชากดหัวหล่อนกระแทกกับเตียง หญิงสาวกลัวจิรากรจะเป็นอันตราย จึงใช้มือเท้าขอบเตียงไว้แล้วปล่อยให้พี่สาวทำร้ายตัวเอง

“เลิกบ้าเสียที!”

ศรุตกระชากสโรชาออกจากหล่อน หญิงสาวเสียหลักล้มลงกับพื้น ยิ่งเจ็บก็ยิ่งโมโห พอตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนได้ก็ชี้หน้าด่าเขาอย่างเดือดดาล

“แกไอ้เด็กกำพร้า! กล้าดียังไงมาทำร้ายฉัน”

เสียงของสโรชาดังลั่นห้อง มีนาหันไปมองศรุต ชายหนุ่มยืนกำมือแน่น ดวงตาลุกเหมือนเปลวไฟ ก่อนชี้ออกไปนอกห้อง

“ออกไปจากบ้านผมเดี๋ยวนี้ ผมกับคุณจบกันแค่นี้ แล้วอย่ามาเหยียบที่นี่อีก”

“ฉันไม่ไป” สโรชาตะโกนตอบ “นายเป็นแค่ลูกบุญธรรม ไม่ใช่เจ้าของบ้านบวรภัทร นายไม่มีสิทธิ์มาไล่ฉัน”

“ถ้างั้นฉันคงไล่เธอได้”

คุณหญิงจารวีเดินเข้ามาในห้อง ทุกคนหันไปมองนาง ศรุตรีบเดินไปหาผู้เป็นแม่ นางจับมือลูกชายไว้ หันไปจ้องหน้าสโรชาแล้วชี้ออกไปนอกห้อง

“เชิญคุณออกไปจากบ้านฉัน ก่อนฉันจะเรียกตำรวจ”

สโรชาหน้าเสีย ก่อนเปลี่ยนความอายเป็นความโกรธ หญิงสาวเดินกระทืบเท้าออกจากห้อง โดยไม่ลืมทำร้ายศรุตด้วยคำพูดของตน

“คุณสองฟื้นขึ้นมาเมื่อไร นายก็เป็นแค่หมาข้างถนน คบกับนังลูกเมียน้อยก็เหมาะกันแล้ว”

ศรุตขบกรามจนเป็นสันนูน คุณหญิงจารวีส่ายหน้าเตือนผู้เป็นลูกแล้วเดินมาหยุดข้างเตียงจิรากร

“ตาสองเป็นยังไงบ้าง”

“คุณสองปลอดภัยดีค่ะ” มีนาตอบ

“แล้วหนูล่ะเจ็บมากไหม” นางยื่นมือมาแตะลำคอหล่อน สโรชาทิ้ง

รอยเล็บไว้สามสี่รอย เป็นรอยข่วนไม่ลึกนัก แต่คงอยู่กับหล่อนไปอีกหลายวัน

“หนูไม่เป็นไรค่ะ” หญิงสาวส่ายหน้า “แค่นิดหน่อยเท่านั้น”

“ผมขอโทษครับคุณแม่ ผมผิดเองที่ดูคนไม่เป็น” ศรุตเอ่ยเสียงเครือ นางหันไปมองลูกชายแล้วยิ้มอย่างใจดี

“ไม่ใช่ความผิดของลูกหรอก ใครจะรู้ว่าคนมีชาติตระกูลจะทำตัวต่ำได้ขนาดนี้”

มีนาทำหน้าไม่ถูก สโรชาเป็นพี่สาวของหล่อน เมื่อพี่สาวต่ำแล้วน้องสาวจะสูงได้อย่างไร เพราะต่างใช้นามสกุลเดียวกัน

“หนูขอโทษแทนคุณเกรซด้วยค่ะ เธอกำลังโกรธจึงทำอะไรไม่คิด”

“ฉันต่างหากที่ต้องขอโทษ เมื่อกี้ฉันโกรธมากไปหน่อย จึงไม่ทันคิดว่าสโรชาเป็นพี่สาวของหนู” คุณหญิงจารวียิ้มให้หล่อนแล้วหันไปพูดกับลูกชาย “ตารุตช่วยไปส่งหนูมีนาที่บ้านให้แม่หน่อย วันนี้ไม่ต้องทำงานแล้ว แม่จะดูแลตาสองเอง”

“ครับคุณแม่” เขาเดินนำออกจากห้อง

มีนายกมือไหว้คุณหญิงจารวีแล้วเดินตามชายหนุ่มไป ตลอดทางตั้งแต่ชั้นสามถึงห้องโถงชั้นล่าง ศรุตไม่พูดไม่จา สีหน้าเคร่งเครียด ไม่ต้องถามก็ดูออกว่ายังโกรธไม่หาย

“อย่าโกรธคุณเกรซเลยค่ะ เธอกำลังโกรธจึงพูดไปแบบนั้น ความจริงเธอรักคุณมากนะคะ” หล่อนช่วยพูดแทนพี่สาว

ชายหนุ่มหันมามองแล้วเอ่ยอย่างเย็นชา

“มันจบแล้วครับ ผมไม่มีวันให้อภัยคนที่ดูถูกผม เดี๋ยวผมจะให้คนขับรถไปส่งคุณที่บ้าน” เขากวักมือเรียกเด็กรับใช้ที่เดินผ่านมา สั่งความสองสามประโยค แล้วเดินกลับห้องของตน

“คุณไปรอหน้าคฤหาสน์ก่อนนะคะ” เด็กสาวหันมาพูดกับหล่อน “เดี๋ยวหนูไปตามคนขับรถให้ค่ะ”

“ไม่ต้องหรอกจ้ะ ฉันกลับเองดีกว่า”

มีนาเดินออกจากคฤหาสน์ หล่อนเคยคิดจะแย่งศรุตมาจากสโรชา แต่พอพวกเขาเลิกกันจริงๆ หล่อนกลับไม่รู้สึกยินดีเลย

กลางดึกบนถนนหลวงย่านชานเมือง จิรายุเทพบุตรในชุดสูทสีขาวสะอาดปรากฏตัวบนเกาะกลางถนน นัยน์ตาคมสีน้ำตาลมองไปรอบๆ คนที่เขาอยากพบมักจะวนเวียนอยู่แถวนี้ เพราะถนนสายนี้เกิดอุบัติเหตุอยู่เป็นประจำ

“มาแล้ว” เทพบุตรหนุ่มพึมพำด้วยความยินดีเมื่อเห็นธีภพปรากฏกายอยู่อีกฝั่งของถนน เขารีบหายตัวไปหายมทูตหนุ่มแล้วทักทายอย่างสนิทสนม

“ท่านธีภพ จำเราได้ไหม”

“ชาวสวรรค์กับชาวยมโลกไม่เกี่ยวข้องกัน เหตุใดเราต้องจำท่านให้รกสมองด้วย” เจ้าของชื่อย้อนถาม สีหน้าเรียบเฉย แววตาเย็นชา น้ำเสียงยียวน

จิรายุหน้าชาเหมือนถูกตบ แต่เขามาขอความช่วยเหลือ จึงต้องทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไปก่อน

“พวกเราพบกันหลายครั้งแล้ว แต่เรายังไม่เคยแนะนำตัวเองเลย เราชื่อจิรายุเทพบุตร ยินดีที่ได้รู้จักท่านธีภพยมทูต”

“อืม” ยมทูตหนุ่มพยักหน้าแกนๆ

“ที่เราเคยล่วงเกินท่าน เราต้องขอโทษด้วย”

“ท่านต้องการอะไรพูดมาตรงๆ เถอะ” ยมทูตหนุ่มตัดบท “ไม่จำเป็นต้องมาพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน เราไม่ใช่นางอัปสรจะได้หลงคารมของท่าน”

จิรายุนับหนึ่งถึงสิบในใจ เพื่อจิรากรเขาต้องอดทน หากช่วยให้ชายหนุ่มหายเป็นปกติได้ คุณหญิงจารวีจะได้มีคนดูแล เขาก็ไม่ต้องเป็นห่วงนางอีก

“เรามีเรื่องขอให้ท่านช่วย”

“ช่วยอะไร” ยมทูตหนุ่มถาม สีหน้าเบื่อหน่าย

“เราอยากขอให้ท่านไปคุยกับมนุษย์คนหนึ่ง ตอนนี้เขาป่วยเป็นเจ้าชายนิทรา เราสัมผัสได้ว่าวิญญาณเขายังอยู่ในร่าง แต่ไม่สามารถควบคุมร่างกายได้ เราอยากรู้ว่าต้องทำอย่างไรถึงจะช่วยเขาได้”

“ทำไมท่านชอบยุ่งเรื่องของมนุษย์นัก คราวที่แล้วท้าวสหัสนัยน์คงลงโทษท่านน้อยไป จึงไม่รู้สึกเข็ดหลาบ”

ยมทูตหนุ่มเดินหนี จิรายุรีบตามไปดักหน้าแล้วขอร้องอีกฝ่าย

“เรื่องนี้สำคัญกับเรามาก ช่วยเราสักครั้งเถอะนะ ภายหน้าหากท่านต้องการความช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร ลำบากแค่ไหน เราจะไม่เกี่ยงงอนเลย”

“น่าสนใจ” ยมทูตหนุ่มยิ้ม แววตาเจ้าเล่ห์ “เรายอมช่วยท่านก็ได้ แต่ไม่ใช่คืนนี้นะ เรามีงานต้องทำ”

“ไม่เป็นไร ท่านสะดวกเมื่อไรให้นึกถึงเรา เราจะรีบมาทันทีเลย”

“ตกลง ท่านกลับไปเถอะ เราต้องทำงานแล้ว”

ธีภพยมทูตหันไปมองถนน รถกระบะบรรทุกคนเต็มท้ายแล่นมาอย่างรวดเร็ว ก่อนเสียหลักชนเกาะกลางถนนพลิกคว่ำหลายตลบ คนที่นั่งท้ายกระบะกระเด็นเกลื่อนถนน เสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดดังระงม จิรายุไม่อยากเห็นภาพสยดสยองจึงรีบหายตัวไป

๓๔

“เปิดประตูเถอะลูก อย่าทำแบบนี้เลย แม่ใจคอไม่ดี”

เสียงของภรรยาลอยมาเข้าหูอนันต์ตั้งแต่ก้าวแรกที่ออกจากห้องนอน เขาเดินตามเสียงไปด้วยความสงสัย พอเดินไปถึงห้องนอนของลูกสาวก็เห็นภรรยายืนเคาะประตูอย่างเอาเป็นเอาตาย

“เกิดอะไรขึ้น ยายเกรซเป็นอะไร” เขาถามพลางเดินเข้าไปหา

“ลูกขังตัวอยู่ในห้องตั้งแต่เมื่อวานค่ะ” นางหันมาตอบ “ตามไปกินข้าวก็บอกว่าไม่หิว เคาะเรียกก็บอกว่าอยากอยู่คนเดียว ฉันกลัวลูกจะคิดสั้นค่ะ”

“ทำไมต้องคิดสั้นด้วย” เขามองอย่างคาดคั้น

ภรรยาหลบตาแล้วตอบเสียงเบา “เมื่อวานลูกไปบ้านบวรภัทร เห็นว่าทะเลาะกับตาศรุต”

“แล้วทำไมคุณไม่บอกผม”

เขาถามอย่างตำหนิ ผู้เป็นภรรยายังไม่ทันได้ตอบ ประตูห้องก็เปิดออกก่อน ทั้งสองหันไปมอง สโรชายืนอยู่หน้าประตู ดวงตาแดงช้ำ ใบหน้า

มอมแมม ผมเผ้ายุ่งเหยิงเหมือนคนร้องไห้มาทั้งคืน

“ยายเกรซ!” นางรีบเดินไปหาลูกสาว “เกิดอะไรขึ้นลูก ทำไมหนูเป็นแบบนี้”

สโรชาไม่ตอบผู้เป็นแม่ หญิงสาวเดินหนีเข้าห้อง ล้มตัวลงนอนคว่ำกับเตียงเหมือนที่ชอบทำตอนเป็นเด็กเวลาพ่อกับแม่ไม่ตามใจ สองสามีภรรยาสบตากันแล้วเดินเข้าไปในห้องลูกสาว คุณหญิงจงกลนีนั่งลงข้างลูก ส่วนอนันต์ยืนมองอยู่ข้างเตียง

“อย่าทำแบบนี้สิลูก มีอะไรทำไมไม่บอกแม่”

“นังมีนามันแย่งรุตไปจากเกรซแล้ว” สโรชาลุกขึ้นนั่ง น้ำตานองหน้า “ได้ยินไหมคะแม่ นังลูกเมียน้อยมันแย่งรุตไปแล้ว”

“ลูกเข้าใจผิดหรือเปล่า” อนันต์ถามอย่างไม่เชื่อ

ผู้เป็นลูกหันมามอง ดวงตาแดงก่ำ

“ไม่ผิดหรอกค่ะ เมื่อวานเกรซไปบ้านบวรภัทร เกรซเห็นมันอยู่กับรุต พอเกรซถามว่ามันมาทำอะไรที่นี่ รุตก็โกรธ บอกเลิกเกรซ แล้วห้ามเกรซไปเหยียบบ้านเขาอีก”

“เป็นเพราะคุณคนเดียว ชอบให้ท้ายนังลูกเมียน้อย มันเลยมารังแกลูกของเรา”

ภรรยาต่อว่าเขา นางเชื่อทุกคำพูดของลูกสาว เพราะรักหลงกันเป็นทุนเดิม แต่เขาคิดว่าไม่ถูกต้องเท่าไร เพราะเป็นการฟังความข้างเดียว

“อย่าเพิ่งพูดเหลวไหลได้ไหม ผมจะไปคุยกับมีนาก่อน อาจเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันก็ได้”

“ไม่ผิดหรอกค่ะ” สโรชายืนยันเสียงเข้ม “นังมีนามันเกลียดเกรซ มันจงใจแย่งรุตไปเพื่อประกาศว่ามันชนะเกรซ ตอนนี้มันอยู่ในบ้านบวรภัทร คุณหญิงจารวีเข้าข้างมัน พ่อจะไปทำอะไรมันได้”

“ลูกรักศรุตหรือเปล่า” เขาถามตรงๆ

ผู้เป็นลูกชะงัก ตอบเสียงห้วน

“รักหรือไม่รักไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอกค่ะ ที่สำคัญคือเกรซไม่อยากแพ้นังลูกเมียน้อย พ่อได้ยินไหมคะว่าเกรซไม่อยากแพ้มัน”

อนันต์เดินออกจากห้องนอนลูกสาว สโรชาบอกว่ามีนาแย่งศรุตไปเพราะอยากเอาชนะหล่อน แต่ที่จริงแล้วคนที่อยากเอาชนะคือสโรชาต่างหาก

“คุณจะไปไหน คุณจะไม่ทำอะไรเลยเหรอ” ผู้เป็นภรรยาร้องเรียก พอเห็นว่าเขาไม่สนใจ นางก็หันไปโอ๋ลูกสาว “เลิกร้องไห้เถอะลูก ใครไม่รักเราก็ช่างมัน ศรุตเป็นแค่ลูกบุญธรรม ไม่คู่ควรกับลูกของแม่หรอก เดี๋ยวแม่จะแนะนำลูกชายของเพื่อนให้รู้จัก รับรองว่าดีกว่าหมอนั่นเป็นร้อยเท่า”

อนันต์ถอนใจยาว โบราณว่าไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก เขาปล่อยให้ภรรยาเลี้ยงลูกสาวอย่างตามใจมาตลอด ตอนนี้มานึกเสียใจก็สายไปแล้ว

มีนานั่งอยู่ในห้องครัว มีอาหารเช้าทำเองง่ายๆ วางอยู่ตรงหน้า หล่อนกินแซนด์วิชทูน่าไป ดูข่าวทางโทรศัพท์ไป ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามา เจ้าของเสียงคือจิรายุเทพบุตร เขานั่งลงตรงข้ามหล่อน จ้องมองแต่ไม่พูดอะไร

“เป็นอะไรของนาย มาจ้องหน้าฉันทำไม”

“เจ้ารู้สึกรักศรุตบ้างหรือยัง เวลาของเราเหลือน้อยแล้วนะ”

มีนาชะงักมือที่กำลังยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม ถ้าหล่อนกับศรุตรักกัน เทพบุตรหนุ่มจะได้กลับสวรรค์ แต่หล่อนจะไม่ได้พบเขาอีก ตอนนี้หล่อนเริ่มชินกับการมีเขาเดินไปเดินมาในบ้าน ถ้าวันหนึ่งเขาไม่อยู่แล้ว หล่อนจะเป็นอย่างไร

“ช่วงนี้งานเขายุ่งมาก กลับบ้านดึกแทบทุกวัน เลยไม่ค่อยได้เจอกัน” หล่อนดื่มกาแฟอีกหนึ่ง วางแก้วลงบนโต๊ะ แล้วหยิบแซนด์วิชมากินต่อ

“เจ้าต้องพยายามมากกว่านี้” เขามองอย่างตำหนิ “จะรอให้เขาเข้าหาฝ่ายเดียวไม่ได้ เพราะมันจะไม่ทันกาล”

“ฉันเป็นผู้หญิงนะ ทำแบบนั้นก็น่าเกลียดตายสิ”

“เจ้าไม่อยากช่วยให้เรากลับสวรรค์ใช่ไหม” เขาถามเสียงขุ่น

“ฉันอยากช่วยนาย” หล่อนวางแซนด์วิชลงแล้วมองหน้าเขา “แต่ถ้ามันกลับไม่ได้จริงๆ นายก็น่าจะหาทางอื่นไว้บ้าง”

“เจ้าหมายถึงอะไร” เขามองตอบ

“เป็นเทวดาดีกว่าเป็นมนุษย์ก็จริง แต่เป็นมนุษย์ก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ถ้านายกลับสวรรค์ไม่ได้จริงๆ ลองอยู่บนโลกมนุษย์ดูไหม”

“อยู่ที่นี่กับเจ้าเหรอ”

“ใช่” หล่อนพยักหน้า “นายอยู่บ้านฉันตลอดไปก็ได้ ฉันไม่คิดค่าเช่าหรอก”

“ขอบใจเจ้ามาก อยู่โลกมนุษย์ก็ไม่เลวหรอก แต่เรามาพยายามกันให้เต็มที่ก่อนดีกว่า แล้วค่อยคิดเรื่องนั้นทีหลัง”

“จริงของนาย” หญิงสาวหยิบแซนด์วิชมากินต่อ ไม่รู้อะไรดลใจให้พูดไปแบบนั้น เขาเป็นเทวดาบนชั้นฟ้า อยากได้อะไรก็เนรมิตเอา เรื่องอะไรจะมาลำบากกับหล่อน

“ผู้ชายคนนี้เป็นใคร” เสียงคุ้นหูดังขึ้น

มีนาหันขวับไปมอง แซนด์วิชแทบหล่นจากมือ พ่อมาได้ยังไง ทำไมหล่อนไม่ได้ยินเสียงเลย

“พ่อถามได้ยินไหมมีนา” เสียงของพ่อเข้มขึ้น

หล่อนมองตาพ่อ แล้วหันไปมองจิรายุเมื่อพบว่าพ่อไม่ได้มองหล่อน ทว่าจ้องเทพบุตรหนุ่มเขม็ง

“นายไม่ได้หายตัวอยู่เหรอ” หล่อนกระซิบถาม

“หายไม่ทันแล้ว” เขากระซิบตอบ “ถ้าเราหายตัวตอนนี้ พ่อของเจ้าได้เป็นลมแน่”

“มีนา!” พ่อเปลี่ยนจากถามเป็นตวาด “ผู้ชายคนนี้เป็นใคร มาทำอะไรที่นี่แต่เช้า”

“เขาชื่อจิรายุ เป็นเพื่อนมาจากต่างจังหวัดค่ะ พอดีผ่านมาแถวนี้เลย

แวะมาเยี่ยม กำลังจะกลับแล้วค่ะ” หล่อนตอบเร็วปรื๋อ

“สวัสดีครับ ผมกลับก่อนนะครับ”

เทพบุตรหนุ่มเดินออกจากบ้าน พ่อมองตามด้วยสีหน้าสงสัยก่อนหันมาถามหล่อน

“ลูกรู้จักเขานานหรือยัง”

“ไม่นานค่ะ” หญิงสาวส่ายหน้าแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “พ่อมาหาหนูแต่เช้ามีอะไรหรือเปล่าคะ”

“พ่อมาเรื่องพี่เกรซ พี่เขาบอกว่าหนูกับคุณศรุต...”

“คุณเกรซเข้าใจผิดค่ะ” หล่อนรีบตอบก่อนพ่อจะพูดจบ เพราะรู้แล้วว่าพ่อต้องการอะไร “หนูกับคุณรุตไม่ได้เป็นอะไรกัน ที่หนูไปบ้านบวรภัทรเพราะคุณหญิงจารวีจ้างหนูดูแลลูกชายคนเล็กของเธอ”

“ลูกรู้จักคุณหญิงจารวีได้ยังไง”

“หนูพบคุณหญิงที่โรงพยาบาลตอนพาลุงหมายไปรักษาตัว ไม่ได้รู้จักผ่านคุณรุตหรอกค่ะ” หล่อนรีบตอบดักคอพ่อ เพราะดูออกว่าท่านคิดอะไร

“ไม่มีอะไรก็ดีแล้ว แต่เพื่อไม่ให้มีข้อครหา พ่ออยากให้ลูกเลิกไปที่บ้านบวรภัทร เพราะยังไงศรุตก็เป็นคนรักของพี่ พ่อไม่อยากเห็นลูกสองคนทะเลาะกัน”

“หนูทำไม่ได้ค่ะ” หล่อนตอบเสียงเข้ม ขอบตาร้อนผ่าว “หนูรับปากคุณหญิงไว้ หนูไม่อยากผิดคำพูดกับเธอ ส่วนเรื่องของคุณรุต คุณเกรซต้องจัดการเอง ถ้าเขาจะเลิกกับเธอก็ไม่ใช่เพราะหนู แต่เป็นเพราะนิสัยแย่ๆ ของคุณเกรซเอง หนูขอตัวก่อนนะคะ”

มีนาเดินขึ้นห้องนอน ก้อนสะอื้นจุกในลำคอ น้อยใจจนน้ำตาร่วง ทั้งที่เชื่อว่าหล่อนไม่ผิด แต่พ่อก็เลือกตัดปัญหาด้วยการให้หล่อนถอนตัว เพื่อให้ลูกรักของท่านสบายใจ

ภายในห้องนอนของจิรากร มีนายืนดูวิภาเช็ดตัวชายหนุ่มอยู่ข้างเตียง ส่วนคุณหญิงจารวีไปพักผ่อนที่ห้องหลังจากดูแลลูกชายมาครึ่งวัน พยาบาลสาววางผ้าขนหนูลงในอ่างน้ำ แล้วรับเสื้อผ้าชุดใหม่ที่หล่อนส่งให้ไปสวมให้เขา นางทำงานอย่างคล่องแคล่วและนุ่มนวล สมกับที่นายจ้างไว้ใจให้ดูแลลูกชาย ส่วนหล่อนคงต้องฝึกอีกพักใหญ่ อย่างน้อยก็จนกว่าจะชินกับร่างกายเปลือยเปล่าของคนป่วย

“พักนี้คุณหญิงดูอ่อนเพลียนะคะ” หล่อนชวนวิภาคุย

“หัวใจของคุณหญิงไม่ค่อยแข็งแรงค่ะ ที่อยู่ได้ทุกวันนี้ก็เพราะคุณสอง แต่ถ้าคุณสองไม่อยู่แล้ว คุณหญิงก็คงอยู่ไม่ได้” พยาบาลสาวใหญ่ถอนใจยาว

“เป็นใครก็อยู่ไม่ได้ค่ะ” หญิงสาวถอนใจตาม แล้วหันไปมองประตูห้องนอนเมื่อศรุตเดินเข้ามา เขาสวมกางเกงขายาวสีดำกับเสื้อโปโลสีเทา หน้าตาไม่เคร่งเครียดเหมือนเมื่อวาน คงจะหายโกรธสโรชาไปบ้างแล้ว

“ทำอะไรอยู่ครับ” เขาเดินมายืนข้างหล่อน

“ดูพี่วิภาเช็ดตัวให้คุณสองค่ะ แล้วก็ช่วยหยิบจับนิดหน่อย”

“นายสองโชคดีนะครับ อยู่ท่ามกลางสาวๆ ทั้งวัน”

ชายหนุ่มพูดติดตลก หล่อนเห็นวิภาเหลือบตามองเขาแวบหนึ่ง แล้วรีบก้มหน้าหลบตา เพราะเห็นว่าหล่อนกำลังมอง

“พี่จะเอาน้ำไปเท ฝากดูคุณสองด้วยนะคะ”

นางเดินออกจากห้อง มีนามองตามอย่างสงสัย แล้วหันกลับมามองศรุตเมื่อชายหนุ่มถามขึ้น

“นายสองเป็นยังไงบ้างครับ”

“เหมือนเดิมค่ะ นอนหลับไม่รู้อะไรเลย ดูแล้วก็น่าสงสาร” หล่อนกระชับผ้าห่มรอบคอของจิรากร ก่อนขมวดคิ้วเมื่อได้ยินคำพูดต่อมาของศรุต

“ถ้านายสองไปพร้อมกับพ่อของเขา คงไม่ต้องทุกข์ทรมานแบบนี้”

“อะไรนะคะ” หล่อนเงยหน้าถาม

“ไม่มีอะไรหรอกครับ” ชายหนุ่มส่ายหน้าแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “งานแสดงเครื่องเพชรวันเสาร์นี้ คุณมีนาไปกับผมนะครับ”

“ขอบคุณที่ชวนค่ะ แต่เมื่อเช้าพ่อเพิ่งมาหาฉัน บอกให้อยู่ห่างๆ คุณไว้ ท่านไม่อยากเห็นพี่น้องทะเลาะกัน เพื่อไม่ให้พ่อไม่สบายใจ ฉันขอไม่ไปนะคะ”

“เดี๋ยวผมจะคุยกับคุณลุงเอง” เขาเอ่ยเสียงเข้ม สีหน้าไม่พอใจ “ผมกับเกรซจบกันแล้ว ผมจะเริ่มต้นใหม่กับใครก็ได้ ไม่จำเป็นต้องขออนุญาตเธอ เพราะเธอไม่ใช่เจ้าชีวิตของผม”

มีนามองอย่างหนักใจ ไม่รู้ว่าท่าทางแข็งกร้าวของศรุตเกิดจากตัวเขาเองหรือเกิดจากมนตร์ดลใจของจิรายุเทพบุตร ถ้าเป็นอย่างหลังหล่อนก็ทำผิดต่อผู้เป็นพี่มาก

“คุณคบกับคุณเกรซมาตั้งนาน ให้โอกาสเธอสักครั้งเถอะค่ะ ฉันไม่อยากเป็นสาเหตุให้พวกคุณเลิกกัน” หล่อนช่วยพูดแทนพี่สาว แต่เหมือนยิ่งพูดเขายิ่งโกรธ

“ผมเลิกกับเกรซไม่ใช่เพราะคุณ แต่เป็นเพราะตัวเธอเอง ผมไม่มีวันให้อภัยคนที่ดูถูกผม”

“ตอนนั้นเธอกำลังโกรธ จึงพูดออกไปโดยไม่คิด ยกโทษให้เธอไม่ได้เหรอคะ”

“ผมไม่อยากพูดเรื่องเธออีกแล้ว” เขาตัดบทพลางส่งนามบัตรให้หล่อน “ผมสั่งชุดราตรีไว้ให้คุณแล้ว วันเสาร์คุณไปแต่งหน้าแต่งตัวที่ร้านได้เลย ถ้าไม่ชอบชุดที่ผมสั่งไว้จะเลือกใหม่ก็ได้”

มีนารับนามบัตรมาดู ห้องเสื้อที่ศรุตบอกเป็นห้องเสื้อชื่อดัง หล่อนเคยขับรถผ่าน แต่ไม่เคยไปใช้บริการ เพราะสู้ราคาไม่ไหว

“ฉันดีใจที่คุณให้เกียรติฉัน แต่ฉันไม่คู่ควรหรอกค่ะ” หล่อนส่งนามบัตรคืนเขา แต่ชายหนุ่มไม่ยอมรับ เขาสบตาหล่อนแล้วเอ่ยเสียงหนัก

“ใครจะดูถูกเราก็ได้ แต่เราห้ามดูถูกตัวเอง คุณไม่มีอะไรด้อยกว่าเกรซเลย”

“แต่ฉัน...”

“วันงานผมจะให้รถไปรับคุณที่ร้านเสื้อ ผมจะทำให้ผู้หญิงทุกคนอิจฉาคุณ แล้วเจอกันในงานนะครับ” เขาตัดบทแล้วเดินออกจากห้อง

มีนามองตามอย่างหนักใจ ถ้าวันนั้นหล่อนไม่ขอให้จิรายุช่วย วันนี้คงไม่ต้องลำบากใจแบบนี้

“หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ เลย” หล่อนพึมพำแล้วเดินไปนั่งที่โซฟา

มีนานั่งอยู่ข้างเตียงคนป่วย ดวงตากลมโตมองหนังสือพุทธประวัติในมือ ริมฝีปากอิ่มอ่านข้อความด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“คราวนั้นพระองค์ประทับนั่งขัดสมาธิใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ณ อุรุเวลาเสนานิคม เมืองพาราณสี ทรงหันพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออก และตั้งจิตอธิษฐานด้วยความแน่วแน่ว่า ตราบใดที่ยังไม่บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณจะไม่ทรงลุกขึ้นจากสมาธิบัลลังก์...”

หญิงสาวอ่านไปเรื่อยๆ สลับกับเงยหน้ามองคนป่วย การอ่านหนังสือให้จิรากรฟังในช่วงบ่ายเป็นสิ่งที่หล่อนต้องทำเป็นประจำทุกวัน หล่อนไม่รู้หรอกว่าเขาจะได้ยินไหม แต่เท่าที่สังเกต ทุกครั้งที่หล่อนอ่านหนังสือ สีหน้าของชายหนุ่มจะสงบ ลมหายใจยาวขึ้น ซึ่งวิภาบอกว่าเป็นอาการตอบสนองที่ดี

“แม้จะมีหมู่มารเข้ามาขัดขวาง แต่ก็พ่ายแพ้พระบารมีของพระองค์กลับไป จนเวลาผ่านไป ในที่สุดพระองค์ทรงบรรลุรูปฌาน...”

มีนาเปิดหนังสือหน้าถัดไป แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นจิรายุปรากฏกายกลางห้อง แม้เขาจะตามหล่อนมาที่บ้านบวรภัทรทุกวัน แต่เทพบุตรหนุ่มไม่ได้เฝ้าหล่อนตลอดเวลาเหมือนตอนทำงานที่โรงแรมอนันต์ธารา ส่วนใหญ่เขาจะมาตอนที่คุณหญิงจารวีไม่อยู่ในห้อง

“นายหายไปไหนมาทั้งวัน”

“เราไปหาคนมาช่วยคุยกับจิรากร”

“เขาอยู่ไหนล่ะ” หล่อนมองไปรอบๆ “ไม่เห็นมีใครเลย”

“เขาไม่ใช่มนุษย์ ถ้าเขาไม่เปิดเผยตัว เจ้าไม่มีวันมองเห็น”

“เขาเป็นเทวดาเหรอ” หญิงสาวถามอย่างตื่นเต้น ก่อนมองไปรอบห้องเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะทุ้มลึก

“เราไม่อาจเอื้อมหรอก เราเป็นยมทูตชื่อธีภพ” ชายหนุ่มคนหนึ่งปรากฏกายตรงหน้าหล่อน เขามีรูปร่างสูงโปร่ง ดวงหน้าคมคาย จมูกโด่งเป็นสัน นัยน์ตาสีนิลแวววาว คิ้วดกหนาได้รูปสวย ผิวขาวเหมือนน้ำนม ผมดำยาวประบ่าหวีเสยไปด้านหลัง สวมสูทสีดำทั้งชุด ดูมีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ

‘หล่อชะมัดเลย’

มีนาอ้าปากค้าง คิดมาตลอดว่ายมทูตต้องน่ากลัว ผิวสีทองแดง รูปร่างสูงใหญ่ มีกล้ามเป็นมัดๆ สวมโจงกระเบนสีแดง ไม่สวมเสื้อ แต่ธีภพไม่เหมือนที่หล่อนคิดเลย เขาหล่อมากๆ หล่อเหมือนรูปปั้นเทพบุตรกรีก

“ขอบคุณ”

ยมทูตหนุ่มยิ้มมุมปากแล้วค้อมศีรษะให้หล่อน หญิงสาวหน้าแดงรู้ทันทีว่าเขาอ่านใจหล่อนได้

“เริ่มได้แล้วมั้งท่านธีภพ ที่นี่มีมนุษย์คนอื่นอยู่ด้วย เดี๋ยวพวกเขาเข้ามาจะเสียเรื่อง” จิรายุพูดขัดขึ้น น้ำเสียงหงุดหงิด

“เราขอตัวก่อนนะ เทวดาโมโหแล้ว”

ยมทูตหนุ่มยิ้มให้หล่อน แล้วเดินไปยืนข้างเตียงของจิรากร ทันทีที่เห็นหน้าคนป่วย เขาก็หันไปมองเทวดาหนุ่ม ดวงตาคมมีแววสงสัย ซึ่งมีนารู้ทันทีว่าเพราะอะไร

“ไม่ต้องถามหรอก เรื่องมันยาว เราไม่มีเวลาตอบ” เทพบุตรหนุ่มตัดบท

ธีภพยักไหล่ด้วยท่าทางกวนๆ แล้วหันกลับไปมองจิรากร หลับตาลง

ครู่หนึ่งก่อนจะลืมตาขึ้นมอง สีหน้าไม่ค่อยดีนัก

“ท่านสื่อสารกับเขาได้ไหม” จิรายุถาม

“ไม่ได้” ยมทูตหนุ่มส่ายหน้า “ชายคนนี้ถูกขังอยู่ในร่างของตัวเอง เราพยายามสื่อสารกับเขาแล้ว แต่ไม่สามารถทำได้เลย”

“เพราะอะไรคะ” มีนาถามบ้าง

“อาจเป็นกรรมเก่าของเขา ทำให้ต้องทนทุกข์อยู่ในสภาพนี้”

“ท่านเรียกวิญญาณของเขาออกมาได้ไหม” เทพบุตรหนุ่มถามอีก

“อย่าเสี่ยงดีกว่า ถ้าเรียกออกมาแล้วกลับเข้าร่างไม่ได้ ต้องเร่ร่อนเป็นสัมภเวสี จะยุ่งไปกันใหญ่”

“ท่านช่วยอะไรเขาไม่ได้เลยเหรอคะ” หญิงสาวจ้องมองอย่างอ้อนวอน

ยมทูตหนุ่มมองตาหล่อนแล้วถอนใจเฮือกหนึ่ง

“เราจะลองดูก็ได้” เขาเสกอุปกรณ์ที่คล้ายแท็บเล็ตสวรรค์ของจิรายุออกมา แตะปลายนิ้วเรียวยาวกับหน้าจอ เขี่ยไปมาอยู่ครู่หนึ่งจึงเงยหน้ามองหล่อน “มันเป็นกรรมของเขา ใครก็ช่วยเขาไม่ได้ แต่เขาจะทนทุกข์อีกไม่นานหรอก”

“คุณสองจะหายใช่ไหมคะ” หล่อนถามอย่างดีใจ

“เกรงว่าจะไม่ใช่”

มีนาหน้าเสีย ใจหายวูบ ถ้าไม่หายป่วย ก็หมายความว่า...

“ความตายไม่น่ากลัวหรอก ในหลายกรณีความตายคือความปรานีด้วยซ้ำ” ยมทูตหนุ่มพูดปลอบ แต่ฟังไม่รื่นหูเท่าไร เพราะมันตรงเกินไป

“ฉันเป็นห่วงคุณแม่ของเขา” หล่อนเอ่ยเสียงเศร้า “ถ้าไม่มีลูกชาย นางคงอยู่ไม่ได้”

“กรรมของใครก็เป็นของคนนั้น เจ้าทำอะไรไม่ได้หรอก อย่าทำให้ตัวเองเป็นทุกข์ด้วยการเก็บเรื่องของคนอื่นมาคิดเลย”

มีนาเงยหน้ามองยมทูตหนุ่ม ภายใต้ใบหน้าหล่อเหลา หัวใจของธีภพเย็นชา คงเพราะเห็นความตายจนชาชิน แตกต่างจากจิรายุเทพบุตรที่ยังมี

ความเห็นอกเห็นใจคนอื่น

“ฉันจะจำไว้ค่ะ”

“เรากลับก่อนนะ” เขาหันไปบอกลาจิรายุแล้วหันมาพูดกับหล่อน “ยินดีที่ได้รู้จัก ถ้ามีโอกาสคงได้พบกันอีก”

“คงอีกนานค่ะ ตอนนี้ฉันยังไม่พร้อม”

“เมื่อถึงเวลานั้น เราจะดูแลเจ้าอย่างดี”

ธีภพยิ้มให้หล่อน หญิงสาวยิ้มตอบ สีหน้าจืดสนิท ยมทูตหนุ่มหัวเราะแล้วหายตัวจากไป หล่อนหันไปมองจิรายุ เทพบุตรมองตอบแล้วหายตัวไปอีกคน

๓๕

สวนสาธารณะริมแม่น้ำเจ้าพระยา จิรายุเทพบุตรยืนอยู่บนบันไดท่าน้ำ ทอดตามองสายน้ำด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เขาลงมาโลกมนุษย์เกือบสามเดือนแล้ว แต่ภารกิจจับคู่ให้มนต์มีนาไม่คืบหน้าเลย ความจริงเขาควรกังวลได้แล้วว่าตัวเองจะกลับสวรรค์ไม่ได้ แต่เขากลับไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไรเลย ส่วนหนึ่งคงเพราะเขาเริ่มชินกับโลกมนุษย์แล้ว และอีกส่วนที่เขาไม่อยากยอมรับคือ เขาพอใจที่ได้อยู่กับหล่อน

“ท่านจิรายุ”

เสียงคุ้นหูดังขึ้นด้านหลัง เทพบุตรหนุ่มหมุนตัวไปมอง คิ้วดกหนาได้รูปสวยขมวดนิดหนึ่ง เมื่อเห็นรณกรสหายสนิทสวมเครื่องแบบกามเทพซึ่งคล้ายกับเครื่องแบบนักศึกษาภาควิชากามเทพศึกษาที่เขาสวมตอนนี้เพียงแต่เปลี่ยนสูทตัวนอกเป็นโคตสีขาวยาวคลุมเข่าแทน

“ท่านเรียนจบแล้ว ยินดีด้วยนะ” เขายิ้มให้ผู้เป็นเพื่อน เมื่อเช้ารณกรส่งกระแสจิตเรียกเขาออกมาพบ คงเพื่อบอกข่าวดีให้รู้นั่นเอง

“ขอบใจท่านมาก” รณกรยิ้มตอบ “แล้วท่านจับคู่ให้มนุษย์ของตน

สำเร็จหรือยัง”

“เรากำลังพยายามอยู่” เขาตอบแบ่งรับแบ่งสู้

ผู้เป็นเพื่อนขมวดคิ้วแล้วชี้มาที่ตัวเขา

“เวลาของท่านเหลือน้อยแล้วนะ ท่านรู้ตัวหรือเปล่าว่ารัศมีทิพย์ของท่านจางลงแค่ไหน ถ้าท่านไม่รีบทำงานให้สำเร็จ ท่านอาจกลับสวรรค์ไม่ได้อีกเลย”

“เรารู้แล้ว”

“รู้! แต่ไม่เดือดร้อนเลย” รณกรขึ้นเสียงอย่างหงุดหงิด

“เดือดร้อนสิ แต่มันไม่ง่ายอย่างที่คิด มนต์มีนาไม่ชอบใครสักคน เราจึงทำงานไม่สำเร็จเสียที”

“ท่านไม่อยากกลับสวรรค์ใช่ไหม” ผู้เป็นเพื่อนจ้องหน้าเขาแล้วโพล่งออกมา “ท่านหลงรักมนุษย์นางนั้นใช่ไหม”

จิรายุชะงัก คำถามของรณกรดังก้องอยู่ในหู ที่ผ่านมาเขาไม่เคยนึกถึงคำนี้เลย เขารู้แค่ว่าตัวเองมีความสุขเวลาได้อยู่กับหล่อน เท่านั้นจริงๆ

“ท่านพอใจที่ได้อยู่กับนาง จึงไม่พยายามหาทางกลับสวรรค์ มันคุ้มแล้วหรือที่จะทิ้งบุญบารมีที่สั่งสมมาเพื่อมนุษย์คนเดียว”

“เราไม่รู้หรอก” เขาส่ายหน้า “แต่เราจะหาคำตอบให้ได้”

“ท่านกำลังหลงผิด ถ้าเราไม่ทำอะไรเลย เราก็เป็นเพื่อนที่แย่มาก” รณกรเอ่ยเสียงเข้มแล้วหายตัวจากไป

จิรายุมองตามอย่างสงสัย ไม่เข้าใจว่าผู้เป็นเพื่อนหมายถึงอะไร แต่หวังว่าจะไม่เกี่ยวกับมีนา

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์คันโปรดออกจากซอยบ้าน วันนี้หล่อนไม่ต้องไปทำงานที่บ้านบวรภัทร เพราะตอนเย็นต้องไปงานแสดงเครื่องเพชรกับศรุต หล่อนจึงขอลางานคุณหญิงจารวีหนึ่งวัน เพื่อไปแต่งหน้าทำผมที่ห้องเสื้อตามนามบัตรที่ชายหนุ่มให้มา

“รถเสียเหรอ” หล่อนพึมพำเมื่อเห็นรถกระบะเก่าๆ คันหนึ่งจอดอยู่ข้างทาง เจ้าของรถเป็นชายแก่ รูปร่างผอมสูง ผมขาวทั้งศีรษะ ท่าทางหัวเสีย

หญิงสาวจอดรถมอเตอร์ไซค์ข้างทาง ถอดหมวกกันน็อกแขวนกับกระจกข้าง แล้วเดินไปหาชายคนนั้น

“รถเป็นอะไรคะลุง”

ชายชราเจ้าของรถหันมามองหล่อน ดวงตาสีดำของเขาเป็นประกายวาว มีนายืนตัวแข็งเหมือนถูกสาป ภาพที่เห็นตรงหน้าพร่าเลือน เวลาเหมือนหยุดหมุนไปครู่หนึ่ง พอภาพกลับมาชัดอีกครั้ง หล่อนก็ไม่ได้ยืนอยู่ริมถนนอีกแล้ว ทว่ายืนอยู่ริมลำธารสวยงาม น้ำใสเหมือนกระจก มองเห็นก้อนกรวดหลากสี แวดล้อมด้วยต้นไม้เขียวชอุ่ม

“เป็นไปได้ยังไง” หญิงสาวหมุนมองรอบตัว มั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ฝัน หล่อนจอดรถริมถนนเพื่อลงไปช่วยเหลือชายชรา แล้วจู่ๆ มาโผล่ที่นี่ได้อย่างไร

“เราพาเจ้ามาเอง” เสียงทุ้มลึกน่าฟังดังขึ้น

มีนาหันไปมองเจ้าของเสียง ดวงตาคมหวานเบิกโต เมื่อพบว่าเขาคือชายหนุ่มรูปงามในชุดเสื้อโคตสีขาวยาวคลุมเข่า ผมดำยาวมัดไว้ด้านหลัง ปล่อยลูกผมล้อมดวงหน้าคมคาย ดวงตาสีดำเป็นประกายกล้า จมูกโด่ง ริมฝีปากหยักลึก หล่อชวนตะลึงแบบนี้ต้องไม่ใช่มนุษย์แน่นอน

“นายเป็นเทวดาใช่ไหม” หล่อนถามตรงๆ “ที่นี่ที่ไหน แล้วนายพาฉันมาทำไม”

“ที่นี่คือรอยต่อระหว่างแดนสวรรค์กับโลกมนุษย์ เราชื่อรณกรเทพบุตร เป็นเพื่อนของจิรายุเทพบุตร เราพาเจ้ามาที่นี่เพราะมีเรื่องจะคุยด้วย” เขาตอบตรงๆ เช่นกัน

“คุยกับฉันนี่นะ” หญิงสาวชี้ตัวเอง จิรายุคนเดียวหล่อนก็ปวดหัวแล้ว ถ้ามาขออยู่เพิ่มอีกองค์ หล่อนคงต้องหนีไปบวช

“เราไม่ได้มาขออยู่กับเจ้า” เขาเอ่ยเสียงห้วน

“นายอ่านใจฉันเหรอ” หล่อนขมวดคิ้วใส่เขา “นายไม่ควรทำแบบนั้นนะ ขนาดจิรายุยังไม่เคยทำเลย”

“เพราะเขาไม่เคยทำน่ะสิ เขาถึงได้ลำบากอยู่ทุกวันนี้ เจ้ารู้ไหมว่าเขาจะกลับสวรรค์ไม่ได้แล้ว” เขาพูดใส่หน้าหล่อน ดวงตาสีนิลวาววับ

มีนามองเทพบุตรหนุ่ม หล่อนกับจิรายุเคยคุยเรื่องกลับสวรรค์กันหลายครั้ง แต่ทุกครั้งเขาไม่เคยบอกเลยว่าตัวเองลำบากแค่ไหน ถ้าเขาไม่สบายใจก็น่าจะบอกหล่อนตรงๆ ไม่เห็นต้องขอให้เพื่อนมาช่วยพูดเลย

“จิรายุไม่รู้ว่าเรามาหาเจ้า” เขาอ่านใจหล่อนอีกแล้ว “เรามาของเราเอง เพราะเราทนเห็นเพื่อนเดินทางผิดไม่ได้ ถ้าเจ้าเห็นเขาเป็นเพื่อน อย่ารั้งเขาไว้อีกเลย ปล่อยเขาไปอยู่ในที่ของเขาเถอะ”

“ฉันไม่เคยรั้งเขาไว้” หล่อนปฏิเสธเสียงหนัก “ฉันอยากช่วยให้เขากลับสวรรค์ แต่ฉันรักคนที่เขาจับคู่ให้ไม่ได้จริงๆ แล้วนายจะให้ฉันทำยังไง”

“เจ้าไม่รักคนที่จิรายุหามา เพราะเจ้ารักคนที่ไม่ควรรักอยู่หรือเปล่า” เขาจ้องหน้าหล่อนนิ่ง

มีนาพูดไม่ออก คำว่า ‘รักคนที่ไม่ควรรัก’ ก้องอยู่ในหู ที่ผ่านมาหล่อนไม่เคยกล้ายอมรับ จนกระทั่งรณกรเทพบุตรพูดออกมา

“ความรักที่แท้จริงคือการเสียสละ ถ้ารักแล้วทำให้คนที่เรารักตกต่ำสิ่งนั้นไม่ใช่ความรัก เจ้าไปลองคิดเองเถอะ” เขาดีดนิ้วตรงหน้าหล่อนเบาๆ

มีนารู้สึกเหมือนหล่นจากที่สูง พอกลับมายืนได้มั่นคงอีกครั้ง หล่อนก็พบว่าตัวเองยืนอยู่ริมถนนที่เดิม รถกระบะคันนั้นหายไป เหลือรถเอนดูโรของหล่อนจอดอยู่คันเดียว หญิงสาวมองไปรอบๆ แล้วรีบขี่รถมอเตอร์ไซค์ออกไป

รถยุโรปสีดำคันใหญ่แล่นมาจอดหน้าโรงแรมอนันต์ธารา พนักงานโรงแรมในชุดราชปะแตนเดินมาเปิดประตูรถ ท่อนขาเรียวยาวสวมรองเท้าส้นสูงสีเงินยื่นออกมาก่อน จากนั้นหญิงสาวร่างบางในชุดราตรีสั้นสีม่วงอ่อน

จึงก้าวลงมา

มีนายิ้มขอบคุณพนักงานหนุ่ม เขามองหล่อนอย่างประหลาดใจ แล้วรีบค้อมศีรษะคำนับอย่างสุภาพ หญิงสาวเดินเข้าไปในโรงแรม วันนี้ภัทรเจมส์จัดงานแสดงเครื่องเพชร จึงมีแขกเดินพลุกพล่านมากกว่าปกติ ทุกคนสวมชุดราตรีสวยงามและสวมเครื่องประดับแพรวพราว

หญิงสาวหยุดยืนหน้าผนังกระจก ผู้หญิงในกระจกสวยมาก เจ้าหล่อนสวมชุดราตรีสั้นสีม่วงอ่อน ปักมุกที่ชายกระโปรงและคอเสื้อปาดกว้างอวดเนินอกนวลผ่องและลำคอระหง ผมยาวเกล้าเป็นมวยสูง ปล่อยลูกผมล้อมกรอบหน้ารูปไข่ซึ่งแต่งอย่างประณีตด้วยโทนสีชมพูอ่อน

“คืนนี้เจ้าสวยมาก” เสียงทุ้มน่าฟังเอ่ยชม ก่อนเจ้าของเสียงจะปรากฏกายข้างหล่อน หล่อเหลาบาดตาในชุดสูทสีขาว

“ขอบใจที่ชม แต่ดูแล้วไม่ค่อยเหมือนฉันเท่าไร”

“ไม่หรอก” เขาส่ายหน้าไม่เห็นด้วย “เราว่านี่แหละคือตัวตนของเจ้า ศรุตมาเห็นต้องพอใจมากแน่นอน”

“ฉันก็หวังให้เป็นแบบนั้น” หญิงสาวพึมพำตอบ รณกรบอกว่ารักแท้คือการเสียสละ ถ้ารักแล้วทำให้คนที่เรารักตกต่ำ สิ่งนั้นไม่ใช่ความรัก แต่ถ้าเสียสละแล้วต้องพรากจากกัน คนที่เสียสละจะเป็นอย่างไร ตรงนี้เทพบุตรหนุ่มไม่ได้บอก

“มีอะไรหรือเปล่า” เขาก้มมองหล่อน

มีนามองเงาเทพบุตรหนุ่มบนผนังกระจก จิรายุงดงามด้วยบุญบารมีโดยไม่ต้องเสียเวลาแต่งทั้งวันแบบหล่อน ยิ่งมายืนเคียงกันยิ่งเห็นความแตกต่าง เขาควรอยู่บนสวรรค์ ไม่ใช่มาเดินดินแบบนี้

“เมื่อเช้าเพื่อนของนายมาพบฉัน เขาบอกให้ฉันรีบรักใครสักคนก่อนที่นายจะกลับสวรรค์ไม่ได้”

“ให้ตายสิ!” เขาสบถอย่างหงุดหงิด “รณกรเป็นห่วงเรา เลยทำตัวจุ้นจ้าน เดี๋ยวเราจะห้ามเขาไม่ให้มารบกวนเจ้าอีก”

“ไม่ต้องหรอก เขาพูดถูกแล้ว” หญิงสาวเงยหน้ามอง ถึงเวลาต้องตัดใจแล้ว “ขอบคุณที่คอยช่วยเหลือฉันมาตลอด ฉันดีใจที่ได้เป็นเพื่อนกับนาย ถ้าคืนนี้คุณศรุตบอกรักฉัน ฉันจะตอบตกลง นายจะได้กลับสวรรค์ไม่ต้องมาระหกระเหินในโลกมนุษย์อีก”

“อย่ากังวลเรื่องของเราเลย ทำตามที่เจ้าต้องการเถอะ”

“ส่งนายกลับสวรรค์คือสิ่งที่ฉันต้องการ” หล่อนยืนกรานหนักแน่น

เทพบุตรหนุ่มมองนิ่ง นัยน์ตาคมเหมือนฉายแวววัดพ้อ แต่แวบเดียวก็หายไป

“ขอบใจเจ้ามาก เราก็ดีใจที่ได้เป็นเพื่อนกับเจ้า” เขายิ้มให้หล่อนแล้วหายตัวไป

มีนาเม้มปากแน่น ขอบตาร้อนผ่าว หล่อนทำสิ่งที่ถูกต้อง ความจริงควรรู้สึกดี แต่ทำไมถึงอยากร้องไห้ก็ไม่รู้

“คุณมีนา” ศรุตเรียกพลางเดินมาหา เขาสวมสูทสีดำแบบกระดุมสองแถว ผมรองทรงจัดแต่งประณีต ดวงหน้าคมคายสดใส ดูเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า

“สวัสดีค่ะคุณศรุต ฉันมาสายหรือเปล่าคะ” หญิงสาวยิ้มหวานให้เขา จิรายุจะกลับสวรรค์ได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับคืนนี้ ดังนั้นหล่อนต้องทำให้ดีที่สุด

“ไม่ครับ งานยังไม่เริ่ม” เขาจ้องมองหล่อนนิ่งแล้วเอ่ยชมเสียงนุ่ม “คุณสวยมาก ผมเลือกไม่ผิดเลย ชุดนี้เหมาะกับคุณมาก”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนยิ้มเขิน

“แต่จะสวยขึ้นอีกเมื่อสวมสิ่งนี้” เขาหยิบกล่องกำมะหยี่สีแดงจากกระเป๋าเสื้อสูทด้านใน เปิดฝาแล้วยื่นมาตรงหน้าหล่อน

“สวยจังค่ะ” มีนาพึมพำ สิ่งที่อยู่ในกล่องคือสร้อยเพชรเส้นบาง มีเพชรเรียงกันเป็นแถว เม็ดตรงกลางใหญ่ที่สุด แล้วไล่ขนาดกันลงมา ทุกเม็ดน้ำงามขาวสะอาด ส่องแสงแวววาวยามกระทบแสงไฟ

“ผมสวมให้นะครับ” เขาหยิบสร้อยเพชรจากกล่อง

“ไม่เอาดีกว่าค่ะ” หล่อนโบกมือปฏิเสธ “ฉันกลัวทำหาย”

“หายก็ไม่เป็นไรครับ ไม่มีสร้อยเส้นไหนมีค่าเท่ากับรอยยิ้มของคุณ” เขาเดินอ้อมมาข้างหลังแล้วสวมสร้อยให้หล่อน

“ขอบคุณค่ะ” มีนาหมุนตัวไปมองเขา ชายหนุ่มมองหล่อนอยู่ก่อนแล้ว ดวงตาเป็นประกายวิบวับจนหล่อนทำหน้าไม่ถูก

“คุณสวยมาก คืนนี้ผู้ชายทุกคนในงานจะต้องอิจฉาผม” เขายื่นแขนให้หล่อน “เราเข้าไปในงานกันดีกว่าครับ”

“อะไรคะ” หล่อนทำหน้างงๆ

“แบบนี้ครับ” ชายหนุ่มหัวเราะอย่างเอ็นดู จับมือหล่อนวางบนท่อนแขน แล้วพาหล่อนเดินไปที่ห้องจัดเลี้ยง ผ่านสายตาแขกที่มาร่วมงานมากมาย

มีนาสูดลมหายใจเข้าปอด พยายามเชิดหน้าเข้าไว้ทั้งที่ใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

แฟชั่นโชว์เครื่องเพชรของภัทรเจมส์จบลงอย่างงดงาม ศรุตได้รับเสียงชื่นชมจากผู้มาร่วมงานล้นหลาม คอลเล็กชันใหม่ของภัทรเจมส์มียอดสั่งจองเกินเป้า ทันทีที่ก้าวลงจากเวที นักข่าวหลายสำนักก็เข้ามารุมสัมภาษณ์เขา ชายหนุ่มตอบคำถามอย่างฉะฉาน ไม่มีท่าทางประหม่าให้เห็นสักนิด เขารูปหล่อ ฉลาด และมีเสน่ห์ คุณหญิงจารวีโชคดีที่ได้เขามาช่วยดูแลกิจการ

มีนายืนชื่นชมชายหนุ่มอยู่ด้านหลัง เขาเกิดมาเพื่อยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน ส่วนหล่อนเกิดมาเพื่ออยู่บนอานมอเตอร์ไซค์ บิดเกินสองร้อย หล่อนยังไม่รู้สึกอะไร แต่ถ้าให้หล่อนไปยืนอยู่หน้าไมโครโฟนแบบเขา หล่อนคงปากคอสั่นพูดผิดพูดถูกเป็นแน่

“หนูมีนา” คุณหญิงจารวีเดินมาหา “เป็นยังไงบ้างจ๊ะ สนุกไหม”

“สนุกค่ะ นางแบบสวย เครื่องเพชรสวย แต่คนเยอะไปหน่อย หนูไม่ค่อยชินกับการตกเป็นเป้าสายตาคนอื่นเท่าไร”

“พวกเขามองเพราะหนูสวย ไม่มีอะไรต้องกังวลหรอกจ้ะ” นางมองไปที่ลูกบุญธรรมแล้วหันกลับมามองหล่อน “หนูคิดยังไงกับตารุตจ๊ะ”

“คุณรุตเป็นคนเก่ง หนูชื่นชมเขาค่ะ”

“ฉันไม่ได้หมายถึงแบบนั้น” นางหัวเราะอย่างเอ็นดู “ตารุตชอบหนูมากนะ ถ้าเทียบกับสโรชา ฉันอยากได้หนูเป็นลูกสะใภ้มากกว่า”

“หนูเป็นแค่ลูกเมียน้อย ไม่มีอะไรเทียบคุณเกรซได้หรอกค่ะ” หล่อนเอ่ยเสียงเศร้า

คุณหญิงจารวีส่ายหน้าแล้วจับมือหล่อนไปกุมไว้

“ฉันดูคนจากการกระทำ ไม่ใช่ชาติกำเนิด หนูไม่มีอะไรด้อยกว่าสโรชาเลย”

“ขอบคุณค่ะ หนูดีใจที่คุณหญิงไม่รังเกียจหนู” หล่อนเอ่ยอย่างตื้นตันก่อนเงยหน้ามองศรุตเมื่อเขาผละจากนักข่าวมาหา

“คุยอะไรกันครับ นินทาผมหรือเปล่า”

“ความลับของผู้หญิงจ้ะ” นางขยิบตาให้ผู้เป็นลูกแล้วหันมาพูดกับหล่อน “ฉันกลับก่อนนะ เป็นห่วงตาสอง ทิ้งมาทั้งวันแล้ว”

“หนูกลับด้วยค่ะ”

“อย่าเพิ่งกลับเลยครับ” ศรุตเอ่ยห้าม “อยู่เป็นเพื่อนผมก่อน เดี๋ยวงานเลิกแล้วผมไปส่ง”

มีนาเกือบปฏิเสธไปแล้ว แต่นึกถึงเรื่องจิรายุขึ้นมาได้ จึงพยักหน้าตกลง

“ก็ได้ค่ะ”

“เดินเล่นแถวนี้ไปก่อนนะครับ ผมขอไปส่งคุณแม่ที่รถก่อน” เขาประคองมารดาออกไป ระหว่างทางมีแขกหลายคนเข้ามาทัก กว่าจะเดินพ้นห้องจัดเลี้ยงก็เสียเวลาไปหลายนาที

มีนาเดินไปที่ซุ้มของว่าง หยิบแก้วน้ำส้มมาดื่มอึกใหญ่ แล้วหยิบสลัดโรลคำเล็กๆ ใส่ปาก ตั้งแต่เที่ยงหล่อนยังไม่ได้กินอะไรเลย เพราะมัว

ยุ่งอยู่กับการแต่งหน้าแต่งตัว ตอนนี้จึงหิวพอจะกินไก่ได้ทั้งตัว

“คุณมีนา” เสียงคุ้นหูร้องเรียก หญิงสาวหันไปมอง ทาร์ตผลไม้แทบหล่นจากมือเมื่อเห็นเจ้าของเสียง

“คุณท็อป” หล่อนพึมพำเสียงแผ่ว ธรากรดูแข็งแรงและหล่อเหลาในชุดสูทสีเทาตัดเย็บประณีต ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล หล่อนไม่ได้พบเขาอีกเลย ไม่คิดว่าเขาจะมางานนี้ด้วย

“ผมดีใจที่ได้พบคุณ” เขายิ้มกว้าง “คุณสบายดีนะครับ”

“สบายดีค่ะ” หล่อนยิ้มตอบ “คุณหญิงรัศมีมาด้วยไหมคะ”

“มาครับ คุยอยู่กับเพื่อนตรง...”

“ตาท็อป”

ธรากรยังพูดไม่จบประโยค คุณหญิงรัศมีก็เดินมาหา นางมองหล่อนด้วยหางตา แล้วหันไปพูดกับลูกชาย

“มาทำอะไรตรงนี้ลูก”

“ผมหิวน้ำครับ พอดีพบคุณมีนา”

“สวัสดีค่ะคุณหญิง” หล่อนยกมือไหว้

“สวัสดี” นางรับไหว้อย่างขอไปที “กลับบ้านกันเถอะ วันนี้แม่เดินมากปวดขาไปหมดแล้ว”

“ผมกลับก่อนนะครับ แล้ว...” เขาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรอีก แต่ถูกผู้เป็นแม่ลากออกไปก่อน

มีนามองตามพลางส่ายหน้า ดีใจที่ไม่ถลำตัวไปกับธรากร ไม่อย่างนั้นคงต้องปวดหัวกับปัญหาแม่ผัวลูกสะใภ้ไปอีกนาน

“คุยอะไรกับคุณธรากรครับ” ศรุตเดินกลับมาหา

“ไม่มีอะไรค่ะ แค่ทักทายกันธรรมดา”

“แค่นั้นไม่เป็นไรครับ แต่ถ้ามากกว่านั้นผมไม่ยอมด้วย”

เขาแกล้งทำหน้าบึ้ง หล่อนหัวเราะขำ เขาหัวเราะตาม แล้วจู่ๆ เขาก็หยุดหัวเราะ

“คุณอนันต์กับคุณหญิงจงกลนีกำลังเดินมาหาเราครับ”

มีนาหมุนตัวไปมอง พ่อมองตรงมา แววตาเฉยเมยจนหล่อนใจหาย

“ไม่ต้องกลัวครับ” เขาเดินมายืนเคียงข้างแล้ววางมือบนเอวหล่อน “คุณไม่ได้ทำอะไรผิด ผมจะปกป้องคุณเอง”

“ยินดีด้วยนะ จัดงานได้ดีมาก” พ่อเอ่ยชมโดยไม่เหลือบตามองหล่อน

“ขอบคุณครับ เป็นฝีมือของทีมงาน ผมแค่คอยดูเท่านั้น”

มีนาเม้มปากแน่น ไม่เคยรู้สึกไร้ตัวตนเช่นนี้มาก่อน ทั้งที่หล่อนยืนอยู่ตรงหน้า แต่พ่อทำเหมือนไม่เห็น ถ้าไม่มีมือของศรุตวางอยู่บนเอวหล่อนคงเดินหนีไปแล้ว

“เป็นยังไงบ้างจ๊ะหนูมีนา” คุณหญิงจงกลนีมองหล่อนตั้งแต่หัวจดเท้าแล้ววกกลับมามองสร้อยเพชรบนลำคอ “เดี๋ยวนี้ได้ดิบได้ดี สวมสร้อยเพชรเส้นใหญ่ สวยผิดหูผิดตา ไม่เหลือเค้าช่างซ่อมรถเลยนะ”

“สร้อยของคุณศรุตค่ะ ลำพังหนูไม่มีปัญญาหรอก” หล่อนตอบตามตรง ไม่อยากอยู่ตรงนี้แล้ว แต่เดินหนีไม่ได้เพราะศรุตไม่ยอม

“นั่นสินะ ช่างซ่อมรถจนๆ จะมีปัญญาได้ยังไง ถ้าไม่เอาอะไรไปแลกมา ใช่ไหมคะคุณศรุต”

“ไม่ต้องแลกหรอกครับ คุณมีนาเป็นคนดี จริงใจ ไม่เห็นแก่เงิน ยิ่งกว่าสร้อยผมก็ให้เธอได้ ไม่เหมือนผู้หญิงบางคน สวยแต่หน้า จิตใจต่ำชอบดูถูกคนอื่น ผมขยะแขยงคนแบบนั้นจนไม่อยากเข้าใกล้” ชายหนุ่มพูดไปยิ้มไป แต่ทุกคำเชือดเฉือน

คุณหญิงจงกลนีตาลุกวาว นางรู้ดีว่าเขาหมายถึงใคร แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร พ่อก็พูดขัดขึ้นก่อน

“กลับกันเถอะคุณหญิง”

“ค่ะ ฉันก็ไม่อยากอยู่เหมือนกัน” นางกระแทกเสียงตอบ แล้วหันไปมองหน้าห้องจัดงานเมื่อได้ยินเสียงโวยวาย สโรชาในชุดกระโปรงสั้นสีดำ

รัดรูปเดินเข้ามาในสภาพเมามาย ผมยาวถึงกลางหลังยุ่งเหยิง ใบหน้าเลอะเครื่องสำอาง

“ยายเกรซ!” นางรีบเข้าไปหาลูกสาว “หนูมาทำอะไรที่นี่ ทำไมถึงเป็นแบบนี้ กลับบ้านกับแม่เถอะ”

“เกรซไม่กลับ เกรซจะดูหน้านังหญิงชั่วชายโฉด” สโรชาสะบัดมือแม่ออกแล้วเดินมาชี้หน้าหล่อน “นังมีนา อย่านึกนะว่าแกจะชนะฉันได้”

“กลับบ้านเถอะลูก คนมองกันใหญ่แล้ว อายคนอื่นเขา”

พ่อมาช่วยห้ามอีกแรง แต่ก็หยุดสโรชาไม่ได้ พี่สาวยื่นมือมาหาหล่อน กระชากสร้อยคอจนขาดแล้วขว้างลงบนพื้น

“ลูกเมียน้อยอย่างแกไม่คู่ควรกับเพชร เพราะแกมันเป็นแค่ก้อนกรวด”

“โอ๊ย!” หล่อนยกมือกุมคอตัวเอง

“คุณทำเกินไปแล้วนะ เรื่องระหว่างเรามันจบไปแล้ว คุณไม่มีสิทธิ์มาทำร้ายคุณมีนา”

ศรุตเข้ามาประคองหล่อน สโรชามองเขาอย่างกินเลือดกินเนื้อ แล้วด่ากราดอย่างโกรธแค้น

“นายมันมาจากที่ต่ำ ขนาดถูกเก็บมาชุบตัวก็ยังชอบกินของต่ำ เด็กกำพร้าไม่มีพ่อแม่สั่งสอนก็เหมาะกันดีกับลูกเมียน้อย”

สีหน้าของชายหนุ่มเข้มขึ้น มีนาจับแขนเขาไว้แล้วก้าวไปเผชิญหน้ากับพี่สาว

“ถ้าคุณศรุตไม่มีดี เธอคงไม่ลดตัวลงมาทำแบบนี้ เข้าข่ายหมาหางด้วน อยากกินจนตัวสั่น แต่ไม่มีวันได้กิน เลยโทษว่าองุ่นเปรี้ยว”

“แกกล้าว่าฉันเป็นหมาเหรอ” สโรชาเงื้อมือตบหล่อน มีนายกมือกันไว้ จับแขนผู้เป็นพี่บิดแล้วผลักลงไปกองกับพื้น

“เป็นลูกเมียหลวงก็ทำตัวให้ดีหน่อย เดี๋ยวเขาจะหาว่าแม่ไม่สั่งสอน”

“นังมีนา!” คุณหญิงจงกลนิโผเข้ามาหาหล่อน แต่พ่อคว้าแขนนางไว้

แล้วตวาดอย่างโกรธจัด

“พายายเกรซกลับบ้านเดี๋ยวนี้! แค่นี้ยังอายคนไม่พออีกเหรอ”

“กลับบ้านกับแม่ลูก” นางลากลูกสาวออกไป โดยมีสายตาแขกที่มาร่วมงานมองตามไปตลอดทาง เพราะสโรชายังโวยวายไม่หยุด

“ลุงขอโทษด้วยนะ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดลุงไม่คิด ถือว่าเป็นการขอโทษจากลุง” พ่อหันมาพูดกับศรุต แล้วเดินตามออกไปโดยไม่เหลือบตามองหล่อนเลย

มีนามองตามด้วยความน้อยใจ สโรชาทำหล่อนเจ็บ พ่อไม่เคยว่าสักคำ พอหล่อนทำสโรชาเจ็บบ้าง พ่อกลับโกรธหล่อน หน้าหล่อนพ่อยังไม่อยากมอง เพราะหล่อนไม่สำคัญเท่ากับสโรชา หล่อนก็แค่ลูกเมียน้อยเท่านั้น

“เจ็บมากไหมครับ” ศรุตถาม “ไปทำแผลก่อนไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ” หล่อนส่ายหน้า “ฉันกลับบ้านก่อนนะคะ”

“เดี๋ยวผมให้รถไปส่ง”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันกลับเองได้ แล้วเจอกันนะคะ”

มีนาเดินออกจากห้องจัดเลี้ยง แผลที่ลำคอเจ็บแปลบ แต่ยังน้อยกว่าแผลในใจหล่อน หญิงสาวเดินออกจากอาคารโรงแรม ก้าวเท้ายาวๆ ไปบนถนนคอนกรีต ก่อนยกมือขึ้นบังตาเมื่อรถยนต์คันหนึ่งสาดไฟสูงเข้าใส่ แล้วเร่งเครื่องพุ่งเข้าหาอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวเบิกตาอย่างตกใจ รถยนต์คันนั้นพุ่งชนหล่อนอย่างแรง ร่างบางลอยขึ้นไปในอากาศแล้วตกลงบนกระโปรงหน้ารถ หล่อนสบตาคนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยซึ่งมองตอบด้วยแววตาเกลียดชัง

“สโรชา...” ริมฝีปากบางพึมพำเสียงแผ่ว ก่อนทุกอย่างจะดับวูบลง

๓๖

“ที่นี่ที่ไหน”

มีนามองไปรอบๆ ทางเดินกว้าง ผนังสีขาว เก้าอี้สีเขียว ทุกอย่างดูคุ้นตา หญิงสาวทรุดตัวลงนั่ง ลูบฝ่ามือไปบนกระโปรง หล่อนสวมชุดราตรีของศรุต ตอนนี้หล่อนควรอยู่ในงานแสดงเครื่องเพชร แล้วหล่อนมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

“เร็วค่ะหมอ คนไข้แย่แล้ว”

เสียงพูดอย่างร้อนรนดังขึ้น หญิงสาวหันไปมอง แล้วรีบลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นหมอต่อพงศ์วิ่งตรงมา สีหน้าของเขาเคร่งเครียด

“โรงพยาบาลบูรณเวช!”

มีนานึกออกจนได้ว่าตนอยู่ที่ไหน แต่หล่อนมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร เพราะสิ่งสุดท้ายที่หล่อนจำได้คือแววตาเกลียดชังของสโรชา แล้วทุกอย่างก็ดับวูบไป

“คุณเกรซขับรถชนเรา!”

หญิงสาวหันไปมองหมอต่อพงศ์แล้วรีบวิ่งตามเขาไป หมอหนุ่มวิ่งไป

ถึงห้องฉุกเฉิน เอื้อมมือไปแตะประตู แต่ยังไม่ทันได้เปิดเข้าไป พ่อของหล่อนก็โผเข้ามาหาเขาแล้วอ้อนวอนเสียงสั่นเครือ

“ช่วยลูกผมด้วยครับหมอ อย่าให้แกเป็นอะไรนะครับ”

“ไม่ต้องห่วงนะครับ เธอเป็นเพื่อนของผม ผมจะรักษาเธอให้ดีที่สุด” หมอหนุ่มรับปากหนักแน่น แล้วเดินเข้าไปในห้องฉุกเฉิน

มีนาเดินไปยืนหน้าผนังกระจก จ้องมองเข้าไปข้างใน บนเตียงผู้ป่วยด้านในสุด หล่อนเห็นตัวเองนอนอยู่บนนั้น มีเครื่องมือแพทย์ห้อยอยู่รอบตัว

“พ่อขอโทษ อย่าเป็นอะไรไปนะลูก” พ่อเดินมายืนข้างหล่อน มองเข้าไปในห้องฉุกเฉิน น้ำตาปริ่มขอบตาแล้วไหลอาบลงมาช้าๆ

“พ่อขา หนูอยู่นี่” หญิงสาวยื่นมือไปจับแขนของพ่อ แต่มือของหล่อนผ่านแขนของพ่อไป หล่อนยกมือของตนขึ้นมาดู แล้วหันไปมองร่างบนเตียงอีกครั้ง

“เราตายแล้ว” มีนาพึมพำเสียงแหบพร่า ก่อนกรีดร้องอย่างตกใจเมื่อถูกมือที่มองไม่เห็นกระชากเข้าไปในเงามืด

“ที่นี่ที่ไหน”

มีนามองไปรอบๆ คำถามเดิมกลับมาอีกครั้ง ตอนนี้หล่อนเดินอยู่บนถนนมืดๆ ไม่มีไฟทางสักดวง มองไปทางไหนก็ไม่เห็นใคร หล่อนยกมือกอดตัวเอง รู้สึกหนาวจับขั้วหัวใจ

“มีคนมา” หญิงสาวเอ่ยอย่างดีใจเมื่อเห็นชายคนหนึ่งเดินตรงมา เขาเป็นชายวัยกลางคนรูปร่างผอมสูง ตัดผมรองทรงสั้น สวมสูทตัดเย็บประณีต ท่าทางเหมือนนักธุรกิจ

“สวัสดีค่ะ ที่นี่ที่ไหนเหรอคะ” หญิงสาวเดินเข้าไปคุยกับเขา แต่ชายคนนั้นไม่พูดกับหล่อน เขาเดินตรงไปข้างหน้าอย่างเดียว

มีนามองไปรอบๆ ถนนทั้งสายเงียบสงัด หล่อนหันไปมองชายคนนั้น

แล้วตัดสินใจเดินตามเขาไป เพราะคิดว่าไม่มีอะไรดีกว่านี้แล้ว หญิงสาวเดินตามไปเรื่อยๆ จนถึงทางสามแพร่ง ตรงนี้หล่อนพบเพื่อนร่วมทางเพิ่มอีกห้าคน แต่ทุกคนก็เหมือนชายคนนั้น คือไม่พูดไม่จา เอาแต่เดินอย่างเดียว

“จะเดินไปไหนกัน”

หญิงสาวเดินแซงไปข้างหน้า ก่อนขมวดคิ้วสงสัยเมื่อพบคนจำนวนมากยืนเข้าแถวยาวเหยียด หล่อนหันมามองเพื่อนร่วมทางของตน พวกเขาเดินไปต่อท้ายแถวแล้วยืนนิ่งเหมือนรูปปั้น

“แถวอะไรเนี่ย”

หญิงสาวเดินไปดูด้วยความอยากรู้ ตรงหัวแถวหล่อนเห็นผู้ชายยืนอยู่สามคน คนหนึ่งขานชื่อ อีกคนเช็กชื่อ คนที่เหลือยืนคุม พวกเขามีรูปร่างบึกบึน ผิวดำแดง ท่าทางดุดัน สวมโจงกระเบนสีแดง ถือสามง่ามปลายแหลม

มีนารีบก้าวถอยหลัง แต่งตัวแบบนี้ไม่ผิดแน่ พวกเขาต้องเป็นยมทูต ส่วนที่นี่เป็นนรกภูมิ ถึงหล่อนจะไม่ใช่คนดีนัก แต่ก็ไม่น่าจะตกนรก

“เจ้าจะไปไหน” ยมทูตตนหนึ่งหันมาเห็นหล่อน

“อยู่ไม่ได้แล้วเรา”

หญิงสาวหันหลังวิ่งหนีทันที ยมทูตตนนั้นวิ่งตามมา หล่อนวิ่งหนีไม่คิดชีวิตแล้วสะดุดล้ม

“วิญญาณดื้อด้าน คิดว่าจะหนีข้าพันรึ ถ้าไม่สั่งสอนเสียบ้างคงไม่หลาบจำ” ยมทูตร่างใหญ่ตวัดแส้ใส่หล่อน

“จิรายุ ช่วยฉันด้วย!”

มีนายกมือขึ้นกันด้วยความหวาดกลัว เสียงแส้ดังแหวกอากาศมาหา แต่น่าแปลกที่หล่อนไม่รู้สึกเจ็บเลย หญิงสาวลืมตาขึ้นมอง แล้วยิ้มกว้างด้วยความดีใจเมื่อเห็นเทพบุตรหนุ่มยืนขวางอยู่ข้างหน้า มือขวากำแส้ของยมทูตไว้ ดวงตาลุกโชนด้วยความโกรธ

“นายมาช่วยฉันแล้ว” หล่อนโผเข้าไปหา แต่เขาร้องห้าม

“ถอยออกไปก่อน”

มีนาหยุดชะงัก แล้วรีบถอยออกไป ยมทูตร่างใหญ่จ้องมองจิรายุด้วยสีหน้าถมึงทึง เขาพยายามดึงแส้คืน แต่เทพบุตรหนุ่มไม่ยอมปล่อย ดวงตาคมสีน้ำตาลมองนิ่ง ร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีขาวเปล่งแสงเรืองรอง ทำให้บริเวณโดยรอบสว่างขึ้นทันตา

“เจ้าเป็นใคร มาขวางเราทำไม” ยมทูตถาม

“เราชื่อจิรายุเทพบุตร เป็นเทวดาประจำตัวของนาง” เขาตอบพลางปล่อยแส้จากมือ ยมทูตร่างใหญ่ดึงแส้กลับไปแล้วชี้มาที่หล่อน

“นางมนุษย์คนนี้ตายแล้ว เทวดาไม่ควรก้าวก่ายงานของนรกภูมิ ส่งตัวนางมาเดี๋ยวนี้”

“นางยังไม่หมดลมหายใจ เราต้องพานางกลับโลกมนุษย์ ได้โปรดละเว้นสักครั้งเถอะ” เทพบุตรหนุ่มขอร้อง แต่อีกฝ่ายไม่ยอม

“ไม่ได้ ส่งนางมาให้ข้าเดี๋ยวนี้”

“ถ้าขอแล้วไม่ยอม เราคงต้องล่วงเกินแล้ว”

จิรายุเอ่ยเสียงเข้ม รัศมีรอบตัวสว่างจ้า มีนายกมือป้องตา ทั้งสองยืนประจันหน้ากัน แต่ยังไม่ทันได้เปิดฉากต่อสู้ ก็มีเสียงทรงอำนาจร้องห้ามขึ้น

“หยุดก่อน!”

เจ้าของเสียงเดินออกมาจากเงามืด มีนาจ้องมองอย่างประหลาดใจ เมื่อเห็นว่าเขาคือธีภพยมทูตในชุดเสื้อโคตสีดำยาวคลุมเข่า แม้ไม่มีรัศมีสีทองล้อมรอบอย่างจิรายุ แต่เขาก็โดดเด่นด้วยรัศมีสีเงินยวง

“เกิดอะไรขึ้น” เขาหันไปถามยมทูตตนนั้น

“เทพบุตรองค์นี้พาดวงวิญญาณหนีขอรับ ข้ามาพบเข้าจึงขอให้ส่งตัวนางคืนมา แต่เขาไม่ยอม แถมยังขู่จะทำร้ายข้าอีก” ผู้ถูกถามรีบฟ้องทันที

มีนาขมวดคิ้วไม่พอใจ นึกว่ามีแต่มนุษย์ที่ชอบพูดเอาดีใส่ตัว ไม่นึกว่าที่ยมโลกก็มีเหมือนกัน

“เรารู้แล้ว เจ้ากลับไปทำงานเถอะ เดี๋ยวเราจัดการเอง” ธีภพโบกมือ

ไล่

ยมทูตร่างใหญ่หันมามองหล่อน ท่าทางลังเล แต่สุดท้ายก็ยอมถอยไป

“ขอรับ”

มีนามองตามพลางย่นจมูกใส่ ไม่รู้จักมักจี่กันเสียหน่อย มาจงเกลียดจงชังอะไรหล่อนนัก ใจคอจะจับหล่อนไปลงนรกให้ได้เลยใช่ไหม

“ทำไมท่านชอบยุ่งเรื่องของมนุษย์นัก” ธีภพถามด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย หญิงสาวหันไปมองเขา แล้วรีบเดินไปหลบหลังจิรายุ

“เรายุ่งเรื่องของมนต์มีนาคนเดียว” เทพบุตรหนุ่มตอบ “เพราะเรามีหน้าที่ต้องดูแลนาง”

“เรารู้ว่าท่านมีหน้าที่อะไร แต่ตอนนี้นางตายแล้ว หน้าที่ของท่านก็สิ้นสุดลง ส่งวิญญาณของนางมาเถอะ เราจะดูแลนางให้เอง”

“จิรายุ” หล่อนจับแขนเสื้อเขา เทวดาหนุ่มก้มมองแล้วหันไปพูดกับอีกฝ่าย

“นางยังไม่หมดลมหายใจ เราจะพานางไปเข้าร่าง ได้โปรดหลีกทางให้เราด้วย” เขาเอ่ยวิงวอน

ยมทูตหนุ่มมองนิ่งแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ

“เราคงยอมให้ท่านทำแบบนั้นไม่ได้ ส่งตัวนางมาเถอะ อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่เลย”

“ไม่ว่ายังไงเราก็จะพานางไป ถ้าท่านเข้ามาขวาง อย่าหาว่าเราไม่เกรงใจ” จิรายุยืนกรานเสียงเข้ม ทั้งสองสบตากันเขม็ง

มีนาเงยหน้ามองเทพบุตรหนุ่ม ถ้ามีการต่อสู้ก็ต้องมีการบาดเจ็บ หล่อนไม่รู้ว่าใครจะชนะ แต่หล่อนไม่อยากให้ใครบาดเจ็บเลย

“ฉันหมดอายุขัยหรือยัง” หล่อนร้องถามยมทูตหนุ่ม “ถ้าฉันหมดอายุขัยแล้ว ฉันจะยอมไปกับท่าน แต่ถ้าฉันยังไม่หมดอายุขัย ได้โปรดปล่อยฉันไปได้ไหม”

ธีภพเสกแท็บเล็ตของตนออกมา เขี่ยหน้าจอไปมาอยู่อึดใจหนึ่ง เขาก็เสกแท็บเล็ตให้หายไป แล้วหันมาพูดกับหล่อน

“เจ้ายังไม่หมดอายุขัย อุบัติเหตุทำให้วิญญาณออกจากร่าง ถ้ารีบกลับไปยังทัน”

“ขอบคุณท่านมาก” หญิงสาวยิ้มกว้างด้วยความดีใจ แล้วเขย่าแขนเทพบุตรหนุ่ม “เราไปกันเถอะ ฉันไม่อยากอยู่ที่นี่แล้ว”

จิรายุพยักหน้า วางมือบนหลังมือหล่อน แต่ยังไม่ทันได้ไป ธีภพก็เดินมาขวาง

“เดี๋ยวก่อนท่านจิรายุ”

“ท่านจะไม่ปล่อยฉันไปเหรอ” หล่อนถามเสียงเบา

“เปล่า เราแค่อยากจะเตือนเทวดาของเจ้าเท่านั้น” เขาส่ายหน้าแล้วหันไปพูดกับจิรายุ “อย่ายุ่งเรื่องของมนุษย์ให้มากนัก การผิดกฎสวรรค์บ่อยครั้งไม่เป็นผลดีต่อท่านเลย”

“ขอบใจท่านมาก ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราจะไม่เสียใจเลย ขอแค่นางปลอดภัยเท่านั้น”

“นายจะเดือดร้อนเพราะช่วยฉันเหรอ” หญิงสาวถามเสียงแผ่ว

เทพบุตรหนุ่มไม่ตอบ เขาบีบมือหล่อนแน่นขึ้น ดวงตามองยมทูตหนุ่มนิ่ง

“ถ้าท่านเลือกแล้วก็ขอให้โชคดี” ธีภพก้าวถอยหลัง หลีกทางให้พวกเขา

“ขอบคุณ” เทวดาหนุ่มเอ่ยสั้นๆ แล้วพาหล่อนไป

“จิรายุ!”

มีนาลุกพรวดขึ้นนั่ง เสียงร้องยังติดอยู่ที่ริมฝีปาก หญิงสาวมองไปรอบๆ สิ่งแรกที่เห็นคือสีหน้าตื่นตะลึงของหมอต่อพงศ์ เขายืนอยู่ข้างเตียงพยาบาล ในมือถือเครื่องกระตุกหัวใจซึ่งคงกำลังจะเอามาใช้กับหล่อน

ถัดไปเป็นหมอคนหนึ่งที่หล่อนไม่รู้จัก เขายืนอ้าปากค้างเหมือนปลาทองสำลักน้ำ

“คุณพระช่วย!” พยาบาลที่ยืนอยู่ด้านหลังอุทานอย่างตกใจ แล้วปล่อยถาดเครื่องมือแพทย์หล่นลงพื้น เสียงโครมครามดังก้องไปทั่วห้องผ่าตัด

มีนาหันกลับมาสำรวจตัวเอง ทั่วตัวหล่อนมีสายเครื่องมือช่วยชีวิตติดอยู่เต็มไปหมด หญิงสาวดึงออกอย่างร้อนรน แต่พอจะดึงเข็มน้ำเกลือออก หมอต่อพงศ์ก็คว้ามือหล่อนไว้

“อย่าดึงออกครับ”

“ที่นี่ที่ไหนคะ” หล่อนถาม

“ห้องผ่าตัดครับ” หมอหนุ่มตอบ “คุณสมองบวม เรากำลังจะผ่าตัดลดความดัน แต่หัวใจคุณหยุดเต้นก่อน ผมเตรียมจะทำซีพีอาร์ให้คุณ แต่จู่ๆ คุณก็ลุกขึ้นมานั่ง มันเป็นไปได้ยังไงครับ”

มีนารีบยกมือคลำศีรษะตัวเอง ก่อนถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อพบว่าเส้นผมยังอยู่ครบ โชคดีที่หล่อนฟื้นขึ้นมาก่อน ไม่อย่างนั้นคงถูกโกนผมหมดหัว

“ฉันไม่รู้จะอธิบายยังไง ฉันต้องรีบไปแล้วค่ะ” หล่อนจะดึงเข็มน้ำเกลือออก แต่หมอหนุ่มไม่ยอมปล่อย เขาจับมือหล่อนไว้แน่น

“คุณจะไปไหน คุณเป็นคนป่วยนะ”

“ฉันหายแล้ว” หล่อนบิดข้อมือหนี “ฉันมีธุระต้องรีบไปทำ”

“ไม่ได้ ผมไม่ให้คุณไป หมอนพมาช่วยผมจับหน่อย” เขากดหล่อนนอนลงบนเตียงแล้วเรียกหมออีกคนมาช่วย

“ปล่อยฉัน มาจับฉันทำไม ฉันไม่ได้เป็นอะไร” หญิงสาวดิ้นรนขัดขืน ก่อนทำหน้านิ่วอย่างเจ็บปวดเมื่อรู้สึกเจ็บจี๊ดที่ต้นแขน หล่อนปรือตามองไปรอบๆ แล้วหลับไปอย่างรวดเร็ว

“เกิดอะไรขึ้นครับหมอต่อ เมื่อครู่นี้เธอยังโคม่าอยู่เลย” หมอนพถาม

คนถูกถามหันไปมองแล้วส่ายหน้าอย่างจนใจ

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ สงสัยจะเป็นปาฏิหาริย์”

“ลูกสาวผมเป็นยังไงบ้างครับ”

เสียงคุ้นหูปลุกให้มีนารู้สึกตัวตื่น หญิงสาวลืมตาขึ้นมองช้าๆ หล่อนเห็นพ่อยืนอยู่ข้างเตียง กำลังคุยกับหมอต่อพงศ์ สีหน้าของท่านดูร้อนใจ หล่อนอยากรู้ว่าพวกเขาคุยอะไรกัน จึงแอบมองเงียบๆ โดยไม่ให้พวกเขารู้ตัว

“คุณมีนาปลอดภัยแล้วครับ อีกสองวันก็กลับบ้านได้” หมอหนุ่มตอบ

“ขอบคุณคุณหมอมากครับ” พ่อเขย่ามือเขา “ขอบคุณจริงๆ ครับ”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกครับ ผมไม่ได้ทำอะไรเท่าไรเลย คุณมีนาหายของเธอเอง” หมอหนุ่มยิ้มแหย

พ่อขมวดคิ้วสงสัยแล้วย้อนถามเขา “หายเองเหรอครับ”

“ครับ” หมอหนุ่มพยักหน้า “อาการบาดเจ็บของเธอตอนแรกหนักมาก แต่จู่ๆ ก็หายไปเองราวกับปาฏิหาริย์ ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นไปได้ยังไง”

“สวรรค์คงเมตตาผม หายได้ยังไงไม่สำคัญ แค่แกหายเป็นปกติก็พอแล้ว ขอบคุณคุณหมอมากครับ”

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

หมอต่อพงศ์เดินออกจากห้อง พ่อเดินไปส่งเขาหน้าประตู หล่อนผงกศีรษะขึ้นจะร้องเรียกพ่อ แต่เห็นคุณหญิงจงกลนีเดินเข้ามาก่อน จึงรีบทิ้งศีรษะลงนอนอย่างเดิมแล้วแอบมองพวกเขาต่อไป

“ลูกสาวคุณเป็นยังไงบ้าง” นางเหลือบตามามองหล่อน

“บาดเจ็บนิดหน่อย ตอนนี้ปลอดภัยแล้ว”

“ถ้าลูกสาวคุณไม่เป็นอะไรแล้ว ทำไมคุณไม่ไปดูยายเกรซบ้าง” นางถามเสียงขุ่น ดวงตาวาวโรจน์ “ตำรวจกักตัวแกไว้ที่โรงพัก ตอนนี้ยังไม่ให้ประกันตัวเลย”

“ยายเกรซทำผิดจริง ตำรวจทำแบบนั้นก็ถูกต้องแล้ว” พ่อเอ่ยอย่างเย็นชา

คุณหญิงจงกลนีจ้องเขม็งแล้วต่อว่าอย่างโกรธจัด

“คุณลำเอียงรักแต่ลูกเมียน้อย ยายเกรซถึงได้เป็นแบบนี้”

“ผมรักลูกเท่ากัน” พ่อเอ่ยเสียงเข้ม “แต่ผมไม่เคยให้อะไรมีนาเลย ขณะที่ยายเกรซได้ทุกอย่างจนเสียนิสัย ทำผิดก็ต้องรับโทษ ผมไม่ขอยุ่งเกี่ยวด้วย”

“ได้ ฉันช่วยลูกของฉันเองก็ได้ เชิญคุณเฝ้าลูกของคุณไปเลย”

นางเดินกระทืบเท้าออกไป พ่อขมวดคิ้วสีหน้าเคร่งเครียด แล้วเดินตามไปปิดประตูห้อง

มีนาลุกขึ้นนั่งบนเตียง หล่อนเคยเห็นพ่อทะเลาะกับคุณหญิงจงกลนีหลายครั้ง แต่ไม่เคยเห็นพ่อเสียงแข็งเท่านี้มาก่อน เพราะแทบทุกครั้งที่ทะเลาะกัน พ่อจะเป็นฝ่ายเดินหนีแล้วปล่อยให้นางโวยวายคนเดียว หรือไม่ก็ยอมตามใจนางเพื่อตัดความรำคาญ

“พ่อคะ” หล่อนร้องเรียก พ่อหันมามองแล้วรีบเดินมาหา

“ตื่นนานหรือยังลูก”

“นานแล้วค่ะ” หล่อนตอบตามตรง

พ่อชะงักไปนิดหนึ่ง แล้วเอ่ยอย่างรู้สึกผิด

“พ่อขอโทษนะ พ่อเป็นพ่อที่ไม่ได้เรื่อง ถ้าพ่อดูแลหนูดีกว่านี้ เรื่องพวกนี้คงไม่เกิดขึ้น”

“หนูไม่เคยโกรธพ่อค่ะ” หล่อนยิ้มพลางส่ายหน้า “หนูขอกอดพ่อได้ไหมคะ”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ” พ่อโอบแขนรอบตัวหล่อน

มีนาซุกหน้ากับอกท่าน หล่อนโหยหาสิ่งนี้มาทั้งชีวิต แต่ไม่เคยกล้าขอสักครั้ง เพราะหล่อนปล่อยให้อคติมาบังใจ กว่าจะรู้ตัว ความน้อยเนื้อต่ำใจก็ผลักหล่อนออกห่างจากพ่อจนเกือบจะข้ามกลับมาไม่ได้ ถ้าไม่เห็น

น้ำตาของพ่อหน้าห้องฉุกเฉิน หล่อนคงไม่รู้ว่าพ่อรักหล่อนมากแค่ไหน แล้วหล่อนรักพ่อมากเพียงใด

“หนูไม่เอาเรื่องคุณเกรซ เดี๋ยวหนูจะไปบอกตำรวจเอง พ่อไม่ต้องกังวลนะคะ” หญิงสาวดันตัวออกห่าง โอกาสที่สองที่จิรายุให้มา หล่อนจะใช้มันอย่างดีที่สุด

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ ตอนนี้ลูกรักษาตัวให้หายก่อนดีกว่า”

“หนูไม่เป็นอะไรแล้ว พ่อตามคุณหญิงไปเถอะค่ะ หนูอยู่คนเดียวได้”

“เดี๋ยวพ่อค่อยไปก็ได้ เกรซถูกตามใจจนเสียนิสัย ปล่อยให้ลำบากบ้างก็ดี” พ่อหยิบนมกล่องยื่นให้หล่อน “ลูกหิวไหม กินนมกล่องไปก่อนนะ เดี๋ยวพ่อไปซื้อของกินมาให้”

“หนูไม่หิวค่ะ” หล่อนจับมือพ่อไว้ “หนูสงสารคุณเกรซ พ่อไปดูเธอเถอะค่ะ”

“ก็ได้ เดี๋ยวพ่อจะโทร. ไปบอกสมหมายว่าลูกฟื้นแล้ว แกจะได้มาอยู่เป็นเพื่อนลูก”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ เดี๋ยวหนูโทร. เอง พ่อรีบไปเถอะค่ะ”

“พ่อจะรีบกลับมานะ” พ่อตบหลังมือหล่อนเบาๆ แล้วเดินออกจากห้อง

มีนานั่งรอจนแน่ใจว่าพ่อไปแล้ว จึงหย่อนเท้าลงจากเตียง หล่อนลองเดินสองสามก้าว ไม่รู้สึกวิงเวียน ไม่เจ็บปวดตรงไหนเลย หมอต่อพงศ์บอกว่าหล่อนหายราวปาฏิหาริย์ ซึ่งหล่อนรู้ดีว่าปาฏิหาริย์นั้นคืออะไร

“นายอยู่ที่นี่หรือเปล่าจิรายุ นายได้ยินเสียงฉันไหม ออกมาหาฉันหน่อย” หล่อนร้องเรียกพลางมองไปรอบห้อง ครั้งก่อนที่เขาช่วยชีวิตหล่อนเขาโดนไล่ออกจากสวรรค์ แล้วครั้งนี้เขาจะโดนอะไร

“ไม่อยู่ที่นี่ หรือว่าจะอยู่ที่บ้าน” หญิงสาวเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า ข้างในมีกระเป๋าถือของหล่อนวางอยู่ใบเดียว ชุดราตรีน่าจะเปื้อนเลือด เจ้าหน้าที่คงเอาไปทิ้งแล้ว

มีนาหยิบกระเป๋าถืออกมาแล้วเดินออกจากห้องพักฟื้น ระหว่างทางหล่อนพบพยาบาลพาดเสื้อแขนยาวทิ้งไว้ตรงเคาน์เตอร์ จึงหยิบมาสวมแล้วแอบหนีออกจากโรงพยาบาล

๓๗

มีนาเปิดประตูเข้าไปในบ้านแล้วหมุนตัวมองไปรอบๆ บ้านสะอาดเหมือนทุกวัน ทว่าเงียบจนน่าใจหาย หล่อนหันไปมองโซฟารับแขก จิรายุชอบนั่งมองหล่อนอยู่ตรงนั้น แต่วันนี้ไม่มีแม้แต่เงาของเขา หรือว่าเทพบุตรหนุ่มจะกลับสวรรค์ไปแล้ว

หญิงสาวเดินไปนั่งอย่างหมดแรง ตอนสูญเสียตาหล่อนยังไม่รู้สึกว่างเปล่าเท่านี้ หล่อนยกมือปิดหน้า ขอบตาร้อนผ่าว แต่ก่อนจะร้องไห้โฮออกมา เสียงทุ้มลึกคุ้นหูก็ดังขึ้นก่อน

“เจ้ากลับมาได้ยังไง หมอให้ออกจากโรงพยาบาลแล้วเหรอ”

มีนาเงยหน้าขึ้นมอง จิรายุยืนอยู่ตรงหน้าหล่อน หล่อเหลาบาดตาในชุดสูทสีขาว หญิงสาวโผเข้าไปกอดเขา ซุกหน้ากับแผงอกกว้าง ความว่างเปล่าหายวับไปกับตา

“นายยังอยู่ที่นี่ นายยังอยู่กับฉัน” หล่อนกอดเขาไว้แน่น เวลาเคลื่อนผ่านไปช้าๆ เทพบุตรหนุ่มยืนนิ่ง ปล่อยให้หล่อนกอดเขาไปเรื่อยๆ ไม่ผลักไสแต่ก็ไม่กอดตอบ จนหล่อนเป็นฝ่ายปล่อยมือเอง

“ฉันขอโทษ ฉันดีใจไปหน่อย” มีนาพึมพำเสียงอ่อย สองแก้มร้อนผ่าว “ฉันนึกว่าจะไม่ได้เจอนายอีก เลยเผลอทำอะไรแบบนี้ไป ปกติฉันไม่ใช่คนแบบนี้นะ”

“ไม่เป็นไร เราก็ดีใจเหมือนกัน” เขาส่ายหน้าพลางยิ้มให้หล่อน “เจ้าหายแล้วเหรอ หมอถึงยอมให้ออกจากโรงพยาบาล”

“เปล่า” หล่อนยิ้มเจื่อน “ฉันหนีออกมา”

“เจ้าหนีออกจากโรงพยาบาล” เขาทำหน้าประหลาดใจ

“ฉันเป็นห่วงนาย เรียกหานายก็ไม่ตอบ ฉันกลัวนายโดนลงโทษ เลยรีบกลับมาดูที่บ้าน แต่พอเห็นว่านายสบายดี ฉันก็เบาใจขึ้นเยอะ”

“ก็ไม่ค่อยสบายเท่าไรหรอก”

จิรายุเดินนำเข้าไปในครัว หญิงสาวเดินตามเข้าไป คิ้วเรียวสวยขมวดอย่างสงสัยเมื่อเห็นซองบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปบนโต๊ะกินข้าว

“นายอิ่มทิพย์ไม่ใช่เหรอ” หล่อนหันไปถามเขา “แล้วเอาบะหมี่ออกมาทำไม”

“ตอนนี้เราเป็นมนุษย์แล้ว เราต้องหาอะไรกินถ้าไม่อยากหิวตาย”

มีนาจ้องมองตาค้าง สมองหยุดประมวลผลไปอึดใจหนึ่ง หล่อนไม่ได้หูฝาดไปใช่ไหม เทพบุตรหนุ่มบอกว่าเขาเป็นคนแล้ว และเขากำลังจะหิวตาย

“เพราะช่วยชีวิตฉันเหรอ” หล่อนถามเสียงเบา

“ทำนองนั้น แต่ถึงเราไม่ช่วยเจ้า วันนี้ก็ต้องมาถึงอยู่ดี”

“ฉันขอโทษ” หญิงสาวเอ่ยอย่างรู้สึกผิด ไม่ว่าเขาจะพูดอย่างไร หล่อนก็หนีความรับผิดชอบไม่ได้อยู่ดี ทั้งที่บอกว่าจะช่วยให้เขากลับสวรรค์ แต่สุดท้ายหล่อนก็ทำให้เรื่องแย่ลงกว่าเดิม

“เปลี่ยนคำขอโทษเป็นต้มบะหมี่ให้เรากินแทนได้ไหม” เขายื่นซองบะหมี่ให้หล่อน “ตอนนี้เราหิวจนตาลายแล้ว”

“ได้สิ” มีนาพยักหน้าพลางยิ้ม “ฉันทำได้มากกว่านั้นอีก นั่งรอแป๊บนึงนะ”

มีนายกจานข้าวไข่เจียวออกจากครัว ข้าวหอมมะลิหุงใหม่อ่อนนุ่ม ไข่เจียวเหลืองกรอบน่ากินส่งกลิ่นหอมฟุ้งมาตลอดทาง แม้จะไม่ได้ทำอาหารบ่อยนัก แต่หล่อนมั่นใจว่าไข่เจียวจานนี้ต้องอร่อยมาก เพราะหล่อนใช้ใจทั้งดวงมาช่วยทอด หญิงสาววางจานข้าวตรงหน้าจิรายุ เทพบุตรหนุ่มก้มลงดมฟุดฟิด แล้วเงยหน้ามองหล่อนอย่างลังเล ทำเอาความมั่นใจของหล่อนลดฮวบ

“กินสิ อร่อยนะ”

“เรากำลังทำใจ เราไม่อยากเบียดเบียนชีวิตผู้อื่น”

“ไม่ต้องกลัวบาปหรอก ไข่พวกนี้ไม่ได้ผสม นายไม่ได้เบียดเบียนชีวิตใคร แต่ถ้านายไม่กิน นายจะเบียดเบียนชีวิตตัวเอง” หล่อนหยิบช้อนส่งให้เขา

เทพบุตรหนุ่มตักข้าวกินแล้วยิ้มกว้างให้หล่อน “อร่อยจัง”

“อร่อยก็กินเยอะๆ เดี๋ยวฉันไปเอาน้ำมาให้นะ”

มีนาเดินเข้าไปหยิบขวดน้ำกับแก้วน้ำในห้องครัวแล้วกลับมานั่งที่เดิม หล่อนนั่งมองเขากินข้าวเงียบๆ พอเขากินหมด หล่อนก็รินน้ำดื่มยื่นให้เขา

“เป็นยังไงบ้าง”

“อร่อยมาก” เขาวางแก้วเปล่าลงบนโต๊ะ “เป็นมนุษย์ก็ไม่เลวนะ ได้กินของอร่อยๆ”

“ตอนกินก็อร่อยแบบนี้แหละ รอให้ถึงเวลาของที่กินเข้าไปออกมาก่อน นายจะได้รู้ว่าเป็นมนุษย์ไม่สนุกเท่าไร”

“พูดจาน่าเกลียด” เขาทำหน้าพะอืดพะอม

หญิงสาวหัวเราะขำแล้วมองหน้าเขานิ่ง

“ขอบคุณที่ช่วยชีวิตฉัน และขอโทษที่ทำให้นายลำบาก ถ้าฉันไม่ขอให้นายจับคู่ฉันกับคุณศรุต เรื่องเลวร้ายพวกนี้คงไม่เกิดขึ้น”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก เพราะเราเต็มใจช่วยเจ้า ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เราก็จะทำเหมือนเดิม” เขายิ้มให้หล่อน “ส่วนคำขอโทษก็ไม่จำเป็น

เหมือนกัน เพราะเราไม่เสียใจเลยสักนิด ความจริงอยู่โลกมนุษย์ก็สนุกดี จากนี้ไปเจ้าคงต้องดูแลเรา เพราะเราทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง”

“ได้สิ ฉันจะสอนนายเอง”

มีนามองหน้าเทพบุตรหนุ่ม ใจหนึ่งหล่อนรู้สึกผิด แต่อีกใจกลับเริงร่าอย่างยินดี ถ้าเขากลับสวรรค์ไม่ได้ หล่อนก็ได้อยู่กับเขาทุกวัน ชีวิตจะไม่ว่างเปล่าอีกแล้ว

“มีคนมา” เทพบุตรหนุ่มพูดขึ้น หล่อนหันไปมองหน้าบ้านแล้วลุกขึ้นยืนอย่างตกใจ

“หมอต่อพงศ์มา นายไปซ่อนในห้องก่อน ฉันจะไปคุยกับเขา”

จิรายุเดินเข้าห้องของตน ส่วนมีนาเดินออกไปหน้าบ้าน โดยหยิบเสื้อคลุมที่เอามาจากโรงพยาบาลติดมือไปด้วย หล่อนเปิดประตูรั้วแล้วเชิญหมอหนุ่มเข้ามา

“คุณหนีออกจากโรงพยาบาลทำไม” เขาถามอย่างตำหนิ

“ฉันคิดถึงบ้านค่ะ” หล่อนตอบเสียงอ่อย รู้ว่าเป็นคำตอบที่โง่ แต่คิดอย่างอื่นไม่ออกจริงๆ

“ผมเชื่อคุณก็ได้ แต่ตอนนี้กลับโรงพยาบาลก่อน ผมยังต้องตรวจคุณอีก”

“ไม่ต้องตรวจแล้วค่ะ ฉันหายแล้ว เดี๋ยวฉันวิ่งรอบบ้านให้คุณดูก็ได้” หญิงสาวทำท่าจะออกวิ่ง แต่เขาคว้าแขนหล่อนไว้

“ไม่ต้องวิ่งหรอกครับ ผมเชื่อว่าคุณหายแล้ว แต่ผมก็ต้องตรวจคุณอยู่ดี กลับโรงพยาบาลกับผมเถอะครับ ถ้าคุณไม่เป็นอะไรผมจะไม่รั้งคุณไว้เลย”

“ฉันรู้ว่าคุณเป็นห่วงฉัน แต่วันนี้ฉันมีธุระต้องรีบไปทำ ขอเป็นพรุ่งนี้ได้ไหมคะ”

มีนาพยายามต่อรอง หมอต่อพงศ์มองหน้าหล่อน แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร โทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้นก่อน หมอหนุ่มกดรับสาย หญิงสาว

เงี่ยหูฟัง ได้ยินแว่วๆ ว่ามีคนไข้ด่วนเข้ามา

“ครับ ผมจะรีบไปครับ” เขากดวางสายแล้วพูดกับหล่อน “ผมต้องกลับแล้ว ถ้าคุณรู้สึกผิดปกติรีบโทร. หาผมทันที ผมยังใช้เบอร์เดิม”

“ค่ะ” หล่อนพยักหน้า “ฝากเสื้อไปคืนเจ้าของด้วยนะคะ แล้วก็ฝากขอโทษเธอด้วยค่ะ”

“ได้ครับ” เขาเดินไปขึ้นรถแล้วขับออกไป

มีนาปิดประตูรั้วเดินเข้าบ้าน หล่อนพบจิรายุยืนอยู่หน้าประตู เขามองออกไปนอกรั้วแล้วเอ่ยอย่างเสียดาย

“หมอเป็นคนดี เจ้าน่าจะให้โอกาสเขาบ้าง”

“ฉันเคยลองแล้ว แต่มันไปไม่รอด เนื้อคู่ของหมอคงไม่ใช่ฉัน” หล่อนตอบตามตรงแล้วเดินเข้าบ้าน

มีนาขับรถไปจอดหน้าสถานีตำรวจ หลังจากโทรศัพท์บอกพ่อกับสมหมายว่าออกจากโรงพยาบาลแล้ว หล่อนก็รีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า คว้ากุญแจรถขับออกจากบ้าน โดยมีจิรายุเทพบุตรขอตามมาด้วยเพราะไม่อยากอยู่บ้านคนเดียว ความจริงหล่อนไม่เห็นด้วยเท่าไร แต่ยังคิดไม่ออกว่าจะบอกป้าอ้นว่าเขาเป็นใคร จึงจำใจต้องพาเขามาด้วย หญิงสาวดับเครื่องยนต์แล้วหันไปมองเพื่อนร่วมรถเมื่อเขาสะกิดแขนหล่อน

“เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

“นายควรเปลี่ยนวิธีพูดใหม่ ตอนนี้นายหายตัวไม่ได้แล้ว ถ้าคนอื่นได้ยินจะสงสัย”

“ไม่ต้องกังวลหรอก ถ้ามีคนอื่นอยู่ด้วย เราจะพูดแบบมนุษย์”

“ถ้างั้นก็โอเค” หล่อนหันไปเปิดประตูรถ แต่ต้องหันกลับมาอีกครั้งเมื่อเขาดึงแขนหล่อนไว้

“เจ้ายังไม่ได้ตอบเราเลย”

“ฉันมาจัดการเรื่องสโรชา ฉันไม่อยากให้เธอติดคุก”

“ผู้หญิงคนนั้นคิดจะฆ่าเจ้า เจ้าไม่โกรธนางเหรอ”

มีนาหน้าหมองลง สโรชาจงเกลียดจงชังหล่อนมาตั้งแต่เด็ก เพราะคิดว่าหล่อนมาแย่งความรักจากพ่อ และยิ่งทวีความเกลียดขึ้นอีกเมื่อมีเรื่องของศรุตเพิ่มเข้ามา แต่ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเกลียดหล่อนมากแค่ไหน สโรชาก็ยังเป็นพี่สาวของหล่อนอยู่ดี การแก้แค้นอาจจะสะใจ แต่ไม่ทำให้อะไรดีขึ้นมา หนำซ้ำยังทำให้คนที่หล่อนรักเป็นทุกข์อีก

“ฉันไม่อยากให้พ่อไม่สบายใจ ที่สำคัญฉันเองก็ผิดด้วย ถ้าวันนั้นฉันไม่ยั่วยุเธอ เรื่องทั้งหมดคงไม่เกิดขึ้น”

“คิดแบบนั้นได้ก็ดี ความแค้นเหมือนก้อนหิน ยิ่งถือไว้ก็ยิ่งหนัก เจ้าวางได้ก่อนก็เป็นสุขก่อน”

“ขอบใจที่ให้ข้อคิด ฉันเข้าไปข้างในก่อนนะ นายนั่งรออยู่ในรถนี่แหละ ไม่ต้องตามเข้าไปหรอก ฉันไม่อยากให้สโรชาเห็นนาย” หล่อนเปิดประตูลงจากรถ ก่อนหันไปขมวดคิ้วใส่จิรายุเมื่อเห็นเขาตามลงมาด้วย

“บอกให้รออยู่ในรถไม่เข้าใจเหรอ” หล่อนถามอย่างตำหนิ

“เข้าใจ” เขาลากเสียงยาว “แต่เราไม่อยากอยู่ในรถ”

“ไม่ได้” หล่อนทำเสียงเลียนแบบเขา “สโรชารู้จักคุณสอง ถ้าเธอเห็นนายต้องเกิดเรื่องแน่ ฉันไม่อยากโกหกโดยไม่จำเป็น”

“เราคิดออกแล้ว” เขาหยิบหมวกกับแว่นกันแดดจากหลังรถมาสวม แล้วหันมายิ้มกว้างให้หล่อน “แค่นี้ก็ไม่มีใครเห็นหน้าเราแล้ว ขอเราเข้าไปด้วยคนนะ นั่งรอข้างนอกก็ได้”

มีนากลอกตาอย่างอ่อนใจ หมวกกับแว่นกันแดดไม่ได้ช่วยปกปิดความหล่อของเขาเลย แถมยังทำให้เขาดูน่าสนใจขึ้นอีก

“ไม่ได้ เข้าไปรอในรถเลย เดี๋ยวฉันออกมา” หล่อนปฏิเสธเสียงแข็ง แล้วหันไปมองข้างหลังเมื่อมีเสียงคุ้นหูร้องเรียก

“คุณมีนา”

“สวัสดีค่ะหมวด” หล่อนยิ้มทักทายเจ้าของเสียง หมวดสารินในชุด

ข้าราชการดูดีมาก ผมรองทรงสั้นจัดทรงเรียบร้อย ใบหน้าคมคายเกลี้ยงเกลา ดวงตาคมกล้า แต่ดูเหมือนจะผอมลงเล็กน้อย

“คุณมาทำอะไรที่นี่ คุณควรอยู่โรงพยาบาลไม่ใช่เหรอ”

“ฉันหายแล้วค่ะ”

“เป็นไปได้ยังไงครับ” หมวดหนุ่มมองอย่างไม่เชื่อ “เมื่อวานอาการของคุณยังน่าเป็นห่วงอยู่เลย ผ่านมาคืนเดียวคุณลุกขึ้นมาเดินได้ยังไง”

“คงเป็นปาฏิหาริย์มั้งคะ” หล่อนยิ้มกลบเกลื่อนแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “คุณสโรชาอยู่ที่ไหนคะ”

“ถูกควบคุมตัวอยู่ที่ห้องสอบสวนครับ คุณหญิงจงกลนีกำลังทำเรื่องประกันตัว แต่ก่อนหน้านี้คุณสโรชาไม่ให้ความร่วมมือในการจับกุม ตำรวจจึงยังไม่ให้ประกันครับ” เขาตอบคำถามหล่อนแล้วหันไปมองจิรายุ “เพื่อนของคุณเหรอครับ ผมไม่เคยเห็นมาก่อนเลย”

“ค่ะ” หล่อนพยักหน้า “เขาเพิ่งมาจากเชียงใหม่ ช่วงนี้ยังไม่มีงานทำ ฉันเลยให้ทำงานที่อู่ไปก่อน”

“ผมชื่อจิรายุครับ” เทพบุตรหนุ่มแนะนำตัวเอง “ยินดีที่ได้รู้จัก ผู้หมวดสาริน”

“คุณรู้ชื่อผมได้ยังไง” เขามองอย่างสงสัย

“อ่านจากป้ายชื่อครับ” จิรายุชี้ไปที่อกเสื้อของเขา แม้ใบหน้าจะยิ้มแย้ม แต่แววตาดูกวนชอบกล ซึ่งหล่อนไม่เคยเห็นมาก่อน

“เราเข้าไปข้างในกันดีกว่าค่ะ”

มีนาเดินนำไปที่สถานีตำรวจ หมวดสารินเดินตามมา แต่สีหน้ายังดูข้องใจ หล่อนจึงหาเรื่องชวนคุยเพื่อให้เขาเลิกคิดเรื่องเทพบุตรหนุ่ม

“ถ้าฉันจะถอนแจ้งความต้องทำยังไงบ้างคะ”

“คุณสโรชาจะฆ่าคุณนะครับ คุณจะถอนแจ้งความทำไม” เขาจ้องมองหล่อนเหมือนตัวเองหูฝาด

“มันเป็นอุบัติเหตุค่ะ เธอไม่ได้ตั้งใจขับรถชนฉันหรอก”

“แต่พยานในที่เกิดเหตุไม่ได้บอกแบบนั้นนะครับ”

“มันเป็นอุบัติเหตุจริงๆ ค่ะ ฉันเดินตัดหน้ารถคุณสโรชาเอง ไม่ใช่ความผิดของเธอ” หล่อนยืนยันแข็งขัน

หมวดหนุ่มมองนิ่งแล้วถามอย่างเคร่งขรึม

“ผมเป็นเพื่อนของคุณนะครับ คุณพูดกับผมตรงๆ ก็ได้”

มีนาถอนใจยาว เหตุการณ์ชัดเจนขนาดนั้น ถ้าหมวดสารินเชื่อก็คงแปลก เมื่อโกหกไม่สำเร็จก็คงต้องบอกความจริง

“สโรชาเป็นพี่สาวของฉันค่ะ ถ้าเธอติดคุกพ่อจะเสียใจมาก ตอนนี้ฉันไม่เป็นอะไรแล้ว ฉันไม่อยากผูกพยาบาทกับใคร”

“ผมเพิ่งรู้ว่าคุณเป็นลูกสาวของคุณอนันต์”

“แค่ลูกเมียน้อยค่ะ เลยไม่กล้าบอก” หญิงสาวยิ้มเจื่อน

เขาพยักหน้าเข้าใจ เปิดประตูสถานีตำรวจแล้วผายมือบอกหล่อน

“คุณสโรชาอยู่ทางนี้ครับ”

มีนาเดินไปตามทางที่เขาบอกแล้วหยุดยืนหน้าห้องสอบสวน หมวดหนุ่มยื่นมือไปจับลูกบิด แต่คุณหญิงจงกลนีเปิดประตูออกมาก่อน นางจ้องมองหล่อนตาค้าง

“เธอมาที่นี่ได้ยังไง”

“สวัสดีค่ะ” หล่อนยกมือไหว้ นางรับไหว้ แววตายังสงสัย

“หมอให้เธอออกจากโรงพยาบาลแล้วเหรอ”

“ใช่ค่ะ ฉันหายแล้วค่ะ” หญิงสาวมองเข้าไปในห้องสอบสวน สโรชามองสวนออกมา พอเห็นว่าเป็นหล่อนก็ชี้หน้าต่อว่าทันที

“นังมีนา แกมาทำไม แกมาสมน้ำหน้าฉันใช่ไหม”

“ที่นี่เป็นสถานที่ราชการ รักษามารยาทด้วยครับ ถ้าคุณยังเอะอะโวยวาย ผมจะย้ายคุณไปที่ห้องขัง” หมวดสารินเอ่ยเตือน

สโรชาหันขวับไปมองเขาแล้วต่อว่าอย่างเกรี้ยวกราด

“นึกว่าฉันกลัวแกเหรอ ไอ้...”

“เงียบเดี๋ยวนี้นะยายเกรซ!” คุณหญิงจงกลนีรีบห้ามก่อนลูกสาวจะพูดจบ “แค่นี้ยังเดือดร้อนไม่พออีกเหรอ”

“แต่มัน...”

“ถ้าลูกไม่เชื่อฟังแม่ แม่จะไม่สนใจลูกอีก” นางปรามเสียงเข้ม

สโรชาหน้างอหงิก แต่ไม่กล้าโวยวายอีก คุณหญิงจงกลนีจึงปิดประตูห้องแล้วหันมาพูดกับหล่อน

“ฉันอยากคุยกับเธอ”

“ผู้หมวดมีห้องให้ฉันยืมไหมคะ”

“เชิญที่ห้องของผมก็ได้ครับ”

มีนาเดินตามหมวดสารินไปที่ห้องทำงานของเขา โดยมีคุณหญิงจงกลนีเดินตามหลัง หมวดหนุ่มปล่อยให้หล่อนอยู่กับนางตามลำพัง ส่วนตัวเขาออกไปรอข้างนอก

“คุณหญิงมีอะไรจะพูดกับฉันเหรอคะ”

“ฉันอยากให้เธอถอนแจ้งความ ต้องการเงินเท่าไรบอกมาเลย ขอแค่ยายเกรซไม่มีคดีติดตัวก็พอ”

“ฉันไม่ต้องการเงินของคุณ” หล่อนปฏิเสธเสียงเรียบ “คุณเกรซทำผิดต้องรับโทษ คุณหญิงควรทำใจนะคะ”

“ยายเกรซเป็นพี่สาวของเธอนะ เธอจะปล่อยให้แกติดคุกเหรอ”

“ตอนคุณเกรซขับรถชนฉัน ไม่เห็นนึกถึงความเป็นพี่น้อง” หล่อนเอ่ยอย่างเย็นชา

คุณหญิงจงกลนีกำมือแน่น มีนาเห็นความเกลียดชังในแววตานางตอนแรกหล่อนนึกว่านางจะอาละวาด แต่นางกลับทำให้หล่อนประหลาดใจด้วยการทรุดลงนั่งคุกเข่าตรงหน้าหล่อน

“เป็นความผิดของฉันเอง ฉันเป็นคนเอาความเกลียดชังใส่หัวยายเกรซ เพราะฉันเกลียดแม่ของเธอ” นางกัดฟันแน่น น้ำตาไหลผ่านแก้ม แววตาเจ็บปวด “แม่ของเธอเป็นผู้หญิงคนเดียวที่คุณอนันต์รัก ส่วนฉันเป็นแค่

ผู้หญิงที่ผู้ใหญ่หามาให้ ในหัวใจของเขาไม่เคยมีฉัน ขนาดแม่ของเธอตายไปตั้งนานแล้ว เขาก็ไม่เคยลืมเธอ”

มีนาหยิบกล่องกระดาษทิชชูบนโต๊ะทำงานส่งให้นาง ตั้งแต่เล็กจนโต หล่อนเห็นแม่นั่งรอพ่ออยู่หน้าบ้านทุกวัน วันไหนที่พ่อมาค้างด้วยแม่จะมีความสุขมาก โดยที่หล่อนไม่เคยคิดเลยว่ามีผู้หญิงอีกคนต้องทุกข์ใจเพราะสามีไม่กลับบ้าน

“ยายเกรซเป็นความสุขเดียวในชีวิตของฉัน เป็นความรักที่ฉันไม่เคยได้รับจากคุณอนันต์ ถ้าเธอจะโกรธจะเกลียดขอให้มาลงที่ฉันเถอะ”

“ฉันเข้าใจคุณค่ะ” หญิงสาววางกล่องทิชชูลงที่เดิม คุณหญิงจงกลนีเกลียดหล่อนอย่างกับกิ้งกือไส้เดือน แต่เพื่อลูกสาวนางถึงกับยอมคุกเข่าขอร้องหล่อน ความรักของแม่ยิ่งใหญ่นัก แต่หล่อนอยากเห็นมากกว่านี้

“เธอจะถอนแจ้งความใช่ไหม” นางถามอย่างดีใจ

“ไม่ค่ะ” หล่อนส่ายหน้า

“เธอต้องการอะไรถึงจะยอมปล่อยยายเกรซ บอกมาเลย ฉันจะทำทุกอย่าง” นางกระชากเสียงถาม น้ำตาแห้งไปแล้ว ความโกรธมาแทน

“กราบขอร้องฉันสิคะ” หล่อนยิ้มหยัน “เผื่อฉันจะใจอ่อน”

คุณหญิงจงกลนีจ้องหน้าหล่อนเขม็ง ดวงตาวาวโรจน์เหมือนเปลวไฟ นางเม้มปากแน่นแล้วพนมมือขึ้น แต่พอนางจะก้มลงกราบ หล่อนก็รีบจับแขนนางไว้แล้วประคองขึ้นยืน

“ลุกขึ้นเถอะค่ะ หนูแค่ลองใจคุณ หนูอยากรู้ว่าความรักของพ่อแม่ยิ่งใหญ่แค่ไหน”

“ตราบใดที่ไม่ได้เป็นแม่ เธอไม่มีวันรู้หรอก”

“หนูขอโทษนะคะ ที่หนูมาวันนี้ก็เพื่อมาถอนแจ้งความ เงินทองของคุณหญิงหนูไม่ต้องการ หนูขอแค่ให้หนูได้พบพ่อบ้างก็พอ” หล่อนยกมือไหว้ขอโทษ

คุณหญิงจงกลนีมองนิ่งแล้วยื่นมือมาจับมือหล่อน

“ขอบใจเธอมาก ฉันสัญญาว่าจบเรื่องนี้แล้ว ฉันจะส่งยายเกรซไปอยู่อังกฤษ จะไม่ให้แกไปรบกวนเธออีก” นางเปิดประตูเดินออกไป

มีนาถอนใจอย่างโล่งอก แม้ความเกลียดชังที่สั่งสมมานานจะไม่หมดลงในวันนี้ แต่อย่างน้อยคุณหญิงจงกลนีก็มองหล่อนด้วยสายตาที่ดีขึ้น ซึ่งนับว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี

“คุยกันได้ความว่ายังไงบ้างครับ” หมวดสารินเดินเข้ามา

“ฉันจะถอนแจ้งความค่ะ ต้องทำยังไงบ้างคะ”

“คุณแน่ใจแล้วเหรอ”

“ฉันแน่ใจค่ะ” หล่อนพยักหน้ายืนยัน

“งั้นคุณนั่งรอที่นี่ก่อน เดี๋ยวผมจัดการให้เอง” เขาเดินออกไปจากห้อง

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวทรุดตัวลงนั่ง พอเลิกโกรธเลิกเกลียด ใจมันก็เบาขึ้นเยอะ

หลังจากถอนแจ้งความเรียบร้อย หมวดสารินก็เดินมาส่งมีนาหน้าสถานีตำรวจ หญิงสาวขอบคุณเขาแล้วกลับไปที่รถยนต์ของตน เพื่อนชายที่มาด้วยกันเดินเข้ามาหา ก่อนทั้งสองจะขึ้นรถออกไป นายตำรวจหนุ่มมองตาม หัวใจเจ็บแปลบ เขาเคยขอดูแลหล่อน แต่หญิงสาวไม่ให้โอกาสเขา คงเพราะหล่อนมีคนพิเศษอยู่แล้ว ผู้ชายที่ดูดีจนผู้ชายด้วยกันยังอิจฉา

“อกหักหรือครับหมวด หน้าหงอยเชียว” จ่าประสงค์ถาม

“เปล่า” เขาปฏิเสธเสียงขุ่น “ผมไม่ได้เป็นอะไรกับเธอเสียหน่อย จะอกหักได้ยังไง”

“ไม่อกหักก็ดีแล้วครับ ผมขี้เกียจเช็ดน้ำตาให้หมวด”

“พูดแบบนี้อยากไปนอนคุกสักคืนไหม” เขาถามเสียงขุ่น

“ไม่ครับ ผมนอนกับเมียดีแล้ว” ลูกน้องฉีกยิ้มแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “ผมว่าผู้ชายคนนั้นดูคุ้นหน้านะครับ”

“คุณมีนาบอกว่าเขาเพิ่งมาจากเชียงใหม่ จ่าเคยเห็นเขาเหรอ”

“เหมือนเคยเห็นครับ แต่นึกไม่ออกว่าที่ไหน”

“นึกออกแล้วบอกผมด้วยนะ ผมไปทำงานก่อนละ” หมวดสารินเดินกลับห้องทำงาน แค่นี้เขาก็ปวดใจมากพอแล้ว ไม่อยากคิดให้เปลืองสมองอีก

มีนาจอดรถข้างกำแพงคฤหาสน์บวรภัทร ไม่ขับเข้าไปจอดข้างในเหมือนทุกครั้ง เพราะครั้งนี้จิรายุเทพบุตรนั่งมาด้วย ขืนหล่อนพาเขาเข้าไปข้างในได้เกิดความโกลาหลขึ้นแน่ หญิงสาวดับเครื่องยนต์แล้วหันไปถามเพื่อนร่วมทาง

“ไม่ถามเหรอว่าฉันมาที่นี่ทำไม”

“เราพอจะรู้แล้ว” เขาตอบเสียงเรียบ

“ตอนนี้นายไม่มีอิทธิฤทธิ์แล้ว มนตร์ดลใจที่นายร่ายใส่คุณศรุตจะเสื่อมไปด้วยไหม”

“ปกติแล้วไม่น่าจะเสื่อม แต่เจ้าไม่ต้องกังวลหรอก เพราะเราไม่เคยร่ายมนตร์ใส่เขา”

“ไม่ได้ร่ายมนตร์ ไหนนายบอกว่า...” หล่อนขมวดคิ้วมองเขา

เทพบุตรหนุ่มมองตอบแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เราไม่ได้บอกอะไร เจ้าคิดไปเองทั้งนั้น”

“แล้วที่เขาดีกับฉันล่ะ ไม่ใช่เพราะมนตร์ของนายเหรอ”

“เปล่า สิ่งที่เขาทำเกิดจากความรู้สึกของเขาเอง ไม่ได้เกี่ยวกับเราเลย”

“แล้วทำไมนายไม่บอกฉัน” หญิงสาวถามเสียงขุ่น

แทนที่เทพบุตรหนุ่มจะตอบ เขากลับย้อนถามหล่อนแทน

“บอกหรือไม่บอกต่างกันยังไง ในเมื่อเจ้าไม่ได้ชอบเขา ที่มาวันนี้ก็จะลาออกไม่ใช่เหรอ”

“ฉันไม่เถียงกับนายแล้ว นั่งรออยู่ในรถนะ อย่าออกมาเดินข้างนอกเดี๋ยวคนในบ้านเห็นจะยุ่ง”

มีนาเปิดประตูลงจากรถ ตั้งแต่หมดอิทธิฤทธิ์เทวดาหนุ่มเถียงเก่งขึ้น

เยอะ แต่มันน่าโมโหตรงที่เขาพูดถูกทุกอย่าง หญิงสาวกดกริ่งที่ประตูรั้ว สาวใช้คนหนึ่งเดินมาเปิดประตู หล่อนจึงถามถึงศรุต

“คุณรุตอยู่ไหมจ๊ะ”

“อยู่ค่ะ หนูเห็นเธออยู่ที่ห้องรับแขก”

“ขอบใจจ้ะ” หล่อนยิ้มให้เด็กสาวแล้วเดินไปที่คฤหาสน์ เวลาเกือบสองเดือนที่มาทำงานที่นี่ทำให้หล่อนคุ้นเคยกับคนในบ้านและห้องหับต่างๆ เป็นอย่างดี

มีนาเดินเข้าไปในห้องรับแขก หล่อนพบชายหนุ่มนั่งอยู่ที่โซฟา กำลังก้มมองแท็บเล็ตในมือ พอได้ยินเสียงฝีเท้าของหล่อน เขาก็เงยหน้าขึ้นมามองแล้วถามอย่างประหลาดใจ

“คุณมาได้ยังไง เมื่อวานคุณยังโคม่าอยู่เลย”

“ฉันหายแล้วค่ะ อาการตอนแรกเหมือนจะหนัก แต่ความจริงไม่ได้เป็นอะไรมาก นอนค้างคืนหนึ่งหมอก็ให้กลับบ้านได้” หล่อนตอบอย่างคล่องแคล่ว เพราะถูกถามมาสามรอบแล้ว

“ผมดีใจด้วยที่คุณไม่ได้เป็นอะไร แล้วมาวันนี้มีอะไรหรือเปล่าครับ”

มีนาขมวดคิ้วนิดๆ ไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเปล่า ทำไมถึงรู้สึกว่าศรุตดูเหินห่างกว่าปกติ หรือว่าเขาจะโกรธที่สโรชาบุกไปอาละวาดในงานแสดงเครื่องเพชรของภัทรเจมส์ แล้วพลอยมาโกรธหล่อนซึ่งเป็นต้นเหตุของเรื่องด้วย

“ฉันมาขอโทษที่ทำให้เกิดเรื่องวุ่นวายค่ะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกครับ ไม่ใช่ความผิดของคุณ แต่เป็นความผิดของสโรชา ผู้หญิงคนนี้ร้ายกาจมาก ไม่รู้ผมหลงผิดคบกับเธอได้ยังไง”

“คุณเกรซรักคุณมากจึงทำเรื่องโง่ๆ ลงไป ให้อภัยเธอเถอะค่ะ” หล่อนช่วยพูดแทนพี่สาว แต่ผลก็ไม่ต่างจากครั้งก่อน เขาทำเสียงขึ้นจมูกแล้วเอ่ยอย่างเย้ยหยัน

“เธอไม่ได้รักผมหรอกครับ เธอรักแต่ตัวเอง ถ้าเธอรักผมจริง เธอจะ

ไม่ทำร้ายผม ขนาดคุณเป็นน้องสาว เธอยังคิดฆ่าคุณได้ นับประสาอะไรกับผม”

“มันเป็นอุบัติ...”

“ไม่ต้องพูดแล้วครับ” ชายหนุ่มตัดบทแล้วลุกขึ้นยืน “ผมเห็นเองกับตา ผมรู้ว่ามันเป็นอะไร ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวนะครับ”

“ฉันมีเรื่องจะบอกคุณอีกเรื่องหนึ่งค่ะ”

มีนารีบเดินไปดักหน้าเขา ชายหนุ่มก้มลงมอง แววตาว่างเปล่าจนหล่อนใจหาย ดูท่าหล่อนคงไม่ได้คิดไปเองแล้ว

“อะไรครับ”

“ฉันมาขอลาออกค่ะ ถ้าฉันยังทำงานกับคุณ คุณเกรซคงไม่ยอมหยุดฉันไม่อยากให้พ่อทุกข์ใจ”

“ดีเหมือนกันครับ เอาไว้เรื่องเงียบแล้วค่อยว่ากันใหม่”

มีนาพูดไม่ออก ไม่ได้หวังว่าเขาจะอ้อนวอนให้หล่อนอยู่ต่อ แต่ก็ไม่คิดว่าเขาจะเห็นดีเห็นงามกับหล่อนอย่างง่ายดายแบบนี้

“คุณหญิงอยู่ที่ห้องคุณสองหรือเปล่าคะ ฉันอยากไปลาท่าน”

“คุณแม่ออกไปข้างนอกครับ แล้วผมจะบอกท่านเอง”

“งั้นฉันกลับก่อนนะคะ”

มีนาเดินออกจากคฤหาสน์บวรภัทร ศรุตเปลี่ยนไปจริงๆ แววตาของเขาว่างเปล่า คำพูดของเขาแห้งแล้ง ท่าทางของเขาเฉยเมย ถ้าจิรายุไม่บอกว่าเขาไม่ได้ร่ายมนตร์ดลใจใส่ชายหนุ่ม หล่อนต้องคิดว่ามนตร์วิเศษของเขาเสื่อมแน่ๆ

“คุณมีนา” วิภาร้องเรียกพลางเดินมาหา “หายป่วยแล้วเหรอคะ”

“หายแล้วค่ะ”

“ดีจังเลย คุณหญิงบอกว่าคุณถูกรถชน พี่ตกใจแทบแย่ โชคดีที่ไม่เป็นอะไรมาก”

“ค่ะ โชคดี” หญิงสาวยิ้มแหยแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “คุณสองเป็นยังไง

บ้างคะ”

“เมื่อวานคุณสองขยับนิ้วค่ะ” นางเล่าอย่างตื่นเต้น “พี่กับคุณหญิงดีใจมากเลย พี่คิดว่าเธอกำลังจะตื่นแล้ว”

มีนายิ้มเศร้า ทั้งที่รู้เต็มอกว่าจิรากรไม่มีทางฟื้น แต่ก็พูดออกมาไม่ได้ เพราะไม่อยากทำให้คนที่รักเขาต้องเสียใจ

“ฉันดีใจด้วยค่ะ แต่ฉันคงไม่ได้มาที่นี่อีกแล้ว ฝากพี่วิภาดูแลคุณสองกับคุณหญิงด้วยนะคะ”

“ทำไมคะ คุณจะไปไหน”

“ฉันลาออกแล้วค่ะ ต้องกลับไปดูแลอู่รถ นี่นามบัตรของฉัน ถ้าพี่ผ่านไปแถวนั้น อย่าลืมแวะเข้าไปหาฉันนะคะ” หล่อนหยิบนามบัตรส่งให้นาง

วิภารับไปพลางเอ่ยเสียงเศร้า

“คุณสองคงคิดถึงคุณมาก ถึงเธอจะโต้ตอบไม่ได้ แต่พี่รู้ว่าเธอรับรู้ได้ค่ะ”

“ฉันก็คิดถึงเธอเหมือนกัน แต่ฉันจำเป็นต้องไปจริงๆ ฉันกลับก่อนนะคะ”

มีนาเดินกลับไปที่รถยนต์ของตน เปิดประตูขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ แล้วหันไปมองจิรายุซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างเมื่อเทพบุตรหนุ่มถามหล่อน

“ศรุตว่ายังไงบ้าง”

“ไม่ว่าอะไรเลย แถมดูโล่งใจด้วยซ้ำที่ฉันลาออก ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขายังจีบฉันอยู่เลย”

“ไม่ต้องคิดมากหรอก เขาอาจจะชอบเจ้า แต่ไม่เท่ากับที่รักตัวเอง เจ้าควรดีใจที่ไม่ได้รักเขา”

“นั่นสิ โชคดีชะมัดเลย” หญิงสาวเอ่ยเห็นด้วยแล้วขับรถออกไป

๓๘

รถเก๋งสีบรอนซ์เงินแล่นมาจอดหน้าอู่มนัสยานยนต์ มีนาดับเครื่องยนต์แล้วหันไปมองเพื่อนร่วมทาง วันนี้จิรายุเทพบุตรไม่ได้สวมเครื่องแบบกากีเทพแล้ว แต่เปลี่ยนมาสวมกางเกงยีนสีซีดกับเสื้อยืดคอกลมสีขาว เพื่อให้เหมาะกับการมาช่วยงานหล่อนที่อู่ซ่อมรถ

“ทำไมมองเราแบบนั้น เราดูไม่ดีเหรอ” เขาถามอย่างไม่มั่นใจ

“เปล่า นายดูดีแล้ว” หล่อนส่ายหน้าพลางยิ้ม แม้กางเกงยีนกับเสื้อยืดจะทำให้เขาดูแปลกตา แต่ไม่ได้ทำให้ความหล่อกระชากใจของเขาลดลงเลย แถมยังทำให้หล่อนรู้สึกว่าเขาเป็นคนธรรมดามากขึ้น

“ค่อยสบายใจหน่อย” เขายิ้มตอบ “เราจะตั้งใจทำงาน ไม่ทำให้เจ้าผิดหวัง”

“ความจริงนายไม่ต้องมาช่วยงานฉันก็ได้ รออยู่บ้านเดี๋ยวตอนเย็นฉันก็กลับแล้ว”

“เราอยากช่วยงานเจ้า เราต้องกินต้องใช้ อยู่เฉยๆ ให้เจ้าหาเลี้ยง เรารู้สึกไม่สบายใจ” เขาเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง

“คิดมากไปได้ ที่นายเป็นแบบนี้ก็เพราะช่วยชีวิตฉัน ฉันดูแลนายตอบแทนก็ถูกต้องแล้ว”

“ไม่ดีหรอก” เขาส่ายหน้าไม่เห็นด้วย “เราเป็นผู้ชาย เราอยากทำงานหาเลี้ยงตัวเอง เมื่อกลับสวรรค์ไม่ได้แล้ว เราก็ต้องอยู่โลกมนุษย์ให้ได้”

“ไม่มีทางที่นายจะกลับสวรรค์ได้เลยเหรอ”

“คงไม่มีทางแล้วละ เราทำผิดกฎสวรรค์หลายครั้ง ประตูสวรรค์ไม่เปิดรับเราแล้ว เจ้าให้เราอยู่ด้วยตลอดไปได้ไหม”

จิรายุมองหน้าหล่อน หญิงสาวมองตอบ ถ้าบอกว่ายินดีมากจะดูน่าเกลียดไหม

“เจ้ายังไม่ได้ตอบเราเลยนะ” เขายกมือแตะแก้มหล่อน

มีนานั่งนิ่งเหมือนต้องมนตร์ แม้รู้จักกันมาร่วมห้าเดือนแล้ว เห็นหน้ากันแทบทุกวัน แต่น้อยครั้งมากที่เขาจะถูกตัวหล่อน

“ฉัน...”

เสียงเคาะกระจกดังขึ้นรัวๆ มีนารู้สึกตัวรีบหันไปมอง เจ้าของเสียงเคาะฉีกยิ้มกว้าง โบกมือทักทายอย่างร่าเริง หญิงสาวกลอกตาอย่างอ่อนใจแล้วเปิดประตูลงจากรถ

“มีอะไรต้นหอม”

“คนนั้นใครเหรอ” เด็กสาวพยักพเยิดไปที่จิรายุซึ่งกำลังลงจากรถมารอหล่อน

“เพื่อน”

“พี่เขาชื่ออะไร มาทำไมที่นี่ แล้วมีแฟนหรือยัง”

“เราเป็นเจ้าหน้าที่เขตเหรอ ซักเป็นชุดเชียวนะ” หล่อนถามอย่างไม่พอใจ

“ต้นหอมแค่อยากรู้ ไม่ได้อยากเผือกเท่าไรหรอก” เด็กสาวยิ้มหน้าเป็นแล้วขมวดคิ้วสงสัย “แต่หน้าพี่เขาดูคุ้นๆ นะ เหมือนเคยเห็นมาก่อน”

“จำผิดมั้ง เขาเพิ่งมาจากเชียงใหม่ ต้นหอมจะเคยเห็นได้ยังไง”

“ไม่มีทางผิดหรอก หล่อระดับซุป’ตาร์แบบนี้ ต้นหอมไม่มีทางลืมเด็ดขาด” เด็กสาวยืนยันแข็งขันแล้วเดินไปถามจิรายุ “เราเคยเจอกันมาก่อนใช่ไหมคะ”

“ไม่น่าจะเคยนะครับ” เขาตอบอย่างสุภาพ

“เคยสิคะ ลองนึกดูดีๆ มองหน้าต้นหอมให้ชัดๆ จำได้หรือยังคะ”

ต้นหอมยื่นหน้าเข้าไปใกล้ เทพบุตรหนุ่มเอนตัวออกห่าง ก่อนเด็กสาวจะสะดุ้งโหยง เมื่อเสียงชวนชมดังแหวกอากาศมาจากร้านอาหารที่อยู่ถัดออกไปยี่สิบเมตร

“นังหอม! ข้าให้ไปซื้อของที่ตลาด เมื่อไรเอ็งจะไป ลูกค้าหิวจะตายแล้วเนี่ย”

“ไปเดี๋ยวนี้แหละ” เด็กสาวตะโกนตอบแล้วหันมาบอกลา “หนูไปก่อนนะพี่ หนูชื่อต้นหอมนะ เดี๋ยวมาคุยด้วยใหม่”

“ยังไม่ไปอีกเหรอนังหอม เอ็งจะบ้าผู้ชายอีกนานไหม” เสียงชวนชมดังมาอีกรอบ

“ไปแล้วๆ เร่งจังเลย” เด็กสาวเดินกระทืบเท้าจากไปพร้อมบ่นพึมพำอย่างหัวเสีย “สักวันหนึ่งฉันจะไปจากร้านบ้าๆ นี่ให้ได้ คอยดูสิ”

“เพื่อนเจ้าแปลกดีนะ” จิรายุหันมาพูดกับหล่อน

“อย่าไปถือสาเลย ต้นหอมก็เป็นแบบนี้แหละ” หญิงสาวส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ “นายรออยู่ตรงนี้ก่อนนะ ฉันจะเข้าไปคุยกับลุงหมาย แล้วนายค่อยตามเข้าไป แกแก่แล้ว ไม่อยากให้ตกใจ”

“ได้ เราไม่ไปไหนหรอก”

มีนาเดินเข้าไปในอู่รถ ทั้งอู่เงียบสนิทเพราะยังเช้า สมหมายกับกล้ายังไม่เริ่มงาน หล่อนเดินไปที่ห้องพักของสองลุงหลาน กำลังจะเคาะประตูเรียก แต่กล้าเปิดประตูห้องน้ำออกมาเห็นหล่อนก่อน

“เจ้มาได้ยังไงเนี่ย หายป่วยแล้วเหรอ” หนุ่มรุ่นน้องเดินมาหาพลางเอ่ยอย่างตื่นเต้น “ตอนรู้ว่าเจ้ถูกรถชน พวกเราตกใจแทบแย่ กำลังจะไป

เยี่ยมที่โรงพยาบาล เจ้ก็โทร. มาบอกว่ากลับไปอยู่บ้านแล้ว ตกลงถูกรถชนจริงหรือเปล่า ทำไมหายเร็วจังเลย”

“จริง แต่ดวงฉันยังไม่ถึงฆาต ต้องอยู่โขกสับแกอีกนาน”

“ใครมาแต่เช้าไอ้กล้า” เสียงสมหมายดังออกมาจากห้อง ก่อนเจ้าตัวจะเปิดประตูออกมา พอเห็นว่าเป็นหล่อนก็รีบเดินมาหา “หนูมีนาหายป่วยแล้วเหรอ”

“หายแล้วค่ะ” หล่อนยกมือไหว้ แล้วหันไปมองกล้าเมื่อเขาถามถึงสโรชา

“พี่สาวเจ้ติดคุกกี่ปี”

“มันเป็นอุบัติเหตุ ฉันไม่ได้เอาเรื่องเขา”

“ได้ยังไงเจ้” กล้าถามอย่างไม่พอใจ “ยายโหดนั่นจะฆ่าเจ้นะ”

“เรื่องมันแล้วไปแล้ว เอ็งอย่าเท้าความเลย ยังไงก็พี่น้องกัน ถือว่าฟาดเคราะห์ไป” สมหมายช่วยพูดแทนหล่อน แต่กล้าก็ยังไม่เห็นด้วยอยู่ดี

“ฟาดแรงไปหรือเปล่าลุง เป็นผมไม่ยอมหรอก”

“ฉันไม่อยากให้พ่อไม่สบายใจ อีกอย่างคุณหญิงจงกลนีก็รับปากว่าจะไม่ให้สโรชามายุ่งกับฉันอีก จากนี้คงไม่มีอะไรแล้วละ”

“มองโลกในแง่ดีไปหรือเปล่าเจ้” หนุ่มรุ่นน้องสายหน้าไม่เชื่อ

“ฉันลาออกจากงานแล้ว ถ้าฉันไม่ไปยุ่งกับคุณศรุต สโรชาก็คงไม่มายุ่งกับฉัน หนูจะกลับมาทำงานที่อู่ ตำแหน่งเดิมยังว่างไหมคะ” หล่อนหันไปถามสมหมาย

“อู่มนัสยานยนต์เป็นของหนู ลุงกับไอ้กล้าแค่ดูแลให้เฉยๆ หนูจะกลับมาเมื่อไรก็ได้”

“ขอบคุณค่ะ แต่หนูไม่ได้มาคนเดียวนะ หนูพาคนมาช่วยงานลุงด้วย”

“ใครเหรอ” ชายสูงวัยทำหน้าประหลาดใจ

“รอแป๊บนึงค่ะ” หญิงสาวไปพาจิรายุเข้ามา แล้วแนะนำให้ทั้งสองรู้จัก “เพื่อนของหนูค่ะ ชื่อจิรายุ เรียกสั้นๆ ว่ายุก็ได้ เขาเพิ่งมาจากเชียงใหม่ ยัง

ไม่มีงานทำ หนูเลยให้มาช่วยงานที่อู่ไปก่อน”

“สวัสดีครับ” เขายกมือไหว้สมหมายแล้วหันไปยิ้มให้กล้า หนุ่มรุ่นน้องยิ้มตอบ แต่ผู้เป็นลุงส่ายหน้าอย่างดูแคลน

“หน้าตา ผิวพรรณ มือไม้ ไม่น่าจะเป็นช่างซ่อมรถได้ เอ็งแน่ใจเหรอว่าจะมาทำงานที่นี่”

“ผมกำลังตกงานครับ ไม่ว่าอะไรผมก็ทำได้ทั้งนั้น” เขาตอบตามที่นัดแนะกับหล่อนไว้

“ให้คนอื่นสอนเถอะ” สมหมายตัดบท “ข้าถนัดงานสี เอ็งทำไม่ได้หรอก”

“นายไปนั่งรอในออฟฟิศก่อนนะ เดี๋ยวกินข้าวเช้าเสร็จค่อยเริ่มงาน”

มีนาบอกเทพบุตรหนุ่ม เขาพยักหน้ารับแล้วเดินไปที่ออฟฟิศ พอเขาเข้าไปในห้องเรียบร้อย สองลุงหลานก็รุมกันซักถามหล่อน

“หมอนั่นแฟนเจ้เหรอ หล่อยังกับไม่ใช่คน” กล้าเริ่มก่อนเลย

“เปล่า เพื่อนกัน” หล่อนตอบเสียงสูง

“ผมว่าหน้าพี่เขาดูคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นมาก่อน”

“เป็นไปไม่ได้หรอก” หล่อนรีบปฏิเสธ “เขาเพิ่งมาจากเชียงใหม่ นายจะเคยเห็นได้ยังไง”

“เหรอ แต่ผมคุ้นจริงๆ นะ”

“หนูจะให้ไอ้หนุ่มนั่นพักที่ไหน” สมหมายถามบ้าง

“เขาพักอยู่ที่บ้านหนูค่ะ” หล่อนหันไปตอบ

“ลุงว่าไม่ค่อยเหมาะนะ ผู้ชายกับผู้หญิงอยู่บ้านเดียวกัน ให้มันย้ายมาพักที่อู่เถอะ ยังมีห้องว่างเหลืออีกห้องหนึ่ง”

“เขาเคยประสบอุบัติเหตุ ทำให้หลงๆ ลืมๆ ชอบทำอะไรแปลกๆ หนูกลัวลุงจะลำบาก” หล่อนพยายามหาข้ออ้าง แต่ไม่อาจเปลี่ยนใจอีกฝ่ายได้

“ไม่ลำบากหรอก ให้มันมาอยู่ที่นี่แหละ ลุงจะได้สอนงานมันด้วย”

“ก็ได้ค่ะ เดี๋ยวหนูจะบอกเขาเอง”

มีนาเดินไปที่ออฟฟิศ สมหมายเดินเข้าห้องน้ำ ส่วนกล้ายืนอยู่ที่เดิม คิ้วหนาขมวดอย่างสงสัย เขามั่นใจว่าไม่ได้คิดไปเอง เขาเคยเห็นจิรายุจริงๆ แต่นึกไม่ออกว่าที่ไหน

“กล้า” ต้นหอมสะกิดแขนเขา ชายหนุ่มหันไปมองแล้วถามอย่างหงุดหงิด

“มีอะไร”

“พี่รูปหล่อชื่ออะไรเหรอ เขามาทำอะไรที่นี่ แล้วเป็นแฟนกับพี่มีนาหรือเปล่า” ต้นหอมถามรัวเร็ว

ชายหนุ่มหรี่ตามอง ความคิดร้ายๆ ผุดขึ้นในสมอง

“หิวข้าวจังเลย ถ้าได้กินข้าวสักหน่อยคงดี”

“นายอยากกินอะไรบอกมาเลย เดี๋ยวฉันเลี้ยงเอง” เด็กสาวรับปากทันที โดยไม่รู้ว่าหลงกลคนเจ้าเล่ห์เข้าแล้ว

งานแรกในฐานะมนุษย์ของจิรายุเทพบุตรเริ่มขึ้นทันทีที่เขากินอาหารเช้าเสร็จ โดยมีสมหมายรับหน้าที่เป็นครูฝึกคนแรก เทพบุตรหนุ่มมองถังน้ำในมือ มองรถยนต์ตรงหน้า แล้วหันไปมองชายสูงวัยซึ่งยืนกอดอกมองเขาอยู่หน้าอู่รถ

“จะให้ผมล้างรถเหรอครับ”

“ใช่” สมหมายพยักหน้า “รถคันนี้ซ่อมเสร็จแล้ว เดี๋ยวบ่ายๆ ลูกค้าจะมารับ เอ็งยังทำอะไรไม่เป็นก็ล้างรถไปก่อน แค่นี้คงทำได้นะ”

“ทำได้ครับ”

“งั้นทำให้ดูหน่อยซิ”

จิรายุเปิดน้ำใส่ถังแล้วยกไปสาดใส่รถ ถังที่หนึ่ง ถังที่สอง พอถังที่สาม ครูฝึกของเขาก็ร้องห้าม แล้วเดินมาคว้าถังน้ำไปจากมือเขา

“เอ็งทำแบบนี้ก็เปลืองน้ำตายสิ ยืนตรงนี้เลย เดี๋ยวข้าจะทำให้ดูก่อน” ชายสูงวัยเปิดน้ำใส่ถังแล้วหิ้วมาล้างรถให้เขาดู ล้างไปก็อธิบายไป พอล้าง

เสร็จก็หันมาถามเขา “ง่ายๆ แค่นี้เอง จำได้ไหม”

“จำได้ครับ” เขาพยักหน้า

“เอ็งไปล้างรถคันนู้นเลย ข้าจะเข้าไปทำงานข้างใน เดี๋ยวข้าจะออกมาดู” สมหมายสั่งความแล้วเดินเข้าไปในอู่รถ

จิรายุมองตามพลางยิ้ม ชายสูงวัยชอบวางท่าทำหน้าดุ พูดจาไม่ค่อยรื่นหู แต่เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายเป็นคนจิตใจดี ที่แสดงท่าทางเป็นอริกับเขาก็เพราะหวงมีนาซึ่งเอ็นดูเหมือนลูกสาว

“เอ็งจะยืนยิ้มอีกนานไหม รถมันล้างตัวเองไม่ได้หรอกนะ” สมหมายตะโกนออกมาจากอู่ เทพบุตรหนุ่มหัวเราะแล้วร้องตอบกลับไป

“ทำเดี๋ยวนี้แหละครับ”

จิรายุรองน้ำใส่ถังพลาสติก หิ้วไปที่รถยนต์คันที่สมหมายบอก แล้วลงมือล้างรถอย่างตั้งใจ พระอาทิตย์แผดแสงแรงขึ้นเรื่อยๆ เหงื่อของเขาไหลผ่านขมับลงมาที่ข้างแก้ม เทพบุตรหนุ่มยกหลังมือขึ้นเช็ด แต่ต้องผงะถอยอย่างตกใจเมื่อมือไปชนกับมือของใครไม่รู้

“เฮ้ย!”

“ตกใจแรงไปหรือเปล่าพี่ ต้นหอมไม่ใช่ผีนะคะ” เจ้าของมือปริศนาเอ่ยกระเง้ากระงอด

“ขอโทษครับ ผมไม่ค่อยชิน”

“ไม่เป็นไรค่ะ ต้นหอมไม่โกรธ คนหล่อทำอะไรก็ไม่ผิด” เด็กสาวยิ้มหน้าเป็น เทพบุตรหนุ่มยิ้มเจื่อน แล้วเดินหนีไปอีกด้านหนึ่ง

“หนูชื่อต้นหอมนะ พี่ชื่ออะไรเหรอ” เด็กสาวตามมาชวนคุย

“ผมชื่อจิรายุ”

“ชื่อเพราะจังค่ะ พี่เป็นคนที่ไหนคะ”

“ผมเป็นคนเชียงใหม่ครับ” เขาตอบเหมือนที่บอกคนอื่น

“แล้วพี่มาทำอะไรที่นี่คะ”

“ผมตกงาน เลยมาของานคุณมีนาทำครับ”

“ไม่จริงหรอกค่ะ” เด็กสาวส่ายหน้าไม่เชื่อ “หน้าตาผิวพรรณดีแบบนี้จะเป็นลูกจ้างอู่รถได้ยังไง”

“ผมเป็นลูกจ้างของคุณมีนาจริงๆ ครับ”

“ไม่ต้องโกหกหรอกค่ะ กล้าเล่าให้ต้นหอมฟังหมดแล้ว พี่บอกความจริงมาเถอะ ต้นหอมไม่บอกใครหรอก”

“เล่าอะไรครับ” เขาถามอย่างสงสัย

“กล้าบอกว่าพี่เป็นลูกเศรษฐี ปลอมตัวมาตามหารักแท้”

จิรายุหัวเราะ เรื่องลูกเศรษฐีปลอมตัวเป็นคนจนมาตามหารักแท้ เขาเคยอ่านเจอในหนังสือนิยายที่บ้านของมีนา แต่ไม่คิดว่าจะมีคนเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วย

“คุณโดนกล้าหลอกแล้วครับ ผมไม่มีพ่อแม่ ไม่มีญาติพี่น้อง ไม่มีบ้าน ไม่มีงาน และไม่มีเงิน เลยต้องมาอาศัยอยู่กับคุณมีนา”

“จริงเหรอ” เด็กสาวชักลังเล

“จริงสิครับ ถ้าไม่เชื่อไปถามคุณมีนาดูก็ได้ ผมไม่โกหกคุณหรอก” เทพบุตรหนุ่มยืนยัน ก่อนมองไปข้างหลังเด็กสาว เมื่อเห็นชวนชมเดินมาหาแล้วแผดเสียงใส่ลูกสาว

“นังหอม! มายืนทำอะไรตรงนี้ เห็นผู้ชายหล่อๆ ไม่ได้เลย แกบ้าผู้ชายเหมือนใครฮึ”

“เหมือนแม่ไง” เด็กสาวหันไปตอบแล้วเดินกลับร้าน

“นังหอม! นังลูกเวร” ชวนชมร้องด่าเสียงดังแล้วเดินตามลูกไป

จิรายุส่ายหน้าอย่างอ่อนใจแล้วหันกลับไปล้างรถต่อ ก่อนหันกลับมาอีกครั้งเมื่อมีเสียงแตรรถดังขึ้น ตามด้วยเสียงเรียก

“เจ้าหนุ่มมานี่ซิ”

“รถเสียเหรอครับ” เขาเดินเข้าไปหา

ชายคนนั้นมองนิ่งแล้วถามอย่างเคร่งขรึม “จำเราไม่ได้เหรอ”

จิรายุจ้องมอง ก่อนเบิกตาอย่างตกใจ เมื่อเห็นว่าภายใต้ใบหน้าเหี่ยว

ย่น คือพระพักตร์หล่อเหลาขององค์สหัสนัยน์

“ฝ่าบาท” เขาค้อมศีรษะถวายความเคารพ แต่ทรงยกพระหัตถ์ห้าม

“ไม่ต้อง เราไม่อยากให้พวกมนุษย์สงสัย”

“พระองค์มาทำอะไรที่นี่ครับ”

“เจ้าต่างหากมาทำอะไรที่นี่” ทรงย้อนถามเขา “ไม่คิดจะกลับสวรรค์แล้วหรือ”

“ผมทำผิดกฎสวรรค์ ผมกลับไปไม่ได้แล้ว”

“เจ้าทำผิดกฎสวรรค์ ทำให้หมดอิทธิฤทธิ์ แต่ข้อตกลงของเรายังเหมือนเดิม เจ้ายังกลับสวรรค์ได้ถ้าทำให้มนต์มีนารักใครสักคน”

“ผมไม่แน่ใจว่าจะทำได้ เธอไม่เหมือนผู้หญิงคนไหนเลย” เขาเอ่ยแบ่งรับแบ่งสู้

องค์อินทร์ทอดพระเนตรนิ่งแล้วตรัสถามเขาตรงๆ

“ทำไม่ได้หรือไม่อยากทำ”

จิรายุก้มหน้าหลบสายพระเนตร องค์สหัสนัยน์ทรงถอนพระปัสสาสะแล้วตรัสถามอย่างเคร่งขรึม

“เจ้าเห็นอิทธิฤทธิ์ของมันแล้วใช่ไหม”

“อิทธิฤทธิ์...” เขาเงยหน้าขึ้นมอง “อะไรครับ”

“ความรักไง เวลามันเกิดขึ้นแล้ว ขุนเขายังขวางไม่ได้”

“ทรงรู้...” เขาพึมพำ

“เจ้าไม่ใช่กามเทพคนแรกที่หลงรักมนุษย์ และเราเชื่อว่าจะไม่ใช่คนสุดท้าย”

“ผมพยายามแล้ว แต่มัน...”

“เราเข้าใจ” ทรงลากพระสุรเสียงยาว “กว่าจะได้เกิดเป็นเทวดา เจ้าสั่งสมบารมีมากี่ชาติภพ คุ้มแล้วหรือที่จะทิ้งทุกอย่างเพื่อมนุษย์เพียงคนเดียว”

จิรายุมองสบพระเนตร เขารู้ว่าองค์อินทร์ทรงหวังดีกับเขา แต่เขามา

ไกลเกินกว่าจะย้อนกลับแล้ว

“ผมไม่รู้ว่ามันคุ้มหรือเปล่า ผมรู้แค่ว่าทุกนาทีที่ได้อยู่กับหล่อน ผมไม่เคยรู้สึกว่างเปล่าอีกเลย”

“การเป็นมนุษย์ไม่ง่ายเลย เจ้าต้องเผชิญกับวัฏสงสาร ต้องพบกับรักโลภโกรธหลง เราเอ็นดูเจ้าจึงไม่อยากเห็นเจ้าก้าวผิด เก็บคำของเราไปคิดดูให้ดี อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจตอนนี้”

“ขอบคุณครับ” เขาจะค้อมศีรษะคำนับ แต่เห็นมีนาเดินออกมาก่อนจึงแสร้งทำเป็นคุยเรื่องอื่น “เจ้าของอู่ออกมาแล้วครับ ลุงถามเขาเองเถอะ ผมไม่ค่อยรู้เรื่องรถเท่าไร”

“ลูกค้าเหรอ” หญิงสาวถาม

“เปล่า ข้าเอง” องค์อินทร์ในร่างชายสูงวัยหันไปตอบ

“อ้าว ลุง” หล่อนยิ้มกว้างแล้วเอ่ยทักทาย “ไปยังไงมายังไง รถเสียเหรอ”

“เปล่า พอดีผ่านมาแถวนี้เลยแวะมาหา ตั้งแต่เอ็งดูรถให้ครั้งนั้นไอ้แก่ของข้าไม่เกเรอีกเลย ขอบใจเอ็งมากนะ”

“ไม่ต้องขอบใจหรอกจ้ะ แค่นิดหน่อยเท่านั้นเอง ถ้ารถมีปัญหาก็แวะมาได้ เดี๋ยวหนูลดให้เป็นพิเศษ”

“เอ็งนี่ใจดีจริงๆ ข้าไปก่อนนะ”

องค์สหัสนัยน์ทรงขับรถออกไป เทพบุตรหนุ่มมองตามจนลับตา แล้วหันกลับมาถามหญิงสาว

“เจ้ารู้จักกับชายคนนั้นได้ยังไง”

“รถเขาจอดเสียอยู่ข้างทาง ฉันผ่านไปเจอเลยช่วยซ่อมรถให้เขา เราก็เลยรู้จักกัน แป๊บนึงนะ มีสายเข้า” หล่อนหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋ากางเกง กดรับสายแล้วเอ่ยเสียงหวาน “อู่มนัสยานยนต์ยินดีรับใช้ค่ะ พี่วิภาเองเหรอ ฉันนึกว่าลูกค้า ไม่ได้พบกันหลายวัน พี่สบายดีไหม อยากเจอฉันเหรอคะ ได้ค่ะ ที่ไหนนะคะ เดี๋ยวเจอกันค่ะ”

“วิภาโทร. มาเหรอ” จิรายุถาม

“ใช่” หล่อนพยักหน้าพลางกดวางสาย “เธอนัดฉันไปพบ เห็นว่ามีเรื่องสำคัญ แต่ไม่บอกว่าเรื่องอะไร”

“เราไปด้วยคนนะ”

“ไม่ได้” หล่อนสายหน้าปฏิเสธ “ตั้งแต่วันนี้นายต้องย้ายมาอยู่ที่อู่ เพราะลุงหมายคิดว่าไม่เหมาะที่นายจะอยู่กับฉันสองต่อสอง”

“เราไม่อยากอยู่ที่นี่ เราอยากอยู่กับเจ้า”

“ฉันก็ไม่อยากให้นายอยู่ที่นี่เหมือนกัน” หล่อนเอ่ยอย่างลำบากใจ “แต่ฉันไม่อยากขัดใจลุงหมาย ไว้แกวางใจค่อยย้ายกลับไป”

“ก็ได้” เขาจำใจรับปาก หญิงสาวพยักหน้าแล้วเดินกลับเข้าอู่

รถเอนดูโรสีแดงสลับขาวแล่นเข้ามาในสวนสาธารณะ ตรงไปจอดใต้ต้นไทรริมสระน้ำ มีนาถอดหมวกกันน็อกออกแล้วยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา วิภานัดหล่อนมาพบที่นี่ตอนห้าโมงเย็น ตอนนี้เลยเวลานัดมาสิบนาทีแล้ว พยาบาลสาวน่าจะมาถึงก่อนหล่อน หญิงสาวก้าวลงจากรถ ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ ก่อนหันไปมองด้านหลังเมื่อได้ยินเสียงคุ้นหูร้องเรียก

“น้องมีนาทางนี้ค่ะ”

มีนาวางหมวกกันน็อกบนเบาะรถ แล้วเดินเข้าไปหาพยาบาลสาว วันนี้วิภามีสีหน้าแปลกๆ นัยน์ตาดูหลุกหลิกชอบกล ทั้งที่ปกติเป็นคนใจเย็นเหมือนน้ำ

“พี่มานานหรือยังคะ”

“ครู่หนึ่งแล้วค่ะ” นางตอบพลางมองไปรอบๆ เหมือนกลัวใครได้ยิน ทั้งที่ตอนนี้พวกเขายืนอยู่ใต้ต้นไทรกันแค่สองคน

“พี่เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ทำไมสีหน้าไม่ค่อยดีเลย” หล่อนถามอ้อมๆ

นางหันมามอง ขอบตาแดงก่ำเหมือนจะร้องไห้

“คุณสองเข้าโรงพยาบาลค่ะ”

“เป็นไปได้ยังไงคะ” หล่อนถามอย่างตกใจ “วันก่อนพี่เพิ่งบอกว่าเธอดีขึ้นแล้ว”

“เธอดีขึ้นจริงๆ ค่ะ จนกระทั่งเมื่อคืนนี้” นางจับมือหล่อนไปกุมไว้ น้ำตาไหลอาบแก้ม “พี่ไม่มีที่พึ่งที่ไหนอีกแล้ว คุณมีนาช่วยคุณสองด้วยนะคะ”

“ใจเย็นๆ นะคะ ค่อยๆ เล่า เกิดอะไรขึ้น ทำไมคุณสองถึงเข้าโรงพยาบาล”

“เมื่อคืนพี่ตื่นขึ้นมากลางดึก รู้สึกเป็นห่วงคุณสอง จึงลุกไปดูเธอที่ห้องนอน พี่เห็นคุณรุตเดินออกมาท่าทางลับๆ ล่อๆ พอพี่เข้าไปดูคุณสองเธอก็ไม่หายใจแล้ว พี่จึงช่วยปั๊มหัวใจแล้วเรียกรถพยาบาลมารับ”

“พี่คิดว่าคุณรุตทำร้ายคุณสองเหรอคะ” หล่อนถามเสียงเบาหวิว

“ถ้าไม่ใช่เขาแล้วจะเป็นใคร ต่อหน้าคุณหญิงเขาทำเป็นคนดี แต่พี่ดูออกว่าเขาอิจฉาคุณสอง ถ้าไม่มีเธอภัทรเจมส์ก็จะเป็นของเขา”

มีนาขมวดคิ้วครุ่นคิด ตอนอยู่ที่บ้านบวรภัทร หล่อนพอดูออกว่าวิภาไม่ชอบศรุต การที่พยาบาลสาวปักใจว่าเขาเป็นคนทำจึงไม่ใช่เรื่องแปลก แถมศรุตยังมีแรงจูงใจให้ทำแบบนั้นด้วย

“ใจเย็นๆ ก่อนค่ะ เราไม่มีหลักฐาน พูดไปก็มีแต่เสีย ตอนนี้คุณสองเป็นยังไงบ้างคะ”

“หมอกู้ชีพคืนมาได้ แต่ต้องใส่เครื่องช่วยหายใจตลอดเวลา”

“แล้วคุณหญิงจารวีเป็นยังไงบ้างคะ”

“คุณหญิงโรคหัวใจกำเริบ รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลค่ะ” นางเอ่ยเสียงเครือ น้ำตาที่แห้งไปแล้วไหลออกมาอีก “ตอนนี้เรื่องในบ้านทุกอย่างอยู่ในมือคุณรุต พี่เป็นห่วงคุณสอง เธอไม่มีใครจริงๆ น้องมีนาอย่าทิ้งเธอนะคะ”

“ฉันไม่ทิ้งเธอหรอกค่ะ” หล่อนรับปากหนักแน่น “วันนี้พี่กลับไปก่อนนะคะ เดี๋ยวพรุ่งนี้ฉันจะไปเยี่ยมคุณสอง แล้วเราค่อยคิดกันอีกทีว่าจะทำ

ยังไง”

“พี่ฝากคุณสองด้วยนะคะ”

วิภาย้ำอีกครั้งแล้วเดินจากไป หญิงสาวมองตาม รู้สึกใจหายแปลกๆ ก่อนบอกตัวเองว่าไม่มีอะไร หล่อนแค่ตกใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นจึงคิดฟุ้งซ่านไปเอง

จิรายุนอนมองเพดานอยู่ในห้องของตัวเอง ทั้งที่ทำงานเหนื่อยมาทั้งวัน แต่เขากลับนอนไม่หลับ ไม่รู้ว่าแปลกที่หรือคิดถึงมีนา รู้แต่ว่าเขาไม่อยากอยู่ที่นี่ ชีวิตที่ไม่มีหญิงสาวอยู่ด้วยช่างเงียบเหงา เทพบุตรหนุ่มพลิกตัวนอนตะแคงแล้วบังคับให้ตัวเองหลับ

เสียงกุกกักดังขึ้นตอนที่เขากำลังเคลิ้ม เขาคิดว่าดังมาจากห้องของสมหมายซึ่งอยู่ติดกันจึงไม่ลืมตามอง แต่เสียงนั้นกลับดังขึ้นเรื่อยๆ จนมาหยุดข้างฟูกนอนของเขา เทพบุตรหนุ่มขมวดคิ้ว เมื่อฟูกที่เขานอนยุบตัวลงเหมือนมีคนมานอนด้วย เขาพลิกตัวไปมอง ก่อนลุกพรวดขึ้นนั่งเมื่อพบว่าต้นหอมนอนอยู่บนฟูกของเขา เด็กสาวสวมชุดนอนบางเบา ดวงตาที่มองเขาหวานเชื่อม

“คุณเข้ามาในห้องผมทำไม” เขาถอยหนีไปติดผนัง เด็กสาวลุกขึ้นนั่งแล้วขยับเข้ามาหา

“ต้นหอมรักพี่ อยากเป็นของพี่ เรามาเป็นผัวเมียกันเถอะค่ะ”

“คุณจะบ้าเหรอ ออกไปจากห้องผมเดี๋ยวนี้นะ” เขาชี้ออกไปนอกห้อง

“ต้นหอมไม่ออก ยังไงวันนี้ต้นหอมก็ต้องเป็นเมียพี่ให้ได้” เด็กสาวประกาศเสียงดัง กระชากชุดนอนจนขาดเป็นทางยาว แล้วโถมเข้ามากอดรัดเขา

“เฮ้ย!” เทพบุตรหนุ่มผลักต้นหอมกระเด็นออกไป หัวของเด็กสาวโขกผนังห้องเต็มแรง แล้วนอนนิ่งอยู่อย่างนั้นโดยไม่ร้องสักแอะ

“คุณเป็นยังไงบ้าง คอหักหรือเปล่า”

เขาจิ้มแขนต้นหอม ก่อนหันไปมองประตูห้องนอนเมื่อสมหมายเปิดประตูพรวดเข้ามา ชายสูงวัยจ้องมองเด็กสาวแล้วตวัดตามามองเขาอย่างกล่าวหา

“นังต้นหอมมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง เอ็งทำอะไรมันหรือเปล่า”

“ผมเปล่านะครับ ผมไม่ได้ทำอะไรเลย” เขาปฏิเสธอย่างร้อนรน

“เกิดอะไรขึ้น เสียงดังลั่นเลย” กล้าตามมาสมทบอีกคน พอเห็นต้นหอมเขาก็หัวเราะ “นังนี่มันบ้าได้ใจจริงๆ”

“ฝีมือเอ็งใช่ไหมไอ้กล้า”

สมหมายมองหลานชาย ชายหนุ่มฉีกยิ้มกว้าง ก่อนร้องเสียงดังเมื่อถูกผู้เป็นลุงเขกหัวดังโป๊ก

๓๙

มีนาถูกตามตัวมาที่อู่รถตั้งแต่ฟ้ายังไม่สาง พอมาถึงก็พบชวนชมต้นหอม และจิรายุนั่งรออยู่ในออฟฟิศ ส่วนสมหมายกับกล้ายืนรออยู่ด้านนอก สีหน้าของทุกคนเคร่งเครียด ยกเว้นกล้าที่หน้าจืดเจื่อนอย่างคนมีชนักติดหลัง

“มีอะไรกันเหรอคะ” หล่อนถามหัวหน้าช่าง

“ไอ้เวรกล้าก่อเรื่องน่ะสิ” ชายสูงวัยตอบอย่างฉุนเฉียว แล้วหันไปขึงตาใส่หลานชาย

“ผมไม่ได้ตั้งใจนะเจ้ ผมแค่พูดเล่นๆ ไม่คิดว่ามันจะบ้าจริง” กล้าแก้ตัวเสียงอ่อย

มีนาขมวดคิ้ว ยิ่งฟังยิ่งไม่เข้าใจ กล้าก่อเรื่องอะไร แล้วเกี่ยวกับชวนชมและต้นหอมตรงไหน ทำไมสองแม่ลูกต้องมานั่งรอหล่อน หญิงสาวเดินเข้าไปในออฟฟิศ จิรายุนั่งหน้าซีดเผือด ชวนชมมีท่าทางโกรธจัด ส่วนต้นหอมร้องไห้กระซิก

“เกิดอะไรขึ้นเหรอคะพี่ชวนชม” หล่อนถาม

“พี่ไม่ยอมนะคะ น้องมีนาต้องจัดการให้พี่ด้วย”

“จัดการอะไรคะ”

“คนงานของน้องปล้ำลูกสาวของพี่แล้วไม่ยอมรับผิดชอบ ลูกพี่ยังเป็นเยาวชน ถ้าพูดกันไม่รู้เรื่องพี่จะไปแจ้งความ” นางเอ่ยอย่างเดือดดาล

ต้นหอมร้องไห้ดังขึ้น จิรายุสายหน้า ส่วนหล่อนได้แต่ยืนอึ้ง เทพบุตรหนุ่มปล้ำต้นหอม มันจะเป็นไปได้อย่างไร

“ใจเย็นนะคะพี่ ขอหนูคุยกับคนของหนูแป๊บนึง”

มีนาพยักหน้าเรียกจิรายุออกไปข้างนอก สมหมายกับกล้าเดินมาสมทบ หล่อนมองหน้าเทพบุตรหนุ่มแล้วถามเขาตรงๆ

“นายปล้ำต้นหอมหรือเปล่า”

“เปล่าครับ” เขาส่ายหน้าปฏิเสธ “ผมนอนอยู่ในห้อง จู่ๆ ต้นหอมก็เข้ามา ฉีกเสื้อตัวเอง แล้วเข้ามากอดผม ผมตกใจจึงผลักเธอออก แต่ผลักแรงไปหน่อย หัวของเธอไปกระแทกผนังทำให้เธอสลบไป ไม่เชื่อถามลุงหมายกับกล้าดูก็ได้”

“จริงไหมคะลุงหมาย” หล่อนถามหัวหน้าช่าง

“จริง ลุงได้ยินเสียงโครมครามเลยรีบวิ่งมาดู พอมาถึงก็เห็นนังต้นหอมนอนสลบอยู่ แต่หนูอย่าไปว่าไอ้ยุมันเลย เพราะคนผิดไม่ใช่มัน แต่เป็นไอ้เวรกล้า” เขาหันไปมองหลานชายตาเขียว

“นายทำอะไร กล้า”

“นังต้นหอมมันอยากรู้ว่าไอ้ยุเป็นใครมาจากไหน ผมเลยแกล้งบอกว่าไอ้ยุเป็นลูกเศรษฐีปลอมตัวมาหารักแท้ แต่ผมไม่ได้ตั้งใจให้เกิดเรื่องแบบนี้เลยนะเจ้” เขาแก้ตัวเสียงอ่อย “ผมแค่คิดจะแกล้งมันเล่นสนุกๆ ไม่คิดว่านังต้นหอมมันจะบ้าขนาดนี้”

“นายนี่เล่นไม่รู้เรื่องเลยนะ” หล่อนตำหนิเสียงเข้ม “จะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ เรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้ว สิ้นเดือนนี้ฉันจะหักเงินเดือนนายสิบเปอร์เซ็นต์”

“ห้าเปอร์เซ็นต์ไม่ได้เหรอเจ้ เป็นความผิดครั้งแรกเอง” กล้าต่อรอง

เสียงอ่อน หญิงสาวขึงตาใส่เขาแล้วเดินกลับไปหาสองแม่ลูก

“หนูคุยกับคนของหนูแล้ว เขายืนยันว่าไม่ได้ทำอะไรต้นหอม ต้นหอมมาหาเขาเองถึงห้อง แล้วยังพยายามจะปล้ำเขาด้วย เรื่องนี้ลุงหมายกับกล้าเป็นพยานได้ ถ้ายังไงเลิกแล้วต่อกันดีกว่าไหมคะ” หล่อนพูดกับชวนชม

“มันไม่ง่ายไปหน่อยเหรอคะน้อง จะมาเองหรือใครล่อลวงมา ลูกสาวของพี่ก็เสียหายไปแล้ว ถ้าพูดกันไม่รู้เรื่องก็ไปคุยกันที่โรงพัก” นางเอ่ยอย่างไม่พอใจ

มีนาหันไปมองต้นหอม เด็กสาวสบตาหล่อนแวบหนึ่งแล้วรีบยกมือปิดหน้าร้องไห้ ไม่เห็นน้ำตา ได้ยินแค่เสียง ดูแค่นี้ก็รู้แล้วว่าเสแสร้ง

“ได้ค่ะ ไหนๆ เรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้ว หนูจะให้คนของหนูรับผิดชอบก็ได้”

“มีนา!” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยอย่างตกใจ

หล่อนยกมือให้เขาเงียบแล้วหันไปพูดกับสองแม่ลูก

“นายยุเคยประสบอุบัติเหตุ หลงๆ ลืมๆ บางวันก็คลุ้มคลั่ง พ่อแม่ก็ตายหมดแล้ว บ้านก็ไม่มีอยู่ หนูเลยรับมาทำงานด้วย ส่วนเรื่องที่บอกว่าเป็นลูกเศรษฐีปลอมตัวมาหารักแท้ไม่จริงนะ กล้าแค่แต่งเรื่องมาแกล้งเล่นเฉยๆ ถ้าต้นหอมทนลำบากได้ก็ขนของมาอยู่ที่อู่ได้เลย ช่วยกันทำมาหากิน แต่เงินเดือนหนูไม่มีให้นะ เพราะตอนนี้อู่กำลังลำบาก”

ชวนชมมองอย่างอึ้งๆ ส่วนต้นหอมหยุดคร่ำครวญทันที เด็กสาวเงยหน้ามองหล่อน เลื่อนสายตาไปมองจิรายุ แล้วหันกลับมามองผู้เป็นแม่

“ว่ายังไงนังหอม จะเอาหรือไม่เอา ถ้าเอาก็ไปเก็บเสื้อผ้ามาเลย ข้าไม่ยุ่งกับเอ็งแล้ว”

“หนูไม่เอาอะไรทั้งนั้นแหละ หนูกับเขาไม่ได้มีอะไรกัน เห็นหน้าตาดีนึกว่ารวย ที่แท้ก็ยาจกดีๆ นี่เอง เปลืองตัวชะมัด” เด็กสาวกระทืบเท้าออกไป พอเดินผ่านกล้าก็หยุดด่า “ฝากไว้ก่อนนะไอ้บ้ากล้า อย่าให้ถึงทีฉันบ้างก็แล้วกัน”

“นังหอม นังลูกเวร สร้างเรื่องให้กูตลอด” ชวนชมตะโกนด่าลูกสาวแล้วหันมายิ้มแหยให้หล่อน “พี่ขอโทษนะน้องมีนา แล้วก็ขอโทษทุกคนด้วย ถ้าไม่มีอะไรแล้วพี่ขอตัวไปเปิดร้านก่อนนะ” พอพูดจบนางก็รีบวิ่งตามลูกสาวไปทันที

“หนูบอกลุงแล้วว่าจะเกิดเรื่อง” หล่อนพูดกับสมหมาย

“ลุงผิดเองแหละ เอ็งพามันกลับไปอยู่บ้านเถอะ ลุงไม่มีเวลาเฝ้ามันหรอก ไม่รู้ว่าวันไหนจะมีคนมาปล้ำมันอีก” เขาเอ่ยอย่างอ่อนใจแล้วหันไปคว้าคอหลานชาย “ไปอาบน้ำไอ้กล้า ได้เวลาทำงานแล้ว”

“หยุดวันหนึ่งไม่ได้เหรอลุง เมื่อคืนแทบไม่ได้นอนเลย”

“ไม่ต้องมาโอดครวญเลย ชอบเล่นพิเรนทร์ให้คนอื่นเดือดร้อน ข้าไม่ตบกะโหลกให้ยุบก็บุญแล้ว”

สมหมายลากหลานชายออกไป หญิงสาวมองตาม ทั้งขำทั้งอ่อนใจแล้วหันมามองเทพบุตรหนุ่มเมื่อได้ยินเสียงเขาหัวเราะ

“ขำอะไร เสน่ห์แรงเหลือเกินนะ อยู่วันเดียวก็โดนปล้ำแล้ว”

“ไม่จริงหรอก” เขายิ้มพลางส่ายหน้า “ต้นหอมคิดว่าเรารวยจึงเข้าหา แต่พอรู้ว่าเราจนก็สะบัดหน้าไปทันที แบบนี้จะบอกว่าเราเสน่ห์แรงได้ยังไง”

“เกิดเป็นมนุษย์ต้องกินต้องใช้ ยังไงปากท้องก็ต้องมาก่อน”

“ความจริงเกิดเรื่องนี้ขึ้นก็ดีเหมือนกัน เราจะได้กลับไปอยู่บ้านกับเจ้าถึงลุงหมายกับกล้าจะดีกับเรา แต่เราอยากอยู่กับเจ้ามากกว่า”

เทพบุตรหนุ่มยิ้มให้หล่อน หวานจนมีนาทำหน้าไม่ถูก โชคดีที่เสียงโทรศัพท์มือถือของหล่อนดังขึ้น หญิงสาวจึงไม่ต้องเขินนาน

“สวัสดีค่ะ” หล่อนกดรับสาย “อู่มนัสยานยนต์ยินดีรับใช้ค่ะ”

“ผมเองหมวดสาริน วันนี้คุณเข้ามาหาผมที่ สน. ได้ไหม”

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“เดี๋ยวมาถึงคุณก็รู้เอง แค่นี้นะ” หมวดหนุ่มตัดบทแล้ววางสาย

มีนามองโทรศัพท์มือถือของตนเอง วันนี้หมวดสารินดูแปลกๆ เรียก

หล่อนไปพบโดยไม่ยอมบอกว่าเรื่องอะไร แถมยังวางสายไปก่อนเหมือนกลัวว่าหล่อนจะถามอีก

“มีอะไรเหรอ” จิรายุถาม

“ไม่รู้สิ” หล่อนส่ายหน้า “หมวดสารินให้ฉันเข้าไปหา พอถามว่ามีเรื่องอะไรก็ไม่บอก”

“ขอเราไปด้วยคนนะ”

“นายไปอาบน้ำล้างหน้าล้างตาเถอะ เดี๋ยวกินข้าวเช้าเสร็จแล้วค่อยไป”

มีนาเดินไปที่ออฟฟิศของตน เช้านี้คงต้องให้กล้าไปซื้อกับข้าวที่ตลาดมากิน เพราะหล่อนคงไม่กล้าสั่งอาหารที่ร้านชวนชมมากินอีกนาน

มีนาเดินเข้าไปในสถานีตำรวจ ส่วนจิรายุนั่งรออยู่ในรถเหมือนเดิม นายตำรวจคนหนึ่งพาหล่อนไปที่ห้องทำงานของหมวดสาริน หญิงสาวเคาะประตูแล้วเปิดเข้าไป หมวดหนุ่มนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน พอเห็นหล่อนเข้ามาก็ลุกขึ้นยืนต้อนรับ

“นั่งก่อนครับ” เขาผายมือไปที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนนั่งลงแล้วถามเข้าเรื่องทันที “หมวดมีธุระอะไรกับฉันหรือคะ”

“ผมอยากให้คุณช่วยดูรูปในแฟ้มนี้หน่อย” เขาเลื่อนแฟ้มบนโต๊ะมาตรงหน้าหล่อน

มีนาก้มมองอย่างงงๆ ก่อนยกมือปิดปากตัวเองอย่างตกใจ เมื่อพบว่ารูปถ่ายในแฟ้มเป็นรูปศพของผู้หญิงคนหนึ่ง แม้ใบหน้าจะเขียวซีดและเนื้อตัวเปื้อนเลือด แต่หล่อนก็จำได้ว่าศพนี้เป็นศพของใคร

“พี่วิภา” หล่อนพึมพำเสียงแหบพร่า

“คุณรู้จักเธอใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ” หล่อนพยักหน้า “มันเกิดอะไรขึ้นคะ เธอเสียชีวิตได้ยังไง”

“ถูกฆ่าชิงทรัพย์ครับ” เขาหยิบแฟ้มกลับไปวางตรงหน้าตัวเอง “พลเมือง

ดีพบศพเธอตรงที่ดินรกร้างหลังป้ายรถเมล์แถวมีนบุรี ตรวจสอบเบื้องต้นไม่พบหลักฐานอะไรเลย นอกจากนามบัตรของอู่มนัสยานยนต์ ผมจึงเชิญคุณมาดูศพเผื่อว่าคุณจะรู้ว่าเธอเป็นใคร แต่ที่ไม่บอกล่วงหน้าเพราะเกรงว่าคุณจะกลัว”

“ฉันไม่กลัวหรอกค่ะ แต่ฉันช็อกมากกว่า เธอเป็นคนดีมาก ไม่น่าโชคร้ายแบบนี้เลย”

“เธอเป็นใครครับ” เขาถามพลางจ้องมองหล่อน

“เธอชื่อวิภาค่ะ เป็นพยาบาลส่วนตัวของคุณจิรากร ลูกชายของคุณหญิงจารวี บวรภัทร เจ้าของร้านเพชรภัทรเจมส์”

“คุณพบเธอครั้งสุดท้ายเมื่อไร” เขาเริ่มสอบสวนหล่อนตามหน้าที่

“เมื่อวานนี้ค่ะ เธอเรียกฉันไปพบที่สวนสาธารณะ คุยกันไม่นานก็แยกย้ายกันกลับ”

“พวกคุณคุยเรื่องอะไรกันครับ”

มีนาชะงักไปนิดหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะพูดดีหรือเปล่า เพราะเรื่องที่คุยกันกระทบถึงบุคคลที่สาม วิภาไม่มีหลักฐานยืนยัน หล่อนพูดไปก็คงไม่ดี

“เรื่องทั่วไปค่ะ ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ” หล่อนตัดสินใจไม่เล่า แล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “ใครเป็นคนทำร้ายเธอคะ”

“ยังไม่ทราบครับ แต่ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าเธอเป็นใคร เบื้องต้นคงต้องแจ้งญาติให้ทราบก่อน จากนั้นค่อยสืบหาตัวคนร้ายจากพยานแวดล้อม”

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ พอดีมีธุระต้องรีบไปทำ”

“เชิญครับ” เขาลุกขึ้นยืน “เดี๋ยวผมไปส่งที่รถ”

“ไม่ต้องค่ะ หมวดทำงานไปเถอะค่ะ ฉันไปเองได้” หล่อนยิ้มให้เขาแล้วเดินออกไป

หมวดสารินมองตามอย่างสงสัย เขาสอบปากคำคนร้ายมานับไม่ถ้วน ทำไมจะดูไม่ออกว่าใครพูดจริงใครพูดเท็จ เรื่องที่มนต์มีนาเล่าเป็นเรื่องจริง

แทบทั้งหมด ยกเว้นคำถามสุดท้ายที่หญิงสาวจงใจปิดบังเขา หมวดหนุ่มเปิดคอมพิวเตอร์ ค้นหาข้อมูลของตระกูลบวรภัทร ข้อมูลที่ขึ้นมาส่วนใหญ่เป็นเรื่องธุรกิจ เขาเลื่อนข้อมูลดูไปเรื่อยๆ จนถึงข่าวใหญ่ข่าวหนึ่งเมื่อสามปีก่อน

ทายาทหนุ่มตระกูลดัง จิรากร บวรภัทร ซิ่งรถเก๋งหรูตกคลองส่งน้ำ บิดาเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ส่วนตัวเองบาดเจ็บสาหัส คาดว่าจะเป็นเจ้าชายนิทรา

หมวดหนุ่มรีบเปิดเข้าไปอ่านเนื้อหาด้านใน คิ้วดกหนาบนใบหน้าคมเข้มขมวดมุ่น เมื่อเห็นหน้าตาของชายหนุ่มที่ตกเป็นหัวข้อข่าว

“เป็นไปได้ยังไง” เขาพึมพำอย่างประหลาดใจ เมื่อพบว่าทายาทหนุ่มตระกูลดังหน้าตาเหมือนเพื่อนชายของมนต์มีนาไม่ผิดเพี้ยน มิน่าคู่หูของเขาถึงได้บอกว่าชายหนุ่มหน้าตาคุ้นๆ

‘พี่ไม่มีที่พึ่งที่ไหนอีกแล้ว คุณมีนาช่วยคุณสองด้วยนะคะ’

มีนาขับรถด้วยหัวใจหนักอึ้ง คำพูดของวิภายังวนเวียนอยู่ในหัว วันนั้นหล่อนคิดว่าสิ่งที่พยาบาลสาวบอกมีมูล เพราะศรุตมีแรงจูงใจให้ทำแบบนั้น แต่ยังไม่มีน้ำหนักมากพอให้เชื่อว่าเขาทำร้ายจิรากร เพราะวิภาไม่มีหลักฐานมายืนยัน นอกจากคำพูดฝ่ายเดียวของตน

หญิงสาวบีบพวงมาลัยรถยนต์แน่น ภาพศพของวิภายังติดตาหล่อน ตั้งแต่รู้จักกันมาหล่อนไม่เคยเห็นนางสวมเครื่องประดับ นอกจากพระเครื่ององค์เล็กๆ กับนาฬิกาข้อมือเรือนละไม่กี่ร้อยบาท แถมนางยังไม่ค่อยออกจากบ้านบวรภัทร แล้วทำไมถึงโชคร้ายมาถูกฆ่าชิงทรัพย์ในวันที่นัดพบหล่อน

“หมวดสารินเรียกเจ้ามาพบทำไม” จิรายุถาม

“พี่วิภาตายแล้ว” หล่อนตอบเสียงแหบพร่า

เทพบุตรหนุ่มนิ่งงันไปอึดใจหนึ่ง ก่อนถามอย่างตกใจ

“เป็นไปได้ยังไง เมื่อวานนางยังโทร. หาเจ้าอยู่เลย”

“หมวดสารินบอกว่าพี่วิภาถูกฆ่าชิงทรัพย์ แต่ฉันคิดว่าบางทีอาจจะไม่ใช่ก็ได้”

“ทำไมเจ้าจึงคิดแบบนั้น” เขาจ้องหน้าหล่อนนิ่ง

หญิงสาวจอดรถข้างทางแล้วหันไปมองเขา

“เมื่อวานฉันไปพบพี่วิภาที่สวนสาธารณะ เธอบอกว่าคุณสองเข้าโรงพยาบาล ทั้งที่ก่อนหน้านี้อาการเขาดีขึ้นมาก เธอสงสัยว่าคุณศรุตเป็นคนทำร้ายเขา เพราะต้องการครอบครองภัทรเจมส์ พอแยกกันไม่นานเธอก็ถูกฆ่า ฉันจึงคิดว่ามันอาจจะไม่ใช่ฆาตกรรมธรรมดา แต่ฉันไม่กล้าบอกหมวดสาริน เพราะฉันไม่มีหลักฐานอะไรเลย”

“เรื่องคดีเอาไว้ก่อนเถอะ” เขาตัดบทเสียงเครียด “รีบไปโรงพยาบาลกันดีกว่า เราเป็นห่วงจิรากร”

“จริงด้วย ตอนนี้คุณสองน่าเป็นห่วงที่สุด” หล่อนกำลังจะออกรถ แต่นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “ฉันว่านายกลับไปรอที่บ้านดีกว่า ฉันไม่อยากให้คนที่รู้จักคุณสองเห็นนาย เดี๋ยวฉันกลับไปเล่าให้ฟัง”

“โรงพยาบาลอยู่ข้างหน้านี้เอง เจ้าจะย้อนไปย้อนมาทำไม เราจะใส่หมวกกับแว่นกันแดด ไม่มีใครจำเราได้หรอก”

“แว่นกับหมวกนี่นะ” หล่อนไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไร

“เราจะก้มหน้าต่ำๆ ไม่สบตาใคร คนที่โรงพยาบาลเยอะแยะ ไม่มีใครสนใจเราหรอก อย่ามัวแต่คิดมากอยู่เลย เจ้าไม่เป็นห่วงจิรากรเหรอ” เขาเอ่ยอย่างร้อนใจ

“ก็ได้”

มีนาขับรถออกไป โรงพยาบาลบูรณเวชอยู่ไม่ไกลนัก ประกอบกับไม่ใช่เวลาเร่งด่วน พวกเขาจึงมาถึงอย่างรวดเร็ว หญิงสาวจอดรถแล้วเดินเข้าไปในโรงพยาบาล โดยมีจิรายุที่สวมหมวกกับแว่นกันแดดเดินตามมาห่างๆ หล่อนเดินไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ แล้วถามเจ้าหน้าที่สาวในชุด

เครื่องแบบสีชมพูหวาน

“คุณจิรากร บวรภัทร พักอยู่ห้องไหนคะ”

“ญาติสั่งห้ามเข้าเยี่ยมค่ะ” ประชาสัมพันธ์สาวเงยหน้าตอบหลังคีย์ข้อมูลในคอมพิวเตอร์อยู่ครู่หนึ่ง

“แล้วคุณหญิงจารวี บวรภัทร พักอยู่ห้องไหนคะ” หล่อนเปลี่ยนคำถาม แต่คำตอบยังคงเดิม

“ญาติสั่งห้ามเข้าเยี่ยมเหมือนกันค่ะ”

มีนาขมวดคิ้ว จิรากรกับคุณหญิงจารวีอาการหนักมากหรือ ศรุตถึงห้ามใครเข้าเยี่ยม แต่หล่อนมาถึงที่นี่แล้ว จะให้กลับไปง่ายๆ คงไม่ได้ ขณะกำลังคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป หมอต่อพงศ์ก็เดินผ่านมาพอดี หล่อนมองเห็นโอกาสจึงรีบเข้าไปทักเขา

“หมอต่อคะ”

“มาทำอะไรครับ ไม่สบายเหรอ” เขาหันมามองหล่อน สีหน้าประหลาดใจ

“เปล่าค่ะ ฉันมาเยี่ยมคุณจิรากร บวรภัทร”

“คุณรู้จักเขาด้วยเหรอ” เขาขมวดคิ้ว

หญิงสาวพยักหน้าแล้วเล่าให้เขาฟัง

“ฉันเคยทำงานกับคุณหญิงจารวีค่ะ พอรู้ว่าคุณจิรากรเข้าโรงพยาบาล ฉันก็รีบมาเยี่ยมเขาทันที แต่เจ้าหน้าที่บอกว่าญาติไม่ให้เยี่ยม เขาป่วยหนักมากเหรอคะ”

“ค่อนข้างหนักครับ” เขาตอบเสียงเครียด “แต่ผมคงบอกอะไรมากไม่ได้ เพราะทางญาติขอไว้”

“เสียดายจัง ฉันเป็นห่วงเขามาก ถ้าได้เห็นเขาสักนิดคงดี” หล่อนทำหน้าเศร้า

หมอหนุ่มนิ่งคิดแล้วเอ่ยเสียงเบา

“ผมพาคุณไปเยี่ยมได้ แต่คงอยู่นานไม่ได้ เพราะญาติคนไข้ห้ามไว้”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนยิ้มด้วยความดีใจ มารยาหญิงใช้ได้ผลจริงๆ สงสัยต้องหัดใช้บ่อยๆ เสียแล้ว

“เชิญทางนี้ครับ”

หมอต่อพงศ์เดินนำไปที่ลิฟต์ มีนาหันไปสบตาจิรายุแล้วเดินตามหมอหนุ่มไป เขาพาหล่อนขึ้นไปที่ชั้นแปด แล้วเดินตรงไปที่ห้องพักผู้ป่วยวีไอพีสุดทางเดิน ซึ่งเป็นห้องที่หล่อนพบกับจิรากรครั้งแรก เขาเปิดประตูเดินเข้าไปก่อน หล่อนเดินตามเข้าไป แล้วแอบแง้มประตูไว้เผื่อเทพบุตรหนุ่มตามมา

มีนาเดินไปหยุดข้างเตียงผู้ป่วย จิรากรนอนหลับเหมือนเดิม ใบหน้าขาวตอบลงเล็กน้อย มีเครื่องช่วยหายใจครอบจมูกและสายจากเครื่องมือแพทย์ระโยงระยางรอบตัว

“เขาเป็นยังไงบ้างคะ” หล่อนหันไปถามหมอหนุ่ม

“คุณจิรากรหยุดหายใจ ญาติจึงพาส่งโรงพยาบาล แม้หมอจะช่วยชีวิตเขาไว้ได้ แต่สมองของเขาเสียหายหนักขึ้น ตอนนี้โอกาสฟื้นแทบไม่มีแล้ว”

“ตอนที่ฉันลาออก อาการของเขาดีขึ้นมากแล้ว ทำไมถึงหยุดหายใจได้”

“ผู้ป่วยที่เป็นเจ้าชายนิทราอาจหยุดหายใจได้ทุกเวลาโดยไม่ต้องมีสาเหตุก็ได้”

“เป็นไปได้ไหมคะว่ามีคนทำร้ายเขา อย่างเช่น เอาหมอนปิดหน้าเพื่อให้เขาหายใจไม่ออก” หล่อนถามเสียงเบาหวิว

“ทำไมคุณคิดแบบนั้น” หมอต่อพงศ์มองหน้าหล่อน

หญิงสาวชะงักไปนิดหนึ่ง แล้วโพล่งสิ่งแรกที่คิดได้ออกมา

“ละครค่ะ ฉันดูมาจากละคร”

“เป็นไปไม่ได้หรอกครับ คุณสองนอนนิ่งแบบนี้ ใครที่ไหนจะทำร้ายเขาลง”

มีนายิ้มแหย เป็นใครก็ต้องคิดแบบหมอหนุ่ม เอาหมอนปิดหน้าในละครเห็นบ่อย แต่ในชีวิตจริงคนที่ทำแบบนั้นได้ต้องจิตใจโหดเหี้ยมเข้าขั้นอำมหิตทีเดียว

“พวกคุณเข้ามาทำอะไรที่นี่”

เสียงศรุตดังขึ้น ทั้งสองหันไปมอง หล่อนกำลังจะตอบ แต่หมอต่อพงศ์ตอบไปก่อน

“คุณมีนามาเยี่ยมคุณจิรากร ผมจึงพาเธอเข้ามาครับ”

“ถึงหมอจะเป็นหมอเจ้าของไข้น้องชายผม แต่ไม่ได้หมายความว่าหมอจะทำทุกอย่างตามอำเภอใจได้นะครับ” เขาต่อว่าอย่างไม่พอใจ

“ฉันเป็นคนขอให้หมอต่อพามาเองค่ะ ถ้าจะตำหนิขอให้ตำหนิฉันคนเดียว” หล่อนออกรับแทนหมอต่อพงศ์ เพราะเห็นว่าเป็นความผิดของตน

“คุณมาแล้วก็ไม่เป็นไรหรอกครับ” เขาเอ่ยอย่างเสียไม่ได้ แล้วหันไปกำชับหมอหนุ่ม “อย่าให้มีเรื่องแบบนี้อีกนะครับ”

“ผมจะจำไว้ครับ” หมอต่อพงศ์รับคำแล้วเดินออกไป

“คุณรู้ได้ยังไงว่านายสองเข้าโรงพยาบาล” ศรุตหันมาถามหล่อน

“ฉันโทร. ไปที่บ้านบวรภัทร เด็กรับใช้ที่บ้านบอกค่ะ ฉันเป็นห่วงจึงรีบมาเยี่ยม คุณหญิงจารวีเป็นยังไงบ้างคะ”

มีนาไม่กล้าบอกความจริง จนกว่าจะรู้ว่าเขาทำร้ายจิรากรหรือเปล่า การเก็บเรื่องวิภาไว้เป็นความลับน่าจะดีต่อหล่อนมากกว่า

“คุณแม่ต้องพักผ่อนครับ ตอนนี้คงให้คุณพบไม่ได้” เขารีบปฏิเสธทันทีทั้งที่หล่อนยังไม่ได้ขอ มีนาเก็บความสงสัยไว้แล้วถามเรื่องอื่นแทน

“พี่วิภาเป็นยังไงบ้างคะ เธอรักคุณสองมาก ตอนนี้คงเสียใจน่าดู”

“ใช่ครับ เธอเสียใจมาก ผมจึงให้ลากลับบ้านไปพักผ่อน อีกสองสามวันคงกลับมา”

“ดีค่ะ” หล่อนแกล้งเอออไปกับเขา “ฉันขอตัวกลับก่อน คุณศรุตดูเครียดๆ พักผ่อนบ้างนะคะ”

“ขอบคุณครับ”

มีนาเดินไปหาจิรากร ก้มลงบอกลาเขา แล้วเดินออกมาจากห้อง หล่อนมองหาจิรายุ แต่ไม่เห็นเขาอยู่แถวนั้น หล่อนคิดว่าเขาคงไปรอที่รถ จึงรีบเดินไปที่ลิฟต์ แต่พอเดินผ่านหัวมุมก็มีมือข้างหนึ่งยื่นมาจับแขน หล่อนกำลังจะร้องโวยวาย แต่เจ้าของมือห้ามไว้ก่อน

“เราเอง”

“ตกใจหมดเลย นายมาทำอะไรตรงนี้”

“ไปคุยกันตรงโน้นเถอะ” เขาพาหล่อนไปที่ทางหนีไฟ ถอดแว่นกันแดดออกแล้วก้มลงถามหล่อน “จิรากรเป็นยังไงบ้าง”

“อาการไม่ดีเลย หมอต่อบอกว่าสมองของเขาเสียหาย โอกาสกลับมาเป็นเหมือนเดิมแทบไม่มี” หล่อนตอบตามตรง

เขามีสีหน้าหมองลงแล้วถามหล่อนอีก “แล้วคุณหญิงจารวีล่ะ”

“ฉันไม่พบคุณหญิง” หล่อนส่ายหน้า “ศรุตไม่ให้ฉันไปเยี่ยม เขาบอกว่าคุณหญิงต้องพักผ่อน”

“ท่าทางของศรุตเป็นยังไงบ้าง”

“ค่อนข้างเคร่งเครียด แต่โดยรวมก็เหมือนเดิม ยกเว้นเรื่องที่เขาหวงคุณหญิงมาก ฉันแค่ถามถึงนาง เขาก็รีบปฏิเสธทันที ทั้งที่ฉันยังไม่ได้ขอพบเลย”

“เราเป็นห่วงคุณหญิงจารวี เจ้าพอมีทางไปพบนางไหม”

“ท่าทางจะยาก แต่ถ้าปล่อยไว้แบบนี้ คุณหญิงกับคุณสองก็น่าเป็นห่วง” หล่อนเอ่ยอย่างจนใจ แล้วหันไปมองประตูหนีไฟเมื่อได้ยินเสียงเรียกคุ้นหู

“คุณมีนา!”

“ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ ฉันอธิบายได้ค่ะ”

หล่อนเดินเข้าไปหาเขา หมอหนุ่มมองจิรายุตาค้างแล้วพึมพำเสียงแหบพร่า

"รีบๆ หน่อยก็ดีครับ เพราะผมกำลังจะเป็นลม"

ภายในห้องทำงานของหมอต่อพงศ์ มีนากับจิรายุนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานของหมอหนุ่ม หญิงสาวเล่าเรื่องเทพบุตรหนุ่มที่หล่อนแต่งขึ้นให้เจ้าของห้องฟัง ซึ่งเป็นเรื่องเดียวกับที่หล่อนบอกคนอื่นๆ ส่วนเรื่องที่เขาหน้าตาเหมือนจิรากร หล่อนอธิบายว่าเป็นเรื่องบังเอิญ เพราะเขากับทายาทร้านเพชรชื่อดังไม่เกี่ยวข้องกันเลย

"ไม่ใช่ญาติพี่น้อง แต่เหมือนกันราวกับฝาแฝด เป็นไปได้ยังไง" หมอหนุ่มถามหลังจากหล่อนเล่าจบ ดวงตาใต้แว่นกรอบทองมองจิรายุไม่วางตา

"เป็นไปได้หรือไม่ได้ มันก็เป็นไปแล้วค่ะ"

"ผมได้ยินที่พวกคุณคุยกัน ทำไมคุณถึงคิดว่าคุณหญิงจารวีกับคุณสองน่าเป็นห่วง"

มีนาหันไปสบตาจิรายุ แล้วหันมาเล่าเรื่องทั้งหมดให้หมอหนุ่มฟัง เริ่มตั้งแต่เรื่องที่จิรากรอาการดีขึ้น เรื่องที่วิภาสงสัยว่าศรุตเป็นคนทำร้ายเขา และเรื่องที่ตำรวจพบศพวิภาถูกฆ่าชิงทรัพย์หลังจากมาพบหล่อนที่สวนสาธารณะ

"คุณวิภาตายแล้วเหรอ" เขาถามเสียงเบา

"ใช่ค่ะ" หล่อนพยักหน้า "ฉันเห็นรูปศพเธอกับตา"

"คุณคิดว่าคุณศรุตทำร้ายคุณจิรากรและเป็นคนสั่งฆ่าคุณวิภาเหรอ"

"ฉันไม่อยากคิดแบบนั้นหรอกค่ะ" หล่อนตอบตามตรง "แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขามีแรงจูงใจ เพราะถ้าไม่มีคุณสองกับคุณหญิง สมบัติของบวรภัทรก็จะตกเป็นของเขา"

"ผมมีวิธีพิสูจน์" จิรายุพูด

"พิสูจน์ยังไง" หมอหนุ่มถาม

"ผมจะสลับตัวกับคุณจิรากรแล้วกลับไปอยู่บ้านบวรภัทร ถ้าอาการของเขาดีขึ้น คนที่อยากให้เขาตายจะต้องเผยพิรุธออกมา หรือไม่ก็พยายาม

ลงมืออีกครั้ง แต่ต้องให้คุณหมอช่วยด้วย”

มีนามองหน้าเทพบุตรหนุ่ม แผนสลับตัวในละครเห็นบ่อยพอกับแผนหมอนปิดหน้า แต่ในชีวิตจริงมันคงไม่ง่ายแบบนั้น และที่สำคัญหมอต่อพงศ์จะยอมหรือ ในเมื่อมันเสี่ยงต่อหน้าที่การงานของเขา

“ผมช่วยคุณไม่ได้หรอก เพราะผมไม่ใช่นักสืบ แล้วนี่ก็เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่ละครหลังข่าว ผมยังไม่อยากติดคุก” หมอหนุ่มตอบไม่ต่างจากที่หล่อนคิดเท่าไร

“ผมก็ไม่ใช่นักสืบเหมือนกัน แต่ผมต้องทำเพื่อคุณจิรากร หมอรักษาเขามาตั้งนาน หมอไม่อยากรู้เหรอว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา” เขาเอ่ยด้วยแววตามุ่งมั่น

หมอต่อพงศ์มีท่าทีอ่อนลง หล่อนจึงช่วยพูดอีกแรง

“ถ้าพิสูจน์แล้วศรุตไม่ผิด เราก็สลับตัวคุณสองกลับไป แค่นี้ก็ไม่มีใครรู้เรื่องแล้ว”

“คุณมีนาเคยดูแลคุณจิรากรมาก่อน การที่คุณเป็นห่วงเขาผมพอจะเข้าใจ แต่คุณ...” หมอหนุ่มจ้องหน้าจิรายุแล้วคาดคั้น “คุณไม่ได้เป็นอะไรกับคุณจิรากร แถมยังเพิ่งรู้จักกัน ทำไมคุณต้องอยากช่วยเขาด้วย”

“ผมอธิบายไม่ได้หรอกครับ ผมรู้แค่ว่าอยากช่วยเขา หมอเชื่อผมสักครั้งนะครับ”

“ผมไม่รู้จักคุณ” หมอหนุ่มส่ายหน้า “จะให้ผมเชื่อง่ายๆ คงเป็นไปไม่ได้”

“แต่หมอรู้จักฉัน ถ้าหมอไม่เชื่อเขาก็ขอให้เชื่อฉัน ฉันขอรับรองว่าเขาไม่มีวันคิดร้ายกับคุณสองและคุณหญิงจารวีเด็ดขาด” หญิงสาวช่วยยืนยันอีกแรง จิรายุคือคุณหนึ่งกลับชาติมาเกิด เขาไม่มีวันทำร้ายจิรากร หล่อนรู้เรื่องนี้ดีแต่พูดไม่ได้

หมอต่อพงศ์มองหน้าหล่อนแล้วถอนใจเฮือกใหญ่

๔๐

ศรุตเข็นรถเข็นของมารดา คิ้วเข้มบนใบหน้าคมคายขมวดมุ่น เขาไม่เห็นด้วยที่คุณหญิงจารวีจะไปหาจิรากร ทั้งที่อาการป่วยของนางยังไม่ทุเลา แต่คัดค้านผู้เป็นแม่ไม่ได้จึงต้องพามา เขาเปิดประตูห้องพักของน้องชาย คิ้วเข้มขมวดมากขึ้นเมื่อได้กลิ่นยาโชยเข้าจมูก เขาไม่เคยชอบกลิ่นของมันเลย ทั้งที่เข้าออกโรงพยาบาลเป็นประจำ

ชายหนุ่มเข็นรถเข็นของแม่เข้าไปข้างใน ดวงตาคมมองไปที่เตียงผู้ป่วย จิรากรนอนอยู่บนเตียง มีสายอุปกรณ์ช่วยชีวิตห้อยอยู่รอบตัว พยาบาลที่เขาจ้างมานั่งอยู่ที่โซฟารับแขก พอเห็นเขากับมารดาเดินเข้ามาหล่อนก็ลุกขึ้นไหว้

“สวัสดีค่ะคุณหญิงจารวี คุณศรุต”

“ลูกชายของฉันเป็นยังไงบ้างจ๊ะ” คุณหญิงจารวีถาม

“กำลังหลับค่ะท่าน” พยาบาลสาวตอบ แล้วเงยหน้ามองศรุตเมื่อชายหนุ่มพูดขึ้น

“เธอไปพักผ่อนเถอะ อีกสามสิบนาทีค่อยกลับมา ฉันกับแม่จะดูแล

ต่อเอง”

“ค่ะ คุณศรุต” พยาบาลสาวรับคำแล้วเดินออกจากห้อง

“ผมให้เวลาครึ่งชั่วโมงนะครับ” เขาก้มลงพูดกับแม่ แล้วเข็นรถเข็นไปหยุดข้างเตียง

คุณหญิงจารวีพยักหน้าแล้วหันไปมองจิรากร จับมือของเขามาแนบแก้ม น้ำตาเอ่อคลอก่อนไหลอาบลงมาช้าๆ

“อยู่กับแม่นะลูก อย่าทิ้งแม่ไปไหน ใจแม่จะขาดแล้ว”

ศรุตถอนใจยาวแล้วเดินไปนั่งรอที่โซฟา แม่ของเขาหวังว่าสักวันจิรากรจะฟื้น แต่ผ่านมาสามปีอาการของชายหนุ่มมีแต่ทรุดลง สำหรับเขาการปล่อยให้น้องชายจากไปดีกว่าการปล่อยให้นอนเป็นผักอยู่แบบนี้ การพลัดพรากอาจทำให้เจ็บปวด แต่การรออย่างไม่มีหวังมันเจ็บปวดยิ่งกว่า

“ตารุต!” คุณหญิงจารวีร้องเรียกเสียงสั่น

“มีอะไรครับแม่” ชายหนุ่มลุกไปหา ดวงตาคมกล้าเบิกกว้าง เมื่อเห็นจิรากรลืมตาขึ้นแล้วยื่นมือไปหาผู้เป็นแม่

“คุณแม่ครับ...”

“ตาสอง” คุณหญิงจารวีสะอื้นไห้แล้วก้มลงกอดลูกชาย

ศรุตมองอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง จิรากรยกแขนกอดตอบแม่ ดวงตามองตรงมาที่เขา แม้แขนดูไม่ค่อยมีแรง ทว่านัยน์ตากลับใสกระจ่าง

“เป็นไปได้ยังไง”

มีนาเดินหน้าเครียดมาตามทางเดิน คุณหญิงจารวีโทร. มาบอกว่าลูกชายฟื้นแล้ว ขอให้หล่อนมาพบที่โรงพยาบาล หล่อนตกใจมากที่ได้ยินแบบนั้น เพราะตอนแรกตกลงกันว่าจิรายุจะนอนเป็นเจ้าชายนิทรา ไม่คิดว่าเขาจะเล่นนอกบทฟื้นขึ้นมาแบบนี้ เทวดาหนุ่มทำอะไรไม่ปรึกษากันเลย เมื่อถึงเวลาถอนตัวจะทำอย่างไร

หญิงสาวหยุดยืนหน้าห้องพักของจิรากร เคาะประตูเบาๆ แล้วเปิด

ประตูเข้าไป หล่อนเห็นจิรายุนอนอยู่บนเตียง โดยมีคุณหญิงจารวีนั่งอยู่ข้างๆ ใบหน้าของนางสดใสเหมือนต้นกล้าได้ฝน นางหันมายิ้มให้หล่อนแล้วทักทายอย่างเป็นกันเอง

“มาแล้วเหรอจ๊ะหนูมีนา”

“สวัสดีค่ะคุณหญิง” หล่อนยกมือไหว้

“สวัสดีจ้ะ” นางรับไหว้แล้วกวักมือเรียก “เข้ามาใกล้ๆ สิจ๊ะ มารู้จักกับตาสอง”

มีนาเดินไปยืนข้างเตียง สบตาจิรายุ อยากถามว่าเขาคิดอย่างไรจึงไม่ทำตามที่ตกลงกันไว้ แต่พูดต่อหน้าคุณหญิงจารวีไม่ได้ จึงจำใจต้องเล่นตามน้ำไป

“สวัสดีค่ะคุณสอง”

“สวัสดีครับคุณมีนา คุณแม่เล่าว่าคุณเคยดูแลผม ขอบคุณนะครับ” เทพบุตรหนุ่มยิ้มให้หล่อน สุภาพทว่าห่างเหิน เหมือนคนไม่รู้จักกันมาก่อน บนสวรรค์คงมีโรงเรียนสอนการแสดง เขาถึงเล่นเป็นจิรากรได้แนบเนียนนัก

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกค่ะ ฉันยินดีที่ได้ช่วยดูแลคุณ” หล่อนยิ้มตอบแบบเดียวกัน แล้วหันไปพูดกับคุณหญิงจารวี “หนูดีใจด้วยนะคะ”

“ขอบใจจ้ะ ตอนแรกฉันนึกว่าตัวเองฝันไป พอได้กอดลูกชายจึงรู้ว่าไม่ใช่ ฉันสวดมนต์อ้อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาหลายปี ในที่สุดปาฏิหาริย์ก็เป็นจริง”

“ค่ะ ปาฏิหาริย์จริงๆ” หล่อนพยักหน้าเอออกับนาง

“หลังออกจากโรงพยาบาลคงต้องเดินสายทำบุญยกใหญ่ ลูกจะบวชสักพรรษาหนึ่งไหม จะได้เป็นมงคลต่อตัวเอง” นางหันไปถามจิรายุ

“เอาไว้ก่อนดีกว่าครับ ผมอยากอยู่กับคุณแม่มากกว่า” เขาอ้อนคุณหญิงจารวี นางพยักหน้าตกลงทันที เพราะทั้งรักทั้งหลงลูกชาย

“ก็ได้จ้ะ แม่ยังไงก็ได้ แค่ลูกสบายใจก็พอ”

มีนาลอบถอนใจ นึกกังวลถึงวันที่ความจริงเปิดเผย ถ้าคุณหญิง

จารวีรู้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าไม่ใช่จิรากร นางจะเสียใจสักแค่ไหน แต่ดูเหมือนเทพบุตรหนุ่มจะไม่กังวลเลย เขาเล่นเป็นจิรากรอย่างเต็มอกเต็มใจ จนหล่อนแอบคิดว่าเขารอเวลานี้มานานแล้ว

“ผมอยากให้คุณมีนากลับมาดูแลผม ได้ไหมครับคุณแม่”

“ได้สิลูก หนูมีนาว่ายังไงจ๊ะ กลับมาดูแลตาสองได้ไหม เดี๋ยวฉันจะเพิ่มค่าจ้างให้อีก” นางหันมาถามหล่อน

“ได้ค่ะ แต่ค่าจ้างไม่ต้องเพิ่มหรอกค่ะ” หญิงสาวตอบตกลงเพราะนัดกันไว้แล้ว

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ทุกคนหันไปมอง หมอต่อพงศ์เดินเข้ามา เขาสบตาหล่อนแวบหนึ่ง แล้วหันไปมองคุณหญิงจารวี สีหน้าของเขาเคร่ง-เครียด ซึ่งหล่อนรู้ดีว่าเพราะอะไร

“ขอผมตรวจคนไข้หน่อยนะครับ”

หมอหนุ่มตรวจร่างกายของจิรายุ หล่อนกับคุณหญิงจารวีถอยออกมายืนรอ พอเขาตรวจเสร็จนางก็เดินเข้าไปถาม

“ตาสองเป็นยังไงบ้างคะ”

“ร่างกายฟื้นตัวได้ดีครับ” หมอต่อพงศ์ตอบ “ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง”

“ผมกลับบ้านได้หรือยังครับ” เทพบุตรหนุ่มถาม

“ผมขอดูอาการอีกหนึ่งวัน ถ้าไม่มีอาการแทรกซ้อน พรุ่งนี้ก็กลับบ้านได้ แล้วค่อยมาตรวจตามนัด ผมขอตัวก่อนนะครับ” หมอหนุ่มสบตาหล่อนแล้วเดินออกจากห้อง

“เดี๋ยวหนูมานะคะ หนูลืมของไว้ที่รถ”

มีนารีบเดินตามเขาออกไป หมอต่อพงศ์เหลือบตามองหล่อน แล้วเดินนำไปที่ทางเชื่อมอาคารจอดรถซึ่งค่อนข้างลับตาคน ก่อนหยุดยืนแล้วหันมาต่อว่าหล่อน

“เพื่อนของคุณไม่ทำตามแผน เขาฟื้นขึ้นมาแบบนี้ เวลาถอนตัวจะทำยังไง”

“ฉันก็เพิ่งรู้เหมือนกันค่ะ แต่คิดว่าเขาคงมีเหตุผล”

“ผมคิดไม่ออกว่าเหตุผลอะไร” หมอหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม

มีนาไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร จึงใช้วิธีเอาน้ำเย็นเข้าลูบแทน

“เดี๋ยวฉันจะถามเขาเอง หมอใจเย็นๆ ก่อนนะคะ เรื่องถอนตัวยังพอมีเวลา ค่อยคิดกันทีหลังก็ได้”

“เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ผมจะทำอะไรได้” เขาเอ่ยประชด

หญิงสาวยิ้มเจื่อนแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “คุณจิรากรเป็นยังไงบ้างคะ”

“เขาอยู่ในที่ปลอดภัย มีคนไว้ใจได้คอยดูแล คุณไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

“ขอบคุณค่ะหมอ ถ้าไม่ได้หมอช่วย แผนนี้คงไม่สำเร็จ”

“ผมทำเพื่อคุณจิรากร” เขาเอ่ยเสียงห้วน “หวังว่าคุณจะคิดถูก เพราะหน้าที่การงานของผมอยู่ในมือของคุณแล้ว”

“ค่ะหมอ” หล่อนรับปากเสียงอ่อย “ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำให้หมอเดือดร้อนค่ะ”

“คุณศรุตเดินมาทางนี้ ผมไปทำงานก่อนนะ” เขากระซิบแล้วเดินเข้าไปในอาคาร

มีนาหันไปมองศรุต ปั้นหน้ายิ้มให้เขา ชายหนุ่มมองตอบ สีหน้าไม่บ่งบอกอะไร แต่ดวงตามีแววสงสัย

“คุณมาทำอะไรตรงนี้”

“ฉันมาหยิบของในรถค่ะ พอดีพบหมอต่อพงศ์ เลยทักทายกันนิดหน่อย”

“คุณกับหมอต่อพงศ์ดูสนิทกันมาก รู้จักกันมานานแล้วเหรอครับ” เขาออกเดินพลางชวนหล่อนคุยไปด้วย

“พักหนึ่งแล้วค่ะ หมอต่อรักษาฉันตอนเกิดอุบัติเหตุ เราเลยรู้จักกัน”

“คุณแม่บอกคุณหรือยังว่าจะจ้างคุณมาดูแลนายสอง”

“บอกแล้วค่ะ ฉันตอบตกลงท่านไปแล้ว”

“ผมดีใจที่คุณกลับมานะครับ” เขายิ้มให้หล่อน

“ฉันก็ดีใจเหมือนกันค่ะ” มีนายิ้มตอบ “พี่วิภาติดต่อมาบ้างไหมคะ”

“ไม่เลยครับ”

“พี่วิภารักคุณสองมาก ถ้าเธอรู้ว่าเขาฟื้นแล้วคงดีใจ”

“ครับ เราไปหาคุณแม่กันเถอะ” ศรุตตัดบทแล้วเดินนำหน้าไป เหมือนไม่อยากคุยเรื่องของวิภา ซึ่งความจริงไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะปกติเขาก็ไม่สนใจเรื่องคนรับใช้อยู่แล้ว

“ไม่ไปเหรอครับ” เขาหันมาถามหล่อน

“ไปค่ะ” มีนาร้องตอบแล้วรีบเดินตามไป

ภายในห้องพักผู้ป่วยวีไอพี จิรายุนอนอยู่บนเตียงโดยมีคุณหญิงจารวีนั่งอยู่ข้างๆ คอยปอกส้มส่งให้เขากินทีละชิ้น ศรุตนั่งอยู่ที่โซฟารับแขกตัวหนึ่ง มีนานั่งอ่านนิตยสารอยู่ที่โซฟาอีกตัว หล่อนทำท่าสนใจภาพถ่ายนายแบบดาวรุ่ง ทว่าความจริงแอบมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้าม เพื่อสังเกตว่าเขามีท่าทางอย่างไร เมื่อเห็นน้องชายกำมะลออ้อนผู้เป็นแม่อย่างออกนอกหน้า

“ลูกน่าจะกินเนื้อสัตว์บ้าง ร่างกายจะได้ฟื้นตัวเร็วขึ้น” คุณหญิงจารวีพูดกับจิรายุ

“เนื้อสัตว์ย่อยยาก คุณสองเพิ่งฟื้น อย่าเพิ่งกินดีกว่าค่ะ” หล่อนรู้ว่าเทพบุตรหนุ่มไม่กินเนื้อสัตว์จึงช่วยพูดแทนเขา

“กินแต่ผักจะเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน” นางไม่เห็นด้วยเท่าไร หล่อนจึงอธิบายเพิ่ม

“ไม่กินเนื้อสัตว์ก็แข็งแรงได้ค่ะ โปรตีนจากถั่วมีประโยชน์ไม่ต่างกับโปรตีนจากเนื้อสัตว์ แถมย่อยง่ายกว่าด้วย”

“ใช่ครับคุณแม่” จิรายุยืนยันอีกแรง

นางมองหน้าเขาแล้วถอนใจเฮือก

“ไม่กินก็ไม่กิน เดี๋ยวแม่จะให้แม่บ้านทำอาหารจากเต้าหู้มาให้ลูกกินแทน”

“ผมชอบกินเต้าหู้ครับ”

เทพบุตรหนุ่มยิ้มอ้อน มีนามองอย่างหมั่นไส้ ก่อนหันไปมองศรุตเมื่อชายหนุ่มพูดขึ้น

“คุณมีนากับนายสองดูสนิทกันมาก ไม่เหมือนคนที่เพิ่งรู้จักกันเลย”

“คงเพราะฉันเคยดูแลคุณสองมั้งคะ เลยทำให้เราสองคนสนิทกันเร็ว”

“เหรอครับ” เขาเอ่ยเสียงเรียบ สีหน้าอ่านไม่ออก

มีนาหยิบนิตยสารมาทำท่าอ่าน รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องเท่าไร เพราะขณะที่หล่อนจับตามองศรุต เขาก็จับตามองหล่อนกับจิรายุเหมือนกัน ต่อไปหล่อนคงต้องระวังตัวให้มากกว่านี้

“ใครมา”

ศรุตหันไปมองประตูเมื่อมีเสียงเคาะดังขึ้น หญิงสาวมองตามเขาดวงตากลมโตเบิกกว้างเมื่อเห็นหมวดสารินในชุดเครื่องแบบเต็มยศเดินเข้ามา

“แย่แล้ว” หล่อนพึมพำเสียงแผ่วแล้วหันไปมองจิรายุ เทพบุตรหนุ่มมองตอบ แววตาของเขานิ่งมากจนหล่อนต้องบอกตัวเองให้ใจเย็นไว้ก่อน

“ผมมาขอพบคุณหญิงจารวีครับ” หมวดหนุ่มเอ่ยเสียงดังฟังชัด

“ดิฉันเองค่ะ” เจ้าของชื่อร้องบอก “คุณตำรวจมีอะไรเหรอคะ”

“สวัสดีครับคุณหญิง ผมร้อยตำรวจโทสาริน พิทักษ์ไทย ผมมาแจ้งเรื่องคุณวิภาครับ” เขาแนะนำตัวพลางเดินมาหา

“วิภาเป็นอะไรคะ” คุณหญิงจารวีถามเสียงสั่น

“พลเมืองดีพบศพคุณวิภาถูกฆ่าชิงทรัพย์บริเวณที่ดินรกร้างหลังป้ายรถเมล์แถวมีนบุรี ผมทราบว่าเธอทำงานให้คุณหญิง จึงมาขอสอบปากคำครับ”

ความเงียบปกคลุมไปทั่วห้อง คุณหญิงจารวีหน้าซีดด้วยความตกใจ

จิรายุจับมือนางมากุมไว้ ส่วนศรุตนั่งเงียบไม่พูดไม่จา มีนาเหลือบตามองเขาเพื่อสังเกตสีหน้าท่าทาง ก่อนทำหน้าตกใจเมื่อชายหนุ่มหันมามองหล่อน

“ใครทำร้ายเธอคะหมวด” คุณหญิงจารวีถาม

“เรากำลังสืบหาตัวคนร้ายอยู่ครับ คุณหญิงพบคุณวิภาครั้งสุดท้ายเมื่อไรครับ”

“ฉันไม่ได้พบวิภามาหลายวันแล้วค่ะ เพราะมารักษาตัวที่โรงพยาบาล แต่ทราบจากลูกชายคนโตว่าเธอไม่ค่อยสบายใจ เขาเลยอนุญาตให้ลากลับบ้านไปพักผ่อน”

“คุณวิภาไม่สบายใจเรื่องอะไรเหรอครับ” หมวดหนุ่มหันไปถามศรุต

“เธอไม่สบายใจเรื่องอาการของน้องชายผมครับ” เขาตอบเสียงเรียบ “ผมเห็นว่าช่วงนี้ไม่มีงานอะไร เพราะคุณแม่กับนายสองอยู่โรงพยาบาล ผมจึงอนุญาตให้เธอลางานกลับบ้าน แต่ผ่านไปหลายวันเธอก็ยังไม่กลับมา ไม่นึกว่าจะโชคร้ายแบบนี้”

“ตอนนี้ศพวิภาอยู่ที่ไหนคะหมวด” คุณหญิงจารวีถาม “เธอไม่มีญาติพี่น้อง ฉันอยากขอรับศพเธอมาจัดงานเอง”

“ตอนนี้แพทย์ชันสูตรศพเสร็จแล้ว ถ้าคุณหญิงจะรับศพมาทำพิธีสามารถไปติดต่อที่แผนกนิติเวชได้เลยครับ”

“แม่ฝากด้วยนะศรุต” นางหันไปพูดกับลูกชายคนโต

“ครับคุณแม่” เขารับคำแล้วเดินออกไป

หมวดสารินสอบปากคำคุณหญิงจารวีต่อ นางให้ความร่วมมือกับเขาเป็นอย่างดี พอหมดคำถามเขาก็หันมาพูดกับหล่อน

“ผมมีเรื่องจะถามคุณมีนาด้วยครับ”

“ฉันรู้เรื่องของพี่วิภาไม่มากหรอกค่ะ” หญิงสาวออกตัวเสียงอ่อย ไม่รู้ว่าหมวดหนุ่มจะมาไม้ไหน แต่ค่อนข้างแน่ใจว่าไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ เพราะตั้งแต่เดินเข้ามา เขามองจิรายุไม่วางตาเลย

“ไม่ใช่เรื่องของคุณวิภาหรอกครับ แต่เป็นเรื่องของคุณ”

“หมวดรู้จักหนูมีนาด้วยเหรอคะ” คุณหญิงจารวีถาม

“ผมเคยเอารถไปซ่อมที่อู่ของเธอครับ” เขาหันไปตอบนางแล้วหันมาหาหล่อน “เพื่อนของคุณไม่มาด้วยเหรอ ผมมีเรื่องจะถามเขาเหมือนกัน”

“ฉันนึกได้ว่าลืมของไว้ที่รถ หมวดจะกลับแล้วใช่ไหมคะ เราเดินไปคุยกันไปดีกว่าค่ะ หมวดจะได้ไม่เสียเวลา”

มีนาเดินนำออกจากห้อง หมวดสารินบอกลาคุณหญิงจารวีแล้วเดินตามหล่อนมา

ภายในห้องทำงานของหมอต่อพงศ์ มีนาแนะนำหมวดสารินให้รู้จักเจ้าของห้อง หมอหนุ่มจ้องมองอย่างสงสัย แต่ด้วยมารยาทจึงเชิญทุกคนนั่งลง เขามองหน้าหล่อนแล้วหันไปมองนายตำรวจหนุ่ม ก่อนถามเหมือนอีกฝ่ายเป็นคนไข้คนหนึ่ง

“คุณตำรวจป่วยเป็นอะไรเหรอครับ”

“เปล่าครับ ผมสบายดี” หมวดสารินส่ายหน้า

หมอต่อพงศ์ขมวดคิ้ว แล้วหันไปมองมีนาเมื่อหญิงสาวพูดขึ้น

“ฉันเล่าเรื่องของเราให้เขาฟังแล้วค่ะ”

“คุณทำแบบนั้นได้ยังไง ไหนตกลงกันว่าจะเก็บเป็นความลับ” หมอหนุ่มต่อว่าหล่อน

หญิงสาวยิ้มแหยแล้วแก้ตัวเสียงอ่อย

“ฉันก็ไม่อยากทำหรอกค่ะ แต่ถูกจับได้จึงต้องสารภาพ”

“จับได้?” เขาขมวดคิ้ว “ยังไง”

“หมวดสารินเคยเห็นจิรายุ เขารู้เรื่องอุบัติเหตุของคุณสอง แล้วเขาก็เป็นคนทำคดีของพี่วิภา พอเห็นจิรายุในห้องของคุณสอง เขาก็เดาเรื่องทั้งหมดได้ทันที ฉันพยายามจะปิดบังแล้ว แต่ถูกเขาจับได้ว่าโกหก ฉันไม่มีทางเลือกจึงต้องบอกความจริงค่ะ” หล่อนเล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟัง

หมอหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่แล้วถามอย่างหงุดหงิด

“แล้วจะทำยังไงกันต่อไป เราจะไว้ใจเขาได้เหรอ”

“อย่าพูดเหมือนผมไม่อยู่ที่นี่ด้วยสิครับ” หมวดสารินพูดขัดขึ้น “คุณหมอไม่ไว้ใจผมไม่ใช่เรื่องผิด เพราะเราไม่รู้จักกัน แต่ขอให้รู้ว่าผมไม่มีวันคิดร้ายกับคุณมีนา”

“ตอนนี้เราเป็นพวกเดียวกันแล้ว ฉันดีใจที่ได้หมวดมาช่วยค่ะ”

มีนารีบรวบรัดตัดความ เพราะเห็นว่าบรรยากาศดูแปลกๆ ปกติหมอต่อพงศ์เป็นคนสุภาพ แต่กลับมีท่าทางไม่ชอบหน้าหมวดสารินตั้งแต่แรกเห็น ถ้าเป็นเมื่อก่อนหล่อนคงคิดว่าเขาหึงหล่อน แต่ตอนนี้ไม่มีมนตร์ดลใจของจิรายุแล้ว จึงเป็นไปได้ว่าพวกเขาไม่ถูกชะตากันเอง

“ผมยังไม่ได้รับปากเลยนะครับ” นายตำรวจหนุ่มพูดขัดหล่อน “วิธีของพวกคุณมันเสี่ยงเกินไป ถ้าความแตกทุกคนจะเดือดร้อน ไม่ใช่แค่พวกคุณสามคน แต่รวมถึงคุณหญิงจารวีด้วย คุณคิดว่าเธอจะรับได้เหรอครับ”

“ฉันรู้ค่ะ” หล่อนเอ่ยเสียงหนัก “แต่เรามาไกลเกินกว่าจะถอยแล้ว เพื่อความปลอดภัยของคุณสอง และเรียกร้องความเป็นธรรมให้พี่วิภา เราต้องจับตัวคนร้ายมารับโทษให้ได้”

“เพื่อนของคุณที่ชื่อจิรายุเป็นใคร ทำไมหน้าตาเหมือนคุณจิรากร”

“เขาเป็นคนเชียงใหม่ค่ะ พ่อแม่เสียหมดแล้ว ไม่มีญาติพี่น้อง กำลังตกงาน ฉันจึงให้มาช่วยงานที่อู่รถ เขาไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับคนตระกูลบวรภัทรเลย การที่หน้าตาเหมือนกันเป็นเรื่องบังเอิญค่ะ” หล่อนตอบเหมือนที่บอกทุกคน

“ผมไม่เชื่อว่าโลกนี้มีเรื่องบังเอิญ ผมขอดูหลักฐานยืนยันตัวตนของเขา”

“ฉันไม่มีหรอกค่ะ” หล่อนตอบถามตรง “แต่ฉันรับรองว่าเขาไม่ใช่คนร้าย เขาปลอมตัวเป็นคุณสองเพราะอยากช่วยจริงๆ ค่ะ”

“คุณเชื่อใจเขามากเลยนะครับ” หมอต่อพงศ์พูด

“ใช่” หมวดสารินเห็นด้วย

มีนาปวดหัวจี๊ดขึ้นมาทันที เมื่อครู่ยังไม่กินเส้นกันอยู่เลย จู่ๆ เปลี่ยนมาร่วมมือกันซะงั้น ถ้าหล่อนบอกได้จะรีบบอกเลย แต่กลัวว่าบอกไปแล้วพวกเขาจะหาว่าหล่อนบ้า

“ไม่มากกว่าเชื่อใจหมวดกับหมอหรอกค่ะ”

หญิงสาวจ้องมองนิ่ง สองหนุ่มมองตอบแล้วหันไปคุยกันเอง

“ตอนนี้คุณจิรากรอยู่ที่ไหน” หมวดสารินถาม

“อยู่ในที่ปลอดภัยครับ” หมอต่อพงศ์ตอบ

“อาการของเขาเป็นยังไงบ้าง”

“ยังน่าเป็นห่วงครับ”

“หมอคิดว่าเขาถูกทำร้ายใช่ไหม” หมวดหนุ่มถามอีก

“ค่อนข้างพูดยากครับ” หมอต่อพงศ์ส่ายหน้า “เพราะคนไข้อย่างคุณจิรากรช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ อาจหยุดหายใจเองหรือถูกคนทำร้ายก็ได้”

“ผมจะช่วยคุณครับ เพราะผมเป็นห่วงคุณ ไม่ใช่เพราะเห็นด้วยกับคุณ” หมวดหนุ่มหันมาบอกหล่อนหลังจากซักถามจนพอใจแล้ว

“ขอบคุณค่ะ ไม่ว่าเพราะอะไรฉันก็ดีใจทั้งนั้น” หล่อนยิ้มกว้างด้วยความยินดี ก่อนหันไปพูดกับหมอต่อพงศ์ “ขอบคุณหมอด้วยค่ะ คุณสองคนเป็นเพื่อนที่ดีของฉัน”

“ผมต้องกลับแล้ว” หมวดสารินลุกขึ้นยืน “ถ้ามีอะไรคืบหน้าให้แจ้งผม ห้ามทำอะไรบุ่มบ่ามเด็ดขาด ส่วนผมจะหาตัวคนร้ายที่ฆ่าคุณวิภาให้ได้ ถ้าจับตัวเขาได้เรื่องทั้งหมดจะคลี่คลาย”

“ฉันไปส่งค่ะ ฉันไปก่อนนะคะหมอ”

หล่อนบอกลาหมอต่อพงศ์ แล้วเดินตามหมวดสารินออกไป ทั้งสองเดินคุยกันไปโดยไม่เห็นศรุตที่ยืนอยู่ข้างหลัง

๔๑

รถตู้สีดำแล่นไปจอดหน้าคฤหาสน์บวรภัทร มีนานั่งอยู่ที่เบาะหลัง จ้องมองออกไปนอกรถ พนักงานรักษาความปลอดภัย คนสวน แม่บ้าน และสาวใช้ตั้งแถวรอกันคึกคัก ทุกคนตื่นเต้นที่เห็นนายน้อยของบ้านหายป่วย ทั้งที่แทบจะหมดหวังไปแล้ว

ประตูรถตู้เลื่อนเปิดออก ศรุตก้าวลงไปก่อน เพราะนั่งอยู่แถวหน้าด้านนอก แล้วหันมาช่วยพยุงจิรายุซึ่งนั่งอยู่แถวที่สองกับคุณหญิงจารวี ทว่าเทพบุตรหนุ่มปฏิเสธ

“ผมลงเองได้ครับ”

จิรายุลงมายืนด้วยตัวเอง แล้วหันไปประคองคุณหญิงจารวี นางก้าวลงมายืนข้างเขาแล้วหันไปทักทายคนงานที่มาต้อนรับ ก่อนเกาะแขนลูกชายคนโปรดเดินเข้าบ้าน โดยลืมไปว่าทิ้งลูกชายอีกคนไว้ข้างหลัง

“คุณศรุตคะ”

มีนาขยับมายืนหน้าประตู ชายหนุ่มเจ้าของชื่อหันมามองหล่อนแววตาของเขาเศร้าหมองจนหล่อนใจหาย เพราะมันคือแววตาที่หล่อนใช้มอง

พ่อกับสโรชามาทั้งชีวิต

“ผมช่วยครับ” เขายื่นมือมารับหล่อน

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวส่งมือให้เขาแล้วก้าวลงจากรถ “คุณหญิงดูมีความสุขมากเลยนะคะ”

“ครับ” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ แล้วเดินเข้าบ้าน ท่าทางเหมือนไม่อยากคุย แต่หล่อนจำเป็นต้องเดินตาม เพราะมีหน้าที่ต้องจับตาดูเขา

“งานศพพี่วิภาเป็นยังไงบ้างคะ”

“เรียบร้อยดีครับ” เขาหันมาตอบ “ผมตั้งศพไว้ที่วัดใกล้ๆ แถวนี้ สวดสามคืนแล้วเผาเลย ถ้าคุณอยากไปร่วมงาน ผมจะพาไปเอง”

“คุณหญิงกับคุณสองคงอยากไปร่วมงานด้วย”

“นายสองกับคุณแม่เพิ่งออกจากโรงพยาบาล ผมว่าอย่าเพิ่งไปดีกว่าครับ” เขาส่ายหน้าไม่เห็นด้วย ก่อนหันไปมองจิรายุเมื่อเทพบุตรหนุ่มพูดขึ้น เพราะได้ยินที่พวกเขาคุยกัน

“ผมอยากไปครับ”

“นายเพิ่งหายป่วย อย่าเพิ่งไปเลย”

“ผมสบายดีแล้วครับ วิภาดูแลผมมาหลายปี ผมอยากไปลาเธอ”

“แต่...” ศรุตอ้าปากจะคัดค้านอีก แต่คุณหญิงจารวีพูดขึ้นก่อน

“ให้น้องไปเถอะลูก แม่ก็อยากไปเหมือนกัน รุตเตรียมรถให้แม่ด้วยนะ”

“ครับคุณแม่” ชายหนุ่มรับคำแล้วเดินแยกไป

มีนามองตาม สีหน้าของเขาเรียบเฉย แต่หล่อนรู้ว่าเขาเจ็บปวด หญิงสาวถอนใจยาวแล้วเดินเลี่ยงออกไป

มีนาหยุดยืนหน้าห้องนอนของจิรากรซึ่งตอนนี้กลายเป็นห้องของจิรายุเทพบุตรไปแล้ว หญิงสาวมองซ้ายมองขวา เมื่อไม่เห็นใครอยู่แถวนั้น จึงเปิดประตูเข้าไป หล่อนพบเทพบุตรหนุ่มยืนอยู่ข้างเตียง ในมือถือกรอบ

รูปอันหนึ่ง พอได้ยินเสียงหล่อนเดินเข้ามา เขาก็หันมามองด้วยสายตาตำหนิ

“คุณไม่ควรเข้ามาในห้องของผม ถ้าใครมาเห็นเข้ามันจะไม่ดี”

“ฉันฝันไปหรือเปล่าเนี่ย” หล่อนหรี่ตามองเขา “เดี๋ยวนี้นายพูดจาเหมือนมนุษย์เลย ทั้งที่ก่อนหน้านี้บอกว่าไม่ค่อยชิน”

“ตอนนี้เราปลอมตัวเป็นจิราการ ถ้าพูดแบบเดิมก็ถูกจับได้สิ”

“อ๋อ” หล่อนแกล้งลากเสียงยาว “บนสวรรค์มีโรงเรียนสอนการแสดงเหรอ นายถึงได้ปลอมเป็นคุณสองเหมือนนัก”

“เจ้ามีอะไรก็พูดมาตรงๆ เถอะ ไม่ต้องประชดกันหรอก”

“ทำไมนายไม่ทำตามแผน” หล่อนมองอย่างคาดคั้น

เขาวางกรอบรูปลงบนหัวเตียง แล้วเดินไปยืนพิงโต๊ะเครื่องแป้ง

“ถ้าเรานอนเป็นเจ้าชายนิทรา เราจะทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากรอให้ศรุตลงมือเอง ซึ่งไม่รู้ว่าต้องรออีกนานแค่ไหน แต่ถ้าจิราการฟื้นขึ้นมา เราจะบีบให้เขาเผยตัวตนได้เร็วขึ้น”

“ฉันสงสารคุณหญิงจารวี” หล่อนเอ่ยเสียงเศร้าแล้วถอนใจยาว “ไม่ว่าความจริงจะเป็นยังไง คุณหญิงก็ต้องเสียใจอยู่ดี”

“เราก็กังวลเรื่องนั้นเหมือนกัน แต่ตอนนี้เราต้องคิดถึงความปลอดภัยของคุณหญิงก่อน เพราะถ้าศรุตทำร้ายจิราการได้ เขาก็อาจทำร้ายคุณหญิงได้เหมือนกัน”

“ทำไมนายมั่นใจนักว่าคุณศรุตเป็นคนทำร้ายคุณสอง” หล่อนถามอย่างสงสัย

เขายังไม่ทันได้ตอบ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นก่อน ตามด้วยเสียงเรียกของคนที่พวกเขากำลังพูดถึง

“นายสองทำอะไรอยู่ ขอพี่เข้าไปได้ไหม”

“เจ้าไปหลบในนั้นก่อน” เขาชี้ไปที่ห้องแต่งตัวแล้วเดินไปเปิดประตู

มีนายืนอยู่หลังประตูที่แง้มไว้นิดๆ ดวงตาแอบมองไปข้างนอก หล่อนเห็นศรุตเดินเข้ามาในห้อง เขากวาดตามองไปรอบๆ แล้วหันไปถาม

จิรายุ

“นายทำอะไรอยู่เหรอ”

“กำลังรื้อฟื้นความทรงจำครับ”

“นายหลับไปนานมากจนพี่กลัวว่านายจะไม่ฟื้น แต่นายก็ฟื้นขึ้นมาจนได้ พี่ดีใจกับนายด้วยนะ” เขาตบไหล่จิรายุ

เทพบุตรหนุ่มยิ้มรับแล้วขยับถอยหลัง

“ขอบคุณครับ ผมก็ดีใจเหมือนกัน”

“ตอนเป็นเจ้าชายนิทรา นายจำอะไรได้บ้าง”

“จำไม่ได้เลยครับ” เทพบุตรหนุ่มส่ายหน้า “ผมรู้สึกว่าตัวเองนอนหลับ พอตื่นขึ้นมาก็พบว่าเวลาผ่านไปหลายปีแล้ว”

“นายจำอุบัติเหตุวันนั้นได้ไหม มันเกิดอะไรขึ้นเหรอ ทำไมนายถึงขับรถตกน้ำ”

จิรายุจ้องมองนิ่งๆ ความเงียบปกคลุมไปทั่วห้อง สีหน้าของศรุตเครียดขึ้น ขณะที่เทพบุตรหนุ่มส่ายหน้าอีกครั้ง

“ผมจำไม่ได้ครับ ตอนนี้ผมรู้แค่ว่าตัวเองเป็นใคร ส่วนเรื่องในอดีตผมจำแทบไม่ได้เลย มันเลือนรางเหมือนความฝัน”

“อีกหน่อยคงดีขึ้น นายพักผ่อนเถอะ พี่ไม่รบกวนแล้ว”

ศรุตเดินออกจากห้อง จิรายุเดินตามไปปิดประตู แล้วหมุนตัวมามองมีนาซึ่งเดินออกจากที่ซ่อน

“เป็นอะไรของนาย ทำคิ้วผูกโบทำไม”

“เมื่อกี้ศรุตถามเราเรื่องอุบัติเหตุ เรื่องมันผ่านมาหลายปีแล้ว เขามาถามเราทำไม หรือว่าอุบัติเหตุครั้งนั้นเกี่ยวข้องกับเขา”

“นายสงสัยว่าจะไม่ใช่อุบัติเหตุเหรอ” หล่อนถามเสียงเบาหวิว

เทพบุตรหนุ่มมองนิ่งก่อนส่ายหน้าปฏิเสธ

“เราไม่แน่ใจเหมือนกัน เจ้าช่วยไปบอกหมวดสารินให้รื้อคดีอุบัติเหตุครั้งนั้นขึ้นมาดูได้ไหม เราอยากรู้ว่ามีอะไรผิดปกติหรือเปล่า”

“ได้ เดี๋ยวฉันจะบอกเขาให้”

มีนาเปิดประตูห้อง มองซ้ายมองขวาแล้วรีบเดินออกไป โดยไม่เห็นศรุตที่เปิดประตูห้องของตนออกมา เขามองตามหญิงสาวแล้วหันไปมองห้องของจิรากร คิ้วเข้มขมวดอย่างสงสัย

รถยุโรปสีดำแล่นเข้าไปในสวนสาธารณะ แล้วจอดใกล้ต้นไทรริมสระน้ำ ศรุตดับเครื่องยนต์ มองออกไปนอกรถ ในใจครุ่นคิดเรื่องของมีนากับน้องชายของตน จิรากรนอนเป็นเจ้าชายนิทรามาสามปี หมอบอกว่าโอกาสฟื้นของเขาแทบไม่มี แต่จู่ๆ เขาก็ฟื้นขึ้นมาราวปาฏิหาริย์ แถมยังแข็งแรงเหมือนไม่เคยป่วยมาก่อน แวบแรกที่เขาสบตาผู้เป็นน้อง เขารู้สึกเหมือนสบตาคนอื่น แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไร

ศรุตเอนหลังพิงพนัก มีนาดูสนิทกับน้องชายของเขาเร็วเกินไป ไม่เหมือนคนที่เพิ่งรู้จักกันเลย แถมหล่อนยังสนิทกับหมอต่อพงศ์เจ้าของไข้ของจิรากร และหมวดสารินเจ้าของคดีของวิภาอีกด้วย ทุกอย่างดูน่าสงสัยเกินไป เขาไม่ชอบเรื่องค้างคาใจ ถ้าหาคำตอบพวกนี้ไม่ได้ เขาไม่มีวันสบายใจ

เสียงเคาะกระจกรถดังขึ้นเบาๆ ชายหนุ่มเหลือบตาไปมองแล้วกดปุ่มปลดล็อกประตู เจ้าของเสียงเคาะก้าวเข้ามานั่งข้างเขา เสื้อผ้ายับย่น ผมเผ้ายุ่งเหยิง ใบหน้ารกด้วยหนวดเคราสีดอกเลา มีกลิ่นเหล้าโชยออกมาจากตัว ทั้งที่เป็นเวลาบ่ายโมงกว่าแล้ว

ศรุตถอนใจยาว ชายคนนี้ชื่อสุชิน เป็นพ่อของเขาเอง พ่อทิ้งเขากับแม่ไปอยู่กับผู้หญิงอื่นตั้งแต่เขาอายุสิบขวบ แม่ทำงานหนักเลี้ยงดูเขาเพียงลำพัง จนประสบอุบัติเหตุตกนั่งร้านเสียชีวิต คุณหญิงจารวีที่เพิ่งเสียลูกชายฝาแฝดคนโตไปจึงรับเขามาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมเพื่อให้เป็นเพื่อนเล่นกับฝาแฝดที่เหลือ พ่อกลับมาหาเขาตอนเขาอายุยี่สิบปี เพราะรู้ว่าเขาเป็นลูกบุญธรรมของเศรษฐี เขาให้เงินปิดปากพ่อทุกเดือนเพื่อไม่ให้พ่อบอกใครว่า

เขาเป็นลูก ทุกคนจะรู้แค่ว่าเขาเป็นลูกชายของเพื่อนคุณหญิงจารวี ซึ่งสูญเสียพ่อแม่จากอุบัติเหตุรถชน

“รอนานไหมไอ้ช้าง” ผู้เป็นพ่อถาม

ชายหนุ่มกัดฟันอย่างอดกลั้น ช้างเป็นชื่อที่พ่อกับแม่เรียกเขา เขาเกลียดมันเข้ากระดูกดำ เพราะมันทำให้เขานึกถึงความลำบากในวัยเด็ก เขาเคยบอกพ่อให้เรียกชื่อใหม่ของเขา แต่พ่อไม่เคยทำตามเลยสักครั้ง

“ไม่นาน พ่อกินเหล้าอีกแล้วเหรอ” เขาตำหนิอย่างอดไม่ได้

พ่อก้มลงดมกลิ่นตัวเองแล้วหัวเราะกลบเกลื่อน

“สังสรรค์กับเพื่อนนิดหน่อย เอ็งเรียกพ่อมาพบทำไม”

“งานที่ผมวานให้ไปทำครั้งก่อน พ่อเก็บกวาดเรียบร้อยไหม” เขาถามเข้าเรื่อง

พ่อขมวดคิ้วสงสัยแล้วย้อนถามเขา

“ปิดปากนางพยาบาลเหรอ”

“นั่นแหละ พ่อจัดการเรียบร้อยไหม” ชายหนุ่มเอ่ยอย่างหงุดหงิด คืนนั้นวิภาเห็นเขาทำร้ายจิรากร เขาจึงนำเรื่องมาเล่าให้พ่อฟัง จากนั้นพ่อก็จัดการหล่อนตามวิธีของตน เหมือนที่เคยจัดการให้เขามาแล้ว

“ยิ่งกว่าเรียบร้อยอีก ฝีมือระดับพ่อใครก็จับไม่ได้ ดูอย่างคดีเมื่อสามปีก่อนสิ ทุกวันนี้ทุกคนยังคิดว่าเป็นอุบัติเหตุอยู่เลย”

ศรุตนึกถึงอุบัติเหตุเมื่อสามปีก่อน ตอนนั้นจิรากรเพิ่งเรียนจบ กำลังจะก้าวเข้ามาเป็นผู้บริหารหน้าใหม่ของภัทรเจมส์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เขาหมายตามาหลายปีแล้ว เขาจึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับพ่อ โดยบอกว่าถ้าไม่มีสองพ่อลูกบวรภัทร ภัทรเจมส์ก็จะเป็นของพวกเขาสองคน หลังจากนั้นไม่กี่วันจิรากรก็ขับรถตกน้ำ ดนัยเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ส่วนจิรากรนอนเป็นเจ้าชายนิทรา

“ถ้าพ่อจัดการเรียบร้อยจริง ผมคงไม่ต้องลำบากใจแบบนี้”

“เอ็งหมายความว่ายังไง” พ่อขมวดคิ้วไม่เข้าใจ

“ลูกชายของคุณหญิงจารวีฟื้นแล้ว”

“เฮ้ย! เป็นไปได้ยังไง” พ่อร้องอย่างตกใจ “มันนอนเป็นผักมาสามปีแล้วนะ”

“เป็นไปได้ยังไงไม่สำคัญหรอก ที่สำคัญคือตอนนี้มันฟื้นขึ้นมาแล้ว อีกไม่นานมันคงเอาทุกอย่างคืนไปหมด ถ้าผมไม่ได้เป็นทายาทของบวรภัทร พ่อก็อย่าหวังว่าจะได้อยู่ดีกินดีอย่างทุกวันนี้เลย” เขาเอ่ยเสียงเข้ม

พ่อมองหน้าเขา แววตาเยียบเย็น

“พ่อขอแก้ตัวอีกครั้ง รับรองว่าคราวนี้มันตายสนิทแน่นอน”

“มีคนล้อมหน้าล้อมหลังมันเต็มไปหมด ขืนลงมือตอนนี้ก็ความแตกกันพอดี”

ศรุตเปิดลิ้นชักหน้ารถ หยิบรูปถ่ายกับนามบัตรของมีนาส่งให้ผู้เป็นพ่อ จิรากรเป็นหนามยอกอกของเขา เขาอยากให้จิรากรตายมากกว่าใคร แต่ถ้าบุ่มบ่ามลงมือโดยไม่วางแผน นอกจากเขาจะไม่ได้ภัทรเจมส์แล้ว อาจต้องติดคุกหัวโตด้วย

“อะไร” ผู้เป็นพ่อรับไปดูแล้วพึมพำ “ผู้หญิงคนนี้...”

“มีอะไรเหรอ”

“วันนั้นก่อนที่พ่อจะจัดการนางพยาบาลวิภา พ่อเห็นเธอนัดคุยกับผู้หญิงคนนี้ที่สวนนี่”

“แน่ใจเหรอ”

“แน่ใจสิ” ผู้เป็นพ่อพยักหน้ายืนยัน “นังหนูคนนี้ขี่รถมอเตอร์ไซค์คันเบ้อเริ่มเลย พ่อยังนึกชมว่าผู้หญิงอะไรทั้งสวยทั้งเท่”

“พวกเธอคุยอะไรกันบ้าง”

“พ่อยืนอยู่ไกล ไม่ได้ยินหรอก แต่เห็นพยาบาลวิภาร้องไห้ คุยกันไม่นานก็แยกย้ายกันกลับ”

ศรุตขมวดคิ้วครุ่นคิด มีนาเข้ามาพัวพันกับเรื่องของเขามากกว่าที่คิด แม้เขาจะชอบหญิงสาวมาก แต่ถ้าหล่อนเป็นภัยต่อเขา เขาคงเก็บหล่อนไว้

ไม่ได้

“เอ็งจะให้พ่อทำอะไรนังหนูคนนี้”

“ผมอยากให้พ่อสะกดรอยตามเธอ ไม่ว่าเธอจะไปไหน ทำอะไร พบกับใคร ขอให้รายงานผมให้หมด”

“จะตามทำไมให้เหนื่อย” พ่อส่ายหน้าไม่เห็นด้วย “ถ้าไม่น่าไว้ใจก็เก็บไปเลย จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราว”

“ผมอยากรู้ว่าเธอรู้เรื่องของผมมากแค่ไหน ถ้าเธอเป็นภัยต่อเราค่อยจัดการทีหลังก็ได้ แต่ตอนนี้พ่ออย่าเพิ่งทำอะไรเธอเด็ดขาด” ชายหนุ่มกำชับเสียงเข้ม

ผู้เป็นพ่อพยักหน้ารับแล้วยื่นมือมาตรงหน้าเขา

“ถ้าเอ็งต้องการแบบนั้นก็ได้ แต่ทำงานก็ต้องมีค่าใช้จ่าย ขอเบิกล่วงหน้าสักสามหมื่นได้ไหม”

“เพิ่งต้นเดือนเองนะ เงินเดือนที่ผมให้พ่อหมดแล้วเหรอ”

“พ่อก็ต้องกินต้องใช้เหมือนกัน เอ็งได้เงินจากยายคุณหญิงนั่นตั้งเยอะ แค่นี้ขนหน้าแข้งไม่ร่วงหรอก”

ศรุตนับหนึ่งถึงสิบในใจ ทุกครั้งที่โทร. มาขอเงิน พ่อจะอ้างอย่างนี้ทุกที โดยไม่เคยถามว่าเขาเหนื่อยไหม เขาต้องพยายามมากแค่ไหนเพื่อให้คุณหญิงจารวีเอ็นดูสงสาร แต่พูดไปก็เหนื่อยเปล่า เพราะคนเห็นแก่ตัวอย่างพ่อเห็นใจใครไม่เป็นหรอก

“เดี๋ยวผมโอนให้ ระวังตัวด้วย”

“ขอบใจ”

พ่อลงจากรถแล้วเดินหายไป เขานั่งรออยู่ครู่หนึ่งจึงขับรถออกไป

รถตู้สีดำแล่นเข้าไปในวัดย่านชานเมือง ตรงไปจอดหน้าศาลาสวดศพริมแม่น้ำ ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานศพของวิภา คนขับรูปร่างผอมสูงลงจากรถแล้วเดินแกมวิ่งมาเปิดประตูให้ผู้เป็นนาย จิรายุก้าวลงไปก่อน จากนั้นจึง

หันมาประคองคุณหญิงจารวี

มีนาลงมาเป็นคนสุดท้าย หล่อนเงยหน้ามองศาลาสวดศพที่ค่อนข้างเงียบเหงา เพราะวิภาไม่มีญาติที่ไหน คนที่มาร่วมงานจึงเป็นคนในบ้านบวรภัทรและเพื่อนพยาบาลไม่กี่คน หญิงสาวเดินขึ้นศาลา แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงเรียก

“นังหนู”

“ลุง” มีนาเอ่ยอย่างประหลาดใจ เมื่อเห็นว่าคนที่เรียกตนคือลุงเจ้าของรถกระบะที่หล่อนเคยช่วยซ่อมรถให้ หญิงสาวเดินเข้าไปทักอย่างสนิทสนม “ลุงมางานศพเหรอ วันนี้มีสวดศพสามศาลา ลุงไปศาลาไหนล่ะ”

“ข้าไม่ได้มางานศพ ข้ามารอพบเอ็ง”

“พบหนู?” หล่อนชี้ตัวเอง “รถลุงเสียอีกเหรอ ไปที่อู่ดีกว่ามั้ง ตอนนี้หนูไม่มีเครื่องมือเลย”

“ข้าไม่ได้มาซ่อมรถ ข้ามีเรื่องจะคุยกับเอ็ง” เขาเดินเข้ามาใกล้หล่อนแล้วดีดนิ้วเบาๆ

มีนาเบิกตาอย่างตกใจ ทุกอย่างรอบตัวหล่อนหมุนเป็นวงกลม พอทุกอย่างหยุดนิ่ง หล่อนก็ไม่ได้ยืนอยู่หน้าศาลาสวดศพอีกแล้ว ทว่ายืนอยู่ริมลำธารสวยงาม น้ำใสเหมือนกระจก มองเห็นก้อนกรวดหลากสี แวดล้อมด้วยต้นไม้เขียวชอุ่ม สวยแบบนี้หล่อนจำได้ไม่ลืม

“ประตูสวรรค์” หญิงสาวมองไปรอบๆ แล้วหันไปมองคนที่พาตนมา แต่ชายแก่คนนั้นหายไปแล้ว มีชายหนุ่มรูปงามที่สุดเท่าที่หล่อนเคยเห็นมายืนแทน เขามีดวงหน้าคมคายสมบูรณ์แบบ ผิวขาวผ่องเรืองรอง ผมรองทรงสั้นดำเหมือนขนกา ทั้งที่สวมแค่เสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงขายาวสีดำ แต่ความหล่อของเขาทำให้หล่อนรู้สึกตะลึง

“คุณเป็นใคร” หล่อนถอยหลังหนี

“เราคือพระอินทร์ผู้ดูแลสวรรค์ชั้นดาวดึงส์”

“เป็นไปไม่ได้” หญิงสาวพึมพำเสียงแผ่ว มั่นใจว่าเขาเป็นชาวสวรรค์

แน่ๆ และต้องมีศักดิ์เหนือกว่าจิรายุกับเพื่อนของเขาด้วย แต่ไม่คิดว่าจะเป็นองค์อินทร์

“ปกติก็เป็นไปไม่ได้หรอก แต่ครั้งนี้เป็นกรณีพิเศษ มนุษย์เช่นเจ้าจึงเห็นเราได้”

“พระองค์ ฝ่าบาท ท่าน...” หล่อนไม่รู้ว่าจะสื่อสารอย่างไร ต้องใช้ราชาศัพท์ไหม หรือจะพูดแบบธรรมดา แต่มันจะเหมาะหรือ

“พูดแบบปกติก็ได้ เราไม่ถือหรอก” พระองค์แย้มพระสรวลขบขัน พระเนตรคมอ่อนโยน ทำให้หล่อนคลายกังวลลง

“ท่านพาหนูมาที่นี่ทำไมคะ”

“เรามีหน้าที่ปกครองเทวดานางฟ้าทุกองค์ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แต่ตอนนี้มีเทวดาองค์หนึ่งละเมิดกฎสวรรค์นับครั้งไม่ถ้วน เราจำเป็นต้องแก้ไขทุกอย่างให้กลับไปเป็นดังเดิม”

“ท่านหมายถึงจิรายุเหรอคะ”

“ใช่” ทรงพยักพระพักตร์ “เราเฝ้าดูเจ้ากับจิรายุมานานแล้ว เรามีเรื่องสำคัญจะบอกเจ้า”

“เรื่องอะไรคะ” หล่อนถามเสียงเบา

“จิรายุยังกลับสวรรค์ได้”

“ตอนนี้เขาเป็นคนแล้วนะคะ” หล่อนแย้งตามที่เห็น “ไม่มีอิทธิฤทธิ์อะไรเลย”

“จิรายุยังเป็นเทพบุตร เขาแค่โดนลงโทษจึงไม่มีอิทธิฤทธิ์ แต่เขายังกลับสวรรค์ได้ถ้าทำภารกิจของตนสำเร็จ” ทรงสบตาหล่อนแล้วมีรับสั่งถาม “เจ้ารู้ใช่ไหมว่าภารกิจนั้นคืออะไร”

“ทำให้หนูรู้จักความรัก” มีนาพึมพำ “จิรายุรู้เรื่องนี้ไหมคะ”

“รู้” ทรงหันไปทอดพระเนตรบึงน้ำ พระพักตร์คมคายเครียดขรึม “ตอนนี้เขากำลังหลงผิด ติดอยู่กับอดีตที่จบไปแล้ว เราอยากให้เจ้าช่วยเขากลับสวรรค์”

“หนู...” หล่อนพูดไม่ออก

“เทวดามีหน้าที่แค่ชี้แนะ เจตจำนงเป็นของมนุษย์ เจ้าเก็บไปคิดเองเถอะ”

องค์อินทร์ทรงดีดพระหัตถ์เบาๆ ทุกอย่างรอบตัวมีนาหมุนเป็นวงกลม พอหยุดนิ่งหล่อนก็กลับมายืนหน้าศาลาสวดศพตามเดิม หญิงสาวมองไปรอบๆ ก่อนหันไปมองรถยุโรปสีดำที่แล่นมาจอดใกล้ๆ ศรุตเปิดประตูลงจากรถแล้วเดินมาหาหล่อน

“มายืนทำอะไรตรงนี้ครับ ไม่เข้าไปในศาลาเหรอ”

“กำลังจะไปค่ะ”

มีนาเดินเข้าไปในศาลา จุดธูปเคารพศพแล้วเดินไปนั่งข้างหลังจิรายุ ส่วนศรุตเดินไปนั่งข้างคุณหญิงจารวี พระเดินเข้ามาในศาลา พิธีสวดศพเริ่มขึ้น หล่อนพนมมือขึ้นฟังสวดอย่างสงบ ทั้งที่ในใจสับสนวุ่นวาย

๔๒

มีนาเดินเข้าไปในคฤหาสน์บวรภัทร ก่อนมาที่นี่หล่อนไปพบหมวดสารินที่สถานีตำรวจเพื่อขอให้เขาช่วยรื้อคดีของจิรากรกับพ่อขึ้นมาใหม่ ตอนแรกหมวดหนุ่มทำท่าจะไม่ยอมช่วย หล่อนต้องชักแม่น้ำทั้งห้ามาหว่านล้อม เขาจึงยอมใจอ่อนรับปากอย่างเสียไม่ได้

"พวกคุณๆ อยู่ที่ไหนกันเหรอจ๊ะ" หล่อนถามสาวใช้ที่เดินสวนมา

"คุณหญิงอยู่ในห้องรับประทานอาหารค่ะ คุณสองยังไม่ลงมา ส่วนคุณศรุตออกไปทำงานแล้ว" เด็กสาวตอบเสียงใส

"ขอบใจนะ"

มีนาเดินไปที่ห้องอาหาร หล่อนพบคุณหญิงจารวีนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว ตรงหน้ามีชามข้าวต้มและนมสดแก้วใหญ่ พอได้ยินเสียงหล่อนเดินเข้ามา นางก็เงยหน้าขึ้นมองแล้วร้องทักอย่างเป็นกันเอง

"มาแล้วเหรอหนูมีนา กินอะไรมาหรือยังจ๊ะ กินข้าวเช้าด้วยกันไหม"

"ขอบคุณค่ะ หนูกินมาแล้ว"

"เหรอ งั้นดื่มนมสักแก้วไหม หรือว่าเอากาแฟดี"

“กาแฟดีกว่าค่ะ”

มีนาตอบพลางนั่งลงตรงข้ามนาง คุณหญิงจารวีหันไปสั่งเด็กรับใช้อึดใจต่อมาแก้วกาแฟก็ถูกนำมาวางตรงหน้าหล่อน

“หนูน่าจะย้ายมาอยู่ที่นี่เลย จะได้ไม่ต้องเทียวไปเทียวมา ห้องหับที่นี่มีตั้งเยอะ”

“หนูชอบอยู่บ้านค่ะ อีกหน่อยคุณสองแข็งแรงแล้ว หนูคงไม่ต้องมาที่นี่อีก” หล่อนยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม แล้วเงยหน้าขึ้นมองคุณหญิงจารวีเมื่อนางพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ฉันชอบหนูนะ ถ้าไม่ต้องดูแลตาสองแล้ว หนูมาเป็นผู้ช่วยของฉันไหม หรือว่าจะไปทำงานที่ภัทรเจมส์ก็ได้นะ”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนวางแก้วกาแฟลงบนโต๊ะ “แต่หนูชอบซ่อมรถมากกว่า ขายเพชรไม่น่าจะเหมาะกับหนูเท่าไร”

“ยังไม่ได้ลองทำเลย รู้ได้ยังไงว่าไม่เหมาะ ถ้าไม่อยากเป็นลูกจ้าง มาเป็นลูกสะใภ้ฉันไหม” นางถามอย่างเอ็นดู

หญิงสาวยิ้มเจื่อน แล้วหันไปมองด้านหลังเมื่อได้ยินเสียงจิรายุ

“คุยอะไรกันเหรอครับ”

“ลูกจะไปไหนจ๊ะ” คุณหญิงจารวีมองอย่างสงสัย เทพบุตรหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าทับด้วยสูทสีดำ สวมกางเกงขายาวสีเดียวกัน ซึ่งดูแล้วไม่น่าจะเป็นชุดใส่อยู่บ้าน

“ผมจะไปทำงานครับ” เขาตอบพลางนั่งลงข้างนาง

“แต่ลูกเพิ่งหายป่วยนะ จะไปทำงานได้ยังไง”

“ผมสบายดีแล้วครับ ผมอยากไปศึกษางานที่ภัทรเจมส์”

“ไม่เห็นต้องรีบร้อนเลย” นางส่ายหน้าไม่เห็นด้วย “ภัทรเจมส์ไม่ได้หนีหายไปไหน พักรักษาตัวอีกสักเดือนสองเดือน ค่อยคิดเรื่องทำงานดีกว่านะ”

“ผมนอนมาสามปีแล้วนะครับ ตอนนี้ผมอยากทำงานเหมือนคนปกติ

คุณแม่ให้ผมไปเถอะนะ”

มีนานั่งมองทั้งสองคุยกันเงียบๆ ไม่รู้ว่าเทพบุตรหนุ่มคิดจะทำอะไร เพราะตั้งแต่สวมรอยเป็นจิรากร หล่อนเดาใจเขาไม่ถูกเลย

“ก็ได้ แต่ต้องให้หนูมีนาตามไปดูแลด้วย ในฐานะผู้ช่วยส่วนตัวของลูก”

“ผมไม่มีปัญหาครับ”

“หนูมีนาว่ายังไงจ๊ะ” นางหันมาถามหล่อน ซึ่งมีนาจะทำอะไรได้นอกจากตอบตกลง

“แล้วแต่คุณหญิงค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงตามนี้ กินอาหารเช้าก่อน แล้วค่อยออกไปกัน”

คุณหญิงจารวีสั่งให้สาวใช้ยกอาหารมาให้เขา จิรายุกินไปคุยไปอย่างอารมณ์ดี ส่วนมีนาได้แต่นั่งฟังเงียบๆ เพราะไม่รู้ว่าจะเข้าไปแทรกตรงไหน

“บ้านเราไม่มีงานรื่นเริงมานานแล้ว แม่อยากจัดงานเลี้ยงต้อนรับลูก”

“เอาไว้ก่อนดีกว่าครับ ผมยังไม่พร้อมเท่าไร”

“ทำงานยังไปได้เลย แล้วงานเลี้ยงทำไมจะไปไม่ได้ จริงไหมจ๊ะหนูมีนา” นางหันมาถามหล่อน

มีนาเงยหน้ามองจิรายุแล้วจึงหันไปตอบ

“ถ้าคุณสองยังไม่พร้อม หนูว่าเอาไว้ก่อนก็ดีค่ะ”

“สองคนนี้เข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ยเลยนะ” นางตัดพ้ออย่างงอนๆ “ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าตาสองเพิ่งหายป่วย ฉันคงคิดว่ารู้จักกันมานานแล้ว”

“ผมอิ่มแล้วครับ ไปทำงานก่อนนะครับ แล้วตอนเย็นจะรีบกลับ”

จิรายุก้มลงหอมแก้มนาง คุณหญิงจารวีอารมณ์ดีขึ้นทันตา นางยิ้มให้เทพบุตรหนุ่มแล้วหันมาพูดกับหล่อน

“ฝากดูแลตาสองด้วยนะหนูมีนา ถ้ามีอะไรผิดปกติรีบโทร. หาฉันทันทีเลยนะ”

“ค่ะคุณหญิง” มีนาพยักหน้าแล้วเดินตามจิรายุออกไป

รถตู้สีดำแล่นมาจอดหน้าอาคารภัทรเจมส์ซึ่งตั้งอยู่บนถนนสายเศรษฐกิจย่านใจกลางเมือง คนขับรูปร่างสูงลงจากรถอ้อมมาเปิดประตูให้ผู้เป็นนาย มีนาเดินลงไปก่อน ตามด้วยจิรายุที่นั่งอยู่ด้านใน หญิงสาวเงยหน้ามองอาคารสามคูหาสูงห้าชั้นตรงหน้าด้วยความสนใจ

ร้านเพชรภัทรเจมส์สาขาใหญ่ตกแต่งอย่างหรูหราสมกับเป็นร้านเพชรชั้นนำของเมืองไทย ด้านนอกกรุหินแกรนิตสีดำเกล็ดทอง ชั้นล่างด้านหน้ากรุกระจกใส มองเข้าไปเห็นภายในร้านซึ่งตกแต่งด้วยสีครีมและทอง โถงชั้นล่างเป็นส่วนจัดแสดงเครื่องประดับ มีพนักงานขายสวมเครื่องแบบสีเขียวเข้มขลิบทองยืนประจำตามจุดต่างๆ พนักงานสาวแต่ละคนรูปร่างหน้าตาพริ้มเพรา

“ไปกันเถอะ” เทพบุตรหนุ่มกระซิบบอก แล้วเดินนำเข้าไปในอาคาร ท่าทางคล่องแคล่วมั่นใจเหมือนไม่ได้มาเป็นครั้งแรก

“สวัสดีค่ะ คุณจิรากร” หญิงสาวสวยจัดคนหนึ่งเดินมาหา ยกมือไหว้เทพบุตรหนุ่มแล้วแนะนำตัวกับเขา “ดิฉันชื่อบุศรา เป็นเลขานุการของคุณศรุตค่ะ”

“สวัสดีครับ” เขาตอบรับด้วยสีหน้าเรียบเฉย

มีนามองไปรอบๆ พนักงานหลายคนแอบมองพวกเขา ซึ่งหล่อนไม่รู้สึกแปลกใจอะไร เพราะปกติจิรายุก็ดึงดูดสายตาคนอื่นอยู่แล้ว

“พี่รุตอยู่ที่ไหนครับ”

“อยู่ข้างบน...” เลขานุการสาวยังตอบไม่จบ เสียงของศรุตก็ดังขึ้นก่อน

“มาแล้วเหรอนายสอง”

มีนาเงยหน้ามอง ศรุตยืนอยู่บนบันได สวมสูทสีเทาเข้ม ตัดเย็บประณีต ใบหน้าเกลี้ยงเกลา หล่อเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ไม่ต่างจากทุกวันที่หล่อนเคยเห็น เขาบอกเลขานุการของตนให้ไปทำงาน แล้วเดินลงมาหาเทพบุตรหนุ่ม

“คุณแม่โทร. มาบอกพี่แล้ว แต่มันฉุกละหุก พี่เตรียมห้องทำงานให้นายไม่ทัน นายไปนั่งที่ห้องทำงานเก่าของพี่ก่อนนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมมีห้องที่อยากนั่งทำงานอยู่แล้ว”

จิรายุเดินขึ้นไปชั้นสอง หญิงสาวหันไปมองศรุต สีหน้าของเขาดูตึงๆ หล่อนคิดว่าตัวเองไม่ควรอยู่ตรงนี้ จึงเดินตามเทพบุตรหนุ่มไป โดยมีเสียงศรุตดุพนักงานดังไล่หลัง

“มีอะไรก็ไปทำสิ มายืนมองอะไรกัน”

มีนาเดินเข้าไปในห้องทำงานห้องหนึ่งซึ่งกว้างมาก ตกแต่งด้วยโทนสีน้ำตาลทอง มีโต๊ะทำงานไม้สักตัวใหญ่ตั้งอยู่ตรงกลาง บนผนังด้านหลังแขวนภาพชายคนหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นเจ้าสัวบวร ผู้ก่อตั้งภัทรเจมส์ ผนังห้องด้านขวากรุกระจกตลอดแนว มีผ้าม่านสีครีมลายใบไม้สีทองปิดทับไว้ ถัดออกมาเป็นชุดรับแขกสไตล์หลุยส์ลายดอกไม้ ผนังด้านตรงข้ามวางตู้หนังสือและตู้โชว์ไม้สักขนาดใหญ่

“ห้องทำงานของใครเหรอ” หล่อนเดินไปหาเทพบุตรหนุ่ม เขายืนกอดอกอยู่หน้าภาพแขวน แววตาเหมือนเจ้าสัวบวรไม่ผิดเพี้ยน

“ห้องทำงานประธานบริษัทภัทรเจมส์ แต่ตอนนี้เป็นห้องทำงานของเราแล้ว”

“แล้วคุณศรุตล่ะ เขาเป็นประธานบริษัทไม่ใช่เหรอ”

หล่อนขมวดคิ้วสงสัย เขายังไม่ทันได้ตอบ ศรุตก็เดินเข้ามาก่อน

“นายเข้ามาทำอะไรในห้องทำงานพี่”

“ห้องนี้เป็นห้องของคุณพ่อ ผมจะนั่งทำงานในห้องนี้”

จิรายุเดินไปนั่งที่โต๊ะทำงาน เอนหลังพิงพนักแล้วยกขาขึ้นไขว่ห้าง มีนาหันไปมองศรุต สีหน้าของเขาเข้มขึ้น หล่อนดูออกว่าเขาโกรธ แต่เพียงแวบเดียวก็หายไป แล้วแทนที่ด้วยรอยยิ้มอบอุ่น

“ห้องนี้เก่าแล้ว การตกแต่งก็เชย ไม่เหมาะกับคนหนุ่มอย่างนายหรอก นายไปนั่งทำงานที่ห้องเก่าพี่ดีกว่า เดี๋ยวพี่จะให้ช่างมาปรับปรุงใหม่

นายชอบแบบไหนก็บอกช่างได้เลย”

“ไม่ต้องลำบากหรอกครับ ผมนั่งทำงานห้องนี้ได้ เพราะที่นี่เป็นห้องทำงานของประธานบริษัท คุณปู่กับคุณพ่อก็นั่งทำงานในห้องนี้”

เทพบุตรหนุ่มยืนกราน ความอึดอัดกระจายไปทั่วห้อง หล่อนเห็นว่าเขาทำเกินไป จึงเดินเข้าไปสะกิดแขนเขา

“คุณสองคะ ฉันว่า...”

“คุณไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น เพราะผมตัดสินใจแล้ว” เขามองหล่อนตาขุ่นเขียว หญิงสาวชะงักไปเพราะไม่เคยเห็นมาก่อน

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจนาย เดี๋ยวพี่จะให้เลขาฯ มาขนของ” ศรุตเดินออกจากห้อง สีหน้าของเขาเรียบเฉย แต่หล่อนรู้ว่าเขาโกรธ

“นายจะทำอะไร” หล่อนถามเสียงเข้ม

“บีบให้ศรุตเผยตัวตนที่แท้จริงออกมา” เขาตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย ท่าทางไม่รู้ร้อนรู้หนาวของเขาทำให้หล่อนหมดความอดทน

“ด้วยการแย่งห้องทำงานของเขานี่นะ” หล่อนขึ้นเสียงอย่างเหลืออด

“ใช่” เขาตอบเสียงหนัก “จิตใจมนุษย์เต็มไปด้วยกิเลส อยากได้อยากมีไม่สิ้นสุด ศรุตครอบครองภัทรเจมส์มานาน แต่จู่ๆ ถูกแย่งไปจากมือ ถ้าเขาเป็นคนทำร้ายจิรากรกับวิภา เขาจะลงมืออีกครั้งเร็วๆ นี้ แล้วเราจะถอดหน้ากากของเขาได้”

มีนาถอนใจยาว เทพบุตรหนุ่มพูดมีเหตุผล แต่วิธีการที่เขาเลือกใช้ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน หล่อนก็ไม่ชอบใจอยู่ดี

“ฉันสงสารเขา สายตาของเขาตอนมองคุณหญิงกับนาย เหมือนตอนที่ฉันมองพ่อกับสโรชาไม่มีผิด โหยหาแต่ไม่มีวันได้ครอบครอง ถ้าเขาจะทำเรื่องร้ายๆ เพื่อสิ่งที่ตนปรารถนา มันผิดมากนักเหรอ”

“การทำร้ายคนอื่น ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด มันก็คือสิ่งที่ผิด เจ้ามีหน้าที่จับผิดศรุต ไม่ใช่มาเห็นอกเห็นใจเขา” เขาจ้องตาหล่อนนิ่งแล้วเอ่ยเสียงเข้ม “อย่าลืมว่าเจ้ามาที่นี่ทำไม”

“ฉันรู้ตัวดีว่าต้องทำอะไร นายต่างหากจำได้ไหมว่าตัวเองเป็นใคร มาโลกมนุษย์เพื่อทำหน้าที่อะไร” หล่อนถามเขากลับบ้าง

เทพบุตรหนุ่มขมวดคิ้วแล้วถามหล่อนกลับ

“เจ้าต้องการจะพูดอะไร”

“วันที่ไปงานศพพี่วิภา ฉันพบองค์อินทร์ ทรงบอกว่านายยังกลับสวรรค์ได้ ทำไมนายไม่บอกฉัน นายลืมไปหรือเปล่าว่าตัวเองคือจิรายุเทพบุตร ไม่ใช่ จิรากร บวรภัทร”

หล่อนจ้องหน้าเขาเขม็ง เทพบุตรมองตอบแล้วหมุนเก้าอี้หนีไปดื้อๆ

“เรารู้ดีว่าตัวเองเป็นใคร เจ้าต่างหากไม่รู้อะไรเลย”

“ใช่ ตอนนี้ฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้นแหละ” หญิงสาวเอ่ยอย่างขุ่นเคือง แล้วเดินกระทืบเท้าออกไป

จิรายุหมุนเก้าอี้กลับมา ดวงหน้าคมคายเครียดขรึม เขายอมรับว่าตัวเองไม่เหมือนเดิม ซึ่งคนที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้ก็คือคนที่มีนาพยายามปกป้อง เทพบุตรหนุ่มหลับตาลง วันที่เขาเปลี่ยนตัวกับจิรากร เขาสัมผัสมือของชายหนุ่ม ได้เห็นสิ่งที่ศรุตทำกับจิรากร มันเลวร้ายจนเขาแทบทนไม่ได้

เทวดาหนุ่มลืมตาขึ้น นัยน์ตาคมวาวโรจน์ วันนั้นเขาได้รู้จักความเจ็บปวด ความหวาดกลัว และความคับแค้นใจเป็นครั้งแรกในชีวิต ความรู้สึกเหล่านั้นทำให้เขาเปลี่ยนไป เขาจะไม่ยอมกลับสวรรค์เด็ดขาด จนกว่าจิรากรกับคุณหญิงจารวีจะปลอดภัย ไม่ว่าองค์อินทร์หรือมีนาจะว่าอย่างไรก็ตาม

มีนาหยุดยืนหน้าห้องทำงานของศรุต เคาะประตูเบาๆ แล้วเปิดเข้าไป ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมอง สีหน้าเรียบเฉยจนหล่อนทำหน้าไม่ถูก ดูท่ายังไม่หายโกรธที่โดนจิรายุแย่งห้องทำงาน หญิงสาวยิ้มแหยๆ แล้วถามเสียงอ่อย

“ฉันเข้าไปได้ไหมคะ”

“เชิญครับ”

มีนาเดินเข้าไปในห้อง ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ ห้องนี้ตกแต่งด้วยโทนสีขาวดำ เฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้น เน้นประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก แม้จะเล็กกว่าห้องเดิมเกือบเท่าตัว แต่หล่อนกลับชอบห้องนี้มากกว่า เพราะดูทันสมัยเหมาะกับคนรุ่นใหม่

“ห้องนี้ตกแต่งสวยนะคะ ดูทันสมัยกว่าห้องโน้นเยอะเลย”

“ครับ” ชายหนุ่มมองนิ่งแล้วถามเสียงเรียบ “คุณมีอะไรหรือเปล่า”

“ฉันมาขอโทษคุณแทนคุณสองค่ะ” หล่อนตอบเสียงอ่อยแล้วยิ้มเอาใจเขา “คุณสองเพิ่งหายป่วย อาจคิดอะไรไม่ค่อยกระจ่าง คุณอย่าโกรธเขาเลยนะคะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกครับ ทุกอย่างในบวรภัทรเป็นของนายสอง เขาจะทำอะไรก็ไม่ผิดหรอก”

“ฉันเพิ่งรู้จักคุณสองไม่นาน ก่อนเกิดอุบัติเหตุ เขาเป็นคนยังไงเหรอคะ” หล่อนลองเปลี่ยนเรื่องพูด เผื่อบรรยากาศจะดีขึ้น แต่ดูเหมือนหล่อนจะคิดผิด

“ก็เป็นแบบนี้แหละครับ เย่อหยิ่ง เอาแต่ใจ ไม่เห็นหัวคนอื่น”

มีนามองหน้าศรุต หล่อนไม่รู้จักจิรากร จึงไม่รู้ว่าเขาเป็นคนแบบไหน แต่ถ้าเขาเป็นอย่างที่ชายหนุ่มพูด ศรุตกับหล่อนก็เหมือนกันมากกว่าที่คิด

“เกือบเที่ยงแล้ว ไปหาอะไรกินกันดีกว่าครับ เดี๋ยวนายสองหิวขึ้นมาผมจะเดือดร้อนอีก” ชายหนุ่มลุกจากเก้าอี้แล้วพาหล่อนเดินออกไป

ภายในร้านอาหารอิตาลีแห่งหนึ่ง มีนานั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารริมผนังกระจกตรงข้ามกับศรุตและจิรากร ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ ร้านอาหารแห่งนี้ตกแต่งอย่างหรูหรา สมกับราคาอาหารที่แพงจนเข็ดฟัน หญิงสาวหันมามองเพื่อนร่วมโต๊ะทั้งสอง ศรุตกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ขณะที่จิรายุก็มีท่าทางไม่ต่างกัน คงเพราะความทรงจำในอดีตชาติ ทำให้เขาปรับตัวเป็นจิรากรได้เร็วมาก

มีนาก้มมองสปาเก็ตตีของตน ศรุตชอบกินอาหารอิตาลี จิรายุกินได้ทุกอย่าง ขอแค่เป็นผัก ขณะที่หล่อนต้องจำใจกิน เพราะไม่ชอบอาหารฝรั่งเท่าไร

“ไม่อร่อยเหรอครับ” ศรุตถาม

“อร่อยค่ะ” หล่อนตักอาหารกินเอาใจเขา ก่อนหันไปมองจิรายุเมื่อเขากระแอมขัดจังหวะ

“เป็นอะไรคะ”

“เลี่ยน ผมอิ่มแล้ว ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ” เทพบุตรหนุ่มลุกขึ้นยืน ก่อนหันไปชนกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเดินมาทางด้านหลังของเขา

“ไม่มีตาหรือไง” หญิงสาวตวาดอย่างฉุนเฉียว

มีนาชะโงกหน้าออกไปมอง คิ้วเรียวได้รูปสวยขมวดมุ่น เมื่อพบว่าเจ้าของเสียงแหวคือสโรชาซึ่งหลบไปอยู่เมืองนอกตั้งแต่ได้ประกันตัว ไม่รู้ว่ากลับมาเมืองไทยตั้งแต่เมื่อไร

“ขอโทษครับ ผมไม่ทันระวัง” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยเสียงนุ่ม

สโรชามองหน้าเขาตาโต ก่อนพึมพำอย่างประหลาดใจ

“คุณสอง...เป็นไปได้ยังไง”

“เรารู้จักกันด้วยเหรอครับ” จิรายุแสร้งถามด้วยสีหน้างุนงง สำหรับคนที่ไม่ถนัดพูดปด มีนาคิดว่าเขาทำได้ดีมาก

“คุณเกรซกลับมาจากเมืองนอกตั้งแต่เมื่อไรคะ” หล่อนถามแทรกขึ้น

เทพบุตรหนุ่มหันมามองแล้วแกล้งถามอย่างแปลกใจ

“รู้จักกันด้วยเหรอครับ”

“คุณเกรซเป็นพี่สาวของฉันค่ะ แล้วก็เป็นเพื่อนกับคุณรุต” มีนาถือโอกาสแนะนำ

สโรชาปรายตามองหล่อนแล้วเลื่อนสายตาไปมองศรุต

“แค่พี่สาวต่างแม่กับคนเคยรู้จักค่ะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างเย็นชา แล้วหันไปยิ้มหวานกับจิรายุ “ฉันชื่อ สโรชา ศุภการ ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็น

ทางการค่ะ”

“เราเคยพบกันมาก่อนเหรอครับ”

“ใช่ค่ะ” พี่สาวของหล่อนพยักหน้า “ฉันเคยไปบ้านบวรภัทร เคยไปเยี่ยมคุณด้วย แต่คุณไม่เคยเห็นฉัน เพราะตอนนั้นคุณไม่รู้สึกตัว คุณหายป่วยได้ยังไงคะ”

“ผมคงเบื่อนอนแล้วมั้งครับ” เทพบุตรหนุ่มพูดติดตลก สโรชาหัวเราะรับทันที แล้วคุยต่อเหมือนอยู่กันสองคน

“ฉันขอไปเยี่ยมคุณที่บ้านได้ไหมคะ”

“ได้ครับ คุณเป็นพี่สาวของคุณมีนา ผมยินดีต้อนรับคุณเสมอ”

จิรายุวางมือบนหัวไหล่ของหล่อน สโรชาตวัดตามามอง หญิงสาวเห็นความริษยาในแววตาของผู้เป็นพี่ แต่เพียงแวบเดียวก็หายไป แล้วกลับมายิ้มหวานอีกครั้ง

“ขอบคุณค่ะ”

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

เทพบุตรหนุ่มเดินไปห้องน้ำ สโรชาส่งสายตาเกลียดชังให้หล่อนกับศรุต แล้วสะบัดหน้าเดินไปที่โต๊ะของตน

มีนามองตามผู้เป็นพี่ไปแล้วหันกลับมามองศรุต เมื่อก่อนสโรชาหึงหวงเขาจนขับรถชนหล่อน แต่ตอนนี้กลับเกลียดเขาเหมือนกิ้งกือไส้เดือน

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มเงยหน้าถามเมื่อรู้สึกว่าถูกจ้องมอง

“ไม่มีค่ะ” หญิงสาวส่ายหน้าปฏิเสธ การที่หล่อนไม่เปิดใจรับใครไม่ใช่เพราะหวาดกลัวความรัก แต่หล่อนกลัววันที่ความรักจืดจางแล้วเปลี่ยนเป็นความเกลียดชัง เหมือนที่เห็นตอนนี้

๔๓

สโรชาเดินเข้าไปในห้องอาหาร กลิ่นหอมของข้าวต้มร้อนๆ โชยมาเข้าจมูกหล่อน หญิงสาวปิดปากหาว แล้วเสยผมยาวยุ่งเหยิงไปข้างหลัง ตั้งแต่กลับมาจากเมืองนอก หล่อนยังไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน เหตุผลแรกคือหล่อนอยากพักผ่อน เหตุผลที่สองคือเบื่อทำตัวเป็นลูกที่ดี เพราะทำไปพ่อก็ไม่เห็นหล่อนดีกว่าน้องสาวต่างแม่ เลยไม่รู้ว่าจะทำให้เหนื่อยไปทำไม

“มีอะไรกินบ้างคะแม่” หล่อนถามผู้เป็นแม่เสียงใส

คุณหญิงจงกลนีชะงักมือที่กำลังตักข้าวต้ม เงยหน้ามองลูกแล้วถามด้วยน้ำเสียงตำหนิ

“เมื่อคืนกลับบ้านกี่ทุ่ม ตั้งแต่กลับจากเมืองนอก ลูกเที่ยวเก่งเหลือเกินนะ”

“อยู่ที่โน่นเงียบเหงาจะตาย ขอเกรซเที่ยวให้สบายใจหน่อยเถอะค่ะ” หล่อนเดินไปนั่งตรงข้ามแม่แล้วชวนคุยด้วยท่าทางตื่นเต้น “เมื่อวันก่อนเกรซเจอเรื่องประหลาดด้วยนะคะ”

“เรื่องอะไร”

“คุณแม่จำลูกชายของคุณหญิงจารวีที่ป่วยเป็นเจ้าชายนิทราได้ไหมคะ”

“จำได้” ผู้เป็นแม่พยักหน้า “ทำไมเหรอ”

“เขาฟื้นแล้วค่ะ เกรซพบเขาที่ร้านอาหาร หล่อ แข็งแรง เหมือนไม่เคยป่วยมาก่อนเลย”

“ก็ดีแล้วนี่ แม่เขาคงดีใจ” คุณหญิงจงกลนีตักข้าวต้มกินต่อ แต่ต้องชะงักมือเมื่อได้ยินคำพูดต่อมาของลูกสาว

“เกรซพบนังมีนากับศรุตอยู่กับเขาด้วย เกรซอยากแก้แค้นพวกมันค่ะ”

“เรื่องมันผ่านไปแล้ว ลูกอย่าไปยุ่งกับพวกเขาดีกว่า แม่ไม่อยากทะเลาะกับพ่ออีก”

ผู้เป็นแม่พูดอย่างเหนื่อยใจ ตั้งแต่เกิดเรื่องคราวก่อน นางลดความเกลียดชังมนต์มีนาลงมาก คงเพราะเห็นความดีที่อีกฝ่ายไม่เอาเรื่องหล่อน แต่สำหรับสโรชาแค่นั้นไม่ถือว่าเป็นบุญคุณ เพราะถ้าน้องสาวต่างแม่ไม่มายุ่งกับศรุต หล่อนคงไม่สติหลุดแบบนั้นหรอก

“เกรซยอมไม่ได้ค่ะ เกรซจะต้องเหนือกว่านังมีนา เกรซจะทำให้คุณสองหลงรักเกรซ เกรซจะเป็นเจ้าของภัทรเจมส์ ศรุตจะต้องแค้นใจจนตายเหมือนที่เขาเคยทำกับเกรซ”

“ลูกจะทำแบบนั้นได้ยังไง ตั้งแต่เกิดเรื่องวันนั้น แม่ยังเข้าหน้าคุณหญิงจารวีไม่ติดเลย”

“เกรซสนใจแค่คุณสองค่ะ ถ้าทำให้คุณสองหลงเสน่ห์เกรซได้ คุณหญิงจารวีก็ไม่มีความหมาย” หญิงสาวเอ่ยอย่างมั่นใจแล้วหันไปสั่งกาแฟกับสาวใช้ เด็กสาวพยักหน้ารับแล้วยกกาแฟมาเสิร์ฟให้หล่อน

“มันจะดีเหรอลูก” ผู้เป็นแม่ถามอย่างไม่แน่ใจ “เขานอนเป็นผักมาตั้งนาน ถ้าพิกลพิการจะทำยังไง”

“เรื่องนั้นเกรซไม่สนใจหรอกค่ะ” หล่อนยกแก้วกาแฟขึ้นดื่มแล้ววาง

ลงบนจานรอง “ขอแค่ให้ศรุตกับนังมีนาคลั่งตายก็พอ แม่ช่วยเกรซด้วยนะคะ”

“แม่ว่า...”

“ถ้าแม่ไม่ช่วยเกรซ เกรซจะกลับไปอยู่เมืองนอกแล้วไม่กลับมาอีก” หล่อนเอ่ยเสียงเข้ม

ผู้เป็นแม่นิ่งไปทันที แล้วถอนใจอย่างอ่อนใจ

“เย็นนี้ลูกสาวเจ้าสัวธำรงฉลองแต่งงาน แม่กับพ่อได้การ์ดเชิญมาใบหนึ่ง พวกบวรภัทรคงไปร่วมงานด้วย แต่ไม่รู้ว่าจิรากรจะไปด้วยหรือเปล่านะ”

“ไม่ลองก็ไม่รู้ค่ะ ขอบคุณนะคะ รักแม่ที่สุดเลย เกรซไปดูชุดก่อนนะคะ”

สโรชายิ้มกว้างด้วยความดีใจ แล้วลุกออกจากห้องอาหาร คุณหญิงจงกลนีมองตาม ทั้งที่ไม่เห็นด้วยกับผู้เป็นลูก แต่ก็ห้ามปรามไม่ได้ เพราะตามใจกันมาตั้งแต่อ้อนแต่ออก

ภายในห้องทำงานของหมวดสาริน นายตำรวจหนุ่มนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ตรงหน้ามีแฟ้มคดีอุบัติเหตุของจิรากร หมวดหนุ่มเคาะนิ้วกับโต๊ะ คิ้วดกหนาขมวดอย่างใช้ความคิด รายงานระบุว่าตอนนั้นเป็นเวลาพลบค่ำ มีฝนตกปรอยๆ ผู้เสียหายขับรถมาด้วยความเร็วสูง เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุมีรถกระบะคันหนึ่งแล่นตัดหน้า จิรากรหักหลบทำให้รถเสียหลักตกลงไปในคลองส่งน้ำ

นายดนัยผู้เป็นพ่อเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ เพราะไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัย ส่วนชายหนุ่มได้รับบาดเจ็บหมดสติ กว่าพลเมืองดีจะช่วยออกมาจากรถได้ เขาก็จมน้ำหยุดหายใจไปหลายนาทีแล้ว ส่วนรถกระบะคู่กรณีขับหายไป ไม่หยุดให้ความช่วยเหลือ พยานหลายคนจำทะเบียนรถได้ แต่ตรวจสอบแล้วเป็นทะเบียนปลอม หลังเกิดเหตุคุณหญิงจารวีไม่ติดใจเอาความ นายตำรวจ

เจ้าของคดีจึงปิดคดีโดยระบุว่าเป็นอุบัติเหตุ

“ทำไมรถกระบะคันนั้นต้องสวมทะเบียนปลอม” หมวดหนุ่มพึมพำ สำนวนคดีมีจุดน่าสงสัย แต่เวลาล่วงเลยมาถึงสามปีแล้ว การรื้อฟื้นคดีแทบเป็นไปไม่ได้เลย แต่ถ้าเป็นการจัดฉากฆาตกรรมจริง มีนากับเพื่อนของหล่อนก็น่าเป็นห่วง เพราะเอาตัวไปเป็นเหยื่อล่อฆาตกร

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น หมวดสารินเงยหน้าขึ้นมองแล้วร้องบอกเจ้าของเสียงเคาะ

“เชิญครับ”

“ยุ่งหรือเปล่าครับหมวด” จ่าประสงค์เดินเข้ามา

“ไม่ครับ จ่ามีอะไรหรือเปล่า”

“ผมได้คลิปกล้องวงจรปิดจากร้านสะดวกซื้อใกล้กับจุดพบศพวิภามาครับ”

จ่าประสงค์ยื่นโทรศัพท์มือถือให้เขา หมวดหนุ่มรับมาดูอย่างตั้งใจ คลิปเป็นภาพของวิภาเดินเข้ามาซื้อของ มีชายคนหนึ่งเดินตามหล่อนเข้ามา พอจ่ายเงินเสร็จพยาบาลสาวเดินออกไป ชายคนนั้นก็เดินตามออกไปด้วย โดยที่ไม่ได้ซื้ออะไรเลยสักอย่าง เมื่อดูจากเวลาที่ระบุในคลิป ห่างจากเวลาเสียชีวิตที่แพทย์ระบุไม่ถึงชั่วโมง

“เห็นหน้าชัดขนาดนี้ จ่ารู้ไหมว่าเขาเป็นใคร”

“เขาชื่อนายสุชินครับ เคยต้องโทษหลายครั้ง แต่เป็นคดีไม่ร้ายแรง”

“ตามตัวเขามาสอบปากคำ” เขาสั่งการพลางส่งโทรศัพท์คืน

“ได้ครับ หมวดดูอะไรอยู่เหรอครับ”

“คดีอุบัติเหตุเมื่อสามปีก่อน” เขาเลื่อนแฟ้มให้อีกฝ่ายดู

จ่าประสงค์ก้มลงอ่านแล้วตบโต๊ะผาง

“มิน่าล่ะ! ผมก็ว่าเขาหน้าคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นว่าก่อน แต่นึกไม่ออกว่าที่ไหน ที่แท้เพื่อนของคุณมีนาหน้าตาเหมือนทายาทร้านเพชรนี่เอง พวกเขาเป็นฝาแฝดกันเหรอครับ”

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไรกันเลย”

“ไม่ได้เป็นอะไรกัน แต่หน้าตาเหมือนกัน แปลกดีนะครับ” จ่าประสงค์ส่งแฟ้มคืนให้เขา “แล้วหมวดเอาแฟ้มคดีนี้มาดูทำไมครับ”

“ผมอยากให้จ่าส่งคนไปดูแลคุณมีนา เพราะผมสังหรณ์ใจว่าอุบัติเหตุครั้งนั้นจะไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดา”

“เดี๋ยวนะครับ หมวดสงสัยว่าไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดา เลยสั่งให้ผมส่งคนไปตามดูคุณมีนา สองเรื่องนี้เกี่ยวกันด้วยเหรอครับ”

หมวดสารินมองหน้าผู้ใต้บังคับบัญชา เรื่องที่เขาช่วยมนต์มีนาปิดบังไว้เป็นเรื่องใหญ่ การจะเล่าให้บุคคลที่สามฟัง เขาต้องแน่ใจว่าคนคนนั้นจะไม่นำไปแพร่งพรายต่อ

“หมวดมีอะไรหรือเปล่าครับ ทำไมมองหน้าผมแบบนั้น”

“ผมไว้ใจจ่าได้ใช่ไหม” เขาถามอย่างเคร่งขรึม

จ่าประสงค์ขมวดคิ้วแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง

“ถามแบบนี้หมวดเอาปืนมายิงผมดีกว่าครับ”

“ผมขอโทษ จ่านั่งลงก่อนเถอะ เราคงต้องคุยกันยาว เพราะเรื่องมันค่อนข้างซับซ้อน”

หมวดสารินเล่าเรื่องทั้งหมดให้ลูกน้องฟัง เริ่มตั้งแต่วิภานัดพบมีนาที่สวนสาธารณะ เพราะสงสัยว่าศรุตทำร้ายจิรากรซึ่งเป็นผู้ป่วยที่พยาบาลสาวดูแล จากนั้นไม่นานก็พบศพเธอถูกฆ่าชิงทรัพย์ มีนาจึงสลับตัวเพื่อนของหล่อนกับทายาทภัทรเจมส์ เพื่อวางแผนจับคนร้ายให้ได้คาหนังคาเขา โดยขอร้องให้เขาช่วยเก็บเรื่องทั้งหมดเป็นความลับ

“ไม่ใช่เรื่องเล็กเลยนะครับ” จ่าประสงค์เอ่ยอย่างหนักใจ “ถ้าเรื่องปลอมตัวแดงขึ้นมา หมวดจะเดือดร้อนไปด้วย”

“ผมรู้ครับ แต่ผมปฏิเสธเธอไม่ได้ เพราะผมเป็นหนี้เธอ”

“หนี้บุญคุณหรือหนี้รักครับ” จ่าประสงค์ถามยิ้มๆ

“หนี้อะไรก็ไม่สำคัญหรอก ยังไงผมก็ต้องชดใช้ให้เธอ ถ้าจ่าไม่อยาก

ยุ่งด้วยผมก็เข้าใจนะ แต่ขอให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ”

“ลงเรือลำเดียวกันแล้ว ยังไงผมก็ไม่ทิ้งหมวด จะให้ผมช่วยอะไรก็บอกมาเลยครับ”

“ขอบคุณจ่ามาก” เขายิ้มให้อีกฝ่าย “ถ้ามีอะไรเพิ่มเติมผมจะบอก แต่ตอนนี้ส่งคนไปดูแลคุณมีนาก่อน ผมเกรงว่าเธอจะเป็นอันตราย”

“รับทราบครับ” จ่าประสงค์รับคำแล้วเดินออกไป

รถสปอร์ตสีขาวแล่นมาจอดในลานจอดรถของโรงแรมชื่อดัง มีนาเปิดประตูด้านคนขับลงมา แล้วเดินไปหาจิรายุซึ่งลงจากประตูอีกด้านหนึ่ง ชายหนุ่มสวมสูทสีครีมแบบกระดุมสองแถว ผมตัดสั้นจัดทรงเรียบร้อย ดวงหน้าคมคายเกลี้ยงเกลา เขามองมาด้วยท่าทางมั่นใจ ซึ่งแตกต่างจากหล่อนอย่างสิ้นเชิง

หญิงสาวก้มมองตัวเอง หล่อนสวมชุดราตรีสั้นสีทอง ตัวเสื้อเป็นแบบเกาะไหล่เฉียงข้าง แต่งด้วยโบผ้าซีทรูทิ้งชายระข้อมือ กระโปรงทรงดินสอยาวเสมอหัวเข่าเข้ารูป อวดเรือนร่างอ้อนแอ้นอรชร ผมยาวเกล้าเป็นมวยสูง สวมต่างหูเพชรน้ำงาม เข้าชุดกับแหวนและสร้อยข้อมือที่คุณจารวีให้ยืมมาสวม

“เจ้าสวยมาก เราเข้าไปในงานกันเถอะ” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยชมแล้วเดินนำไปที่โรงแรม

มีนาเดินตามไป ทุกก้าวที่จิรายุเดินผ่านต้องมีคนหันมามองเขา ข้อแรกเพราะเขาหล่อเหลาสะดุดตา และข้อสองเพราะเขาคือทายาทของภัทรเจมส์ หญิงสาวหน้าเครียดขึ้นมาทันที ข่าว จิรากร บวรภัทร หายป่วยกระจายไปทั่ววงสังคม หล่อนกังวลถึงวันที่ความจริงเปิดเผย แต่เขากลับไม่สนใจเรื่องนี้เลย

“เป็นอะไร สีหน้าไม่ดีเลย” เทพบุตรหนุ่มถาม

หญิงสาวหยุดเดินแล้วเงยหน้ามองเขา

“เรามาทำอะไรที่นี่เหรอ”

“มางานเลี้ยงฉลองสมรสลูกสาวเจ้าสัวธำรงแทนคุณหญิงจารวี” เขาตอบเสียงเรียบ

“ฉันว่าเรากำลังหลงทาง”

“เจ้าจะพูดอะไร”

มีนาเดินออกจากหน้าห้องจัดเลี้ยงไปยืนที่ระเบียงด้านนอก แล้วหันกลับไปมองเทพบุตรที่เดินตามมา

“เรากำลังหลงประเด็นกันหรือเปล่า เราต้องหาตัวคนที่ทำร้ายจิรากรแล้วเรามาทำอะไรกันที่นี่ เราจะเจอคนร้ายที่โรงแรมนี้เหรอ”

“เราก็ไม่อยากมาหรอก แต่เพื่อไม่ให้คนอื่นสงสัย เราจำเป็นต้องเล่นตามน้ำไปก่อน”

“เราต้องเล่นตามน้ำอีกนานไหม ฉันมีอู่รถต้องดูแล นายก็ต้องกลับสวรรค์ หรือว่านายไม่อยากกลับไปแล้ว” หล่อนจ้องหน้าเขาเขม็ง

เทพบุตรหนุ่มถอนใจยาวแล้วหมุนตัวไปมองแม่น้ำ

“เราคงกลับสวรรค์ไม่ได้แล้ว”

“เพราะฉันไม่รักใครเหรอ” หล่อนถามเสียงเบาหวิว

“ไม่ใช่หรอก” เขาหันกลับมาตอบ “แต่เป็นเพราะตัวเราเอง การลงมาอยู่โลกมนุษย์ทำให้เรารู้จักรักโลภโกรธหลง สิ่งเหล่านี้ฉุดเราให้ห่างจากสวรรค์ จนเราไม่แน่ใจว่าจะกลับไปได้แล้ว”

“ในฐานะเพื่อน ฉันอยากให้นายกลับสวรรค์ เพราะโลกมนุษย์ไม่ใช่ที่ของนาย ถึงนายจะเคยเป็นคุณหนึ่ง แต่ตอนนี้ทุกอย่างจบไปแล้ว นายสูงส่งเกินกว่าจะลดตัวลงมาอยู่ที่นี่”

มีนาเงยหน้าสบตาจิรายุ เทพบุตรหนุ่มมองตอบ ก่อนหันไปมองข้างหลัง เมื่อได้ยินเสียงสโรชาร้องทักแล้วเดินเข้ามาหาพวกเขา

“คุณสองมาทำอะไรตรงนี้คะ”

“ผมมายืนรับลมครับ คุณสโรชามางานแต่งลูกสาวคุณธำรงด้วยเหรอ

ครับ”

“เกรซมาแทนคุณแม่ค่ะ พอดีท่านไม่สบายเลยให้เกรซมาแทน คุณสองเรียกเกรซว่าเกรซก็ได้ค่ะ ไม่ต้องเรียกสโรชาหรอก เราไม่ใช่คนอื่นคนไกลกันเสียหน่อย” สโรชาวางมือบนท่อนแขนของเขาแล้วหันมายิ้มหวานให้หล่อน “จริงไหมจ๊ะน้องมีนา”

“ค่ะพี่เกรซ” หญิงสาวยิ้มตอบ เมื่ออีกฝ่ายปั้นหน้ามา หล่อนก็ปั้นหน้าตอบ จะได้เสมอภาคกัน

“เราเข้าไปในงานกันเถอะค่ะ เกรซหิวน้ำ อยากดื่มน้ำส้มสักแก้ว”

“เชิญครับ”

พวกเขาเดินควงแขนกันไปที่ห้องจัดเลี้ยง ท่าทางสนิทสนมเหมือนรู้จักกันมานาน ทั้งที่เพิ่งพูดคุยกันแค่สองครั้ง มีนาเดินตามไป รู้สึกว่าตัวเองเป็นส่วนเกินจนไม่อยากเข้าไปแทรก หล่อนหยุดยืนหน้าห้องจัดเลี้ยงกำลังคิดว่าจะกลับบ้านหรือตามเข้าไปในงานดี ศรุตก็เดินเข้ามาหาก่อน

“ไม่เข้าไปในงานเหรอครับ”

“ฉันรู้สึกเหนื่อยค่ะ อยากกลับบ้านไปพักผ่อน ฝากดูแลคุณสองด้วยนะคะ”

“ไม่จำเป็นมั้งครับ ดูเหมือนว่าจะมีคนทำหน้าที่นั้นแล้ว” เขาพยักพเยิดไปที่สโรชาแล้วเอ่ยอย่างเย้ยหยัน “พี่สาวของคุณเป็นคนฉลาดเลือก เธอเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ตัวเองเสมอ”

“คุณเอาอะไรมาวัดว่าอะไรดีที่สุดคะ”

“ทายาทภัทรเจมส์ เศรษฐีหมื่นล้าน ถ้ายังไม่ดีที่สุด แล้วใครจะดีครับ” เขาย้อนถามหล่อน

หญิงสาวเงยหน้ามองแล้วตอบเสียงหนัก

“สำหรับฉันเงินทองไม่สำคัญเท่านิสัยใจคอ ชาติกำเนิดไม่สำคัญเท่าสิ่งที่เราทำค่ะ”

“คุณกับสโรชาไม่เหมือนกันเลย” เขายิ้มให้หล่อน

“จะเหมือนกันได้ยังไงคะ” หญิงสาวยิ้มตอบ “คุณเกรซเป็นลูกเมียหลวง ส่วนฉันก็แค่ลูกเมียน้อย”

“คุณยังดีมีพ่อมีแม่ ผมสิไม่มีใครเลย เหมือนตัวคนเดียวในโลก”

เขาเดินเข้าไปในงาน หญิงสาวเดินตามเข้าไปแล้วพูดปลอบโยน

“คุณหญิงรักคุณมาก คุณเป็นคนสำคัญของภัทรเจมส์ คุณไม่ได้ตัวคนเดียวหรอกค่ะ”

“ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงใช่ แต่ตอนนี้ทายาทตัวจริงกลับมาแล้ว ผมก็แค่กาฝากในบ้านเท่านั้น”

“คุณดูแลภัทรเจมส์มาตั้งนาน คุณจะปล่อยให้คุณสองแย่งมันไปเหรอคะ ฉันว่ามันไม่ยุติธรรมเลย” หล่อนแกล้งพูดลองใจเขา

ชายหนุ่มหยุดเดินทันทีแล้วหันมามองอย่างไม่พอใจ

“ภัทรเจมส์ไม่ใช่ของผม ผมแค่ดูแลมันไว้เท่านั้น ไม่เคยคิดเอามาเป็นของตัวเอง”

“ฉันขอโทษค่ะ” หล่อนเอ่ยเสียงอ่อย “ฉันแค่คิดว่าภัทรเจมส์รุ่งเรืองทุกวันนี้เพราะความทุ่มเทของคุณ คุณก็ควรได้อะไรบ้าง ไม่ได้ตั้งใจทำให้คุณโกรธเลย”

“คุณแม่ให้ผมมามากแล้ว ขอตัวก่อนนะครับ”

ศรุตเอ่ยอย่างขุ่นเคืองแล้วเดินหนีไปทันที หญิงสาวมองตาม ถ้าชายหนุ่มแกล้งโกรธ เขาก็แสดงได้ดีมาก

เสียงโทรศัพท์มือถือของมีนาดังขึ้น หล่อนเปิดกระเป๋าถือหยิบโทรศัพท์ออกมาดู แล้วกดรับสายเมื่อเห็นว่าหมอต่อพงศ์โทร. มา

“สวัสดีค่ะหมอ”

“คุณจิราภรอาการไม่ดีเลย ผมต้องแจ้งให้ญาติทราบ แต่ผมแจ้งคุณหญิงจารวีไม่ได้ ผมไม่รู้จะทำยังไงแล้ว” หมอหนุ่มเอ่ยอย่างร้อนใจ

“ใจเย็นๆ ก่อนนะคะหมอ ฉันจะรีบไปโรงพยาบาลเดี๋ยวนี้ แล้วเราค่อยคิดหาทางกัน” หญิงสาววางสายแล้วเดินออกจากห้องจัดเลี้ยง แต่ต้อง

หยุดชะงัก เมื่อจิรายุเดินมาดักหน้าแล้วถามอย่างสงสัย

“เจ้าจะไปไหน”

“ฉันมีธุระด่วนต้องรีบไปทำ นายกลับบ้านกับคุณรุตนะ”

“ธุระอะไร” เขาคว้าแขนหล่อนไว้ “เจ้าคิดว่าเราโง่เหรอ ถึงดูไม่ออกว่าเจ้าโกหก”

“ไปคุยกันข้างนอกเถอะ” หล่อนเดินนำออกจากห้อง แล้วหยุดยืนตรงทางเดิน “หมอต่อโทร. มาบอกว่าอาการของคุณสองน่าเป็นห่วง ฉันกำลังจะไปดูเขาที่โรงพยาบาล”

“เราไปด้วย” เขาพูดสวนขึ้นมาทันที

“นายอยู่ที่นี่เถอะ เดี๋ยวคุณรุตสงสัย”

“สงสัยก็ช่างเขาสิ เราไม่สนใจหรอก” เทพบุตรหนุ่มเดินนำออกไป

มีนากลอกตาอย่างอ่อนใจ รีบเดินตามเขาไป ทั้งสองเดินไปขึ้นรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

ภายในห้องจัดเลี้ยงบนชั้นสามของโรงแรม ศรุตยืนอยู่ริมผนังกระจกมองรถของจิรากรแล่นออกไปด้วยความสงสัย ก่อนหันไปมองข้างหลังเมื่อได้ยินเสียงสโรชาร้องเรียก หญิงสาวเดินเข้ามาหา ในมือถือแก้วเครื่องดื่มสองแก้ว

“นายเห็นคุณสองไหม”

“กลับไปแล้ว” เขาตอบเสียงเรียบ

“กลับไปได้ยังไง ทำไมเขาไม่บอกฉัน”

“เขาก็ไม่ได้บอกผมเหมือนกัน ถ้าคุณอยากรู้ก็โทร. ไปถามคุณมีนาสิ ผมเห็นพวกเขาออกไปด้วยกัน” เขาชี้ไปที่ลานจอดรถ

หญิงสาวมองตามไปแล้วเอ่ยอย่างหงุดหงิด

“นังลูกเมียน้อยมันมีอะไรดี ทำไมผู้ชายถึงได้ตามกันต้อยๆ”

“เธอมีสิ่งที่คุณไม่มีไงครับ” ชายหนุ่มเอ่ยยิ้มๆ

สโรชาหันขวับมามองแล้วถามเสียงเขียว “อะไร”

“ความจริงใจครับ” เขาตอบเสียงเข้มพลางจ้องหน้าอีกฝ่าย “คุณมีนาจริงใจกับทุกคน ไม่เคยทำร้ายใครทั้งคำพูดและการกระทำ ขณะที่คุณเอาตัวเองเป็นใหญ่ ไม่เคยคิดถึงใจคนอื่น”

“พวกเดียวกันก็เข้าข้างกัน คุณสองไม่คิดแบบนายหรอก เพราะเขาไม่ใช่ลูกกำพร้า” สโรชาเอ่ยอย่างเย้ยหยัน

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงเบา ไม่โกรธเลยสักนิด แต่สมเพชมากกว่า

“ผมรู้จักนายสองมาทั้งชีวิต แต่คุณเพิ่งคุยกับเขาหนเดียว ถ้าคุณจะคิดแบบนั้นผมคงห้ามไม่ได้ แต่ในฐานะที่เราเคยรู้จักกัน ผมขอเตือนให้คุณเลิกวิ่งตามนายสอง เพราะถึงเขาจะเพิ่งฟื้น แต่เขาไม่ได้โง่ เขาแยกออกว่าใครเป็นเพชร ใครเป็นกรวด ขอตัวก่อนนะครับ”

ศรุตค้อมศีรษะให้อดีตคนรัก แล้วเดินออกจากงานเลี้ยง ทิ้งให้หล่อนยืนกรี๊ดอยู่คนเดียว

มีนากับจิรายุเดินเข้าไปในโรงพยาบาลบูรณเวช หมอต่อพงศ์เดินแกมวิ่งเข้ามาหา แล้วพาพวกเขาไปที่ห้องพักของจิรากร ซึ่งเป็นห้องพิเศษที่ไม่อนุญาตให้คนนอกเข้าไป ยกเว้นพยาบาลที่เขาไว้ใจได้คนเดียว

หญิงสาวเดินไปหยุดข้างเตียงผู้ป่วย อาการของจิรากรดูไม่ดีเลย ร่างกายของเขาผ่ายผอมลงไปมาก มีเครื่องช่วยหายใจครอบปากและจมูก มีเครื่องมือช่วยชีวิตวางอยู่รอบตัว แม้ไม่อยากคิดถึงเรื่องร้ายๆ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเวลาของชายหนุ่มเหลือน้อยเต็มทีแล้ว

“เกิดอะไรขึ้นคะ” หล่อนหันไปถามหมอต่อพงศ์ “ทำไมคุณสองถึงเป็นแบบนี้”

“คุณจิรากรหยุดหายใจครับ” หมอหนุ่มเดินมาหยุดข้างหล่อน “ผมปั๊มหัวใจขึ้นมาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ชีพจรเต้นอ่อนลงเรื่อยๆ ถ้าหัวใจของเขาหยุดเต้นอีก ผมต้องขอความเห็นของญาติเพื่อประกอบการรักษา ผมจึงตาม

ตัวคุณมาเพื่อปรึกษาว่าจะทำยังไงกันดี”

มีนามองอย่างหนักใจ คุณหญิงจารวีควรได้ดูใจลูกชายเป็นครั้งสุดท้าย แต่ถ้าบอกความจริงให้นางรู้ตอนนี้ นอกจากจะจับตัวคนที่ทำร้ายจิรากรไม่ได้แล้ว ทุกคนที่เกี่ยวข้องจะต้องเดือดร้อนไปด้วย หญิงสาวหันไปมองจิรายุ เขาเดินมายืนข้างเตียง จับมือจิรากรไปกุมไว้ หลับตาลง ใบหน้าคมคายสงบนิ่ง

“เขาทำอะไร” หมอหนุ่มถาม

“จับมือให้กำลังใจมั้งคะ” หล่อนตอบอย่างไม่แน่ใจ

“คุณจิรากรไม่รับรู้อะไรแล้ว กำลังใจคงช่วยอะไรไม่...”

หมอต่อพงศ์ยังพูดไม่จบประโยค สัญญาณชีพของจิรากรก็กลับมาเป็นปกติ ลมหายใจสม่ำเสมอ สีหน้าดูดีขึ้นทันตา หมอหนุ่มรีบเข้าไปตรวจอาการของเขา แล้วไปตรวจการทำงานของเครื่องมือแพทย์ เมื่อพบว่าไม่มีอะไรผิดปกติก็หันไปมองจิรายุด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“คุณทำได้ยังไง”

“ผมยกผลบุญของผมให้เขาครับ” เขาตอบเสียงเรียบ

“ผลบุญนี่นะ” หมอหนุ่มทำหน้าไม่เชื่อ

“เขาคงหมายถึงการให้กำลังใจค่ะ ความห่วงใยของเขาสื่อถึงคุณสอง ทำให้อาการป่วยของคุณสองดีขึ้น” หญิงสาวช่วยพูดแก้ต่าง เพราะการยกผลบุญให้กันฟังแล้วไม่เป็นวิทยาศาสตร์ หมอต่อพงศ์เป็นคนตรง เขาไม่มีทางเชื่อแน่นอน

“วันนี้อาการของคุณจิรากรดีขึ้น แต่ไม่รู้ว่าจะทรุดลงอีกเมื่อไร คุณสองคนคิดจะทำอะไรก็ควรเร่งมือกันได้แล้ว เพราะถ้าคุณจิรากรหยุดหายใจอีก ผมคงต้องแจ้งเรื่องนี้กับคุณหญิงจารวี”

“หมอไม่ต้องกังวลนะครับ เมื่อได้ตัวคนร้ายแล้ว ผมจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณหญิงจารวีฟังเอง ผมจะไม่ทำให้หมอเดือดร้อนเด็ดขาด”

“ผมไม่ได้กลัวเดือดร้อน” หมอต่อพงศ์ปฏิเสธเสียงเข้ม “แต่ผม

เป็นห่วงคุณมีนา เธอไม่ควรต้องมาเดือดร้อนเพราะคุณ”

“ผมเข้าใจครับ ฝากคุณหมอดูแลคุณจิรากรไปก่อน ผมจะรีบจบเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด แต่วันนี้ผมต้องกลับแล้ว เดี๋ยวคนที่บ้านบวรภัทรจะสงสัย” จิรายุหันมามองหล่อนแล้วเดินออกจากห้อง

“ฉันกลับก่อนนะคะ ถ้าคุณสองอาการทรุดลงอีก หมอโทร. หาฉันทันทีเลยนะคะ”

มีนาบอกลาหมอต่อพงศ์แล้วเดินตามเทพบุตรหนุ่มไป เขายืนรอหล่อนอยู่หน้าลิฟต์ พอประตูลิฟต์เปิด เขาก็เดินนำเข้าไปก่อน หญิงสาวเดินตามเข้าไปแล้วเงยหน้ามองเขา

“นายมีวิธีหาตัวคนร้ายแล้วเหรอ ถึงได้พูดกับหมอต่อพงศ์แบบนั้น”

“คิดว่ามี แต่ตอนนี้ยังบอกไม่ได้”

“ทำไมล่ะ” หล่อนขมวดคิ้วสงสัย

“เดี๋ยวถึงเวลาเจ้าก็รู้เอง รีบกลับไปที่งานกันเถอะ”

เทพบุตรหนุ่มตัดบทแล้วเดินออกจากลิฟต์ มีนาเดินตามเขาออกไป ทั้งสองเดินออกจากโรงพยาบาลโดยไม่เห็นว่ามีคนแอบตามพวกตน

หน้าแผนกจ่ายยาของโรงพยาบาลบูรณเวช จ่าประสงค์นั่งรอรับยาอยู่กับภรรยาซึ่งมาหาหมอเพราะปวดท้องอย่างรุนแรง นายตำรวจมากประสบการณ์มองไปรอบๆ ด้วยท่าทางหงุดหงิด เพราะนั่งรอมาพักใหญ่แล้ว แต่เภสัชกรยังไม่เรียกเขาไปรับยาเสียที

“กินจังเลยหมูกระทะ กินจนจะเป็นหมูแล้ว” เขาหันไปบ่นภรรยาแก้เซ็ง “เลิกงานแทนที่จะได้พักผ่อน ต้องมานั่งแกร่วที่โรงพยาบาล”

“อย่าบ่นนักเลยน่า ทีพี่จ่าไม่สบายฉันยังไม่เคยว่าเลย” ผู้เป็นภรรยาหันมาทวงบุญคุณ ไม่มีท่าทางสำนึกสักนิด

“นั่นมันไม่สบาย แต่นี่กินจนอาหารไม่ย่อย มันเหมือนกันที่ไหน” เขาขึ้นเสียงอย่างหัวเสีย

ภรรยาทำหน้าบึ้งแล้วโยนความผิดให้เขา

“ก็เป็นเพราะพี่นั่นแหละ ทำไมตอนกินไม่ห้ามฉัน”

จ่าประสงค์อ้าปากจะเถียง แต่เห็นมีนากับเพื่อนของหล่อนเดินผ่านมาก่อน ทั้งสองมีท่าทางรีบร้อนจนไม่เห็นเขา จากนั้นก็มีชายคนหนึ่งเดินตามพวกเขาไป นายตำรวจหนุ่มขมวดคิ้วสงสัย เพราะจำได้ว่าชายคนนั้นคือนายสุชิน ผู้ต้องสงสัยในคดีพยาบาลวิภา

“เธอกลับบ้านเองนะ พี่มีราชการด่วนต้องรีบไป”

จ่าประสงค์รีบเดินตามออกไป โดยไม่สนใจเสียงเรียกของภรรยาที่ดังตามหลังด้วยความโมโห

๔๔

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบาๆ หมวดสารินเงยหน้าขึ้นมอง ยังไม่ทันได้เอ่ยปากอนุญาต จ่าประสงค์ก็เปิดประตูเข้ามา ใบหน้าตอบเปื้อนรอยยิ้มเหมือนทุกครั้งที่พบหน้ากัน จนเขาแอบสงสัยอยู่บ่อยๆ ว่าอีกฝ่ายเคยมีเรื่องกลุ้มใจบ้างไหม

“ลมอะไรหอบมาแต่เช้าจ่า”

“ไม่มีลมอะไรหรอกครับ ผมแค่ขยันทำงาน” จ่าประสงค์นั่งลงหน้าโต๊ะทำงานของเขาโดยไม่รอคำเชิญ เพราะทำแบบนี้เป็นประจำ

“เอาความจริง ยังไม่ถึงเวลาประเมิน ไม่ต้องสร้างภาพ”

“เบื่อคนรู้ทัน” เขาแกล้งค้อนด้วยหางตา แล้วหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “เมื่อคืนผมพาเมียไปหาหมอ หมวดรู้ไหมครับว่าผมเจอใคร”

“ผมเดาไม่ถูกหรอก จ่าเล่ามาเถอะ”

“ผมเจอนายสุชินครับ” ลูกน้องเฉลย “มันสะกดรอยตามคุณมีนากับเพื่อนของเธอ ผมจึงแอบตามมันไปอีกทอดหนึ่ง นายสุชินตามพวกเขาไปจนถึงโรงแรม ซุ่มรออยู่พักหนึ่งก็กลับบ้านพักแถวชานเมือง”

หมวดสารินขมวดคิ้วครุ่นคิด ถ้าสุชินเป็นคนฆ่าวิภาจริง การที่เขาสะกดรอยตามมีนากับเพื่อนแสดงว่าแผนของพวกเขาได้ผล คนบงการที่อยู่เบื้องหลังเริ่มขยับตัวแล้ว

“หมวดจะให้ผมนำกำลังไปพาตัวนายสุชินมาสอบสวนเลยไหมครับ” จ่าประสงค์ถาม

“ปล่อยเขาไปก่อน หลักฐานของเรายังไม่แน่นหนาพอ ถ้านายสุชินยืนกรานไม่ยอมรับ เราก็ต้องปล่อยตัวไปอยู่ดี ดังนั้นเราต้องคิดให้รอบคอบ ถ้าไม่อยากแหวกหญ้าให้งูตื่น”

“แล้วหมวดจะให้ผมทำยังไงต่อไปครับ” ลูกน้องถามอีก

“ตอนนี้เรารู้ที่อยู่ของนายสุชินแล้ว ผมอยากให้จ่าส่งคนไปจับตาดูเขาไว้ ถ้าเขารับงานมาจัดการคุณมีนากับเพื่อน เขาต้องติดต่อคนบงการอีกแน่นอน”

“ได้ครับ” จ่าประสงค์ทำความเคารพ แล้วเดินออกจากห้องทำงาน

หมวดสารินหยิบแฟ้มของสุชินมาเปิดอ่าน เขาอายุห้าสิบปีเศษ ประวัติอาชญากรรมโชกโชน เคยถูกจับนับครั้งไม่ถ้วน แต่เป็นคดีไม่ร้ายแรง แค่ฉกชิงวิ่งราว ตีรันฟันแทง และเสพยาเสพติด แต่สิบปีที่ผ่านมาเขาหายไป ไม่พบการกระทำผิดอีก ประวัติบอกว่ามีลูกเมีย แต่ไม่ได้บอกว่าชื่ออะไร

หมวดหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา คิดว่าจะโทร. ไปบอกมีนาเรื่องสุชิน แต่สุดท้ายเขาก็เปลี่ยนใจ เพราะไม่อยากทำให้หล่อนกลัว ซึ่งคงไม่เป็นผลดีต่อแผนที่วางไว้ เขากดโทรศัพท์ไปหาจิรายุแทน ชายหนุ่มดูเป็นคนเข้มแข็ง เขาน่าจะรับเรื่องต่างๆ ได้ดีกว่าหญิงสาว

“ขอให้คุณคิดถูกเถอะมีนา”

ศรุตนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน มีแฟ้มเอกสารกองโตวางตรงหน้า แต่เขาไม่มีแก่ใจจะหยิบมาเปิดอ่าน เพราะเรื่องที่คุยกับคุณหญิงจารวีเมื่อเช้าวนเวียนมารบกวนสมาธิเขาอยู่ตลอดเวลา ชายหนุ่มพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด

แล้วหยิบแฟ้มบนสุดมาเปิดอ่าน แต่สิ่งที่เขาเห็นกลับเป็นใบหน้าของแม่บุญธรรมตอนเรียกเขาไปบอกเรื่องสำคัญ...

'มาแล้วเหรอลูก' คุณหญิงจารวีเงยหน้าขึ้นมองเมื่อเห็นเขาเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น ชายหนุ่มนั่งลงตรงข้ามมารดา แล้วถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

'คุณแม่มีอะไรจะใช้ผมเหรอครับ'

'ไม่มีหรอกจ้ะ' นางส่ายหน้า 'แม่แค่อยากขอบใจรุตที่ช่วยดูแลภัทรเจมส์'

'คุณแม่เลี้ยงดูผมมาอย่างดี ฉุดผมขึ้นมาจากกองขยะ ผมทำแค่นี้นับว่าน้อยมากครับ' เขาจับมือผู้เป็นแม่มากุมไว้

คุณหญิงจารวีมองหน้าเขาแล้วยิ้มอย่างอ่อนโยน

'หลายปีนี้ถ้าไม่ได้รุตช่วยบริหารงาน บริษัทของเราคงไปไม่รอด แต่ตอนนี้น้องกลับมาทำงานได้แล้ว แม่ต้องขอตำแหน่งประธานบริหารคืนให้น้อง เพราะภัทรเจมส์เป็นสมบัติของตระกูลบวรภัทร'

ศรุตนั่งนิ่งเหมือนถูกสาป มือที่กุมมือผู้เป็นแม่เย็นเฉียบ ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงจนได้ วันที่จิรากรกลับมาแย่งทุกอย่างไปจากเขา

'แต่รุตไม่ต้องห่วงว่าจะลำบากนะ' คุณหญิงจารวีบีบมือเขา 'แม่มีสมบัติส่วนตัวเป็นที่ดินแถวเชียงใหม่แปลงหนึ่ง แม่จะยกให้ลูกไปบริหารพร้อมกับเงินทำทุนก้อนหนึ่ง รุตเป็นคนเก่ง จะต้องทำให้ที่ดินผืนนี้งอกงามได้แน่นอน'

'ผมไม่ต้องการอะไรครับ' เขายิ้มให้ผู้เป็นแม่ 'คุณแม่ให้ผมมามากแล้ว ถ้าคุณแม่อยากให้ผมวางมือ ผมก็ยินดีจะทำ ขอแค่คุณแม่สบายใจก็พอ'

'ขอบใจลูกมากนะ แม่คิดไม่ผิดเลยที่รับรุตมาอยู่ด้วย' นางเอ่ยอย่างโล่งอก โดยไม่รู้ว่าใต้รอยยิ้มใสซื่อของศรุตซ่อนความคับแค้นใจไว้

ศรุตทุบกำปั้นกับโต๊ะทำงาน เวลาอยู่ต่อหน้าคุณหญิงจารวี เขาต้องแสร้งทำเป็นคนดีเพื่อให้นางรักเมตตา ทั้งที่อยากลุกขึ้นอาละวาด เขาดูแล

ภัทรเจมส์มากับมือ ทุ่มเทแรงกายแรงใจ แต่สุดท้ายเขาก็เป็นได้แค่คนดูแล เพราะเขาเป็นลูกบุญธรรม ไม่ใช่ทายาทตระกูลบวรภัทร

“คุณรุตคะ”

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ชายหนุ่มหันขวับไปมองแล้วตวาดเสียงห้วน

“มีอะไร”

“คุณจิรากรเชิญคุณรุตไปพบที่ห้องค่ะ” บุศราเดินเข้ามาบอก

“เขาบอกหรือเปล่าว่ามีเรื่องอะไร”

“บุศไม่ทราบค่ะ” หล่อนส่ายหน้า “ท่านไม่ได้บอก”

“มีอะไรก็ไปทำเถอะ”

ศรุตโบกมือไล่อย่างหงุดหงิด แล้วเดินออกจากห้องทำงาน จิรากรสั่งให้เขาไปพบทั้งที่เขามีศักดิ์เป็นพี่ เพิ่งมาทำงานได้ไม่กี่วันก็ทำตัวใหญ่โตคับบริษัท นิสัยชอบเหยียบย่ำคนอื่น ไม่ว่ากี่ปีก็ยังเหมือนเดิม เขาหยุดยืนหน้าห้องทำงานเก่าของตน เคาะประตูแล้วเปิดเข้าไป

“มาแล้วเหรอครับพี่” เจ้าของห้องคนใหม่เงยหน้ามอง “นั่งก่อนสิครับ”

“นายเรียกพี่มาทำไมเหรอ” เขาถามพลางนั่งลง อยากคุยให้จบๆ จะได้รีบออกไป

“แม่คงบอกเรื่องนี้กับพี่แล้ว” จิรากรวางเอกสารแผ่นหนึ่งตรงหน้าเขา

ศรุตหยิบขึ้นมาอ่าน แล้ววางลงอย่างเบามือ ทั้งที่อยากฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เพราะมันคือหนังสือปลดเขาจากตำแหน่งประธานบริหาร

“นายเพิ่งหายป่วย ไม่เห็นต้องรีบร้อน ยังไงภัทรเจมส์ก็ต้องเป็นของนายอยู่แล้ว”

“ผมกินแรงพี่มานานแล้ว พี่ควรมีชีวิตเป็นของตัวเอง ไม่ต้องมาผูกติดกับครอบครัวของผมอีก” จิรากรยื่นปากกาให้เขา “เซ็นชื่อเถอะครับ พี่จะได้เป็นอิสระ”

ศรุตยื่นมือไปรับปากกา กำไว้ในอุ้งมือ ครั้งนี้เขาเป็นฝ่ายแพ้ เขาต้อง

ยอมไปก่อน แล้วถึงทีเขาเมื่อไร เขาจะเอาคืนให้สาสม

“ทุกอย่างที่นี่เป็นของนาย นายจะทำยังไงก็ได้ พี่ไม่ขัดข้องหรอก” เขาเซ็นชื่อในเอกสารแล้วส่งคืนให้อีกฝ่าย “แค่นี้ใช่ไหม”

“ขอบคุณครับ” จิรากรรับไปดูแล้วยิ้มให้เขา “ผมขอให้พี่โชคดี พี่เป็นคนเก่ง พี่ต้องดูแลไร่ของคุณแม่ได้ดี ส่วนงานที่ภัทรเจมส์ ผมจะรับช่วงต่อเอง ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ”

ศรุตพยักหน้ารับแกนๆ แล้วลุกเดินออกจากห้อง ท่าทางภายนอกของเขาสงบ ทว่าในใจลุกโชนราวเปลวเพลิง เขาดูแลภัทรเจมส์มาร่วมสิบปี ลงทุนลงแรงไปไม่รู้เท่าไร เหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาด ขณะที่จิรากรนอนง่อยอยู่บนเตียง ไม่กระดิกกระเดี้ยทำอะไรเลย พอฟื้นขึ้นมาไม่กี่วันก็ชุบมือเปิบ แย่งทุกอย่างไปจากเขา แบบนี้มันยุติธรรมแล้วหรือ

ชายหนุ่มเดินเข้าห้องทำงานของตน มองไปรอบตัวเพื่อหาที่ระบาย แต่ยังไม่ทันได้ลงมือทำอะไร เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้นก่อน เขาหยิบโทรศัพท์ออกมาดู อยากขว้างทิ้งมากกว่ารับสาย เพราะคนที่โทร. มาคือบิดา เขารอให้เสียงเรียกเข้าเงียบไปเอง แต่ผู้เป็นพ่อไม่ละความพยายาม เขาจึงต้องกดรับสายเมื่อความอดทนหมดลง

“มีอะไรพ่อ” เขาถามเสียงห้วน

“รถพ่อเสีย เอ็งโอนเงินมาสักสามหมื่นได้ไหม”

“อะไรกัน เพิ่งเอาไปหมดแล้วเหรอ” เขาถามอย่างฉุนเฉียว พ่อรับงานติดตามมีนา แต่ผ่านมาหลายวันไม่เคยส่งข่าวมาเลย

“ทำงานก็ต้องมีค่าใช้จ่าย” ผู้เป็นพ่ออ้างเหมือนทุกครั้ง “พ่อเองก็ต้องกินต้องใช้ ปล่อยให้พ่ออดๆ อยากๆ มันบาปนะลูก”

“เดี๋ยวผมโอนให้ แค่นี้นะ” ศรุตตัดบทแล้วกดวางสาย จิรากรเกิดมามีพร้อมทุกอย่าง ส่วนเขาไม่มีอะไรเลย แม้แต่พ่อที่รักเขาอย่างจริงใจ ชายหนุ่มกวาดแฟ้มเอกสารลงจากโต๊ะ ความริษยาลุกโชนราวเปลวไฟ

มีนาชะงักมือที่กำลังยกขึ้นจะเคาะประตู เมื่อได้ยินเสียงโครมคราม ดังจากห้องทำงานของศรุต หล่อนหันไปมองเลขานุการของเขาอย่างขอความเห็น หญิงสาวรีบลุกมาหาแล้วกระซิบบอก

“อย่าเข้าไปดีกว่าค่ะ คุณรุตอารมณ์ไม่ดีเลย ใครก็เข้าหน้าไม่ติด”

“เกิดอะไรขึ้นเหรอคะ”

“คุณยังไม่เห็นเหรอคะ”

บุศราหยิบกระดาษบนโต๊ะทำงานส่งให้หล่อน หญิงสาวรับไปอ่านอย่างงงๆ ข้อความในเอกสารบอกว่าศรุตถูกปลดจากตำแหน่งประธานบริหาร แล้วแต่งตั้งจิรากรขึ้นมาแทน โดยให้มีผลตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

“ขอบคุณค่ะ”

มีนาส่งประกาศคืนให้เลขานุการสาว แล้วเดินไปที่ห้องทำงานของจิรายุ หญิงสาวเคาะประตูแล้วเปิดเข้าไป เทพบุตรหนุ่มนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน พอหล่อนอ้าปากจะพูดเขาก็ยกมือห้าม

“ไม่ต้องพูดหรอก ทุกอย่างที่เราทำลงไป เราทำเพื่อปกป้องจิรากรกับคุณหญิงจารวี”

“เรายังไม่มีหลักฐานที่แน่ชัด สิ่งที่นายทำกับคุณรุตไม่เกินไปหน่อยเหรอ”

“เพื่อกระชากหน้ากากเขา เราจำเป็นต้องใช้วิธีรุนแรง” เทพบุตรหนุ่มยืนยันเสียงเข้ม ดวงหน้าหล่อเหลาเย็นชา

“เดี๋ยวนี้ฉันไม่รู้จักนายแล้ว” หล่อนส่ายหน้าอย่างผิดหวัง “เทพบุตรคนนั้นหายไปไหน”

“เราไม่ใช่เทพบุตรอีกแล้ว ขอแค่จิรากรกับคุณหญิงจารวีปลอดภัย เรายอมตกนรก”

“ฉันไม่ยอมให้นายทำร้ายตัวเองอีกแล้ว ยิ่งอยู่บนโลกมนุษย์นานเท่าไร นายยิ่งเปลี่ยนไปเท่านั้น ฉันจะส่งนายกลับสวรรค์เดี๋ยวนี้” หล่อนถอยไปยืนกลางห้องแล้วร้องเรียกเสียงดัง “องค์อินทร์เพคะ ทรงได้ยินไหม”

"เจ้าจะทำอะไร" เขาเดินเข้ามาหา

"หม่อมฉันรู้จักความรักแล้ว" หล่อนร้องบอกเสียงดังขึ้น "ได้โปรดพาจิรายุเทพบุตรกลับสวรรค์ด้วย"

"ทำแบบนี้ไม่ได้ผลหรอก เจ้าหลอกสวรรค์ไม่ได้ เพราะเจ้าไม่ได้รักศรุต"

"ฉันไม่ได้รักคุณรุต" หล่อนมองหน้าเขาแล้วเอ่ยเสียงหนัก "แต่ฉันรักคนอื่น คนที่ไม่สมควรรัก ฉันพยายามปฏิเสธมาตลอด เพราะไม่อยากดึงเขาลงมาต่ำ ฉันรัก..."

"หยุดเดี๋ยวนี้นะ!" เขาคว้าแขนหล่อน กระชากเข้ามาหา "สิ่งที่เจ้าคิดจะทำไม่มีวันสำเร็จ เพราะคนคนนั้นไม่ได้รักเจ้าตอบ อย่าพูดออกมาให้อายเลย"

มีนาจ้องหน้าเทพบุตรหนุ่ม หัวใจเจ็บปวดเหมือนถูกกรีดเมื่อเห็นแววตาเย้ยหยันของเขา หญิงสาวเม้มปากแน่น น้ำตาปริ่มขอบตา

"ฉันเกลียดนาย อยากทำอะไรก็ทำไปเลย ฉันจะไม่ยุ่งเรื่องของนายอีกแล้ว" หล่อนพูดใส่หน้าเขาแล้ววิ่งออกจากห้อง

จิรายุยืนมองประตูห้องทำงาน เขารู้ว่ามีนาจะพูดอะไร แต่เขายอมให้หล่อนพูดไม่ได้ เพราะเขาก็รู้สึกไม่ต่างจากหล่อน หากองค์อินทร์รับฟังหญิงสาว แล้วเรียกตัวเขากลับสวรรค์ตอนนี้ จิรากรกับคุณหญิงจารวีจะไม่มีใครปกป้อง เขาจึงจำเป็นต้องทำร้ายจิตใจหล่อน ทั้งที่ไม่อยากทำเลยสักนิด

"เราขอโทษ" เทพบุตรหนุ่มพึมพำ เขารังเกียจตัวเองเหลือเกิน

ศรุตขับรถมาจอดหน้าคฤหาสน์บวรภัทร วันนี้เขากลับบ้านเร็วเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี เพราะงานของเขาถูกจิรากรเอาไปทำหมดแล้ว ชายหนุ่มเปิดประตูลงจากรถ คิ้วเข้มขมวดอย่างสงสัยเมื่อเห็นรถยนต์คุ้นตาจอดอยู่ริมกำแพง

“คุณรุตครับ” คนรับใช้หนุ่มเดินมาหา

เขาส่งกุญแจรถให้อีกฝ่ายแล้วชี้ไปที่รถยนต์คันนั้น “คุณสโรชามาเหรอ”

“ครับ เธอเพิ่งมาถึงก่อนคุณครู่หนึ่ง”

ศรุตเดินเข้าไปในคฤหาสน์ นึกสงสัยว่าอดีตคนรักมาทำไม หลังจากก่อเรื่องวุ่นวายในงานแสดงเครื่องเพชร เขาไม่คิดว่าหญิงสาวจะกล้ามาเหยียบบ้านเขาอีก

“คุณรุตบอกว่าคุณป้าชอบกินช่อม่วง เกรซผ่านร้านขนมเจ้าดังเลยซื้อมาฝากค่ะ” เสียงสโรชาดังออกมาจากห้องรับแขก ชายหนุ่มแอบยืนฟังอย่างสนใจ

“ขอบใจที่นึกถึงคนแก่นะ วันนี้มาหาป้ามีอะไรหรือเปล่า”

“เกรซกำลังจะเปิดตัวโรงแรมแห่งใหม่ที่หัวหิน อยากเชิญคุณหญิงป้ากับคุณสองไปร่วมงานค่ะ” หล่อนตอบเสียงอ่อนเสียงหวานโดยไม่เอ่ยถึงเขาสักคำ

“ป้ายินดีด้วยนะจ๊ะ แต่ตอนนี้ตาสองงานยุ่งมาก คงเดินทางไปร่วมงานไม่ได้” คุณหญิงจารวีปฏิเสธอ้อมๆ

“คุณสองหายป่วยกลับมาทำงานแล้ว คุณหญิงป้าน่าจะจัดงานเลี้ยงโดยเชิญเพื่อนสนิทและผู้ถือหุ้นมาร่วมงาน เพื่อเปิดตัวคุณสองให้ทุกคนได้รู้จัก และถือโอกาสเที่ยวพักผ่อนด้วย”

“ป้า...” แม่ของเขาจะปฏิเสธอีกครั้ง แต่สโรชาพูดขัดขึ้นก่อน

“ถ้าคุณป้าตกลง เกรซจะไม่คิดค่าใช้จ่ายเลย ถือเป็นการไถ่โทษที่เกรซทำเรื่องไม่ดีในงานแสดงเครื่องเพชรคราวก่อน”

“ขอบใจหนูเกรซมากนะ แต่ป้าไม่แน่ใจว่านายสองจะยอมไหม เพราะป้าเคยพูดเรื่องนี้แล้ว แต่แกไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไร”

ศรุตขมวดคิ้วครุ่นคิด ระยะทางจากกรุงเทพฯ ไปหัวหินไม่ใช่ใกล้ๆ อาจเกิดอะไรขึ้นระหว่างทางก็ได้ ชายหนุ่มยิ้ม นึกขอบใจอดีตคนรักที่ช่วย

ให้เขาเห็นช่องทางกำจัดเสี้ยนหนามในชีวิต

“ผมเห็นด้วยกับคุณเกรซครับ” เขาเดินเข้าไปในห้องแล้วนั่งลงข้างมารดา “ถ้านายสองไม่ยอมไป เราก็ไม่ต้องบอกสิครับ”

“ยังไงเหรอจ๊ะ” ผู้เป็นแม่หันมาถาม

“วันเสาร์นี้ผมจะชวนนายสองไปตรวจโรงงานที่เพชรบุรี แล้วค่อยพาไปพักที่โรงแรมของคุณเกรซ ส่วนคุณแม่กับแขกก็ไปรอที่โรงแรมก่อน พอเราสองคนไปถึงค่อยบอกเขาเรื่องงานเลี้ยง ถึงตอนนั้นนายสองก็ปฏิเสธไม่ได้แล้ว”

“จะดีเหรอลูก” นางถามอย่างไม่แน่ใจ “เหลือเวลาแค่ไม่กี่วัน แม่กลัวเชิญแขกไม่ทัน แล้วถ้าน้องโกรธ แม่จะทำยังไง”

“คุณสองไม่โกรธคุณหญิงป้าหรอกค่ะ ส่วนเรื่องเชิญแขก เกรซคิดว่าคุณรุตน่าจะจัดการได้ ใช่ไหมคะคุณรุต” หญิงสาวหันมาสบตาเขา

ศรุตยิ้มให้หล่อนแล้วหันไปพูดกับแม่ของตน

“ใช่ครับคุณแม่ เรื่องเชิญแขกผมจัดการเอง ส่วนเรื่องงานเลี้ยงยกให้เกรซจัดการ คุณแม่แค่ไปเตรียมชุดสวยๆ ใส่ในวันงานก็พอแล้ว”

“ตกลงจ้ะ บ้านเราเศร้ามานานแล้ว เล่นอะไรแบบนี้บ้างก็ดี งั้นตกลงตามนี้เลยนะ วันเสาร์นี้เราจะไปหัวหินกัน” คุณหญิงจารวียิ้มสดใส ก่อนหันไปมองประตูห้องรับแขกเมื่อจิรากรเดินเข้ามา

“จะไปไหนกันเหรอครับ”

“แม่...” นางทำหน้าเหลอหลา ศรุตจึงช่วยบอกแทน

“วันเสาร์นี้คุณแม่อยากให้ฉันพานายไปดูโรงงานที่เพชรบุรี แล้วถือโอกาสไปพักผ่อนที่โรงแรมของคุณเกรซด้วย”

“ใช่จ้ะ” นางรีบพยักหน้ายืนยัน “แม่ไม่ได้ไปเที่ยวทะเลนานแล้ว ลูกชวนหนูมีนาไปด้วยกันนะ”

“ผมไม่มีปัญหาหรอกครับ แต่มีนาคงไปด้วยไม่ได้แล้ว”

“ทำไมล่ะลูก” คุณหญิงจารวีถาม

“มีนาเพิ่งมาขอลาออกกับผม เธอเห็นว่าผมแข็งแรงดีแล้ว จึงขอกลับไปดูแลอู่ซ่อมรถ”

“ไม่เห็นหนูมีนาบอกแม่เลย เดี๋ยวแม่จะโทร. ไปคุยกับเธอเอง”

“ไม่ต้องหรอกครับ ผมดูแลตัวเองได้ ขอตัวก่อนนะครับ”

จิรากรเดินออกจากห้อง นางมองตามลูกชายแล้วหันมาพูดกับสโรชา

“อยู่กินข้าวเย็นด้วยกันนะหนูเกรซ วันนี้ป้าให้แม่บ้านทำแกงมัสมั่นไว้”

“วันนี้คงไม่สะดวกครับ เพราะเกรซต้องรีบไปเตรียมงาน ใช่ไหมครับ” ศรุตหันไปถามอดีตคนรัก

หญิงสาวสบตาเขาแล้วหันไปพูดกับคุณหญิงจารวี

“ใช่ค่ะคุณหญิงป้า เกรซขอตัวกลับเลยนะคะ”

“จ้ะ เดี๋ยวเจอกันที่หัวหินนะ”

“ค่ะคุณหญิงป้า”

หญิงสาวยกมือไหว้แม่ของศรุต แล้วเดินออกจากห้องรับแขก เขาตามไปส่งหล่อนที่รถ เปิดประตูแล้วผายมือเชิญ

“เชิญครับคุณเกรซ”

“นายช่วยฉันทำไม นายต้องการอะไร” สโรชาคาดคั้น

“ผมเห็นคุณอยากได้นายสอง จึงช่วยสงเคราะห์เพื่อเอาบุญ ไม่ได้อยากได้อะไรเลย” เขาตอบกวนๆ

หญิงสาวเงยหน้ามองแล้วส่ายหน้าไม่เชื่อ

“คนอย่างนายไม่เคยทำอะไรโดยไม่หวังผล นายเปิดโอกาสให้ฉันใกล้ชิดคุณสอง เพราะนายอยากกันเขาจากมีนาใช่ไหม”

ศรุตหัวเราะอย่างอารมณ์ดี หญิงสาวพูดถูก เขาทำอะไรหวังผลเสมอ ซึ่งคงไม่ต่างจากหล่อนเท่าไร ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะคบหากันได้อย่างไร

“มีนาเป็นผู้หญิงที่ผมอยากใช้ชีวิตด้วยที่สุด แต่ที่ผมช่วยคุณไม่ใช่เพราะเหตุผลนี้หรอก”

“งั้นเพราะอะไร” หล่อนถามเสียงเข้ม

“นายสองเจอแต่คนดีๆ มาตลอด ผมอยากให้เขาเจอคนเลวๆ บ้าง ชีวิตจะได้มีรสชาติ” ชายหนุ่มกระซิบบอกแล้วเดินหนีไป ทิ้งให้อดีตคนรักยืนกรี๊ดอยู่คนเดียว

“แก!”

ศรุตหยุดยืนริมสระว่ายน้ำหลังคฤหาสน์ ดวงตาคมกริบมองไปรอบๆ พอเห็นว่าปลอดคนจึงหยิบโทรศัพท์มือถือมากดโทร. ออก เสียงเรียกเข้าดังอยู่อึดใจหนึ่ง คนที่เขาโทร. หาก็รับสายแล้วถามสวนมาทันที

“เอ็งโอนเงินให้พ่อหรือยัง”

“ผมมีงานให้พ่อทำ ส่วนเรื่องเงิน เดี๋ยววางสายแล้วผมจะจัดการให้ครับ” ชายหนุ่มกัดฟันตอบอย่างสุภาพ ทั้งที่อยากขว้างโทรศัพท์มือถือทิ้ง พ่อไม่เคยสนใจอะไรเลยนอกจากเงิน เมื่อก่อนไถเงินจากแม่แทบทุกวัน ตอนนี้เปลี่ยนมาไถเงินจากเขาแทน

“ขอบใจเอ็งมาก” ผู้เป็นพ่อตอบ “แล้วเอ็งจะให้พ่อทำงานอะไร”

“ผมอยากให้พ่อหาคนไว้สี่ห้าคน เลือกแต่คนที่ไว้ใจได้เท่านั้น”

“เอ็งจะเอาคนไปทำอะไร” ผู้เป็นพ่อถาม

“พ่อไปเตรียมคนให้พร้อมก่อน แล้วผมจะโทร. ไปบอกอีกที”

“ได้ เอ็งอย่าลืมเงินพ่อล่ะ”

“ผมไม่ลืมหรอก แค่นี้นะ” เขากดวางสายอย่างหงุดหงิด แล้วเดินกลับเข้าไปในคฤหาสน์

อีกด้านหนึ่งของสระว่ายน้ำ รณกรเทพบุตรปรากฏกายใต้ต้นลีลาวดี ดวงตาคมมองตามศรุตไป แล้วเงยหน้ามองระเบียงห้องของจิรายุ ในฐานะเทวดาเขาไม่มีสิทธิ์ก้าวก่ายเรื่องของมนุษย์ แต่ในฐานะเพื่อน เขาทนเห็นอีกฝ่ายเป็นอันตรายไม่ได้

เสียงเตือนจากแท็บเล็ตสวรรค์ของเขาดังขึ้น กรมกามเทพส่งภารกิจใหม่มาให้เขาทำแล้ว เทพบุตรหนุ่มเสกเครื่องมือทำงานของตนออกมา นิ้ว

เรียวยาวจิ้มคำสั่งบนหน้าจอ ภาพมนุษย์ชายหญิงคู่หนึ่งปรากฏขึ้น ฝ่ายชายเป็นคนที่เขาคุ้นหน้า แม้ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ส่วนฝ่ายหญิงเป็นคนที่เขารู้จักดี

“จิรากร บวรภัทร มนต์มีนา ศุภการ”

รณกรเทพบุตรขมวดคิ้วครุ่นคิด หญิงสาวเป็นมนุษย์ที่สหายของเขาดูแล ทำไมกรมกามเทพจึงสั่งเขาจับคู่ให้หล่อนอีก หรือว่าสวรรค์อยากให้เขาช่วยเพื่อน เพราะถ้าเขาทำภารกิจครั้งนี้สำเร็จ ก็เท่ากับจิรายุทำงานสำเร็จด้วย

“หรือว่าจะมีอะไรมากกว่านั้น” เขาพึมพำแล้วหายตัวจากไป

๔๕

วันเดินทางไปหัวหินมาถึงอย่างรวดเร็ว จิรายุยืนมองท้องฟ้าอยู่ที่ระเบียงห้องนอนของตน หลับตาลงปล่อยใจสัมผัสกับสิ่งรอบตัว สายลมเย็น แสงแดดอ่อนๆ และเสียงนกร้อง โลกมนุษย์อาจไม่สวยงามเท่าสวรรค์ แต่เมื่ออยู่แล้วก็น่าอภิรมย์ไม่น้อย โดยเฉพาะเมื่อได้อยู่กับคนที่เรารักและรักเรา

เทพบุตรหนุ่มลืมตาขึ้นมอง ตั้งแต่ทะเลาะกับมีนาในห้องทำงาน หญิงสาวไม่มาให้เขาเห็นอีกเลย หล่อนคงโกรธเกลียดเขามาก เพราะสิ่งที่เขาทำมันเลวร้ายนัก

“จิรายุ” เสียงรณกรดังขึ้นด้านหลัง เจ้าของชื่อหันไปมองแล้วถามผู้มาเยือน

“ท่านมาทำไม”

“เรามาเตือน...”

“อย่า” เขายกมือห้าม “เราไม่อยากให้ท่านผิดกฎสวรรค์”

“ไม่ผิดหรอก ถ้าเกี่ยวกับมนุษย์ที่เราดูแล”

“ท่านดูแลใคร” เขาขมวดคิ้วสงสัย “บ้านนี้นอกจากเรา ศรุต และคุณหญิงจารวีก็ไม่มีใครแล้ว”

“ยังเหลืออีกคนหนึ่ง”

“จิรากรเหรอ” เขาถามเสียงเบาหวิว

“ใช่” รณกรเทพบุตรพยักหน้า “เราได้รับมอบหมายให้จับคู่จิรากรกับมนต์มีนา”

“ท่านจะจับคู่พวกเขาได้อย่างไร จิรากรยังเป็นเจ้าชายนิทราอยู่เลย”

“สวรรค์กำหนดมาเช่นนั้น เราแค่ทำหน้าที่ของเรา”

จิรายุนิ่งคิด หากสวรรค์กำหนดมาเช่นนี้ แสดงว่าจิรากรจะหายเป็นปกติ ถ้าเป็นเช่นนั้นเขาก็ไม่มีอะไรต้องห่วงอีกแล้ว เพราะคุณหญิงจารวีกับมีนาจะมีคนดูแลเมื่อเขาไปจากโลกมนุษย์แล้ว

“เราขอให้ท่านทำงานสำเร็จ”

“การไปหัวหินครั้งนี้อันตรายมาก ท่านไม่มีอิทธิฤทธิ์แล้ว หากโดนทำร้าย ท่านจะตายเหมือนมนุษย์ทั่วไป ถอนตัวออกมาเถอะ ท่านยังกลับสวรรค์ได้ แค่รอให้เราทำงานสำเร็จเท่านั้น”

จิรายุมองหน้าสหาย เมื่ออีกฝ่ายพูดเช่นนี้แสดงว่าสิ่งที่เขาคิดไว้ถูกต้อง การไปหัวหินครั้งนี้ ศรุตตั้งใจลวงเขาไปฆ่าเพื่อกำจัดให้พ้นทาง

“ไม่ได้หรอก” เขาส่ายหน้า “ถ้าศรุตยังอยู่จิรากรจะไม่ปลอดภัย งานของท่านจะไม่มีวันสำเร็จ เราบอกเรื่องนี้กับหมวดสารินแล้ว เขาจะส่งคนตามประกบเรา ศรุตกับพวกลงมือเมื่อไร พวกเขาจะถูกตำรวจจับทันที”

“มันไม่ง่ายแบบนั้นหรอก” รณกรพูดอย่างหนักใจ

“ขอบใจที่เป็นห่วงเรา” เขายิ้มให้ผู้เป็นเพื่อน “ท่านช่วยเรามามากแล้ว เรื่องนี้เราจะจัดการเอง ท่านไปดูแลมีนาเถอะ”

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นเบาๆ ตามด้วยเสียงเรียกของเด็กรับใช้

“รถพร้อมแล้วค่ะคุณสอง”

“ขอบใจมาก เดี๋ยวผมลงไป”

เทพบุตรหนุ่มหันไปบอกแล้วหันกลับมามองรณกร แต่ผู้เป็นเพื่อนจากไปแล้ว เขาไปหยิบสูทมาสวมแล้วเดินออกจากห้อง แววตามุ่งมั่น วันนี้ทุกอย่างต้องจบ เขาเดินลงไปชั้นล่าง รถยนต์ที่ใช้ประจำจอดรออยู่แล้วโดยมีศรุตยืนรออยู่ข้างๆ แต่งตัวเนี้ยบเหมือนทุกวัน

“คุณแม่ลงมาหรือยังครับ”

“คุณแม่ออกไปแล้ว ท่านจะไปรอเราที่โรงแรม”

จิรายุพยักหน้าเข้าใจ ศรุตคงตั้งใจแยกคุณหญิงจารวีออกไปเพื่อจัดการเขาคนเดียว

“งั้นเราก็ไปกันเถอะ เดี๋ยวสายรถจะติด” เขาเปิดประตูด้านหลังแล้วก้าวเข้าไปนั่งในรถ แต่ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าคนขับรถคือมีนา หล่อนสบตาเขาผ่านกระจกมองหลัง สีหน้าเรียบเฉย

“เธอมาทำอะไรที่นี่”

“คุณหญิงขอให้ฉันมาขับรถให้คุณ” หญิงสาวตอบเสียงเรียบ

เทพบุตรหนุ่มขมวดคิ้ว แบบนี้มันไม่ถูกต้อง หล่อนต้องปลอดภัยอยู่ที่อู่รถ ไม่ใช่ไปเสี่ยงอันตรายกับเขา

“ไม่ต้อง ฉันไล่เธอออกแล้ว ลงไปจากรถเดี๋ยวนี้”

“คุณมีนาทำอะไรผิดเหรอ นายถึงต้องไล่เธอออก” ศรุตเข้ามานั่งข้างเขา เทพบุตรหนุ่มหันไปตอบเสียงห้วน

“ผมมีสิทธิ์ไล่ลูกจ้างคนไหนออกก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องอธิบายให้พี่ฟัง”

“แต่คุณแม่คงอยากรู้เหตุผล” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม

ทั้งสองสบตากันนิ่ง ก่อนหันไปมองมีนาเมื่อหล่อนพูดแทรกขึ้น

“ไม่ต้องเถียงกันค่ะ หลังจบงานนี้ฉันไปแน่ แต่วันนี้ฉันจะขับรถให้พวกคุณ คาดเข็มขัดด้วยค่ะ” หญิงสาวสตาร์ตรถแล้วขับออกไปทันที

จิรายุพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด เขารู้ว่าจะเกิดเรื่องร้ายจึงไม่อยากให้หล่อนไปด้วย แต่ถ้าพูดมากกว่านี้ศรุตจะไหวตัว แล้วแผนที่เขาวางไว้กับ

หมวดสารินจะพังไม่เป็นท่า เขามองมีนาผ่านกระจกมองหลัง ไม่แน่ใจว่าใครเป็นต้นคิดเรียกหล่อนมาขับรถให้เขา ถ้าศรุตเป็นคนคิดเขาก็โหดเหี้ยมมาก เพราะคิดกำจัดเขาคนเดียวไม่พอ ยังคิดจะกำจัดหญิงสาวด้วย

มีนาจอดรถใต้ต้นหูกวางหน้าโรงงาน แล้วเดินไปนั่งรอที่ม้านั่งริมชายหาด พวกเขามาถึงโรงงานตอนใกล้เที่ยง ผู้จัดการหนุ่มใหญ่ท่าทางใจดีเตรียมอาหารกลางวันมื้อใหญ่ไว้ต้อนรับ หลังจากอิ่มแล้วศรุตก็พาจิรายุไปแนะนำให้ทุกคนรู้จัก แล้วพาเขาเดินตรวจงานในแผนกต่างๆ ส่วนหล่อนแยกออกมานั่งรอที่รถ ด้วยไม่รู้ว่าจะดูไปทำไม เพราะหลังจากงานนี้จบหล่อนจะไม่ยุ่งเรื่องของเขาอีกแล้ว

“มีนา” เสียงเรียกของจิรายุดังขึ้น หญิงสาวหันไปมองแล้วถามอย่างเสียไม่ได้

“มีอะไร”

“เจ้าขับรถกลับกรุงเทพฯ ไปก่อน เรากับศรุตจะไปโรงแรมของสโรชากันเอง”

“ทำไม” หล่อนถามเสียงห้วน “นายรังเกียจฉันมากจนทนเห็นหน้าฉันไม่ได้เลยเหรอ”

“ไม่ใช่แบบนั้น” เขาทำหน้ายุ่งยากใจ หญิงสาวจ้องมองนิ่งแล้วถามอย่างคาดคั้น

“ไม่ใช่แบบนั้นแล้วแบบไหน”

“เรา...” จิรายุกำลังจะตอบ แต่ศรุตเดินมาก่อน เขาจึงเงียบเสียงแล้วทำหน้าเฉย

“เราไปกันเถอะ ผมอยากไปถึงที่พักเร็วๆ เหนียวตัวจะแย่แล้ว”

“เชิญค่ะคุณรุต”

มีนาเดินกลับไปที่รถของพวกเขา สองหนุ่มเดินตามหลังมา จิรายุมีท่าทางน่าสงสัย ต้องเกี่ยวกับศรุตแน่นอน แต่ไม่รู้ว่าเรื่องอะไร หล่อนยื่นมือ

ไปเปิดประตูรถ แล้วหันไปมองข้างหลังเมื่อมีรถคันหนึ่งแล่นมาต่อท้าย สโรชาเปิดประตูเดินลงมา ชุดกระโปรงยาวต้องลมแนบไปกับเรือนร่าง ดวงหน้าสวยประดับด้วยรอยยิ้มสดใส

“สวัสดีค่ะคุณสอง เดินทางเป็นยังไงบ้าง เหนื่อยหรือเปล่าคะ” ผู้เป็นพี่เอ่ยทักทายเทพบุตรหนุ่ม แต่ทำเป็นไม่เห็นหล่อนกับศรุต

“ผมสบายดีครับ” เขาตอบตามมารยาท

“ตรวจโรงงานเสร็จหรือยังคะ จะได้ไปโรงแรมด้วยกัน” สโรชาถามเสียงหวาน ก่อนหันไปมองศรุตเมื่อชายหนุ่มพูดขัดขึ้น

“ไม่ต้องหรอก พวกเราไปกันเองได้ เธอกลับไปก่อนเถอะ”

“นายก็ไปกับมีนาสิ ฉันจะไปกับคุณสอง” หญิงสาวเอ่ยเสียงห้วนแล้วหันไปอ้อนจิรายุ “คุณสองนั่งรถไปกับเกรซนะคะ”

“คุณเกรซไปกับมีนาดีกว่าครับ ผมจะไปกับพี่รุตเอง พี่น้องจะได้คุยกัน”

“คุณรุตคงอยากคุยกับมีนามากกว่า เราอย่าไปขัดคอพวกเขาเลยค่ะจริงไหมคะคุณรุต” หล่อนหันไปถามอดีตคนรัก

“แล้วแต่คุณครับ ผมยังไงก็ได้”

ศรุตเข้าไปนั่งในรถ สโรชายิ้มด้วยความพอใจแล้วควงแขนจิรายุไปที่รถ เทพบุตรหนุ่มสบตาหล่อนแวบหนึ่ง สีหน้าดูลำบากใจเหมือนไม่อยากไปด้วย แต่พูดออกมาไม่ได้

“เรารีบไปกันเถอะครับ” ศรุตเรียก “เดี๋ยวจะตามพวกเขาไม่ทัน”

มีนาขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับแล้วขับตามรถของพี่สาวไป สโรชาเลือกใช้เส้นทางติดชายทะเลซึ่งมีรถไม่มากเท่าถนนสายหลัก ผู้เป็นพี่ขับรถค่อนข้างเร็ว ทำให้หล่อนต้องเหยียบคันเร่งตาม

“คุณเคยไปโรงแรมนี้ไหม” ศรุตชวนคุย

“ไม่เคยค่ะ ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องกิจการของพ่อเท่าไร” หล่อนตอบแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “คุณอึดอัดไหมที่เห็นพี่เกรซมาสนิทกับคุณสอง”

“ไม่ครับ” เขาตอบโดยไม่หยุดคิด “ผมกับเกรซจบกันแล้ว อีกไม่นานผมจะไปอยู่เชียงใหม่ เธอจะทำอะไรก็ไม่เกี่ยวกับผม”

“ฉันเสียใจด้วยนะคะ”

“ไม่ต้องเสียใจหรอกครับ ลองทำงานใหม่ๆ ดูบ้างก็ท้าทายดี คุณไปทำงานกับผมไหม ผมอยากใช้ชีวิตร่วมกับคุณนะ”

เขาวางมือบนหลังมือหล่อน หญิงสาวเหลือบตามองแล้วดึงมือออกอย่างสุภาพ

“ขอบคุณที่รู้สึกดีกับฉัน แต่ฉันต้องดูแลอู่รถ คุณเป็นคนดี สักวันต้องได้พบคนที่เหมาะกับคุณค่ะ”

“ขอบคุณครับ ได้ฟังแบบนี้ผมก็สบายใจขึ้นเยอะ” ชายหนุ่มถอนใจเฮือกแล้วร้องเตือนเสียงดัง “ระวังครับ!”

มีนาเหยียบเบรกอย่างแรง เมื่อพี่สาวเบรกกะทันหันเพราะมีรถตู้คันหนึ่งขับปาดหน้า หญิงสาวดึงเบรกมือแล้วชะเง้อมองไปนอกรถ ดวงตาคมหวานเบิกโตอย่างตระหนกเมื่อเห็นชายสองคนลงจากรถตู้พร้อมอาวุธปืน ชายคนหนึ่งเปิดประตูรถแล้วกระชากสโรชาลงมา ผู้เป็นพี่กรีดร้องอย่างตกใจ

“คุณเกรซ!”

หล่อนจะเปิดประตูลงไปช่วย แต่ศรุตล็อกคอหล่อนไว้แล้วโปะผ้าเช็ดหน้าลงบนจมูก หล่อนพยายามดิ้นรนขัดขืน แต่อึดใจเดียวก็หมดแรง ก่อนสติจะดับลง หล่อนได้ยินเสียงเขากระซิบข้างหู

“ผมให้โอกาสคุณแล้ว แต่คุณไม่เลือกผมเอง อย่าหาว่าผมใจร้ายเลย”

คอนโดมิเนียมร้างใกล้ชายทะเลแห่งหนึ่ง จิรายุนั่งอยู่บนพื้นปูนสกปรก มือทั้งสองข้างถูกมัดไพล่หลัง โดยมีสโรชานั่งร้องไห้อยู่ข้างๆ หลังขับรถออกจากโรงงานได้ไม่นาน ก็มีรถตู้คันหนึ่งปาดหน้ารถของพวกเขา หญิงสาวลด

กระจกลงไปด่าด้วยความโมโห แต่กลับถูกอีกฝ่ายชักปืนออกมาขู่แล้วลากพวกเขาไปขึ้นรถตู้ของพวกมัน ก่อนพามาขังที่คอนโดมิเนียมร้างแห่งนี้

จิรายุหันไปมองสโรชาเมื่อหญิงสาวร้องไห้ดังขึ้น หล่อนถูกมัดมือมัดปาก เพราะโวยวายจนพวกมันรำคาญ เทพบุตรหนุ่มเงยหน้ามองคนร้ายพวกมันมีกันทั้งหมดสามคน แต่ละคนหน้าตาเหี้ยมเกรียม สองคนอยู่ในวัยฉกรรจ์ แต่มีคนหนึ่งเป็นชายวัยกลางคน น่าจะเป็นหัวหน้าของคนกลุ่มนี้

“แก้ผ้าผูกปากให้เธอเถอะ เธอหายใจไม่ออก” เขาขอร้องแทนสโรชา

คนร้ายมองหน้ากัน ชายที่เขาคิดว่าเป็นหัวหน้าเดินมาหา ปลดผ้าผูกปากให้หญิงสาวแล้วชี้หน้าขู่

“ถ้าแหกปากอีกจะตบให้ปากฉีก”

“นายจับฉันมาทำไม” เขาถามชายคนนั้น

คนถูกถามหันมามองแล้วถามเขากลับ

“ทำไมเอ็งนิ่งจัง ไม่กลัวตายเหรอ”

“ถ้าฉันกลัวนายจะปล่อยฉันเหรอ” เขาย้อนถาม

ชายคนนั้นหัวเราะแล้วส่ายหน้า

“ข้าปล่อยเอ็งไม่ได้หรอก เอ็งเป็นหนามยอกอกลูกชายข้า ยังไงก็ต้องฆ่าทิ้งให้พ้นทาง”

“ศรุตเป็นลูกชายของนายเหรอ” เขาถามตรงๆ

ชายคนเดิมชะงักแล้วเอ่ยชม

“เอ็งนี่ไม่ธรรมดา นอนเป็นผักตั้งนาน ทำไมฉลาดนัก”

“ศรุตบอกว่าพ่อเขาตายแล้ว นายจะเป็นพ่อเขาได้ยังไง” สโรชาพูดขัดขึ้น

“มันมาถึงแล้ว เอ็งถามมันเองก็แล้วกัน”

เขาชี้นิ้วโป้งไปที่บันไดด้านหลัง ทั้งสองหันไปมอง ศรุตอุ้มมีนาเดินขึ้นมา เขาวางหญิงสาวลงบนพื้นแล้วถอยไปยืนข้างผู้เป็นพ่อ

“นายทำอะไรเธอ” จิรายุถามเสียงเข้ม มีนาสลบไม่ได้สติ แก้มมีคราบ

น้ำตา

“ฉันไม่ได้ทำ นายนั่นแหละเป็นคนทำ ถ้านายไม่ดึงเธอมาเกี่ยวด้วย เธอคงไม่เป็นแบบนี้” ศรุตตอบอย่างเย้ยหยันแล้วหันไปชี้หน้าสโรชา “ส่วนเธอแส่หาเรื่องใส่ตัวเอง ถ้าไม่บ้าผู้ชายจนไม่ลืมหูลืมตา คงไม่ต้องติดร่างแหมาด้วย”

“นายเป็นคนจ้างพวกมันเหรอ” หญิงสาวถามเสียงสั่น

“ใช่ พวกเขาเป็นคนของฉันเอง” เขาตอบเสียงหนัก “ตึกหลังนี้ก็เหมือนกัน ฉันซื้อเก็บไว้นานแล้ว ตั้งใจว่าจะซ่อมแล้วขาย ไม่คิดว่าจะได้ใช้เป็นสุสานของพวกแก”

“ฉันไม่เกี่ยวด้วยนะ นายอยากฆ่าคุณสองกับนังมีนาก็ฆ่าไป แต่อย่าทำอะไรฉันเลย” สโรชาพูดเอาตัวรอด

ศรุตหัวเราะเสียงดังแล้วหันไปพูดกับจิรายุ

“เธอรักนายมากเลยนะ น่าปลื้มใจแทนจริงๆ”

“ฉันไม่ได้รักเขา” หญิงสาวรีบปฏิเสธ “ฉันแค่ไม่อยากแพ้นังมีนา นายปล่อยฉันไปเถอะนะ ฉันจะไม่บอกใครเลย”

“เงียบเถอะ คุณรู้เรื่องพวกเขาหมดแล้ว ไม่มีใครปล่อยคุณไปหรอก” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยอย่างอ่อนใจ มนุษย์มีความเห็นแก่ตัวเป็นที่ตั้ง เขาไม่โกรธหญิงสาวเลยสักนิด แต่รู้สึกรำคาญมากกว่า

“ฉันยังไม่อยากตาย” หญิงสาวร้องโวยวายแล้วอ้อนวอนอดีตคนรัก “ยังไงเราก็เคยคบกัน นายอย่าฆ่าฉันเลยนะ”

“นั่นสิ ฉันจะลืมเธอลงได้ยังไง” ศรุตเชยคางสโรชาขึ้นสบตา หล่อนยิ้มอย่างมีความหวัง ก่อนถูกผลักจนหน้าหงาย “ถึงเราจะเคยคบกันดูดดื่มแค่ไหน ฉันก็ปล่อยเธอไปไม่ได้หรอก ยอมรับชะตากรรมอย่างสงบเถอะ”

“แก! ไอ้สารเลว” หล่อนด่าด้วยความโมโห ก่อนร้องอย่างเจ็บปวดเมื่อถูกตบจนหน้าหัน

“อุดปากนังนี่ แล้วลากไปไกลๆ ฉัน” เขาหันไปสั่งลูกน้อง

ชายสองคนเข้ามาผูกปากสโรชา แล้วลากหล่อนไปไว้ตรงมุมห้อง หญิงสาวร้องไห้ด้วยความหวาดกลัว เครื่องสำอางเลอะไปทั้งหน้า

จิรายุมองตามหล่อน ก่อนหันมามองศรุตเมื่อชายหนุ่มถามขึ้น

“ทำไมนายนิ่งจัง ไม่กลัวตายเหรอ”

“มนุษย์ทุกคนต้องตาย” เขาตอบเสียงเรียบ “ความตายไม่น่ากลัวสักนิด แต่สิ่งที่ควรกลัวคือโลกหลังความตาย โดยเฉพาะคนชั่วๆ อย่างนาย ถ้าตายไปต้องตกนรกแน่นอน”

“ปากดีนักนะ” ศรุตตบหน้าเขาอย่างแรงแล้วง้างหมัดจะต่อยซ้ำ แต่ผู้เป็นพ่อคว้าแขนไว้ก่อน

“อย่าทำมัน ถ้าตัวมันมีบาดแผล ตำรวจจะไม่เชื่อว่ามันขับรถตกน้ำตายเอง”

“แผนนั้นใช้ไม่ได้แล้ว” เขากระชากแขนจากมือผู้เป็นพ่อ “เราต้องเปลี่ยนแผนใหม่ เพราะมีศพเพิ่มขึ้นมาอีกสองศพ”

“อุบัติเหตุเมื่อสามปีก่อนเป็นฝีมือของนายเหรอ” เทพบุตรหนุ่มถาม

ศรุตหันมามองแล้วตอบเสียงเหี้ยม

“ใช่ ฉันอุตส่าห์คิดแผนตั้งนาน ตั้งใจให้ตายทั้งพ่อทั้งลูก แต่นายมันตายยากตายเย็น ขับรถตกน้ำก็ไม่ตาย หมอนกดหน้าก็ไม่ตาย แต่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ วันนี้นายได้ตายแน่ เพราะฉันจะฆ่านายด้วยมือตัวเอง”

“อยากทำอะไรก็ทำเลย ฉันไม่กลัวนายหรอก” เขาจ้องมองอย่างท้าทาย หัวใจของชายคนนี้ดำมืดด้วยกิเลสตัณหา ทำร้ายได้แม้กระทั่งผู้มีพระคุณ เสียดายที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ แต่จิตใจต่ำช้ายิ่งกว่าอสุรกายในนรกภูมิ

“นายได้ตายสมใจแน่ แต่ต้องหลังจากฉันฆ่ามีนากับสโรชาก่อน หวังว่านายจะชอบฟังเสียงกรีดร้อง”

จิรายุหันไปมองสองสาว มีนานอนสลบไม่ได้สติ ส่วนสโรชาร้องไห้ไม่หยุด ตอนรณกรบอกว่าเรื่องจะไม่จบง่ายๆ เขาไม่ค่อยเชื่อเท่าไร เพราะ

คิดว่าวางแผนไว้ดีแล้ว แต่พอถึงเวลาจริงๆ กลับเกิดเรื่องผิดแผนขึ้นมากมาย เริ่มตั้งแต่มีนามาขับรถให้เขา สโรชามารับเขาที่โรงงาน และหมวดสารินไม่มาตามนัด

เทพบุตรหนุ่มหลับตาลง ส่งกระแสจิตไปหาผู้เป็นเพื่อน เขาไม่มีตัวตนในโลกนี้ จะอยู่หรือตายก็ไม่สำคัญ แต่มีนาจะตายไม่ได้

'รณกร ช่วยมนต์มีนาด้วย'

หมวดสารินถอนใจอย่างหงุดหงิด เมื่อหกวันก่อนจิรายุโทร. หาเขาบอกว่าจะมาตรวจโรงงานที่เพชรบุรี ชายหนุ่มสงสัยว่าจะไม่ใช่การดูงานธรรมดา แต่เป็นแผนล่อเขามากำจัดให้พ้นทาง พวกเขาจึงวางแผนตลบหลังคนร้ายด้วยการใช้จิรายุเป็นเหยื่อล่อ ส่วนเขามีหน้าที่คอยติดตาม คนร้ายลงมือเมื่อไรเขาจะนำกำลังเข้าจับกุม ทุกอย่างเป็นไปตามแผน จนกระทั่งชายหนุ่มออกจากโรงงาน สัญญาณติดตามตัวของเขาก็หายไป

หมวดหนุ่มร้อนใจมาก เพราะรู้ว่ามีนาขึ้นรถมาด้วย ซึ่งอยู่นอกแผนที่พวกเขาวางไว้ เขารีบประสานงานกับตำรวจท้องที่ขอกำลังสนับสนุน แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มค้นหาจากตรงไหน เพราะพื้นที่ค่อนข้างกว้าง

"ที่โรงแรมบอกว่าพวกเขายังไปไม่ถึงครับ" จ่าประสงค์หันมาบอก "ผมว่าพวกมันต้องลงมือแล้วแน่ๆ"

"ให้ตายสิ!" หมวดหนุ่มสบถอย่างฉุนเฉียว เป็นห่วงมีนาจนทำอะไรไม่ถูก เขาไม่น่าไว้ใจเครื่องติดตามตัวจนขับรถทิ้งระยะห่างขนาดนี้เลย

"ไปทางไหนดีจ่า" เขาถามคู่หูเมื่อขับรถมาถึงทางสามแพร่ง

จ่าประสงค์มองออกไปนอกรถแล้วชี้ไปทางซ้าย

"ไปทางนั้นครับ"

"จ่ารู้ได้ยังไงว่าต้องไปทางนั้น"

"ไม่รู้ครับ" ผู้เป็นลูกน้องส่ายหน้า "ผมแค่รู้สึกว่าเราต้องไปทางนั้น อาจเป็นสัญชาตญาณตำรวจก็ได้ครับ"

“ถ้าเราไปผิดทาง เราจะช่วยใครไม่ได้เลย” เขาเอ่ยเสียงเข้ม

“เชื่อผมเถอะครับ ผมขอเอาหัวเป็นเดิมพัน แต่อย่าถามเหตุผล เพราะผมก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ได้ ผมเชื่อจ่า”

หมวดสารินเลี้ยวรถไปทางซ้าย แล้วสั่งให้คู่หูประสานกับตำรวจท้องที่แบ่งกำลังตามมา ส่วนที่เหลือให้กระจายกันออกค้นหา โดยหวังว่าสัญชาตญาณของจ่าประสงค์จะแม่นยำ

บนทางสามแพร่ง รณกรในเครื่องแบบกามเทพสีขาวยืนอยู่ริมถนน ดวงตาคมกริบมองตามรถกระบะของหมวดสาริน แล้วหายตัวไปจากตรงนั้น

๔๖

มีนาขยับตัวลุกขึ้นนั่ง เจ็บปวดใจในสิ่งที่ได้ยิน หล่อนอยู่ข้างศรุตมาตลอด หลงคิดว่าเขาน่าสงสาร แต่เขากลับทำเรื่องเลวร้าย วางแผนกำจัดทุกคนที่ขวางทางเพื่อครอบครองสิ่งที่ไม่ใช่ของตน โดยไม่มีความละอายใจเลยสักนิด

“ฟื้นแล้วเหรอ” ศรุตก้มมองหล่อน หญิงสาวมองตอบแล้วถามเสียงเครือ

“ทำไมคุณทำแบบนี้ ฉันไม่เคยเชื่อว่าคุณเป็นคนไม่ดี ขนาดพี่วิภาบอกว่าคุณทำร้ายคุณสอง ฉันยังไม่เชื่อเธอเลย”

“ผมทำสิ่งที่ต้องทำ เมื่อสวรรค์ไม่เมตตาผม ผมก็ต้องไขว่คว้ามันด้วยตัวเอง” เขาตอบเสียงเข้ม แววตาเจ็บแค้น

“แม้แต่การทำร้ายคุณหญิงจารวีเหรอคะ” หล่อนจ้องมองนิ่ง

ชายหนุ่มมองตอบ แววตาอ่อนโยนลง

“ผมไม่เคยคิดร้ายกับคุณแม่ ผมดูแลท่านมาเป็นสิบปี ความจริงผมควรเป็นลูกชายของท่าน ไม่ใช่นายสองที่แค่อาศัยท้องมาเกิด แต่ไม่เคยทำ

อะไรให้ท่านเลย”

“คุณเป็นคนฆ่าพี่วิภาใช่ไหมคะ” หล่อนถามเสียงหนัก

“นังนั่นมันสาระแน ชอบสอดรู้สอดเห็น แถมยังปากโป้ง สมควรโดนแล้ว” เขาตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน ทั้งที่พูดถึงชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งที่ทั้งชีวิตไม่เคยคิดร้ายกับใครเลย

“ฉันมันโง่เอง ไม่เชื่อคำพูดของพี่วิภา ทำให้ทุกคนตกอยู่ในอันตราย” หล่อนตัดพ้อตัวเอง

ชายหนุ่มทำเสียงเยาะแล้วชี้ไปที่จิรายุ

“คุณโง่ตั้งแต่หลงรักไอ้ง่อยแล้ว ถ้าคุณรับปากไปอยู่เชียงใหม่กับผม คุณคงไม่ต้องมาอยู่ตรงนี้”

มีนาหันไปมองเทพบุตรหนุ่ม ดวงตาของเทวดาเห็นธาตุแท้ของมนุษย์ ส่วนดวงตาของมนุษย์เห็นแต่ภาพลวง การที่เขาไม่ยอมจับคู่ศรุตให้หล่อนคงเพราะเห็นความชั่วร้ายของอีกฝ่าย แต่หล่อนกลับไม่เห็นอะไรเลย เพราะถูกความสงสารบดบัง

“คิดว่าพวกเราตายหมดแล้วนายจะรอดเหรอ มีพยานเห็นว่าพวกเรามาด้วยกัน ถ้านายรอดอยู่คนเดียว นายจะบอกตำรวจว่ายังไง” จิรายุถาม

“ขอบคุณที่เตือนนะ แต่ฉันคิดไว้หมดแล้ว ฉันจะจัดฉากให้สโรชาฆ่ามีนากับนาย แล้วฆ่าตัวตายตาม เพราะริษยาน้องสาว ส่วนฉันพยายามเข้ามาช่วยนาย แต่โดนทำร้ายสลบไป พอฟื้นขึ้นมาทุกคนก็ตายหมดแล้ว แค่แสดงละครนิดหน่อย ยอมเจ็บตัวเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่มีใครสงสัยฉันแล้ว”

ศรุตหัวเราะอย่างลำพองใจ แล้วหันไปมองสโรชาเมื่อหญิงสาวร้องเรียกเสียงอู้อี้ เขาเดินเข้าไปหาแล้วดึงผ้าที่ผูกปากหล่อนออก

“มีอะไร”

“คุณอย่าฆ่าฉันเลยนะ เรากลับไปใช้แผนเดิมกันเถอะ จัดฉากให้คุณสองกับนังมีนาขับรถตกน้ำตาย แล้วเรากลับไปเป็นเหมือนเดิม ฉันรับรองว่าจะไม่บอกใครเลย” สโรชาวิงวอน

ชายหนุ่มเหยียดยิ้มแล้วเอ่ยอย่างเย็นชา

“อย่าพูดให้เหนื่อยเลย ยังไงเธอก็ต้องตาย ฉันไม่ปล่อยเธอไปหรอก”

“ไอ้สารเลว!”

หญิงสาวร้องด่าอย่างเดือดดาล ศรุตหัวเราะชอบใจแล้วปิดปากหล่อนไว้ตามเดิม

“ถ้าพูดเรื่องความเลว ฉันยังสู้เธอไม่ได้หรอก มีนาเป็นน้องสาวพ่อเดียวกัน เธอยังคิดจะฆ่าได้ลงคอ แล้วฉันเป็นใคร เธอถึงจะไม่หักหลังฉัน”

“รีบลงมือเถอะ อย่ามัวแต่พูดอยู่เลย พ่อรู้สึกสังหรณ์ใจยังไงไม่รู้” สุชินพูดแทรกขึ้น

ชายหนุ่มหันไปมอง สีหน้าไม่พอใจ

“ถ้าพ่อกลัวก็ลงไปเฝ้าข้างล่าง เดี๋ยวข้างบนนี้ผมจัดการเอง”

“พ่อไม่ได้กลัว แต่อยากให้เอ็งรีบลงมือ จะได้แยกย้ายกันไป” เขาส่งปืนพกให้ลูกชาย

ศรุตหยิบถุงมือมาสวม รับปืนมาเช็ดรอยนิ้วมือ แล้วเดินไปหาจิรากรกับมีนา

“ใครอยากตายก่อน” เขาส่ายกระบอกปืนไปมา “สุภาพบุรุษหรือว่าเลดี้เฟิสต์”

“ยิงฉันเถอะ” มีนารีบเสนอตัว

“รักมันมากสินะ งั้นดูมันตายละกัน” เขาจ่อปากกระบอกปืนเข้ากับหน้าผากจิรายุ “พอนายตายแล้ว คุณแม่คงเสียใจสักพัก หลังจากนั้นท่านจะทำใจได้ ภัทรเจมส์ก็จะเป็นของฉัน แต่ถ้าท่านทำใจไม่ได้ ตรอมใจตายตามนายไป ภัทรเจมส์ก็ยังเป็นของฉันอยู่ดี”

“นายเข้าใจผิดแล้ว ต่อให้ฉันตายไป ภัทรเจมส์ก็ไม่ได้เป็นของนาย”

“นายพูดอะไร” ศรุตขมวดคิ้วสงสัย

เทพบุตรหนุ่มเหยียดยิ้มแล้วเอ่ยเสียงเข้ม

“ฉันไม่ใช่ จิรากร บวรภัทร”

หมวดสารินจอดรถกระบะซ่อนไว้หลังเนินดิน แล้วลงจากรถไปหมอบหลังพงหญ้ารก ดวงตาคมมองไปยังคอนโดมิเนียมสูงริมทะเลซึ่งถูกพิษเศรษฐกิจเล่นงานจนถูกปล่อยทิ้งร้าง ทั้งที่สร้างเสร็จไปแล้วกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ หมวดหนุ่มมองไปที่ลานจอดรถด้านล่าง รถเก๋งของจิรายุจอดอยู่ข้างรถสปอร์ตสีแดงและรถตู้สีขาวสภาพกลางเก่ากลางใหม่ แต่ไม่เห็นมนุษย์สักคนอยู่แถวนั้นเลย

“สัญชาตญาณของจ่าแม่นจนน่ากลัว” เขาหันไปพูดกับลูกน้อง

“ผมก็กลัวตัวเองเหมือนกันครับ” จ่าประสงค์ตอบ

“จ่ารอกำลังเสริมอยู่ที่นี่นะ ผมจะเข้าไปดูข้างในก่อน” เขาสั่งความคู่หูของตนแล้วหยิบปืนพกออกมา แต่อีกฝ่ายส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่ครับหมวด ถ้าจะไปต้องไปด้วยกัน เดี๋ยวกำลังเสริมมาถึง พวกเขาก็ตามไปเอง”

“ถ้างั้นก็ตามมา”

หมวดสารินวิ่งลัดเลาะไปที่คอนโดมิเนียม โดยอาศัยพงหญ้าสูงปิดบังตัวเอง เขาหยุดหลังเสาต้นหนึ่ง แล้วโบกมือให้คู่หูไปหลบหลังเสาอีกต้น ดวงตาคมมองไปยังชั้นล่างของคอนโดมิเนียมซึ่งเปิดโล่งทุกด้านเนื่องจากยังสร้างไม่เสร็จ เขาพบชายฉกรรจ์สองคนยืนสูบบุหรี่คุยกันโดยไม่รู้ตัวสักนิดว่าภัยมาถึงตัวแล้ว

หมวดหนุ่มส่งสัญญาณมือบอกลูกน้องให้แบ่งกันจัดการคนร้าย จ่าประสงค์ส่งสัญญาณมือตอบแล้วลงมือทำงานอย่างเงียบเชียบ คนร้ายคนหนึ่งสลบ ส่วนอีกคนถูกจับได้

“พวกแกมีกี่คน แล้วตัวประกันอยู่ที่ไหน” หมวดสารินถามเสียงเข้ม

“หกคน อยู่ข้างบนสี่คนกับตัวประกัน” คนร้ายตอบทันที มองด้วยแววตาตื่นๆ แสดงว่าไม่ใช่มืออาชีพ

“มัดพวกมันไว้” เขาสั่งความลูกน้อง แล้วเงยหน้ามองข้างบนเมื่อได้ยินเสียงปืนดังก้อง

กระสุนปืนพุ่งเฉียดศีรษะของจิรายุ ก่อนด้ามปืนจะกระแทกที่ใบหน้าเทพบุตรหนุ่มล้มคว่ำลง เขากัดฟันข่มความเจ็บ ถ่มเลือดออกจากปาก แล้วเงยหน้ายิ้มเยาะคนที่ทำร้ายตน ศรุตคำรามด้วยความโมโหแล้วเตะกลางลำตัวเขา เทวดาหนุ่มกัดฟันแน่น เจ็บแต่ไม่ยอมส่งเสียงร้อง ศรุตง้างเท้าจะเตะอีกครั้ง แต่มีนาถลันเข้ามาขวางก่อน

“อย่าทำเขา” หญิงสาวกอดเขาไว้ น้ำตาไหลอาบแก้ม ก่อนร้องอย่างเจ็บปวดเมื่อศรุตกระชากแขนหล่อนแล้วผลักไปให้พ่อของตน

“มึงเล่นตลกอะไร” ศรุตกระชากคอเสื้อเขาขึ้นมาถาม

“ฉันไม่ได้เล่นตลก ฉันแค่หน้าเหมือนจิรากร แต่ไม่ใช่...” เขายังพูดไม่ทันจบก็ถูกต่อยคว่ำ แล้วถูกกระชากคอเสื้อขึ้นมาอีกครั้ง

“ไอ้โกหก! คนไม่ได้เป็นอะไรกันจะหน้าเหมือนกันได้ยังไง”

“นายคิดว่าคนที่นอนเป็นเจ้าชายนิทรามาตั้งหลายปี จะลุกขึ้นมาเดินเหินเป็นปกติในเวลาไม่กี่วันได้เหรอ” เทพบุตรหนุ่มหัวเราะแล้วพูดใส่หน้าอีกฝ่าย “ฉันไม่ใช่ จิรากร บวรภัทร ฉันปลอมตัวเข้าไปในบ้านบวรภัทรเพื่อฉีกหน้ากากนาย ตอนนี้ตำรวจรู้เรื่องหมดแล้ว นายเตรียมตัวเข้าคุกได้เลย”

“กูไม่เชื่อมึง” ศรุตง้างกำปั้นจะต่อยหน้าเขาอีก แต่ลูกสมุนคนหนึ่งตะโกนขึ้นก่อน

“มีรถกระบะสองคันขับตรงมาที่นี่ ใช่รถตำรวจอย่างที่มันพูดหรือเปล่า”

“ไปดูซิพ่อ” เขาร้องสั่งบิดา

สุชินผลักมีนาให้ลูกสมุนคนหนึ่ง เดินไปชะโงกมองตรงช่องหน้าต่างแล้วหันมามองลูกชายด้วยสีหน้าเครียดขึง

“ใช่ตำรวจไหมพ่อ” เขาตะโกนถาม

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน” ผู้เป็นพ่อส่ายหน้า “แต่มันมากันหลายคน เราต้องรีบหนีแล้วละ”

“นายหนีไม่รอดหรอก มอบตัวเสียเถอะ” เทพบุตรหนุ่มพูด

“กูไม่รอด มึงก็ไม่รอดเหมือนกัน”

ศรุตเหวี่ยงจิรายุลงกับพื้นแล้วเล็งปืนใส่ทันที แต่ก่อนจะลั่นไก มีนาก็กัดมือคนร้ายที่จับตัวหล่อนแล้ววิ่งมาชนไหล่เขา ทำให้กระสุนพลาดเป้า ชายหนุ่มคำรามด้วยความโมโห กระชากแขนหล่อนเข้ามาหา

“เธอเป็นพวกเดียวกับมันใช่ไหม”

“ใช่ เขาเป็นเพื่อนของฉันเอง เขาไม่ใช่คุณสอง” มีนาตะโกนใส่หน้าเขา

ชายหนุ่มเงื้อมือจะตบหล่อน แต่เสียงหมวดสารินดังขึ้นก่อน

“วางอาวุธลงเดี๋ยวนี้ ตำรวจล้อมไว้หมดแล้ว”

“สู้มันพ่อ ถ้าผมติดคุก พ่อก็ติดด้วย” ศรุตตะโกนสั่งผู้เป็นพ่อ แล้วลากมีนาเดินขึ้นบันได ใช้หล่อนเป็นโล่บังกระสุน

“สู้มัน กูไม่ยอมติดคุก” สุชินร้องสั่งลูกสมุนของตนแล้ววิ่งไปหลบหลังเสา เสียงปืนนัดแรกดังขึ้น แล้วดังตามมาเหมือนพลุแตกจนก้องไปทั่วคอนโดมิเนียมร้าง

จิรายุหมอบลงกับพื้น ดวงตาคมมองไปรอบๆ เขาเห็นยมทูตปรากฏตัวสองตน และเห็นรณกรยืนอยู่ใกล้ช่องหน้าต่าง เขาขอร้องผู้เป็นเพื่อน

“ช่วยมีนาด้วย”

รณกรเทพบุตรมองอย่างอ่อนใจ แล้วยกมือขึ้นดีดนิ้วเบาๆ เชือกที่มัดข้อมือของเขาหายไป จิรายุขอบใจผู้เป็นเพื่อน แล้ววิ่งขึ้นบันไดตามมีนาไป

มีนาโดนศรุตลากขึ้นบันไดไปเรื่อยๆ หล่อนพยายามขืนตัวไว้ แต่สู้แรงชายหนุ่มไม่ได้ ไม่รู้ว่าเขาเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน หญิงสาวเงยหน้ามองนัยน์ตาของศรุตล่อกแล่ก เขากำลังหวาดกลัวและพยายามหาทางหนี ทั้งที่รู้ว่าไม่มีทางรอดแล้ว

“มอบตัวเถอะค่ะ โทษหนักจะได้เป็นเบา” หล่อนพยายามเกลี้ยกล่อม

แต่เขาปฏิเสธเสียงห้วน

“ไม่ ฉันไม่ยอมติดคุกเด็ดขาด”

“ฉันจะช่วยคุณเองค่ะ อย่าหนีอีกเลยนะคะ”

“ไม่ต้องมาโกหก ฉันทำความผิดขนาดนั้น ใครหน้าไหนจะช่วยฉันได้”

ชายหนุ่มตวาดเสียงดัง แล้วลั่นกระสุนใส่จิรายุเมื่อเห็นเทพบุตรหนุ่มวิ่งตามขึ้นมา แต่กระสุนพลาดไปโดนผนัง เขาลากหล่อนขึ้นไปบนดาดฟ้า เทวดาหนุ่มวิ่งขึ้นบันไดตามมา ทั้งสามยืนเผชิญหน้ากันท่ามกลางแสงแดดจ้าและสายลมพัดแรง

“มอบตัวเถอะ นายหนีไปไหนไม่ได้แล้ว” จิรายุร้องบอก

“กูไม่ยอมติดคุก” ศรุตตะโกนก้องแล้วเหนี่ยวไกปืนทันที กระสุนถูกท้องของเทพบุตรหนุ่ม เขาล้มลงนอนกับพื้น

“จิรายุ!”

มีนาทุบกำปั้นใส่ศรุตไม่ยั้ง เขาปัดป้องด้วยความโมโหแล้วบิดแขนหล่อนเต็มแรง หญิงสาวร้องอย่างเจ็บปวด แล้วหันไปมองเทพบุตรหนุ่มเมื่อเขายันตัวลุกขึ้นยืน มือกุมแผลที่หน้าท้อง เลือดไหลผ่านนิ้วหยดลงบนพื้น

“เราเป็นคนวางแผนนี้เอง ถ้าจะฆ่าก็ฆ่าเราเถอะ แต่ขอให้ปล่อยมีนาไป เพราะเธอไม่เกี่ยวด้วย”

“รักกันมากใช่ไหม งั้นก็ลงนรกไปด้วยกันเลย” เขากดปากกระบอกปืนกับศีรษะของหล่อน

มีนามองตาเทพบุตรหนุ่ม น้ำตาปริ่มก่อนไหลอาบลงมาช้าๆ หล่อนผิดพลาดที่ไม่เชื่อเขา หากวันนี้เป็นวันสุดท้ายของชีวิต หล่อนขอทำสิ่งที่ถูกต้องสักครั้ง

“ฉันรักนาย รักตั้งแต่แรกเห็น ฉันปฏิเสธผู้ชายทุกคนที่นายหามาเพราะฉันรักนาย รักทั้งที่รู้ว่าฉันไม่คู่ควร ฉันจะส่งนายกลับสวรรค์ เพราะมันคือที่ของนาย”

“พูดบ้าอะไรของเธอ”

ศรุตบิดแขนหล่อนแรงขึ้น หญิงสาวกัดฟันข่มความเจ็บ เงยหน้ามองท้องฟ้าแล้วตะโกนเสียงดัง

“องค์อินทร์เพคะ ฉันรู้จักความรักแล้ว ฉันมีคนที่ฉันรักแล้ว จิรายุเทพบุตรทำงานสำเร็จแล้ว ได้โปรดรับเขากลับสวรรค์ด้วย”

“เธอพูดกับใคร องค์อินทร์ที่ไหน กลัวตายจนเป็นบ้าเลยเหรอ”

ชายหนุ่มตะโกนถามเสียงดัง ก่อนเงยหน้ามองท้องฟ้า เมื่อแผ่นฟ้าเบื้องบนสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น เมฆฝนก้อนใหญ่ก่อตัวเหนือคอนโดมิเนียมร้าง สายลมพัดกระโชกแรงราวกับมีพายุ

“ฉันไม่ได้บ้า นายนั่นแหละบ้า” หล่อนตะโกนใส่หน้าเขา “มัวเมากิเลสตัณหา ทำร้ายผู้มีพระคุณ ชีวิตนี้นายจะไม่มีวันมีความสุข นายจะต้องชดใช้กรรมอย่างสาสม”

“ถ้าฉันไม่มีความสุข เธอก็อย่าหวังว่าจะมี ฉันจะฆ่ามันให้เธอดู”

ศรุตลั่นไกยิงเทพบุตรหนุ่ม กระสุนพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว แต่พอไปถึงตัวจิรายุมันกลับหยุดนิ่ง แล้วตกลงบนพื้นแทบเท้าเขา

จิรายุละมือออกจากท้อง บาดแผลถูกยิงหายไปแล้ว สวรรค์รับฟังคำขอของมีนา เขาจ้องมองศรุตเขม็ง แล้วก้าวเท้าเข้ามาหาช้าๆ แววตาเยียบเย็นน่ากลัว

“เป็นไปได้ยังไง แกเป็นใครกันแน่” ศรุตลากหล่อนไปยืนชิดขอบตึก แล้วยิงปืนใส่เทพบุตรหนุ่มจนกระสุนหมด แต่ทุกนัดล้วนตกลงตรงหน้าเขา ไม่สามารถทำอันตรายเขาได้เลย

“แกไม่ใช่คน แกเป็นปีศาจ” ชายหนุ่มปล่อยปืนหลุดจากมือ ดวงตาเบิกโพลงด้วยความกลัว แต่ยังล็อกคอหล่อนไม่ยอมปล่อย

มีนาเหลียวไปมองข้างหลัง ขนทุกเส้นบนท่อนแขนลุกชัน เมื่อพบว่าตัวเองยืนหมิ่นเหม่อยู่บนขอบตึกซึ่งสูงจากพื้นดินมากกว่ายี่สิบชั้น หากศรุตถอยอีกเพียงครึ่งก้าว พวกเขาจะตกลงไปแน่นอน

“เราเป็นเทวดา เราไม่เคยทำร้ายใคร แต่วันนี้เราขอทำบาปสักครั้ง” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม

หญิงสาวจิกเท้ากับพื้นแน่น แล้วมองไปข้างหลังจิรายุเมื่อหมวดสารินวิ่งตามขึ้นมาพร้อมอาวุธปืนในมือ

“อย่าเข้ามา ถ้าใครเข้ามา กูจะโยนนังนี่ลงไป” ศรุตตะโกนเหมือนคนเสียสติ

หมวดหนุ่มยกมือทั้งสองขึ้น แล้ววางปืนพกลงบนพื้น

“มอบตัวเถอะคุณศรุต นายสุชินสารภาพหมดแล้ว คุณหนีไม่รอดหรอก”

“ชีวิตฉันไม่เหลืออะไรแล้ว พวกแกก็ต้องไม่เหลือเหมือนกัน” ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดัง แล้วทิ้งตัวลงจากดาดฟ้าโดยลากหล่อนลงไปด้วย

“มีนา!”

จิรายุกระโจนเข้ามาหาหล่อน มีนายื่นมือไปหาเขา ปลายนิ้วของทั้งสองสัมผัสกันวูบหนึ่งก่อนหล่อนจะตกลงไปด้านล่าง หญิงสาวมองหน้าเขาจดจำเขาไว้ในใจตลอดกาล ริมฝีปากบวมช้ำขยับน้อยๆ ก่อนทุกอย่างจะดับมืดลง

“จิรายุ...”

๔๗

“จิรายุ!”

มีนาลุกพรวดขึ้นนั่ง เสียงร้องติดอยู่ที่ริมฝีปาก ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ ก่อนหยุดสายตาที่สมหมายกับกล้าซึ่งนั่งคุยกันอยู่ที่โซฟารับแขก ทั้งสองมองหล่อนด้วยสีหน้างงๆ แล้วลุกมาหาที่เตียง

“เป็นอะไรเจ้ ฝันร้ายเหรอ” กล้าถาม

“จิรายุอยู่ที่ไหน” หญิงสาวไม่ตอบ แต่ถามเขาแทน

“จิรายุไหน” หนุ่มรุ่นน้องทำหน้างง “ไม่มีหรอก มีแต่ผมกับลุงหมายแค่สองคนนี่แหละ”

“ที่นี่ที่ไหน” หญิงสาวเปลี่ยนคำถาม

กล้าขมวดคิ้วมองหล่อนแล้วผายมือไปรอบห้อง

“สยามพารากอนมั้ง ถุงน้ำเกลือห้อยขนาดนี้ ยังจะถามอีกเหรอ”

“มันใช่เวลาพูดเล่นไหม” สมหมายเขกหัวกล้าแล้วผลักเขาออกไป “ที่นี่โรงพยาบาลบูรณเวช เมื่อคืนหนูออกไปแข่งรถ แล้วโดนรถเฉี่ยวหัวกระแทกพื้นสลบ กู้ภัยเลยส่งหนูมารักษาที่นี่”

มีนามองสำรวจตัวเอง ศีรษะพันผ้าพันแผล ท่อนแขนสองข้างเขียวช้ำ หัวเข่าสองข้างถลอก ใบหน้าด้านซ้ายเจ็บตึง เนื้อตัวเจ็บระบม ดูแล้วน่าจะโดนรถเฉี่ยวมาจริงๆ

แต่...

หญิงสาวขมวดคิ้วครุ่นคิด หล่อนจำได้ว่าถูกศรุตจับตัวไป เขาลากหล่อนขึ้นไปบนดาดฟ้าแล้วพวกเขาก็ตกลงมาไม่ใช่หรือ ส่วนเรื่องรถเฉี่ยวผ่านมาเกือบหกเดือนแล้วนี่นา

“วันนี้วันที่เท่าไรคะ”

“วันที่...”

สมหมายบอกวันที่กับหล่อน ซึ่งเป็นวันหลังจากที่หล่อนโดนรถเฉี่ยวหนึ่งวัน หญิงสาวนั่งนิ่งพูดไม่ออก เป็นไปได้อย่างไร หล่อนย้อนเวลากลับไปหกเดือนหรือ

“คนไข้ตื่นแล้วเหรอครับ” เสียงคุ้นหูร้องถาม มีนาหันไปมองแล้วพึมพำ

“หมอต่อ”

“ครับ ผมหมอต่อพงศ์ แพทย์เจ้าของไข้ของคุณ” เขาเดินมาหยุดข้างเตียง ยิ้มทักทายสมหมายแล้วหันมาถามหล่อน “รู้สึกยังไงบ้างครับ ปวดหัวมึนงง อยากอาเจียนบ้างไหม”

มีนาส่ายหน้าช้าๆ งุนงงกับความสุภาพแต่เหินห่างของเขา

“ไม่เป็นอะไรเลย ดีจริงๆ ขอผมตรวจหน่อยนะครับ”

หมอต่อพงศ์ตรวจอาการของหล่อน หญิงสาวทำตามอย่างว่าง่าย ตอนนี้หล่อนสับสนไปหมดแล้ว มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมเขาทำท่าเหมือนไม่รู้จักหล่อน

“หมอจำฉันได้ไหมคะ” หล่อนถามหลังจากเขาตรวจเสร็จ

“จำได้สิครับ คุณเป็นคนไข้ของผม อาการของคุณไม่น่าเป็นห่วง พักดูอาการอีกสักคืน พรุ่งนี้ก็กลับบ้านได้แล้ว ขอตัวก่อนนะครับ” เขายิ้มให้

หล่อนแล้วเดินออกไป

มีนามองตามอย่างสับสน หมอต่อพงศ์ไม่รู้จักหล่อน หรือว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแค่ความฝัน แต่จะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อหล่อนจำเรื่องราวตลอดหกเดือนได้ทั้งหมด โดยเฉพาะเรื่องของจิรายุเทพบุตร ชุดสูทสีขาว ใบหน้าหล่อเหลา แววตาอบอุ่น รอยยิ้มอ่อนโยน กลิ่นกายหอมละมุน หล่อนจำได้ไม่เคยลืม

“มองตาละห้อยเลยนะ ถูกใจคุณหมอเหรอ ถึงได้แกล้งทำเป็นรู้จักเขาทั้งที่เพิ่งเห็นหน้ากัน เดี๋ยวนี้ร้ายนะเจ้” กล้าแซวหล่อน

มีนาไม่ตอบโต้ เพราะมีเรื่องสำคัญกว่าให้คิด ถ้าหมอต่อพงศ์ไม่รู้จักหล่อน แล้วคนอื่นๆ ล่ะ หมวดสาริน วินธัย ธรากร ศรุต และจิรากร พวกเขาจะรู้จักหล่อนไหม หญิงสาวหย่อนขาลงจากเตียงแล้ววิ่งออกจากห้องพักโดยมีสมหมายกับกล้าวิ่งตามมา

“หนูมีนา จะไปไหน หนูยังไม่หายป่วยนะ”

มีนาวิ่งตรงไปข้างหน้า ไม่สนใจเสียงเรียกของสองลุงหลาน ไม่สนใจว่าจะชนใครบ้าง และไม่สนใจขาที่เจ็บระบมของตน หญิงสาววิ่งเข้าไปในลิฟต์แล้วกดปิดก่อนที่ทั้งสองจะตามมาทัน ลิฟต์เลื่อนขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ยังช้ากว่าหัวใจที่เต้นรัวของหล่อน

ประตูลิฟต์เปิดออก เมื่อมาถึงชั้นที่หล่อนต้องการ มีนาวิ่งตรงไปยังห้องพักของจิรากร หล่อนต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น เวลาหกเดือนที่ผ่านมาหายไปไหน สวรรค์เล่นตลกอะไรกับหล่อนกันแน่ หญิงสาวเงยหน้ามองเลขห้อง แล้วเปิดประตูพรวดเข้าไปทันที

สายตาทุกคู่หันมามองหล่อนเป็นตาเดียว หนึ่งในนั้นคือสายตาของหมอต่อพงศ์ซึ่งยืนคุยอยู่กับญาติคนไข้ตรงโซฟารับแขก มีนารีบเดินไปที่เตียงคนป่วยเพื่อพิสูจน์ว่าหล่อนไม่ได้ฝันไป ถ้าจิรากรมีตัวตนจริง จิรายุก็ต้องมีด้วย

“ไม่ใช่” หญิงสาวยืนนิ่งเหมือนถูกสาป เมื่อพบว่าคนที่นอนอยู่บน

เตียงไม่ใช่จิรากร แต่เป็นชายชรารูปร่างท้วม มีหน้ากากออกซิเจนครอบบนใบหน้า

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ” หมอหนุ่มเดินมาหาหล่อน “สีหน้าของคุณไม่ดีเลย”

“ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ” หล่อนส่ายหน้า “คนไข้ที่ชื่อจิรากรอยู่ที่ไหนคะ ฉันต้องพบเขาเดี๋ยวนี้”

“จิรากร...” หมอหนุ่มขมวดคิ้ว

“จิรากร บวรภัทร เขาป่วยเป็นเจ้าชายนิทรา เคยรักษาตัวอยู่ที่ห้องนี้ค่ะ” หล่อนอธิบายเพิ่ม

หมอหนุ่มนิ่งคิดก่อนพยักหน้าเข้าใจ

“คุณจิรากรออกจากโรงพยาบาล กลับไปพักที่บ้านเกือบหกเดือนแล้ว คุณมีนารู้จักเขาด้วยเหรอครับ”

“ฉัน...” มีนาส่ายหน้าไปมา แล้วหันไปมองสมหมายกับกล้าที่วิ่งเข้ามาหาหล่อน

“หนูมีนา หนูมาทำอะไรที่นี่”

“หนู...” หล่อนไม่รู้จะตอบอย่างไร

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องพูดแล้ว กลับห้องเรากันเถอะ” สมหมายขอโทษเจ้าของห้องแล้วพาหล่อนเดินออกมา

มีนาเดินตามเหมือนคนไร้สติ ก่อนทรุดลงนั่งกับพื้น ขาทั้งสองข้างหมดแรง หล่อนรอดชีวิตจากการตกตึก เพื่อมาพบว่าเวลาหกเดือนที่จิรายุเข้ามาในชีวิตหล่อนถูกลบทิ้งไปหมด หมอต่อพงศ์จำหล่อนไม่ได้ หมวดสาริน ธรากร และวินธัยก็คงเหมือนกัน เพราะจิรายุยังไม่ได้จับคู่พวกเขากับหล่อน หญิงสาวซบแก้มกับผนังตึกแล้วร้องไห้อย่างไม่อายใคร

“หนูมีนา” สมหมายสบตาหลานชาย กล้าส่ายหน้าอย่างจนใจ ทั้งสองถอนใจพร้อมกันแล้วนั่งลงเป็นเพื่อนหล่อน โดยไม่สนใจสายตาของคนที่เดินผ่านไปมา

มีนานั่งกอดเข่าอยู่บนเตียง น้ำตาเหือดแห้งไปแล้ว สมหมายกลับไปอู่รถ แต่ทิ้งกล้าไว้เฝ้าหล่อน หนุ่มรุ่นน้องนั่งอยู่ที่โซฟา ทำทีเป็นเล่นโทรศัพท์มือถือ แต่แอบมองหล่อนเป็นระยะ เพราะกลัวว่าหล่อนจะวิ่งออกจากห้องไปอีก หญิงสาวเงยหน้ามองเพดาน พอร้องไห้ออกมาความเสียใจก็เบาลง หล่อนทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว จิรายุควรอยู่บนสวรรค์ ไม่ใช่มาเร่ร่อนอยู่ในโลกมนุษย์

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบาๆ กล้าลุกขึ้นไปเปิดประตู แล้วเดินกลับมาหาหล่อน

“เจ้ พ่อมาหา” เขากระซิบบอกแล้วเดินไปนั่งรอที่โซฟา

มีนาเงยหน้าขึ้นมอง พ่อดูดีเหมือนทุกครั้งที่พบกัน เพราะอาชีพของพ่อต้องพบปะผู้คนตลอดเวลา ท่านจึงต้องดูดีอยู่เสมอ

“สวัสดีค่ะ” หล่อนยกมือไหว้

พ่อถอนใจเบาๆ แล้วนั่งลงข้างเตียง

“เป็นยังไงบ้าง”

“ฟกช้ำดำเขียว ถลอกนิดหน่อย พรุ่งนี้ก็กลับบ้านได้แล้วค่ะ” หญิงสาวยิ้มให้พ่อ แล้วหันไปมองกล้าเมื่อเขาพูดแทรกขึ้น

“ไม่จริงครับคุณลุง เมื่อเช้าเจ้ร้องไห้เป็นบ้าเป็นหลัง แถมยังเที่ยวถามหาคนโน้นคนนี้ไปทั่ว ผมว่าสมองน่าจะกระทบกระเทือนครับ”

“นายไปหาอะไรกินไป แล้วไม่ต้องรีบมานะ” หล่อนจ้องมองตาเขียว

หนุ่มรุ่นน้องยิ้มแหยแล้วเดินออกจากห้อง แต่ไม่วายเป็นห่วงหล่อน

“ผมรออยู่แถวนี้นะ เจ้จะเอาอะไรก็เรียกได้”

“รู้แล้ว ไปเถอะ”

มีนาโบกมือไล่ลูกน้อง หล่อนรู้ว่าเขาเป็นห่วง แต่บางทีมันก็มากเกินไป โดยเฉพาะเรื่องที่เขาฟ้องพ่อ ออกจากโรงพยาบาลเมื่อไรคงต้องอบรมกันสักหน่อย

“ลูกมีอะไรจะบอกพ่อไหม”

“หนู...” หญิงสาวสายหน้า แววตาห่วงใยของท่านทำให้หล่อนอยากร้องไห้

“อยากร้องไห้ก็ร้องเถอะ” พ่อดึงหล่อนเข้าไปกอด

มีนาร้องไห้กับอกพ่อ มีเรื่องเกิดขึ้นมากมาย แต่ไม่รู้ว่าจะเล่าอย่างไร เพราะทุกอย่างอัศจรรย์เกินไป หล่อนร้องไห้จนหมดน้ำตา จึงเงยหน้าจากอกพ่อ

“ดีขึ้นแล้วใช่ไหม”

“ค่ะ” หล่อนพยักหน้า

“มันหนักมากเลยสินะ”

“ค่ะ” หล่อนพยักหน้าอีกครั้ง

“พ่อรักหนูนะ”

“หนูรู้ค่ะ” หล่อนยิ้มให้พ่อ “หนูไม่เคยสงสัยเรื่องนั้นเลย”

“เลิกแข่งรถได้ไหม” พ่อถามด้วยสีหน้าจริงจัง “แล้วหนูไปทำงานกับพ่อ ส่วนอู่รถก็ยกให้สมหมายดูแล พ่อเชื่อว่าเขาต้องทำได้ดี เพราะเขารักมันไม่น้อยกว่าหนูเลย”

“ถ้าหนูไปทำงานกับพ่อ คุณเกรซกับคุณหญิงคงไม่พอใจ หนูไม่อยากให้พ่อลำบากใจค่ะ” หล่อนอ้างเหมือนทุกครั้งที่พ่อชวนไปทำงานด้วย

“ยายเกรซไปอยู่เมืองนอกกับแม่เขาเป็นเดือนแล้ว พ่อคิดว่าคงอยู่อีกนานจนกว่าจะสบายใจ ดังนั้นหนูไม่ต้องกังวลเรื่องพวกเขาเลย”

“คุณเกรซเป็นอะไรคะ ทำไมเธอถึงไม่สบายใจ” หล่อนถามอย่างสงสัย

“แฟนเขาเสียกะทันหัน ยายเกรซทำใจไม่ได้ เลยขอไปอยู่เมืองนอกสักพัก”

“คุณศรุตเหรอคะ” หล่อนถามเสียงเบา “เขาเสียได้ยังไงคะ”

“อุบัติเหตุขับรถชนต้นไม้”

มีนารู้สึกใจหาย ศรุตตกจากดาดฟ้าพร้อมกับหล่อน ชายหนุ่มตาย

เพราะอุบัติเหตุ ส่วนหล่อนรอดชีวิต ทั้งหมดนี้คงเป็นอำนาจของสวรรค์เพื่อจัดการทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทาง แล้วเสี่ยอำนาจ ชาญชัย และวิภา พวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง ประสบชะตากรรมเหมือนเหตุการณ์ในหกเดือนที่หายไปหรือเปล่า

“พ่อต้องกลับไปประชุมแล้ว ลูกออกจากโรงพยาบาลพรุ่งนี้ใช่ไหม เดี๋ยวพ่อมารับนะ”

“ไม่ต้องก็ได้ค่ะ หนูกลับกับกล้าได้” หล่อนปฏิเสธ

พ่อลุกขึ้นยืนแล้วถอนใจยาว

“อย่าห้ามพ่อเลยนะ ขอพ่อได้ทำหน้าที่ของพ่อบ้างเถอะ”

“ค่ะพ่อ” หญิงสาวกอดพ่อ หล่อนเคยน้อยใจว่าพ่อไม่รัก แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงหกเดือนที่หายไป ทำให้หล่อนรู้ว่าไม่จริงเลย พ่อรักหล่อนในแบบของท่าน ซึ่งหล่อนพอใจในสิ่งที่ได้รับแล้ว

มีนาเดินเข้าไปในสวนหย่อมของโรงพยาบาล ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ สีเขียวของต้นไม้ใบหญ้า สีเหลืองสดของดอกรวงผึ้ง สีชมพูอมม่วงของดอกอินทนิล และกลิ่นหอมอ่อนของดอกแก้ว ทำให้หล่อนรู้สึกสดชื่นและสบายใจขึ้นมาก

หญิงสาวเดินไปนั่งที่ม้านั่งริมสระน้ำ สูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดเฮือกใหญ่ แล้วหันไปมองกล้าที่เดินตามมา เมื่อหนุ่มรุ่นน้องบ่นอุบอิบอย่างไม่พอใจ

“ร้อนจะตาย ออกมาทำไมก็ไม่รู้ นอนตากแอร์ในห้องสบายๆ ไม่ชอบ”

“ในห้องมันอุดอู้ ฉันอยากอยู่ที่โล่งๆ สมองจะได้ปลอดโปร่ง นายจะไปไหนก็ไปเถอะ ไม่ต้องมาเฝ้าฉันหรอก”

“ไม่ได้ เดี๋ยวลุงหมายด่า เจ้อยากนั่งคนเดียวก็นั่งไป ผมจะไปนั่งรอตรงโน้น จะกลับเมื่อไรก็เรียกละกัน”

กล้าเดินไปนั่งที่ม้านั่งใต้ต้นหูกวาง แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือมาเล่น เขาทำเป็นสนใจเครื่องมือสื่อสารในมือ แต่ดวงตาเหลือบมองหล่อนเป็นระยะ เหมือนกลัวว่าหล่อนจะโดดน้ำตาย

มีนาเงยหน้ามองท้องฟ้า เคยได้ยินว่าโลกมนุษย์อยู่ตรงกลาง เหนือท้องฟ้าคือสวรรค์ ต่ำกว่าพื้นดินคือนรกภูมิ ตอนนี้จิรายุทำอะไรอยู่ เขาจะคิดถึงหล่อนเหมือนที่หล่อนคิดถึงเขาไหม หญิงสาวสูดหายใจลึก ข่มน้ำตาที่เอ่อขึ้นมาให้ไหลกลับไป บางทีการลืมอาจเจ็บน้อยกว่านี้ก็ได้

“ถ้าอยากลืมจริงก็ลองขอกับองค์อินทร์สิ พระองค์อาจรับคำขอของเจ้าก็ได้”

เสียงแปลกปลอมดังขึ้น มีนาหันขวับไปมอง ร่างสูงในชุดคลุมยาวสีขาว ใบหน้าหล่อเหลา แววตาเย่อหยิ่งถือดี แม้เคยพบเขาแค่ครั้งเดียว แต่หล่อนจำเขาได้ไม่เคยลืม

“รณกรเทพบุตร” หล่อนพึมพำเสียงแผ่ว

“ไม่ต้องตกใจขนาดนั้นก็ได้ เราเป็นเทวดา ไม่ใช่ภูตผี” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยอย่างไม่พอใจเมื่อเห็นหล่อนจ้องมองตาค้าง

“ฉันไม่ได้คิดว่าท่านเป็นผี ฉันแค่ไม่คิดว่าจะได้เห็นท่านอีก” หญิงสาวอธิบาย

เขาพยักหน้าแกนๆ แล้วเดินมาหา

“ความจริงเจ้าก็ไม่ควรจะเห็น ถ้าองค์อินทร์ไม่ทรงเอ็นดูเจ้ามากกว่ามนุษย์ทุกคน”

มีนาเงยหน้ามองท้องฟ้า พนมมือขึ้นแล้วก้มศีรษะลงไหว้ องค์อินทร์มีพระนามว่าท้าวพันตา แม้พระองค์ไม่ได้อยู่ตรงหน้า แต่หล่อนเชื่อว่าต้องทรงรับรู้ได้

“จิรายุเป็นยังไงบ้าง เขาสบายดีใช่ไหม” หล่อนเงยหน้าขึ้นถาม

“จิรายุทำผิดกฎสวรรค์เป็นโหล เจ้าคิดว่าเขาจะสบายดีไหมล่ะ”

“เขาถูกลงโทษเหรอ” หล่อนถามเสียงแผ่ว

“ไม่ใช่เรื่องของเจ้า”

มีนาขมวดคิ้ว รณกรเทพบุตรไม่เหมือนจิรายุเลย เขาเป็นเทวดาช่างจิกกัด ชอบประชดประชัน สงสัยมีปมตอนเด็กไม่ค่อยมีใครอุ้ม

“เราเกิดแล้วโตเลย ไม่ต้องมีพ่อแม่ ไม่ต้องให้ใครมาอุ้ม”

“ท่านไม่ควรอ่านใจฉัน” หล่อนตำหนิเสียงเข้ม

เทพบุตรหนุ่มทำหน้าตึงแล้วโต้กลับมา “เจ้าก็ไม่ควรนินทาเราในใจเหมือนกัน”

“โอเค ฉันผิดเอง” หล่อนยกมือยอมแพ้ “ฉันเหนื่อยมาก ไม่มีแรงจะเถียงกับท่าน ถ้าท่านไม่มีธุระอะไรกับฉัน ท่านก็กลับไปเถอะ ฉันอยากอยู่คนเดียว”

“ไม่ต้องมาไล่ ถ้าเราไม่มีธุระกับเจ้า เราจะมาหาเจ้าทำไม”

“ธุระอะไร” หล่อนถามอย่างเหนื่อยใจ เบื่อคุยกับเทวดาขี้หงุดหงิดเต็มทน เพราะพูดอะไรก็ผิดหูเขาไปหมด

“เรามาจับคู่ให้เจ้า”

มีนานิ่งอึ้งไปทันที จับคู่อีกแล้วหรือ การที่หล่อนไม่มีคู่ครองมันทำให้สวรรค์เดือดร้อนมากหรือ ถึงได้พยายามจับคู่ให้หล่อนนัก

“ไม่เอา ไม่จับคู่อะไรทั้งนั้น ฉันพอแล้ว” หล่อนปฏิเสธเสียงดัง แล้วหันไปมองกล้าเมื่อเขาตะโกนถาม

“เป็นอะไรหรือเปล่าเจ้”

“ฉันสบายดี นายเล่นมือถือไปเถอะ” หล่อนตะโกนบอกแล้วลดเสียงลง “ท่านไม่ต้องมาจับคู่อะไรให้ฉันทั้งนั้น เพราะฉันไม่ต้องการ ฉันจะอยู่เป็นโสดไปจนตาย”

“สวรรค์กำหนดมาแล้ว เจ้าดึงดันไปก็เท่านั้น”

“ชีวิตเป็นของฉัน ฉันจะไม่ยอมให้ใครมากำหนด” หล่อนยืนกรานเสียงเข้ม “เชิญท่านกลับสวรรค์ไปเถอะ ชาตินี้ฉันจะไม่รักใครอีกแล้ว ไม่ว่าท่านจะหาใครมาให้ ฉันจะไม่มีวันรักเขาเด็ดขาด”

“แล้วเราจะได้เห็นกัน” รณกรเทพบุตรยิ้มหยันแล้วหายตัวจากไป

“ไม่ต้องมาท้า ฉันไม่ยอมแพ้ท่านหรอก” หล่อนโต้อย่างลืมตัว ทำให้คนแถวนั้นหันมามอง รวมทั้งหนุ่มรุ่นน้องด้วย

“เป็นอะไรเจ้ คุยกับสัมภเวสีเหรอ” กล้าเดินมาถาม

“เปล่า” หล่อนตอบเสียงห้วน “แถวนี้ไม่มีผีหรอก มีแต่เทวดาเจ้ากี้-เจ้าการ ชอบบงการชีวิตมนุษย์”

“เรากลับห้องกันดีกว่า เจ้จะได้กินยาแล้วนอนพัก เดี๋ยวจะเพี้ยนหนักกว่านี้”

“เพี้ยนบ้านป้าแกสิ”

หญิงสาวเดินกระทืบเท้ากลับห้องพัก โดยมีเทวดาเจ้ากี้เจ้าการมองตาม แล้วส่ายหน้าอย่างไม่เข้าใจ

“นางมนุษย์ปากกล้า ไม่เห็นมีอะไรดีสักอย่าง ทำไมจิรายุถึงได้ปักใจกับนางนัก”

๔๘

มีนาขับรถของลูกค้าไปจอดหน้าอู่รถ แล้วลากสายยางออกมาฉีดล้าง หล่อนกลับมาทำงานได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว แน่นอนว่าสมหมายไม่เห็นด้วยเท่าไร แต่ไม่อยากให้หล่อนอยู่คนเดียว เขาจึงต้องจำใจยอม หญิงสาวหยิบฟองน้ำมาล้างรถ ตั้งแต่พบรณกรเทพบุตรที่โรงพยาบาล เขาไม่ปรากฏตัวให้หล่อนเห็นอีกเลย สงสัยว่าจะถอดใจไปแล้ว ซึ่งนับเป็นเรื่องดีสำหรับหล่อน

“เทวดาไม่ถอดใจง่ายๆ เหมือนมนุษย์หรอก เมื่อรับหน้าที่มาแล้ว เราก็ต้องทำให้สำเร็จ”

เสียงรณกรดังขึ้นด้านหลัง มีนาถอนใจเฮือกใหญ่แล้วหันไปมองเทพบุตรหนุ่ม สมกับเป็นเทวดาจริงๆ นึกถึงปุ๊บก็มาปั๊บเลย

“มนุษย์อย่างฉันมีหัวใจดวงเดียว เมื่อมอบให้คนคนหนึ่งไปแล้ว ก็ไม่สามารถรักคนอื่นได้อีก ท่านกลับสวรรค์ไปเถอะ อย่ามาเสียเวลากับฉันเลย”

“เจ้าทำแบบนี้ยิ่งทำให้จิรายุเป็นทุกข์ หากเจ้ารักเขาก็จงใช้ชีวิตของตน

ให้ดี อย่าให้คนที่มองอยู่บนฟ้าต้องเป็นห่วงเลย”

มีนากำฟองน้ำล้างรถแน่น สวรรค์ใจร้ายกับหล่อนมาก แค่แอบรักจิรายุเงียบๆ สวรรค์ยังไม่ยอมให้หล่อนทำเลย

“พรุ่งนี้เจ้าจะได้พบเนื้อคู่ของเจ้า เปิดใจรับเขา แล้วเจ้าจะพบความสุข” เขาเอ่ยอย่างเคร่งขรึมแล้วหายตัวไปทันที

“อย่าเพิ่งไปสิ เรายังพูดกันไม่จบเลยนะ” หญิงสาวร้องเรียกพลางมองไปรอบๆ ก่อนหันไปมองกล้าเมื่อหนุ่มรุ่นน้องเดินออกจากอู่มาหา

“เป็นอะไรเจ้ คุยกับสัมภเวสีอีกเหรอ”

“เปล่า คุยกับเทวดา”

หล่อนตอบเสียงห้วนแล้วหันไปล้างรถต่อ เสียงโทรศัพท์มือถือของกล้าดังขึ้น เขากดรับสายแล้วคุยเสียงดัง

“มีอะไรไอ้โต้ง คืนนี้มีแข่งเหรอ เจ้เขาไม่ไปหรอก เขาเลิกแข่งรถแล้ว”

มีนาหันขวับไปหาหนุ่มรุ่นน้อง แย่งโทรศัพท์จากมือเขามาคุยกับปลายสายเอง

“ฉันเองนะโต้ง ฉันไม่ได้เลิกแข่งรถ ไอ้กล้ามันเข้าใจผิด มีหมูมาให้เชือดเหรอ ตกลง คืนนี้เจอกัน”

หญิงสาวกดวางสายแล้วส่งโทรศัพท์คืนเจ้าของ กล้ารับกลับไปอย่างงงๆ แล้วขมวดคิ้วมองหล่อน

“เจ้ไปรับปากมันทำไม เจ้เพิ่งหายป่วยนะ ถ้าลุงหมายรู้เข้า ผมถูกด่าหูชาแน่”

“ให้แกมาด่าฉัน เพราะฉันอยากแข่งเอง ไม่เกี่ยวกับนาย” หล่อนหันกลับไปล้างรถต่อ แต่ต้องชะงักมือเมื่อได้ยินคำพูดของหนุ่มรุ่นน้อง

“ตอนนี้เราไม่ได้เดือดร้อน เจ้จะเอาชีวิตไปเสี่ยงทำไม มันได้ไม่คุ้มเสียหรอก”

“นายลืมเงินกู้ของเสี่ยอำนาจแล้วเหรอ” หล่อนหันกลับไปถาม “เดือนนี้ฉันยังไม่มีเงินไปส่งดอกเขาเลยนะ”

“เสี่ยอำนาจไม่อยู่แล้ว เจ้จำไม่ได้เหรอ”

“เขาไปไหน” หล่อนขมวดคิ้วสงสัย

“เสี่ยอำนาจติดคุกเพราะค้ายาเสพติด เป็นข่าวดังอยู่ตั้งหลายวัน ส่วนนายชาญชัยขับรถตกน้ำตายไปเกือบหกเดือนแล้ว ตอนนี้เราไม่มีหนี้ต้องใช้แล้ว ผมถึงบอกว่าเราไม่เดือดร้อนไง”

มีนาตกใจปล่อยฟองน้ำหลุดมือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงหกเดือนที่หายไป ความจริงไม่ได้หายไปไหน แต่ถูกจัดระเบียบใหม่ คนที่ตายในช่วงนั้นก็ยังตายเหมือนเดิม เพียงแต่สาเหตุการตายเปลี่ยนไป ทั้งศรุต ชาญชัย และคงรวมถึงวิภาด้วย

“ผมโทร. ไปบอกยกเลิกไอ้โต้งนะ” กล้าบอก

“ไม่ต้อง” หล่อนรีบห้าม

“ทำไมล่ะ”

“ฉันอยากกลับไปเป็นคนเก่า”

“คนเก่า ยังไงเหรอ” เขาถามงงๆ

“นายไม่ต้องรู้หรอก ฉันจะไปเช็กรถก่อน ไม่ได้ขี่มาหลายวัน เดี๋ยวคืนนี้จะเร่งไม่ขึ้น นายช่วยล้างรถต่อทีนะ เดี๋ยวตอนบ่ายลูกค้าจะมารับ”

มีนายัดฟองน้ำใส่มือเขาแล้วเดินเข้าไปในอู่รถ หล่อนจะกลับไปใช้ชีวิตของตัวเองเพื่อไม่ให้จิรายุเป็นกังวล แต่หล่อนไม่มีวันเปลี่ยนใจ สวรรค์พรากเขาไปได้ แต่พรากหัวใจรักของหล่อนไม่ได้

กลางดึกบนถนนหลวงย่านชานเมือง รถมอเตอร์ไซค์แต่งซิ่งนับร้อยคันมาชุมนุมกันอย่างคึกคักเพื่อรอชมการแข่งขันซึ่งจัดเป็นประจำทุกคืน มีนาจับมือกับคู่แข่งของตน เขาเป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบต้นๆ หน้าตาผิวพรรณเหมือนลูกเศรษฐีทั่วไป คู่แข่งลักษณะนี้หล่อนชอบมาก เพราะส่วนใหญ่มีเงินแต่ไม่มีสมอง

หญิงสาวเดินกลับไปเตรียมตัวที่รถมอเตอร์ไซค์ของตน เดิมพันคืนนี้

ไม่สูงนัก ปกติหล่อนจะไม่รับ เพราะไม่คุ้มกับความเสี่ยง แต่คืนนี้หล่อนอยากแข่งรถ จึงยกเว้นให้เป็นกรณีพิเศษ โดยหวังว่าความเร็วจะช่วยเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปของหล่อน

“ระวังตัวด้วยนะเจ้” กล้าบอกอย่างเป็นห่วง

“อย่าใจเสาะหน่อยเลย ฉันไม่ได้แข่งรถครั้งแรกเสียหน่อย”

มีนาตบหน้ากากหมวกกันน็อกลง แล้วขี่รถมอเตอร์ไซค์ไปที่จุดสตาร์ต คู่แข่งหนุ่มเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกยิ้มให้หล่อน สีหน้าแววตามั่นใจเกินร้อย หญิงสาวยกนิ้วโป้งให้เขา แล้วหันไปทุ่มสมาธิกับการแข่งรถ สัญญาณปล่อยตัวดังขึ้น หล่อนออกตัวอย่างรวดเร็ว นำหน้าคู่แข่งไปทันที ซึ่งควรจะเป็นแบบนั้นไปจนจบ ถ้าคู่แข่งของหล่อนไม่พอมีฝีมืออยู่บ้าง

ชายหนุ่มขับเคี่ยวกับหล่อนอย่างสูสี ยิ่งเขาเก่งเท่าไร หล่อนยิ่งสนุกเท่านั้น มีนาก้มตัวลงต่ำบิดคันเร่งจนสุด หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับรถคู่ใจ ยิ่งรถมอเตอร์ไซค์วิ่งเร็วแค่ไหน หล่อนยิ่งรู้สึกเป็นอิสระมากขึ้นเท่านั้น นี่แหละคือส่วนที่หายไปของหล่อน ชีวิตอิสระที่ไม่ต้องสนใจใครหรืออะไร ทั้งนั้น มีเพียงหล่อนกับสายลมที่โอบล้อมอยู่รอบกาย

มีนาเร่งเครื่องจนสุดกำลัง เส้นชัยอยู่ข้างหน้าแล้ว หล่อนเป็นต่อคู่แข่งนิดๆ แต่ก่อนจะเข้าเส้นชัย หางตาของหล่อนเหลือบไปเห็นร่างสูงในชุดสูทสีขาวยืนอยู่ริมถนน หญิงสาวหันไปมองอย่างตกตะลึง ทำให้ความเร็วลดลง คู่แข่งจึงแซงเข้าเส้นชัยไปก่อน หล่อนชะลอรถเข้าจอดข้างทางแล้วหันกลับไปมองข้างหลัง ไม่สนใจผลแพ้ชนะ สนใจแต่ผู้ชายคนนั้น

“เจ้หยุดทำไม เราเกือบจะชนะอยู่แล้ว” กล้าวิ่งมาหา

“ฉันเห็นคนรู้จัก เอาเงินไปให้เขาแล้วกลับอู่ไปก่อน ไม่ต้องรอฉัน”

มีนายัดเงินเดิมพันใส่มือลูกน้อง แล้ววนรถคู่ใจกลับไปดูชายคนนั้น แต่มีรถตำรวจเปิดไซเรนแล่นสวนมาก่อน กลุ่มผู้รักความเร็ววงแตกหนีกันจ้าละหวั่น หล่อนไม่มีทางเลือกจึงต้องขี่รถหนี ทั้งที่ใจจริงอยากย้อนกลับไปดูว่าชายคนนั้นใช่จิรายุเทพบุตรหรือเปล่า

เสียงไซเรนดังไล่หลังมา มีนาก้มมองกระจกข้าง คิ้วเรียวสวยขมวดอย่างขัดใจเมื่อเห็นรถตำรวจแล่นตามหล่อนมา หญิงสาวบิดคันเร่งหนี แต่จู่ๆ มอเตอร์ไซค์คู่ใจก็กระตุกแล้วดับไปดื้อๆ หล่อนพยายามสตาร์ตเครื่องอีกครั้ง แต่สตาร์ตเท่าไรก็ไม่ติด จนรถตำรวจคันนั้นตามมาทัน

“หยุดนะ” เสียงทุ้มลึกตะโกนสั่ง

มีนายกมือขึ้นเหนือศีรษะแล้วหมุนตัวไปมอง ดวงตาคมหวานเบิกโตเมื่อพบว่าเขาคือเพื่อนเก่าของตน

“หมวดสาริน” หล่อนพึมพำ

“ถอดหมวกกันน็อกซิ” หมวดหนุ่มสั่งเสียงห้วน

หญิงสาวทำตามช้าๆ เขาจ้องหน้าหล่อนเขม็ง ทำท่าเหมือนจะจำได้แต่สุดท้ายหล่อนก็คิดไปเอง

“เป็นผู้หญิงทำไมไม่อยู่บ้านเลี้ยงลูก มาแข่งรถตามถนนดึกๆ ดื่นๆ ไม่กลัวตายบ้างหรือไง”

“ฉันยังไม่มีลูก แล้วก็ไม่มีสามีด้วย”

“เป็นสาวแว้นแบบนี้จะหาสามีได้ยังไง ผู้ชายดีๆ ที่ไหนเขาจะมาสนใจ” หมวดหนุ่มถอนใจใส่หล่อน

หญิงสาวนับหนึ่งถึงสิบในใจ แล้วยื่นมือทั้งสองข้างให้เขา

“จะจับก็จับเลย ไม่ต้องมาด่ากัน”

“จ่ามานี่หน่อยสิ” หมวดสารินร้องเรียกคู่หู

จ่าประสงค์เดินมาหา สีหน้าเรียบเฉยไม่ต่างจากผู้บังคับบัญชา “ครับหมวด”

“เอารถคันนี้ไปโรงพัก” เขาสั่งความคู่หูของตนแล้วหันมาพูดกับหล่อน “ส่วนคุณไปกับผม”

มีนาเดินตามไปขึ้นรถอย่างว่าง่าย หมวดหนุ่มขับรถกลับทางเดิม หญิงสาวชะโงกหน้าไปมองตรงจุดที่เห็นชายชุดขาว แต่ไม่มีใครอยู่แถวนั้นแล้ว หล่อนเอนหลังพิงพนักแล้วถอนใจยาว

“เราเคยรู้จักกันไหม” หมวดหนุ่มถาม

“ไม่เคย เด็กแว้นกับตำรวจจะรู้จักกันได้ยังไง” หญิงสาวหันหน้าหนี เมื่อสวรรค์กำหนดมาแล้วก็ให้เป็นไปตามนั้นเถอะ

แสงแดดที่ส่องเข้ามาในห้องสอบสวนบอกให้มีนารู้ว่ายามเช้ามาเยือนแล้ว ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ เมื่อคืนผู้ต้องหาที่ถูกจับมามีเยอะมาก ห้องขังไม่มีที่พอให้ทุกคนนั่ง ตำรวจจึงให้ผู้หญิงมานั่งในห้องนี้ เพื่อนร่วมชะตากรรมของหล่อนบางคนตื่นแล้ว แต่ก็มีอีกหลายคนที่ยังนั่งสะลึมสะลือไม่ต่างจากหล่อนเท่าไรนัก เพราะไม่ได้นอนทั้งคืนเหมือนกัน

หญิงสาวแกะผมเปียออกมาถักใหม่ลวกๆ เมื่อคืนหล่อนนั่งคิดเรื่องจิรายุทั้งคืน แวบหนึ่งหล่อนคิดว่าหล่อนเห็นเขา แต่พอย้อนกลับไปกลับไม่เจอใคร ไม่รู้ว่าสวรรค์เล่นตลกหรือหล่อนตาฝาดไปเอง

“มนต์มีนา ศุภการ” ร้อยเวรเปิดประตูเรียก

“ฉันเองค่ะ” หล่อนลุกขึ้นเดินไปหา

“มีคนมาประกันตัวคุณแล้ว ตามผมมา”

หมวดหนุ่มเดินนำหน้า หญิงสาวเดินตาม หล่อนพบกล้านั่งรออยู่ที่โต๊ะ จึงตบไหล่ขอบคุณเขา

“ขอบใจที่มาประกันตัวฉันนะ”

“ผมไม่ได้ประกันตัวเจ้ ใครไม่รู้ประกันไปก่อน” หนุ่มรุ่นน้องปฏิเสธ

หล่อนขมวดคิ้วสงสัยแล้วหันไปถามร้อยเวร “ใครเป็นคนประกันตัวฉันคะ”

“เขาบอกว่าชื่อจิรากร จ่ายเงินประกันแล้วก็รีบไป เห็นบอกว่ามีธุระสำคัญ”

“เขานามสกุลอะไรคะ ใช่บวรภัทรไหม” หล่อนถามเสียงเข้ม

เขาก้มมองเอกสารแล้วเงยหน้าขึ้นตอบ “ใช่ครับ”

มีนาขมวดคิ้วครุ่นคิด จิรากรลุกขึ้นมาเดินเหินได้แล้วหรือ แล้วเขา

มาประกันตัวหล่อนทำไม ความจริงพวกเขาต้องไม่รู้จักกันสิ

“เขาเป็นใครเหรอเจ้ แล้วเจ้ไปรู้จักเขาตั้งแต่เมื่อไร” กล้าสะกิดแขนหล่อน

หญิงสาวไม่ตอบ แต่พูดกับร้อยเวรแทน “ฉันกลับได้แล้วใช่ไหมคะ”

“เซ็นชื่อตรงนี้แล้วก็กลับได้ครับ”

มีนารีบเซ็นชื่อในเอกสาร แล้วเดินออกจากโรงพักไปหารถคู่ใจของตนซึ่งอยู่ในลานจอด

“เจ้จะไปไหน” กล้าวิ่งตามมา

“ฉันมีธุระ นายกลับไปที่อู่ก่อน เดี๋ยวฉันตามไป”

หญิงสาวขี่มอเตอร์ไซค์ออกไป วันนี้หล่อนต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นสวรรค์เล่นตลกกับหล่อนอีกหรือเปล่า

รถเอนดูโรสีแดงสลับขาวแล่นมาจอดหน้าประตูอัลลอยบานใหญ่ มีนาเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกขึ้น ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ กำลังจะลงจากรถเดินไปกดกริ่งหน้าประตู แต่พนักงานรักษาความปลอดภัยในชุดซาฟารีเปิดประตูเล็กด้านข้างออกมาก่อน เขามองตรงมาที่หล่อนแล้วถามอย่างสุภาพ

“คุณมนต์มีนาใช่ไหมครับ”

“ค่ะ” หล่อนพยักหน้า

“เชิญเข้ามาเลยครับ คุณสองรออยู่ข้างในแล้ว” เขากดปุ่มเปิดประตูให้หล่อน

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์คู่ใจผ่านประตูเข้าไป คฤหาสน์บวรภัทรตั้งตระหง่านท่ามกลางแสงตะวัน งดงามและมีมนตร์ขลัง ดึงดูดสายตาทุกคู่ที่ได้พบเห็น หญิงสาวจอดรถมอเตอร์ไซค์หน้าคฤหาสน์ ก้าวลงจากรถ ถอดหมวกกันน็อกวางบนเบาะ แล้วเดินเข้าไปข้างใน

“คุณมนต์มีนาใช่ไหมคะ” สาวใช้คนหนึ่งเดินมาหา

“ค่ะ” หล่อนพยักหน้า

“คุณสองรออยู่ที่ห้องนั่งเล่น คุณเข้าไปพบเธอได้เลยค่ะ” เด็กสาวผายมือบอกแล้วเดินเลี่ยงไป

มีนาขมวดคิ้วสงสัย จิรากรรู้ว่าหล่อนจะมา เขาสั่งคนในบ้านให้รอต้อนรับหล่อน แต่ถ้าเขาอยากเจอหล่อน ทำไมต้องรีบออกจากสถานีตำรวจแค่รออยู่ที่นั่นพวกเขาก็ได้พบกันแล้ว ไม่เห็นต้องให้หล่อนลำบากตามมาที่นี่เลย

หญิงสาวเดินไปที่ห้องนั่งเล่น เสียงเปียโนที่ดังแว่วมาเร่งให้หล่อนก้าวเท้าเร็วขึ้น หล่อนเคยเห็นเปียโนตั้งอยู่ในห้องนั่งเล่น แต่ไม่เคยเห็นใครเล่น เพราะศรุตเล่าว่านอกจากฝาแฝดแล้วไม่มีใครเล่นเป็น หล่อนหยุดยืนหน้าประตู จ้องมองไปที่เปียโน

ดวงตาคมหวานเบิกโตอย่างตกตะลึง ท่ามกลางแสงแดดอ่อนๆ ยามเช้า ชายหนุ่มร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตและกางเกงขายาวสีขาวกำลังเล่นเปียโนด้วยสีหน้าอ่อนโยน นิ้วมือเรียวยาวเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว ดวงตาคมกริบมองต่ำ เห็นขนตาเรียงเส้นสวยเป็นแพ ดวงหน้าคมคายหล่อเหลา

“จิรายุ”

หล่อนเดินเข้าไปในห้อง ชายหนุ่มหยุดเล่นเปียโน เงยหน้าขึ้นยิ้มแล้วลุกมาหาหล่อน

“ไม่ใช่ครับ ผมชื่อ จิรากร บวรภัทร จิรายุเป็นพี่ชายของผม แต่เขาเสียไปหลายปีแล้ว คุณไม่น่าจะรู้จักเขา”

มีนากวาดตามองทั่วตัวเขา เริ่มจากศีรษะไปจดปลายเท้า แล้ววกกลับมาจ้องหน้าเขาอีกครั้ง

“คุณฟื้นตั้งแต่เมื่อไร แล้วฟื้นได้ยังไงคะ คุณดูไม่เหมือนคนเคยป่วยเลย ทำไมถึงหายเร็วขนาดนี้”

“คุณจะให้ผมตอบคำถามไหนก่อนดีครับ” เขาย้อนถามพลางยิ้ม เป็น

รอยยิ้มของจิรายุที่หล่อนจดจำไม่เคยลืม

“คำถามไหนก็ได้ ตอบมาเถอะค่ะ”

“ผมฟื้นเมื่อหกเดือนก่อน ส่วนฟื้นได้อย่างไร ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ตอนนี้ผมหายดีแล้ว ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์เหมือนเดิม เพราะขยันทำกายภาพบำบัด สัปดาห์หน้าผมจะไปช่วยงานคุณแม่ที่ภัทรเจมส์” เขาตอบทีละข้อแล้วย้อนถามหล่อน “ผมตอบครบไหมครับ”

“ครบค่ะ” หล่อนพยักหน้า “คุณหญิงจารวีอยู่ไหมคะ”

“คุณรู้จักคุณแม่ของผมด้วยเหรอครับ” เขาเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ

“ไม่ได้รู้จักเป็นการส่วนตัวค่ะ แค่เคยเห็นในนิตยสาร” หญิงสาวแอบไขว้นิ้วไว้ข้างหลัง ตอนนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว คุณหญิงจารวีไม่รู้จักหล่อน ดังนั้นหล่อนจะรู้จักนางไม่ได้

“อ๋อ...คุณแม่ไปถือศีลแก้บนที่สกลนคร วันอาทิตย์ถึงจะกลับครับ” เขายิ้มให้หล่อนอีกครั้ง

มีนาจ้องมองอย่างเผลอไผล หน้าตาของเขาเหมือนจิรายุ น้ำเสียง รอยยิ้ม วิธีพูดจา ตลอดจนท่าทาง เหมือนจิรายุราวกับคนคนเดียว ทว่าคนที่อยู่ข้างในไม่ใช่จิรายุ

“มีอะไรติดหน้าผมหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มถาม

“ไม่มีค่ะ” หล่อนตอบเสียงเศร้า “ยินดีด้วยที่คุณหายป่วย คุณหญิงจารวีคงดีใจมาก”

“ยินดี แต่สีหน้าของคุณดูไม่ดีเลย เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“เปล่าค่ะ” หล่อนส่ายหน้าแล้วเปลี่ยนเรื่อง “เมื่อคืนคุณไปดูฉันแข่งรถใช่ไหมคะ”

“ครับ คุณขี่มอเตอร์ไซค์เก่งมากเลย เสียดายที่เมื่อคืนคุณไม่ชนะ”

มีนามองหน้าชายหนุ่ม เมื่อคืนหล่อนไม่ได้ตาฝาด เขาไปดูหล่อนแข่งรถจริงๆ แต่เขารู้ได้ยังไงว่าเมื่อคืนหล่อนออกไปแข่งรถ และที่สำคัญเขาจะอดหลับอดนอนไปดูหล่อนทำไม ในเมื่อพวกเขาไม่รู้จักกัน

“คุณไปประกันตัวฉันทำไมคะ”

“ผมไม่อยากให้คุณติดคุกครับ”

“เราไม่รู้จักกัน คุณจะสนใจเรื่องของฉันทำไมคะ” หล่อนถามคำถามสำคัญ

เขามองหน้าหล่อนนิ่งแล้วยิ้มอย่างอ่อนโยน

“ผมอยากรู้จักคุณครับ ผมตามดูคุณมาร่วมสัปดาห์แล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะเข้าไปแนะนำตัวยังไง จนเมื่อคืนผมถึงมีโอกาสช่วยเหลือคุณ”

มีนาเข้าใจทุกอย่างทันที รณกรเทพบุตรบอกว่าวันนี้หล่อนจะพบเนื้อคู่ หล่อนรู้ว่าอำนาจของเทวดาทำได้ทุกอย่าง แต่ไม่คิดว่าเขาจะจับคู่จิรากรให้หล่อน

“คุณไม่อยากรู้จักฉันจริงๆ หรอกค่ะ ความรู้สึกที่เกิดกับคุณตอนนี้เป็นเพราะอำนาจของเทวดาจอมจุ้นองค์หนึ่ง ถ้าไม่มีมนตร์วิเศษของเขาหางตาของคุณก็ไม่แลคนอย่างฉัน”

“เทวดาเหรอครับ” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว “คุณหมายถึงอะไร ผมไม่เข้าใจครับ”

“คุณไม่ต้องเข้าใจหรอกค่ะ ขอบคุณที่ช่วยประกันตัว พรุ่งนี้ฉันจะเอาเงินมาคืน”

หล่อนหันหลังเดินออกมา เขาเดินตามมาดักหน้าแล้วถามอย่างตัดพ้อ

“ผมชอบคุณนะครับ ทำไมคุณเย็นชากับผมนัก”

มีนาเงยหน้ามองจิรากร แววตาเว้าวอนของเขาทำให้หล่อนนึกถึงชายหนุ่มที่จิรายุเคยจับคู่ให้ ทุกคนมีแววตาแบบนี้ไม่ผิดเพี้ยน ต่อให้หล่อนหลงตัวเองมากแค่ไหน ก็ไม่กล้าคิดว่าเขารักหล่อนจริงๆ หรอก

“ความรู้สึกของคุณเป็นของปลอม คุณถูกมนตร์ดลใจของรณกรเทพบุตรทำให้คุณคิดว่าคุณชอบฉัน แต่ความจริงแล้วไม่ใช่เลย”

“ผมชอบคุณจริงๆ ไม่มีมนตร์ของใครทั้งนั้น เชื่อผมเถอะครับ” ชายหนุ่มยืนยันแข็งขัน

หญิงสาวถอนใจยาวแล้วถามเขากลับ

“คุณรู้จักฉันเหรอคะ ถึงคิดว่าชอบฉัน”

“คุณชื่อ มนต์มีนา ศุภการ ชื่อเล่นว่ามีนา เป็นลูกสาวคนเล็กของนายอนันต์ ศุภการ เรียนจบปริญญาตรีด้านเครื่องยนต์ ตอนนี้เปิดอู่ซ่อมรถชื่อมนัสยานยนต์”

“ข้อมูลพื้นๆ หาในกูเกิลก็ได้” หล่อนเอ่ยอย่างดูแคลน

ชายหนุ่มเม้มปากแน่นแล้วบอกต่อ

“คุณเกิดวันพุธกลางคืน เดือนมีนาคม ชื่อของคุณตั้งตามเดือนเกิด ซึ่งเป็นเดือนที่พ่อกับแม่พบกัน และเป็นเดือนที่แม่ของคุณเสียด้วย”

“ดีขึ้น” หล่อนแกล้งชม “แต่ยังไม่มากพอหรอก”

“คุณชอบความเร็ว เวลาขี่รถมอเตอร์ไซค์คุณจะรู้สึกเป็นอิสระ คุณคิดว่าพ่อไม่รัก เพราะคุณเป็นลูกเมียน้อย คุณพยายามยืนด้วยลำแข้งตัวเอง เพื่อพิสูจน์ให้พ่อเห็นว่าคุณไม่ได้ด้อยกว่าพี่สาวต่างแม่ คุณไม่เคยเปิดใจรักใคร เพราะไม่อยากช้ำใจเหมือนแม่”

มีนานึกชมความพยายามของเขา สิ่งที่เขารู้เกี่ยวกับตัวหล่อนไม่ผิดสักข้อ แต่มันไม่ทำให้อะไรเปลี่ยนไปหรอก หล่อนรักจิรายุเทพบุตรและไม่มีวันเปลี่ยนใจ

“พอได้แล้วค่ะ” หล่อนยกมือห้าม มองไปรอบๆ แล้วเอ่ยเสียงดัง “รณกรเทพบุตร เลิกทำแบบนี้ได้แล้ว ภารกิจของท่านไม่มีวันสำเร็จ ฉันไม่มีวันรักเขา ท่านเข้าใจไหม”

“ผมต่างจากเขาตรงไหน คุณรักจิรายุเทพบุตรได้ ทำไมรักผมไม่ได้” จิรากรถามเสียงเข้ม

หญิงสาวหยุดชะงักแล้วหันไปมองเขา

“คุณรู้เรื่องจิรายุเทพบุตรได้ยังไง”

“รณกรเทพบุตรบอกผม” ชายหนุ่มก้าวถอยหลัง กางแขนทั้งสองออกเพื่อให้หล่อนดูเต็มตา “ผมกับจิรายุเทพบุตรเหมือนกันทุกอย่าง ทำไมคุณ

ถึงรักผมเหมือนที่รักเขาไม่ได้”

“ถึงคุณจะเหมือนจิรายุ แต่คุณไม่ใช่เขา คุณเสียเวลาไปหลายปีแล้ว อย่ามาเสียเวลากับฉันอีกเลย”

หญิงสาวหันหลังเดินหนี ชายหนุ่มเดินตามมาแล้วสวมกอดหล่อนไว้

“เจ้าจำเราไม่ได้จริงๆ เหรอ” เขาถามเสียงนุ่ม “เรายอมทิ้งบุญบารมีทั้งหมด ยอมทนเจ็บปวดทำกายภาพบำบัดเพื่อมาอยู่กับเจ้า แต่เจ้ากลับจำเราไม่ได้”

มีนาหมุนตัวไปจ้องหน้าเขา แววตาตัดพ้อของชายหนุ่มเหมือนแววตาที่จิรายุเคยมองหล่อน แต่มันจะเป็นไปได้หรือ

“เราคิดถึงเจ้าเหลือเกิน” เขายกมือจับแก้มหล่อน “ตอนเห็นเจ้าตกจากตึก ใจของเราจะขาดให้ได้ เรานึกว่าต้องเสียเจ้าไปแล้ว”

“นายคือจิรายุจริงๆ เหรอ” หญิงสาวถามเสียงสั่น

ชายหนุ่มไม่ตอบ แต่ก้มลงจูบหล่อนแทน อ่อนหวานนิ่งนาน ก่อนเขาจะถอนริมฝีปากแล้วเงยหน้ายิ้มให้หล่อน

“เราอยากทำแบบนี้มานานแล้ว แต่ตอนเป็นจิรายุเทพบุตรทำไม่ได้ เพราะกามเทพห้ามหลงรักมนุษย์ที่ตนดูแล”

มีนายกมือแตะริมฝีปากตัวเอง สัมผัสอบอุ่นยังทิ้งรอยไว้ ยืนยันว่าหล่อนไม่ได้ฝันไป เขายืนอยู่ตรงหน้าหล่อนจริงๆ เป็นมนุษย์มีเลือดเนื้อ ไม่สูงส่งเกินเอื้อมอีกแล้ว

“เป็นนายจริงๆ นายกลับมาหาฉันแล้ว” หล่อนยื่นมือไปแตะแก้มเขาสะอื้นไห้อย่างสุดกลั้น

“ขอโทษที่ทำให้เจ้าเป็นทุกข์ จากนี้เราจะไม่ไปไหนอีกแล้ว” ชายหนุ่มดึงหล่อนเข้าไปกอดแล้วลูบผมอย่างอ่อนโยน

หญิงสาวร้องไห้จนพอใจ จึงดันตัวออกจากอ้อมอกอุ่น

“เกิดอะไรขึ้นเหรอ ฉันฟื้นขึ้นมาเวลาก็ย้อนกลับไปหกเดือน หมอต่อพงศ์ หมวดสาริน ไม่มีใครจำเรื่องที่เกิดขึ้นได้เลย”

“องค์อินทร์ทรงเมตตาพวกเรา” เขามองขึ้นข้างบน พนมมือไหว้ แล้วจึงเล่าต่อ “ทรงช่วยชีวิตเจ้า ทรงคืนอิทธิฤทธิ์ให้เรา แล้วทรงแก้ไขเรื่องยุ่งๆ ที่เราทำไว้ด้วยการย้อนเวลากลับไปเริ่มต้นใหม่ ทำให้ไม่มีใครจำเรื่องที่เกิดขึ้นได้ เพราะเรื่องทั้งหมดยังไม่เกิดขึ้น”

“แล้วศรุตล่ะ” หล่อนถามอีก “พ่อบอกว่าเขาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต”

“ศรุตหมดอายุขัย ตอนนี้เขาชดใช้กรรมอยู่ในภพภูมิของตนแล้ว”

มีนาพยักหน้าเข้าใจ สิ่งที่จิรายุบอกยืนยันว่าหล่อนเข้าใจถูกแล้ว ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับหล่อนเป็นผลจากอิทธิฤทธิ์ขององค์อินทร์ที่พยายามจัดการทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทาง รวมทั้งการส่งจิรายุกลับมาหาหล่อนด้วย แต่เดี๋ยวก่อนนะ หญิงสาวขมวดคิ้วเมื่อนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

“ถ้านายอยู่ในร่างของคุณสอง แล้ววิญญาณของคุณสองอยู่ที่ไหน”

“จิรากรหมดกรรมแล้ว เขาไปเกิดในภพภูมิที่ดี เราจึงขอองค์อินทร์ลงมาเกิดในร่างของเขาเพื่อใช้ชีวิตร่วมกับเจ้า และทดแทนพระคุณของคุณแม่”

“รณกรเทพบุตรบอกว่านายทำผิดกฎสวรรค์หลายข้อ นายถูกองค์อินทร์ลงโทษหรือเปล่า” หล่อนมองทั่วตัวเขา แม้จะเห็นว่าปกติทุกอย่าง แต่ยังอดเป็นห่วงไม่ได้

“การลงมาเกิดเป็นมนุษย์คือโทษที่เราได้รับ เราต้องเผชิญกับการเวียนว่ายตายเกิด ผลบุญที่สั่งสมมาถูกหักไปเกือบหมด ต้องเริ่มต้นสั่งสมบุญบารมีใหม่ถ้าอยากกลับไปเกิดเป็นเทวดาอีกครั้ง”

“เป็นมนุษย์ไม่สบายเหมือนเป็นเทวดา นายไม่เสียดายเหรอ” หล่อนถามเสียงเบา

“เราไม่เคยเสียดายเลย” เขาตอบอย่างหนักแน่น “เราอยากใช้ชีวิตร่วมกับเจ้า ร่วมทุกข์ร่วมสุขเหมือนมนุษย์ทั่วไป แก่เฒ่าและจากโลกนี้ไปพร้อมกับเจ้า”

“แต่...”

“ไม่มีคำว่าแต่ จากนี้จะมีแค่คำว่าเรา”

ชายหนุ่มเชยคางหล่อนขึ้นสบตาแล้วก้มลงจูบอย่างนุ่มนวล หญิงสาวหลับตาลง ปล่อยใจไปกับมนตร์ที่เขาร่ายขึ้น อ่อนหวานและอบอุ่น

“เรารักเจ้า” เขาถอนริมฝีปาก มองสบตาหล่อน “รักเจ้าเพียงคนเดียว และจะรักเช่นนี้ตลอดไป”

มีนายิ้มทั้งน้ำตา เขาเป็นเทวดาบนชั้นฟ้า หล่อนเป็นแค่มนุษย์เดินดิน ปาฏิหาริย์แห่งรักนำพาพวกเขามาพบกัน จากคนที่ไม่เคยคิดจะรักใคร แต่วันนี้หล่อนรักเขาเต็มหัวใจ

“ฉันก็รักนาย รักนายเพียงคนเดียว และจะรักตลอดไป”

บทส่งท้าย

ในวันที่ท้องฟ้าเป็นสีครามสดใส พระอาทิตย์ส่องแสงสีทองอร่าม ตา ปุยเมฆขาวลอยเอื่อย สายลมเย็นพัดแผ่วนุ่มนวล งานมงคลสมรสระหว่างมีนากับจิรายุ หรือตอนนี้คือ จิรากร บวรภัทร จัดขึ้นที่โรงแรมอนันต์ธารา ท่ามกลางความยินดีของญาติผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายและแขกเหรื่อที่มาร่วมงาน

บนทางเดินริมแม่น้ำเจ้าพระยาด้านหลังโรงแรม มีนาในชุดไทยจักรพรรดิสีทองเดินคู่กับเจ้าบ่าวไปที่ศาลาท่าน้ำ หลังพิธีรับหมั้นแบบไทยจบลง พวกเขามีเวลาพักเล็กน้อยก่อนจะกลับไปเปลี่ยนชุดเพื่อเตรียมเข้าพิธีฉลองมงคลสมรสและพิธีส่งตัวเข้าหอในช่วงค่ำ

สองหนุ่มสาวหยุดยืนที่ศาลาท่าน้ำ ทอดตามองสายน้ำเบื้องหน้า งานแต่งงานวันนี้งดงามเหมือนภาพฝัน จนมีนาต้องหยิกแขนตัวเองเพื่อทดสอบว่าหล่อนไม่ได้ฝันไป หญิงสาวสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอด หลังจากหล่อนกับจิรากรคบหากันได้หกเดือน ชายหนุ่มก็ขอหล่อนแต่งงาน

ตอนแรกพ่อประหลาดใจมาก แต่พอตั้งสติได้ท่านก็ยินดีกับหล่อน

ขณะที่คุณหญิงจงกลนีกับสโรชาไม่ได้พูดอะไร ซึ่งนับว่าดีมากแล้วสำหรับหล่อน ส่วนคุณหญิงจารวี แม้นางจะจำหล่อนไม่ได้ แต่ความผูกพันยังทิ้งร่องรอยไว้ นางจึงรู้สึกเอ็นดูหล่อนตั้งแต่แรกเห็น และดีใจที่ได้หล่อนมาเป็นลูกอีกคน

“เหนื่อยไหมครับ” จิรายุถาม

มีนาหันไปมองเจ้าบ่าวของตน ชายหนุ่มหล่อเหลาสง่างามในชุดเสื้อสูทกับโจงกระเบนสีงาช้าง เข้ากับชุดไทยจักรพรรดิของหล่อน แม้การแต่งงานจะมีพิธีการมากมาย แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดี เพราะมีเจ้าบ่าวรูปงามคอยอยู่เคียงข้าง ดูแลด้วยความห่วงใยตลอดเวลา

“ไม่ค่ะ” หล่อนส่ายหน้า “ฉันดีใจที่ได้แต่งงานกับคุณ”

“เก่งจริงเจ้าสาวของผม” ชายหนุ่มเอ่ยชมเสียงนุ่ม แล้วโอบเอวหล่อนเข้าไปใกล้ตัว เวลาหนึ่งปีในโลกมนุษย์หล่อหลอมให้เขาเป็นจิรากรเต็มตัว เขาพูดแบบมนุษย์ ใช้ชีวิตแบบมนุษย์ อิทธิฤทธิ์ของเทวดาไม่มีแล้ว ยกเว้นแค่เรื่องเดียว

“ตัวคุณยังหอมอยู่เลย” หญิงสาวทำจมูกฟุดฟิด หล่อนชอบกลิ่นกายของเขา กลิ่นคล้ายดอกไม้ผสมกับสมุนไพร หอมกว่าน้ำหอมทุกชนิดบนโลกใบนี้

“คงเป็นของขวัญที่องค์อินทร์ประทานให้ผม”

“คุณว่าทรงดูพวกเขาอยู่ไหมคะ”

“ดูสิ” เขาพยักหน้า “พระองค์มีอีกพระนามว่าท้าวพันตา ทรงเห็นทุกอย่างในสามโลก ผมเชื่อว่าพระองค์ต้องทอดพระเนตรพวกเรา”

มีนาเงยหน้ามองท้องฟ้า พนมมือขึ้น น้อมรำลึกถึงองค์ผู้เป็นใหญ่แห่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ หล่อนเคยฝันว่าจะได้รักใครสักคน แต่ไม่เคยฝันว่าเขาจะเป็นเทวดา ขอบคุณที่มอบเขาให้หล่อน

“เพื่อนของคุณอยู่แถวนี้หรือเปล่าคะ” หล่อนถามอีก

เขามองไปรอบๆ แล้วส่ายหน้า

“ไม่รู้สิครับ ผมไม่เห็นเขาเลย คุณมีอะไรกับเขาเหรอ”

“ฉันอยากบอกว่าเขาเป็นกามเทพที่เก่งมากค่ะ”

“ไม่ต้องบอกหรอกครับ แค่นี้เขาก็หลงตัวเองจะแย่แล้ว”

เขายิ้มให้หล่อน หญิงสาวยิ้มตอบแล้วชวนเขากลับ

“นั่นสิคะ เรากลับโรงแรมกันดีกว่าค่ะ ป่านนี้คุณแม่คงตามหาพวกเราแล้ว”

มีนาเดินนำไปก่อน แต่เขาจับมือหล่อนไว้แล้วดึงให้หันกลับมา

“เดี๋ยวก่อนมีนา”

“คะ” หล่อนเลิกคิ้วถาม

“ถ้าอีกหน่อยผมแก่เฒ่าไม่น่ามอง คุณยังจะรักผมอีกไหม”

มีนายกแขนคล้องคอเขา โน้มให้ก้มลงมาหา แล้วเขย่งปลายเท้าจูบริมฝีปากเขาเบาๆ

“ไม่ต้องกังวลนะคะ คุณไม่ได้แก่คนเดียวหรอก เราจะแก่ไปด้วยกันค่ะ”

“ผมรักคุณ”

เขากระซิบเสียงนุ่มแล้วก้มหน้าลงมาหา หล่อนรีบถอยออกห่างแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่ได้ค่ะ เดี๋ยวเครื่องสำอางเลอะ ฉันไม่อยากโกหกช่างแต่งหน้า”

“นิดเดียวไม่ได้เหรอ” เขาจับเอวหล่อนแล้วดึงเข้ามากอด “นะครับคนดีของผม”

มีนาแกล้งทำเป็นคิดก่อนพยักหน้าตกลง จิรายุยิ้มกว้างแล้วก้มลงจูบหล่อน หญิงสาวหลับตาลง เวลาเหมือนหยุดหมุน ก่อนเขาจะถอนริมฝีปากแล้วยิ้มหวานให้หล่อน

“มัดจำไว้ก่อนนะครับ แล้วคืนนี้ผมจะต่อให้จบ”

“ฉันต่างหากที่ต้องพูดคำนั้น”

หญิงสาวกระซิบบอกเขาแล้วเดินหนีกลับโรงแรม จิรายุหัวเราะเสียง

ดังแล้วเดินตามหล่อน ทั้งสองจับมือเดินคู่กันไป โดยไม่เห็นสายตาสองคู่ที่มองอยู่ด้านหลัง คู่หนึ่งมองอย่างสงสัย ส่วนอีกคู่ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

รณกรเทพบุตรยืนมองคู่บ่าวสาว ความรักมีอานุภาพเหนืออำนาจใดในโลก บันดาลสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นจริงอย่างอัศจรรย์ เทวดาอย่างจิรายุจึงได้ครองคู่กับมนุษย์อย่างมนต์มีนา เขาเห็นความสุขฉายชัดในแววตาของสหาย แต่เมื่อเทียบกับบุญบารมีทั้งหมดที่เสียไป เขายังไม่แน่ใจว่ามันคุ้มกันหรือเปล่า

“ถ้าท่านรู้จักความรักดีพอ ท่านจะไม่สงสัยเช่นนั้นเลย” ธีภพยมทูตเดินเข้ามาหา ทั้งสองถือว่าตัวเองรู้จักกับบ่าวสาว จึงถือโอกาสมาร่วมงานโดยไม่ต้องมีคำเชิญ

“ท่านจะบอกว่า ยมทูตอย่างท่านรู้จักความรักมากกว่ากามเทพอย่างเราหรือ” เทพบุตรหนุ่มถามอย่างถือดี

“เราคงไม่สามารถพูดเช่นนั้นได้ เพราะเราเป็นแค่ยมทูตต่ำต้อยที่คลุกคลีอยู่กับความตายเท่านั้น” เขาค้อมศีรษะเหมือนนอบน้อม ทว่าแววตาถือดีไม่ต่างจากอีกฝ่าย “แต่มีสิ่งหนึ่งที่เรารู้มากกว่าท่าน”

“อะไร” รณกรขมวดคิ้วสงสัย

“เรารู้จักมนุษย์มากกว่าท่าน มนุษย์อาจเต็มไปด้วยกิเลส แต่เมื่อใดที่พวกเขามีความรัก พวกเขาจะยอมสละทุกสิ่งเพื่อมัน”

“ท่านเคยคิดจะมีความรักบ้างไหม”

“ทำไม” ยมทูตหนุ่มเลิกคิ้ว “ท่านจะจับคู่ให้เราหรือ”

“เทวดาอย่างจิรายุยังมีความรักได้ ยมทูตอย่างท่านก็น่าจะมีได้เหมือนกัน เรายังไม่เคยจับคู่ให้ยมทูตเลย น่าสนุกดีเหมือนกันนะ”

“วันนั้นคงไม่มีจริง เราต้องขอตัวไปก่อน เพราะงานมงคลเช่นนี้ไม่เหมาะกับเราเท่าไร”

ธีภพยมทูตหันหลังเดินจากมา แต่ต้องหยุดชะงัก เมื่อหญิงสาวคน

หนึ่งโผล่พรวดพราดออกมาจากพุ่มไม้แล้วล้มลงคุกเข่าตรงหน้าเขา ดวงหน้าเรียวสวยเงยขึ้นมอง ดวงตากลมโตดำขลับเป็นประกาย สวยที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา

“ขอโทษค่ะ” หล่อนเอ่ยอย่างเขินๆ พลางลุกขึ้นยืน ปัดมือทั้งสองข้าง

“เจ้าเห็นเรา” เขาพึมพำ

“เห็นค่ะ ขอตัวก่อนนะคะ” หล่อนมองเขาอย่างงงๆ แล้วรีบเดินจากไป

ธีภพยมทูตมองตามหญิงสาว ปกติมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นยมทูต ถ้าหล่อนเห็นเขาก็หมายความว่ากำลังจะหมดอายุขัย

“นางสวยดีนะ” รณกรเทพบุตรเดินมาหา “ท่านสนใจจะลองมีความรักดูสักครั้งไหม เราช่วยได้นะ”

“เหลวไหล ผู้หญิงคนนี้กำลังจะตาย นางจะเป็นคู่ของใครได้” ยมทูตหนุ่มต่อว่าเสียงเข้ม แล้วหายตัวจากไปทันที

รณกรเม้มปากอย่างไม่พอใจ คิ้วเข้มขมวดอย่างครุ่นคิด แล้วหายตัวไปจากตรงนั้น ◉



สถาพรบุ๊คส์
จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด
๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า
แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐
e-mail : info@satapornbooks.com
www.satapornbooks.com

จิรายุเทพบุตร กามเทพฝึกหัดไร้ประสบการณ์
ต้องทำภารกิจจับคู่ให้มนุษย์เพื่อสอบเลื่อนขั้นเป็นกามเทพเต็มตัว
แต่งานที่ได้รับไม่ง่ายอย่างที่คิด
เมื่อมนต์มีนา มนุษย์ที่เขาต้องดูแล
กลับไม่มีชื่อเนื้อคู่ปรากฏในฐานข้อมูล
แถมไบเกอร์สาวนักชิ่งดันมองเห็นเขาได้อีก!
แม้หญิงสาวจะยืนกรานเสียงแข็งว่าไม่อยากได้แฟน
แต่จิรายุจะล้มเลิกงานนี้ไม่ได้
เพราะมีตำแหน่งกามเทพปฏิบัติการเป็นเดิมพัน
ภารกิจจับคู่สุดชุลมุนชวนกุมขมับจึงต้องดำเนินต่อไป
แต่ยิ่งหาคู่ให้หล่อน
จิรายุกลับยิ่งเข้าใกล้คำตอบของคำถามที่เขาสงสัยมาตลอด
อดีตชาติของเทพบุตรหนุ่มค่อยๆ คลี่คลาย
ขณะที่หัวใจสองดวงค่อยๆ ขยับเข้าใกล้กันทีละน้อยโดยไม่รู้ตัว

ทดลองอ่าน
24 ชั่วโมง เพื่อคุณ สนุก สุดใจ
SPB สถาพรบุ๊คส์
www.sataporn books.com
สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์
หมวดนวนิยาย
ISBN 978-616-00-4040-7
มีจำหน่ายในรูปแบบ e-Book